

“Τα Θανάσιμα Εργαλεία
είναι ένας φανταστικός
κόσμος στον οποίο
λατρεύω να ζω.
Υπέροχο!”

— STEPHENIE MEYER
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΟΥ ΛΥΚΟΦΩΤΟΣ

New York Times Bestseller

ΘΑΝΑΣΙΜΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

βιβλίο πρώτο

Πόλη των Οστών

CASSANDRA CLARE

ΘΑΝΑΣΙΜΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

Βιβλίο Πρώτο

Πόλη των Οστών

CASSANDRA CLARE

μετάφραση: Φωτεινή Μοσχή

PLATYPUS

Τίτλος πρωτοτύπου
MORTAL INSTRUMENTS - CITY OF BONES
Συγγραφέας
CASSANDRA CLARE

Copyright © 2007 by Cassandra Clare, LLC
All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with the author.

Copyright © 2010 για την Ελληνική γλώσσα σε όλο τον Κόσμο
ΠΛΑΤΥΠΟΥΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗ
Αρτέμιδος 1β', 15342 Αγ. Παρασκευή, Αθήνα
Τηλ. 210 6002605, Fax 210 6081164
info@platypus.gr, <http://www.platypus.gr>

Μετάφραση: Φωτεινή Μοσχή
Επιμέλεια: Έλενα Γεωργιάδου

Εκτύπωση: Starprint A.E.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

ISBN 978-960-6665-46-2

Για τον παππού μου

Ευχαριστίες

Θέλω να ευχαριστήσω την ομάδα δημιουργικής γραφής μου, τα Αστέρια της Μασαχουσέτης: Έλεν Κάσνερ, Ντίλια Σέρμαν, Κέλι Λινκ, Γκάβιν Γκραντ, Χόλι Μπλακ και Σάρα Σμιθ. Επίσης, τον Τομ Χολτ και την Πεγκ Κερ που με ενθάρρυναν πριν καν γραφτεί το βιβλίο και τους Τζάστιν Λαρμπαλέστιερ και Ιβ Σινάικο που μου είπαν τη γνώμη τους μόλις γράφτηκε. Τη μητέρα και τον πατέρα μου για την αφοσίωση, την τρυφερότητα και την ακλόνητη πίστη που μου έδειξαν και που πίστευαν ότι ήταν δυνατόν να γράψω κάτι που θα άξιζε να εκδοθεί. Τους Τζιμ Χιλ και Κέιτ Κόννορ για την ενθάρρυνση και την υποστήριξη. Τον Έρικ για τις μηχανές των βρικολάκων που πετάνε με δαιμονική ενέργεια και την Έλκα για τη φράση: “τα μαύρα μας πάνε περισσότερο απ’ ό,τι στις χήρες των θυμάτων μας”. Τους Τέο και Βαλ για τη δημιουργία των πανέμορφων εικόνων που συνοδεύουν τα γραπτά μου. Τον υπέροχο ατζέντη μου, Μπάρρι Γκόλντμπλατ και την ταλαντούχα επιμελήτριά μου, Κάρεν Γουίτιλα. Τη Χόλι που έζησε μαζί μου κάθε αράδα του βιβλίου και τον Τζος, που έκανε τα πάντα να αξίζουν τον κόπο.

*Δεν έχω κοιμηθεί
Από την πρώτη απόφαση ως την ώρα
Που θα γίνει μια πράξη τρομερή
Ο Χρόνος μοιάζει σαν φάντασμα
Και σαν όνειρο απάισιο:
Το Πνεύμα και τα θανάσιμα εργαλεία
Κάνουν συμβούλιο
Και η συνείδηση του ανδρός
Όμοια μ' ένα μικρό βασίλειο,
Της επανάστασης τη φύση γνωρίζει.*

— Ονίλιαμ Σαίξπηρ, Ιούλιος Κείσσαρας

Μέρος πρώτο

Σκοτεινή Κατάβαση

*Τραγούδησα το Χάος και την αιώνια Νύχτα,
με έμαθε η ουράνια Μούσα να κατεβαίνω κάτω
τη σκοτεινή κατάβαση και πώς να ανεβαίνω ξανά...*

— Τζον Μίλτον, Χαμένος Παράδεισος

1

πανδαιμονιο

«Πλάκα μου κάνεις;» είπε ο πορτιέρης σταυρώνοντας τα χέρια του μπροστά στο τεράστιο στήθος του. Κοίταξε το αγόρι με το κόκκινο μπουφάν με το φερμουάρ και κούνησε το ξυρισμένο του κεφάλι. «Απαγορεύεται να το φέρεις αυτό μέσα».

Οι καμία πενηνταριά έφηβοι που περίμεναν στη γραμμή έξω απ' το Πανδαιμόνιο έσκυψαν προς τα εμπρός για να ακούσουν καλύτερα. Η αναμονή για να μπει κανείς στο κλαμπ που δεχόταν όλες τις ηλικίες ήταν ατέλειωτη και στην ουρά δεν συνέβαινε ποτέ τίποτα ιδιαίτερο. Οι πορτιέρηδες ήταν πολύ αυστηροί και τα έβαζαν με οποιονδήποτε τους φαινόταν ότι υπήρχε περίπτωση να προκαλέσει προβλήματα. Η δεκαπεντάχρονη Κλέρι Φρέι που στεκόταν στην ουρά με τον κολλητό της, τον Σάιμον, έσκυψε κι εκείνη προς τα εμπρός, μαζί με όλους τους άλλους, ελπίζοντας να δει λίγη δράση.

«Έλα τώρα!» επέμεινε το παιδί φέρνοντας αυτό που κρατούσε πάνω απ' το κεφάλι του. Ήταν σαν ξύλινο ρα-

βδί, μυτερό στην άκρη. «Είναι μέρος της στολής μου».

Ο πορτιέρης ανασήκωσε το ένα του φρύδι. «Ποιας στολής ακριβώς;»

Το αγόρι χαμογέλασε. Φαινόταν αρκετά νορμάλ για το Πανδαιμόνιο, σκέφτηκε η Κλέρι. Είχε μαλλιά βαμμένα μπλε ηλεκτρική, σηκωμένα ψηλά σαν πλοκάμια ξαφνιασμένου χταποδιού αλλά δεν είχε περίεργα τατουάζ στο πρόσωπο ή μεγάλα πέρσινγκ στα αυτιά ή τα χείλη του. «Είμαι κυνηγός βρικόλακων», είπε και πίεσε το ξύλινο πράγμα που κρατούσε. Αυτό λύγισε σαν φύλλο που γέρνει στο πλάι. «Είναι ψεύτικο. Από πλαστικό, βλέπεις;»

Τα μεγάλα μάτια του αγοριού ήταν ίσως ένα υπερβολικά λαμπερό πράσινο, πρόσεξε η Κλέρι: σαν αντιψυκτικό ή φρέσκο γρασίδι. Μάλλον ήταν έγχρωμοι φακοί επαφής. Ο πορτιέρης ανασήκωσε τους ώμους του σαν να βαριόταν.

«Καλά καλά, άντε πέρνα».

Το αγόρι γλίστρησε δίπλα του σαν χέλι. Της Κλέρι της άρεσε ο τρόπος που έγριζε τους ώμους του, ο τρόπος που τίναξε τα μαλλιά του καθώς περνούσε. Σκέφτηκε μια λέξη που θα χρησιμοποιούσε η μαμά της για να τον περιγράψει: *αμέριμνος*.

«Σου άρεσε, ε;» είπε ο Σάιμον που έμοιαζε να βαριέται. «Έτσι δεν είναι;»

Η Κλέρι του έδωσε μια αγκωνιά αλλά δεν απάντησε.

Μέσα στο κλαμπ, ο αέρας ήταν γεμάτος χρωματιστό καπνό. Στην πίστα έπεφταν τα πολύχρωμα φώτα, κάνοντάς τη να μοιάζει με μια παραμυθένια χώρα γεμάτη μπλε ηλεκτρική και πράσινα, φούξια και χρυσά.

Το αγόρι με το κόκκινο μπουφάν χάιδευε το κοφτερό

σαν ξυράφι σπαθί του με ένα αφηρημένο χαμόγελο. Ήταν τόσο εύκολο —λίγη λάμψη και το σπαθί έμοιαζε αμέσως άκακο κι αθώο. Άλλη μια λάμψη στο βλέμμα του και μόλις ο πορτιέρης τον κοίταξε τον έβαλε μέσα. Φυσικά, θα μπορούσε να έχει μπει και με πολύ λιγότερη προσπάθεια, αλλά ήταν κι αυτό ένα μέρος του παιχνιδιού —να χοροϊδεύεις τους κοινούς θνητούς, να κάνεις ό,τι θέλεις ανοιχτά, μπροστά τους, να βλέπεις τα κενά βλέμματα στα κοιμισμένα τους πρόσωπα.

Όχι ότι οι άνθρωποι ήταν τελείως άχρηστοι. Τα πράσινα μάτια του αγοριού έψαξαν την πίστα, όπου αδύνατα χέρια ντυμένα με μετάξι και μαύρη δαντέλα λικνίζονταν, χαμένα ανάμεσα στα σύννεφα καπνού καθώς οι άνθρωποι χόρευαν. Τα κορίτσια τίναζαν τα μακριά μαλλιά τους, τα αγόρια κουνούσαν τους γοφούς τους μέσα απ' τα δερμάτινα παντελόνια τους και τα γυμνά μέλη τους γυάλιζαν απ' τον ιδρώτα. Η ζωή απλώς ξεχυνόταν από μέσα τους, κύματα ενέργειας που τον γέμιζαν με μια μεθυσμένη ζάλη. Τα χείλη του τρεμόπαιξαν. Δεν είχαν ιδέα πόσο τυχεροί ήταν. Δεν είχαν ιδέα πώς ήταν να επιβιώνεις σε ένα νεκρό κόσμο, όπου ο ήλιος κρεμόταν γκρίζος στον ουρανό σαν μια καμένη στάχτη. Η ζωή τους έκαιγε ζωηρά σαν φλόγα από κερι —και ήταν εξίσου εύκολο να σβήσει.

Το χέρι του έσφιξε τη λεπίδα που κρατούσε και άρχισε να περπατάει προς την πίστα, όταν ένα κορίτσι απομακρύνθηκε απ' το μπουλούκι των χορευτών και άρχισε να πηγαίνει προς το μέρος του. Την κοίταξε έντονα. Ήταν όμορφη, για άνθρωπος —μακριά μαλλιά, στην ακριβή απόχρωση του μαύρου μελανιού, βαμμένα μαύρα μάτια. Λευκό φόρεμα μέχρι το πάτωμα, σαν

αυτά που φορούσαν οι κοπέλες όταν ο κόσμος ήταν πολύ νέος ακόμα. Γύρω απ' το λαιμό της είχε μια χοντρή ασημένια αλυσίδα, απ' όπου κρεμόταν ένα σκούρο κόκκινο μενταγιόν μεγάλο σαν τη γροδιά ενός μωρού. Χρειαζόταν να μισοκλείσει απλώς τα μάτια του για να εκτιμήσει ότι ήταν αληθινό –αληθινό και πολύτιμο. Το στόμα του άρχισε να στεγνώνει καθώς η κοπέλα τον πλησίαζε. Ζωτική ενέργεια ανέβλυσε από μέσα της όπως το αίμα από μια ανοιχτή πληγή. Του χαμογέλασε καθώς πέρασε δίπλα του, κάνοντάς του νόημα με τα μάτια της να την ακολουθήσει. Το αγόρι έκανε μεταβολή για να την ακολουθήσει, νιώθοντας τη νοητή καυτή γεύση του θανάτου της στο στόμα του.

Ήταν πάντα εύκολο. Μπορούσε να νιώσει ήδη τη δύναμη της ζωής της να κυλάει στις φλέβες του σαν φωτιά. Οι άνθρωποι ήταν τόσο ανόητοι. Είχαν κάτι τόσο πολύτιμο αλλά δεν το προστάτευαν ποτέ. Πετούσαν όλοι τους τις ζωές τους τόσο εύκολα, για λίγο χρήμα, μερικά πακέτα με σκόνη, το γοητευτικό χαμόγελο ενός αγνώστου. Το κορίτσι ήταν σαν ένα χλωμό φάντασμα που χανόταν μέσα στον πολύχρωμο καπνό. Έφτασε στον τοίχο και σταμάτησε, σηκώνοντας στο χέρι της το φόρεμά της και χαμογελώντας του καθώς του αποκαλύπτε τα πόδια της. Κάτω απ' το φόρεμα φορούσε μπότες μέχρι τους μηρούς.

Πήγε αργά προς το μέρος της και το δέρμα του ρίγησε απ' την εγγύτητά της. Από κοντά δεν ήταν και τόσο τέλεια: διέκρινε τη μάσκα, μουτζουρωμένη κάτω απ' τα μάτια της, τα μαλλιά της να κολλάνε στον ιδρωμένο λαιμό της. Μύριζε τη θνητότητά της, τη γλυκιά μυρωδιά της παρακμής της. Σε τσάκωσα, σκέφτηκε.

Ένα ψυχρό χαμόγελο τρεμούλιασε στα χείλη της. Έκανε στο πλάι και το αγόρι είδε ότι ακουμπούσε σε μια κλειστή πόρτα. ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΕΙΣΟΔΟΣ-ΑΠΟΘΗΚΗ έγραφε με κόκκινα γράμματα ένα σήμα. Άπλωσε το χέρι της στο πόμολο, το γύρισε και γλίστρησε μέσα. Το αγόρι είδε μερικά στοιβαγμένα κουτιά, δεμένα με σύρμα. Αποθήκη. Κοίταξε πίσω του —δεν κοιτούσε κανείς. Ακόμα καλύτερα αν η μικρή ήθελε μυστικότητα.

Γλίστρησε πίσω της στο δωμάτιο, χωρίς να αντιληφθεί ότι τον ακολουθούσαν.

«Ωραία μουσική, ε;» είπε ο Σάιμον.

Η Κλέρι δεν απάντησε. Χόρευαν —ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων: αρκετό κούνημα μπρος πίσω, με περιστασιακές βουτιές προς την πίστα σαν να τους είχε πέσει φακός επαφής— σε ένα κενό μεταξύ κάτι αγοριών με μεταλλικούς χορσέδες και ένα νεαρό ζευγάρι ασιατικής καταγωγής που φιλιόταν με πάθος, μπερδεύοντας τα χρωματιστά εξτένσιον στα μαλλιά τους σαν φίδια. Ένα αγόρι με πέρσινγκ στα χείλη και ένα σακίδιο-αρκουδάκι μοίραζε δωρεάν φυτικά έκστασι από βότανα, με το νάιλον παντελόνι του να ανεμίζει στο ρεύμα της μηχανής του αέρα. Η Κλέρι δεν έδινε ιδιαίτερη σημασία στο άμεσο περιβάλλον της —τα μάτια της ήταν καρφωμένα στο αγόρι με τα μπλε μαλλιά που είχε καταφέρει να μπει στο κλαμπ με το ζόρι. Περπατούσε μέσα στο πλήθος σαν να έφαχνε κάτι. Ύπήρχε κάτι στον τρόπο που περπατούσε που κάτι της θύμιζε...

«Εγώ πάντως...» συνέχισε να λέει ο Σάιμον, «μπορώ να πω ότι διασκεδάζω απίστευτα».

Δεν ήταν και πολύ αλήθεια αυτό. Ο Σάιμον, όπως

πάντα, ξεχώριζε μέσα στο πλήθος σαν μύγα μες στο γάλα, με το τζιν και το παλιό μπλουζάκι του που έγγραφε μπροστά με μεγάλα γράμματα ΜΠΡΟΥΚΛΙΝ. Τα φρεσκοκουρεμένα μαλλιά του ήταν καστανά σκούρα αντί για ροζ ή πράσινα και τα γυαλιά του ήταν στερεωμένα στραβά στην άκρη της μύτης του. Έμοιαζε περισσότερο λες και ετοιμαζόταν να πάει στη σκακιστική λέσχη παρά ότι απολάμβανε τη σκοτεινή μουσική και το κλαμπ.

«Μμμμ», είπε η Κλέρι. Ήξερε πολύ καλά ότι πήγαινε στο Πανδαιμόνιο μαζί της μόνο και μόνο επειδή άρεσε σ' εκείνη, κι ότι του ίδιου του φαινόταν βαρετό. Δεν ήταν καν σίγουρη γιατί της άρεσε, τα ρούχα, η μουσική, το έκαναν να μοιάζει με όνειρο, σαν να ήταν η ζωή κάποιου άλλου, όχι η δική της, βαρετή ζωή. Πάντα όμως ήταν υπερβολικά ντροπαλή και δεν μιλούσε σε κανέναν άλλο εκτός απ' τον Σάιμον.

Το αγόρι με τα μπλε μαλλιά απομακρυνόταν απ' την πίστα. Έμοιαζε λίγο χαμένο, σαν να μην είχε βρει αυτόν που έψαχνε. Η Κλέρι αναρωτήθηκε τι θα γινόταν αν πήγαινε να του μιλήσει, αν του πρότεινε να τον βοηθήσει. Ίσως να την κοιτούσε καλά καλά. Ή ίσως να ήταν κι εκείνος ντροπαλός. Ίσως να χαιρόταν και να την ευχαριστούσε και θα προσπαθούσε να μην το δείξει—όπως κάνουν πάντα τα αγόρια—αλλά εκείνη θα το καταλάβαινε. Ίσως...

Το αγόρι με τα μπλε μαλλιά ξαφνικά τεντώθηκε και η προσοχή του εντάθηκε, σαν σκύλος που ετοιμάζεται για κυνήγι. Η Κλέρι ακολούθησε το βλέμμα του και είδε το χορίτσι με το άσπρο φόρεμα.

Μάλιστα. Η Κλέρι προσπάθησε να μη νιώσει σαν μπάλони που έχει ξεφουσκώσει κι έχει ξεμείνει σε μια άκρη.

Αυτό ήταν. Το κορίτσι ήταν πανέμορφο, από αυτά που άρεσε στην Κλέρι να ζωγραφίζει: ψηλή και αδύνατη σαν σπύρτο, με μακριά μαύρα μαλλιά. Ακόμα και από τόσο μακριά η Κλέρι έβλεπε το κόκκινο μενταγιόν στο λαιμό της. Παλλόταν κάτω απ' τα φώτα του κλαμπ σαν μια ξεχωριστή, ζωντανή καρδιά.

«Νομίζω», συνέχισε να λέει ο Σάιμον, «ότι απόψε ο DJ κάνει πραγματικά εξαιρετική δουλειά, δεν συμφωνείς;»

Η Κλέρι έκανε μια γκριμάτσα και δεν απάντησε. Ο Σάιμον σιχαινόταν την τρανς. Η προσοχή της ήταν στραμμένη στο κορίτσι με το λευκό φόρεμα. Μέσα στο σκοτάδι, τον καπνό και την τεχνητή ομίχλη το φόρεμά της έλαμπε σαν ένας φάρος μες στη νύχτα. Δεν ήταν παράξενο που το αγόρι με τα μπλε μαλλιά την ακολουθούσε σαν μαγεμένο, μη δίνοντας σημασία σε τίποτα άλλο γύρω του —ούτε καν στις δυο μαύρες μορφές που τον ακολουθούσαν από κοντά, γλιστρώντας πίσω του μέσα στο πλήθος.

Η Κλέρι σταμάτησε να χορεύει και κοίταξε προς το μέρος τους. Ίσα που μπόρεσε να ξεχωρίσει ότι οι μορφές ήταν αγόρια, ψηλά και ντυμένα στα μαύρα. Δεν μπορούσε να εξηγήσει πώς ήξερε ότι ακολουθούσαν το αγόρι, αλλά το ήξερε. Το καταλάβαινε απ' τον τρόπο που περπατούσαν πίσω του, την τεταμένη τους προσοχή, την ύποπτη χάρη της κίνησής τους. Ένα μικρό λουλούδι ανησυχίας άρχισε να ανοίγει τα πέταλά του στην καρδιά της.

«Στο μεταξύ», πρόσθεσε ο Σάιμον, «ήθελα να σου πω ότι τελευταία ντύνομαι με γυναικεία ρούχα. Επίσης, τα έχω με τη μητέρα σου. Ήθελα απλώς να το ξέρεις».

Το κορίτσι άνοιξε μια πόρτα στον τοίχο που έγραφε

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΕΙΣΟΔΟΣ. Έκανε νόημα στο αγόρι και γλίστρησαν μέσα. Δεν ήταν κάτι που η Κλέρι έβλεπε πρώτη φορά —ένα ζευγάρι που εξαφανιζόταν στις σκοτεινές γωνιές του κλαμπ για ερωτικές περιπτύξεις— αλλά αυτό που το έκανε περιεργό ήταν το ότι τους ακολουθούσαν.

Ανασηκώθηκε στις μύτες των ποδιών της, προσπαθώντας να δει πίσω απ' το πλήθος. Τα δυο αγόρια είχαν σταματήσει πίσω απ' την πόρτα και έμοιαζαν να διαπραγματεύονται κάτι. Ο ένας ήταν ξανθός, ο άλλος μελαχρινός. Ο ξανθός έβαλε το χέρι του στην τσέπη του και έβγαλε κάτι μακρύ και μυτερό που άστραψε στο σκοτάδι. Ένα μαχαίρι!

«Σάιμον!» φώναξε η Κλέρι.

«Τι;» είπε ξαφνιασμένος ο Σάιμον. «Εντάξει, δεν κοιμάμαι με τη μάνα σου, έτσι το είπα για να με προσέξεις. Όχι ότι δεν είναι γοητευτική γυναίκα, για την ηλικία της τουλάχιστον...»

«Βλέπεις αυτούς εκεί τους τύπους;» του έδειξε κουνώντας το χέρι σαν τρελή και χτυπώντας ένα κορίτσι που χόρευε δίπλα τους. Το κορίτσι την αγριοκοίταξε. «Συγγνώμη... συγγνώμη!» η Κλέρι γύρισε πάλι στον Σάιμον. «Βλέπεις αυτούς εκεί τους τύπους εκεί πέρα; Δίπλα στην πόρτα;»

Ο Σάιμον μισόκλεισε τα μάτια του για να δει καλύτερα και μετά ανασήκωσε τους ώμους του. «Δεν βλέπω τίποτα».

«Είναι δύο. Ακολουθούσαν αυτό το αγόρι με τα μπλε μαλλιά...»

«Αυτόν που σου άρεσε;»

«Ναι, αλλά δεν είναι αυτό το θέμα. Ο ξανθός έβγαλε

μαχαίρι».

«Είσαι σίγουρη;» ο Σάιμον προσπάθησε ξανά να δει κουνώντας το κεφάλι του. «Δεν βλέπω κανένα».

Ξαφνικά, αποφασιστικός, ο Σάιμον ίσιωσε την πλάτη του. «Πάω να φέρω το σεκιουριτά. Εσύ περίμενε εδώ». Έφυγε με βιαστικά βήματα ανοίγοντας δρόμο ανάμεσα στο πλήθος.

Η Κλέρι γύρισε τη στιγμή ακριβώς που το ξανθό αγόρι γλιστρούσε στην πόρτα που έγραφε ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΕΙΣΟΔΟΣ με το φίλο του ακριβώς από πίσω του. Κοίταξε γύρω της. Ο Σάιμον προσπαθούσε ακόμα να διασχίσει την πίστα, αλλά δεν είχε κάνει και πολύ πρόοδο. Ακόμα και να ούρλιαζε, κανένας δεν θα την άκουγε και μέχρι ο Σάιμον να γυρίσει μπορεί να είχε ήδη συμβεί κάτι. Δάγκωσε με δύναμη τα χείλη της και άρχισε να διασχίζει το πλήθος.

«Πώς σε λένε;»

Γύρισε και του χαμογέλασε. Το λιγιστό φως που φώτιζε το δωμάτιο έμπαινε απ' τα ψηλά, παράθυρα με κάγκελα που ήταν σκεπασμένα από σκόνη και βρομιά. Το πάτωμα ήταν γεμάτο από στοίβες ηλεκτρικά καλώδια, κομματάκια από σπασμένες ντισκομπάλες και πεταμένα τενεκεδάκια μπογιάς.

«Τζαμπελ».

«Ωραίο όνομα». Πήγε προς το μέρος της, πατώντας προσεκτικά ανάμεσα απ' τα καλώδια σε περίπτωση που κάποιο είχε ακόμη ρεύμα. Στο ημίφως του δωματίου έμοιαζε ημιδιάφανη, χωρίς κανένα χρώμα, τυλιγμένη στα λευκά σαν άγγελος. Τι απόλαυση θα του πρόσφερε η πτώση της... «Δεν σε έχω ξαναδεί εδώ».

«Θες να με ρωτήσεις αν έρχομαι εδώ συχνά;» είπε γελώντας, σκεπάζοντας το στόμα της με το χέρι της. Γύρω απ' τον καρπό της φορούσε κάτι σαν βραχιόλι, ελάχιστα πιο κάτω απ' το μανίκι του φορέματός της, όταν όμως την πλησίασε περισσότερο είδε ότι δεν ήταν βραχιόλι, αλλά ένα σχέδιο τυπωμένο πάνω στο δέρμα της, ένα σύμπλεγμα από στριφογυριστές γραμμές.

Έμεινε ακίνητος. «Παλιο...»

Δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση του. Η κοπέλα κινήθηκε με την ταχύτητα του φωτός, χτυπώντας τον με το απλωμένο της χέρι, ένα χτύπημα στο στήθος που θα τον είχε στείλει στο πάτωμα, με κομμένη την ανάσα αν ήταν άνθρωπος. Παραπάτησε και είδε ότι στο χέρι της κρατούσε κάτι, ένα στριφογυριστό χρυσό μαστίγιο που άστραψε καθώς το τίναξε με δύναμη προς τα κάτω, τυλίγοντάς το γύρω απ' τα πόδια του, ρίχνοντάς τον στο πάτωμα. Έπεσε κάτω σπαραζώντας, νιώθοντας το μισητό μέταλλο να καίει το δέρμα του. Η κοπέλα γέλασε και πήγε από πάνω του και το αγόρι σκέφτηκε μες στη ζάλη του ότι έπρεπε να το έχει καταλάβει. Κανένα θνητό κορίτσι δεν θα φορούσε τέτοιο φόρεμα, σαν αυτό που φορούσε η Ίζαμπελ. Το είχε βάλει για να καλύψει το δέρμα της —από πάνω μέχρι κάτω.

Η Ίζαμπελ τράβηξε με δύναμη το μαστίγιο, σφίγγοντάς το. Το χαμόγελό της έλαμπε σαν δηλητηριασμένο νερό. «Όλος δικός σας, παιδιά».

Ένα υπόκωφο γέλιο ακούστηκε πίσω του και ένιωσε δυο χέρια να τον σηκώνουν όρθιο και να τον πετάνε με την πλάτη σε μια απ' τις τσιμεντένιες κολόνες. Ένιωθε στην πλάτη του την υγρή πέτρα. Τα χέρια του ήταν πίσω απ' την πλάτη του, δεμένα με σύρμα. Ενώ

πάλευε για να λυθεί, κάποιος περπάτησε πλάι στην κολόνα και στάθηκε μπροστά του. Ένα αγόρι, νεαρό σαν την Ίζαμπελ και εξίσου όμορφο. Τα καστανά του μάτια έλαμπαν σαν κομματάκια κεχριμπάρι. «Λοιπόν», είπε. «Είναι κανείς άλλος μαζί σου;»

Το αγόρι με τα μπλε μαλλιά ένιωσε κάτω απ' το σφιχτό σύρμα να αναβλύζει αίμα, κάνοντας τους καρπούς του να γλιστράνε. «Τι άλλος εννοείς;»

«Έλα τώρα», είπε το αγόρι με τα καστανά μάτια σηκώνοντας τα χέρια του. Τα μανίκια του γλίστρησαν προς τα πίσω δείχνοντας τους ρούνους που ήταν γραμμένοι στο δέρμα του, στους καρπούς, τις παλάμες, το πάνω μέρος των χεριών του. «Ξέρεις τι είμαι.»

Βαθιά μέσα στο κρανίο του αγοριού, ένα νοητό δεύτερο ζευγάρι δόντια άρχισε να τριζει.

«Κυνηγός Σκιών» είπε με μίσος.

Το άλλο αγόρι χαμογέλασε και το χαμόγελό του απλώθηκε σε όλο του το πρόσωπο.

«Σε τσάκωσα», είπε.

Η Κλέρι έσπρωξε την πόρτα της αποθήκης και μπήκε μέσα. Για μια στιγμή της φάνηκε ότι ήταν άδεια. Τα μόνα παράθυρα ήταν πολύ ψηλά και είχαν κάγκελα από πίσω τους ακούγονταν αχνά οι θόρυβοι του δρόμου, ο ήχος από τις κόρνες των αυτοκινήτων και τα φρένα που ούρλιαζαν. Το δωμάτιο μύριζε παλιά μπογιά και το πάτωμα ήταν σκεπασμένο από ένα παχύ στρώμα σκόνης, όπου διακρίνονταν μουτζουρωμένες πατημασιές.

Δεν είναι κανείς εδώ μέσα, συνειδητοποίησε κοιτώντας γύρω της έκπληκτη. Στο δωμάτιο έκανε κρύο, παρά την αυγουσιάτικη ζέστη. Στην πλάτη της έτρεχε κρύ-

ος ιδρώτας. Έκανε ένα βήμα μπροστά, παραπατώντας στα σκόρπια καλώδια. Έσκυψε για να απελευθερώσει το παπούτσι της που είχε μπλεχτεί σ' ένα καλώδιο και άκουσε φωνές. Το γέλιο ενός κοριτσιού, τη φωνή ενός αγοριού που απαντούσε κοφτά. Όταν σηκώθηκε όρθια τους είδε.

Ήταν λες και είχαν εμφανιστεί απ' τη μια στιγμή στην άλλη, ανάμεσα σε ένα ανοιγόκλεισμα των βλεφάρων της. Ήταν το κορίτσι με το μακρύ, λευκό φόρεμα, με τα μαλλιά που κρέμονταν στην πλάτη της σαν βρεγμένα φύκια. Τα δυο αγόρια ήταν μαζί της –το ψηλό, με τα μαύρα μαλλιά, ίδια με τα δικά της και το πιο κοντό, ανοιχτόχρωμο, που τα μαλλιά του έλαμπαν χάλκινα κάτω απ' το θολό φως που έμπαινε απ' τα ψηλά παράθυρα. Το ξανθό αγόρι στεκόταν με τα χέρια στις τσέπες κοιτάζοντας το αγόρι με τα μπλε μαλλιά, που ήταν δεμένο σε μια κολόνα με κάτι που έμοιαζε με σύρμα από χορδές πιάνου, με τα χέρια τεντωμένα πίσω του και τα πόδια του δεμένα στους αστραγάλους. Το πρόσωπό του συστρεφόταν από πόνο και φόβο.

Με την καρδιά να βροντοχτυπάει στο στήθος της, η Κλέρι κρύφτηκε πίσω από την πιο κοντινή τσιμεντένια κολόνα και κρυφοκοίταξε. Είδε το ξανθό αγόρι να πηγαίνει πάνω κάτω με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά στο στήθος του. «Δοιπόν» έλεγε «ακόμα δεν μας είπες αν είναι και κανένας άλλος του είδους σου εδώ».

Του είδους του; η Κλέρι αναρωτήθηκε τι να εννοούσε. Μάλλον είχε πέσει σε κανένα τσακωμό συμμοριών.

«Δεν έχω ιδέα για τι πράγμα μιλάτε». Το ύφος του πανκ έδειχνε πόνο αλλά και θυμό.

«Εννοεί κι άλλοι δαίμονες», είπε το μελαχρινό αγόρι

που δεν είχε μιλήσει νωρίτερα. «Ξέρεις τι είναι ένας δαίμονας, δεν ξέρεις;»

Το αγόρι που ήταν δεμένο στην κολόνα γύρισε απ' την άλλη πλευρά βρίζοντας.

«Οι δαίμονες», είπε το ξανθό αγόρι, σχηματίζοντας τη λέξη στον αέρα με το δάχτυλό του, «θεολογικά ορίζονται ως οι κάτοικοι της κόλασης, οι συνεργοί του Σατανά, αλλά σ' αυτή την περίπτωση, για τους σκοπούς του Κονκλάβιου, θεωρείται κάθε πονηρό πνεύμα του οποίου η προέλευση είναι έξω απ' τη δική μας διάσταση και...»

«Αρχετά, Τζέις», είπε το κορίτσι.

«Η Τζαμπελ έχει δίκιο», συμφώνησε το ψηλότερο αγόρι. «Δεν χρειάζεται κανείς εδώ μέσα μάθημα σημασιολογίας –ή δαιμονολογίας εν πάση περιπτώσει».

Είναι τρελοί, σκέφτηκε η Κλέρι. Κανονικοί τρελοί.

Ο Τζέις σήκωσε το κεφάλι του και χαμογέλασε. Ο τρόπος που το σήκωσε είχε κάτι άγριο, κάτι που θύμιζε στην Κλέρι κάτι ντοκιμαντέρ με λιοντάρια που είχε δει στην τηλεόραση, τον τρόπο που σήκωναν το κεφάλι τους και μύριζαν στον αέρα τη λεία τους. «Η Τζαμπελ και ο Άλεξ πιστεύουν ότι μιλάω πολύ», είπε απολογητικά. «Εσύ τι λες;»

Το αγόρι με τα μπλε μαλλιά δεν απάντησε. Το στόμα του κουνιόταν ακόμα. «Μπορώ να σας δώσω πληροφορίες», είπε. «Ξέρω πού είναι ο Βάλενταϊν».

Ο Τζέις κοίταξε τον Άλεξ, που ανασήκωσε τους ώμους του. «Ο Βάλενταϊν είναι στο χώμα», είπε ο Τζέις. «Αυτό το πράμα μας δουλεύει».

Η Τζαμπελ τίναξε τα μαλλιά της. «Σχότωσέ το, Τζέις», είπε. «Δεν πρόκειται να μας πει τίποτα χρήσιμο».

Ο Τζέις σήκωσε το χέρι του και η Κλέρι είδε ένα θαμπό φως να βγαίνει απ' το μαχαίρι που κρατούσε. Ήταν παράξενα διάφανο, η λεπίδα του λεπτή σαν κρύσταλλο, κοφτερή σαν κομμάτι γυαλί και η λαβή διακοσμημένη με κόκκινα πετράδια.

Το δεμένο αγόρι αναφώνησε. «Ο Βάλενταϊν γύρισε!» διαμαρτυρήθηκε, τραβώντας τα δεσμά που κρατούσαν τα χέρια του δεμένα πίσω απ' την πλάτη του. «Όλος ο Κάτω Κόσμος το ξέρει – κι εγώ το ξέρω – και μπορώ να σας πω πού είναι...»

Ξαφνικά τα παγωμένα μάτια του Τζέις άστραψαν από οργή. «Μα τον Αρχάγγελο, κάθε φορά που πιάνουμε έναν από σας τους μπάσταρδους, λέτε ότι ξέρετε πού είναι ο Βάλενταϊν. Ε, λοιπόν, κι εγώ ξέρω πού είναι. Στην Κόλαση. Κι εσύ...» έσφιξε το χέρι του στη λαβή του μαχαιριού, που έλαμπε σαν καυτή φλόγα, «εσύ μπορείς να πας να τον συναντήσεις».

Η Κλέρι δεν άντεχε άλλο. Πετάχτηκε απ' την κρυψώνα της. «Σταμάτα!» φώναξε. «Δεν μπορείς να το κάνεις αυτό».

Ο Τζέις γύρισε απότομα προς το μέρος της, τόσο ξαφνιασμένος που το μαχαίρι έφυγε απ' το χέρι του και έπεσε με κρότο στο τσιμεντένιο πάτωμα. Η Ίζαμπελ κι ο Άλεξ γύρισαν επίσης προς το μέρος της, με την ίδια κατάπληκτη έκφραση. Το αγόρι με τα μπλε μαλλιά ήταν έκπληκτο και λαχανιασμένο.

Πρώτος μίλησε ο Άλεξ. «Τι είναι αυτό;» ρώτησε κοιτώντας μία την Κλέρι και μια τους φίλους του, λες και υπήρχε περίπτωση να ξέρουν τι γύρευε εκεί πέρα.

«Είναι ένα κορίτσι», είπε ο Ξανθός, ξαναβρίσκοντας την αυτοκυριαρχία του. «Σίγουρα έχεις ξαναδεί κορί-

τσια, Άλεχ. Η αδερφή σου, η Ίζαμπελ, ας πούμε, είναι κορίτσι». Έκανε ένα βήμα πιο κοντά στην Κλέρι μισοκλείνοντας τα μάτια του σαν να μην μπορούσε να πιστέψει αυτό που αντίκριζε. «Ένα θνητό κορίτσι», είπε σχεδόν μονολογώντας. «Και μπορεί να μας δει».

«Φυσικά και μπορώ να σας δω», είπε η Κλέρι. «Δεν είμαι τυφλή, ξέρετε».

«Κι όμως είσαι», είπε ο Τζέις, σκύβοντας για να πιάσει το μαχαίρι του. «Μόνο που δεν το ξέρεις». Σηκώθηκε όρθιος. «Καλύτερα να φύγεις από δω όσο πιο γρήγορα μπορείς, αν θέλεις το καλό σου».

«Δεν πάω πουθενά», είπε η Κλέρι. «Αν φύγω, θα τον σκοτώσετε» είπε δείχνοντας το αγόρι με τα μπλε μαλλιά.

«Αυτό είναι αλήθεια», παραδέχτηκε ο Τζέις στριφογυρίζοντας το μαχαίρι ανάμεσα στα δάχτυλά του. «Κι εσένα τι σε νοιάζει αν τον σκοτώσω ή όχι;»

«Ε-ε-ε» δίστασε η Κλέρι. «Γιατί δεν μπορείς να σκοτώσεις έτσι τους ανθρώπους».

«Έχεις δίκιο», είπε ο Τζέις. «Δεν μπορείς να σκοτώνεις έτσι τους ανθρώπους».

Έδειξε το αγόρι με τα μπλε μαλλιά που είχε μισοκλείσει τα μάτια. Η Κλέρι αναρωτήθηκε αν είχε λιποθυμήσει. «Αυτός όμως δεν είναι άνθρωπος, κοριτσάκι. Μπορεί να μοιάζει με άνθρωπο και να μιλάει σαν άνθρωπος και ίσως να αιμορραγεί σαν άνθρωπος, αλλά δεν είναι. Είναι ένα τέρας».

«Τζέις», είπε προειδοποιητικά η Ίζαμπελ. «Φτάνει».

«Είσαι τρελός», είπε η Κλέρι κάνοντας προς τα πίσω. «Φώναξα την αστυνομία, αν θες να ξέρεις. Θα έρθουν από στιγμή σε στιγμή».

«Λέει ψέματα», είπε ο Άλεξ, αλλά στο πρόσωπό του φάνηκε ένας δισταγμός. «Τζέις...»

Δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση του. Εκείνη τη στιγμή, το αγόρι με τα μπλε μαλλιά, έκοψε με μια διαπεραστική, ανατριχιαστική κραυγή τα δεσμά του και όρμησε στον Τζέις.

Έπεσαν στο πάτωμα και κυλίστηκαν ο ένας πάνω στον άλλο. Το αγόρι με τα μπλε μαλλιά έγδερνε τον Τζέις με χέρια που γυάλιζαν σαν να είχαν στην άκρη τους μέταλλο. Η Κλέρι οπισθοχώρησε, σκοπεύοντας να το βάλει στα πόδια, αλλά το πόδι της πιάστηκε σε ένα καλώδιο και έπεσε κάτω με κομμένη την ανάσα. Άκουσε την Ίζαμπελ να τσιρίζει. Γυρνώντας ανάσκελα, η Κλέρι είδε το αγόρι με τα μπλε μαλλιά να κάθεται πάνω στο στήθος του Τζέις. Απ' τα αρπακτικά του νύχια που έμοιαζαν με κοφτερά ξυράφια έσταζε αίμα.

Η Ίζαμπελ και ο Άλεξ έτρεξαν προς το μέρος του. Η Ίζαμπελ κρατούσε στο χέρι ένα μαστίγιο. Το αγόρι με τα μπλε μαλλιά όρμησε στον Τζέις με απλωμένα τα νύχια. Ο Τζέις σήκωσε το χέρι του για να προστατευθεί και τα νύχια το ξέσκισαν, πετώντας παντού αίματα. Το αγόρι επιτέθηκε ξανά –και το μαστίγιο της Ίζαμπελ έπεσε στην πλάτη του. Το αγόρι ούρλιαξε και έπεσε στο πλάι.

Με μια κίνηση αστραπή, σαν το μαστίγιο της Ίζαμπελ, ο Τζέις κύλησε στο πλάι. Στο χέρι του έλαμπε ένα στιλέτο. Βύθισε τη λεπίδα του στο στήθος του αγοριού με τα μπλε μαλλιά. Γύρω απ' τη λαβή ανέβλυσε ένα μαύρο υγρό. Το αγόρι αναπήδησε στο πάτωμα, σπαρταρώντας και βήχοντας. Ο Τζέις σηκώθηκε με μια γκριμάτσα. Η μαύρη του μπλούζα ήταν πιο μαύρη σε μερικά σημεία, μουσκεμένη από το αίμα. Κοίταξε τη μορφή που σφά-

δαξε στα πόδια του, έσκυψε και έβγαλε το μαχαίρι του απ' το στήθος του. Η λαβή ήταν γεμάτη από το μαύρο υγρό.

Τα μάτια του αγοριού άνοιξαν ξαφνικά. Τα μάτια του, καρφωμένα στον Τζέις ήταν λες και έκαιγαν. Σφύριξε ανάμεσα απ' τα δόντια του: «Όπως και να 'χει, θα σας σκοτώσουν όλους οι Καταραμένοι».

Ο Τζέις σαν να γρύλισε. Τα μάτια του αγοριού έκλεισαν. Το σώμα του άρχισε να τραντάζεται και να χτυπιέται καθώς κουβαριαζόταν, σαν να αναδιπλωνόταν προς τα μέσα, να γίνεται όλο και πιο μικρός, μέχρι που εξαφανίστηκε τελείως.

Η Κλέρι σηκώθηκε παραπατώντας, κλοτσώντας το καλώδιο μακριά. Άρχισε να υποχωρεί προς την πόρτα. Δεν την είχε προσέξει κανείς. Ο Άλεξ είχε πάει κοντά στον Τζέις και κρατούσε το χέρι του, τραβώντας το μανίκι, προσπαθώντας μάλλον να δει καλύτερα την πληγή του. Η Κλέρι γύρισε για να τρέξει προς την έξοδο —και βρήκε μπροστά της την Ίζαμπελ, με το μαστίγιο στο χέρι να της κλείνει το δρόμο. Το χρυσό μαστίγιο ήταν λερωμένο με μαύρες κηλίδες. Το τίναξε προς την Κλέρι και η άκρη του τυλίχτηκε γύρω απ' τον καρπό της σφιχτά. Η Κλέρι αναφώνησε από έκπληξη και πόνο.

«Ανόητη, μικρή θνητή», είπε ανάμεσα απ' τα δόντια της η Ίζαμπελ. «Παραλίγο να σκοτωθεί εξαιτίας σου ο Τζέις».

«Είναι τρελός», είπε η Κλέρι, προσπαθώντας να απελευθερώσει το χέρι της. Το μαστίγιο όμως έμπαινε πιο βαθιά στο δέρμα της. «Είστε όλοι τρελοί. Τι νομίζετε ότι κάνετε, τους τιμωρούς; Η αστυνομία...»

«Η αστυνομία δεν ενδιαφέρεται συνήθως, παρά μόνο

αν βρεθεί το πτώμα», είπε ο Τζέις. Κρατώντας το χέρι του κοντά στο στήθος του, πήγε προς το μέρος της Κλέρι, περπατώντας προσεκτικά πάνω απ' τα καλώδια. Ο Άλεξ τον ακολουούθησε με μια ειρωνική γκριμάτσα.

Η Κλέρι κοίταξε το σημείο απ' όπου είχε εξαφανιστεί το αγόρι και δεν είπε τίποτα. Δεν υπήρχε ούτε μια σταγόνα αίμα – τίποτα που να αποδεικνύει ότι το αγόρι είχε όντως υπάρξει.

«Επιστρέφουν στη δική τους διάσταση όταν πεθαίνουν», είπε ο Τζέις. «Σε περίπτωση που αναρωτιέσαι».

«Τζέις», είπε συριχτά ο Άλεξ. «Πρόσεχε».

Ο Τζέις τράβηξε το χέρι του. Μια μακάβρια πιτσιλιά από αίμα λέρωνε το πρόσωπό του. Εξακολουθούσε να της θυμίζει λιοντάρι, με τα μεγάλα, μακριά το ένα απ' το άλλο, ανοιχτόχρωμα μάτια του και τα καστανόξανθα χρυσά μαλλιά. «Μας βλέπει, Άλεξ», είπε. «Ξέρει ήδη πάρα πολλά».

«Τι να την κάνω, λοιπόν;» ρώτησε η Ίζαμπελ επιτακτικά.

«Άσ' τη να φύγει», είπε ο Τζέις σιγανά. Η Ίζαμπελ του έριξε ένα έκπληκτο, σχεδόν θυμωμένο βλέμμα, αλλά δεν έφερε αντίρρηση. Το μαστίγιο τινάχτηκε, απελευθερώνοντας το χέρι της Κλέρι. Έτριψε τον πονεμένο της καρπό και αναρωτήθηκε πώς στο καλό θα κατάφερνε να ξεφύγει από εκεί μέσα.

«Ίσως πρέπει να την πάρουμε μαζί μας», είπε ο Άλεξ. «Βάζω στοίχημα ότι ο Χοτζ θα θέλει να της πει δυο κουβέντες».

«Δεν υπάρχει περίπτωση να την πάρουμε μαζί μας στο Ινστιτούτο», είπε η Ίζαμπελ. «Είναι μια κοινή διηγή».

«Η μήπως όχι;» είπε απαλά ο Τζέις. Ο ήσυχος τόνος

του ήταν χειρότερος απ' το απότομο ύφος της Τζαμπελ ή το θυμό του Άλεκ. «Μήπως έχεις έρθει σε επαφή με δαίμονες, κοριτσάκι; Μήπως έκανες παρέα με Μάγους, μήπως μίλησες με τα Παιδιά της Νύχτας; Μήπως...;»

«Δεν με λένε κοριτσάκι», τον διέκοψε η Κλέρι. «Και δεν έχω ιδέα τι είναι αυτά που λες». Δεν έχεις; είπε μια φωνή στο πίσω μέρος του μυαλού της. *Είδες το αγόρι να εξαφανίζεται σε μια στιγμή. Ο Τζέις δεν είναι τρελός - απλώς θα ήθελες να είναι.* «Δεν πιστεύω σε... δαίμονες ή όπως τέλος πάντων...»

«Κλέρι;» ήταν η φωνή του Σάιμον. Γύρισε απότομα. Στεκόταν δίπλα στην πόρτα της αποθήκης. Μαζί του ήταν ένας απ' τους φουσκωτούς πορτιέρηδες που ήταν πριν στην πόρτα του κλαμπ. «Είσαι καλά;» ρώτησε κοιτώντας μέσα στο σκοτάδι της αποθήκης. «Τι κάνεις εδώ πέρα μόνη σου; Τι έγιναν εκείνοι οι τύποι; Ξέρεις, εκείνοι με τα μαχαίρια;»

Η Κλέρι τον κοίταξε άφωνη και μετά γύρισε πίσω της όπου στέκονταν ο Τζέις, η Τζαμπελ και ο Άλεκ. Ο Τζέις ήταν ακίνητος, με το ματωμένο μπλουζάκι και το μαχαίρι στο χέρι. Της χαμογέλασε και ανασήκωσε τον ώμο του λίγο απολογητικά, λίγο ειρωνικά. Προφανώς δεν του φαινόταν παράξενο που ούτε ο Σάιμον ούτε ο πορτιέρης δεν τους έβλεπαν.

Κατά κάποιο τρόπο, ούτε της Κλέρι της φάνηκε παράξενο. Γύρισε αργά προς τον Σάιμον, ξέροντας πώς θα φαινόταν, ότι στεκόταν μόνη της σε μια βρόμικη αποθήκη, με τα πόδια της τυλιγμένα σε πλαστικά καλώδια. «Νόμιζα ότι μπήκαν εδώ μέσα», είπε απολογητικά. «Αλλά μάλλον δεν μπήκαν, συγγνώμη». Κοίταξε τον Σάιμον, που η έκφρασή του είχε γίνει από ανήσυχη,

καταντροπιασμένη και μετά τον πορτιέρη που έμοιαζε απλώς εκνευρισμένος. «Έκανα λάθος».

Πίσω της, άκουσε την Ίζαμπελ να καγχάζει.

«Δεν το πιστεύω», έλεγε ο Σάιμον εκνευρισμένος καθώς στέκονταν στη γωνία, προσπαθώντας να βρουν ταξί. Όσο οι δυο τους ήταν μέσα στο κλαμπ, απ' το δρόμο είχαν περάσει οι οδοκαθαριστές και η άσφαλτος έλαμπε απ' το λιπαρό νερό.

«Το ξέρω», συμφώνησε η Κλέρι. «Κάπου πρέπει να υπάρχει ένα ταξί. Πού πάνε όλοι κυριακάτικα;» ρώτησε γυρνώντας προς το μέρος του και ανασηκώνοντας τους ώμους της. «Δες να πηγαίναμε λίγο πιο κάτω;»

«Δεν λέω για τα ταξί», είπε ο Σάιμον. «Εσένα –εσένα δεν πιστεύω. Δεν πιστεύω ότι οι τύποι με τα μαχαίρια απλώς εξαφανίστηκαν».

Η Κλέρι αναστέναξε. «Μπορεί και να μην υπήρχαν καν, Σάιμον. Μπορεί να το φαντάστηκα απλώς».

«Αποκλείεται», είπε ο Σάιμον σηκώνοντας το χέρι του αλλά τα ταξί περνούσαν βιαστικά δίπλα τους πετώντας βρόμικα νερά. «Είδα την έκφρασή σου όταν μπήκα σ' εκείνη την αποθήκη. Έμοιαζες εντελώς φρικαρισμένη, σαν να είχες δει φάντασμα».

Η Κλέρι σκέφτηκε τον Τζέις, με τα λιονταρίσια μάτια και την κίνηση αγριόγατας. Κοίταξε τον καρπό της, που είχε ένα κόκκινο σημάδι σαν βραχιόλι στο σημείο όπου την είχε σφίξει η Ίζαμπελ με το μαστίγιό της. Όχι, όχι φάντασμα, σκέφτηκε. Κάτι πολύ πιο παράξενο.

«Έκανα ένα λάθος», είπε κουρασμένη. Αναρωτήθηκε γιατί δεν του έλεγε την αλήθεια. Αν και, φυσικά, θα της έλεγε ότι ήταν τρελή. Και υπήρχε κάτι σ' όλο αυτό

που είχε γίνει, κάτι σχετικό με το μαύρο αίμα που είχε αναβλύσει απ' το μαχαίρι του Τζέις, κάτι στη φωνή του όταν τη ρώτησε αν είχε "μιλήσει με τα Παιδιά της Νύχτας" που ήθελε να κρατήσει για τον εαυτό της.

«Όπως και να 'χει, γίναμε ρεζίλι», είπε ο Σάιμον. Κοίταξε πίσω του προς το κλαμπ όπου υπήρχε ακόμα μια λεπτή ουρά από κόσμο που περίμενε να μπει. «Αμφιβάλλω αν θα μας αφήσουν να ξαναμπούμε ποτέ στο Πανδαιμόνιο».

«Και τι σε πειράζει; Αφού το σιχαίνεσαι». Η Κλέρι σήκωσε ξανά το χέρι της καθώς μια κίτρινη μορφή πήγε με φόρα προς το μέρος τους μες στην ομίχλη. Αυτή τη φορά, το ταξί σταμάτησε φρενάροντας με θόρυβο μπροστά τους και ο ταξιτζής πάτησε με δύναμη την κόρνα του λες και χρειαζόταν να τραβήξει την προσοχή τους.

«Επιτέλους, λίγη τύχη», είπε ο Σάιμον ανοίγοντας την πόρτα του ταξί και γλιστρώντας πάνω στο πλαστικό κάθισμα. Η Κλέρι τον ακολούθησε μυρίζοντας την οικεία μυρωδιά των ταξί της Νέας Υόρκης: παλιός καπνός από τσιγάρο, δέρμα και λακ για τα μαλλιά. «Μπρούκλιν», είπε ο Σάιμον στον οδηγό και μετά στράφηκε προς την Κλέρι. «Άκου, ξέρεις ότι μπορείς να μου πεις ό,τι θέλεις, έτσι;»

Η Κλέρι δίστασε για ένα λεπτό και μετά κούνησε το κεφάλι της. «Εννοείται, Σάιμον», είπε. «Το ξέρω».

Έκλεισε με δύναμη πίσω της την πόρτα και το ταξί όρμησε στη νύχτα.

2

μυστικά και ψεμματα

Ο σκοτεινός πρίγκιπας καθόταν πάνω στο μαύρο του άτι και η κάπα του ανέμιζε πίσω του. Ένας χρυσός κρίκος έδενε τις ξανθές του μπούκλες και το όμορφο πρόσωπό του, αγριεμένο απ' τη μάχη...

«... έμοιαζε με μελιτζάνα» μουρμούρισε η Κλέρι στον εαυτό της εκνευρισμένη. Η ζωγραφιά της δεν πετύχαινε. Έσκισε αναστενάζοντας άλλο ένα φύλλο απ' το μπλοκ της, το έκανε κουβάρι και το πέταξε στον πορτοκαλί τοίχο του υπνοδωματίου της. Το πάτωμα ήταν ήδη γεμάτο από πεταμένα κομμάτια χαρτί, μια σίγουρη ένδειξη ότι η έμπνευσή της δεν δούλευε όπως θα ήθελε. Ευχήθηκε για χιλιοστή φορά να έμοιαζε λίγο πιο πολύ στη μητέρα της. Ό,τι και να ζωγράφιζε η Τζόσλιν Φρέι, ό,τι έφτιαχνε, με χρώμα ή με μολύβι ήταν όμορφο και έμοιαζε αβίαστο.

Η Κλέρι έβγαλε τα ακουστικά της, κόβοντας τους Στέπινγκ Ρέιζορ στη μέση του τραγουδιού, και έτριψε τους χροτάφους της που πονούσαν. Μόνο τότε άκουσε

το δυνατό διαπεραστικό ήχο του τηλεφώνου που αντηχούσε στο διαμέρισμα. Πετώντας το μπλοκ στο πλάι, σηκώθηκε όρθια και έτρεξε στο σαλόνι, όπου το κόκκινο ρετρό τηλέφωνό τους βρισκόταν ακουμπισμένο σε ένα τραπεζάκι κοντά στην είσοδο.

«Η Κλαρίσα Φρέι, παρακαλώ;» η φωνή στην άλλη άκρη της γραμμής ήταν οικεία αλλά δεν κατάλαβε αμέσως ποιος ήταν.

Η Κλέρι τύλιξε νευρικά το καλώδιο στο δάχτυλό της.

«Ναι...;;;»

«Γεια, είμαι ένας απ' τους χούλιγκαν με τα μαχαίρια που γνώρισες χθες στο Πανδαιμόνιο; Φοβάμαι ότι σου έκανα άσχημη εντύπωση και ήλπιζα ότι θα μου δώσεις μια ευκαιρία να...»

«ΣΑΪΜΟΝ!» φώναξε η Κλέρι και απομάκρυνε το τηλέφωνο απ' το αυτί της καθώς ο Σάιμον ξέσπασε σε τρανταχτά γέλια. «Δεν είναι καθόλου αστείο!»

«Και βέβαια είναι. Απλώς δεν έχεις χιούμορ».

«Βλαμμένο», είπε η Κλέρι ακουμπώντας στον τοίχο. «Δεν θα γελούσες καθόλου αν ήσουν εδώ χτες το βράδυ μόλις γύρισα σπίτι».

«Γιατί;»

«Η μαμά μου είχε θυμώσει πάρα πολύ που αργήσαμε. Είχε φρικάρει».

«Γιατί; Δεν φταίμε εμείς που είχε κίνηση!» διαμαρτυρήθηκε ο Σάιμον. Ήταν το πιο μικρό από τρία αδέρφια και είχε μια πολύ λεπτοδουλεμένη αίσθηση της οικογενειακής αδικίας.

«Ναι, αλλά δεν το βλέπει έτσι. Την απογοήτευσα, τη στεναχώρησα, την έκανα να ανησυχήσει, μπλα, μπλα, μπλα. Τη φέρνω στα όριά της» είπε η Κλέρι μιμούμενη

τη φωνή της μητέρας της με μια ελάχιστη υποψία τύψεων.

«Είσαι τιμωρία δηλαδή;» τη ρώτησε ο Σάιμον, λίγο πιο δυνατά από πριν. Η Κλέρι άκουσε φασαρία πίσω του, παιδιά να μιλάνε όλα μαζί.

«Δεν ξέρω ακόμα», είπε. «Η μαμά μου έχει βγει με τον Λουκ και δεν έχουν έρθει ακόμα. Εσύ πού είσαι; Στου Έρικ;»

«Ναι. Μόλις τελειώσαμε την πρόβα». Πίσω του ακούστηκε να χτυπάει ένα κύμβαλο. Η Κλέρι έκανε ένα μορφασμό. «Ο Έρικ έχει μια ανάγνωση ποίησης απόψε στο Τζάβα Τζόουνς» συνέχισε ο Σάιμον αναφέροντας μια καφετέρια κοντά στο σπίτι της Κλέρι που μερικές φορές είχε βραδιές ζωντανής μουσικής. «Θα πάει όλο το συγκρότημα για υποστήριξη. Έρχεσαι;»

«Ναι, αμέ», είπε η Κλέρι, στριφογυρίζοντας αμήχανα το καλώδιο στο δάχτυλό της. «Ε... μάλλον όχι, δηλαδή».

«Σκάστε λίγο ρε παιδιά!» φώναξε ο Σάιμον και η αγνή φωνή του έδωσε στην Κλέρι την εντύπωση ότι είχε βάλει το χέρι του πάνω στο ακουστικό. Επέστρεψε μετά από ένα δευτερόλεπτο απορημένος. «Ναι ή όχι ήταν αυτό;»

«Δεν ξέρω», είπε η Κλέρι δαγκώνοντας τα χείλη της. «Η μαμά μου είναι ακόμα θυμωμένη μαζί μου και δεν είμαι σίγουρη ότι θέλω να την εκνευρίσω κι άλλο με το να της ζητήσω πάλι χάρη. Αν είναι να τ' ακούσω, δεν θέλω να τ' ακούσω για χάρη της απαίσιης ποίησης του Έρικ».

«Έλα, δεν είναι και τόσο χάλια», είπε ο Σάιμον. Ο Έρικ ήταν γείτονάς του και γνωρίζονταν σχεδόν ολόκληρη τη ζωή τους. Δεν ήταν δεμένοι όπως ο Σάιμον με την Κλέ-

ρι, αλλά είχαν φτιάξει ένα συγκρότημα στην αρχή της χρονιάς μαζί με κάτι φίλους του Έρικ, τον Ματ και τον Κερκ. Έκαναν πρόβες ανελλιπώς κάθε εβδομάδα στο γκαράζ του μπαμπά του Έρικ. «Και στο κάτω κάτω δεν της ζητάς και καμία χάρη», είπε ο Σάιμον. «Μια ανάγνωση ποίησης είναι, στο διπλανό τετράγωνο, δεν πάμε σε όργιο σε καμία ύποπτη συνοικία. Άμα θέλει μπορεί να έρθει κι αυτή».

«ΟΡΓΙΟ! ΠΟΥ;» άκουσε η Κλέρι κάποιον, μάλλον τον Έρικ, να φωνάζει. Άλλο ένα κύμβαλο χτύπησε δυνατά. Φαντάστηκε τη μαμά της να ακούει τον Έρικ και τα ποιήματά του και ανατρίχιασε.

«Δεν ξέρω. Αν εμφανιστείτε όλοι σας εδώ πέρα θα φρικάρει».

«Τότε θα έρθω μόνος μου να σε πάρω και θα πάμε με τα πόδια να τους βρούμε. Δεν θα έχει πρόβλημα η μαμά σου. Με λατρεύει».

Η Κλέρι γέλασε. «Άλλο ένα δείγμα της έλλειψης γούστου της, αν δες τη γνώμη μου».

«Δεν ζήτησε κανείς τη γνώμη σου», είπε ο Σάιμον και της το έκλεισε ενώ πίσω του ακούγονταν φωνές απ' τους υπόλοιπους του συγκροτήματος.

Η Κλέρι έκλεισε το τηλέφωνο και κοίταξε στο σαλόνι γύρω της. Παντού υπήρχαν δείγματα της καλλιτεχνικής φύσης της μητέρας της, από τα χειροποίητα βελούδινα μαξιλαράκια στο σκούρο κόκκινο καναπέ, μέχρι τους τοίχους που ήταν γεμάτοι απ' τις ζωγραφιές της, προσεκτικά κορνιζωμένες: κυρίως τοπία, τα στριφογυριστά δρομάκια του κέντρου του Μανχάταν φωτισμένα με χρυσό φως, σκηνές απ' το πάρκο Πρόσπεκτ το χειμώνα, με τις λιμνούλες σκεπασμένες με δαντελωτές στρώσεις

λευκού πάγου.

Στο περβάζι πάνω απ' το τζάκι υπήρχε μια φωτογραφία του πατέρα της Κλέρι. Ένας σκεπτικός άνδρας με στρατιωτική στολή και μάτια που έκρυβαν στις άκρες τους τις γραμμές που σχημάτιζαν όταν γελούσε. Ήταν ένας παρασημοφορημένος στρατιώτης που είχε υπηρετήσει στο εξωτερικό. Η Τζόσλιν είχε κάποια απ' τα μετάλλιά του φυλαγμένα σε ένα μικρό κουτί δίπλα στο κρεβάτι της. Όχι ότι τον είχαν βοηθήσει τα μετάλλια όταν είχε τρακάρει με το αυτοκίνητο σε ένα δέντρο λίγο έξω από το Όλμπανι, με αποτέλεσμα να σκοτωθεί πριν καν δει την κόρη του να γεννιέται.

Η Τζόσλιν χρησιμοποιούσε από τότε το πατρικό της όνομα. Δεν μιλούσε ποτέ για τον πατέρα της Κλέρι αλλά φυλούσε το κουτί με τα αρχικά του, Τζ. Κ., δίπλα στο κρεβάτι της. Μαζί με τα μετάλλια είχε δυο φωτογραφίες, μια βέρα και μια ξανθιά μπούκλα. Μερικές φορές, η Τζόσλιν έβγαζε το κουτί και το άνοιγε και κρατούσε την μπούκλα πολύ απαλά ανάμεσα στα δάχτυλά της πριν την ξαναβάλει μέσα και ξανακλειδώσει προσεκτικά το κουτί.

Ο ήχος του κλειδιού στην μπροστινή πόρτα ξύπνησε την Κλέρι απ' τις ονειροπολήσεις της. Ξάπλωσε βιαστικά στον καναπέ και προσπάθησε να κάνει ότι είναι απορροφημένη σε ένα απ' τα βιβλία που είχε αφήσει η μητέρα της στοιβαγμένα στο τραπεζάκι του σαλονιού. Η Τζόσλιν θεωρούσε το διάβασμα ιερή απασχόληση και συνήθως δεν διέκοπτε την Κλέρι όταν διάβαζε, ούτε καν για να τη μαλώσει.

Η πόρτα άνοιξε με ένα γδούπο. Ήταν ο Λουκ, που κουβαλούσε κάτι που έμοιαζε με μεγάλα τετράγωνα από

χαρτόνι. Όταν τα άφησε κάτω, είδε ότι ήταν κουτιά, ανοιγμένα για να είναι επίπεδα. Ο Λουκ ίσιωσε την πλάτη του και της χαμογέλασε.

«Γεια σου θ... ε, γεια σου Λουκ», του είπε. Της είχε ζητήσει πριν από κανένα χρόνο περίπου να σταματήσει να τον λέει θείο, λέγοντας ότι τον έκανε να νιώθει μεγάλος και του θύμιζε παλιομοδίτικες ιστορίες. Άλλωστε, της είχε υπενθυμίσει διακριτικά, δεν ήταν πραγματικός της θείος, απλώς ένας καλός φίλος της μητέρας της που την ήξερε μια ολόκληρη ζωή. «Πού είναι η μαμά;» τον ρώτησε.

«Παρκάρει το αυτοκίνητο», είπε και τεντώθηκε με ένα μουγκρητό. Φορούσε τη συνηθισμένη του στολή: παλιό τζιν, ένα μακό μπλουζάκι και ένα στραβό ζευγάρι γυαλιά με χρυσό σκελετό που κάθονταν γυρτά πάνω στη μύτη του. «Θύμισέ μου πάλι γιατί αυτό το κτίριο δεν έχει ασανσέρ;»

«Γιατί είναι παλιό και έχει στυλ», είπε αμέσως η Κλέρι. Ο Λουκ χαμογέλασε. «Τί είναι αυτά τα κουτιά;»

Το χαμόγελό του εξαφανίστηκε. «Η μαμά σου ήθελε να μαζέψετε μερικά πράγματα», είπε αποφεύγοντας το βλέμμα της.

«Τι πράγματα;» ρώτησε η Κλέρι.

Έκανε ένα αόριστο νεύμα. «Διάφορα που περισσεύουν. Που δεν χρειάζονται. Ξέρεις ότι δεν πετάει ποτέ τίποτα. Τι κάνεις εσύ; Μελετάς;» Πήρε το βιβλίο απ' τα χέρια της και διάβασε δυνατά: Ο κόσμος εξακολουθεί να είναι γεμάτος με όλα αυτά τα ετερόκλητα πλάσματα που η πιο "σοβαρή" φιλοσοφία έχει απορρίψει. Νεράιδες και γκόμπλιν, φαντάσματα και δαίμονες περιπλανιούνται ακόμα...» Χαμήλωσε το βιβλίο και την κοίταξε πάνω

απ' τα γυαλιά του. «Για το σχολείο είναι αυτό;»

«Ο Χρυσός Κλώνος; Όχι. Έχουμε ακόμα μερικές εβδομάδες πριν αρχίσει το σχολείο». Η Κλέρι πήρε πίσω το βιβλίο. «Είναι της μαμάς μου».

«Καλά το κατάλαβα».

Το πέταξε πίσω στο τραπεζάκι. «Λουκ;»

«Ναι». Είχε κιόλας ξεχάσει το βιβλίο και έψαχνε κάτι στην εργαλειοθήκη δίπλα στο τζάκι. «Α, να τη». Έβγαλε μια πορτοκαλί κολλητική ταινία και την κοίταξε με μεγάλη ικανοποίηση.

«Τι θα έκανες αν έβλεπες κάτι που δεν το έβλεπε κανείς άλλος;»

Η ταινία έπεσε απ' το χέρι του Λουκ και κύλησε στο σβηστό τζάκι. Γονάτισε για να τη σηκώσει χωρίς να την κοιτάξει στα μάτια. «Εννοείς αν ήσουν ο μόνος μάρτυρας σε ένα έγκλημα, κάτι τέτοιο;»

«Όχι. Εννοώ, αν υπήρχαν κι άλλοι άνθρωποι γύρω σου αλλά μόνο εσύ μπορούσες να τους δεις. Σαν να ήταν άρατοι για όλους τους άλλους εκτός από σένα».

Δίστασε, μένοντας γονατιστός, κρατώντας την ταινία σφιχτά στο χέρι του.

«Το ξέρω ότι ακούγεται τρελό», συνέχισε αμήχανα η Κλέρι, «αλλά...»

Ο Λουκ γύρισε προς το μέρος της. Τα μάτια του, καταγάλανα πίσω απ' τα γυαλιά του, την κοίταξαν με ένα βλέμμα απέραντης στοργής. «Κλέρι, είσαι καλλιτέχνης, όπως και η μητέρα σου. Αυτό σημαίνει ότι βλέπεις τον κόσμο με διαφορετικό τρόπο απ' τους υπόλοιπους ανθρώπους. Έχεις το χάρισμα να βλέπεις τον τρόπο και την ομορφιά στα καθημερινά πράγματα. Δεν σε κάνει τρελή αυτό... απλώς λίγο διαφορετική. Και δεν είναι

καθόλου κακό να είναι κανείς διαφορετικός».

Η Κλέρι έβαλε τα πόδια της πάνω στον καναπέ και ακούμπησε το σαγόνι της στα γόνατά της. Στο μυαλό της είδε την αποθήκη, το χρυσό μαστίγιο της Τζαμπελ, το αγόρι με τα μπλε μαλλιά και τον επιθανάτιο ρόγχο του, τα κεχριμπαρένια μάτια του Τζέις. Την ομορφιά και τον τρόμο, είχε πει ο Λουκ. «Αν ζούσε ο μπαμπάς μου, λες να ήταν κι εκείνος καλλιτέχνης;»

Ο Λουκ την κοίταξε ξαφνιασμένος. Πριν προλάβει να της απαντήσει άνοιξε η πόρτα και στο δωμάτιο μπήκε ορμητικά η μαμά της Κλέρι, χτυπώντας τις μπότες της στο γυαλισμένο παρκέ. Έδωσε στον Λουκ ένα μπρελόκ με κάμπουσα κλειδιά και γύρισε προς την κόρη της.

Η Τζόσλιν Φρέι ήταν μια αδύνατη, μικροκαμωμένη γυναίκα, με μαλλιά μερικούς τόνους πιο σκούρα απ' της Κλέρι και δυο φορές πιο μακριά. Τα είχε πιασμένα σε ένα σκούρο κόκκινο κότσο, στερεωμένα με ένα στιλό. Φορούσε φόρμα πιτσιλισμένη με μπογιές και καφέ μποτάκια ορειβασίας, που οι σόλες τους ήταν γεμάτες λαδομπογιές.

Οι άνθρωποι έλεγαν πάντα στην Κλέρι ότι έμοιαζε με τη μητέρα της, αλλά η ίδια δεν το έβλεπε. Το μόνο που είχαν κοινό ήταν το σώμα: ήταν κι οι δύο αδύνατες, με μικρό στήθος και στενούς γοφούς. Ήξερε ότι δεν ήταν όμορφη όπως η μητέρα της. Για να είσαι όμορφη έπρεπε να είσαι ψηλή και αδύνατη. Όταν ήσουν τόσο κοντή όσο η Κλέρι, λίγο πιο πάνω από ένα μέτρο και πενήντα ήσουν απλώς χαριτωμένη. Όχι, όμορφη, ούτε ωραία, απλώς χαριτωμένη. Προσθέστε καροτί μαλλιά και ένα πρόσωπο γεμάτο φακίδες και έχετε μια Πίπη Φακιδομύτη, δίπλα στη Μπάρμπι-μαμά.

Η Τζόσλιν είχε και ένα γοητευτικό βάδισμα που έκανε τους ανθρώπους να γυρνάνε να την κοιτάξουν όταν περνούσε. Η Κλέρι, αντιθέτως, σκόνταφτε συνεχώς και παντού. Η μόνη στιγμή που γυρνούσαν οι άνθρωποι να την κοιτάξουν ήταν όταν έπεφτε μπροστά τους ή σκουντουφλούσε δίπλα τους.

«Ευχαριστώ που ανέβασες τα κουτιά», είπε η μητέρα της Κλέρι στον Λουκ και του χαμογέλασε. Εκείνος δεν της ανταπέδωσε το χαμόγελο. Η Κλέρι ένιωσε ένα ανήσυχο τσίμπημα στο στομάχι. Ήταν εμφανές ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. «Συγγνώμη που άργησα να παρκάρω, είχε τόση κίνηση. Πρέπει να έχει ένα εκατομμύριο κόσμο στο πάρκο σήμερα...»

«Μαμά...» τη διέκοψε η Κλέρι. «Τι είναι αυτά τα κουτιά;»

Η Τζόσλιν δάγκωσε τα χείλη της. Ο Λουκ κοίταξε προς την Κλέρι, κάνοντας ένα βουβό νόημα στην Τζόσλιν να πάει προς το μέρος της. Με ένα νευρικό τίναγμα του καρπού της, η Τζόσλιν έσπρωξε μια ατίθιση τούφα απ' τα μαλλιά της και πήγε να καθίσει στον καναπέ, δίπλα στην Κλέρι.

Από κοντά, η Κλέρι είδε πόσο κουρασμένη φαινόταν η μητέρα της. Κάτω απ' τα μάτια της είχε σκούρα μισοφέγγαρα και τα βλέφαρά της γυάλιζαν απ' την αϋπνία.

«Έχει σχέση με το χτεσινό;» ρώτησε η Κλέρι.

«Όχι», είπε η μαμά της και μετά δίστασε. «Ίσως, λίγο. Δεν έπρεπε να το έχεις κάνει αυτό χθες βράδυ. Πρέπει να προσέχεις».

«Μα ζήτησα ήδη συγγνώμη. Τι συμβαίνει; Αν θες να με τιμωρήσεις, άντε κάν' το».

«Όχι, δεν θα σε τιμωρήσω», είπε η μητέρα της. Η

φωνή της ήταν τραχιά σαν σύρμα. Κοίταξε τον Λουκ που κούνησε το κεφάλι του.

«Απλώς πες της το, Τζόσλιν», είπε.

«Μπορείτε να μη μιλάτε για μένα σαν να μην είμαι εδώ;» είπε θυμωμένα η Κλέρι. «Και τι εννοείς “πες της το”; Τι να μου πει;»

Η Τζόσλιν αναστέναξε. «Θα πάμε διακοπές».

Το πρόσωπο του Λουκ έμεινε ανέκφραστο, σαν ένας καμβάς χωρίς ίχνος χρώματος.

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της. «Αυτό είναι όλο; Θα πάτε διακοπές;» βούλιαξε πίσω στα μαξιλάρια. «Δεν καταλαβαίνω. Και γιατί είναι τόσο μεγάλο θέμα;»

«Νομίζω ότι δεν κατάλαβες καλά. Εννοούσα ότι θα πάμε όλοι για διακοπές. Οι τρεις μας, εγώ, εσύ και ο Λουκ. Θα πάμε στο εξοχικό».

«Α», είπε η Κλέρι κοιτάζοντας τον Λουκ που είχε σταυρώσει τα χέρια του πάνω στο στήθος του και κοιτούσε έξω απ' το παράθυρο με σοβαρό ύφος. Αναρωτήθηκε τι να τον απασχολούσε τόσο. Ο Λουκ λάτρευε το παλιό εξοχικό του λίγο πιο έξω απ' τη Νέα Υόρκη. Το είχε αγοράσει και το είχε ανακαινίσει μόνος του πριν από δέκα χρόνια και πήγαινε όσο πιο συχνά μπορούσε. «Για πόσο καιρό;»

«Για το υπόλοιπο καλοκαίρι», είπε η Τζόσλιν. «Έφερα τα κουτιά γιατί σκέφτηκα ότι μπορεί να ήθελες να πάρεις μαζί σου πράγματα, βιβλία, υλικά για τη ζωγραφική σου...»

«Για το υπόλοιπο καλοκαίρι;» τη διέκοψε η Κλέρι και ανακάθισε αγανακτισμένη. «Δεν γίνεται αυτό, μαμά. Έχω κανονίσει πράγματα —θα κάναμε με τον Σάιμον πάρτι για το άνοιγμα του σχολείου και έχω ακόμα συ-

ναντήσεις με την ομάδα των καλλιτεχνικών, και άλλα δέκα μαθήματα στο Τις...»

«Λυπάμαι για το Τις. Αλλά τα υπόλοιπα μπορούν να ακυρωθούν. Ο Σάιμον θα καταλάβει, το ίδιο και η ομάδα των καλλιτεχνικών».

Η Κλέρι άκουσε την αδιαλλαξία στη φωνή της μητέρας της και κατάλαβε ότι το εννοούσε. «Μα τα μαθήματα τα έχω πληρώσει! Έκανα οικονομία όλο το χρόνο! Μου το υποσχέθηκες!» γύρισε προς το Λουκ. «Πες της κάτι! Πες της ότι δεν είναι δίκαιο!»

Ο Λουκ δεν γύρισε προς το μέρος της· εξακολουθούσε να κοιτάει απ' το παράθυρο, αλλά στο μάγουλό του τρεμόπαιξε ένα νεύρο. «Είναι μητέρα σου. Η απόφαση είναι δική της».

«Δεν καταλαβαίνω», είπε η Κλέρι. «Γιατί;»

«Πρέπει να φύγω για λίγο, Κλέρι», είπε η Τζόσλιν και η φωνή της έτρεμε λίγο. «Έχω ανάγκη την ηρεμία, τη γαλήνη για να ζωγραφίσω. Και τα οικονομικά μου αυτή τη στιγμή είναι λίγο σφιχτά...»

«Τότε πούλα μερικές απ' τις μετοχές του μπαμπά!» είπε θυμωμένα η Κλέρι. «Πάντα αυτό δεν έκανες;»

Η Τζόσλιν έκανε μια γκριμάτσα. «Δεν έχεις δίκιο».

«Κοιτάξτε, αν θέλετε να πάτε, εμένα δεν με νοιάζει. Θα μείνω εδώ μόνη μου. Μπορώ να δουλέψω, θα πιάσω δουλειά σε καμία καφετέρια. Ο Σάιμον είπε ότι στα Στάρμπακς ζητάνε συνέχεια κόσμο. Είμαι αρκετά μεγάλη για να φροντίσω μόνη μου τον εαυτό μου...»

«Όχι!» ο απότομος τόνος στη φωνή της Τζόσλιν έκανε την Κλέρι να αναπηδήσει. «Θα σου δώσω εγώ τα λεφτά για τα μαθήματα στο Τις, Κλέρι. Αλλά θα έρθεις μαζί μας. Δεν είναι προαιρετικό. Είσαι πολύ μικρή για να

μείνεις μόνη σου εδώ. Μπορεί να συμβεί κάτι».

«Σαν τι; Τι θα μπορούσε να συμβεί;»

Ακούστηκε ένας κρότος. Γύρισε έκπληκτη και είδε τον Λουκ που είχε ρίξει κατά λάθος έναν πίνακα που κρεμόταν στον τοίχο. Έμοιαζε να είναι αφηρημένα αναστατωμένος και τον έβαλε πίσω στη θέση του. Όταν γύρισε προς το μέρος τους το στόμα του είχε γίνει μια λεπτή γραμμή. «Εγώ φεύγω».

Η Τζόσλιν δάγκωσε τα χείλη της. «Περίμενε». Έτρεξε πίσω του στο χολ, προλαβαίνοντάς τον τη στιγμή που έπιανε το πόμολο. Η Κλέρι τεντώθηκε πάνω στον καναπέ και ίσα που διέκρινε το βιαστικό ψίδυρο της μητέρας της. «... Μπείν», έλεγε η Τζόσλιν. «Τον παίρνω συνέχεια εδώ και τρεις εβδομάδες. Ο τηλεφωνητής του λέει ότι είναι στην Τανζανία. Τι άλλο να κάνω;»

«Τζόσλιν», είπε ο Λουκ κουνώντας το κεφάλι του. «Δεν μπορείς να συνεχίσεις να πηγαίνεις σ' αυτόν για πάντα».

«Ναι, αλλά η Κλέρι...»

«Δεν είναι ο Τζόναθαν», είπε πνιχτά ο Λουκ. «Δεν είσαι πια η ίδια από τότε, Τζόσλιν, αλλά η Κλέρι δεν είναι ο Τζόναθαν».

Τι σχέση έχει με όλο αυτό ο πατέρας μου; αναρωτήθηκε μπερδεμένη η Κλέρι.

«Μα δεν μπορώ να την κρατήσω κλεισμένη στο σπίτι, να μην την αφήνω να βγαίνει έξω. Δεν πρόκειται να το ανεχτεί».

«Και βέβαια δεν πρόκειται να το ανεχτεί!» είπε ο Λουκ και ακουγόταν πολύ θυμωμένος. «Δεν είναι κατοικίδιο, είναι έφηβη! Σχεδόν ενήλικη».

«Αν όμως είμαστε μακριά απ' την πόλη...»

«Μίλα της, Τζόσλιν». Η φωνή του Λουκ ήταν αυστηρή. «Το εννοώ». Άπλωσε το χέρι του στο πόμολο

Η πόρτα άνοιξε διάπλατα και η Τζόσλιν έβγαλε μια κραυγή.

«Χριστέ μου!» αναφώνησε ο Λουκ.

«Η αλήθεια είναι ότι μου έχουν πει ότι του μοιάζω πάρα πολύ», είπε ο Σάιμον και έκανε νόημα στην Κλέρι από μακριά. «Έτοιμη;»

Η Τζόσλιν έβγαλε το χέρι της απ' το στόμα της. «Σάιμον, κρυφάκουγες;»

Ο Σάιμον ανοιγόκλεισε με απορία τα μάτια του. «Όχι, μόλις ήρθα». Κοίταξε το χλωμό πρόσωπο της Τζόσλιν και το αυστηρό ύφος του Λουκ. «Έγινε κάτι; Είναι ακατάλληλη στιγμή;»

«Δεν πειράζει», είπε ο Λουκ. «Εμείς τελειώσαμε». Πέρασε δίπλα απ' τον Σάιμον σπρώχνοντάς τον στο πλάι και κατέβηκε βιαστικά τα σκαλιά. Η εξώπορτα έκλεισε με κρότο.

Ο Σάιμον έμεινε για λίγο στο κατώφλι, αβέβαιος. «Ε, μπορώ να έρθω αργότερα», είπε. «Αλήθεια. Δεν υπάρχει πρόβλημα».

«Ναι ίσως...» άρχισε να λέει η Τζόσλιν, αλλά η Κλέρι είχε ήδη σηκωθεί όρθια.

«Ξέχνα το, Σάιμον. Πάμε», είπε και άρπαξε την τσάντα της από ένα γάντζο δίπλα στην πόρτα. Την πέρασε πλαγίως στον ώμο της αγριοκοιτάζοντας τη μητέρα της. «Τα λέμε μετά, μαμά».

Η Τζόσλιν δάγκωσε τα χείλη της. «Κλέρι, δεν νομίζεις ότι θα έπρεπε να το συζητήσουμε αυτό;»

«Θα έχουμε κάμποσο χρόνο για συζήτηση όταν θα είμαστε διακοπές» είπε με δολοφονικό ύφος η Κλέρι και

είδε προς μεγάλη της ευχαρίστηση τη μητέρα της να ταράζεται. «Μη μείνεις ξύπνια να με περιμένεις», πρόσθεσε και πιάνοντας το μπράτσο του Σάιμον τον έσυρε σχεδόν προς την εξώπορτα.

Ο Σάιμον έκανε μεταβολή, ρίχνοντας ένα απολογητικό βλέμμα προς τα πίσω, προς τη μητέρα της Κλέρι, που στεκόταν μικροκαμωμένη και σαν χαμένη στην είσοδο, με τα χέρια της σφιχτά δεμένα μεταξύ τους. «Αντίο, κ. Φρέι!» της φώναξε. «Καλό απόγευμα!»

«Αχ, Σάιμον, σκάσε πια!» του είπε κοφτά η Κλέρι και βρόντηξε πίσω τους την πόρτα, πριν προλάβουν να ακούσουν την απάντηση της Τζόσλιν.

«Καλά, μπορείς να μη μου σπάσεις το χέρι σε παρακαλώ;» διαμαρτυρήθηκε ο Σάιμον καθώς η Κλέρι τον έσερνε πίσω της, χτυπώντας τα πράσινα αθλητικά της πάνω στα ξύλινα σκαλιά με κάθε εξοργισμένο βήμα της. Κοίταξε προς τα πάνω, περιμένοντας σχεδόν να δει τη μητέρα της να τους αγριοκοιτάζει από το κατώφλι, αλλά η πόρτα του διαμερίσματος ήταν κλειστή.

«Συγγνώμη», μουρμούρισε η Κλέρι αφήνοντας το χέρι του. Σταμάτησε μπροστά του, στη βάση της σκάλας και η τσάντα της χτύπησε πάνω στο γοφό της.

Το κτίριο της Κλέρι, όπως και τα περισσότερα στην περιοχή Παρκ Σλόουπ ήταν κάποτε ολόκληρο κατοικία μιας εύπορης οικογένειας. Τα ίχνη της παλιάς του δόξας ήταν ακόμα εμφανή στη στριφογυριστή σκάλα, το μαρμάρινο πάτωμα της εισόδου και τον ψηλό θόλο που ήταν φτιαγμένος από ένα μόνο κομμάτι τζάμι. Τώρα το κτίριο ήταν χωρισμένο σε διαμερίσματα και η Κλέρι με τη μητέρα της μοιράζονταν το τριώροφο οίκημα με

μια κυρία που έμενε στο ισόγειο, μια ηλικιωμένη γυναίκα που υποτίθεται ότι ήταν μέντιουμ και δούλευε από το σπίτι της. Δεν έβγαινε σχεδόν ποτέ έξω, αν και ούτε πελάτες είχε συχνά. Μια χρυσή πλάκα στερεωμένη στον τοίχο ανακοίνωνε ότι εκεί έμενε η ΜΑΝΤΑΜ ΔΩΡΟΘΕΑ, ΜΑΝΤΙΣΣΑ ΚΑΙ ΠΡΟΦΗΤΗΣ.

Το πυκνό, γλυκερό άρωμα των αρωματικών στικ έβγαινε απ' τη μισάνοιχτη πόρτα στο φουαγέ. Η Κλέρι άκουσε χαμηλές φωνές απ' το διαμέρισμα.

«Χαίρομαι που πάνε καλά οι δουλειές της», είπε ο Σάιμον. «Είναι δύσκολος καιρός για τους προφήτες».

«Πρέπει να σχολιάζεις μ' αυτόν το σαρκασμό σου τα πάντα;» είπε κοφτά η Κλέρι.

Ο Σάιμον κόμπιασε, εμφανώς ξαφνιασμένος. «Νόμιζα ότι σου άρεσε που είμαι έξυπνος και πνευματώδης».

Η Κλέρι ήταν έτοιμη να απαντήσει, όταν η πόρτα απ' το διαμέρισμα της Δωροθέας άνοιξε διάπλατα και βγήκε ένας άνδρας. Ήταν ψηλός, με καστανόχρυση επιδερμίδα, χρυσοπράσινα μάτια σαν γάτας και ανακατεμένα μαύρα μαλλιά. Της έριξε ένα εκτυφλωτικό χαμόγελο αποκαλύπτοντας τα λευκά κοφτερά του δόντια.

Ένα κύμα ζαλάδας την κατέκλυσε, μια ισχυρή αίσθηση ότι θα λιποθυμούσε.

Ο Σάιμον την κοίταξε ανήσυχος. «Είσαι καλά; Φαίνεσαι σαν να είσαι έτοιμη να λιποθυμήσεις».

Τον κοίταξε καλά καλά. «Ε; Όχι, καλά είμαι».

Δεν φαινόταν να πείθεται. «Φαίνεσαι λες και είδες κανένα φάντασμα».

Κούνησε το κεφάλι της. Η ανάμνηση αυτού που είχε δει ήταν έντονη, αλλά όταν προσπάθησε να συγκεντρωθεί γλίστρησε απ' το μυαλό της σαν νερό. «Τίποτα. Μου

φάνηκε ότι είδα τη γάτα της Δωροθέας, αλλά μάλλον ήταν η ιδέα μου». Ο Σάιμον την κοιτούσε εξεταστικά. «Δεν έχω φάει τίποτα από χθες. Μάλλον αυτό είναι», πρόσθεσε απολογητικά.

Έβαλε το μπράτσο του στους ώμους της, καθησυχαστικά. «Έλα, πάμε να σου πάρω κάτι να φας».

«Δεν το πιστεύω ότι θα μου το κάνει αυτό», είπε για τέταρτη φορά η Κλέρι, κυνηγώντας με την άκρη ενός νάτσο λίγη σος γκουακαμόλε που είχε ξεμείνει στο πιάτο της. Είχαν πάει στο μεξικάνικο της γειτονιάς τους, μια πραγματική τρύπα, που λεγόταν Νάτσο Μάμα. «Δεν μας έφτανε που με βάζει τιμωρία κάθε τόσο. Τώρα θα είμαι στην εξορία για όλο το υπόλοιπο καλοκαίρι».

«Εντάξει, αλλά την πιάνουν κάτι τέτοια τη μαμά σου πού και πού», είπε ο Σάιμον. «Κάθε τρεις και λίγο δηλαδή». Της χαμογέλασε πίσω απ' το μπουρίτο με τα λαχανικά που μασουλούσε.

«Ναι, καλά, για σένα είναι όλα αστεία», είπε. «Δεν είσαι εσύ όμως αυτός που τον σέρνουν στη μέση του πουθενά ένας θεός ξέρει για πόσο καιρό...»

«Κλέρι», διέκοψε το παραλήρημά της ο Σάιμον. «Δεν σου φταίω εγώ σε τίποτα. Και άλλωστε, δεν θα είναι και για πάντα».

«Και πού το ξέρεις;»

«Βασικά, ξέρω τη μαμά σου», είπε μετά από λίγο ο Σάιμον. «Αφού εγώ κι εσύ είμαστε φίλοι, πόσα, δέκα χρόνια; Ξέρω ότι κάτι τέτοια την πιάνουν πού και πού. Θα της περάσει».

Η Κλέρι έπιασε μια καυτερή πιπεριά απ' το πιάτο της και μασούλησε την άκρη της σκεπτική. «Ναι, αλλά πόσο

καλά;» είπε. «Πόσο καλά την ξέρεις, εννοώ. Μερικές φορές αναρωτιέμαι αν την ξέρει κανείς τόσο καλά».

Ο Σάιμον την κοίταξε ανέκφραστος. «Ε; Δεν κατάλαβα τι εννοείς».

Η Κλέρι ρούφηξε λίγο αέρα για να δροσίσει το στόμα της που έκαιγε. «Εννοώ ότι δεν μιλάει ποτέ για τον εαυτό της. Δεν ξέρω τίποτα για την παλιά της ζωή ή την οικογένειά της ή το πώς γνώρισε τον μπαμπά μου. Δεν έχει ούτε καν φωτογραφίες απ' το γάμο τους. Δες και η ζωή της ξεκίνησε μόλις γεννήθηκα εγώ. Αυτό μου λέει πάντα όταν τη ρωτάω».

«Αχ», είπε ο Σάιμον κάνοντας μια γκριμάτσα. «Τι γλυκό».

«Δεν είναι καθόλου γλυκό. Είναι παράξενο. Είναι παράξενο που δεν ξέρω τίποτα για τους παππούδες μου. Εντάξει, ξέρω ότι οι γονείς του μπαμπά μου δεν ήταν και πολύ καλοί μαζί της, αλλά πόσο χάλια να ήταν; Τι άνθρωποι είναι αυτοί που δεν θέλουν να γνωρίσουν καν το εγγονάκι τους;»

«Μπορεί να τους μισεί. Μπορεί να την κακομεταχειρίστηκαν ή κάτι τέτοιο», είπε ο Σάιμον. «Έχει κι αυτές τις ουλές».

Η Κλέρι τον κοίταξε. «Τι έχει;»

Ο Σάιμον κατάπιε μια μπουκιά απ' το μπουρίτο του. «Αυτές τις μικροσκοπικές λεπτές γραμμούλες. Στην πλάτη και τα μπράτσα της. Έχω δει τη μαμά σου με μαγιό, ξέρεις».

«Δεν πρόσεξα ποτέ να έχει ουλές» είπε αποφασιστικά η Κλέρι. «Νομίζω ότι το έχεις βγάλει απ' το μυαλό σου».

Την κοίταξε στα μάτια και ετοιμαζόταν να πει κάτι,

όταν το κινητό της, χωμένο κάπου μέσα στην τσάντα της άρχισε να χτυπάει επίμονα. Η Κλέρι το ξέθαψε και το έβγαλε έξω, κοιτάζοντας με μια γκριμάτσα τον αριθμό που αναβόσβηνε στην οθόνη. «Η μαμά μου».

«Το κατάλαβα απ' την έκφρασή σου. Δεν θα το σηκώσεις;»

«Όχι τώρα», είπε η Κλέρι, νιώθοντας το γνωστό σφίξιμο των ενοχών στο στομάχι της, μόλις το τηλέφωνο σταμάτησε να χτυπάει. «Δεν θέλω να τσακωθώ μαζί της».

«Μπορείς να μείνεις στο σπίτι μου αν θες», είπε ο Σάιμον. «Για όσο καιρό θέλεις».

«Βασικά, κάτσε να δούμε αν θα ηρεμήσει πρώτα», είπε η Κλέρι πατώντας τα κουμπιά για να ακούσει το μήνυμα που άφησε η μητέρα της στον τηλεφωνητή. Στη φωνή της μητέρας της διέκρινε ένταση, αν και ήταν εμφανές ότι προσπαθούσε να την κάνει να ακούγεται χαλαρή. «Μωρό μου συγγνώμη που σου πέταξα έτσι το σχέδιο για τις διακοπές. Έλα σπίτι να το συζητήσουμε». Η Κλέρι έκλεισε το τηλέφωνο πριν τελειώσει το μήνυμα, νιώθοντας ακόμα περισσότερες ενοχές και θυμό ταυτόχρονα. «Θέλει να μου μιλήσει».

«Εσύ θέλεις να της μιλήσεις;»

«Δεν ξέρω». Η Κλέρι έτριψε τα μάτια της με την ανάποδη του χεριού της. «Θα πας τελικά στην ανάγνωση ποίησης;»

«Υποσχέθηκα ότι θα πάω».

Η Κλέρι έσπρωξε πίσω της την καρέκλα της και σηκώθηκε.

«Τότε θα έρθω κι εγώ. Θα την πάρω όταν τελειώσουμε». Το λουρί της τσάντας της γλίστρησε απ' τον ώμο

της και ο Σάιμον της το έφτιαξε αφηρημένος, αφήνοντας για λίγο παραπάνω το δάχτυλό του στο γυμνό της ώμο.

Ο αέρας έξω απ' το μαγαζί ήταν βαρύς απ' την υγρασία. Έκανε τα μαλλιά της Κλέρι να σγουραίνουν και το μπλε μπλουζάκι του Σάιμον να κολλάει στην πλάτη του. «Για πες, με το συγκρότημα τι γίνεται;» ρώτησε η Κλέρι. «Κανένα νέο; Ακούγονταν φωνές όταν με πήρεςνωρίτερα».

Το πρόσωπο του Σάιμον έλαμψε. «Τα πράγματα πάνε πολύ καλά», είπε. «Ο Ματ λέει ότι ξέρει κάποιον που μπορεί να μας κανονίσει μια συναυλία στο Σκραπ Μπαρ. Επίσης, ψάχνουμε πάλι όνομα».

«Α, ναι;» είπε η Κλέρι κρύβοντας ένα χαμόγελο. Το συγκρότημα του Σάιμον δεν έπαιζε σχεδόν ποτέ μουσική. Συνήθως κάθονταν στο σαλόνι του Έρικ και τσακωνονταν για το όνομα και το λογότυπο του συγκροτήματος. Μερικές φορές αναρωτιόταν αν μπορούσε έστω και ένας απ' αυτούς να παίξει όντως κάποιο όργανο. «Και τι έχετε πει ως τώρα;»

«Είμαστε ανάμεσα στη Συνωμοσία Θαλασσινών Λαχανικών και το Πάντα που Σολάρει».

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της. «Είναι και τα δύο απαίσια».

«Ο Έρικ πρότεινε και Κρίση Μηχανών Γκαζόν».

«Ο Έρικ καλύτερα να παίζει ηλεκτρονικά μάλλον».

«Ναι, αλλά τότε θα πρέπει να βρούμε άλλον ντράμερ».

«Α, ντράμερ είναι ο Έρικ; Νόμιζα ότι το μόνο που έκανε ήταν να σας τρώει τα λεφτά και να διαδίδει στα χορίτσια του σχολείου ότι παίζει σε συγκρότημα μόνο

και μόνο για να τις εντυπωσιάσει».

«Όχι βέβαια», είπε ζωηρά ο Σάιμον. «Ο Έρικ έχει γυρίσει σελίδα. Έχει κορίτσι. Τα έχουν εδώ και τρεις μήνες».

«Τι μου λες, σχεδόν παντρεμένοι δηλαδή», είπε η Κλέρι προσπερνώντας ένα ζευγάρι που έσπρωχνε ένα καρτσάκι με ένα κοριτσάκι με κίτρινα πλαστικά κοκαλάκια στα μαλλιά που κρατούσε μια κούκλα με χρυσοπράσινα φτερά. Η Κλέρι νόμισε πως είδε με την άκρη του ματιού της τα φτερά της κούκλας να τρεμοπαίζουν. Γύρισε βιαστικά το κεφάλι της απ' την άλλη.

«Και αυτό σημαίνει», συνέχισε να λέει ο Σάιμον, «ότι εγώ είμαι το τελευταίο μέλος του συγκροτήματος που δεν έχει κοπέλα. Και όπως πολύ καλά ξέρεις, αυτός είναι ο βασικός σκοπός του να είσαι σε ένα συγκρότημα. Το να ρίχνεις τα κορίτσια».

«Νόμιζα ότι ήταν το να παίζεις μουσική». Ένας άνδρας με ένα μπαστούνι πέρασε από μπροστά τους πηγαίνοντας προς την οδό Μπέρκλεϊ. Η Κλέρι γύρισε απ' την άλλη ανησυχώντας μήπως αν κοιτούσε κάποιον πολλή ώρα θα έβγαζε φτερά ή χέρια ή πόδια ή μακριές διχαλωτές γλώσσες σαν φίδι. «Και ποιος νοιάζεται αν έχεις κορίτσι ή όχι;»

«Εγώ», είπε σκυθρωπά ο Σάιμον. «Πολύ σύντομα οι μοναδικοί που δεν θα έχουν κορίτσι θα είμαστε εγώ και ο Γουέντελ, ο επιστάτης του σχολείου. Και εκείνος μυρίζει χλωρίνη».

«Εντάξει, ξέρεις όμως ότι αυτός τουλάχιστον είναι διαθέσιμος».

Ο Σάιμον την αγριοκοίταξε. «Πολύ αστείο, Φρέι».

«Υπάρχει και η Σίλα "Στρινγκ" Μπαρμπαρίνο», πρό-

τεινε η Κλέρι. Η Σίλα καθόταν μπροστά της την προηγούμενη χρονιά. Κάθε φορά που της έπεφτε το στιλό –πολύ συχνά δηλαδή– η Κλέρι αναγκαζόταν να βλέπει το στρινγκ της που έβγαινε απ' το σούπερ χαμηλοκάβαλο τζιν της.

«Με αυτή τα έχει ο Έρικ εδώ και τρεις μήνες», είπε ο Σάιμον. «Η συμβουλή του, πάντως ήταν να βρω ποια στο σχολείο έχει το πιο καυτό κορμί και να της πω να βγούμε την πρώτη κιόλας μέρα του σχολείου».

«Ο Έρικ είναι ένα σεξιστικό γουρούνι», είπε η Κλέρι που ξαφνικά δεν είχε καμία διάθεση να μάθει ποια κοπέλα του σχολείου πίστευε ο Σάιμον ότι είχε το πιο καυτό κορμί. «Μπορείτε να πείτε το συγκρότημά σας “Σεξιστικά Γουρούνια”».

«Δεν είναι κι άσχημο», είπε απτόητος ο Σάιμον. Η Κλέρι του έκανε μια γκριμάτσα, νιώθοντας την τσάντα της να δονείται καθώς το τηλέφωνό της άρχισε να ξαναχτυπάει. Το έβγαλε απ' το τσεπάκι της τσάντας της. «Πάλι η μαμά σου;» ρώτησε ο Σάιμον.

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της. Σκέφτηκε τη μητέρα της, να στέκεται μόνη και μικροκαμωμένη στο κατώφλι του σπιτιού τους. Την πλημμύρισαν τύψεις.

Κοίταξε τον Σάιμον, που την κοιτούσε με μάτια γεμάτα στοργή. Το πρόσωπό του της ήταν τόσο οικείο που θα μπορούσε να το ζωγραφίσει ακόμα και κοιμισμένη. Σκέφτηκε τις μοναχικές εβδομάδες που θα περνούσε μακριά του και έχωσε το κινητό της πάλι στην τσάντα της. «Έλα», είπε. «Θα αργήσουμε στο σόου».

3

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ ΤΩΝ ΣΚΙΩΝ

Μέχρι να φτάσουν στο Τζάβα Τζόουνς, ο Έρικ είχε ήδη ανέβει στη σκηνή και κουνιόταν μπρος πίσω μπροστά στο μικρόφωνο με τα μάτια μισόκλειστα. Είχε βάψει τις άκρες των μαλλιών του ροζ για την περίπτωση. Πίσω του, ο Ματ, που φαινόταν μαστουρωμένος, χτυπούσε σε άσχετα διαστήματα κάτι σαν τουμπερλέκι.

«Ωχ, είμαι σίγουρη ότι θα είναι απαίσια βραδιά», προέβλεψε η Κλέρι. Άρπαξε τον Σάιμον απ' το μανίκι και του ψιθύρισε σέρνοντάς τον προς την πόρτα: «Αν τρέξουμε τώρα προλαβαίνουμε ακόμα να φύγουμε».

Κούνησε το κεφάλι του αποφασιστικά. «Ένας άντρας κρατάει πάντα το λόγο του». Ίσιωσε την πλάτη του. «Πάω να φέρω καφέ, αν πας να βρεις θέση. Τι δες;»

«Καφέ. Μαύρο –σαν την ψυχή μου».

Ο Σάιμον πήγε προς το μπαρ μουρμουρώντας σχεδόν από μέσα του ότι ήταν η καταλληλότερη στιγμή να το κάνει. Η Κλέρι πήγε να πιάσει θέσεις.

Η καφετέρια ήταν γεμάτη για Δευτέρα. Οι περισσότε-

ροι απ' τους ξεφτισμένους καναπέδες και τις πολυδρόνες ήταν πιασμένοι από εφήβους που απολάμβαναν τις διακοπές τους. Η μυρωδιά του καφέ και του στριφτού τσιγάρου ήταν πολύ δυνατή. Η Κλέρι βρήκε επιτέλους ένα στενό διθέσιο καναπέ σε μια σκοτεινή γωνία προς το βάθος. Το μόνο άτομο εκεί κοντά ήταν ένα ξανθό κορίτσι που έπαιζε αφηρημένο με το iPod της. *Ωραία*, σκέφτηκε η Κλέρι, *εδώ πίσω δεν θα μπορεί να μας βρει ο Έρικ για να μας ρωτήσει πώς μας φάνηκε η ποίησή του.*

Το ξανθό κορίτσι έσκυψε στο πλάι της καρέκλας της και χτύπησε την Κλέρι στον ώμο. «Συγγνώμη;» Η Κλέρι σήκωσε ξαφνιασμένη το κεφάλι της. «Το αγόρι σου είναι αυτό;» τη ρώτησε το κορίτσι.

Η Κλέρι ακολούθησε το βλέμμα της έτοιμη να πει *Όχι, δεν τον ξέρω*, όταν συνειδητοποίησε ότι το κορίτσι εννοούσε τον Σάιμον. Ερχόταν προς το μέρος τους με πρόσωπο συνοφρυωμένο προσπαθώντας να μη ρίξει τα ποτήρια που κρατούσε. «Ε, όχι», είπε η Κλέρι. «Είναι φίλος μου».

Το κορίτσι έλαμψε. «Είναι χαριτωμένος. Έχει κοπέλα;»

Η Κλέρι άργησε ένα δευτερόλεπτο περισσότερο απ' το κανονικό πριν απαντήσει. «Όχι».

Το κορίτσι την κοίταξε καχύποπτα. «Είναι γκέι;»

Η Κλέρι δεν πρόλαβε να απαντήσει γιατί τις έφτασε ο Σάιμον. Το ξανθό κορίτσι τραβήχτηκε πίσω βιαστικά καθώς ο Σάιμον άφησε τα ποτήρια στο τραπέζι και έπεσε στον καναπέ δίπλα στην Κλέρι. «Με εκνευρίζει όταν τους τελειώνουν τα φλιτζάνια. Αυτά τα ποτηράκια *καίνε*». Φύσηξε τα δάχτυλά του και έκανε μια γκριμάτσα.

Η Κλέρι προσπάθησε να κρύψει ένα χαμόγελο καθώς τον κοιτούσε. Συνήθως δεν σκεφτόταν αν ο Σάιμον ήταν όμορφος ή όχι. Είχε ωραία σκούρα μάτια, μάλλον, και είχε φτιάξει καλό σώμα τον τελευταίο καιρό. Με το σωστό κούρεμα...

«Τι με κοιτάς;» της είπε ο Σάιμον. «Με κοιτάς καλά καλά. Έχω κάτι στο πρόσωπό μου;»

Πρέπει να του το πω, σκέφτηκε η Κλέρι, αν και ένα μέρος της για κάποιο παράξενο λόγο δεν ήταν και τόσο πρόθυμο. Αν δεν του το πω δεν είμαι καλή φίλη. «Μην κοιτάξεις τώρα, αλλά αυτή η ξανθιά εκεί σε βρίσκει χαριτωμένο», του ψιθύρισε.

Το βλέμμα του Σάιμον έπεσε λοξά στο κορίτσι που διάβαζε με μεγάλη προσήλωση ένα περιοδικό. «Αυτή με το πορτοκαλί;» Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της καταφατικά. «Γιατί το λες;»

Πες του. Πες του το λοιπόν. Η Κλέρι άνοιξε το στόμα της για να μιλήσει αλλά διακόπηκε από μια έκρηξη παρασίτων απ' το μικρόφωνο. Έκανε ένα μορφασμό και κάλυψε τα αυτιά της, ενώ ο Έρικ, πάνω στη σκηνή πάλευε με το μικρόφωνό του.

«Συγγνώμη, παιδιά!» φώναξε. «Λοιπόν, είμαι ο Έρικ και στα ντραμς είναι ο κολλητός μου ο Ματ. Το πρώτο μου ποίημα έχει τον τίτλο "Άτιτλο"». Το πρόσωπό του συσπάστηκε, σαν να πονούσε και άρχισε να κλαψουρίζει στο μικρόφωνο: «Ελάτε, σαν ψεύτικο άρμα του Κρίσνα, ανόσια λαγόνια μου! Σκεπάστε με άψυχο ζήλο κάθε εξόγκωμα...»

Ο Σάιμον βούλιαξε πιο βαθιά στον καναπέ. «Σε παρακαλώ, μην πεις σε κανέναν ότι τον ξέρω».

Η Κλέρι χαχάνισε. «Πού τη θυμήθηκε αυτή τη λέξη;

Λαγόνια;»

«Μόνο αυτός τη χρησιμοποιεί», είπε ο Σάιμον σκεπτικώς. «Όλα τα ποιήματά του έχουν μέσα λαγόνια».

«Το πρήξιμο είναι το μαρτύριό μου!» κλαψούριζε ο Έρικ. «Ο πόνος αναβλύζει απ' την ψυχή μου».

«Εμένα να δεις», είπε η Κλέρι. Βούλιαξε στον καναπέ δίπλα στον Σάιμον. «Αυτή η κοπέλα που της αρέσεις...»

«Ξέχνα το λίγο αυτό», είπε ο Σάιμον. Η Κλέρι τον κοίταξε έκπληκτη. «Θέλω να σου πω κάτι εδώ και λίγο καιρό».

«Όχι, το Οργισμένος Τυφλοπόντικας δεν είναι ωραίο όνομα για συγκρότημα», είπε η Κλέρι.

«Δεν είναι αυτό», είπε ο Σάιμον. «Έχει σχέση με αυτό που λέγαμε πριν. Για το ότι δεν έχω κοπέλα».

«Α», είπε η Κλέρι και σήκωσε τον ένα ώμο αδιάφορα. «Α, δεν ξέρω. Ζήτα απ' την Τζέιντα Τζόουνς να βγείτε», πρότεινε, αναφέροντας ένα απ' τα ελάχιστα κορίτσια του σχολείου της που συμπαθούσε. «Είναι καλή και της αρέσεις».

«Δεν θέλω να βγω με την Τζέιντα Τζόουνς».

«Γιατί όχι;» η Κλέρι ένιωσε να την καταβάλλει μια ξαφνική απροσδιόριστη πικρία. «Δεν σου αρέσουν οι έξυπνες κοπέλες; Ψάχνεις ακόμα το πιο “καυτό κορμί”;»

«Ούτε αυτό», είπε ο Σάιμον που φαινόταν αγχωμένος. «Δεν θέλω να βγω μαζί της γιατί δεν θα ήταν δίκαιο αν έβγαινα γιατί...»

Σταμάτησε στη μέση της φράσης του. Η Κλέρι έσκυψε προς το μέρος του. Με την άκρη του ματιού της είδε το ξανθό κορίτσι να σκύβει επίσης, κρυφακούγοντας απροκάλυπτα. «Γιατί;»

«Γιατί μου αρέσει κάποια άλλη», είπε ο Σάιμον.

«Εντάξει». Ο Σάιμον φαινόταν λίγο πρασινωπός, όπως την άλλη φορά που είχε στραμπουλήξει τον αστράγαλό του στο ποδόσφαιρο και είχε γυρίσει σπίτι κουτσαίνοντας. Αναρωτήθηκε γιατί στο καλό το ότι του άρεσε κάποια του προκαλούσε τόσο άγχος. «Δεν είσαι γκέι, έτσι;»

Το πράσινο στο πρόσωπο του Σάιμον έγινε ακόμα πιο έντονο. «Αν ήμουν, τουλάχιστον θα ντυνόμουν καλύτερα».

«Ποια είναι λοιπόν;» ρώτησε η Κλέρι. Ήταν έτοιμη να προσθέσει ότι αν ήταν ερωτευμένος με τη Σίλα Μπαρμπάρινο, ο Έρικ θα τον σκότωνε όταν άκουσε κάποιον να βήχει δυνατά πίσω της. Ήταν ένας ειρωνικός βήχας, ο θόρυβος που θα έκανε κάποιος που προσπαθούσε να κρύψει το γέλιο του.

Γύρισε προς το μέρος του.

Σε έναν ξεβαμμένο πράσινο καναπέ ούτε ένα μέτρο πιο πέρα καθόταν ο Τζέις. Φορούσε τα ίδια σκούρα ρούχα που φορούσε το προηγούμενο βράδυ στο κλαμπ. Τα χέρια του ήταν γυμνά και σκεπασμένα με αχνές γραμμές σαν παλιές ουλές. Στους καρπούς του φορούσε μεταλλικά βραχιόλια και η Κλέρι διέκρινε την κοκάλινη λαβή ενός μαχαιριού να εξέχει απ' το αριστερό βραχιόλι. Την κοιτούσε στα μάτια, με ένα στραβό χαμόγελο στο λεπτό του στόμα, ελαφρώς πειρακτικό. Χειρότερο όμως, απ' την αίσθηση ότι την κορόιδευε ήταν το ότι η Κλέρι ήταν σίγουρη ότι πριν από πέντε λεπτά δεν ήταν εκεί.

«Τι έγινε;» ο Σάιμον ακολούθησε το βλέμμα της, αλλά ήταν εμφανές απ' την κενή έκφραση στο πρόσωπό του ότι δεν μπορούσε να δει τον Τζέις.

Εγώ όμως σε βλέπω. Κάρφωσε με το βλέμμα της τον Τζέις και εκείνος σήκωσε το χέρι του σαν να τη χαιρετούσε. Στο λεπτό του δάχτυλο γυάλιζε ένα δαχτυλίδι. Σηκώθηκε όρθιος και άρχισε να περπατάει χωρίς να βιάζεται προς την πόρτα. Τα χείλη της Κλέρι μισάνοιξαν από έκπληξη. Έφευγε, έτσι απλά.

Ένωσε το χέρι του Σάιμον στον ώμο της. Έλεγε το όνομά της, τη ρωτούσε αν είχε πάθει κάτι. Δεν τον άκουγε καν. «Έρχομαι σε ένα λεπτό», άκουσε τον εαυτό της να λέει καθώς πήδηξε απ' τον καναπέ, χύνοντας παρα λίγο τον καφέ της. Έτρεξε προς την πόρτα, αφήνοντας τον Σάιμον να την κοιτάει έκπληκτος.

Η Κλέρι όρμησε στην πόρτα, τρέμοντας στην ιδέα ότι ο Τζέις θα μπορούσε να έχει εξαφανιστεί μες στα δρομάκια σαν φάντασμα. Όμως ήταν εκεί, ακουμπισμένος στον τοίχο. Είχε βγάλει κάτι απ' την τσέπη του και πατούσε κάτι κουμπιά. Σήκωσε το κεφάλι του ξαφνιασμένος καθώς η πόρτα της καφετέριας έκλεινε πίσω της.

Στο λυκόφως του σούρουπου που έπεφτε γοργά, τα μαλλιά του ήταν σαν χρυσοχάλκινα. «Η ποίηση του φίλου σου είναι για κλάματα», της είπε.

Η Κλέρι ανοιγόκλεισε τα μάτια της ξαφνιασμένη. «Ορίστε;»

«Δέω ότι η ποίησή του είναι για κλάματα. Είναι λες και κατάπιε ένα λεξικό και τώρα ξερνάει σκόρπιες λέξεις».

«Δεν δίνω δεκάρα για την ποίηση του Έρικ», είπε εξοργισμένη η Κλέρι. «Θέλω να μάθω γιατί με ακολουθείς».

«Γιατί ποιος είπε ότι σε ακολουθώ;»

«Πολύ αστείο. Άσε που κρυφάκουγες. Θες να μου πεις

τι θέλεις ή να φωνάξω την αστυνομία;»

«Και να τους πεις τι;» είπε περιφρονητικά ο Τζέις. «Ότι σε ενοχλούν κάτι άβρατοι άνθρωποι; Πίστεψέ με, κοριτσάκι, η αστυνομία δεν πρόκειται να συλλάβει κάποιον που δεν μπορεί να δει».

«Σου είπα και την άλλη φορά ότι δεν με λένε κοριτσάκι», είπε με σφιγμένα δόντια. «Με λένε Κλέρι».

«Το ξέρω», είπε. «Ωραίο όνομα. Νομίζω ότι υπάρχει και ένα βότανο με αυτό το όνομα. Τον παλιό καιρό οι άνθρωποι το έτρωγαν γιατί πίστευαν ότι θα τους έκανε να δουν τις Νεράιδες. Το ήξερες αυτό;»

«Δεν έχω ιδέα για τι πράγμα μιλάς».

«Δεν ξέρεις και πολλά, έτσι δεν είναι;» είπε. Στα χρυσά του μάτια παιχνίδιζε μια τεμπέλικη ειρωνεία. «Φαίνεσαι να είσαι μια θνητή σαν όλους τους άλλους, αλλά μπορείς να με δεις. Πολύ παράξενο».

«Τι εννοείς "θνητή";»

«Άνθρωπος. Κάποιος σαν εσένα».

«Μα κι εσύ είσαι άνθρωπος», είπε η Κλέρι.

«Ναι», είπε εκείνος, «αλλά δεν είμαι σαν εσένα». Στον τόνο του δεν υπήρχε ίχνος απολογίας. Ήταν λες και δεν τον ένοιαζε αν θα τον πίστευε ή όχι.

«Νομίζεις ότι είσαι καλύτερος από μας. Γι' αυτό γελούσες μαζί μας».

«Γελούσα μαζί σας γιατί οι εκδηλώσεις αγάπης με διασκεδάζουν, ειδικά όταν δεν είναι αμοιβαίες», είπε. «Και γιατί ο φίλος σου ο Σάιμον είναι ο πιο κοινός απ' τους κοινούς θνητούς που έχω συναντήσει. Και γιατί ο Χοτζ σκέφτηκε ότι μπορεί και να ήσουν επικίνδυνη, αλλά ακόμα και αν είσαι, σίγουρα πάντως δεν το ξέρεις».

«Εγώ είμαι επικίνδυνη;» επανέλαβε η Κλέρι έκπλη-

κτη. «Σε είδα να σκοτώνεις κάποιον χθες το βράδυ. Σε είδα να μπήγεις ένα μαχαίρι στα πλευρά του και...» Και τον είδα να σε ξεσκίζει με χέρια σαν ξυράφια. Σε είδα να κόβεσαι και να ματώνεις και τώρα μοιάζεις λες και δεν σ' άγγιξε τίποτα.

«Εγώ μπορεί να είμαι δολοφόνος», είπε ο Τζέις, «αλλά τουλάχιστον ξέρω τι είμαι. Εσύ μπορείς να πεις το ίδιο για τον εαυτό σου;»

«Είμαι ένας συνηθισμένος άνθρωπος, σαν όλους τους άλλους, όπως είπες. Ποιος είναι ο Χοτζ;»

«Ο μέντοράς μου. Και στη θέση σου δεν θα βιαζόμουν να χαρακτηρίσω τον εαυτό μου "συνηθισμένο"». Έσκυψε προς το μέρος της. «Μπορώ να δω το δεξί σου χέρι;»

«Το δεξί μου χέρι;» επανέλαβε η Κλέρι. «Αν στο δείξω, θα με αφήσεις ήσυχη;»

«Φυσικά», η φωνή του αποκάλυπτε πόσο το διασκέδαζε.

Άπλωσε απρόθυμα το δεξί της χέρι. Ήταν χλωμό στο ημίφως που έπεφτε απ' τα παράθυρα και στις αρθρώσεις της φαίνονταν οι μικρές φακίδες που είχε. Ένιωθε κατά κάποιο τρόπο εκτεθειμένη, λες και είχε σηκώσει την μπλούζα της και του είχε δείξει το γυμνό της στήθος. Έπιασε το χέρι της και το γύρισε απ' την άλλη. «Τίποτα» είπε απογοητευμένος σχεδόν. «Δεν είσαι αριστερόχειρας, ε;»

«Όχι, γιατί;»

Άφησε το χέρι της ανασηκώνοντας τους ώμους του. «Οι περισσότεροι Κυνηγοί των Σκιών σημαδεύονται στο δεξί τους χέρι – ή στο αριστερό αν είναι αριστερόχειρες όπως εγώ – όταν είναι ακόμα μικρά παιδιά. Είναι ένας

μόνιμος ρούνος που τους δίνει επιπλέον δύναμη στα όπλα». Της έδειξε το ανάποδο της παλάμης του αριστερού του χεριού της φάνηκε απόλυτα φυσιολογικό. «Δεν βλέπω τίποτα», είπε.

«Άσε το μυαλό σου να χαλαρώσει», της πρότεινε. «Περίμενε να σου αποκαλυφθεί. Είναι σαν να περιμένεις κάτι να βγει στην επιφάνεια του νερού».

«Είσαι τρελός». Χαλάρωσε όμως, κοιτάζοντας το χέρι του, βλέποντας τις μικροσκοπικές γραμμές γύρω απ' τις αρθρώσεις του, τα μακριά δάχτυλά του...

Εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά της σαν μια φωτεινή επιγραφή που αναβόσβηνε στο δρόμο. Ένα μαύρο σχέδιο σαν μάτι στο πάνω μέρος του χεριού του. Ανοιγόκλεισε τα μάτια της και εξαφανίστηκε. «Τατουάζ;»

Χαμογέλασε αυτάρεσκα και χαμήλωσε το χέρι του. «Ήμουν σίγουρος ότι θα το έβλεπες. Και δεν είναι τατουάζ, είναι Σημάδι. Είναι ρούνοι, γραμμένοι στο δέρμα μας».

«Και σας βοηθάνε να χειρίζεστε καλύτερα τα όπλα;» ρώτησε. Η Κλέρι δεν μπορούσε να τα πιστέψει όλα αυτά, αν και ίσως όχι τόσο όσο το να πιστέψει ότι υπάρχουν ζόμπι.

«Διαφορετικά Σημάδια κάνουν διαφορετικά πράγματα. Μερικά είναι μόνιμα, αλλά τα περισσότερα εξαφανίζονται όταν χρησιμοποιηθούν».

«Γι' αυτό σήμερα δεν είναι ζωγραφισμένα τα χέρια σου μέχρι πάνω;» τον ρώτησε. «Ακόμα και όταν προσπαθώ να συγκεντρωθώ δεν βλέπω κάτι».

«Ακριβώς γι' αυτό». Ακουγόταν ευχαριστημένος με τον εαυτό του. «Το ήξερα ότι είχες τουλάχιστον την Ενόραση». Κοίταξε τον ουρανό. «Σκοτεινιάζει για τα

καλά. Πρέπει να φύγουμε».

«Να φύγουμε; Νόμιζα ότι είπες ότι θα με άφηνες ήσυχη».

«Είπα ψέματα», είπε ο Τζέις, χωρίς ίχνος ντροπής. «Ο Χοτζ μου είπε να σε πάρω μαζί μου στο Ινστιτούτο. Θέλει να σου μιλήσει».

«Γιατί να θέλει να μου μιλήσει;»

«Γιατί τώρα ξέρεις την αλήθεια», είπε ο Τζέις. «Δεν έχει υπάρξει κοινός θνητός που να ξέρει για μας εδώ και πάνω από εκατό χρόνια τουλάχιστον».

«Για μας;» επανέλαβε η Κλέρι. «Εννοείς τους ανθρώπους σαν εμένα. Τους ανθρώπους που πιστεύουν στους δαίμονες».

«Τους ανθρώπους που τους σκοτώνουν», είπε ο Τζέις. «Ονομαζόμαστε Κυνηγοί των Σκιών. Έτσι τουλάχιστον αποκαλούμε εμείς τους όμοιούς μας. Τα Πλάσματα του Σκότους έχουν λιγότερο κολακευτικά ονόματα για μας».

«Πλάσματα του Σκότους;»

«Τα Παιδιά της Νύχτας. Οι Μάγοι. Οι Υπερφυσικοί. Οι μαγικοί λαοί αυτής της διάστασης, οι κάτοικοι του Κόσμου του Σκότους».

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της. «Μη σταματάς. Υποθέτω ότι πιστεύετε ότι υπάρχουν και, ξέρω 'γω, βρικόλακες, λυκάνθρωποι και ζόμπι;»

«Και βέβαια υπάρχουν», την πληροφόρησε ο Τζέις. «Αν και τα ζόμπι κυκλοφορούν περισσότερο στο Νότο, όπου υπάρχουν και οι ιερείς βουντού».

«Και μούμιες; Μόνο στην Αίγυπτο κυκλοφορούν;»

«Μη λες βλακείες. Δεν υπάρχουν μούμιες, όλοι το ξέρουν αυτό».

«Δεν υπάρχουν;»

«Όχι, βέβαια», είπε ο Τζέις. «Άκου, θα στα εξηγήσει όλα αυτά ο Χοτζ μόλις τον συναντήσουμε».

Η Κλέρι σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος της. «Και αν εγώ δεν θέλω να τον συναντήσω;»

«Πρόβλημά σου. Μπορείς να έρθεις με τη θέλησή σου ή χωρίς».

Η Κλέρι δεν πίστευε στ' αυτιά της. «Με απειλείς ότι θα με απαγάγεις;»

«Αν θες να το βλέπεις έτσι» είπε ο Τζέις «ναι».

Η Κλέρι άνοιξε το στόμα της για να διαμαρτυρηθεί θυμωμένη, αλλά τη διέκοψε ένας διαπεραστικός ήχος. Το τηλέφωνό της χτυπούσε πάλι.

«Αν θες απάντησέ το», είπε γενναιόδωρα ο Τζέις.

Το τηλέφωνο σταμάτησε και μετά από λίγο ξανάρχισε, δυνατά και διαπεραστικά. Η Κλέρι συνοφρυώθηκε. Η μαμά της πρέπει να είχε ανησυχήσει. Γύρισε λίγο πιο πέρα απ' τον Τζέις και άρχισε να ψάχνει στην τσάντα της. Όταν έβγαλε το τηλέφωνο, χτυπούσε για τρίτη φορά. «Μαμά;»

«Αχ, Κλέρι, αχ, επιτέλους σε βρήκα». Ένα οξύ ρίγος ανησυχίας διαπέρασε τη ραχοκοκαλιά της Κλέρι. «Άκου, Κλέρι...»

«Εντάξει μαμά, είμαι καλά. Έρχομαι σπίτι...»

«Όχι!!!» η φωνή της Τζόσλιν έτρεμε από πανικό. «Μην έρθεις σπίτι! Κατάλαβες, Κλέρι; Μην τυχόν και έρθεις σπίτι! Πήγαινε στου Σάιμον. Πήγαινε κατευθείαν στο σπίτι του Σάιμον και μείνε εκεί μέχρι να μπορέσω να...» τη διέκοψε ένας θόρυβος από κάπου μέσα στο σπίτι ο ήχος ενός αντικειμένου που έπεφτε, έσπαγε, κάτι βαρύ που έπεφτε στο πάτωμα...»

«Μαμά!» φώναξε στο τηλέφωνο η Κλέρι. «Μαμά, είσαι καλά;»

Απ' το τηλέφωνο ακούστηκε ένα δυνατό βουητό. Η φωνή της Τζόσλιν διέκοψε τα παράσιτα. «Υποσχέσου μου ότι δεν θα έρθεις σπίτι. Πήγαινε στους Σάιμον και πάρε τον Λουκ... πες του ότι με βρήκε...» οι λέξεις της σκεπάστηκαν από ένα μακρόσυρτο κρότο σαν ξύλο που σχίζεται.

«Ποιος σε βρήκε; Μαμά, πήρες την αστυνομία; Πήρες...»

Η τρομαγμένη της ερώτηση διακόπηκε από έναν ήχο που η Κλέρι δεν θα ξεχνούσε ποτέ. Έναν τραχύ ήχο σαν σύρσιμο που συνοδεύτηκε από ένα γδούπο. Η Κλέρι άκουσε τη μητέρα της να παίρνει μια βαθιά ανάσα πριν μιλήσει, με φωνή αλλόκοτα γαλήνια: «Σ' αγαπώ, Κλέρι».

Το τηλέφωνο έμεινε νεκρό.

«Μαμά!» φώναξε η Κλέρι στο τηλέφωνο. «Μαμά, με ακούς;» Κλήση ολοκληρώθηκε έλεγε η οθόνη. Γιατί της το είχε κλείσει έτσι όμως;

«Κλέρι», είπε ο Τζέις. Ήταν η πρώτη φορά που τον άκουγε να λέει το όνομά της. «Τι συμβαίνει;»

Η Κλέρι τον αγνόησε. Πάτησε τρέμοντας το πλήκτρο που καλούσε το σπίτι της. Δεν απάντησε κανείς' το τηλέφωνο έδειχνε ότι είναι απασχολημένο.

Τα χέρια της Κλέρι είχαν αρχίσει να τρέμουν ανεξέλεγκτα. Όταν προσπάθησε να ξαναπάρει τηλέφωνο, το κινητό γλίστρησε απ' τα χέρια της και έπεσε με δύναμη στο πεζοδρόμιο. Έσκυψε για να το πιάσει αλλά είχε σπάσει και στην οθόνη του είχε σχηματιστεί μια εμφανής

ρωγμή. «Γαμώτοι!» πέταξε το τηλέφωνο κάτω έτοιμη να ξεσπάσει σε κλάματα.

«Σταμάτα». Ο Τζέις τη σήκωσε όρδια, τραβώντας την απ' τον καρπό. «Έγινε κάτι;»

«Δώσε μου το τηλέφωνό σου», είπε η Κλέρι τραβώντας το μαύρο μεταλλικό ορθογώνιο απ' την τσέπη του. «Πρέπει να ...»

«Δεν είναι τηλέφωνο», είπε ο Τζέις πηγαίνοντας να το πάρει πίσω. «Είναι Αισθητήρας. Δεν ξέρεις να το χρησιμοποιήσεις».

«Πρέπει να πάρω την αστυνομία!»

«Πες μου πρώτα τι έγινε». Προσπάθησε να τραβήξει τον καρπό της, αλλά η λαβή του ήταν απίστευτα δυνατή. «Μπορώ να σε βοηθήσω».

Η Κλέρι ξεχείλιζε από οργή, σαν κύμα που κυλούσε στις φλέβες της. Χωρίς καν να το σκεφτεί τον χτύπησε στο πρόσωπο σκίζοντας το μάγουλό του με τα νύχια της. Εκείνος αναπήδησε έκπληκτος. Η Κλέρι εκμεταλλεύτηκε το ξάφνιασμά του για να απελευθερωθεί και άρχισε να τρέχει προς τα φώτα της εβδόμης λεωφόρου.

Όταν έφτασε στο δρόμο, γύρισε πίσω, περιμένοντας να τον δει να την ακολουθεί. Το δρομάκι όμως ήταν σκοτεινό. Για ένα λεπτό έμεινε να κοιτάζει προβληματισμένη τις σκιές. Δεν κουνιόταν τίποτα. Έκανε μεταβολή και άρχισε να τρέχει προς το σπίτι.

4

ραβενερ

Η νύχτα είχε γίνει ακόμα πιο ζεστή και έτσι όπως έτρεχε η Κλέρι προς το σπίτι ήταν λες και κολυμπούσε με όλη της τη δύναμη μέσα σε καυτή σούπα. Στη γωνία του τετραγώνου παγιδεύτηκε σε ένα κόκκινο φανάρι. Μετακινούσε ανυπόμονα το βάρος της από το ένα πόδι στο άλλο καθώς τα αυτοκίνητα περνούσαν από μπροστά της τυφλώνοντάς τη με τους προβολείς τους. Είχε προσπαθήσει να τηλεφωνήσει σπίτι της αλλά ο Τζέις δεν της είχε πει ψέματα· το τηλέφωνό του δεν ήταν τηλέφωνο. Τουλάχιστον δεν έμοιαζε με κανένα απ' τα τηλέφωνα που είχε δει ποτέ η Κλέρι. Τα κουμπιά του δεν είχαν αριθμούς, παρά μόνο αυτά τα παράξενα σύμβολα και δεν υπήρχε οθόνη.

Τρέχοντας προς το δρόμο που οδηγούσε στο σπίτι της, πρόσεξε ότι τα παράθυρα του δεύτερου ορόφου ήταν αναμμένα, το συνηθισμένο σημάδι ότι η μητέρα της ήταν σπίτι. *Εντάξει*, είπε καθησυχάζοντας τον εαυτό της, *είναι όλα εντάξει*. Το στομάχι της όμως σφίχτηκε

τη στιγμή που μπήκε στην είσοδο του κτιρίου. Η λάμπα της εισόδου είχε καεί και το φουαγέ ήταν ολοσκότεινο. Οι σκιές έμοιαζαν γεμάτες με κρυφές κινήσεις. Άρχισε να ανεβαίνει τη σκάλα τρέμοντας.

«Πού νομίζεις ότι πας νεαρή μου;» είπε μια φωνή.

Η Κλέρι έκανε απότομα μεταβολή. «Τι...;»

Σταμάτησε απότομα. Τα μάτια της είχαν αρχίσει να συνηθίζουν το σκοτάδι και διέκρινε το σχήμα μιας μεγάλης πολυθρόνας, τραβηγμένης μπροστά στην κλειστή πόρτα της Μαντάμ Δωροθέας. Η ηλικιωμένη γυναίκα ήταν στριμωγμένη στην πολυθρόνα σαν παραφουσκωμένο μαξιλάρι. Μέσα στο μισοσκόταδο η Κλέρι διέκρινε μόνο το στρογγυλό πουδραρισμένο της πρόσωπο, τη λευκή, δαντελωτή βεντάλια στο χέρι της και το σκούρο κενό του προσώπου της όταν μιλούσε. «Η μητέρα σου», είπε η Δωροθέα, «κάνει πολύ θόρυβο εκεί πάνω. Τι κάνεις; Μετακομίζει;»

«Δεν νομίζω ότι...»

«Και η λάμπα της σκάλας έχει καεί, το πρόσεξες;» Η Δωροθέα χτύπησε τη βεντάλια της στο μπράτσο της πολυθρόνας της. «Δεν μπορεί η μητέρα σου να βάλει το φίλο της να τη φτιάξει;»

«Ο Λουκ δεν είναι...»

«Και η ηλιοροφή θέλει καθάρισμα. Δεν είναι να απορείς που είναι θεοσκότεινα εδώ πέρα».

Ο Λουκ ΔΕΝ είναι ο διαχειριστής ήδενε να της πει η Κλέρι, αλλά δεν είπε τίποτα. Έτσι ήταν η ηλικιωμένη τους γειτόνισσα. Αν κατάφερνε τον Λουκ να έρθει και να αλλάξει τη λάμπα, μετά θα του ζητούσε να κάνει ένα σωρό άλλα πράγματα: να φέρει τα πράγματά της απ' το μανάβη, να σοβατίσει το μπάνιο της. Μια φορά τον είχε

βάλει να κόψει έναν παλιό καναπέ με το τσεκούρι για να τον βγάλει απ' το διαμέρισμά της χωρίς να ξεχαρβάλώσει την πόρτα της.

Η Κλέρι αναστέναξε. «Θα του το πω».

«Το καλό που σου θέλω». Η Δωροθέα έκλεισε ξαφνικά τη βεντάλια της με μια κίνηση του χεριού της.

Η αίσθηση της Κλέρι ότι κάτι δεν πήγαινε καλά μεγάλωσε μόλις έφτασε στην πόρτα του διαμερίσματός τους. Ήταν ξεκλείδωτη και μάλιστα μισάνοιχτη, ρίχνοντας μια σφηνοειδή δέσμη λευκού φωτός στο κεφαλόσκαλο. Με μια αίσθηση πανικού που όλο και μεγάλωνε, έσπρωξε την πόρτα.

Μέσα στο διαμέρισμα τα φώτα ήταν αναμμένα, κάθε λάμπα, όλα ήταν όσο πιο φωτεινά γινόταν. Το φως έκανε τα μάτια της να πονάνε.

Τα κλειδιά και η ροζ τσάντα της μητέρας της ήταν στο μικρό σιδερένιο τραπεζάκι δίπλα στην πόρτα, εκεί όπου τα άφηγε πάντα. «Μαμά;» φώναξε η Κλέρι. «Μαμά, γύρισα».

Δεν πήρε απάντηση. Πήγε στο σαλόνι. Και τα δυο παράθυρα ήταν ανοιχτά και οι μακριές, λευκές κουρτίνες ανέμιζαν στο αεράκι σαν ανήσυχα φαντάσματα. Μόνο όταν σταμάτησε να φυσάει είδε η Κλέρι ότι τα μαξιλάρια είχαν σκιστεί απ' τον καναπέ και είχαν σκορπιστεί στο δωμάτιο. Μερικά ήταν σκισμένα απ' τη μία άκρη ως την άλλη, χύνοντας έξω τα βαμβακερά τους σπλάχνα. Τα ράφια είχαν αναποδογυριστεί και τα περιεχόμενά τους είχαν σκορπίσει από δω κι από κει. Το σκαμνάκι του πιάνου ήταν πεσμένο στο πλάι, σαν ανοιχτή πληγή, τα αγαπημένα μουσικά βιβλία της Τζόσλιν ήταν πεσμένα στο πάτωμα.

Το πιο τρομακτικό απ' όλα ήταν οι πίνακες. Όλοι τους, ένας προς ένας, είχαν βγει απ' τις κορνίζες και είχαν σκιστεί σε κομματάκια, που ήταν σκορπισμένα στο πάτωμα. Πρέπει να είχε γίνει με μαχαίρι —ο καμβάς ήταν αδύνατον να σκιστεί με το χέρι. Οι άδειες κορνίζες έμοιαζαν με πεταμένα κόκαλα. Η Κλέρι ένωσε ένα ουρλιαχτό να βγαίνει απ' το λαιμό της: *Μαμά! ούρλιαξε. Πού είσαι; Μανούλα!*

Δεν είχε πει την Τζόσλιν “μανούλα” από τότε που ήταν οχτώ χρονών.

Με την καρδιά της να βροντοχτυπάει έτρεξε στην κουζίνα. Ήταν άδεια, τα ντουλάπια ήταν ορθάνοιχτα και ένα σπασμένο μπουκάλι ταμπάσκο είχε γεμίσει με καυτερό κόκκινο υγρό τον πάγκο. Ένωσε τα γόνατά της να λυγίζουν. Ήξερε ότι έπρεπε να φύγει τρέχοντας απ' το διαμέρισμα, να βρει ένα τηλέφωνο, να πάρει την αστυνομία. Όλα αυτά όμως της φαίνονταν τόσο μακρινά... έπρεπε να βρει πρώτα τη μητέρα της, να σιγουρευτεί ότι ήταν καλά. Κι αν είχαν μπει ληστές, αν η μητέρα της είχε αντισταθεί;

Ποιοι ληστές όμως θα άφηναν το πορτοφόλι και την τηλεόραση, το DVD ή τα πανάκριβα λάπτοπ;

Στεκόταν στην πόρτα του δωματίου της μητέρας της. Για ένα λεπτό της φάνηκε ότι τουλάχιστον αυτό το δωμάτιο είχε μείνει ανέπαφο. Το χειροποίητο λουλουδάτο κάλυμμα του κρεβατιού της Τζόσλιν ήταν προσεκτικά διπλωμένο πάνω στο πάπλωμα. Το πρόσωπο της Κλέρι της χαμογελούσε απ' την κορνίζα πάνω στο κομοδίνο: η Κλέρι πέντε χρονών, με ένα κουτσοδόντικο χαμόγελο και τα κατακόκκινα μαλλιά της. Ένας λυγμός ανέβηκε στο λαιμό της. *Μαμά, σκέφτηκε με απόγνωση, τι έπα-*

δες;

Σιωπή. Όμως όχι, όχι σιωπή —ένας ήχος αντήχησε στο διαμέρισμα, κάνοντας τις τρίχες στο λαιμό της να ανασηκωθούν. Σαν να είχε πέσει κάτι —ένα βαρύ αντικείμενο που έπεσε στο πάτωμα με έναν κούφιο γδούπο. Ο γδούπος συνοδεύτηκε από έναν ήχο σαν γλοιώδες σύρσιμο —και πήγαινε προς το υπνοδωμάτιο. Με το στομάχι να σφίγγεται από το φόβο, η Κλέρι σηκώθηκε όρθια και γύρισε αργά προς την πόρτα.

Προς στιγμή της φάνηκε ότι δεν υπήρχε τίποτα στην πόρτα και ένιωσε ένα κύμα ανακούφισης. Μετά όμως κοίταξε στο πάτωμα.

Ήταν κουλουριασμένο κοντά στο πάτωμα, ένα μακρύ, φολιδωτό πλάσμα με ένα πλήθος από μαύρα μάτια χωμένα στη μέση ακριβώς του θολωτού του κρανίου. Κάτι ανάμεσα σε αλιγάτορα και σαρανταποδαρούσα, με χοντρό, επίπεδο ρύγχος και αγκαθωτή ουρά που μαστίγωνε απειλητικά τον αέρα. Από κάτω του έβγαιναν κάμποσα πόδια, καθώς ετοιμαζόταν να ορμήσει.

Απ' το λαιμό της Κλέρι ξέφυγε μια κραυγή. Παραπάτησε προς τα πίσω, σκόνταψε και έπεσε τη στιγμή που το πλάσμα ορμούσε εναντίον της. Η Κλέρι κύλησε στο πλάι και του ξέφυγε για ελάχιστα εκατοστά. Το πλάσμα σύρθηκε στο παρκέ, χαράζοντας με τα νύχια του βαθιά αυλάκια στο ξύλο. Ένα υπόκωφο μουγκρητό βγήκε απ' το λαρύγγι του.

Η Κλέρι σηκώθηκε βιαστικά και έτρεξε προς το χολ, αλλά το πλάσμα ήταν πιο γρήγορο. Πήδηξε ξανά και προσγειώθηκε λίγο πιο πάνω απ' την πόρτα, σαν γιγάντια δολοφονική αράχνη, κοιτάζοντάς τη με τα πολλαπλά του μάτια. Τα σαγόνια του άνοιξαν διάπλατα απο-

καλύπτοντας μια σειρά από μυτερά δόντια που έσταζαν πρασινωπό σάλιο. Μια μακριά μαύρη γλώσσα βγήκε προς τα έξω καθώς γουργουρίζε και ρουθούνιζε. Η Κλέρι συνειδητοποίησε έντρομη ότι ο θόρυβος ήταν λέξεις.

«Κορίτσι», έλεγε πνιχτά. «Σάρκα. Αίμα. Να φάω. Να φάω».

Άρχισε να σέρνεται πάνω στον τοίχο. Ένα μέρος της Κλέρι είχε περάσει από τον τρόμο σε μια αποστασιοποιημένη, παγωμένη ακινησία. Το πλάσμα είχε φτάσει στο πάτωμα και κυλούσε προς το μέρος της. Οπισθοχωρώντας, η Κλέρι άρπαξε μια βαριά κορνίζα φωτογραφίας απ' το γραφείο δίπλα της —η ίδια, η μητέρα της και ο Λουκ στο Κόνι Άιλαντ, έτοιμοι να μπουν στα συγκρουόμενα αυτοκινητάκια— και την πέταξε στο τέρας.

Η κορνίζα το χτύπησε στη μέση του κορμού και έπεσε στο πάτωμα, με έναν ήχο γυαλιού που θρυμματίζεται. Το πλάσμα έδειξε να μην το προσέχει. Συνέχισε να πηγαίνει προς το μέρος της πατώντας τα σπασμένα γυαλιά. «Κόκαλα, να τραγανίσω, να ρουφήξω το μεδούλι, να πιω τις φλέβες...»

Η Κλέρι είχε φτάσει στον τοίχο. Δεν μπορούσε να πάει άλλο πίσω. Ένιωσε στο γοφό της μια δόνηση και παραλίγο να πάθει συγκοπή απ' το φόβο της. Κάτι στην τσέπη της. Έβαλε μέσα το χέρι της και έβγαλε την πλαστική συσκευή που είχε πάρει απ' τον Τζέις. Ο Αισθητήρας έτρεμε σαν κινητό που δονείται. Το σκληρό υλικό ήταν σχεδόν αφόρητα καυτό στην παλάμη της. Το έσφιξε στο χέρι της τη στιγμή που το πλάσμα όρμησε εναντίον της.

Το πλάσμα έπεσε πάνω της, ρίχνοντάς τη στο πάτωμα και το κεφάλι και οι ώμοι της χτύπησαν το παρκέ. Προ-

σπάθησε να κουνηθεί, αλλά την πλάκωνε με το βάρος του. Ήταν πάνω της, ένα σιχαμερό, αφόρητο βάρος που της έφερε αναγούλα. «*Να φάω, να φάω, μούγκριζε το πλάσμα, «Αλλά απαγορεύεται να καταπιώ, να γευτώ».*

Η καυτή ανάσα του στο πρόσωπό της βρόμαγε αίμα. Δεν μπορούσε να αναπνεύσει. Τα πλευρά της ήταν έτοιμα να σπάσουν κάτω από τόσο βάρος. Το μπράτσο της ήταν παγιδευμένο ανάμεσα στο σώμα της και το σώμα του τέρατος και ο Αισθητήρας της έκαιγε την παλάμη. Στριφογύρισε προσπαθώντας να απελευθερώσει το χέρι τη. «*Ο Βάλενταιϊν δεν θα το μάθει. Δεν είπε τίποτα για κορίτσι. Ο Βάλενταιϊν δεν θα θυμώσει».* Το στόμα του, που δεν είχε χείλη, έτρεμε καθώς τα σαγόνια του άνοιξαν ελάχιστα, στέλλοντας ένα καυτό κύμα μπόχας στο πρόσωπό της.

Το χέρι της Κλέρι ξεγλίστρησε. Με μια κραυγή όρμησε εναντίον του πλάσματος, θέλοντας να το συντρίψει, να το τυφλώσει. Είχε σχεδόν ξεχάσει τον Αισθητήρα στο χέρι της. Καθώς το πλάσμα όρμησε προς το πρόσωπό της με ανοιχτά τα σαγόνια, η Κλέρι έχωσε τον Αισθητήρα ανάμεσα στα δόντια του και ένιωσε το καυτό, καυστικό του σάλιο να σκεπάζει τον καρπό της και να στάζει στο πρόσωπο και το λαιμό της. Σαν να ήταν κάπου πολύ μακριά, άκουσε τον εαυτό της να ουρλιάζει.

Σαφνιασμένο θαρρείς, το πλάσμα έκανε πίσω, με τον Αισθητήρα σφηνωμένο ανάμεσα σε δυο δόντια. Έβγαλε ένα μακρόσυρτο, τραχύ μουγκρητό και έριξε προς τα πίσω το κεφάλι του. Η Κλέρι το είδε να καταπίνει, είδε την κίνηση στο λαιμό του. *Μετά είναι η σειρά μου, σκέφτηκε πανικόβλητη. Μετά...*

Όμως ξαφνικά, το πλάσμα άρχισε να τινάζεται. Σπαρ-

ταρώντας ανεξέλεγκτα, γλίστρησε από πάνω της και έπεσε ανάσκελα στο πάτωμα, τινάζοντας τα πόδια του στον αέρα ξέφρενα. Απ' το στόμα του έβγαινε μαύρο υγρό.

Με κομμένη την ανάσα, η Κλέρι σύρθηκε στο πλάι και άρχισε να απομακρύνεται απ' το πλάσμα. Είχε φτάσει σχεδόν στην πόρτα, όταν άκουσε κάτι να σφυρίζει στον αέρα δίπλα στο κεφάλι της. Προσπάθησε να σκύψει, αλλά δεν πρόλαβε. Ένα αντικείμενο χτύπησε με δύναμη το πίσω μέρος του κρανίου της και η Κλέρι σωριάστηκε κάτω αναίσθητη.

Πίσω απ' τις βλεφαρίδες της ένωθε μπλε, κόκκινα και λευκά φώτα να καίνε τα μάτια της. Ακουγόταν μια διαπεραστική σειρήνα, σαν κραυγή ενός τρομοκρατημένου παιδιού. Η Κλέρι αναγούλιασε και άνοιξε τα μάτια της.

Ήταν ξαπλωμένη σε κρύο, υγρό γρασίδι. Ο νυχτερινός ουρανός απλωνόταν από πάνω της' τα φώτα της πόλης θάμπωναν τη θολή λάμψη των αστεριών. Δίπλα της ήταν γονατισμένος ο Τζέις. Οι ασημένιες χειροπέδες στους καρπούς του έβγαζαν σπίδες καθώς έκοβε το κομμάτι από ύφασμα που κρατούσε σε λωρίδες. «Μην κουνηθείς», της είπε.

Το ουρλιαχτό απειλούσε να τρυπήσει το μυαλό της. Η Κλέρι γύρισε ανυπάκουα το κεφάλι της στο πλάι και ανταμείφθηκε με έναν οξύ πόνο σαν ξυράφι που διαπέρασε τη ραχοκοκαλιά της. Ήταν ξαπλωμένη σε ένα κομμάτι γρασίδι πλάι στις προσεκτικά κλαδεμένες τριανταφυλλιές της Τζόσλιν. Το φύλλωμα έκρυβε κάπως τη θέα του δρόμου, όπου ένα αστυνομικό αυτοκίνητο, με τα φώτα του να αναβοσβήνουν και τη σειρήνα του να ουρλιάζει είχε παρκάρει πάνω στο πεζοδρόμιο. Τη στιγ-

μή που άνοιξαν οι πόρτες του αυτοκινήτου και βγήκαν δυο αστυνομικοί, γύρω τους είχε ήδη μαζευτεί ένα μικρό πλήθος από γείτονες.

Η αστυνομία. Προσπάθησε να σηκωθεί όρθια αλλά ένωσε πάλι αναγούλα και έσφιξε με τα χέρια της το υγρό γρασίδι.

«Σου είπα να μην κουνηθείς», είπε πνιχτά ο Τζέις. «Αυτός ο δαίμονας Ράβενερ σε χτύπησε στο σβέρκο. Ήταν ήδη μισοπεθαμένος, οπότε δεν είχε πολύ δηλητήριο αλλά πρέπει να σε πάω στο Ινστιτούτο. Μείνε ακίνητη».

«Αυτό το πράγμα –το τέρας– μλούσε». Η Κλέρι έτρεμε ανεξέλεγκτα.

«Έχεις ξανακούσει δαίμονα να μιλάει». Ο Τζέις έβαλε το σκισμένο ύφασμα κάτω απ' το λαιμό της με απαλές κινήσεις και το έδεσε. Ήταν πασαλειμμένο με κάτι που κολλούσε, σαν την αλοιφή που έβαζε η μητέρα της για να περιποιείται τα χέρια της που ταλαιπωρούνταν απ' το νέφτι και τα χρώματα.

«Ο δαίμονας στο Πανδαιμόνιο... ήταν σαν άνθρωπος».

«Ήταν δαίμονας-Είδωλο. Είχε αλλάξει μορφή. Οι Ράβενερ είναι αυτό που είναι. Δεν είναι και γοητευτικοί, αλλά είναι πολύ ηλίθιοι για να τους νοιάζει».

«Ήθελε να με φάει».

«Δεν σε έφαγε όμως. Το σκότωσες».

Ο Τζέις τέλειωσε το μπαντάρισμα και τραβήχτηκε. Προς ανακούφιση της Κλέρι, ο πόνος στην πλάτη της είχε περάσει κάπως. Πίεσε τον εαυτό της να ανακαθίσει. «Η αστυνομία ήρθε». Η φωνή της ήταν σαν κόσμος βατράχου. «Πρέπει να τους...»

«Δεν μπορούν να κάνουν τίποτα. Κάποιοι απ' τους γείτονες θα σε άκουσε να φωνάζεις και τους κάλεσε. Εννιά στα δέκα αυτοί δεν είναι καν αληθινοί αστυνομικοί. Οι δαίμονες ξέρουν πολύ καλά να καλύπτουν τα ίχνη τους».

«Η μαμά μου», είπε η Κλέρι πιέζοντας τις λέξεις να βγουν απ' τον πρησμένο της λαιμό.

«Αυτή τη στιγμή που μιλάμε, έχεις στο αίμα σου το δηλητήριο του Ράβενερ. Αν δεν έρθεις μαζί μου θα έχεις πεθάνει σε μία ώρα». Σηκώθηκε όρθιος και της άπλωσε το χέρι του. Του άπλωσε το δικό της και την τράβηξε για να σηκωθεί. «Έλα».

Ο κόσμος γύριζε. Ο Τζέις έβαλε το χέρι του στην πλάτη της, κρατώντας την όρθια. Μύριζε χρώμα, αίμα και μέταλλο. «Μπορείς να περπατήσεις;» τη ρώτησε.

«Νομίζω». Κοίταξε πίσω της τους πυκνούς ανθισμένους θάμνους. Διέκρινε τους αστυνομικούς να ανεβαίνουν στο μονοπάτι της εισόδου. Η μία, μια αδύνατη, ξανθιά γυναίκα κρατούσε ένα φακό. Όταν το σήκωσε, η Κλέρι είδε ότι το χέρι της δεν είχε σάρκα ήταν ένα σκελετωμένο χέρι μέχρι τις άκρες των δαχτύλων της. «Το χέρι της...»

«Σου είπα ότι μπορεί να ήταν δαίμονες», είπε ο Τζέις κοιτάζοντας προς το πίσω μέρος του σπιτιού. «Υπάρχει πίσω πόρτα;»

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της. «Είναι χτισμένη. Δεν υπάρχει...»

Οι λέξεις της πνίγηκαν σε ένα ξέσπασμα βήχα. Έβαλε το χέρι της για να καλύψει το στόμα της όταν το έβγαλε ήταν κατακόκκινο. Ξέσπασε σε πνιχτούς λυγμούς.

Την άρπαξε απ' τον καρπό και τον γύρισε ανάποδα,

έτσι που το λευκό, ευαίσθητο δέρμα του εσωτερικού του καρπού της ήταν γυμνό κάτω απ' το φεγγαρόφωτο. Διακλαδώσεις από άλικες φλέβες διακρίνονταν κάτω απ' το λεπτό της δέρμα, μεταφέροντας το δηλητηριασμένο αίμα στην καρδιά και τον εγκέφαλό της. Η Κλέρι ένιωσε τα γόνατά της να λυγίζουν. Στο χέρι του Τζέις είδε κάτι, κάτι ασημένιο και μυτερό. Προσπάθησε να τραβήξει το χέρι της, αλλά την κρατούσε πολύ σφιχτά. Ένιωσε ένα καυστικό φιλί στο δέρμα της. Όταν την άφησε, είδε ένα χαραγμένο μαύρο σύμβολο, σαν εκείνα που είχε στο δικό του δέρμα, λίγο πιο κάτω απ' τον καρπό. Έμοιαζε με πολλούς αλληλένδετους κρίκους.

«Τι κάνει αυτό;»

«Θα σε κρύψει», της είπε. «Προσωρινά». Έβαλε πάλι το αντικείμενο που η Κλέρι νόμιζε ότι ήταν μαχαίρι στην τσέπη του. Ήταν ένας μακρύς, λαμπερός κύλινδρος, παχύς όσο περίπου ένα δάχτυλο και μυτερός στην άκρη. «Το ραβδί μου», της είπε.

Δεν τον ρώτησε τι ήταν αυτό. Ήταν πολύ αφοσιωμένη στην προσπάθεια να μείνει όρθια. «Τζέις», είπε και έπεσε πάνω του. Την έπιασε σαν να συνήθιζε να πιάνει κορίτσια που λιποθυμούσαν, σαν να το έκανε κάθε μέρα. Μπορεί και να το έκανε. Την έπιασε στην αγκαλιά του λέγοντας στο αυτί της κάτι που ακούστηκε σαν *Διαθήκη*. Η Κλέρι έγειρε πίσω το κεφάλι της για να τον κοιτάξει αλλά το μόνο που είδε ήταν τα αστέρια να στροβιλίζονται γύρω της πάνω στον κατάμαυρο ουρανό. Μετά έσβησαν όλα και ακόμα και η αγκαλιά του Τζέις δεν ήταν αρκετή για να σταματήσει την πτώση της.

5

κονκλαβιο και διαθηκη

«Λες να ξυπνήσει ποτέ; Κοιμάται εδώ και τρεις μέρες».

«Πρέπει να της δώσουμε χρόνο. Το δηλητήριο του δαίμονα είναι πολύ ισχυρό και είναι μια απλή θνητή. Δεν έχει τους ρούνους για να την προστατεύουν όπως εμείς».

«Πολύ εύκολα δεν πεθαίνουν οι κοινοί θνητοί;»

«Ίζαμπελ, δεν ξέρεις ότι είναι κακή τύχη να μιλάς για θάνατο στο δωμάτιο ενός αρρώστου;»

Τρεις μέρες, σκέφτηκε η Κλέρι. Οι σκέψεις της έρρεαν αργά και δύσκολα, όπως το αίμα ή το μέλι. Πρέπει να ξυπνήσω.

Δεν μπορούσε όμως.

Τα όνειρα την κρατούσαν, το ένα μετά το άλλο, ένα ποτάμι από εικόνες που την τραβούσαν μαζί τους, σαν φύλλα σε ένα ορμητικό χείμαρρο. Είδε τη μητέρα της ξαπλωμένη σε ένα κρεβάτι νοσοκομείου, με μάτια σαν μελανιές στο λευκό της δέρμα. Είδε τον Λουκ, να στέκε-

ται πάνω από μια στοίβα με οστά. Τον Τζέις με λευκά φτερά να βγαίνουν απ' την πλάτη του, την Τζαμπελ να κάθεται ολόγυμνη με το χρυσό μαστίγιό της τυλιγμένο γύρω απ' το σώμα της σαν δίχτυ από χρυσούς κρίκους, τον Σάιμον, με σταυρούς χαραγμένους στις παλάμες του. Άγγελους να πέφτουν και να καίγονται, να πέφτουν απ' τον ουρανό.

«Σου είπα ότι ήταν η ίδια κοπέλα».

«Το ξέρω. Μικροκαμωμένη, ε; Ο Τζέις είπε ότι αυτή σκότωσε τον Ράβενερ».

«Ναι. Την πρώτη φορά που την είδαμε νόμιζα ότι ήταν νεράιδα. Δεν είναι και τόσο ωραία για να είναι νεράιδα όμως».

«Εντάξει, κανείς δεν είναι και στις ομορφιές του με δηλητήριο δαίμονα να τρέχει στις φλέβες του. Λες ο Χοτζ να καλέσει την Αδελφότητα;»

«Ελπίζω όχι. Με ανατριχιάζουν. Οποιοσδήποτε ακρωτηριάζει έτσι τον εαυτό του...»

«Κι εμείς το κάνουμε».

«Το ξέρω, Άλεκ, αλλά δεν είναι μόνιμο. Και δεν πο-
νάει συνήθως...»

«Αν είσαι αρκετά μεγάλος. Και μια που το λέμε, πού είναι ο Τζέις; Αυτός δεν την έσωσε; Θα περίμενα να δείξει λίγο ενδιαφέρον για την ανάρρωσή της».

«Ποιος ξέρει; Μπορεί και να μην τον νοιάζει, τελικά».

«Μερικές φορές αναρωτιέμαι αν... Κοίτα! Κουνήθη-
κε!»

«Άρα μάλλον είναι ζωντανή τελικά». Αναστέναξε.
«Πάω να το πω στον Χοτζ».

Η Κλέρι ένωθε λες και τα βλέφαρά της ήταν ραμμένα. Φαντάστηκε ότι ένωθε το δέρμα να σκίζεται καθώς τα άνοιξε αργά αργά και αντίκρισε το φως για πρώτη φορά μετά από τρεις μέρες.

Είδε από πάνω της τον καθαρό γαλανό ουρανό, με κάτι αφράτα λευκά σύννεφα και ροδομάγουλα αγγελάκια με χρυσές κορδέλες που κρέμονταν απ' τα χέρια τους. Πέθανα; αναρωτήθηκε. Είναι δυνατόν να είναι έτσι ο Παράδεισος; Έκλεισε σφιχτά τα μάτια της και τα ξανάνοιξε: αυτή τη φορά συνειδητοποίησε ότι αυτό που έβλεπε ήταν ένα αψιδωτό ξύλινο ταβάνι, ζωγραφισμένο με ένα ροκοκό μοτίβο όλο σύννεφα και αγγελάκια.

Ανακάθισε με κόπο ακουμπώντας στο μαξιλάρι της. Κάθε μέρος του σώματός της πονούσε, ειδικά το πίσω μέρος του λαιμού της. Κοίταξε γύρω της. Ήταν ξαπλωμένη σε ένα κρεβάτι με λινά σεντόνια, σε μια μεγάλη σειρά παρόμοιων κρεβατιών με μεταλλικά κεφαλάρια. Το κρεβάτι της είχε δίπλα ένα μικρό κομοδίνο με μια λευκή κανάτα και ένα φλιτζάνι. Στα παράθυρα κρέμονταν δαντελένιες κουρτίνες, που εμπόδιζαν το φως να μπει, παρόλο που άκουγε τους αχνούς, πανταχού παρόντες ήχους της κίνησης της Νέας Υόρκης να έρχονται απέξω.

«Βλέπω ξύπνησες επιτέλους», είπε μια ψυχρή φωνή. «Ο Χοτζ θα ικανοποιηθεί. Πιστεύαμε όλοι ότι θα πέθαινες στον ύπνο σου».

Η Κλέρι γύρισε προς τη φωνή. Είδε την Ίζαμπελ καθισμένη στο διπλανό κρεβάτι, με τα μακριά, κατάμαυρα μαλλιά της πλεγμένα σε δυο κοτσίδες που έφταναν μέχρι τη μέση της. Το λευκό της φόρεμα είχε αντικατασταθεί από ένα τζιν και ένα στενό μπλε μπλουζάκι, αν και

το κόκκινο μενταγιόν άστραφτε παιχνιδίζοντας ακόμα στο λαιμό της. Τα σκούρα περίπλοκα τατουάζ της είχαν εξαφανιστεί. Το δέρμα της ήταν άσπιλο, σαν την επιφάνεια ενός μπολ με σαντιγί.

«Συγγνώμη που σε απογοήτευσα», είπε η Κλέρι με φωνή τραχιά σαν γυαλόχαρτο. «Εδώ είναι το Ινστιτούτο;»

Η Ίζαμπελ έκανε μια γκριμάτσα. «Υπάρχει κάτι που να μη σου είπε ο Τζέις;»

Η Κλέρι έβηξε. «Εδώ είναι το Ινστιτούτο, σωστά;»

«Ναι. Βρίσκεσαι στο αναρρωτήριο, όχι ότι θα μπορούσες να το μπερδέψεις και με τίποτα άλλο».

Ένας ξαφνικός, δυνατός πόνος έκανε την Κλέρι να σφίξει το στομάχι της. Αναφώνησε από τον πόνο.

Η Ίζαμπελ την κοίταξε με ανησυχία. «Είσαι καλά;»

Ο πόνος υποχωρούσε, αλλά η Κλέρι ένιωθε κάτι να καίει σαν οξύ στο πίσω μέρος του λαιμού της, και μια παράξενη ζαλάδα. «Το στομάχι μου».

«Α, ναι, παραλίγο να το ξεχάσω. Ο Χοτζ είπε να σου δώσω αυτό μόλις ξυπνήσεις». Η Ίζαμπελ έπιασε την κεραμική κανάτα και έβαλε κάτι μέσα στο ασορτί φλιτζάνι και το έδωσε στην Κλέρι. Ήταν γεμάτο από ένα θολό υγρό που άχνιζε ελαφρώς. Μύριζε βότανα και κάτι ακόμα, κάτι πλούσιο και σκούρο. «Δεν έχεις φάει τίποτα εδώ και τρεις μέρες», της θύμισε η Ίζαμπελ. «Μάλλον γι' αυτό νιώθεις έτσι».

Η Κλέρι ήπια μια γουλιά διστακτικά. Ήταν υπέροχο, πλούσιο και ευχάριστο, αφήνοντας στο στόμα μια βουτυρένια γεύση. «Τι είναι αυτό;»

Η Ίζαμπελ ανασήκωσε τους ώμους της. «Κάποιο απ' τα μαντζούνια του Χοτζ. Είναι πάντα αποτελεσματικά».

Γλίστρησε απ' το κρεβάτι και προσγειώθηκε στο πάτωμα με ένα γατίσιο τίναγμα της πλάτης.

«Εγώ είμαι η Τζαμπελ Λάιτγουντ, παρεμπιπτόντως. Μένω εδώ».

«Ξέρω το όνομά σου. Εγώ είμαι η Κλέρι. Κλέρι Φρέι. Ο Τζέις με έφερε εδώ;»

Η Τζαμπελ ένευσε καταφατικά. «Ο Χοτζ ήταν έξω φρενών. Γέμισες αίμα και ιχώρ όλο το χαλί της εισόδου. Αν ήταν εδώ οι γονείς μου θα είχε φάει σίγουρα γερή τιμωρία». Κοίταξε την Κλέρι πιο εξεταστικά. «Ο Τζέις είπε ότι σκότωσες το δαίμονα Ράβενερ ολομόναχη».

Στο μυαλό της Κλέρι ήρθε η εικόνα του σκορπιού με το παραμορφωμένο, σατανικό του πρόσωπο ανατρίχιασε και έσφιξε περισσότερο το φλιτζάνι της. «Μάλλον», είπε.

«Μα είσαι μια θνητή».

«Απίστευτο δεν είναι;» είπε η Κλέρι απολαμβάνοντας την έκφραση της ελάχιστα συγκαλυμμένης έκπληξης στο πρόσωπο της Τζαμπελ. «Πού είναι ο Τζέις; Είναι εδώ;»

«Κάπου εδώ γύρω θα είναι», είπε ανασηκώνοντας τους ώμους της. «Πρέπει να πάω να πω σε όλους ότι ξύπνησες. Ο Χοτζ θα θέλει να σου μιλήσει».

«Ο Χοτζ είναι ο μέντορας του Τζέις, έτσι;»

«Όλων μας. Το μπάνιο είναι από εκεί και κρέμασα μερικά παλιά μου ρούχα μέσα μήπως θέλεις να αλλάξεις».

Η Κλέρι πήγε να πιει άλλη μια γουλιά και είδε ότι το φλιτζάνι ήταν άδειο. Δεν ένιωθε πια να πεινάει, ούτε να ζαλίζεται, και ένιωσε ανακούφιση. Άφησε το φλιτζάνι στο κομοδίνο και τυλίχτηκε με το σεντόνι. «Πού είναι

τα δικά μου ρούχα;»

«Ήταν γεμάτα δηλητήριο και αίμα. Τα έκαψε ο Τζέις».

«Αλήθεια;» είπε η Κλέρι. «Πες μου σε παρακαλώ, είναι πάντα τόσο αγενής ή το κάνει μόνο με τους θνητούς;»

«Μπα, έτσι είναι με όλους», είπε ζωηρά η Ίζαμπελ. «Αυτό είναι που τον κάνει τόσο διαβολολεμένα σέξι. Αυτό και το ότι έχει σκοτώσει περισσότερους δαίμονες από οποιονδήποτε άλλο στην ηλικία του».

Η Κλέρι την κοίταξε μπερδεμένη. «Δεν είναι αδερφός σου;»

Αυτό έκανε την Ίζαμπελ να την προσέξει. Γέλασε δυνατά. «Ο Τζέις; Αδερφός μου; Όχι βέβαια. Τι σου έδωσε αυτή την εντύπωση;»

«Βασικά, μένει εδώ πέρα μαζί σας», είπε η Κλέρι. «Έτσι δεν είναι;»

Η Ίζαμπελ κούνησε το κεφάλι της. «Ναι, εντάξει, αλλά...»

«Γιατί δεν μένει με τους γονείς του;»

Για ένα ελάχιστο δευτερόλεπτο η Ίζαμπελ φάνηκε να νιώθει άβολα. «Γιατί έχουν πεθάνει».

Το στόμα της Κλέρι έμεινε ανοιχτό. «Σκοτώθηκαν σε ατύχημα;»

«Όχι». Η Ίζαμπελ έπαιζε με μια μαύρη μπούκλα που είχε ξεφύγει απ' την πλεξούδα της και την έβαλε πίσω απ' το αυτί της. «Η μητέρα του πέθανε όταν γεννήθηκε ο Τζέις. Ο πατέρας του σκοτώθηκε όταν ο Τζέις ήταν δέκα χρονών και μάλιστα ήταν μπροστά».

«Α», είπε η Κλέρι σιγανά. «Από... δαίμονες;»

Η Ίζαμπελ σηκώθηκε όρθια. «Άκου, καλύτερα να πάω να πω ότι ξύπνησες. Σε περίμεναν τρεις μέρες να ανοί-

Ξεις τα μάτια σου. Α, στο μπάνιο έχει και σαπούνι», πρόσθεσε. «Ίσως πρέπει να πλυθείς λιγάκι. Βρομάς».

Η Κλέρι την αγριοκοίταξε. «Ευχαριστώ πολύ».
«Τίποτα».

Τα ρούχα της Ίζαμπελ ήταν γελοία πάνω της. Η Κλέρι αναγκάστηκε να γυρίσει το τζιν κάμποσες φορές για να μην το πατάει και το βαθύ ντεκολτέ της κόκκινης μπλούζας έδινε απλώς έμφαση στην έλλειψη αυτού που ο Έρικ θα αποκαλούσε “μπαλκόνια”.

Πλύθηκε λίγο στο μικρό μπάνιο, χρησιμοποιώντας ένα κομμάτι σκληρό σαπούνι με άρωμα λεβάντα. Σκουπίστηκε με μια λευκή πετσέτα χεριών που δεν έφτανε για να σκουπίσει τα μαλλιά της που κρέμονταν γύρω απ’ το πρόσωπό της σαν μπερδεμένες μπούκλες. Κοίταξε την αντανάκλασή της στον καθρέφτη. Είχε μια μαβιά μελανιά στο αριστερό της μάγουλο και τα χείλη της ήταν ξερά και πρησμένα.

Πρέπει να πάρω τον Λουκ, σκέφτηκε. Σίγουρα θα είχαν ένα τηλέφωνο κάπου εκεί γύρω. Ίσως να την άφηναν να το χρησιμοποιήσει αφού μιλούσε στον Χοτζ.

Βρήκε τα αθλητικά της προσεκτικά αφημένα δίπλα στο κρεβάτι της, με τα κλειδιά της δεμένα στα κορδόνια. Τα φόρεσε, πήρε μια βαδιά ανάσα και πήγε να βρει την Ίζαμπελ.

Ο διάδρομος έξω απ’ το αναρρωτήριο ήταν άδειος. Η Κλέρι κοίταξε πάνω κάτω, μπερδεμένη. Ήταν σαν τους διαδρόμους που έβλεπε καμία φορά στους εφιάλτες της, σκοτεινός και ατέλειωτος. Γυάλινες λάμπες σε σχήμα τριαντάφυλλων κρέμονταν στους τοίχους ανά διαστήματα και ο αέρας μύριζε σκόνη και λιωμένο κερί.

Στο βάθος άκουγε έναν αγνό και διακριτικό ήχο, σαν κουδουνάκια στο έλεος καταγίδας. Ξεκίνησε να περπατάει προς το μέρος του ήχου κρατώντας με το χέρι της τον τοίχο. Η μπορντό και απαλή γκρι ταπετσαρία, που έμοιαζε βικτοριανού στυλ ήταν ξεβαμμένη απ' τα χρόνια. Στις δυο πλευρές του διαδρόμου υπήρχαν κλειστές πόρτες.

Ο ήχος που ακολουθούσε γινόταν όλο και πιο δυνατός. Σιγά σιγά καταλάβαινε ότι ήταν κάποιος που έπαιζε πιάνο με λίγο παράταιρο ρυθμό, αλλά απaráμιλλο στυλ, αν και δεν μπορούσε να διακρίνει ποια μελωδία ήταν.

Στρίβοντας στη γωνία, έφτασε σε μια πόρτα που ήταν ορθάνοιχτη. Κοιτάζοντας μέσα είδε ότι επρόκειτο για ένα δωμάτιο μουσικής. Σε μια γωνία βρισκόταν ένα μεγαλοπρεπές πιάνο και στον πίσω τοίχο είχε κάμποσες σειρές από καθίσματα. Μια σκεπασμένη άρπα δέσποζε στη μέση του δωματίου.

Στο επιβλητικό πιάνο καθόταν ο Τζέις και τα λεπτά του δάχτυλα κινούνταν επιδέξια πάνω στα πλήκτρα. Ήταν ξυπόλυτος, φορούσε ένα τζιν και ένα γκριζομπλουζάκι και τα καστανόξανθα μαλλιά του ήταν ανακατεμένα λες και είχε μόλις σηκωθεί απ' το κρεβάτι. Κοιτάζοντας τις γρήγορες, δίγουρες κινήσεις των χεριών του πάνω στα πλήκτρα, η Κλέρι θυμήθηκε πώς είχε νιώσει όταν την είχαν πιάσει αυτά τα χέρια, τα μπράτσα του να τη στηρίζουν και τα αστέρια να στροβιλίζονται πάνω απ' το κεφάλι της σαν βροχή από αστραφτερή χρυσόσκονη.

Πρέπει να έκανε κάποιο θόρυβο, γιατί ο Τζέις γύρισε το κεφάλι του προσπαθώντας να δει μέσα στο σκοτάδι. «Άλεχ» είπε «εσύ είσαι;»

«Όχι, εγώ είμαι», είπε η Κλέρι. Έκανε μερικά βήματα προς το μέρος του. «Η Κλέρι».

Τα πλήκτρα αντήχησαν δυνατά καθώς τα πίεσε και σηκώθηκε όρθιος. «Η Ωραία μας Κοιμωμένη. Ποιος ήταν ο πρίγκιπας που σε φίλησε και ξύπνησες;»

«Κανείς. Ξύπνησα μόνη μου».

«Δεν ήταν κανείς μαζί σου;»

«Ήταν η Ίζαμπελ, αλλά έφυγε για να το πει σε κάποιον, τον Χοτζ, νομίζω. Μου είπε να περιμένω εκεί, αλλά...»

«Έπρεπε να την έχω προειδοποιήσει ότι δεν κάνεις ποτέ αυτό που σου λένε», είπε ο Τζέις και την κοίταξε εξεταστικά. «Της Ίζαμπελ είναι αυτά τα ρούχα; Δεν σου πάνε καθόλου».

«Μήπως θες να σου θυμίσω ότι εσύ έκαιφες τα δικά μου ρούχα;»

«Ήταν απλώς προληπτικά μέτρα». Έκλεισε το γυαλιστερό μαύρο καπάκι του πιάνου. «Έλα, θα σε πάω στον Χοτζ».

Το Ινστιτούτο ήταν τεράστιο, μια αχανής, σπηλαιώδης έκταση που ήταν λες και δεν είχε χτιστεί σύμφωνα με κάποιο αρχιτεκτονικό σχέδιο, αλλά είχε σκαφτεί στο βράχο με το πέρασμα του νερού και των χρόνων. Μέσα απόμισάνοιχτες πόρτες, η Κλέρι είδε ένα σωρό πανομοιότυπα μικρά δωμάτια, το καθένα με ένα γυμνό κρεβάτι, ένα κομοδίνο και μια ντουλάπα που έχασκε ανοιχτή. Τα ψηλά ταβάνια ήταν στολισμένα με πέτρινες καμάρες, πολλές σκαλισμένες περίτεχνα με μικρές μορφές. Πρόσεξε κάποια μοτίβα που επαναλαμβάνονταν, άγγελοι και σπαδιά, ήλιοι και τριαντάφυλλα.

«Γιατί έχει τόσα πολλά δωμάτια αυτό το μέρος;» ρώτησε η Κλέρι. «Νόμιζα ότι ήταν ερευνητικό ινστιτούτο».

«Εδώ είναι η πτέρυγα διαμονής. Έχουμε ορκιστεί ότι θα προσφέρουμε ασφάλεια και στέγαση σε όποιον Κυνηγό το ζητήσει. Μπορούμε να στεγάσουμε μέχρι και διακόσια άτομα εδώ μέσα».

«Μα τα περισσότερα δωμάτια είναι άδεια».

«Έρχονται και φεύγουν, δεν μένει κανείς για καιρό. Συνήθως είμαστε μόνο εμείς — Άλεξ, η Ίζαμπελ, ο Μαξ, οι γονείς τους— εγώ κι ο Χοτζ».

«Ο Μαξ;»

«Γνώρισες την ωραία Ίζαμπελ; Ο Άλεξ είναι ο μεγάλος της αδελφός, ενώ ο Μαξ ο μικρός. Λείπει όμως στο εξωτερικό με τους γονείς του».

«Για διακοπές;»

«Όχι ακριβώς», είπε διστάζοντας ο Τζέις. «Σκέψου ότι είναι κάτι σαν ξένοι διπλωμάτες και ότι αυτή εδώ είναι κάτι σαν πρεσβεία. Αυτή τη στιγμή βρίσκονται στην πατρίδα των Κυνηγών, κάνοντας κάποιες πολύ λεπτές διαπραγματεύσεις. Πήραν μαζί τους τον Μαξ γιατί είναι πολύ μικρός».

«Πατρίδα των Κυνηγών των Σκιών;» Το κεφάλι της Κλέρι γύριζε. «Πώς λέγεται;»

«Άιντρις».

«Δεν την έχω ακούσει ποτέ».

«Δεν απορώ». Στη φωνή του είχε επιστρέψει αυτή η εκνευριστική ανωτερότητα. «Οι κοινοί θνητοί δεν την ξέρουν. Υπάρχουν γητειές —προστατευτικές λάμπεις— σε όλη την περίμετρο των συνόρων. Αν προσπαθούσες να μπεις στην Άιντρις, θα βρισκόσουν απλώς απ' τη μια μεριά των συνόρων στην άλλη. Δεν θα καταλάβαινες ότι

είχες περάσει κάτι».

«Δηλαδή δεν υπάρχει στους χάρτες;»

«Όχι στους ανθρώπινους. Για το σκοπό μας μπορείς να τη φανταστείς σαν μια μικρή χώρα ανάμεσα στη Γερμανία και τη Γαλλία».

«Μα δεν υπάρχει τίποτα ανάμεσα στη Γερμανία και τη Γαλλία. Εκτός απ' την Ελβετία, φυσικά».

«Ακριβώς», είπε ο Τζέις.

«Να υποθέσω ότι έχεις πάει. Στην Άιντρις εννοώ».

«Εκεί μεγάλωσα». Η φωνή του Τζέις ήταν ουδέτερη, αλλά κάτι στο ύφος του της έλεγε ότι δεν ήθελε να απαντήσει άλλες ερωτήσεις πάνω στο θέμα. «Οι περισσότεροι από εμάς μεγαλώνουμε εκεί. Υπάρχουν βέβαια Κυνηγοί Σκιών σε ολόκληρο τον κόσμο. Πρέπει να βρισκόμαστε παντού, γιατί η δαιμονική δραστηριότητα εκτείνεται παντού. Αλλά για έναν Κυνηγό, η Άιντρις είναι πάντα το "σπίτι" και η "πατρίδα" του».

«Σαν τη Μέκκα ή την Ιερουσαλήμ», είπε σκεπτική η Κλέρι. «Άρα οι περισσότεροι μεγαλώνετε εκεί και όταν μεγαλώσετε αρκετά...»

«Πηγαίνουμε όπου μας χρειάζονται», είπε ο Τζέις κοφτά. «Και υπάρχουν κάποιοι, όπως η Ίζαμπελ και ο Άλεκ, που έχουν μεγαλώσει μακριά απ' την πατρίδα, γιατί εκεί βρίσκονται οι γονείς τους. Με όλες τις ανέσεις που προσφέρει το Ινστιτούτο, με την καθοδήγηση του Χοτζ...» διέκοψε για λίγο, «από δω είναι η βιβλιοθήκη».

Είχαν φτάσει σε μια αψιδωτή, διπλή ξύλινη πόρτα. Μια μπλε γάτα Περσίας με κίτρινα μάτια ήταν ξαπλωμένη μπροστά τους. Σήκωσε το κεφάλι της καθώς την πλησίασαν και άφησε ένα μακρόσυρτο νιαούρισμα. «Ει,

Τσερτς», είπε ο Τζέις, χαϊδεύοντας την πλάτη της γάτας με το γυμνό του πόδι. Η γάτα μισόκλεισε τα μάτια της ναζιάρικα.

«Περίμενε», είπε η Κλέρι. «Ο Άλεκ, η Ίζαμπελ και ο Μαξ, αυτοί είναι οι μόνοι Κυνηγοί στην ηλικία σου που γνωρίζεις και κάνεις παρέα;»

Ο Τζέις σταμάτησε να χαϊδεύει τη γάτα. «Ναι».

«Πρέπει να νιώθεις πολλή μοναξιά».

«Έχω οτιδήποτε χρειάζομαι». Έσπρωξε την πόρτα. Μετά από μια στιγμή δισταγμού, τον ακολούθησε.

Η βιβλιοθήκη ήταν κυκλική, με ένα ταβάνι που γινόταν μυτερό στο κέντρο, σαν να ήταν χτισμένο μέσα σε πύργο. Οι τοίχοι ήταν γεμάτοι με βιβλία και τα ράφια βρίσκονταν τόσο ψηλά που ανά τακτά διαστήματα ήταν τοποθετημένες μπροστά τους σκάλες με ροδάκια. Ούτε τα βιβλία ήταν συνηθισμένα –ήταν δεμένα με δέρμα και βελούδο, κλεισμένα με κλειδαριές που φαίνονταν απαρραβίαστες και λουκέτα από ασήμι και χρυσό. Οι ράχες τους ήταν διακοσμημένες με πετράδια, που έλαμπαν θαμπά και άστραφταν από χρυσοποίκιλτες επιγραφές. Έμοιαζαν φθαρμένα, με έναν τρόπο που έδειχνε ότι δεν ήταν απλώς χρησιμοποιημένα, αλλά τα είχαν μεταχειριστεί με φροντίδα και αγάπη.

Το πάτωμα ήταν από γυαλισμένο ξύλο, ένθετο με κομματάκια κρυστάλλου και μαρμάρου και κάποιους σκόρπιους ημιπολύτιμους λίθους. Η ένθεση σχημάτιζε ένα μοτίβο που η Κλέρι δεν μπορούσε να αποκρυπτογραφήσει εντελώς –ίσως ήταν αστερισμοί ή και ένας παγκόσμιος χάρτης· είχε την αίσθηση ότι έπρεπε να ανέβει ψηλά στον πύργο και να το κοιτάξει από μακριά για να

καταλάβει τι απεικόνιζε.

Στο κέντρο του δωματίου βρισκόταν ένα υπέροχο γραφείο. Ήταν σκαλισμένο σε ένα μονοκόμματο κομμάτι ξύλο, ένα όμορφο, βαρύ κομμάτι βελανιδιάς, που άστραφτε απ' τη θολή πατίνα του χρόνου. Το ξύλο στηριζόταν πάνω στις πλάτες δυο αγγέλων, σκαλισμένων από το ίδιο ξύλο, με τα φτερά τους επιχρυσωμένα και τα πρόσωπά τους σκαλισμένα με μια έκφραση πόνου, σαν να λύγιζαν κάτω απ' το βάρος του ξύλου. Πίσω απ' το γραφείο καθόταν ένας λεπτός άνδρας με γκριζαρισμένα μαλλιά και ένα μακρύ, μυτερό πιγούνι.

«Α, μια λάτρης των βιβλίων», είπε χαμογελώντας στην Κλέρι. «Δεν μου το είπες αυτό, Τζέις».

Ο Τζέις γέλασε. Η Κλέρι ένιωσε πως είχε πλησιάσει πίσω της και ότι στεκόταν εκεί, με τα χέρια στις τσέπες, χαμογελώντας μ' εκείνο το εκνευριστικό του ύφος. «Δεν προλάβαμε να μιλήσουμε και πολύ, κατά τη διάρκεια της σύντομης γνωριμίας μας», είπε. «Φοβάμαι ότι οι αναγνωστικές μας συνήθειες δεν πρόλαβαν να αναφερθούν».

Η Κλέρι γύρισε και του έριξε ένα απειλητικό βλέμμα.

«Πώς το καταλάβατε;» ρώτησε τον άνδρα πίσω από το γραφείο. «Ότι μου αρέσουν τα βιβλία, εννοώ».

«Από την έκφρασή σου όταν μπήκες στην αίθουσα», είπε ο άνδρας και σηκώθηκε απ' το γραφείο, πηγαίνοντας προς το μέρος της. «Πολύ αμφιβάλλω για το αν το αντικείμενο του θαυμασμού σου ήμουν εγώ».

Η Κλέρι έπνιξε μια κραυγή καθώς ο άνδρας σηκώθηκε. Για μια στιγμή της φάνηκε όταν ήταν παράξενα παραμορφωμένος, ότι ο ένας του ώμος ήταν εξογκωμένος και ψηλότερος απ' τον άλλο. Καθώς την πλησίασε, είδε

ότι το εξόγκωμα ήταν απλώς ένα πουλί, γαντζωμένο στον ώμο του —ένα πλάσμα με γυαλιστερά πούπουλα και αστραφτερά, μαύρα μάτια.

«Αυτός είναι ο Χούγκο», είπε ο άνδρας, αγγίζοντας το πουλί στον ώμο του. «Είναι κοράκι, και, συνεπώς, ξέρει πολλά πράγματα. Εγώ, απ' την άλλη, είμαι ο Χοτζ Στάρκγουεδερ, καθηγητής ιστορίας και, συνεπώς, δεν ξέρω ποτέ αρκετά».

Η Κλέρι γέλασε λίγο, άθελά της, και έσφιξε το απλωμένο του χέρι. «Κλέρι Φρέι».

«Χαίρω πολύ», είπε. «Είναι μεγάλη τιμή για μένα να γνωρίζω κάποιον που κατάφερε να σκοτώσει ένα Ράβενερ με γυμνά χέρια».

«Δεν ήταν τελειώς γυμνά». Ένιωθε παράξενα που τη συνέχαιραν επειδή είχε σκοτώσει κάτι. «Ήταν το... τέλος πάντων, δεν θυμάμαι πώς το λένε, του Τζέις, αλλά...»

«Εννοεί τον Αισθητήρα μου», είπε ο Τζέις. «Τον έχωσε στο λαιμό του τέρατος. Οι ρούνοι πρέπει να το έπνιξαν. Μάλλον χρειάζομαι καινούριο», πρόσθεσε σκεπτικός. «Έπρεπε να το έχω αναφέρει νωρίτερα».

«Έχει πολλούς παραπάνω στην αίθουσα όπλων», είπε ο Χοτζ. Όταν χαμογέλασε στην Κλέρι, χιλιάδες γραμμές απλώθηκαν γύρω απ' τα μάτια του, σαν τις ρωγμές σε μια παλιά τοιχογραφία. «Καλή σκέψη. Τι σε έκανε να σκεφτείς να χρησιμοποιήσεις τον Αισθητήρα σαν όπλο;»

Πριν προλάβει να απαντήσει, απ' την άλλη πλευρά του δωματίου ακούστηκε ένα παγερό γέλιο. Η Κλέρι είχε απορροφηθεί τόσο απ' τα βιβλία και τον Χοτζ που δεν είχε δει τον Άλεξ, ξαπλωμένο σε μια παραφουσκωμένη κόκκινη πολυθρόνα δίπλα στο άδειο τζάκι. «Δεν το πι-

στεύω ότι σε πείθει αυτή η ιστορία, Χοτζ».

Στην αρχή η Κλέρι δεν πρόσεξε καν τα λόγια του. Ήταν πολύ απασχολημένη απ' την εμφάνισή του. Όπως και τα περισσότερα μοναχοπαιδιά, πάντα τη γοήτευαν οι ομοιότητες μεταξύ αδερφών και τώρα, στο λαμπρό φως της μέρας, έβλεπε ακριβώς πόσο πολύ έμοιαζε ο Άλεκ στην αδερφή του. Είχαν τα ίδια κατάμαυρα μαλλιά, τα ίδια λεπτά φρύδια, τοξωτά στην κορυφή, το ίδιο χλωμό, διάφανο δέρμα. Αλλά ενώ η Ίζαμπελ ήταν τόσο προκλητική, ο Άλεκ ήταν χωμένος στην πολυθρόνα του, σαν να ήλπιζε να περάσει απαρατήρητος. Οι βλεφαρίδες του ήταν μακριές και σκούρες, σαν της Ίζαμπελ, αλλά ενώ τα δικά της μάτια ήταν μαύρα, του Άλεκ είχαν το σκούρο μπλε του γυαλιού. Κοιτούσαν την Κλέρι με μια εχθρότητα ξεκάθαρη και συμπυκνωμένη σαν οξύ.

«Δεν είμαι σίγουρος τι εννοείς, Άλεκ», είπε ο Χοτζ σηκώνοντας τα φρύδια του. Η Κλέρι αναρωτήθηκε πόσων χρόνων να ήταν. Είχε μια απροσδιόριστη ηλικία, παρά τις γκριζες τούφες στα μαλλιά του. Φορούσε ένα καλοραμμένο γκριζο τούντ σακάκι, άψογα σιδερωμένο. Θα ήταν σαν καλοκάγαθος καθηγητής κολεγίου αν δεν είχε μια βαθιά ουλή στο πλάι του προσώπου του. Η Κλέρι αναρωτήθηκε πώς να την είχε πάθει. «Υπονοείς ότι δεν σκότωσε μόνη της το δαίμονα;»

«Φυσικά και δεν τον σκότωσε. Κοίτα την. —είναι μια θνητή, Χοτζ, ένα μικρό παιδί. Δεν υπάρχει περίπτωση να έφαγε τον Ράβενερ».

«Δεν είμαι παιδί», τον διέκοψε η Κλέρι. «Είμαι δεκαέξι χρόνων. Θα γίνω δηλαδή, αυτή την Κυριακή».

«Όπως και η Ίζαμπελ», είπε ο Χοτζ. «Θα έλεγες την Ίζαμπελ παιδί;»

«Η Τζαμπελ προέρχεται από μια απ' τις πιο ιστορικές δυναστείες Κυνηγών», είπε ξερά ο Άλεξ. «Αυτή, απ' την άλλη, προέρχεται απ' το Νιου Τζέρσεϊ».

«Είμαι απ' το Μπρούκλιν!» είπε εξαγριωμένη η Κλέρι. «Και τι σημασία έχει; Σκότωσα ένα δαίμονα μέσα στο ίδιο μου το σπίτι κι εσύ το παίζεις δύσκολος γιατί δεν είμαι ένα κακομαθημένο πλουσιόπαιδο σαν εσένα και την αδερφή σου;»

Ο Άλεξ είχε μείνει άναυδος. «Πώς με είπες;»

Ο Τζέις γέλασε. «Έχει κάποιο δίκιο, Άλεξ», είπε ο Τζέις. «Οι εχθροί μας είναι οι δαίμονες, όχι...»

«Δεν είναι αστείο, Τζέις», τον διέκοψε ο Άλεξ και σηκώθηκε όρθιος. «Θα την αφήσεις να στέκεται εκεί πέρα και να με βρίζει;»

«Ναι», είπε απλά ο Τζέις. «Μπορεί να σου κάνει καλό—δες το σαν μια δοκιμασία».

«Μπορεί να είμαστε παραμπατάι», είπε με σφιγμένα δόντια ο Άλεξ, «αλλά η επιπολαιότητά σου έχει αρχίσει να μου δίνει στα νεύρα».

«Και το πείσμα σου έχει αρχίσει να δίνει στα δικά μου νεύρα. Όταν τη βρήκα ήταν στο πάτωμα, μέσα σε μια λίμνη αίματος, με ένα μισοπεθαμένο δαίμονα από πάνω της. Τον είδα να εξαφανίζεται. Αν δεν τον σκότωσε αυτή, τότε ποιος τον σκότωσε;»

«Οι Ράβενερ είναι ηλίθιοι. Μπορεί να τσιμπήθηκε μόνος του με το κεντρί του. Έχει ξανασυμβεί...»

«Θες να πεις ότι αυτοκτόνησε;»

Το στόμα του Άλεξ έγινε μια λεπτή γραμμή. «Θέλω να πω ότι δεν έχει δικαίωμα να βρίσκεται εδώ. Οι κοινοί θνητοί δεν επιτρέπεται να μπαίνουν στο Ινστιτούτο και υπάρχουν πολλοί λόγοι γι' αυτό. Αν το μάθαινε κά-

ποιος, θα μας ανέφερε στο Κονκλάβιο».

«Δεν είναι εντελώς αλήθεια αυτό», είπε ο Χοτζ. «Ο Νόμος μας επιτρέπει να προσφέρουμε καταφύγιο σε θνητούς υπό ορισμένες συνθήκες. Ένας Ράβενερ επιτέθηκε ήδη στη μητέρα της Κλέρι, θα μπορούσε να είναι το επόμενο θύμα του».

Επιτέθηκε. Η Κλέρι αναρωτήθηκε αν ήταν ένας ευφημισμός για το “σκότωσε”. Το κοράκι στον ώμο του Χοτζ έκρωξε απαλά.

«Οι Ράβενερ είναι φονικές μηχανές», είπε ο Άλεκ. «Λειτουργούν υπό τις διαταγές μάγων ή ισχυρών ανώτερων δαιμόνων. Άρα, τι ενδιαφέρον θα μπορούσε να έχει ένα νοικοκυριό κοινών θνητών για ένα μάγο ή ανώτερο δαίμονα;» Τα μάτια του ήταν γεμάτα απέχθεια όταν κοίταξε την Κλέρι. «Καμία ιδέα;»

«Πρέπει να έγινε κάποιο λάθος», είπε η Κλέρι.

«Οι δαίμονες δεν κάνουν τέτοιου είδους λάθη. Αν κυνήγησαν τη μητέρα σου, κάποιο λόγο πρέπει να είχαν. Αν ήταν αθώα...»

«Τι εννοείς “αθώα”;» είπε η Κλέρι με σταθερή φωνή.

Ο Άλεκ φάνηκε να ξαφνιάζεται. «Ε...»

«Αυτό που εννοεί», είπε ο Χοτζ, «είναι ότι είναι εξαιρετικά ασυνήθιστο για έναν ισχυρό δαίμονα, κάποιον που έχει ένα στρατό από μικρότερους δαίμονες, να ενδιαφερθεί για τις υποθέσεις των κοινών θνητών. Κανένας κοινός θνητός δεν μπορεί να καλέσει ένα δαίμονα —δεν έχουν αυτή τη δύναμη— αλλά έχουν υπάρξει κάποιοι, απελπισμένοι όσο και ανόητοι, που έχουν βρει κάποιο μάγο ή μάγισσα να το κάνει γι’ αυτούς».

«Η μητέρα μου δεν ξέρει μάγους. Δεν πιστεύει σ’ αυτά τα πράγματα». Απ’ το μυαλό της πέρασε μια σκέψη. «Η

Μαντάμ Δωροθέα, η γειτόνισσά μας, αυτή είναι μάγισσα. Μήπως οι δαίμονες ήθελαν να επιτεθούν σ' αυτήν και πέτυχαν κατά λάθος τη μητέρα μου;»

Τα φρύδια του Χοτζ είχαν σηκωθεί ψηλά στο μέτωπό του. «Η γειτόνισσά σας είναι μάγισσα;»

«Είναι ψευτομάντισσα, δεν είναι αληθινή», είπε ο Τζέις. «Το έλεγξα ήδη. Δεν υπάρχει περίπτωση να ενδιαφερθεί γι' αυτήν κανένας μάγος, εκτός αν ενδιαφέρεται να αγοράσει ελαττωματικές μαγικές σφαίρες.»

«Άρα είμαστε στο ίδιο σημείο απ' όπου ξεκινήσαμε», είπε ο Χοτζ χαϊδεύοντας το πουλί στον ώμο του. «Φαίνεται ότι έχει έρθει η ώρα να ενημερώσουμε το Κονκλάβιο.»

«Όχι!» είπε ο Τζέις. «Δεν μπορούμε...»

«Είχε νόημα να κρατήσουμε την παρουσία της Κλέρι εδώ πέρα μυστική, όσο δεν ήμασταν σίγουροι ότι θα συνεργόταν», είπε ο Χοτζ. «Τώρα όμως έχει συνέλθει και είναι η πρώτη θνητή που περνάει τις πύλες του Ινστιτούτου, εδώ και περισσότερα από εκατό χρόνια. Ξέρεις τους νόμους για τη γνώση των κοινών θνητών για το Ινστιτούτο, Τζέις. Πρέπει να ενημερωθεί το Κονκλάβιο.»

«Οπωσδήποτε», συμφώνησε ο Άλεξ. «Μπορώ να στείλω ένα μήνυμα στον πατέρα μου...»

«Δεν είναι θνητή...» είπε σιγανά ο Τζέις.

Τα φρύδια του Χοτζ ανέβηκαν και πάλι στη θέση τους και έμειναν εκεί. Ο Άλεξ, που δεν είχε προλάβει να τελειώσει τη φράση του, πνίγηκε έκπληκτος. Στην ξαφνική ησυχία, η Κλέρι άκουσε τα φτερά του Χούγκο να θροϊζουν.

«Μα είμαι», είπε.

«Όχι», είπε ο Τζέις. «Δεν είσαι». Γύρισε προς τον Χοτζ και η Κλέρι είδε την απειροελάχιστη κίνηση του λαιμού του καθώς ξεροκατάπτε. Βρήκε αυτή την ένδειξη της ανησυχίας του παράξενα καθησυχαστική. «Εκείνο το βράδυ ήρθαν δαίμονες Ντούσιαν, ντυμένοι σαν αστυνομικοί. Έπρεπε να περάσουμε δίπλα τους. Η Κλέρι ήταν πολύ αδύναμη για να τρέξει και δεν είχαμε χρόνο για να κρυφτούμε —θα πέθαινε σίγουρα. Έτσι χρησιμοποίησα το ραβδί μου και έβαλα ένα ρούνο μέντελιν στο χέρι της. Νόμιζα...»

«Έχεις τρελαθεί τελείως, Τζέις;» Ο Χοτζ χτύπησε τόσο δυνατά το χέρι του στο γραφείο που η Κλέρι νόμιζε ότι το ξύλο θα έσπαγε. «Ξέρεις τι λέει ο Νόμος για τη χρήση ρούνων στους κοινούς θνητούς! Εσύ... εσύ θα έπρεπε να το ξέρεις καλύτερα απ' όλους!»

«Μα έπιασε», είπε ο Τζέις. «Κλέρι, δείξ' τους το χέρι σου».

Με μια απορημένη ματιά προς την κατεύθυνση του Τζέις, η Κλέρι άπλωσε το γυμνό της χέρι. Θυμήθηκε εκείνο το βράδυ στον κήπο, πόσο ευάλωτο της είχε φανεί. Τώρα, ελάχιστα κάτω απ' τον καρπό της, διέκρινε τρεις ενωμένους κύκλους, με γραμμές αχνές, σαν την ανάμνηση μιας ουλής που έχει σβήσει με το πέρασμα του χρόνου. «Βλέπεις, έχει φύγει σχεδόν. Δεν την πείραξε καθόλου», είπε ο Τζέις.

«Δεν είναι αυτό το θέμα», είπε ο Χοτζ που μετά βίας συγκρατούσε το θυμό του. «Θα μπορούσες να την έχεις μετατρέψει σε Καταραμένο».

Στα μάγουλα του Άλεξ είχαν εμφανιστεί δυο κόκκινα θυμωμένα στρογγυλά σημάδια. «Δεν σε πιστεύω, Τζέις. Μόνο οι Κυνηγοί των Σκιών μπορούν να αντέξουν τα

Σημάδια της Διαθήκης –τους κοινούς θνητούς τους σκοτώνουν...»

«Δεν είναι θνητή. Δεν με ακούτε; Αυτό εξηγεί το γιατί μπορεί να μας δει. Πρέπει να έχει αίμα Κονκλάβιου στις φλέβες της».

Η Κλέρι χαμήλωσε το χέρι της, νιώθοντας ξαφνικά να κρυώνει. «Μα δεν έχω. Δεν θα μπορούσα να έχω».

«Ναι αλλά πρέπει», είπε ο Τζέις χωρίς να την κοιτάξει. «Αν δεν το είχες, αυτό το σημάδι που σου έκανα στο χέρι...»

«Αρκετά, Τζέις», είπε ο Χοτζ με έκδηλη την αποδοκιμασία στη φωνή του. «Δεν χρειάζεται να την τρομάξεις άλλο».

«Μα είχα δίκιο, έτσι δεν είναι; Αυτό εξηγεί τι συνέβη και με τη μητέρα της. Αν ήταν μια εξορισμένη Κυνηγός, μπορεί να είχε εχθρούς στον Κόσμο του Σκότους».

«Η μητέρα μου δεν ήταν Κυνηγός!»

«Ο πατέρας σου, τότε», είπε ο Τζέις. «Πού είναι;»

Η Κλέρι ανταπέδωσε το βλέμμα του με ένα ανέκφραστο ύφος. «Έχει πεθάνει. Πριν καν γεννηθώ».

Ο Τζέις ανοιγόκλεισε τα μάτια του σχεδόν ανεπαίσθητα. Αυτή τη φορά μίλησε ο Άλεξ. «Είναι πιθανόν», είπε αβέβαια. «Αν ο πατέρας της ήταν Κυνηγός και η μητέρα της θνητή –όπως όλοι ξέρουμε είναι παράνομο να παντρευτείς θνητό. Ίσως να κρύβονταν».

«Η μητέρα μου θα μου το είχε πει», είπε η Κλέρι, αν και σκέφτηκε την απουσία φωτογραφιών του πατέρα της πέρα απ' τη στολισμένη κορνίζα πάνω στο τζάκι, και το πώς η μητέρα της απέφευγε να μιλάει γι' αυτόν, και ήξερε ότι αυτό δεν ήταν αλήθεια.

«Όχι απαραίτητα», είπε ο Τζέις. «Έχουμε όλοι τα μι-

κρά μας μυστικά».

«Ο Λουκ», είπε η Κλέρι. «Ο φίλος μας. Αυτός θα το ήξερε». Με τη σκέψη του Λουκ ένωσε ένα ξέσπασμα ενοχής και τρόμου. «Έχουν περάσει τρεις μέρες. Θα έχει τρελαθεί απ' το φόβο του. Μπορώ να τον πάρω; Υπάρχει πουθενά τηλέφωνο;» Γύρισε στον Τζέις. «Σε παρακαλώ;»

Ο Τζέις δίστασε, κοιτάζοντας τον Χοτζ, που ένευσε καταφατικά και απομακρύνθηκε απ' το γραφείο. Πίσω του υπήρχε μια υδρόγειος, από σφυρήλατο μπρούτζο που δεν έμοιαζε με καμία άλλη υδρόγειο που είχε δει ποτέ η Κλέρι. Είχε κάτι παράξενο στο σχήμα των ηπειρών και των χωρών. Δίπλα στην υδρόγειο υπήρχε ένα παλιομοδίτικο μαύρο τηλέφωνο με ασημένιο στρογγυλό καντράν. Η Κλέρι σήκωσε το ακουστικό και ένωσε τον οικείο τόνο να την πλημμυρίζει σαν απαλό νερό.

Ο Λουκ το σήκωσε στο τρίτο κουδούνισμα. «Ναι;»

«Λουκ!» είπε και κάθισε βαριά πάνω στο γραφείο. «Εγώ είμαι, η Κλέρι».

«Κλέρι». Διέκρινε στη φωνή του ανακούφιση, μαζί με κάτι ακόμα που δεν μπορούσε να το ερμηνεύσει ακριβώς. «Είσαι καλά;»

«Ναι μια χαρά», του είπε. «Συγγνώμη που δεν σε πήρα νωρίτερα. Λουκ, η μαμά μου...»

«Ναι, ξέρω. Είχε έρθει η αστυνομία».

«Άρα δεν έχεις νέα της;» Όποια φρούδη ελπίδα τής είχε μείνει, ότι η μητέρα της είχε δραπετεύσει και κρυβόταν κάπου, εξαφανίστηκε. Δεν υπήρχε περίπτωση να μην είχε επικοινωνήσει με τον Λουκ. «Τι είπε η αστυνομία;»

«Απλώς ότι έχει εξαφανιστεί». Η Κλέρι θυμήθηκε την

αστυνομικό με το σκελετωμένο χέρι και ανατρίχιασε. «Εσύ πού είσαι;» τη ρώτησε.

«Κάπου στην πόλη», είπε η Κλέρι. «Δεν ξέρω πού ακριβώς. Είμαι με φίλους. Έχασα το πορτοφόλι μου, όμως. Αν έχεις ψιλά, μπορώ να πάρω ένα ταξί μέχρι το σπίτι σου...»

«Όχι», είπε κοφτά.

Το τηλέφωνο γλίστρησε στο ιδρωμένο της χέρι. Το έπιασε. «Ορίστε;»

«Όχι», της είπε. «Είναι πολύ επικίνδυνο. Δεν μπορείς να έρθεις εδώ».

«Μπορούμε να πάρουμε...»

«Άκου». Η φωνή του ήταν σκληρή. «Όπου πήγε και έμπλεξε η μητέρα σου, δεν έχει καμία σχέση με μένα. Καλύτερα να μείνεις εκεί που είσαι».

«Μα δεν θέλω να μείνω εδώ». Άκουσε το παράπονο στη φωνή της, σαν παράπονο παιδιού. «Δεν τους ξέρω καλά αυτούς τους ανθρώπους. Εσύ...»

«Δεν είμαι ο πατέρας σου, Κλέρι. Στο έχω ξαναπεί αυτό».

Τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. «Συγγνώμη. Απλώς...»

«Μη με ξαναπάρεις για να μου ζητήσεις βοήθεια», της είπε. «Έχω τα δικά μου προβλήματα, δεν χρειάζεται να ασχοληθώ και με τα δικά σας», πρόσθεσε και της έκλεισε το τηλέφωνο.

Έμεινε εκεί κοιτάζοντας τη συσκευή, με τον επίμονο ήχο του ακουστικού να βουίζει στο αυτί της σαν ενοχλητική μέλισσα. Ξαναπήρε τον Λουκ και περίμενε. Αυτή τη φορά απάντησε ο τηλεφωνητής. Έκλεισε με δύναμη το τηλέφωνο, με χέρια που έτρεμαν.

Ο Τζέις ακουμπούσε στο μπράτσο της πολυθρόνας του Άλεκ και την παρατηρούσε. «Μάλλον δεν χάρηκε και πολύ που σε άκουσε, ε;»

Η Κλέρι ένωθε την καρδιά της τόσο σφιγμένη, σαν να είχε γίνει ένα μικροσκοπικό καρύδι, μια πέτρα μέσα στο στήθος της. Δεν θα κλάψω, είπε από μέσα της. Όχι μπροστά σ' όλους αυτούς εδώ.

«Νομίζω ότι θα ήθελα να μιλήσω λίγο με την Κλέρι», είπε ο Χοτζ. «Μόνοι μας», πρόσθεσε αυστηρά, βλέποντας την έκφραση του Τζέις.

Ο Άλεκ σηκώθηκε όρθιος. «Κανένα πρόβλημα. Σας αφήνουμε».

«Αυτό δεν είναι δίκαιο», διαμαρτυρήθηκε ο Τζέις. «Εγώ τη βρήκα. Εγώ της έσωσα τη ζωή! Με θέλεις εδώ, έτσι δεν είναι;» είπε παρακλητικά προς την Κλέρι.

Η Κλέρι γύρισε απ' την άλλη, ξέροντας ότι έστω και μια λέξη να έλεγε, θα ξεσπούσε σε λυγμούς. Άκουσε τον Άλεκ να γελάει, σαν από κάπου μακριά.

«Δεν σε χρειάζονται όλοι συνέχεια δίπλα τους, Τζέις», είπε.

«Μη γίνεσαι γελοίος», άκουσε τον Τζέις να απαντάει, αλλά της φάνηκε απογοητευμένος. «Καλά λοιπόν. Θα είμαστε στην αίθουσα όπλων».

Η πόρτα έκλεισε πίσω τους με ένα αποφασιστικό "κλικ". Τα μάτια της Κλέρι έτσουζαν όπως όταν προσπαθούσε για πολλή ώρα να συγκρατήσει τα δάκρυά της. Ο Χοτζ πλησίασε μπροστά της, μια ψηλή, θολή μορφή. «Έλα, κάθισε εδώ», της είπε. «Εδώ, στον καναπέ».

Βούλιαξε με ανακούφιση στα μαλακά μαξιλάρια. Τα μάγουλά της ήταν υγρά. Άπλωσε το χέρι της για να σκουπίσει τα δάκρυά της. «Δεν κλαίω συχνά», άκουσε

τον εαυτό της να λέει. «Δεν σημαίνει κάτι. Θα μου περάσει σε λιγάκι».

«Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν κλαίνε όταν είναι τρομαγμένοι ή στεναχωρημένοι, αλλά όταν είναι αναστατωμένοι. Η αναστάτωσή σου είναι απόλυτα κατανοητή. Έχεις περάσει μια δύσκολη κατάσταση».

«Δύσκολη;» είπε η Κλέρι σκουπίζοντας τα μάτια της με την άκρη της μπλούζας της Ίζαμπελ. «Πολύ απλά το θέτεις».

Ο Χοτζ τράβηξε την καρέκλα του γραφείου του και την έσυρε για να καθίσει απέναντί της. Τα μάτια του, πρόσεξε η Κλέρι ήταν γκριζα, σαν τα μαλλιά και το κοστούμι του, αλλά έδειχναν καλοσύνη. «Μπορώ να σου φέρω κάτι;» τη ρώτησε. «Κάτι να πεις; Λίγο τσάι;»

«Δεν θέλω τσάι», είπε η Κλέρι με πνιχτή ένταση στη φωνή της. «Θέλω να βρω τη μητέρα μου. Και θέλω να βρω ποιος την απήγαγε και να τον σκοτώσω με τα ίδια μου τα χέρια».

«Δυστυχώς» είπε ο Χοτζ «για την ώρα μας έχει τελειώσει το ελιξίριο πικρής εκδίκησης, οπότε έχουμε μόνο τσάι».

Η Κλέρι άφησε την άκρη της μπλούζας –είχε γεμίσει υγρά σημάδια απ' τα δάκρυα. «Τι πρέπει να κάνω λοιπόν;»

«Μπορείς να ξεκινήσεις λέγοντάς μου κάποια πράγματα για το τι συνέβη», είπε ο Χοτζ ψάχνοντας κάτι στην τσέπη του. Έβγαλε ένα μαντίλι –κολλαριστό και σιδερωμένο– και της το πρόσφερε. Το πήρε με σιωπηλή έκπληξη. Δεν είχε ξαναδει ποτέ κανένα να κρατάει μαντίλι. «Ο δαίμονας που είδες στο σπίτι σου ήταν το πρώτο τέτοιου είδους πλάσμα που είχες δει ποτέ; Δεν είχες

πιο πριν κάποια ιδέα ότι υπάρχουν τέτοια πλάσματα;»

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της και μετά σταμάτησε. «Μια φορά, αλλά δεν είχα συνειδητοποιήσει τι ήταν. Την πρώτη φορά που είδα τον Τζέις...»

«Α, ναι, φυσικά. Τι ανόητος που είμαι, το ξέχασα. Στο Πανδαιμόνιο, σωστά;»

«Ναι».

«Και η μητέρα σου δεν σου τους είχε αναφέρει ποτέ –κάποια νύξη για έναν άλλο κόσμο, ίσως, που οι περισσότεροι άνθρωποι δεν μπορούν να δουν; Μήπως έδειχνε ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τους μύθους, τα παραμύθια, τους θρύλους για φανταστικά πλάσματα...;»

«Όχι. Ίσα ίσα που τα αντιπαθούσε όλα αυτά. Σιχαινόταν ακόμα και τις ταινίες της Ντίσνεϊ. Δεν της άρεσε που διάβαζα μάνγκα. Έλεγε ότι ήταν πολύ παιδικά όλα αυτά».

Ο Χοτζ έξυσε το κεφάλι του. Τα μαλλιά του δεν κουνήθηκαν. «Τι παράξενο», μουρμούρισε.

«Καθόλου παράξενο», είπε η Κλέρι. «Η μητέρα μου δεν ήταν παράξενη, ήταν ο πιο φυσιολογικός άνθρωπος του κόσμου».

«Οι φυσιολογικοί άνθρωποι συνήθως δεν βρίσκουν το σπίτι τους διαλυμένο από ένα δαίμονα», είπε ο Χοτζ, όχι χωρίς κάποιο ίχνος ειρωνείας.

«Δεν θα μπορούσε να είναι λάθος;»

«Αν ήταν λάθος, κι εσύ ήσουν ένα φυσιολογικό κορίτσι, δεν θα είχες δει το δαίμονα που σου επιτέθηκε –ή αν τον είχες δει, το μυαλό σου θα τον είχε θεωρήσει κάτι τελείως διαφορετικό: ένα λυσσασμένο σκυλί ίσως, ακόμα και άνθρωπο. Το ότι το είδες, το ότι σου μίλησε...»

«Πώς ξέρεις ότι μου μίλησε;»

«Ο Τζέις ανέφερε ότι είπες “Μιλούσε”».

«Πιο πολύ σφύριζε», είπε η Κλέρι ανατριχιάζοντας στη θύμηση του τέρατος. «Έλεγε ότι ήθελε να με φάει, αλλά ότι δεν επιτρεπόταν».

«Τα Ράβενερ συνήθως ελέγχονται από κάποιον πιο ισχυρό δαίμονα. Δεν είναι πολύ έξυπνα ούτε ενεργούν με δική τους πρωτοβουλία», της εξήγησε ο Χοτζ. «Είπε μήπως τι έφαχνε ο αφέντης του;»

Η Κλέρι σκέφτηκε λίγο. «Είπε κάτι για κάποιον Βάλενταϊν, αλλά...»

Ο Χοτζ τινάχτηκε πάνω, τόσο απότομα, που ο Χούγκο, που μισοκοιμόταν στον ώμο του πετάχτηκε στον αέρα με ένα ενοχλημένο κρώξιμο. «Βάλενταϊν;»

«Ναι», είπε η Κλέρι. «Και είχα ακούσει το ίδιο όνομα στο Πανδαιμόνιο από το αγόρι, ε, το δαίμονα θέλω να πω...»

«Είναι ένα όνομα που γνωρίζουμε όλοι», είπε κοφτά ο Χοτζ. Η φωνή του ήταν σταθερή αλλά στα χέρια του διέκρινε ένα ελαφρύ τρέμουλο. Ο Χούγκο, που είχε ξανακαθίσει στον ώμο του, τίναζε ανήσυχος τα φτερά του.

«Είναι δαίμονας;»

«Όχι, ο Βάλενταϊν είναι –ήταν– ένας Κυνηγός Σκιών».

«Κυνηγός των Σκιών; Γιατί είπες ήταν;»

«Γιατί έχει πεθάνει», είπε ξερά ο Χοτζ. «Έχει πεθάνει εδώ και δεκαέξι χρόνια».

Η Κλέρι ακούμπησε πίσω στα μαξιλάρια του καναπέ. Το κεφάλι της πήγαινε να σπάσει. Ίσως έπρεπε να έχει δεχτεί εκείνο το τσάι τελικά.

«Μήπως ήταν κάποιος άλλος; Μήπως έχει το ίδιο όνομα;»

Το γέλιο του Χοτζ ήταν ένας τραχύς ήχος. «Όχι. Ίσως όμως να ήταν κάποιος που χρησιμοποιεί το όνομά του για να στείλει κάποιο μήνυμα». Σηκώθηκε και πήγε προς το γραφείο, με τα χέρια σφιχτά δεμένα πίσω απ' την πλάτη του. «Και αυτή είναι η κατάλληλη στιγμή για να το κάνει».

«Γιατί;»

«Εξαιτίας των Συνθηκών».

«Των διαπραγματεύσεων για την ειρήνη; Κάτι μου ανέφερε ο Τζέις. Ειρήνη με ποιους όμως;»

«Τους κατοίκους του Κόσμου του Σκότους, τα Πλάσματα του Σκότους», μουρμούρισε ο Χοτζ. Την κοίταξε και το στόμα του ήταν λεπτό σαν μια γραμμή. «Συγχώρεσέ με», είπε. «Όλα αυτά πρέπει να σου φαίνονται πολύ μπερδεμένα».

«Δεν φαντάζεσαι».

Ο Χοτζ ακούμπησε στο γραφείο, χαϊδεύοντας αφηρημένα τα φτερά του Χούγκο. «Τα Πλάσματα του Σκότους είναι αυτοί που μοιράζονται μαζί μας τον Κόσμο του Σκότους. Ζούσαμε πάντα σε μια επισφαλή ειρήνη μαζί τους».

«Δηλαδή βρικόλακες, λυκάνθρωποι και...;»

«Τα Ξωτικά», είπε ο Χοτζ. «Ξωτικά και νεράιδες. Και τα παιδιά τις Λίλιθ, που είναι μισά δαίμονες, λέγονται μάγοι».

«Κι εσείς οι Κυνηγοί των Σκιών τι είστε;»

«Μερικές φορές αποκαλούμαστε Νεφιλίμ», είπε ο Χοτζ. «Στη Βίβλο υπάρχουν ιστορίες για τους απογόνους των ανθρώπων και των αγγέλων. Ο θρύλος της καταγωγής των Κυνηγών των Σκιών είναι ότι δημιουργήθηκαν πριν από περισσότερα από χίλια χρόνια, όταν οι άνθρωποι

καταδιώκονταν από δαίμονες που έρχονταν από άλλες διαστάσεις. Ένας μάγος κάλεσε τον Αρχάγγελο Ραζιήλ, που ανέμιξε λίγο απ' το αίμα του με το αίμα ανθρώπων σε ένα κύπελλο και το έδωσε στους ανθρώπους να το πιουν. Εκείνοι που ήπιαν το αίμα του Αρχαγγέλου έγιναν Κυνηγοί των Σκιών, το ίδιο και τα παιδιά τους και τα παιδιά των παιδιών τους. Το κύπελλο έγινε γνωστό ως το Θανάσιμο Κύπελλο. Αν και ο θρύλος μπορεί να μη διηγείται ακριβώς τα γεγονότα, η αλήθεια είναι ότι στο πέρασμα των χρόνων, όταν οι στρατιές των Κυνηγών μειώνονταν ήταν πάντα δυνατόν να δημιουργηθούν καινούριοι χρησιμοποιώντας το κύπελλο».

«Ήταν;»

«Το Κύπελλο έχει εξαφανιστεί», είπε ο Χοτζ. «Καταστράφηκε από τον Βάλενταιν λίγο πριν πεθάνει. Έβαλε μια μεγάλη φωτιά και κάηκε, μαζί με την οικογένειά του, τη γυναίκα και το παιδί του. Μαύρισε τον τόπο. Κανείς δεν χτίζει πια εκεί πέρα. Λένε ότι η γη είναι καταραμένη».

«Είναι;»

«Πολύ πιθανόν. Το Κονκλάβιο επιβάλλει κατάρες κατά περίπτωση σε όποιον παραβεί το Νόμο. Ο Βάλενταιν παρέβη το μεγαλύτερο Νόμο όλων: στράφηκε ένοπλος εναντίον των αδελφών του, των Κυνηγών των Σκιών και τους κατέστρεψε. Αυτός και η ομάδα του, ο Κύκλος, σκότωσαν δεκάδες απ' τους καλύτερους Κυνηγούς, μαζί με εκατοντάδες Πλάσματα του Σκότους κατά την υπογραφή των προηγούμενων Συνθηκών. Ηττήθηκαν την τελευταία στιγμή».

«Γιατί ήθελε να επιτεθεί στους άλλους Κυνηγούς;»

«Δεν συμφωνούσε με τις Συνθήκες. Απεχθανόταν τα

Πλάσματα του Σκότους και πίστευε ότι έπρεπε να σφαιγιαστούν, να αφανιστούν, για να μείνει η γη καθαρή για τους ανθρώπους. Παρόλο που τα Πλάσματα του Σκότους δεν είναι παρείσακτοι, δεν είναι δαίμονες, ο Βάλενταϊν πίστευε ότι είχαν δαιμονική φύση και αυτό ήταν αρκετό. Το Κονκλάβιο δεν συμφωνούσε: αυτοί πίστευαν ότι η συμμαχία με τα Πλάσματα του Σκότους ήταν απαραίτητη αν υπήρχε περίπτωση να ξεφορτωθούμε για τα καλά τους δαίμονες. Ποιος άλλωστε μπορούσε να υποστηρίξει ότι οι Νεράιδες δεν ανήκουν σ' αυτό τον κόσμο, αφού υπήρχαν εδώ πολύ πριν από μας;»

«Και τελικά, υπογράφηκαν οι Συνθήκες;»

«Ναι, υπογράφηκε. Όταν τα Πλάσματα του Σκότους είδαν ότι το Κονκλάβιο αντιστάθηκε στον Βάλενταϊν και τον Κύκλο για να τους υπερασπίσει, συνειδητοποίησαν ότι οι Κυνηγοί των Σκιών δεν είναι εχθροί τους. Η ειρωνεία είναι ότι ο Βάλενταϊν με την εξέγερσή του, βοήθησε περισσότερο απ' όσο περίμενε την υπογραφή των Συνθηκών». Ο Χοτζ κάθισε πάλι στην καρέκλα του. «Συγγνώμη αν όλα αυτά σου φαίνονται σαν ένα βαρετό μάθημα ιστορίας. Αυτό ήταν ο Βάλενταϊν. Ένας επαναστάτης, ένας οραματιστής, ένας άνδρας με μεγάλη προσωπική γοητεία και πίστη στις ιδέες του. Ένας δολοφόνος. Και τώρα κάποιος χρησιμοποιεί ξανά το όνομά του...»

«Ποιος όμως;» ρώτησε η Κλέρι. «Και τι σχέση έχει η μητέρα μου με όλα αυτά;»

Ο Χοτζ σηκώθηκε πάλι όρθιος. «Δεν ξέρω. Θα κάνω ό,τι μπορώ όμως για να μάθω. Θα στείλω μηνύματα στο Κονκλάβιο και στη Σιωπηλή Αδελφότητα. Ίσως θέλουν να σου μιλήσουν».

Η Κλέρι δεν ρώτησε τι ήταν η Σιωπηλή Αδελφότητα. Είχε κουραστεί να κάνει ερωτήσεις, που οι απαντήσεις τους την μπέρδευαν περισσότερο. Σηκώθηκε όρθια. «Υπάρχει περίπτωση να μπορώ να γυρίσω σπίτι μου;»

Ο Χοτζ φάνηκε προβληματισμένος. «Όχι, δεν... δεν νομίζω ότι θα ήταν σοφό».

«Υπάρχουν κάποια πράγματα που χρειάζομαι, ακόμα και αν είναι να μείνω εδώ. Ρούχα...»

«Μπορούμε να σου δώσουμε λεφτά για να πάρεις καινούρια ρούχα».

«Σε παρακαλώ», είπε η Κλέρι. «Πρέπει να δω αν... πρέπει να δω τι έχει μείνει...»

Ο Χοτζ δίστασε και μετά κούνησε κοφτά, αλλά καταφατικά το κεφάλι του. «Αν συμφωνήσει να έρθει ο Τζέις, μπορείτε να πάτε». Γύρισε προς το γραφείο του, ψάχνοντας τα χαρτιά του. Κοίταξε προς το μέρος της όταν κατάλαβε ότι ήταν ακόμα εκεί. «Είναι στην αίθουσα όπλων», της είπε.

«Δεν ξέρω πού είναι».

Ο Χοτζ χαμογέλασε στραβά. «Θα σε πάει ο Τσερτς».

Η Κλέρι κοίταξε προς την πόρτα, όπου ήταν ξαπλωμένη η αρχοντική περσική γάτα, σαν φουσκωτό μαξιλαράκι. Σηκώθηκε καθώς την πλησίασε και η γούνα της τρεμόπαιξε σαν κύμα. Με ένα αυτοκρατορικό νιαούρισμα την οδήγησε στο διάδρομο. Κοιτάζοντας προς τα πίσω, είδε τον Χοτζ να γράφει κάτι βιαστικά σε ένα χαρτί. Θα στέλνει μήνυμα στο μυστηριώδες Κονκλάβιο, σκέφτηκε. Δεν της είχαν φανεί και πολύ ευχάριστοι τύποι, από την αφήγηση του Χοτζ. Αναρωτήθηκε πώς θα αντιδρούσαν.

Το κόκκινο μελάνι ήταν σαν αίμα πάνω στο λευκό χαρτί. Συνοφρωμένος, ο Χοτζ Στάρκγουεδερ τύλιξε προσεκτικά και σχολαστικά το γράμμα σε κύλινδρο και σφύριξε στον Χούγκο. Το πουλί, κρώζοντας απαλά, κάθισε στον καρπό του άνδρα. Ο Χοτζ μισόκλεισε τα μάτια. Πριν από πολλά χρόνια, στην Εξέγερση, είχε δεχτεί μια πληγή σ' εκείνο το χέρι και τώρα ακόμα και το παραμικρό βάρος ή η αλλαγή του καιρού, μια αλλαγή στη θερμοκρασία ή την υγρασία, μια ξαφνική κίνηση, ξυπνούσε παλιές οδύνες και τις μνήμες στιγμών που προτιμούσε να ξεχάσει για πάντα.

Υπήρχαν όμως μερικές αναμνήσεις, που δεν έσβηναν ποτέ. Εικόνες που άναβαν σαν λάμπες όταν έκλεινε τα βλέφαρά του. Αίμα και σώματα, η ποδοπατημένη γη, ένα λευκό βάθρο λερωμένο με αίμα. Οι κραυγές των πληγωμένων. Τα πράσινα, τα εύφορα λιβάδια της Άιντρις και ο απέραντος γαλανός ουρανός της, με τους γυάλινους πύργους της Γυάλινης Πόλης. Ο πόνος της απώλειας ανέβλυσε μέσα του σαν κύμα· έσφιξε τη γροδιά του και ο Χούγκο, τινάζοντας τα φτερά του, τον τσίμπησε με δύναμη στα δάχτυλα, ματώνοντάς τα. Ανοίγοντας το χέρι του, ο Χοτζ άφησε το πουλί, που πέταξε ψηλά στο ταβάνι και εξαφανίστηκε.

Τινάζοντας το άσχημο προαίσθημά του, ο Χοτζ άπλωσε το χέρι του για να πιάσει άλλο ένα χαρτί, χωρίς να προσέχει τις άλικες κηλίδες που το μουτζούρωναν καθώς έγραφε.

6

καταραμενος

Η αίθουσα όπλων ήταν ακριβώς όπως θα έπρεπε να μοιάζει κάτι που λεγόταν "αίθουσα όπλων". Στους γκριζωπούς τοίχους κρέμονταν στη σειρά κάθε είδους σπαθιά, στιλέτα, αιχμές, λόγχες, καμάκια, ξιφολόγχες, μαστίγια, ρόπαλα, γάντζοι και τόξα. Δερμάτινες θήκες γεμάτες βέλη κρέμονταν απ' τους γάντζους και υπήρχαν στοίβες από μπότες, επιγονατίδες και σιδερόπλεκτα γάντια για χέρια και μπράτσα. Το δωμάτιο μύριζε μέταλλο και δέρμα και γυαλιστικό για ατσάλι. Ο Άλεξ και ο Τζέις, που δεν ήταν πια Ξυπόλυτος, κάθονταν σε ένα μακρύ τραπέζι στη μέση του δωματίου, σκυμμένοι πάνω από ένα αντικείμενο που κρατούσαν ανάμεσά τους. Ο Τζέις σήκωσε το κεφάλι του όταν άκουσε την πόρτα να κλείνει πίσω από την Κλέρι. «Πού είναι ο Χοτζ;» τη ρώτησε.

«Γράφει στη Σιωπηλή Αδελφότητα».

Ο Άλεξ έκρυψε ένα ρίγος. «Μπλιαχ».

Πλησίασε αργά το τραπέζι, νιώθοντας πάνω της το

βλέμμα του Άλεξ. «Τι κάνετε;»

«Βάζουμε τις τελευταίες πινελιές σ' αυτό εδώ». Ο Τζέις παραμέρισε λίγο για να την αφήσει να δει τι ήταν πάνω στο τραπέζι: τρία μακριά κομμάτια από ένα ασημένιο μέταλλο με μια θαμπή λάμψη. Δεν φαίνονταν κοφτερά ή ιδιαίτερα επικίνδυνα. «Σάνβι, Σανσάνβι και Σεμανγκέ-λαφ. Είναι λάμες σεράφ».

«Δεν μοιάζουν με μαχαίρια. Πώς τα φτιάξατε; Είναι μαγικά;»

Ο Άλεξ φάνηκε να τρομοκρατείται, λες και του είχε πει να βάλει φούστα και καλσόν και να κάνει πιρουέτες. «Το πιο παράξενο πράγμα με τους θνητούς», είπε ο Τζέις χωρίς να απευθύνεται σε κάποιον συγκεκριμένα, «είναι πόση εμμονή έχουν με τη μαγεία, αν σκεφτείς ότι δεν έχουν ιδέα ούτε καν τι σημαίνει αυτή η λέξη».

«Ξέρω τι σημαίνει», είπε κοφτά η Κλέρι.

«Όχι, δεν ξέρεις, απλώς νομίζεις ότι ξέρεις. Η μαγεία είναι μια σκοτεινή, θεμελιώδης δύναμη, όχι μια χούφτα μαγικά ραβδιά και χρυστάλλινες σφαίρες και χρυσόψαρα που μιλάνε».

«Ποιος ανέφερε χρυσόψαρα που μιλάνε, παλιό...»

Ο Τζέις κούνησε το χέρι του, διακόπτοντάς τη. «Μόνο και μόνο επειδή κάποιος βαφτίζει ένα ηλεκτροφόρο χέλι, πλαστικό παπάκι, αυτό δεν το κάνει πλαστικό παπάκι. Αλλίμονο στον ταλαίπωρο ανίδεο που θα κάνει το μπάνιο του μ' αυτό το πλαστικό παπάκι».

«Τώρα απλά λες βλακειές», του είπε η Κλέρι.

«Καθόλου», είπε με αξιοπρέπεια ο Τζέις.

«Πάρα πολύ», είπε απροσδόκητα ο Άλεξ. «Άκου, δεν κάνουμε μαγικά, εντάξει;» πρόσθεσε χωρίς να κοιτάζει την Κλέρι. «Αυτό είναι το μόνο που χρειάζεται να ξέ-

ρεις».

Η Κλέρι ήθελε να του απαντήσει αναλόγως, αλλά συγκρατήθηκε. Ο Άλεξ έμοιαζε να την αντιπαθεί ήδη, δεν χρειαζόταν να τον προκαλέσει κι άλλο. Γύρισε στον Τζέις. «Ο Χοτζ είπτε ότι μπορώ να πάω σπιτι μου».

Ο Τζέις παραλίγο να ρίξει το σπαθί που κρατούσε. «Τι είπτε;»

«Για να ψάξω στα πράγματα της μητέρας μου», διόρθωσε η Κλέρι. «Αν έρθεις μαζί μου».

«Τζέις!» αναφώνησε ο Άλεξ, αλλά ο Τζέις τον αγνόησε.

«Αν θες πραγματικά να αποδείξεις ότι ένας απ' τους δυο γονείς μου ήταν Κυνηγός των Σκιών, πρέπει να ψάξουμε τα πράγματα της μητέρας μου. Ό,τι έχει μείνει δηλαδή».

«Στο στόμα του λύκου», χαμογέλασε στραβά ο Τζέις. «Καλή ιδέα. Αν πάμε τώρα θα έχουμε φως για μερικές ώρες ακόμα».

«Θες να έρθω μαζί σας;» ρώτησε ο Άλεξ καθώς ο Τζέις και η Κλέρι πήγαιναν προς την πόρτα. Η Κλέρι τον κοίταξε. Είχε μισοσηκωθεί, με μάτια που έλεγαν πως ήθελε να πάει.

«Όχι». Ο Τζέις ούτε που γύρισε. «Δεν χρειάζεται. Η Κλέρι κι εγώ θα το χειριστούμε μόνοι μας».

Το βλέμμα που έριξε ο Άλεξ στην Κλέρι ήταν πικρό σαν δηλητήριο. Ανακουφίστηκε όταν είδε την πόρτα να κλείνει πίσω τους.

Ο Τζέις την οδήγησε στο διάδρομο, ενώ η Κλέρι αναγκαζόταν να τρέχει σχεδόν για να τον προλάβει. «Έχεις τα κλειδιά του σπιτιού σου;»

Η Κλέρι κοίταξε τα κορδόνια της. «Ναι».

«Ωραία. Όχι ότι δεν θα μπορούσαμε να μπούμε έτσι κι αλλιώς, αλλά θα υπήρχε μεγαλύτερος κίνδυνος να μας αντιληφθούν τίποτα κατάσκοποι».

«Ό,τι πεις». Ο διάδρομος φάρδαινε και οδηγούσε σε ένα φουαγέ με μαρμάρινο πάτωμα και μια μεταλλική πόρτα στον ένα τοίχο. Μόνο όταν ο Τζέις πάτησε ένα κουμπί δίπλα στην πόρτα και αυτό φωτίστηκε, κατάλαβε η Κλέρι ότι ήταν ασανσέρ. Μούγκριζε και έτριζε καθώς ερχόταν προς το μέρος τους.

«Τζέις;»

«Ναι...;»

«Πώς ήξερες ότι είχα αίμα Κυνηγού των Σκιών; Το κατάλαβες από κάπου;»

Το ασανσέρ έφτασε με ένα τελευταίο βογκητό. Ο Τζέις ξαμπάρωσε την πόρτα και την άνοιξε. Το εσωτερικό του θύμιζε στην Κλέρι κλουβί πουλιού, μαύρο με διακοσμητικές χρυσές λεπτομέρειες. «Το μάντεψα», της είπε, κλείνοντας πίσω τους την πόρτα. «Ήταν η πιο πιθανή εξήγηση».

«Το μάντεψες; Πρέπει να ήσουν πολύ σίγουρος, αν σκεφτείς ότι θα μπορούσες να με είχες σκοτώσει».

Πάτησε ένα κουμπί στον τοίχο και το ασανσέρ όρμησε προς τα κάτω με ένα τίναγμα που διαπέρασε το κορμί της Κλέρι απ' την κορυφή ως τα νύχια. «Ήμουν ενενήντα τοις εκατό σίγουρος».

«Μάλιστα», είπε η Κλέρι.

Πρέπει να αντιλήφθηκε κάτι στη φωνή της, γιατί γύρισε προς το μέρος της. Το χέρι της έπεσε με δύναμη στο μάγουλό του, κάνοντάς τον να κάνει ένα βήμα πίσω, πιο πολύ από έκπληξη, παρά από πόνο. «Για τι ήταν αυτό;»

«Για το υπόλοιπο δέκα τοις εκατό», είπε η Κλέρι και κατέβηκαν στο ισόγειο χωρίς άλλη κουβέντα.

Ο Τζέις πέρασε όλη τη διαδρομή με το τρένο για το Μπρούκλιν σε θυμωμένη σιωπή. Η Κλέρι έμεινε κοντά του, νιώθοντας λίγες τύψεις, ειδικά όταν έβλεπε το κόκκινο σημάδι που είχε αφήσει το χαστούκι της στο μάγουλό του.

Δεν την πείραζε η σιωπή της έδινε μια ευκαιρία να σκεφτεί. Στο μυαλό της γυρνούσε ξανά και ξανά η συνομιλία με τον Λουκ. Την πονούσε να το σκέφτεται, σαν να μασούσε με ένα πονεμένο δόντι, αλλά δεν μπορούσε να σταματήσει να το σκέφτεται.

Πιο πέρα στο τρένο δυο κορίτσια στην ηλικία της κάθονταν στα πορτοκαλί καθίσματα και χαχάνιζαν. Ήταν απ' τα κορίτσια που ποτέ δεν είχε συμπαθήσει η Κλέρι στο σχολείο της, με τις ροζ φωσφορούχες γόβες τους και τα σολάριουμ. Η Κλέρι αναρωτήθηκε για λίγο μήπως γελούσαν μαζί της, πριν συνειδητοποιήσει έκπληκτη ότι κοίταζαν τον Τζέις.

Θυμήθηκε το κορίτσι στην καφετέρια που κοιτούσε τον Σάιμον. Είχαν όλες το ίδιο ύφος όταν τους άρεσε κάποιος. Με όλα όσα είχαν γίνει είχε σχεδόν ξεχάσει ότι ο Τζέις ήταν ωραίος. Δεν είχε τα λεπτεπίλεπτα, κομψά χαρακτηριστικά του Άλεκ, αλλά το πρόσωπο του ήταν πιο ενδιαφέρον. Τη μέρα τα μάτια του είχαν το χρώμα του μελιού και... την κοιτούσαν καλά καλά. Σήκωσε το φρύδι του. «Θέλεις κάτι;» της είπε.

Η Κλέρι δεν δίστασε ούτε λεπτό· πρόδωσε χωρίς δεύτερη σκέψη το φύλο της: «Αυτές εκεί σε κοιτάνε».

Ο Τζέις πήρε ένα ύφος αυτάρεσκης ικανοποίησης.

«Πώς να μη με κοιτάνε; Αφού είμαι απίστευτα γοητευτικός».

«Δεν σου έχει πει κανείς ότι η πιο γοητευτική αρετή είναι η μετριοφροσύνη».

«Ναι, αλλά μόνο για τους άσχημους», είπε συνωμοτικά ο Τζέις. «Μπορεί οι μετριότητες να κληρονομήσουν τη γη, αλλά προς το παρόν ανήκει στους αλαζόνες. Όπως εμένα». Έκλεισε το μάτι στα κορίτσια, που χαχάνισαν και κρύφτηκαν πίσω απ' τα μαλλιά τους.

Η Κλέρι αναστέναξε. «Πώς και μπορούν να σε δουν;»

«Οι λάμπεις είναι λίγο μπελάς στη χρήση. Μερικές φορές δεν μπαίνουμε στον κόπο».

Το περιστατικό με τα κορίτσια στο τρένο έδειξε να βελτιώνει τη διάθεσή του. Όταν βγήκαν απ' το σταθμό και ανέβηκαν το λόφο προς το σπίτι της Κλέρι, είχε βγάλει ένα απ' τα σπαδιά του και έπαιζε χτυπώντας το στα δάχτυλα και τις αρθρώσεις του, σφυρίζοντας κάτι.

«Μπορείς να σταματήσεις;» είπε η Κλέρι. «Είναι ενοχλητικό».

Ο Τζέις συνέχισε πιο δυνατά. Ήταν ένα δυνατό, ρυθμικό σφύριγμα κάτι ανάμεσα στο τραγουδάκι των γενεθλίων και τον εθνικό ύμνο.

«Συγγνώμη που σε χτύπησα», είπε.

Σταμάτησε να σφυρίζει. «Να χαίρεσαι που χτύπησες εμένα και όχι τον Άλεξ. Εκείνος θα σου είχε ανταποδώσει το χτύπημα».

«Φαίνεται να ψάχνει αφορμή να το κάνει», είπε η Κλέρι κλοτσώντας ένα άδειο τενεκεδάκι από αναψυκτικό με το πόδι της. «Πώς σε είπε ο Άλεξ; Παρακάτι;»

«Παραμπασαί», είπε ο Τζέις. «Σημαίνει ένα ζευγάρι

πολεμιστών που μάχονται μαζί –είναι πιο στενά δεμένοι κι από αδέρφια. Ο Άλεξ είναι κάτι παραπάνω από καλύτερός μου φίλος. Ο πατέρας μου και ο δικός του πατέρας ήταν *παραμπατάι* όταν ήταν νέοι. Ο πατέρας του είναι νονός μου –γι’ αυτό μένω μαζί τους. Είναι η θετή μου οικογένεια».

«Αλλά το επίθετό σου δεν είναι Λάιτγουντ».

«Όχι», είπε ο Τζέις. Ήταν έτοιμη να τον ρωτήσει πώς ήταν, αλλά είχαν φτάσει στο σπίτι της και η καρδιά της είχε αρχίσει να χτυπάει τόσο δυνατά, που ήταν σίγουρη ότι θα ακουγόταν από χιλιόμετρα. Τα αυτιά της βούιζαν και οι παλάμες της είχαν ιδρώσει. Σταμάτησε μπροστά από τους τετράγωνους θάμνους και περίμενε να δει την κίτρινη ταινία της αστυνομίας να περιβάλλει το σπίτι, γυαλιά σπασμένα στην είσοδο, ένα ερεπίτιο.

Δεν υπήρχε όμως κανένα ίχνος καταστροφής. Το κτίριο, λουσμένο στο απογευματινό φως, έμοιαζε να λάμπει. Γύρω απ’ τις τριανταφυλλιές, κάτω απ’ τα παράθυρα της Μαντάμ Δωροθέας, βούιζαν οι μέλισσες τεμπέλικα.

«Μοιάζει να μην έπαθε τίποτα», είπε η Κλέρι.

«Απ’ έξω», είπε ο Τζέις και έβγαλε απ’ την τσέπη του τζιν του άλλη μία απ’ τις μεταλλικές και πλαστικές συσκευές που είχε περάσει την άλλη φορά για κινητό.

«Αυτό είναι Αισθητήρας δηλαδή; Τι κάνει;» τον ρώτησε.

«Προσλαμβάνει συχνότητες, όπως ένας ασύρματος, μόνο που δεν ασχολείται με τις ηχητικές, αλλά με τις δαιμονικές συχνότητες».

«Εντοπιστής δαιμόνων;»

«Κάτι τέτοιο», είπε ο Τζέις απλώνοντας τον Αισθητήρα μπροστά του καθώς πλησίαζε στο σπίτι. Έκανε

έναν κοφτό ήχο καθώς ανέβηκαν τις σκάλες και μετά σταμάτησε. «Κάτι πιάνει, αλλά μπορεί να είναι κάποιος ίχνος που έχει ξεμείνει απ' τις προάλλες», είπε συνοφρωμένος ο Τζέις. «Δεν είναι αρκετά δυνατό το σήμα για να δείξει ότι υπάρχει κάποιος δαίμονας τώρα».

Η Κλέρι συνειδητοποίησε ότι κρατούσε την ανάσα της τόση ώρα. «Ωραία», είπε ξεφυσώντας. Έσκυψε για να πιάσει τα κλειδιά της. Όταν σηκώθηκε, πρόσεξε στην πόρτα τις γρατζουνιές. Πρέπει να ήταν πολύ σκοτεινά την προηγούμενη φορά για μην τις είχε δει. Ήταν σαν νυχιές, μακριές και παράλληλες, σκαμμένες βαθιά στο ξύλο.

Ο Τζέις άγγιξε το μπράτσο της. «Θα μπω πρώτος», είπε. Η Κλέρι ήθελε να του πει ότι δεν χρειαζόταν να κρύβεται πίσω του, αλλά οι λέξεις δεν έβγαιναν. Μπορούσε να γευτεί στο στόμα της τον τρόμο που είχε νιώσει όταν είχε πρωτοδει τον Ράβενερ. Η γεύση ήταν μεταλλική και όξινη στη γλώσσα της, σαν βρόμικα νομίσματα.

Ο Τζέις έσπρωξε με το ένα χέρι την πόρτα, κάνοντάς της νόημα να τον ακολουθήσει με το χέρι που κρατούσε τον Αισθητήρα. Όταν μπήκαν στην είσοδο, η Κλέρι ανοιγόκλεισε τα μάτια της, προσπαθώντας να συνηθίσει το σκοτάδι. Η λάμπα ήταν ακόμα καμένη και η ηλιοροφή πολύ βρόμικη για να αφήσει αρκετό φως να περάσει. Οι σκιές στόλιζαν το μαρμαρίνο πάτωμα. Η πόρτα της Μαντάμ Δωροθέας ήταν καλά «λειστή. Απ' το κενό κάτω απ' την πόρτα δεν φαινόταν φως. Η Κλέρι αναρωτήθηκε ανήσυχη μήπως είχε πάθει κάτι.

Ο Τζέις άπλωσε το χέρι του και άγγιξε την κουπαστή. Όταν το έφερε κοντά στο πρόσωπό του ήταν υγρό, λερωμένο με κάτι που έμοιαζε σκούρο κόκκινο στο ημί-

φως. «Αίμα».

«Ίσως είναι δικό μου», είπε η Κλέρι με φωνή που έμοιαζε μεταλλική. «Από τις προάλλες».

«Αν ήταν θα είχε στεγνώσει», είπε ο Τζέις. «Έλα».

Άρχισε να ανεβαίνει τη σκάλα και η Κλέρι τον ακολούθησε. Στο κεφαλόσκαλο ήταν σκοτεινά και η Κλέρι μπέρδεψε τα κλειδιά της τρεις φορές πριν βρει το σωστό. Ο Τζέις έσκυψε πάνω της ανυπόμονος. «Μη μου κολλάς» του είπε πνιχτά. Τα χέρια της έτρεμαν. Επιτέλους κατάφερε να γυρίσει το κλειδί και η κλειδαριά άνοιξε με ένα “κλικ”.

Ο Τζέις την έσπρωξε απαλά. «Θα μπω εγώ πρώτος».

Δίστασε, αλλά μετά έκανε στο πλάι για να τον αφήσει να περάσει. Οι παλάμες της κολλούσαν από τον ιδρώτα και όχι από τη ζέστη. Βασικά, το διαμέρισμα ήταν δροσερό μέσα, σχεδόν κρύο – απ’ την είσοδο φύσηξε ένα κρύο ρεύμα, κάνοντας τις τρίχες της να σηκωθούν.

Ένωσε να ανατριχιάζει καθώς ακολούθησε τον Τζέις στο διάδρομο και από εκεί στο χολ.

Ήταν άδειο. Απροσδόκητα, απόλυτα άδειο, όπως όταν είχαν μόλις μετακομίσει – πάτωμα και τοίχοι άδειοι, χωρίς έπιπλα, ακόμα και οι κουρτίνες απ’ τα παράθυρα έλειπαν. Μόνο κάποια πιο ανοιχτόχρωμα τετράγωνα στους τοίχους έδειχναν πού κρέμονταν οι πίνακες πριν από λίγες μέρες. Σαν να ήταν μέσα σε όνειρο, η Κλέρι γύρισε και πήγε προς την κουζίνα, με τον Τζέις δίπλα της, με τα φωτεινά του μάτια μισόκλειστα.

Η κουζίνα ήταν εξίσου άδεια, ακόμα και το ψυγείο έλειπε, οι καρέκλες, το τραπέζι – τα ντουλάπια ήταν ορθάνοιχτα και τα άδεια τους ράφια της θύμισαν ένα παιδικό τραγουδάκι. Καθάρισε το λαιμό της. «Τι μπορεί

να χρειάζονταν οι δαίμονες το φούρνο μικροκυμάτων μας;» είπε.

Ο Τζέις κούνησε το κεφάλι του με μια έκφραση απορίας. «Δεν ξέρω, αλλά ό,τι και να ήταν, δεν νιώθω καμία δαιμονική παρουσία αυτή τη στιγμή. Πρέπει να έχουν φύγει εδώ και πολλές ώρες».

Κοίταξε γύρω της άλλη μια φορά. Κάποιος είχε καθαρίσει ακόμα και το χυμένο ταμπάσκο απ' τον πάγκο, σκέφτηκε αφηρημένη.

«Ικανοποιήθηκες τώρα;» ρώτησε ο Τζέις. «Δεν υπάρχει τίποτα εδώ».

Κούνησε το κεφάλι της. «Θέλω να δω το δωμάτιό μου».

Την κοίταξε σαν να ήθελε να πει κάτι, αλλά μετά το ξανασκέφτηκε. «Αν αυτό είναι όλο», είπε και έβαλε το σπαθί στην τσέπη του.

Το φως του διαδρόμου δεν άναβε, αλλά η Κλέρι δεν το χρειαζόταν για να βρει το δρόμο της μέσα στο ίδιο της το σπίτι. Με τον Τζέις στο κατόπι της, βρήκε την πόρτα του δωματίου της και άγγιξε το πόμολο. Ήταν παγωμένο, τόσο παγωμένο που σχεδόν πονούσε, όπως πονάει όταν αγγίζεις τον πάγο με γυμνά χέρια. Είδε τον Τζέις να την κοιτάζει, αλλά γυρνούσε ήδη το πόμολο ή μάλλον προσπαθούσε. Γύρισε αργά αργά, σαν να κολούσε, σαν να υπήρχε απ' την άλλη πλευρά κάτι γλοιώδες και ρευστό, σαν κόλλα.

Η πόρτα εξερράγη προς τα έξω, ρίχνοντάς την κάτω. Κουτρουβάλησε στο πάτωμα του διαδρόμου και έπεσε πάνω στον τοίχο με δύναμη. Τα αυτιά της βούιζαν καθώς προσπάθησε να σηκωθεί όρθια.

Ο Τζέις, κολλημένος στον τοίχο, έφαχνε στην τσέ-

πη του, με μια έκπληκτη έκφραση στο πρόσωπο. Από πάνω του, σαν γίγαντας από παραμύθι, στεκόταν ένας γιγάντιος άνδρας, παχύς σαν κορμός βελανιδιάς, με ένα φαρδύ τσεκούρι στο κατάλευκο νεκρικό του χέρι. Απ' το γλοιώδες δέρμα του κρέμονταν κουρέλια και τα μαλλιά του ήταν ένα κουβάρι, γεμάτο σκόνη και λάσπη. Βρομούσε εμετικά από ιδρώτα και σάπια σάρκα. Η Κλέρι δεν χρειάστηκε να κοιτάξει το πρόσωπό του. Η πλάτη της ήταν αρκετή.

Ο Τζέις είχε βγάλει το σπαθί και το κρατούσε στο χέρι του. «Σανσάνβι!» φώναξε.

Από τον κύλινδρο βγήκε μια λεπίδα. Η Κλέρι σκέφτηκε τις παλιές ταινίες, όπου μέσα στα μπαστούνια περιπάτου κρύβονταν ξιφολόγχες και στιλέτα, και απελευθερώνονταν με το πάτωμα ενός κουμπιού. Δεν είχε δει ποτέ όμως τέτοια λεπίδα: διάφανη σαν γυαλί, με μια λαμπερή λαβή, απίστευτα αιχμηρή και σχεδόν δυο φορές το χέρι του Τζέις σε μήκος. Επιτέθηκε στο γιγάντιο άνδρα, που παραπάτησε με ένα μουγκρητό.

Ο Τζέις έκανε μεταβολή, τρέχοντας προς το μέρος της. Έπιασε το μπράτσο της, τραβώντας τη να σηκωθεί όρθια, σπρώχνοντάς τη μπροστά του προς την έξοδο. Άκουγε το πλάσμα πίσω τους, να τους ακολουθεί. Τα βήματά του ήταν σαν γεμάτα σακιά που έπεφταν από ψηλά στο πάτωμα, αλλά παρ' όλα αυτά κέρδιζε έδαφος.

Διέσχισαν την είσοδο και βγήκαν στο διάδρομο του κτιρίου. Ο Τζέις έκανε μια απότομη κίνηση κλείνοντας πίσω τους την πόρτα. Η Κλέρι άκουσε την αυτόματη κλειδαριά τους να κλειδώνει και κράτησε την αναπνοή της. Η πόρτα τραντάχτηκε καθώς έπεσε πάνω της τό τρομακτικό βάρος του τέρατος. Η Κλέρι υποχώρησε προς

τα σκαλιά. Ο Τζέις την κοίταξε. Τα μάτια του έλαμπαν με ξέφρενο ενθουσιασμό. «Κατέβα κάτω! Φύγε από...»

Άλλο ένα χτύπημα στην πόρτα και αυτή τη φορά οι μεντεσέδες υποχώρησαν και η πόρτα έσπασε προς τα έξω. Θα είχε πέσει πάνω στον Τζέις, αν δεν είχε κουνηθεί τόσο γρήγορα που η Κλέρι δεν πρόλαβε να τον δει. Μέσα σε μια στιγμή είχε βρεθεί στο πάνω σκαλί, με το ξίφος του να λάμπει στο χέρι του σαν πεφταστέρι. Είδε τον Τζέις να την κοιτάζει και να της φωνάζει κάτι, αλλά δεν μπορούσε να τον ακούσει πάνω απ' τα μουγκρητά του τεράστιου πλάσματος που όρμησε απ' τη σπασμένη πόρτα πηγαίνοντας κατά πάνω του. Η Κλέρι κόλλησε στον τοίχο καθώς πέρασε δίπλα της ένα κύμα ζέστης και βρόμας και μετά είδε το τσεκούρι του να αιωρείται, να σφυρίζει σχίζοντας τον αέρα, πηγαίνοντας κατευθείαν προς το κεφάλι του Τζέις. Εκείνος έσκυψε και το τσεκούρι καρφώθηκε με ένα γδούπο βαθιά στην κουπαστή.

Ο Τζέις γέλασε. Το γέλιο φάνηκε να εξαγριώνει το πλάσμα, εγκαταλείποντας το τσεκούρι, όρμησε στον Τζέις υψώνοντας τις τεράστιες γροδιές του. Ο Τζέις όρμησε γυρνώντας το σπαθί γύρω του με μια θεατρική κίνηση και το κατέβασε στον ώμο του γίγαντα. Για μια στιγμή, ο γίγαντας έμεινε όρθιος, παραπατώντας. Μετά έπεσε εμπρός, με τα χέρια ανοιχτά και απλωμένα. Ο Τζέις έκανε βιαστικά στο πλάι, αλλά δεν ήταν αρκετά γρήγορος: οι τεράστιες γροδιές τον άρπαξαν καθώς ο γίγαντας έπεφτε παραπατώντας, παρασέρνοντας τον Τζέις στην πτώση του. Ο Τζέις έβγαλε μια κραυγή. Ακολούθησαν κάμποσοι γδούποι και κρότοι και μετά σιωπή.

Η Κλέρι σηκώθηκε όρθια με κόπο και κατέβηκε τη σκάλα. Ο Τζέις ήταν πεσμένος στη βάση της σκάλας, και

το μπράτσο του ήταν λυγισμένο σε μια αφύσικη γωνία. Στα πόδια του ήταν πεσμένος ο γίγαντας, με το σπαθί του Τζέις να εξέρχεται απ' τον ώμο του. Δεν είχε πεθάνει, αλλά έτρεμε ελαφρώς, βγάζοντας απ' το στόμα του ματωμένο αφρό. Η Κλέρι είδε το πρόσωπό του —ήταν νεκρικά λευκό και σαν χαρτί, γεμάτο από ένα απαίσιο δίχτυ μαύρων ουλών που είχαν σχεδόν σκεπάσει τα χαρακτηριστικά του. Τα μάτια του ήταν κόκκινες πληγές που έβγαζαν πύον. Καταπολεμώντας την αναγούλα της, η Κλέρι κατέβηκε τα τελευταία σκαλιά, πέρασε πάνω απ' το σώμα του τέρατος που συσπόταν και γονάτισε πλάι στον Τζέις.

Ήταν τόσο ακίνητος. Έβαλε το χέρι της στον ώμο του, ένιωσε την μπλούζα του μουσκεμένη από αίμα —δικό του ή του γίγαντα, δεν μπορούσε να ξεχωρίσει. «Τζέις;»

Τα μάτια του άνοιξαν. «Πέθανε;»

«Σχεδόν», είπε η Κλέρι.

«Διάολε», είπε ο Τζέις. «Τα πόδια μου...»

«Μείνε ακίνητος». Πηγαίνοντας στην άλλη πλευρά, η Κλέρι έβαλε τα χέρια της κάτω απ' τις μασχάλες του και τον τράβηξε. Μούγκρισε από πόνο καθώς τα πόδια του βγήκαν κάτω απ' το συσπώμενο σώμα του τέρατος. Η Κλέρι τον άφησε και ο Τζέις σηκώθηκε με κόπο όρθιος, κρατώντας το αριστερό του χέρι κολλημένο στο στήθος του. Η Κλέρι σηκώθηκε. «Εντάξει το μπράτσο σου;»

«Όχι», της είπε. «Έχει σπάσει. Μπορείς να βάλεις το χέρι σου στην τσέπη μου;»

Εκείνη δίστασε. «Ποια απ' όλες;»

«Μέσα στο μπουφάν, στη δεξιά μεριά. Βγάλε ένα απ' τα σπαθιά και δώσε μου το». Έμεινε ακίνητος καθώς η

Κλέρι έβγαλε τα δάχτυλά της στην τσέπη του. Στεκόταν τόσο κοντά του που ανάσαινε τη μυρωδιά του, ιδρώτα, σαπούνι και αίμα. Η ανάσα του γαργαλούσε το σβέρο της. Τα δάχτυλά της βρήκαν έναν κύλινδρο και τον τράβηξε έξω χωρίς να τον κοιτάξει στα μάτια.

«Ευχαριστώ», της είπε. Τα δάχτυλά του το χάιδεψαν απαλά πριν φωνάξει το όνομά του: «Σάνβι». Όπως και ο προηγούμενος, ο κύλινδρος έγινε ένα φονικό στιλέτο και η λάμψη του φώτισε το πρόσωπο του Τζέις. «Μην κοιτάς», της είπε πηγαίνοντας πάνω απ' το μισοπεδαμένο θηρίο. Σήκωσε το σπαδί πάνω απ' το κεφάλι του και το κατέβασε με δύναμη. Απ' το λαρύγγι του τέρατος ανέβλυσε ένας πίδακας από αίμα, πιτσιλώνοντας τις μπότες του Τζέις.

Η Κλέρι περίμενε ότι ο γίγαντας θα εξαφανιζόταν, ότι θα αναδιπλωνόταν όπως είχε γίνει μ' εκείνο το παιδί στο Πανδαιμόνιο. Δεν έγινε τίποτα όμως. Ο αέρας γέμισε με τη βαριά, μεταλλική μυρωδιά του αίματος. Ο Τζέις έκανε έναν υπόκωφο ήχο με το λαιμό του. Ήταν κατάχλωμος, από τον πόνο ή την αηδία, η Κλέρι δεν μπορούσε να καταλάβει. «Σου είπα να μην κοιτάξεις», της είπε.

«Νόμιζα ότι θα εξαφανιζόταν», είπε. «Ότι θα γυρνούσε στην αρχική του διάσταση, έτσι μου είχες πει».

«Είπα ότι αυτό συμβαίνει στους δαίμονες όταν πεθαίνουν». Μορφάζοντας έβγαλε το μπουφάν του, γυμνώνοντας το πάνω μέρος του αριστερού του μπράτσου. «Αυτός όμως δεν ήταν δαίμονας». Με το δεξί του χέρι έβγαλε κάτι απ' την τσέπη του. Ήταν το λείο κυλινδρικό αντικείμενο που είχε χρησιμοποιήσει για να χαράξει τους κύκλους στον καρπό της Κλέρι. Ένωσε το χέρι της

να καίει.

Ο Τζέις είδε το βλέμμα της και της χάρισε ένα αχνό χαμόγελο. «Αυτό» είπε «είναι ένα ραβδί». Το ακούμπησε σε ένα βαμμένο σημάδι λίγο κάτω απ' τον ώμο του, ένα παράξενο σχήμα σαν αστέρι. Δυο από τις γωνίες του αστεριού εξείχαν ασύνδετες από το υπόλοιπο σημάδι. «Και αυτό» συμπλήρωσε «συμβαίνει όταν ένας Κυνηγός πληγώνεται».

Με ένα άγγιγμα του ραβδιού ένωσε με μια γραμμή τις δυο κομμένες γραμμές του αστεριού. Όταν απομάκρυνε το χέρι του, το σημάδι έλαμπε σαν να το είχε περάσει με φωσφορούχο μελάνι. Μπροστά στα μάτια της Κλέρι, βυθίστηκε στο δέρμα του, σαν ένα βαρύ αντικείμενο που βουλιάζει στο νερό. Άφησε πίσω του ένα αχνό σημάδι: μια χλωμή, λεπτή ουλή, αόρατη σχεδόν.

Στο μυαλό της Κλέρι εμφανίστηκε μια εικόνα. Η μητέρα της, με μαγιά και το πίσω μέρος της πλάτης της, οι ώμοι και το περίγραμμα της ραχοκοκαλιάς της να είναι γεμάτα με λεπτά, λευκά σημάδια. Ήταν λες και το είχε δει στο όνειρό της –ήξερε ότι η πλάτη της μητέρας της δεν είχε σημάδια. Η εικόνα όμως ήταν πολύ έντονη.

Ο Τζέις αναστέναξε και η σφιγμένη έκφραση του πόνου έσβησε απ' το πρόσωπό του. Κούνησε το χέρι του, στην αρχή αργά, πιο άνετα μετά, σηκώνοντάς το πάνω κάτω, σφίγγοντας τη γροδιά του. Ήταν εμφανές ότι δεν ήταν πια σπασμένο.

«Απίστευτο», είπε η Κλέρι. «Πώς το...»

«Αυτός ήταν ένας ιράτζε, ένας θεραπευτικός ρούνος», είπε ο Τζέις. «Ολοκληρώνοντας το ρούνο με το ραβδί τον ενεργοποιείς». Έβαλε το λεπτό ραβδί πίσω στην τσέπη του και έβαλε πάλι το μπουφάν του. Σχούντησε

το πτώμα του θηρίου με την άκρη της μπότας του. «Πρέπει να το αναφέρουμε στον Χοτζ αυτό», είπε. «Θα φρικάρει», πρόσθεσε λες και η ιδέα της αναστάτωσης του Χοτζ του προκαλούσε κάποια ικανοποίηση. Ο Τζέις, σκέφτηκε η Κλέρι ήταν απ' τους ανθρώπους που τους άρεσε να συμβαίνουν πράγματα, ακόμα και αν αυτά δεν ήταν και τόσο ευχάριστα.

«Γιατί θα φρικάρει;» ρώτησε η Κλέρι. «Και κατάλαβα ότι αυτό το πράγμα δεν ήταν δαίμονας –γι' αυτό δεν το έπιασε ο Αισθητήρας, έτσι;»

Ο Τζέις κούνησε καταφατικά το κεφάλι του. «Βλέπεις τις ουλές πάνω στο πρόσωπό του;»

«Ναι».

«Έχουν γίνει με ραβδί. Σαν αυτό εδώ». Έδειξε το ραβδί στη ζώνη του. «Με ρώτησες τι συμβαίνει όταν χαράζεις Σημάδια σε κάποιον που δεν έχει αίμα Κυνηγού μέσα του. Ένα μόνο σημάδι απλώς θα σε κάψει, αλλά πολλά μαζί, και μάλιστα ισχυρά... Χαραγμένα στο δέρμα ενός απολύτως φυσιολογικού ανθρώπινου πλάσματος χωρίς καν ίχνος καταγωγής από Κυνηγό... Αυτό είναι που συμβαίνει». Έδειξε με το σαγόνι του το πτώμα. «Οι ρούνοι είναι τρομερά επώδυνοι. Οι Σημαδεμένοι τρελαίνονται –χάνουν τα λογικά τους από τον πόνο. Γίνονται αδίστακτοι, αλόγιστοι δολοφόνοι. Δεν κοιμούνται, ούτε τρώνε, εκτός αν τους αναγκάσεις, και συνήθως πεθαίνουν σύντομα. Οι ρούνοι έχουν μεγάλη δύναμη και μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να κάνουν πολύ καλό –μπορούν όμως να προκαλέσουν και μεγάλες συμφορές. Οι Καταραμένοι είναι το αποτέλεσμα της δεύτερης χρήσης».

Η Κλέρι τον κοίταξε έντρομη. «Μα πώς είναι δυνατόν να κάνεις κάτι τέτοιο στον εαυτό σου;»

«Δεν το κάνουν μόνοι τους. Τους το κάνει κάποιος. Κάποιος μάγος, ίσως ή κάποιο Πλάσμα του Σκότους που έχει παραστρατήσει. Οι Καταραμένοι είναι πιστοί σ' εκείνον που τους Σημάδεψε και είναι αδίστακτοι δολοφόνοι. Υπακούν και σε απλές εντολές. Είναι σαν να έχεις... ένα στρατό από σκλάβους». Πέρασε πάνω απ' το νεκρό σώμα του Καταραμένου και κοίταξε προς τα πίσω, προς την Κλέρι. «Πάω πάνω».

«Μα δεν υπάρχει τίποτα άλλο πάνω».

«Μπορεί να υπάρχουν κι άλλοι», είπε και το ύφος του ήταν σαν να ήλπιζε να βρει κι άλλους. «Εσύ περίμενε εδώ». Άρχισε να ανεβαίνει τα σκαλιά.

«Δεν θα το έκανα αυτό αν ήμουν στη θέση σου», είπε μια τσιριχτή, γνώριμη φωνή. «Υπάρχουν κι άλλοι εκεί που κρυβόταν αυτός εδώ».

Ο Τζέις έκανε αμέσως μεταβολή και γύρισε για να δει ποιος ήταν. Το ίδιο έκανε και η Κλέρι, αν και είχε καταλάβει αμέσως τη φωνή. Η τραχιά προφορά της ήταν χαρακτηριστική.

«Μαντάμ Δωροθέα;»

Η ηλικιωμένη γυναίκα έσκυψε μεγαλόπρεπα το κεφάλι. Στεκόταν στην πόρτα του διαμερίσματός της, ντυμένη με κάτι που έμοιαζε με σεντόνι, φτιαγμένο από ακατέργαστο μαβί μετάξι. Τυλιγμένα στους καρπούς και το λαιμό της άστραφταν χρυσά βραχιόλια. Τα μακριά, στολισμένα με γκριζες τούφες μαλλιά της, πετούσαν απ' τον κότσο που τα είχε πιάσει στο πίσω μέρος του κεφαλιού της.

Ο Τζέις την κοιτούσε ακόμα. «Μα...»

«Κι άλλοι τι;» ρώτησε η Κλέρι.

«Κι άλλοι Καταραμένοι», απάντησε η Δωροθέα με μια

ζωηράδα που κατά τη γνώμη της Κλέρι δεν ταίριαζε καθόλου στην περίπτωση. Η Δωροθέα κοίταξε γύρω της στο χολ. «Τα κάνατε μαντάρα εδώ μέσα. Είμαι σίγουρη ότι δεν είχατε σκοπό να καθαρίσετε έτσι δεν είναι; Ε, βέβαια».

«Μα είσαι θνητή», είπε ο Τζέις, καταφέροντας να ολοκληρώσει τη φράση του.

«Πόσο παρατηρητικός είσαι νεαρέ», είπε η Δωροθέα με μάτια που γυάλιζαν. «Πραγματικά, το Κονκλάβιο πέτυχε λαχέλο με σένα».

Η απορία στο πρόσωπο του Τζέις έδινε σιγά σιγά τη θέση της στο θυμό. «Πού ξέρεις εσύ για το Κονκλάβιο;» απαίτησε να μάθει. «Ήξερες για την ύπαρξή τους και ήξερες ότι εδώ πέρα υπάρχουν Καταραμένοι και δεν τους ειδοποίησες; Μόνο και μόνο η ύπαρξη τους είναι έγκλημα εναντίον της Διαθήκης...»

«Ούτε το Κονκλάβιο ούτε κανένας άλλος δεν έχει κάνει ποτέ τίποτα για μένα», είπε η Μαντάμ Δωροθέα με μάτια που άστραφταν οργισμένα. «Δεν τους έχω καμία υποχρέωση». Για μια στιγμή, η τραχιά νεοϋορκέζικη προφορά της εξαφανίστηκε, αποκαλύπτοντας μια άλλη, πιο έντονη και πιο βαδιά, αλλά η Κλέρι δεν μπορούσε να καταλάβει από πού ήταν.

«Τζέις, σταμάτα», είπε. Στράφηκε στη Μαντάμ Δωροθέα. «Αν ξέρετε για το Κονκλάβιο και τους Καταραμένους» είπε «μήπως ξέρετε τι συνέβη στη μητέρα μου;»

Η Δωροθέα κούνησε το κεφάλι της και τα σκουλαρίκια της κουδούνισαν. «Αν θες τη συμβουλή μου» είπε «ξέχνα τη μητέρα σου. Πάει».

Το πάτωμα κάτω απ' την Κλέρι άρχισε να κουνιέται. «Εννοείτε ότι πέθανε;»

«Όχι». Η Δωροθέα είπε τη λέξη σχεδόν απρόθυμα. «Είμαι σίγουρη ότι είναι ακόμα ζωντανή. Προς το παρόν».

«Τότε πρέπει να τη βρω». Η ζαλάδα είχε σταματήσει. Ήταν ο Τζέις που είχε πάει πίσω της και την κρατούσε σφιχτά για να μην πέσει, αλλά η ίδια ούτε που το πρόσεξε. «Καταλαβαίνετε; Πρέπει να τη βρω πριν...»

Η Μαντάμ Δωροθέα σήκωσε το χέρι της. «Δεν θέλω να ανακατευτώ στις υποθέσεις των Κυνηγών των Σκιών».

«Μα ξέρατε τη μητέρα μου. Ήταν γειτόνισσά σας...»

«Έχουμε έρθει για επίσημη έρευνα», τη διέκοψε ο Τζέις. «Μπορώ να επιστρέψω με τους Σιωπηλούς Αδελφούς αν προτιμάτε».

«Για όνομα του...» είπε η Δωροθέα κοιτάζοντας μια την πόρτα και μια την Κλέρι και τον Τζέις. «Εντάξει, ελάτε μέσα. Θα σας πω ό,τι μπορώ». Ξεκίνησε να πηγαίνει προς την πόρτα αλλά σταμάτησε. «Αν τολμήσεις όμως να πεις σε οποιονδήποτε ότι σας βοήθησα, Κυνηγέ, θα ξυπνήσεις αύριο με φίδια αντί για μαλλιά και ένα παραπάνω ζευγάρι χέρια».

«Αυτό μπορεί να με βοηθήσει, ένα έξτρα ζευγάρι χέρια, γιατί όχι;» είπε ο Τζέις. «Τέλειο για μάχες».

«Όχι, αν βγαίνουν από...» είπε η Δωροθέα χαμογελώντας του με μια υποψία χαιρεκακίας «... το λαιμό σου».

«Γιακ!» είπε ο Τζέις.

«Σωστά το είπες "Γιακ" Τζέις Γουέιλαντ!» είπε η Δωροθέα μπαίνοντας στο σπίτι, ανεμίζοντας τη μαβιά της εσάρπα σαν σημαία.

Η Κλέρι κοίταξε τον Τζέις. «Γουέιλαντ;»

«Το επίθετό μου. Δεν μπορώ να πω ότι χαίρομαι που το ξέρει» είπε ταραγμένος ο Τζέις.

Η Κλέρι κοίταξε τη Δωροθέα. Τα φώτα στο διαμέρισμά της ήταν αναμμένα· η βαριά μυρωδιά του αρωματικού στικ διαχεόταν ήδη στο διάδρομο και ανακατευόταν δυσάρεστα με την μπόχα από το αίμα.

«Νομίζω όμως ότι πρέπει να της μιλήσουμε. Τι έχουμε να χάσουμε;»

«Όταν περάσεις λίγο περισσότερο χρόνο στον κόσμο μου» της είπε ο Τζέις «δεν θα μου ξανακάνεις αυτή την ερώτηση».

7

η πορτα των πεντε διαστασεων

Το διαμέρισμα της Μαντάμ Δωροθέας είχε πάνω κάτω την ίδια διαρρύθμιση με το σπίτι της Κλέρι, αν και το είχε αξιοποιήσει τελείως διαφορετικά. Ο διάδρομος της εισόδου, που μύριζε πάρα πολύ έντονα αρωματικό στικ ήταν γεμάτος κουρτίνες από χάντρες και αστρολογικούς χάρτες. Ένας έδειχνε τους αστερισμούς του ζωδιακού κύκλου, ένας άλλος ήταν ένας οδηγός για τα κινέζικα μαγικά σύμβολα και ένας άλλος έδειχνε ένα χέρι με ανοιχτά τα δάχτυλα και ένα όνομα για κάθε γραμμή στο δέρμα. Από πάνω ήταν γραμμένες με λατινικά γράμματα οι λέξεις: *In Manibus Fortuna*¹. Στον τοίχο δίπλα στην πόρτα υπήρχαν στενά ράφια γεμάτα βιβλία.

Μια απ' τις κουρτίνες κυμάτισε και η Μαντάμ Δωροθέα έβγαλε το κεφάλι της προς το χολ. «Ενδιαφέρεσαι για τη χειρομαντεία; Ή είσαι απλά περιέργη;» είπε βλέποντας το ύφος της Κλέρι.

¹ Ολόκληρη η φράση: «*Fortuna est in manibus nullis praeter tuas*» σημαίνει «Η τύχη είναι στα δικά σου χέρια» και αναγράφεται συνήθως στους χάρτες της χειρομαντείας (Σ.τ.Μ.).

«Τίποτα απ' τα δύο», είπε η Κλέρι. «Μπορείτε στ' αλήθεια να δείτε το μέλλον;»

«Η μητέρα μου είχε σπουδαίο ταλέντο. Μπορούσε να δει τη μοίρα ενός ανθρώπου στο χέρι του ή στα φύλλα του τσαγιού στο φλιτζάνι του. Μου έμαθε μερικά απ' τα κόλπα της». Γύρισε προς τον Τζέις. «Μια που λέμε για τσάι, μήπως θέλεις λίγο, νεαρέ;»

«Ορίστε;» είπε ο Τζέις που έμοιαζε ταραγμένος.

«Τσάι. Πιστεύω ότι ηρεμεί το στομάχι και τα νεύρα. Υπέροχο ρόφημα το τσάι».

«Εγώ θα ήθελα λίγο τσάι», είπε η Κλέρι συνειδητοποιώντας πόση ώρα είχε περάσει αφ' ότου είχε φάει η πιει κάτι. Ένιωθε ότι το μόνο που την κρατούσε στα πόδια της ήταν η αδρεναλίνη.

Ο Τζέις υπέκλυψε. «Εντάξει. Αρκεί να μην είναι Ερλ Γκρέι²», είπε σουφρώνοντας την καλοσχηματισμένη μύτη του. «Σιχαίνομαι το περγαμόντο».

Η Μαντάμ Δωροθέα χαχάνισε δυνατά και εξαφανίστηκε πίσω απ' τις χάντρες της κουρτίνας, αφήνοντάς τη να κυματίζει απαλά πίσω της. Η Κλέρι έσμιξε τα φρύδια της. «Σιχαίνεσαι το περγαμόντο;»

Ο Τζέις είχε πάει προς τη στενή βιβλιοθήκη και εξέταζε τα περιεχόμενά της. «Γιατί, έχεις πρόβλημα;» τη ρώτησε.

«Μπορεί να είσαι το μόνο αγόρι στην ηλικία μου που έχω γνωρίσει ποτέ, που ξέρει τι είναι το περγαμόντο, για να μην αναφέρω το ότι βρίσκεται μέσα στο Ερλ Γκρέι».

«Ναι, βασικά», είπε ο Τζέις, με ένα υπεροπτικό ύφος, «ξεχνάς ότι δεν είμαι σαν τους άλλους. Άλλωστε», είπε ξεφυλλίζοντας ένα βιβλίο απ' το ράφι, «στο Ινστιτούτο

² Το πιο διαδεδομένο είδος τσαγιού, με άρωμα περγαμόντο (Σ.τ.Μ.).

κάνουμε μαθήματα για τις βασικές θεραπευτικές ιδιότητες των βοτάνων. Είναι υποχρεωτικό».

«Νόμιζα ότι όλα σας τα μαθήματα ήταν Εισαγωγή στη Σφαγή και Αποκεφαλισμοί για αρχάριους».

Ο Τζέις συνέχισε να ξεφυλλίζει. «Πολύ αστείο, Φρέι».

Η Κλέρι, που κοιτούσε την αφίσα με τη χειρομαντεία γύρισε απότομα προς το μέρος του. «Μη με λες έτσι».

«Γιατί; Το επίθετό σου δεν είναι;» είπε και την κοίταξε ξαφνιασμένος.

Στα μάτια της εμφανίστηκε η εικόνα του Σάιμον. Ο Σάιμον, την τελευταία φορά που τον είχε δει την κοιτούσε καλά καλά καθώς έτρεχε έξω απ' το Τζάβα Τζόουνς κυνηγώντας τον Τζέις. Ξαναγύρισε στην αφίσα. «Έτσι».

«Κατάλαβα», είπε ο Τζέις και απ' τον τόνο του η Κλέρι ήξερε ότι είχε όντως καταλάβει και μάλιστα περισσότερα απ' ό,τι θα ήθελε η ίδια. Τον άκουσε να αφήνει το βιβλίο πίσω στο ράφι. «Αυτά πρέπει να είναι τα σκουπίδια που κρατάει μπροστά μπροστά για να εντυπωσιάζει τους ανίδεους θνητούς», είπε με αηδία. «Δεν υπάρχει ούτε ένα σοβαρό βιβλίο εδώ πέρα».

«Μόνο και μόνο επειδή δεν είναι σαν τα μαγικά που κάνεις εσύ...» άρχισε να λέει η Κλέρι εκνευρισμένη.

Ο Τζέις μόρφασε θυμωμένα κάνοντάς της νόημα να σωπάσει. «Δεν κάνω μαγικά», της είπε. «Βάλ' το καλά στο μυαλό σου: οι άνθρωποι δεν μπορούν να χρησιμοποιήσουν μαγεία. Είναι μέρος της ανθρώπινης διάστασής τους. Οι μάγισσες και οι Μάγοι είναι οι μόνοι που μπορούν να χρησιμοποιήσουν μαγεία γιατί στις φλέβες τους τρέχει αίμα δαιμόνων».

Η Κλέρι χρειάστηκε ένα λεπτό για να το χωνέψει.

«Μα σε έχω δει να χρησιμοποιείς μαγεία. Χρησιμοποιείς μαγεμένα όπλα...»

«Χρησιμοποιώ αντικείμενα που είναι μαγικά. Και για να μπορέσω να το κάνω αυτό, πρέπει να υποβληθώ σε αυστηρή εξάσκηση. Επίσης, οι ρούννοι στο δέρμα μου με προστατεύουν. Αν προσπαθούσες εσύ ας πούμε να χρησιμοποιήσεις μια απ' τις λεπίδες σεράφ, το πιο πιθανό είναι ότι θα σου έκαιγε το δέρμα, μπορεί και να σε σκότωνε».

«Και αν είχα κι εγώ ρούνους;» ρώτησε η Κλέρι. «Τότε θα μπορούσα να τα χρησιμοποιήσω;»

«Όχι», είπε τσαντισμένος ο Τζέις. «Τα Σημάδια είναι μόνο ένα μέρος. Υπάρχουν εξετάσεις, δοκιμασίες, επίπεδα εξάσκησης – άκου, απλώς ξέχνα το, εντάξει; Μείνε μακριά απ' τα σπαδιά μου. Βασικά, μην αγγίξεις κανένα όπλο μου χωρίς την άδειά μου».

«Κρίμα, κι έλεγα να τα πουλήσω στο eBay*», μουρμούρισε η Κλέρι.

«Πού να τα πουλήσεις;»

Η Κλέρι του χαμογέλασε γλυκά. «Είναι ένα μυθικό μέρος γεμάτο πανίσχυρες μαγικές δυνάμεις».

Την κοίταξε μπερδεμένος, μετά ανασήκωσε τους ώμους του. «Οι περισσότεροι μύθοι είναι αλήθεια ξέρεις, τουλάχιστον σε ένα βαθμό».

«Έχω αρχίσει να το καταλαβαίνω αυτό».

Η κουρτίνα κυμάτισε ξανά και εμφανίστηκε το κεφάλι της Μαντάμ Δωροθέας. «Το τσάι έχει σερβιριστεί», τους είπε. «Δεν χρειάζεται να στέκεστε εδώ σαν χαζά. Περάστε στην αίθουσα του τσαγιού».

«Έχετε αίθουσα τσαγιού;» ρώτησε η Κλέρι.

«Φυσικά και έχω αίθουσα τσαγιού. Πού αλλού θα δε-

* eBay: Διαδικτυακή ιστοσελίδα αγοραπωλησιών Σ.τ.Ε.

χόμουν τις επισκέψεις μου;»

«Μισό λεπτό να αφήσω το καπέλο μου στον μπάτλερ», είπε ο Τζέις.

Η Μαντάμ Δωροθέα του έριξε ένα δολοφονικό βλέμμα. «Αν είχες το μισό χιούμορ από αυτό που νομίζεις ότι έχεις νεαρέ μου, θα είχες διπλάσιο χιούμορ απ' ό,τι έχεις τώρα». Εξαφανίστηκε πίσω απ' την κουρτίνα και το δυνατό "τσ, τσ, τσ" που έκανε καλύφθηκε σχεδόν απ' το πλατάγισμα της κουρτίνας.

Ο Τζέις μόρφασε. «Δεν κατάλαβα τι ακριβώς εννοούσε».

«Αλήθεια; Εμένα μου φάνηκε πολύ λογικό». Πήγε προς την κουρτίνα πριν προλάβει να της απαντήσει.

Η αίθουσα του τσαγιού ήταν τόσο σκοτεινή που χρειάστηκαν κάμποσα λεπτά για να συνηθίσει η Κλέρι το σκοτάδι. Το θαμπό φως σχημάτιζε το περίγραμμα των μαύρων, βελούδινων κουρτινών που κάλυπταν ολόκληρο τον αριστερό τοίχο. Βαλσαμωμένα πουλιά και νυχτερίδες κρέμονταν με λεπτές κλωστές από το ταβάνι, με γυαλιστερές μαύρες χάντρες εκεί όπου θα έπρεπε να είναι τα μάτια τους. Το πάτωμα ήταν σκεπασμένο με ξεφτισμένα περσικά χαλιά που σήκωναν σύννεφα σκόνης όταν τα πατούσες. Μερικές ροζ παραγεμισμένες πολυθρόνες ήταν τοποθετημένες γύρω από ένα χαμηλό τραπεζάκι: στη μια άκρη του τραπεζιού υπήρχε μια τράπουλα ταρό, δεμένη με μια μεταξωτή κορδέλα. Στην άλλη μεριά μια χρυστάλλινη σφαίρα πάνω σε μια χρυσή βάση. Στη μέση του τραπεζιού ήταν ο ασημένιος δίσκος του τσαγιού, φορτωμένος με όλα τα απαραίτητα: ένα ωραίο πιατάκι με σαντουιτσάκια, μια μπλε τσαγιέρα που έβγαζε ένα λεπτό συννεφάκι άσπρου ατμού και δυο

φλιτζάνια σε ασορτί πιατάκια τοποθετημένα προσεκτικά μπροστά σε δυο απ' τις πολυθρόνες.

«Πω!», είπε αγνά η Κλέρι. «Τέλεια φαίνονται». Κάθισε σε μια απ' τις πολυθρόνες. Ήταν ωραία η αίσθηση του να κάθεται επιτέλους.

Η Δωροθέα χαμογέλασε και τα μάτια της έλαμψαν πονηρά. «Βάλτε τσάι», είπε σηκώνοντας την τσαγιέρα. «Γάλα; Ζάχαρη;»

Η Κλέρι κοίταξε λοξά τον Τζέις που καθόταν δίπλα της και είχε πιάσει το πιάτο με τα σάντουιτς. Το κοιτούσε διερευνητικά. «Ζάχαρη», είπε η Κλέρι.

Ο Τζέις κούνησε το κεφάλι του, έπιασε ένα σάντουιτς και άφησε το πιάτο στο τραπέζι. Η Κλέρι τον κοίταξε επιφυλακτικά καθώς το δάγκωσε. Εκείνος κούνησε πάλι το κεφάλι του. «Αγγούρι», είπε απαντώντας στο βλέμμα της.

«Πάντα πίστευα ότι τα σάντουιτς με αγγούρι είναι τα πιο κατάλληλα για το τσάι, τι λέτε;» είπε η Μαντάμ Δωροθέα χωρίς να απευθύνεται σε κάποιον συγκεκριμένα.

«Σιχαίνομαι το αγγούρι», είπε ο Τζέις και έδωσε το υπόλοιπο στην Κλέρι. Εκείνη το πήρε και το δάγκωσε —είχε την τέλεια ποσότητα μαγιονέζας και πιπεριού. Ένιωσε το στομάχι της να γουργουρίζει από ευγνωμοσύνη καθώς ήταν η πρώτη τροφή που έβαζε στο στόμα της από τα νάτσο που είχε φάει με τον Σάιμον.

«Αγγούρι και περγαμόντο», είπε η Κλέρι. «Υπάρχει κάτι άλλο που σιχαίνεσαι και θα έπρεπε να ξέρω;»

Ο Τζέις κοίταξε τη Δωροθέα πάνω απ' το φλιτζανάκι του. «Τους ψεύτες», είπε.

Η ηλικιωμένη γυναίκα άφησε ήρεμα την τσαγιέρα. «Μπορείς να με λες ψεύτρα αν θες, δεν με νοιάζει.

Αλήθεια είναι. Δεν είμαι μάγισσα. Η μητέρα μου όμως ήταν».

Ο Τζέις παραλίγο να πνιγεί με το τσάι του. «Αδύνατον».

«Γιατί είναι αδύνατον;» ρώτησε η Κλέρι από περιέργεια. Ήπια μια γουλιά απ' το τσάι της. Ήταν πικρό, με έντονο άρωμα καπνού.

Ο Τζέις ξεφύσηξε. «Γιατί είναι μισοί άνθρωποι και μισοί δαίμονες. Όλες οι μάγισσες και οι μάγοι είναι διασταυρώσεις. Και επειδή είναι διασταυρώσεις δεν μπορούν να κάνουν παιδιά. Είναι στειροί».

«Όπως τα μουλάρια», είπε σκεπτική η Κλέρι, που θυμήθηκε κάτι άσχετο απ' τη Βιολογία του σχολείου. «Τα μουλάρια είναι στείρα διασταύρωση».

«Οι γνώσεις σου πάνω στην κτηνοτροφία είναι αξιοθαύμαστες», είπε ο Τζέις. «Όλα τα Πλάσματα του Σκότους έχουν κάποια καταγωγή από δαίμονα, αλλά μόνο οι μάγοι είναι παιδιά από γονείς δαίμονες. Γι' αυτό οι δυνάμεις τους είναι οι πιο ισχυρές».

«Οι βρικόλακες και οι λυκάνθρωποι... έχουν κι αυτοί καταγωγή από δαίμονες; Και οι νεράιδες;»

«Οι βρικόλακες και οι λυκάνθρωποι είναι αποτελέσματα ασθενειών που έφεραν οι δαίμονες από τις αρχικές τους διαστάσεις. Οι περισσότερες απ' αυτές τις ασθένειες είναι θανατηφόρες για τους ανθρώπους, αλλά σε μερικές περιπτώσεις λειτούργησαν μεταλλακτικά σε όσους προσβλήθηκαν, χωρίς να τους σκοτώσουν. Και οι νεράιδες...»

«Οι νεράιδες είναι έκπτωτοι άγγελοι», είπε η Δωροθέα, «που εκδιώχθηκαν απ' τον Παράδεισο για την αλαζονεία τους».

«Έτσι λέει ο θρύλος», είπε ο Τζέις. «Λέει όμως επίσης, ότι είναι οι καρποί της ένωσης αγγέλων με δαίμονες, κάτι που εμένα μου φαινόταν πάντα πιο λογικό. Το καλό και το κακό και ο συνδυασμός τους. Οι νεράιδες είναι τόσο όμορφες όσο υποτίθεται ότι είναι οι άγγελοι, αλλά κάνουν ένα σωρό ζαβολιές και κακίες. Θα προσέξεις επίσης ότι τα περισσότερα αποφεύγουν το φως του μεσημεριού...»

«Γιατί ο διάβολος δεν έχει δύναμη», είπε η Δωροθέα σιγανά, σαν να επαναλάμβανε μια παλιά παροιμία, «παρά μόνο στο σκοτάδι».

Ο Τζέις της έκανε μια γκριμάτσα. Η Κλέρι όμως ρώτησε: «Υποτίθεται; δηλαδή οι άγγελοι δεν...»

«Αρχετά με τους αγγέλους», είπε η Δωροθέα, με σοβαρό ύφος ξαφνικά. «Είναι αλήθεια ότι οι μάγοι δεν μπορούν να κάνουν παιδιά. Η μητέρα μου με υιοθέτησε γιατί ήθελε να βεβαιωθεί ότι θα υπήρχε κάποιος να προσέχει αυτό το μέρος όταν θα έφευγε εκείνη. Δεν χρειάζεται να εξασκώ και πολλή μαγεία. Το μόνο που έχω να κάνω είναι να κοιτάω και να φυλάω».

«Τι να φυλάτε;» ρώτησε η Κλέρι.

«Τίποτα», είπε η ηλικιωμένη γυναίκα κλείνοντάς της το μάτι και άπλωσε το χέρι της για να πάρει ένα σάντουιτς απ' το πιάτο, που ήταν άδειο. Η Κλέρι τα είχε φάει όλα. Η Δωροθέα γέλασε. «Είναι ωραίο να βλέπω μια νεαρή κοπέλα να τρώει το φαγητό της. Στις μέρες μου τα κορίτσια ήταν τροφαντά, γερά πλάσματα, όχι τα σπέρτα που είναι σήμερα».

«Ευχαριστώ», είπε η Κλέρι. Θυμήθηκε τη μικροσκοπική μέση της Ίζαμπελ και ένιωσε ξαφνικά τεράστια. Άφησε το άδειο φλιτζάνι της στο πιάτο με έναν κρότο.

Την ίδια στιγμή, η Μαντάμ Δωροθέα όρμησε στο φλιτζάνι και το άρπαξε, κοιτάζοντάς το εξεταστικά. Ανάμεσα στα βαμμένα της φρύδια σχηματίστηκε μια βαθιά γραμμή.

«Τι έγινε; Το έσπασα;» ρώτησε αμήχανη η Κλέρι.

«Διαβάζει τα φύλλα», είπε ο Τζέις με ύφος βαριεστημένο αλλά έσκυψε μαζί με την Κλέρι ενώ η Δωροθέα γυρνούσε το φλιτζάνι γύρω γύρω στα παχιά της δάχτυλα, συνοφρυωμένη.

«Είναι κάτι κακό;» ρώτησε η Κλέρι.

«Όχι, ούτε καλό ούτε κακό. Είναι μπερδεμένο», είπε η Δωροθέα κοιτώντας τον Τζέις. «Δώσε μου το δικό σου» τον διέταξε.

«Μα δεν έχω τελειώσει το...»

Η ηλικιωμένη γυναίκα άρπαξε το φλιτζάνι απ' το χέρι του και έχυσε το περίσσεια του τσαγιού στην τσαγιέρα. Κοίταξε συνοφρυωμένη ό,τι είχε απομείνει. «Βλέπω βία στο μέλλον σου, κάμποσο αίμα, χυμένο από σένα και από άλλους. Θα ερωτευθείς το λάθος άτομο. Επίσης, έχεις έναν εχθρό».

«Μόνο έναν; Καλό αυτό», είπε ο Τζέις και ακούμπησε πίσω στην πολυθρόνα του καθώς η Δωροθέα άφησε το φλιτζάνι του και ξανασήκωσε το φλιτζάνι της Κλέρι. Κούνησε το κεφάλι της.

«Υπάρχει κάτι εδώ που δεν μπορώ να το διαβάσω. Οι εικόνες είναι μπερδεμένες, δεν βγάζουν νόημα». Κοίταξε την Κλέρι. «Έχεις μήπως στο μυαλό σου κάποιο φράγμα;»

Η Κλέρι την κοίταξε με απορία. «Ένα τι;»

«Ένα ξόρκι που μπορεί να κρύβει κάποια ανάμνηση ή ίσως έχει κρύψει την Όρασή σου».

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της. «Όχι, αποκλείεται».

Ο Τζέις έσκυψε μπροστά ζωηρά. «Μη βιάζεσαι τόσο», είπε. «Η αλήθεια είναι ότι υποστηρίζει ότι δεν είχε την Ενόραση πριν από την προηγούμενη εβδομάδα. Ίσως...»

«Ίσως να άργησα απλώς να την ανακαλύψω», είπε κοφτά η Κλέρι. «Και μη με στραβοκοιτάς επειδή το είπα».

Ο Τζέις έκανε το διγμένο. «Δεν σε στραβοκοίταξα».

«Ήσουν έτοιμος να με στραβοκοιτάξεις, το κατάλαβα».

«Ίσως», παραδέχτηκε ο Τζέις, «αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν έχω δίκιο. Κάτι εμποδίζει τις μνήμες σου. Είμαι σχεδόν σίγουρος».

«Εντάξει λοιπόν, ας δοκιμάσουμε κάτι άλλο», είπε η Δωροθέα. Άφησε το φλιτζάνι και έπιασε την τράπουλα με τη μεταξωτή κορδέλα. Άνοιξε την τράπουλα σαν βεντάλια και την έσπρωξε προς την Κλέρι. «Πέρα το χέρι σου από πάνω τους, μέχρι να νιώσεις κάποια πιο ζεστή ή κρύα ή που να μοιάζει να κολλάει στα δάχτυλά σου και δείξε μου τη».

Η Κλέρι έβαλε πειθήνια το χέρι της πάνω απ' τα χαρτιά. Ήταν δροσερά στο άγγιγμα και γλιστρούσαν, αλλά δεν ένιωσε καμία ιδιαίτερα ζεστή η κρύα και καμία δεν κόλλησε στα δάχτυλά της. Τράβηξε μια στην τύχη και τη σήκωσε.

«Ο Άσος Κούπα», είπε η Δωροθέα με σαστισμένο ύφος. «Το χαρτί της Αγάπης».

Η Κλέρι τη γύρισε και την κοίταξε. Το χαρτί ήταν βαρύ και τα χρώματα της μπροστινής εικόνας ήταν ανάγλυφα. Έδειχνε ένα χέρι που κρατούσε ένα κύπελλο

μπροστά από έναν ήλιο με ακτίνες, ζωγραφισμένο με χρυσό βερνίκι. Το κύπελλο ήταν από χρυσό, με χαραγμένο ένα σχέδιο με μικρότερους ήλιους και διακοσμημένο με ρουμπίνια. Το στυλ της ζωγραφιάς της ήταν τόσο οικείο όσο η ίδια της η ανάσα. «Είναι καλό χαρτί, δεν είναι;»

«Όχι απαραίτητα. Τα πιο απαίσια πράγματα του κόσμου γίνονται συχνά στο όνομα της αγάπης», είπε η Μαντάμ Δωροθέα με μάτια που γυάλιζαν. «Είναι όμως πολύ ισχυρό χαρτί. Τι σημαίνει για σένα;»

«Ότι το ζωγράφισε η μητέρα μου», είπε η Κλέρι πετώντας το χαρτί στο τραπέζι. «Έτσι δεν είναι;»

Η Δωροθέα χαμογέλασε και η ικανοποίηση ήταν έκδηλη στο πρόσωπό της. «Ζωγράφισε ολόκληρη την τράπουλα. Μου την έκανε δώρο».

«Αυτό το λες εσύ!» είπε ο Τζέις και σηκώθηκε με ψυχρό βλέμμα. «Πόσο καλά ήξερες τη μητέρα της Κλέρι;»

Η Κλέρι γύρισε το κεφάλι της προς τα πάνω για να τον κοιτάξει. «Τζέις, δεν χρειάζεται να...»

Η Δωροθέα ακούμπησε πίσω στην καρέκλα της με τα χαρτιά απλωμένα σαν βεντάλια στο φαρδύ της στήθος. «Η Τζόσλιν ήξερε τι ήμουν και εγώ ήξερα τι ήταν εκείνη. Δεν το συζητούσαμε πολύ. Μερικές φορές μου έκανε χάρες –όπως να μου ζωγραφίσει αυτή την τράπουλα– κι εγώ σε αντάλλαγμα της έλεγα διάφορα κουτσομπολιά απ' τον Κόσμο του Σκότους. Υπήρχε ένα όνομα που μου είχε ζητήσει να της πω αν το ακούσω και έτσι έκανα».

«Και ποιο ήταν αυτό;» Η έκφραση του Τζέις ήταν αδύνατο να διαβαστεί.

«Βάλενταϊν».

Η Κλέρι ανακάθισε στην πολυθρόνα της. «Μα αυτό

είναι...»

«Και όταν λες ότι ήξερες τι ήταν η Τζόσλιν, τι εννοείς; Τι ήταν;» ρώτησε ο Τζέις.

«Η Τζόσλιν ήταν αυτό που ήταν», είπε η Δωροθέα. «Αλλά στο παρελθόν ήταν σαν εσένα. Κυνηγός των Σκιών. Μέλος του Κονκλάβιου».

«Όχι», ψιθύρισε η Κλέρι.

Η Δωροθέα την κοίταξε με θλιμμένα, σχεδόν καλοσυνάτα μάτια. «Είναι αλήθεια. Διάλεξε να μείνει σ' αυτό το σπίτι ακριβώς επειδή...»

«Επειδή εδώ είναι Άσυλο», είπε ο Τζέις στη Δωροθέα. «Έτσι δεν είναι; Η δική σου μητέρα σου ήταν Ελεγκτής. Έφτιαξε αυτό εδώ το μέρος, κρυμμένο, προστατευμένο -το τέλειο μέρος για να κρυφτούν οι δραπέτες του Κόσμου του Σκότους. Αυτό κάνεις, έτσι; Κρύβεις εγκληματίες εδώ».

«Εσύ το λες έτσι», είπε η Δωροθέα. «Ξέρεις τη βασική αρχή της Διαθήκης;»

«*Sed lex, dura lex*», είπε αυθόρμητα ο Τζέις. «Ο Νόμος είναι σκληρός, αλλά είναι ο Νόμος».

«Μερικές φορές όμως ο Νόμος είναι υπερβολικά σκληρός. Ξέρω ότι το Κονκλάβιο θα με είχε πάρει μακριά απ' τη μητέρα μου αν μπορούσε. Θέλεις να τους αφήσω να κάνουν το ίδιο σε άλλους;»

«Άρα είσαι φιλόανθρωπος;» είπε ο Τζέις σαρκαστικά. «Μήπως θες να πιστέψω ότι τα Πλάσματα του Σκότους δεν σε πληρώνουν πλουσιοπάροχα για το προνόμιο του Ασύλου σου;»

Η Δωροθέα χαμογέλασε αρκετά φαρδιά για να φανούν οι χρυσοί της τραπεζίτες. «Δεν μπορούμε να βασιζόμαστε όλοι στην ομορφιά μας, όπως εσύ».

Ο Τζέις έμοιαζε να μη συγκινείται απ' την κολακεία. «Θα έπρεπε να σε αναφέρω στο Κονκλάβιο...»

«Όχι!» είπε η Κλέρι που είχε σηκωθεί όρθια. «Δεν μπορείς! Το υποσχέθηκες».

«Δεν υποσχέθηκα τίποτα», είπε ο Τζέις που έμοιαζε ασυγκράτητος. Πήγε με βιαστικά βήματα στον τοίχο και τράβηξε μια απ' τις βελούδινες κουρτίνες. «Μήπως θέλεις να μου πεις τι είναι αυτό;» ρώτησε.

«Μια πόρτα είναι, Τζέις», είπε η Κλέρι. Ήταν όντως μια πόρτα, τοποθετημένη παράξενα ανάμεσα σε δυο παράθυρα. Ήταν προφανές ότι δεν οδηγούσε πουθενά, αλλιώς θα φαινόταν απ' το εξωτερικό του σπιτιού. Έμοιαζε να είναι φτιαγμένη από κάποιο γυαλιστερό μέταλλο, μαλακό και όχι σκληρό, αλλά βαρύ σαν σίδηρο. Το πόμολο είχε το σχήμα ματιού.

«Σταμάτα», είπε θυμωμένος ο Τζέις. «Είναι μια Πύλη, έτσι;»

«Είναι μια πόρτα πέντε διαστάσεων», είπε η Δωροθέα, βάζοντας τις κάρτες πίσω στο τραπέζι. «Οι διαστάσεις δεν είναι όλες γραμμικές, ξέρεις», πρόσθεσε απαντώντας στο απορημένο ύφος της Κλέρι. «Έχουν γωνίες και καμπύλες και πτυχώσεις που δεν φαίνονται. Είναι δύσκολο να το καταλάβεις αν δεν έχεις μελετήσει ποτέ τη θεωρία των διαστάσεων αλλά η ουσία είναι ότι αυτή η πόρτα μπορεί να σε μεταφέρει σε οποιοδήποτε σημείο αυτής της διάστασης θέλεις. Είναι...»

«Μια έξοδος κινδύνου», είπε ο Τζέις. «Γι' αυτό διάλεξε να μείνει εδώ η μητέρα σου. Για να μπορεί να το σκάσει ανά πάσα στιγμή».

«Τότε γιατί δεν...» άρχισε να λέει η Κλέρι και σταμάτησε έντρομη. «Εξαιτίας μου», είπε. «Δεν θα έφευγε

χωρίς εμένα εκείνο το βράδυ. Γι' αυτό έμεινε».

Ο Τζέις κουνούσε το κεφάλι του. «Δεν φταις εσύ».

Με τα δάκρυα να τρέχουν στα μάγουλά της, η Κλέρι έσπρωξε τον Τζέις και πήγε προς την πόρτα. «Θέλω να δω πού θα πήγαινε», είπε απλώνοντας το χέρι της. «Θέλω να δω πού ήθελε να πάει».

«Κλέρι, μη!» είπε ο Τζέις προσπαθώντας να την πιάσει, αλλά τα δάχτυλά της έσφιγγαν ήδη το πόμολο. Γύρισε απότομα κάτω απ' το χέρι της και η πόρτα άνοιξε διάπλατα σαν να την είχε σπρώξει. Η Δωροθέα σηκώθηκε όρθια με μια κραυγή, αλλά ήταν πολύ αργά. Πριν προλάβει να τελειώσει τη φράση της, η Κλέρι βρέθηκε να πέφτει στο κενό.

8

αγαπημένα οπλά

Ήταν υπερβολικά ξαφνιασμένη για να φωνάξει. Η αίσθηση της πτώσης ήταν το χειρότερο: η καρδιά της ανέβηκε στο λαιμό της και το στομάχι της ήταν σαν ζελέ. Άπλωσε τα χέρια της προσπαθώντας να πιαστεί από κάτι, οτιδήποτε θα μπορούσε να ανακόψει κάπως την πτώση της.

Τα χέρια της έπιασαν κάτι κλαδιά. Το μόνο που κατάφερε ήταν να κόψει κάτι φύλλα πέφτοντας. Έπεσε βαριά στο χώμα με ένα γδούπο, χτυπώντας με το γοφό και τον ώμο το σκληρό χώμα. Κυλίστηκε στο πλάι, παίρνοντας βαδιές ανάσες. Ήταν έτοιμη να ανακαθίσει όταν ένιωσε κάποιον να προσγειώνεται ακριβώς πάνω της.

Έπεσε προς τα πίσω. Ένα μέτωπο κουτούλησε πάνω στο δικό της και τα γόνατά της χτύπησαν τα γόνατα κάποιου άλλου. Με χέρια και πόδια ένα σωστό κουβάρι, η Κλέρι έφτυσε τα μαλλιά που έμπαιναν στο στόμα της (και δεν ήταν δικά της) και προσπάθησε να τινάξει το βάρος που ήταν λες και την είχε ισοπεδώσει.

«Αου», είπε ο Τζέις στο αυτί της με αγανακτισμένο ύφος. «Με τσάκισες».

«Συγγνώμη, εσύ δεν προσγειώθηκες πάνω μου;»

Στηρίχθηκε στους αγκώνες του και την κοίταξε γαλήνια. Η Κλέρι διέκρινε το γαλανό ουρανό πίσω του, ένα κομμάτι από κλαδί δέντρου και τη γωνία ενός γκριζου ξύλινου σπιτιού. «Δεν μου άφησες και πολλές επιλογές, έτσι δεν είναι;» τη ρώτησε. «Αφού αποφάσισες μες στην καλή χαρά να πηδήξεις στην Πύλη λες και πηδούσες απ' το μετρό. Πάλι καλά που δεν μας έβγαλε σε κανένα βούρκο στο ποτάμι».

«Δεν ήταν ανάγκη να με ακολουθήσεις».

«Ήταν», της απάντησε. «Είσαι υπερβολικά άπειρη για να μπορέσεις να προστατεύσεις τον εαυτό σου σε μια επικίνδυνη κατάσταση χωρίς εμένα».

«Τι γλυκό... Μπορεί και να σε συγχωρήσω».

«Για ποιο πράγμα;»

«Που μου είπες να σκάσω».

«Τι; δεν σου είπα...» είπε μισοκλείνοντας τα μάτια του. «Εντάξει, σου είπα, αλλά...»

«Ξέχνα το». Το χέρι της, που είχε παγιδευτεί πίσω απ' την πλάτη της είχε αρχίσει να μουδιάζει. Γυρνώντας στο πλάι για να το απελευθερώσει είδε το καφετί γρασίδι ενός παρατημένου κήπου, ένα σιδερένιο φράχτη και το υπόλοιπο γκριζό σπίτι, που της ήταν ανησυχητικά οικείο.

Έμεινε ακίνητη. «Ξέρω πού είμαστε».

Ο Τζέις σταμάτησε να φλυαρεί. «Ορίστε;»

«Αυτό είναι το σπίτι του Λουκ». Ανασηκώθηκε, σπρώχνοντας τον Τζέις στο πλάι. Εκείνος σηκώθηκε με χάρη όρθιος και άπλωσε το χέρι του για να τη βοηθήσει. Τον

αγνόησε και σηκώθηκε μόνη της, κουνώντας το μουνδιασμένο της χέρι.

Στέκονταν μπροστά σε ένα μικρό γκριζο σπίτι, που συνδεόταν με μεσοτοιχία με το διπλανό του στη σειρά σπιτιών στην οδό Γουίλιαμσμπεργκ, που έβλεπε στο ποτάμι. Απ' το ποτάμι φύσηξε ένα αεράκι, κάνοντας το μικρό σήμα πάνω απ' τα σκαλιά της εισόδου να λιχνιστεί απαλά. Η Κλέρι κοίταξε τον Τζέις που διάβαζε δυνατά τα χαραγμένα γράμματα: «Βιβλία Γκάρουουεϊ. Μεταχειρισμένα, Καινούρια και Παλιές εκδόσεις. Σάββατα κλειστό».

Κοίταξε τη σκούρα εξόπορτα, το πόμολο που ήταν ασφαλισμένο με ένα βαρύ λουκέτο. Στο χαλάκι βρισκονταν ανέγγιχτα τα γράμματα κάμπουσων ημερών. Κοίταξε την Κλέρι. «Σε βιβλιοπωλείο μένει;»

«Μένει πίσω απ' το μαγαζί». Η Κλέρι κοίταξε πάνω κάτω στον άδειο δρόμο που στη μια μεριά του είχε την αψιδωτή γέφυρα του Γουίλιαμσμπεργκ και απ' την άλλη ένα εγκαταλελειμμένο εργοστάσιο ζάχαρης. Στην απέναντι πλευρά του λασπερού ποταμού ο ήλιος έδυε πίσω απ' τους ουρανοξύστες του Μανχάταν, λούζοντάς τους με χρυσό φως. «Τζέις, πώς βρεθήκαμε εδώ;»

«Μέσω της Πύλης», είπε ο Τζέις, εξετάζοντας το λουκέτο. «Σε πηγαίνει σε όποιο μέρος βάλεις στο μυαλό σου».

«Μα εγώ δεν σκεφτόμουν αυτό το μέρος», απάντησε η Κλέρι. «Δεν σκεφτόμουν τίποτα απολύτως».

«Κάτι πρέπει να σκεφτόσουν», είπε με αδιάφορο ύφος. «Μια που ήρθαμε όμως...»

«Ναι;»

«Τι θα κάνουμε;»

«Ε... θα φύγουμε μάλλον», είπε με πικρία η Κλέρι. «Ο Λουκ μου είπε να μην έρθω από δω».

Ο Τζέις κούνησε το κεφάλι του. «Και το δέχεσαι έτσι απλά;»

Η Κλέρι τύλιξε τα χέρια της γύρω απ' το κορμί της. Παρά τη θέρμη της μέρας που έσβηνε, ένιωθε να κρυώνει. «Έχω άλλη επιλογή;»

«Έχουμε πάντα επιλογές», είπε ο Τζέις. «Αν ήμουν στη θέση σου, θα ήμουν πολύ περιεργή για τον Λουκ, αυτή τη στιγμή. Μήπως έχεις κλειδιά του σπιτιού;»

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της. «Όχι, αλλά μερικές φορές αφήνει την πίσω πόρτα ξεκλειδωτή». Έδειξε το μικρό δρομάκι ανάμεσα στο σπίτι του Λουκ και το διπλανό. Υπήρχαν πλαστικοί κουβάδες τακτοποιημένοι στη σειρά δίπλα σε στοίβες διπλωμένες εφημερίδες και ένα πλαστικό δοχείο γεμάτο άδεια τενεκεδάκια. Τουλάχιστον ο Λουκ ανακύκλωνε ακόμα φανατικά.

«Είσαι σίγουρη ότι δεν είναι μέσα;»

«Κοίτα, το φορητάκι του λείπει, το μαγαζί είναι κλειστό και τα φώτα σβηστά. Θα έλεγα ότι δεν είναι».

«Πάμε τότε».

Το στενό δρομάκι ανάμεσα στα δύο σπίτια κατέληγε σε ένα ψηλό συρμάτινο φράχτη. Περικύκλωνε το μικρό πίσω κήπο του Λουκ όπου τα μόνα φυτά που έμοιαζαν να επιβιώνουν ήταν τα αγριόχορτα που είχαν ξεπεταχτεί ανάμεσα στις πλάκες.

«Σκαρφαλώνουμε», είπε ο Τζέις βάζοντας την μπότα του σε ένα κενό στο φράχτη. Άρχισε να σκαρφαλώνει. Ο φράχτης τραντάχτηκε τόσο πολύ που η Κλέρι κοίταξε ανήσυχη γύρω της μήπως τους είχε ακούσει κανείς. Δεν είδε όμως φώτα στα σπίτια των γειτόνων. Ο Τζέις

έφτασε στην κορυφή του φράχτη και πήδηξε απ' την άλλη πλευρά, πάνω στους θάμνους απ' όπου βγήκε μια διαπεραστική κραυγή.

Στην αρχή, η Κλέρι νόμιζε ότι είχε πέσει πάνω σε καμία αδέσποτη γάτα. Άκουσε τον Τζέις να φωνάζει ξαφνιασμένος καθώς έπεσε ανάσκελα. Μια σκούρα σκιά –πολύ μεγάλη για γάτα– πετάχτηκε απ' τις φυλλωσιές και άρχισε να τρέχει σκυφτή στον κήπο. Ο Τζέις σηκώθηκε όρθιος και άρχισε να την κυνηγάει με ύφος αρπακτικού.

Η Κλέρι άρχισε να σκαρφαλώνει. Καθώς πέρασε το πόδι της πάνω απ' το φράχτη, το τζιν που της είχε δανείσει η Ίζαμπελ πιάστηκε σε ένα κομμάτι σύρμα και σκίστηκε στο πλάι. Έπεσε στο χώμα με τα παπούτσια της να βουλιάζουν στην απαλή λάσπη, τη στιγμή που ο Τζέις έβγαλε μια θριαμβευτική κραυγή. «Τον έπιασα!»

Η Κλέρι γύρισε και είδε τον Τζέις να κάθεται πάνω στον εισβολέα, που ήταν πεσμένος μπρούμυτα, με τα χέρια πάνω απ' το κεφάλι του. Ο Τζέις άρπαξε τον καρπό του. «Για να δούμε και το πρόσωπό σου...»

«Φύγε από πάνω μου, ψωνάρα», φώναξε ο εισβολέας σπρώχνοντας τον Τζέις. Πάλεψε και κατάφερε να ανακαθίσει, ενώ τα στραπατσαρισμένα του γυαλιά είχαν πέσει κάπου πιο πέρα.

Η Κλέρι σταμάτησε έκπληκτη. «Σάιμον;»

«Θεούλη μου», είπε ο Τζέις ξεφυσώντας. «Και νόμιζα ότι είχα πιάσει κάτι ενδιαφέρον».

«Μα τι έκανες εκεί; Γιατί κρυβόσουν στους θάμνους του Λουκ;» ρώτησε η Κλέρι βγάζοντας φύλλα απ' τα μαλλιά του Σάιμον. Εκείνος υπέμεινε τις περιποιήσεις της

με ένα αγριεμένο βλέμμα. Η Κλέρι, όταν φανταζόταν ότι θα ξανάβλεπε τον Σάιμον, όταν θα είχαν τελειώσει όλα αυτά, τον φανταζόταν σε πολύ καλύτερη διάθεση. «Αυτό είναι που δεν καταλαβαίνω».

«Εντάξει, εντάξει, φτάνει. Μπορώ να φτιάξω μόνος μου τα μαλλιά μου, Φρέι», είπε ο Σάιμον και τραβήχτηκε απ' το άγγιγμά της. Κάθονταν στα σκαλοπάτια της πίσω πόρτας του Λουκ. Ο Τζέις είχε κάτσει στη σιδερένια κουπαστή και έκανε επιμελώς ότι δεν τους έδινε σημασία, χρησιμοποιώντας το ραβδί του για να λιμάρει τα νύχια του. Η Κλέρι αναρωτήθηκε τι θα έλεγε το Κονκλάβιο γι' αυτή τη χρήση του μαγικού εργαλείου.

«Θέλω να πω, ο Λουκ ήξερε ότι είσαι εδώ;» τον ρώτησε.

«Φυσικά και δεν ήξερε ότι ήμουν εδώ», είπε εκνευρισμένος ο Σάιμον. «Δεν τον έχω ρωτήσει, αλλά δεν νομίζω ότι εγκρίνει ιδιαίτερα το να κρύβονται διάφοροι άγνωστοι έφηβοι στον κήπο του».

«Δεν είσαι άγνωστος. Σε ξέρει». Ήθελε να απλώσει το χέρι της και να σκουπίσει το μάγουλό του που αιμορραγούσε ελαφρώς από ένα σημείο όπου τον είχε γρατζουνίσει ένα κλαδί. «Το σημαντικό όμως είναι ότι είσαι καλά».

«Ότι εγώ είμαι καλά;» γέλασε ο Σάιμον με ένα οξύ, θλιμμένο ήχο. «Κλέρι, έχεις καμία ιδέα του τι έχω περάσει αυτές τις μέρες; Την τελευταία φορά που σε είδα, έτρεχες έξω απ' το Τζάβα Τζόουνς σαν τρελή και μετά απλώς... εξαφανίστηκες. Δεν σήκωνες το κινητό σου, μετά το τηλέφωνο του σπιτιού σας ήταν απενεργοποιημένο και μετά ο Λουκ μου είπε ότι είχες φύγει και είχες πάει να μείνεις με κάτι συγγενείς έξω απ' τη Νέα Υόρκη

ενώ εγώ ξέρω ότι δεν έχεις άλλους συγγενείς. Νόμιζα ότι είχα κάνει κάτι και είχες θυμώσει».

«Τι να έχεις κάνει δηλαδή;» είπε η Κλέρι και πήγε να πιάσει το χέρι του. Εκείνος το τράβηξε μακριά, χωρίς να την κοιτάξει.

«Δεν ξέρω... κάτι», είπε.

Ο Τζέις, απασχολημένος ακόμα με τα νύχια του, γέλασε πνιχτά.

«Είσαι ο καλύτερός μου φίλος», είπε η Κλέρι. «Δεν σου είχα θυμώσει».

«Ναι, καλά, απ' την άλλη όμως δεν μπήκες καν στον κόπο να με πάρεις ένα τηλέφωνο και να μου πεις ότι την είχες βρει με έναν τύπο με βαμμένα μαλλιά, δήθεν γκοθά που τον γνώρισες μάλλον στον Πανδαιμόνιο», είπε ο Σάιμον επιδεικτικά. «Αφού είχα περάσει τρεις μέρες τρέμοντας στη σκέψη ότι μπορεί και να είχες πεθάνει».

«Δεν την είχα βρει με κανέναν», είπε η Κλέρι, ευγνωμονώντας το σκοτάδι που έκρυβε το κοκκίνισμά της.

«Και τα μαλλιά μου είναι φυσικά», είπε ο Τζέις. «Αν θες να ξέρεις».

«Και τι έκανες αυτές τις τρεις μέρες, λοιπόν;» είπε ο Σάιμον με μάτια σκοτεινά, γεμάτα καχυποψία. «Έχεις στ' αλήθεια μια μακρινή θεία που τη λένε Ματίλντα και έπαθε τη γρίπη των πουλερικών και έπρεπε να μείνεις κοντά της μέχρι να γίνει καλά;»

«Έτσι σου είπε ο Λουκ;»

«Όχι. Είπε απλώς ότι είχες πάει να επισκεφθείς μια άρρωστη θεία και ότι το τηλέφωνό σου μάλλον δεν λειτουργούσε στην εξοχή. Όχι πως τον πίστεψα. Όταν με έδωξε, έκανα το γύρο του σπιτιού και κοίταξα από τα

πίσω παράθυρα. Τον είδα να πακετάρει ένα σακίδιο σαν να έφευγε για σαββατοκύριακο. Τότε αποφάσισα να μείνω εδώ γύρω και να παραφυλάω».

«Γιατί; Επειδή έφτιαξε την τσάντα του;»

«Τη γέμισε με όπλα», είπε ο Σάιμον, σκουπίζοντας το αίμα στο μάγουλό του με το μανίκι της μπλούζας του. «Μαχαίρια, δυο στιλέτα, ακόμα και ένα σπαθί. Και το πιο παράξενο είναι ότι κάποια απ' τα όπλα μου φάνηκε πως έλαμπαν». Κοίταξε την Κλέρι και μετά τον Τζέις και μετά πίσω την Κλέρι. Το ύφος του ήταν καυστικό και απότομο, σαν τα μαχαίρια του Λουκ. «Μη μου πείτε τώρα ότι τα φαντάστηκα όλα, έτσι;»

«Όχι», είπε η Κλέρι. «Δεν θα σου πω αυτό». Κοίταξε τον Τζέις. Η τελευταίες ακτίνες του ήλιου έριχναν χρυσές σπίδες στα μάτια του. «Θα του πω την αλήθεια».

«Το ξέρω».

«Θα προσπαθήσεις να με σταματήσεις;»

Κοίταξε το ραβδί που κρατούσε στο χέρι του. «Ο όρκος μου στο Κονκλάβιο με δεσμεύει να μη μιλήσω σε κανέναν. Εσένα δεν σε δεσμεύει τέτοιος όρκος».

Η Κλέρι στράφηκε στον Σάιμον, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα. «Εντάξει», του είπε. «Άκου λοιπόν τι πρέπει να μάθεις...»

Ο ήλιος είχε χαθεί τελείως στο βάθος του ορίζοντα και η αυλή ήταν κατασκότεινη όταν πια η Κλέρι σταμάτησε να μιλάει. Ο Σάιμον είχε ακούσει την εκτενή της διήγηση με μια σχεδόν απαθή έκφραση, μορφάζοντας μόνο λιγάκι όταν είχε φτάσει στο σημείο με τον Ράβενερ. Όταν τέλειωσε τη διήγησή της, η Κλέρι καθάρισε το στεγνό λαιμό της και ένιωσε να πεθαίνει απ' τη δίψα.

«Λοιπόν;» είπε, «έχεις καμία ερώτηση;»

Ο Σάιμον σήκωσε το χέρι του. «Ω, ναι», είπε. «Έχω και μάλιστα πολλές».

Η Κλέρι ξεφύσηξε κουρασμένη. «Λέγε».

Έδειξε τον Τζέις. «Αυτός είναι ένας... πώς λες αυτούς τους τύπους, πάλι;»

«Κυνηγός των Σκιών», είπε η Κλέρι.

«Κυνηγός δαιμόνων», είπε επεξηγηματικά ο Τζέις. «Σκοτώνω δαίμονες. Δεν είναι και τόσο δύσκολο να το καταλάβεις».

Ο Σάιμον κοίταξε πάλι την Κλέρι. «Σοβαρά;» τα μάτια του ήταν μισόκλειστα, σαν να περίμενε να του πει ότι τίποτα απ' όλα αυτά δεν ήταν αλήθεια και ότι ο Τζέις ήταν ένας επικίνδυνος δραπέτης από το τρελάδικο που είχε αποφασίσει να τον κάνει παρέα μόνο και μόνο για ανθρωπιστικούς λόγους.

«Σοβαρά».

Στο πρόσωπο του Σάιμον εμφανίστηκε μια σοβαρή έκφραση. «Και υπάρχουν και βρικόλακες; Και λυκάνθρωποι, μάγοι, όλα αυτά;»

Η Κλέρι δάγκωσε το κάτω της χείλος. «Έτσι μου είπαν κι εμένα».

«Και τους σκοτώνεις κι αυτούς;» ρώτησε ο Σάιμον, απευθύνοντας την ερώτηση στον Τζέις, που είχε βάλει στην τσέπη του το ραβδί και εξέταζε τα τέλεια νύχια του για τυχόν ελαττώματα.

«Μόνο όταν έχουν κάνει αταξίες».

Για μια στιγμή ο Σάιμον έμεινε σιωπηλός, κοιτάζοντας τα πόδια του. Η Κλέρι αναρωτήθηκε μήπως είχε κάνει λάθος που τον είχε φορτώσει με όλες αυτές τις αλλοπρόσαλλες πληροφορίες. Είχε μια πρακτική πλευρά

πολύ πιο έντονη απ' ό,τι οποιοσδήποτε άλλος γνωστός της' μπορεί να μην του άρεσε καθόλου που μάθαινε κάτι τέτοιο, κάτι για το οποίο δεν υπήρχε λογική εξήγηση. Έσκυψε προς το μέρος του, ανήσυχη, τη στιγμή που ο Σάιμον σήκωσε το κεφάλι του. «Αυτό είναι απίθανο», είπε.

Ο Τζέις έδειξε τόση έκπληξη, όση ένιωσε και η Κλέρι. «Απίθανο;»

Ο Σάιμον κούνησε το κεφάλι του με ενθουσιασμό, τόσο δυνατά που οι μελαχρινές μπούκλες στο μέτωπό του κουνήθηκαν. «Απίστευτο. Είναι σαν το Ντάντζιονς εντ Ντράγκονς, αλλά αληθινό!»

Ο Τζέις κοιτούσε τον Σάιμον σαν να ήταν κάποιο παράξενο είδος πλάσματος απ' τον Άρη. «Σαν ποιο;»

«Ένα παιχνίδι», του εξήγησε η Κλέρι. Ένιωσε κάπως άβολα. «Παριστάνουν ότι είναι μάγοι και νεράιδες και σκοτώνουν τέρατα και τέτοια».

Ο Τζέις έδειχνε να μην καταλαβαίνει τίποτα.

Ο Σάιμον χαμογέλασε. «Αλήθεια δεν το έχεις ακούσει;»

«Έχω ακούσει για τα μπουντρούμια³», είπε ο Τζέις. «Και ξέρω τι είναι οι δράκοι, αν και έχουν σχεδόν εκλείψει».

Ο Σάιμον φάνηκε να απογοητεύεται. «Δεν έχεις σκοτώσει ποτέ δράκο, δηλαδή;»

«Ούτε έχει γνωρίσει ποτέ δίμετρη, καυτή ξωτικίνα με μπικίνι, μάλλον», είπε εκνευρισμένη η Κλέρι. «Ξεκόλλα, Σάιμον».

«Τα αληθινά ξωτικά έχουν περίπου είκοσι εκατοστά

³ Κυριολεκτικά, το παιχνίδι *Dungeons and Dragons* σημαίνει Μπουντρούμια και δράκοι (Σ.τ.Μ.).

ύφος», διευκρίνισε ο Τζέις. «Και δαγκώνουν».

«Αλλά οι θηλυκοί βρικόλακες είναι κουκλάρες, έτσι;» είπε ο Σάιμον. «Εννοώ ότι κάποιες είναι πολύ καυτές».

Η Κλέρι αναρωτήθηκε προς στιγμή αν ο Τζέις σκόπευε να πεταχτεί απ' τη θέση του και να βγάλει νοκ-άουτ τον Σάιμον, αλλά δεν έγινε τίποτα τέτοιο. Ο Τζέις σκέφτηκε για λίγο την ερώτηση του Σάιμον. «Μερικές ναι, δεν είναι κακές».

«Απίθανο», επανέλαβε ο Σάιμον. Η Κλέρι αποφάσισε ότι ήταν καλύτερα πριν που τα δυο αγόρια τσακώνονταν.

Ο Τζέις γλίστρησε απ' την κουπαστή. «Λοιπόν, θα πάμε να ψάξουμε το σπίτι ή όχι;»

Ο Σάιμον σηκώθηκε όρθιος. «Μέσα», είπε. «Τι ψάχνουμε;»

«Ψάχνουμε;» ρώτησε ο Τζέις με ένα σαρκαστικά ευγενικό ύφος. «Δεν θυμάμαι να σε κάλεσε κανείς».

«Τζέις», είπε θυμωμένη η Κλέρι.

Η γωνία του στόματός του κουνήθηκε. «Πλάκα έκανα». Έκανε στο πλάι για να την αφήσει να περάσει. «Πάμε;»

Η Κλέρι δοκίμασε το πόμολο στα σκοτεινά. Κουνήθηκε, ενεργοποιώντας το φως της εισόδου. Η πόρτα που οδηγούσε στο βιβλιοπωλείο ήταν κλειστή· η Κλέρι έπαιξε λίγο με το πόμολο αλλά μάταια. «Είναι κλειδωμένη».

«Αφήστε με να περάσω, θνητοί», είπε ο Τζέις παραμερίζοντάς την απαλά. Έβγαλε το ραβδί του απ' την τσέπη του και το ακούμπησε στην πόρτα. Ο Σάιμον τον κοίταξε με κάποια δυσφορία. Όσες σέξι βρικόλακινες και να του γνώριζε, σκέφτηκε η Κλέρι, θα δυσκολευόταν πολύ να τον συμπαθήσει.

«Είναι λίγο κάπως, δεν είναι;» μουρμούρισε ο Σάιμον.
«Πώς τον αντέχεις;»

«Μου έσωσε τη ζωή».

Ο Σάιμον την κοίταξε βιαστικά. «Πώς...»

Η πόρτα άνοιξε με ένα “κλικ”. «Ετοιμοι», είπε ο Τζέις, βάζοντας το ραβδί πίσω στην τσέπη του. Η Κλέρι είδε το Σημάδι πάνω στην πόρτα –λίγο πιο πάνω απ’ το κεφάλι του– να σβήνει καθώς περνούσαν μέσα. Η πίσω πόρτα οδηγούσε σε μια μικρή αποθηκούλα, με γυμνούς τοίχους απ’ όπου έπεφταν σοβάδες. Παντού υπήρχαν χαρτονένια κουτιά, πάνω στα οποία ήταν γραμμένα με μαρκαδόρο τα περιεχόμενά τους: ποίηση, μυθιστόρημα, μαγειρική, τοπικού ενδιαφέροντος, αισθηματικά.

«Το διαμέρισμα είναι από δω», είπε η Κλέρι και πήγε προς την πόρτα που τους έδειχνε, στο βάθος του δωματίου.

«Περίμενε», είπε ο Τζέις και την έπιασε απ’ το μπράτσο.

Τον κοίταξε ανήσυχη. «Συμβαίνει κάτι;»

«Δεν ξέρω». Προχώρησε στριμωγμένα μεταξύ δυο στενών στοιβών από κούτες και σφύριξε. «Κλέρι, έλα εδώ, πρέπει να το δεις αυτό».

Η Κλέρι κοίταξε γύρω της. Στην αποθήκη ήταν σκοτεινά και το μόνο φως ήταν η λάμπα της αυλής που έφεγγε απ’ το παράθυρο. «Είναι τόσο σκοτεινά...»

Αμέσως άναψε ένα φως, που έλουσε το δωμάτιο με μια αστραφτερή λάμψη. Ο Σάιμον γύρισε απ’ την άλλη, κλείνοντας τα μάτια του. «Άου!»

Ο Τζέις γέλασε. Στεκόταν πάνω από ένα σφραγισμένο κουτί με το χέρι σηκωμένο ψηλά. Κάτι στην παλάμη του έλαμπε και το φως έβγαине απ’ τις χαραματιές ανά-

μεσα απ' τα δάχτυλά του. «Μαγικό φως», είπε.

Ο Σάιμον μουρμούρισε κάτι μέσα απ' τα δόντια του. Η Κλέρι διέσχιζε ήδη την αποθήκη σκοντάφτοντας σε κούτες, πηγαίνοντας προς τον Τζέις. Στεκόταν πίσω από μια στοίβα βιβλίων μυστηρίου που έγερνε επικίνδυνα και το μαγικό φως έριχνε μια απόκοσμη λάμψη στο πρόσωπό του. «Κοίτα εκεί», της είπε δείχνοντας ένα σημείο ψηλά στον τοίχο. Στην αρχή της φάνηκε ότι της έδειχνε κάτι διακοσμητικές απλίες. Όταν τα μάτια της συνήθισαν, κατάλαβε ότι στην πραγματικότητα ήταν κρύκοι από μέταλλο, με κοντές αλυσίδες στην άκρη, σφηνωμένες απ' τη μια μεριά στον τοίχο. «Μη μου πεις ότι είναι...»

«Χειροπέδες», είπε ο Σάιμον πηγαίνοντας προσεκτικά προς το μέρος τους. «Αυτό είναι τουλάχιστον...»

«Μην πεις διεστραμμένο», είπε η Κλέρι προειδοποιητικά. «Για τον Λουκ μιλάμε».

Ο Τζέις άπλωσε το χέρι του για να αγγίξει το εσωτερικό των χειροπεδών. Όταν κατέβασε το χέρι του, τα δάχτυλά του ήταν γεμάτα από μια καφετιά σκόνη. «Αίμα. Κοίτα», είπε και έδειξε τον τοίχο γύρω απ' το σημείο όπου ήταν στερεωμένες οι αλυσίδες. Ο σοβάς έμοιαζε να είναι έτοιμος να πέσει. «Κάποιος προσπάθησε να τις τραβήξει απ' τον τοίχο. Μάλλον προσπάθησε πολύ σκληρά, από ό,τι φαίνεται».

Η καρδιά της Κλέρι άρχισε να χτυπάει σαν τρελή. «Λες να έπαθε κάτι ο Λουκ;»

Ο Τζέις χαμήλωσε το φως. «Λέω ότι καλό θα ήταν να μάθουμε».

Η πόρτα που οδηγούσε στο διαμέρισμα ήταν ξεκλειδωτή. Οδηγούσε κατευθείαν στο σαλόνι του Λουκ. Παρά

τις εκατοντάδες βιβλίων στο βιβλιοπωλείο, στο σπίτι υπήρχαν άλλα τόσα. Τα ράφια έφταναν μέχρι το ταβάνι και τα βιβλία ήταν στοιβαγμένα σε “διπλή σειρά”, έτσι που τα μπροστινά έκρυβαν τα πίσω. Τα περισσότερα ήταν ποίηση και μυθιστορήματα, με κάμποση φανταστική λογοτεχνία και μυστήριο. Η Κλέρι θυμήθηκε να διαβάξει ολόκληρη την πεντάτομη σειρά των *Χρονικών της Πράιντεν*⁴, κουλουριασμένη στο περβάζι του παραθύρου του Λουκ, με τον ήλιο να βασιλεύει στον ορίζοντα, πέρα απ’ το ποτάμι.

«Νομίζω ότι είναι ακόμα κάπου εδώ γύρω», φώναξε ο Σάιμον, που στεκόταν στην πόρτα της μικρής κουζίνας του Λουκ. «Η καφετιέρα είναι αναμμένη και έχει ακόμα μέσα καφέ. Και μάλιστα ζεστό.

Η Κλέρι κοίταξε στην κουζίνα. Ο νεροχύτης ήταν γεμάτος πιάτα. Στο διάδρομο, τα παλτό του Λουκ ήταν κρεμασμένα τακτικά σε κρεμάστρες μέσα στην ντουλάπα. Διέσχισε το διάδρομο και πήγε προς το μικρό υπνοδωμάτιο του Λουκ. Ήταν το ίδιο, όπως πάντα, με το κρεβάτι και το γκριζο κουβερλί άστρωτο, το γραφείο καλυμμένο με κέρματα. Γύρισε απ’ την άλλη. Όταν είχαν μπει στο σπίτι, κάτι μέσα της, της έλεγε ότι θα έβρισκαν το σπίτι διαλυμένο και τον Λουκ δεμένο, πληγωμένο ή και κάτι χειρότερο. Τώρα δεν ήξερε τι να σκεφτεί.

Διέσχισε το διάδρομο μουδιασμένη, κατευθυνόμενη στο μικρό ξενώνα όπου είχε μείνει τόσες φορές όταν έλειπε η μητέρα της για δουλειά. Ξενυχτούσαν μαζί με τον Λουκ βλέποντας παλιές ταινίες τρόμου στην αρχαία

⁴ Τα Χρονικά της Πράιντεν του Αλεξάντερ Λούντ, είναι μια πεντάτομη σειρά βιβλίων φαντασίας για παιδιά. Ένα απ’ τα βιβλία της σειράς έγινε και ταινία από την Ντίσνεϊ με τίτλο Το μαύρο καζάνι.

ασπρόμαυρη τηλεόρασή του. Είχε αφήσει και μια έξτρα τσάντα με πράγματα εκεί για να μη χρειάζεται να τα κουβαλάει κάθε φορά που θα έμενε εκεί.

Γονάτισε και τράβηξε την τσάντα από κάτω απ' το κρεβάτι, τραβώντας την απ' το λαδί λουράκι της. Ήταν γεμάτη καρφίτσες, τις περισσότερες απ' τις οποίες τις της είχε χαρίσει ο Σάιμον: ΟΙ ΓΚΕΪΜΕΡ ΔΕΝ ΠΑΙΖΟΝΤΑΙ, ΑΚΟΜΑ ΝΑ ΓΙΝΩ ΒΑΣΙΛΙΑΣ. Μέσα είχε διπλωμένα ρούχα, μερικά ζευγάρια εσώρουχα, βούρτσα, ακόμα και σαμπουάν. Επιτέλους, σκέφτηκε η Κλέρι και έκλεισε με το πόδι της την πόρτα του δωματίου. Άλλαξε βιαστικά, πετώντας τα μεγάλα –και πλέον, γεμάτα γρασίδι, λάσπη και ιδρώτα– ρούχα της Ίζαμπελ και έβαλε μια δική της φόρμα, απαλή σαν μαλακό χαρτί, και ένα μπλε μπλουζάκι με ένα κινέζικο καρτούν. Πέταξε τα ρούχα της Ίζαμπελ στην τσάντα, έκλεισε βιαστικά το φερμουάρ και βγήκε απ' το δωμάτιο. Η τσάντα που κρεμόταν στην πλάτη της της έδινε μια ευχάριστη αίσθηση οικειότητας. Ήταν ωραία να έχει πάλι κάτι δικό της.

Βρήκε τον Τζέις στο γεμάτο βιβλία γραφείο του Λουκ, να εξετάζει μια πράσινη τσάντα που ήταν ανοιχτή πάνω στο γραφείο. Ήταν, όπως είχε πει ο Σάιμον, γεμάτη όπλα: στιλέτα μέσα σε θήκες, ένα στριφογυριστό μαστίγιο και κάτι που έμοιαζε σαν μεταλλικός δίσκος, κοφτερός σαν ξυράφι.

«Τσάκραμ», είπε ο Τζέις, σηκώνοντας το κεφάλι του καθώς μπήκε στο δωμάτιο η Κλέρι. «Ένα όπλο Σιχ. Το στριφογυρίζεις γύρω απ' το δάχτυλό σου πριν το εκσφενδονίσεις. Είναι σπάνια και δύσκολα στη χρήση. Παράξενο που έχει ένα τέτοιο ο Λουκ. Ήταν το αγαπημένο όπλο του Χοτζ, τον παλιό καιρό. Έτσι μου έχει πει του-

λάχιστον».

«Ο Λουκ συλλέγει αντικείμενα. Ξέρεις, διάφορα αντικείμενα τέχνης», είπε η Κλέρι δείχνοντας το ράφι πίσω απ' το γραφείο, που ήταν γεμάτο με ινδιάνικα αγάλματα και ρώσικες εικόνες. Το αγαπημένο της ήταν ένα αγαλματίδιο της θεάς Κάλι που κρατούσε ένα σπαθί και ένα κομμένο κεφάλι, ενώ χόρευε με το δικό της κεφάλι ριγμένο προς τα πίσω και τα μάτια μισόκλειστα. Στο πλάι του γραφείου υπήρχε ένα κινέζικο παραβάν αντίκα, σκαλισμένο από λαμπερό ροδόξυλο. «Όμορφα πράγματα».

Ο Τζέις μετακίνησε προσεκτικά τη λεπίδα Τσάκραμ. Απ' το άνοιγμα της τσάντας του Λουκ βγήκαν μερικά ρούχα, που φαίνονταν να είχαν πεταχτεί μέσα την τελευταία στιγμή. «Νομίζω ότι αυτό όμως είναι δικό σου», της είπε.

Έβγαλε ένα ορθογώνιο αντικείμενο που ήταν κρυμμένο ανάμεσα στα ρούχα: μια φωτογραφία με ξύλινη κορνίζα με μια κάθεται ρωγμή στο τζάμι της. Η ρωγμή απλωνόταν σαν γυάλινο δίχτυ σε όλη την εικόνα, πάνω στα χαμογελαστά πρόσωπα του Λουκ, της Κλέρι και της μητέρας της. «Ναι, δική μου είναι», είπε η Κλέρι αρπάζοντάς το απ' το χέρι του.

«Είναι σπασμένη» παρατήρησε ο Τζέις.

«Το ξέρω. Εγώ την έσπασα. Όταν την πέταξα σ' εκείνο το δαίμονα, τον Ράβενερ». Τον κοίταξε, και είδε στο πρόσωπό του να σχηματίζεται μια έκφραση κατανόησης. «Αυτό σημαίνει ότι ο Λουκ πήγε στο διαμέρισμά μας, μετά την επίθεση του δαίμονα. Μπορεί ακόμα και σήμερα...»

«Πρέπει να ήταν ο τελευταίος άνθρωπος που πέρασε

απ' την Πύλη», είπε ο Τζέις. «Γι' αυτό μας έφερε εδώ. Εσύ είπες ότι δεν σκεφτόσουν τίποτα, οπότε μας έφερε στο μέρος που είχε χρησιμοποιηθεί πιο πρόσφατα».

«Αυτή η Δωροθέα δεν μας είπε ότι ήταν εκεί ο Λουκ. Πολύ ευγενικό εκ μέρους της».

«Μπορεί και να την πλήρωσε για να μη μιλήσει. Ή αυτό ή εμπιστεύεται περισσότερο εκείνον από εμάς. Κάτι που σημαίνει ότι ο Λουκ ίσως δεν είναι...»

«Παιδιά!» ήταν η φωνή του Σάιμον που μπήκε στο γραφείο τρέχοντας πανικόβλητος.

«Κάποιος έρχεται».

Η κορνίζα έπεσε απ' τα χέρια της Κλέρι. «Ο Λουκ;»

Ο Σάιμον κοίταξε προς το διάδρομο και κούνησε καταφατικά το κεφάλι. «Ναι. Αλλά δεν είναι μόνος του -είναι και δυο άνδρες μαζί του».

«Άνδρες;» ο Τζέις διέσχισε το δωμάτιο με ελάχιστες δρασκελιές, κοίταξε έξω απ' την πόρτα και έβρισε από μέσα του. «Μάγοι».

Η Κλέρι τον κοίταξε εμβρόντητοι. «Μάγοι; Μα...»

Ο Τζέις πήγε προς το μέρος τους κουνώντας το κεφάλι του. «Υπάρχει άλλη έξοδος; Πίσω πόρτα;»

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της. Ο ήχος των βημάτων στο διάδρομο ακουγόταν τώρα καθαρά, στέλλοντας κύματα πανικού στο στήθος της.

Ο Τζέις κοίταξε γύρω του με απόγνωση. Το βλέμμα του σταμάτησε στο παραβάν. «Μπείτε εκεί πίσω», είπε. «Γρήγορα!»

Η Κλέρι άφησε τη ραγισμένη κορνίζα στο γραφείο και γλιστρησε πίσω απ' το παραβάν, τραβώντας τον Σάιμον πίσω της. Ο Τζέις ήταν ακριβώς από πίσω τους, με το ραβδί στο χέρι. Ίσα που είχε προλάβει να κρυφτεί, όταν

η Κλέρι άκουσε την πόρτα να ανοίγει διάπλατα, τον ήχο των βημάτων στο γραφείο του Λουκ και μετά φωνές. Τρεις άνδρες που μιλούσαν. Κοίταξε ανήσυχη τον Σάιμον, που ήταν κατάχλωμος και μετά τον Τζέις, που είχε σηκώσει το ραβδί του και κουνούσε ελαφρώς την άκρη, σχηματίζοντας στον αέρα ένα τετράγωνο πίσω από το παραβάν. Μπροστά στα μάτια της Κλέρι, το άορατο σχήμα έγινε ορατό, σαν ένα μεγάλο τζάμι. Άκουσε τον Σάιμον να αναστενάζει —έναν αδιόρατο, ανεπαίσθητο ήχο— και είδε τον Τζέις που τους έκανε νόημα με τα χείλη του: *Δεν μπορούν να μας δουν πίσω από αυτό, εμείς όμως μπορούμε.*

Δαγκώνοντας τα χείλη της, η Κλέρι πήγε προς την άκρη του παραβάν και κρυφοκοίταξε στο δωμάτιο, νιώθοντας την ανάσα του Σάιμον στο σβέρκο της. Έβλεπε το δωμάτιο πεντακάδαρα: τα ράφια, το γραφείο με το σακίδιο πεταμένο βιαστικά, και τον Λουκ με τα γυαλιά όρασης τραβηγμένα πίσω στο κεφάλι του, ταλαιπωρημένο και χαμπουριασμένο. Στεκόταν δίπλα στην πόρτα. Ήταν τρομακτικό, παρόλο που ήξερε ότι δεν μπορούσε να τη δει —το τζάμι που είχε φτιάξει ο Τζέις ήταν σαν τα παράθυρα στις αίθουσες ανάκρισης ενός αστυνομικού τμήματος: μπορούσες να δεις αλλά όχι να σε δουν.

Ο Λουκ γύρισε το κεφάλι του προς το διάδρομο. «Ναι, ναι, κοιτάξτε με την ησυχία σας», είπε με ύφος γεμάτο πικρό σαρκασμό. «Πολύ ευχάριστο το ενδιαφέρον σας».

Απ' τη γωνία του γραφείου ακούστηκε ένας καγχασμός. Με ένα ανυπόμονο τίναγμα του καρπού του, ο Τζέις άγγιξε το πλαίσιο του "παραθύρου" του και αυτό έγινε μεγαλύτερο, αποκαλύπτοντας μεγαλύτερο μέρος του δωματίου. Μαζί με τον Λουκ ήταν δυο άνδρες, ντυ-

μένοι με μακριούς, πορφυρούς χιτώνες, με τις κουκούλες ριγμένες στην πλάτη τους. Ο ένας ήταν αδύνατος, με ένα κομψό γκριζο μουστάκι και μυτερή γενειάδα. Όταν χαμογελούσε, τα δόντια του άστραφταν εκτυφλωτικά λευκά. Ο άλλος ήταν πιο εύσωμος, γεροδεμένος σαν πυγμαχός και έμοιαζε να γυαλίζει στους κροτάφους και το μέτωπο, λες και το δέρμα του ήταν πολύ τεντωμένο.

«Αυτοί είναι μάγοι;» ψιθύρισε πνιχτά η Κλέρι.

Ο Τζέις δεν απάντησε. Είχε παγώσει στη θέση του, σφιγμένος σαν σιδερένια κολόνα. Φοβάται ότι θα μας προδώσω, ότι θα τρέξω στον Λουκ, σκέφτηκε η Κλέρι. Ευχήθηκε να μπορούσε να τον διαβεβαιώσει ότι δεν θα έκανε τίποτα τέτοιο. Και μόνο η όψη εκείνων των ανδρών, με τους βαριούς χιτώνες τους, στο πορφυρό χρώμα του αίματος, είχε κάτι που της προκαλούσε τρόμο.

«Σκέψου το σαν μια φιλική επίσκεψη, Γκρέιμαρκ», είπε ο άνδρας με το μουστάκι. Το χαμόγελό του αποκάλυψε δόντια τόσο κοφτερά, σαν να τα είχε λιμάρει ένα ένα.

«Δεν υπάρχει τίποτα φιλικό σε σένα, Πάνγκμπορν», είπε ο Λουκ και κάθισε στην άκρη του γραφείου του, τοποθετώντας το σώμα του σε τέτοια γωνία, ώστε να κρύβει κάπως το σακίδιο και τα περιεχόμενά του. Τώρα που ήταν πιο κοντά της, η Κλέρι μπορούσε να δει ότι τα χέρια και το πρόσωπό του ήταν μελανιασμένα, τα δάχτυλά του γρατζουνισμένα και γεμάτα αίματα. Ένα βαθύ κόψιμο στο λαιμό του, έφτανε μέχρι το γιακά του πουκαμίσου του και συνέχιζε πιο κάτω. Τι στο καλό είχε πάθει ο Λουκ;

«Μπλάχγουελ, μην το αγγίζεις αυτό! Είναι πολύτι-

μο», είπε ο Λουκ αυστηρά.

Ο μεγαλόσωμος, κοκκινομάλλης άνδρας που είχε πιάσει το άγαλμα της Κάλι απ' τη βιβλιοθήκη το χάιδεψε με τα χοντρά του δάχτυλα σκεπτικός. «Ωραίο», είπε.

«Α», είπε ο Πάνγκμπορν, παίρνοντας το αγαλματίδιο απ' τα χέρια του συντρόφου του. «Εκείνη που φτιάχτηκε για να πολεμήσει το δαίμονα, που δεν μπορούσε να σκοτωθεί από θεό ή θνητό: "Ω, Κάλι, μητέρα μου αιώνια! Μάγισσα του Τρομερού Σίβα, χόρευες μες στη μεδυσμένη σου ζάλη, χτυπώντας τα χέρια με μανία. Εσύ δίνεις Ζωή σε όλα όσα ζουν και εμείς δεν είμαστε παρά τα ανίσχυρα πιόνια σου"».

«Πολύ ωραία», είπε ο Λουκ. «Δεν ήξερα ότι είσαι γνώστης των ινδουιστικών μύθων».

«Όλοι οι μύθοι έχουν μέσα τους αλήθεια», είπε ο Πάνγκμπορν και η Κλέρι ένωσε ένα μικρό ρίγος στη ραχοκοκαλιά της. «Η μήπως έχεις ξεχάσει ακόμα κι αυτό;»

«Δεν ξεχνάω ποτέ», είπε ο Λουκ. Παρόλο που έμοιαζε χαλαρός, η Κλέρι διέκρινε την ένταση στις γραμμές των ώμων και το στόμα του. «Ο Βάλενταιν σας έστειλε;»

«Ακριβώς», είπε ο Πάνγκμπορν. «Πίστευε ότι ίσως είχατε αλλάξει γνώμη».

«Δεν έχω να αλλάξω γνώμη για κάτι. Σας είπα ήδη ότι δεν ξέρω τίποτα. Ωραίοι χιτώνες, παρεμπιπτόντως».

«Ευχαριστούμε», είπε ο Μπλάκγουελ με ένα ύπουλο χαμόγελο. «Τους αρπάξαμε από κάτι νεκρούς μάγους».

«Αυτοί είναι οι επίσημοι χιτώνες της ημέρας των Συνθηκών, δεν είναι;» ρώτησε ο Λουκ. «Από την Εξέγερση τους έχετε;»

Ο Πάνγκμπορν γέλασε πνιχτά. «Λάφυρα πολέμου».

«Δεν φοβάστε να μη σας περάσει κανείς για αληθινούς

μάγους;»

«Όχι» είπε ο Μπλάκγουελ «από κοντά αποκλείεται».

Ο Πάνγκμπορν χάιδεψε την άκρη του χιτώνα του. «Θυμάσαι την Εξέγερση, Λούσιαν;» είπε σιγανά. «Ήταν μια τρομερή και φρικτή μέρα. Θυμάσαι πώς προετοιμαζόμασταν μαζί για τη μάχη;»

Ο Λουκ μόρφασε. «Ό,τι έγινε, έγινε. Δεν έχω τίποτα να σας πω, παιδιά. Δεν μπορώ να σας βοηθήσω. Δεν ξέρω τίποτα».

«Το “τίποτα” είναι πολύ γενική λέξη, τόσο αόριστη», είπε ο Πάνγκμπορν δήθεν μελαγχολικά. «Σίγουρα όποιος έχει τόσα πολλά βιβλία πρέπει να ξέρει έστω κάτι».

«Αν θέλετε να μάθετε πότε έρχονται τα χελιδόνια την άνοιξη μπορώ να σας πω ακριβώς σε ποια σελίδα ποιου βιβλίου θα το βρείτε. Αν όμως θέλετε να μάθετε πού έχει εξαφανιστεί το Θανάσιμο Κύπελλο...»

«Δεν θα έλεγα ότι εξαφανίστηκε, αγαπητέ Γκρέιμαρκ» γουργούρισε ο Πάνγκμπορν. «Μάλλον κρύφτηκε. Το έκρυψε η Τζόσλιν».

«Μπορεί και να το έκανε», είπε ο Λουκ. «Δεν σας είπα ακόμα πού το έκρυψε, υποθέτω;»

«Δεν έχει ανακτήσει ακόμα τις αισθήσεις της», είπε ο Πάνγκμπορν χαράζοντας τον αέρα με το μακρύ του δάχτυλο. «Ο Βάλενταϊν έχει απογοητευτεί. Ανυπομονεί να ξανασμίξουν».

«Είμαι σίγουρος ότι τα αισθήματα δεν είναι και τόσο αμοιβαία», μουρμούρισε ο Λουκ.

«Ζηλεύεις, Γκρέιμαρκ; Ή μήπως δεν νιώθεις πια το ίδιο για εκείνη;»

Στα δάχτυλα της Κλέρι είχε αρχίσει να εμφανίζεται ένα τρέμουλο, τόσο έντονο, που αναγκάστηκε να σταυ-

ρώσει σφιχτά τα χέρια της για να σταματήσει. Τζόσλιν; Είναι δυνατόν να μιλάνε για τη μητέρα μου;

«Δεν ένιωθα ποτέ κάτι συγκεκριμένο για εκείνη», είπε ο Λουκ. «Δυο Κυνηγοί, εξορισμένοι απ' την ίδια τους την πατρίδα, μπορείτε πολύ καλά να καταλάβετε γιατί κάναμε παρέα. Δεν πρόκειται όμως να προσπαθήσω να ανακατευτώ στα σχέδια του Βάλενταϊν για εκείνη, αν αυτό τον ανησυχεί».

«Δεν θα έλεγα ότι ανησυχεί», είπε ο Πάνγκμπορν. «Είναι μάλλον περιέργεια. Όλοι αναρωτιόμασταν αν είσαι ακόμα ζωντανός. Αν είσαι ακόμα... άνθρωπος».

Ο Λουκ ανασήκωσε τα φρύδια του. «Και;»

«Μια χαρά φαίνεσαι», είπε απρόθυμα ο Πάνγκμπορν. Άφησε το αγαλματίδιο στο ράφι. «Υπήρχε και ένα παιδί, έτσι δεν είναι;»

Ο Λουκ φάνηκε να ξαφνιάζεται. «Ορίστε;»

«Μην κάνεις το χαζό», είπε ο Μπλάκγουελ με τη σαρκαστική φωνή του. «Ξέρουμε ότι η σκύλα είχε μια κόρη. Βρήκαν φωτογραφίες της στο σπίτι, το δωμάτιό της...»

«Νόμιζα ότι ρωτούσες αν είχα εγώ παιδιά», τον διέκοψε χαλαρά ο Λουκ. «Ναι, η Τζόσλιν είχε μια κόρη, την Κλαρίσα. Μάλλον θα το έσκασε. Σας έστειλε ο Βάλενταϊν να τη βρείτε;»

«Εμάς; Όχι», είπε ο Πάνγκμπορν. «Την ψάχνει, όμως».

«Θα μπορούσαμε να ψάξουμε εδώ», πρόσθεσε ο Μπλάκγουελ.

«Δεν θα σας το συνιστούσα», είπε ο Λουκ και σηκώθηκε απ' το γραφείο. Στο βλέμμα του είχε μια ξεκάθαρη παγερή απειλή, αλλά η έκφρασή του δεν είχε αλλάξει. «Τι σας κάνει να νομίζετε ότι ζει ακόμα; Νόμιζα ότι ο

Βάλενταϊν είχε στείλει Ράβενερ να σαρώσουν το σπίτι. Με αρκετό δηλητήριο από τέτοιο δαίμονα και ο οποιοσδήποτε άνθρωπος θα γινόταν στάχτη, χωρίς να αφήσει ίχνος πίσω του».

«Βρήκαμε έναν πεθαμένο Ράβενερ», είπε ο Πάνγκμπορν. «Έβαλε υποψίες στον Βάλενταϊν».

«Τα πάντα βάζουν υποψίες στον Βάλενταϊν», είπε ο Λουκ. «Μπορεί να το σκότωσε η Τζόσλιν. Ξέρετε ότι θα μπορούσε».

Ο Μπλάγκουελ μούγκρισε. «Μπορεί».

Ο Λουκ ανασήκωσε τους ώμους του. «Ακούστε. Δεν έχω ιδέα πού είναι το κορίτσι, αλλά αν θέλετε τη γνώμη μου, έχει μάλλον πεθάνει. Θα είχε εμφανιστεί μέχρι τώρα, αν ζούσε. Άλλωστε, δεν είναι και μεγάλος κίνδυνος. Είναι δεκαπέντε χρονών, δεν έχει ακούσει ποτέ για τον Βάλενταϊν και δεν πιστεύει στους δαίμονες».

Ο Πάνγκμπορν χαχάνισε. «Τυχερό παιδί».

«Όχι πια», είπε ο Λουκ.

Ο Μπλάγκουελ σήκωσε τα φρύδια του. «Ακούγεσαι θυμωμένος, Λούσιαν».

«Δεν είμαι θυμωμένος, είμαι εξοργισμένος. Δεν έχω σκοπό να ανακατευτώ στα σχέδια του Βάλενταϊν, καταλαβαίνετε; Δεν είμαι χαζός!»

«Αλήθεια;» είπε ο Μπλάγκουελ. «Φαίνεται ότι με τα χρόνια νοιάζεσαι περισσότερο για το τομάρι σου, Λούσιαν. Δεν ήσουν πάντα τόσο ρεαλιστής».

«Ξέρεις κάτι;» είπε ο Πάνγκμπορν με χαλαρό ύφος. «Θα την ανταλλάξουμε, την Τζόσλιν, για το Κύπελλο. Θα στη φέρναμε κατευθείαν στην πόρτα σου. Το υπόσχεται ο ίδιος ο Βάλενταϊν».

«Το ξέρω», είπε ο Λουκ. «Δεν ενδιαφέρομαι. Δεν ξέρω

πού είναι το πολύτιμο Κύπελλό σας, και δεν έχω καμία όρεξη να ανακατευτώ στα σχέδιά σας. Μπορεί να μισώ τον Βάλενταϊν» πρόσθεσε «αλλά τον σέβομαι. Ξέρω ότι θα ισοπεδώσει όποιον σταθεί εμπόδιο στο δρόμο του. Σκοπεύω να είμαι πολύ μακριά, όταν θα συμβεί αυτό. Είναι ένα τέρας – μια φονική μηχανή».

«Ναι, ποιος μιλάει», γρύλισε ο Μπλάκγουελ.

«Υποθέτω ότι αυτός είναι ο τρόπος σου να μείνεις μακριά απ' το δρόμο του Βάλενταϊν;» είπε ο Πάνγκμπορν δείχνοντας με το μακρύ του δάχτυλο το μισοκρυμμένο σακίδιο του Λουκ πάνω στο γραφείο. «Πας ταξίδι, Λούσιαν;»

Ο Λουκ έγνεψε καταφατικά. «Ναι, θα πάω στην εξοχή. Λέω να παίξω χαλαρά για λίγο καιρό».

«Θα μπορούσαμε να σε σταματήσουμε», είπε ο Μπλάκγουελ. «Να σε αναγκάσουμε να μείνεις».

Ο Λουκ χαμογέλασε και το πρόσωπό του μεταμορφώθηκε. Ξαφνικά δεν ήταν πια ο ευγενικός βιβλιοφάγος άνδρας που έσπρωχνε την Κλέρι στις κούνιες στο πάρκο και της μάθαινε να κάνει ποδήλατο. Ξαφνικά, πίσω απ' τα μάτια του υπήρχε κάτι θανατηφόρο, κάτι βίαιο και ψυχρό. «Θα μπορούσατε να προσπαθήσετε».

Ο Πάνγκμπορν έριξε μια ματιά στον Μπλάκγουελ, που κούνησε μια φορά το κεφάλι του, αργά. Ο Πάνγκμπορν στράφηκε στον Λουκ. «Θα μας ενημερώσεις αν έχεις καμία ξαφνική αναλαμπή μνήμης, έτσι;»

Ο Λουκ χαμογελούσε ακόμα. «Θα είστε οι πρώτοι που θα το μάθετε».

Ο Πάνγκμπορν κούνησε το κεφάλι του. «Μάλλον ήρθε η ώρα να φύγουμε. Είδε να σε φυλάει ο Αρχάγγελος, Λούσιαν».

«Ο Αρχάγγελος δεν φυλάει ανθρώπους σαν κι εμένα», είπε ο Λουκ. Έπιασε το σακίδιο απ' το γραφείο και το έκλεισε. «Δεν φεύγατε, κύριοι;»

Σηκώνοντας τις κουκούλες τους για να κρύψουν τα πρόσωπά τους, οι δυο άνδρες έφυγαν απ' το δωμάτιο. Ο Λουκ τους ακολούθησε μετά από ένα λεπτό. Δίστασε μια στιγμή στην πόρτα κοιτώντας γύρω του σαν να έψαχνε μήπως έχει ξεχάσει κάτι. Μετά την έκλεισε προσεκτικά πίσω του.

Η Κλέρι έμεινε στη θέση της, ακίνητη, ακούγοντας την εξώπορτα να κλείνει και μετά το μακρινό απόηχο της αλυσίδας καθώς ο Λουκ ξανάκλεινε το λουκέτο. Δεν μπορούσε να βγάλει απ' το μυαλό της την έκφραση του Λουκ, τη στιγμή που έλεγε ότι δεν τον ενδιέφερε η μητέρα της. Την έβλεπε μπροστά της ξανά και ξανά.

Ένωσε στον ώμο της ένα χέρι. «Κλέρι;» Ήταν ο Σάιμον, με διστακτική, σχεδόν απαλή φωνή.

«Είσαι καλά;»

Κούνησε αμίλητη το κεφάλι της. Ένωθε κάτι που δεν είχε καμία σχέση με το καλά. Νόμιζε ότι δεν θα ξαναγινόταν ποτέ καλά.

«Φυσικά και δεν είναι», είπε ο Τζέις με φωνή απότομη και ψυχρή. «Τουλάχιστον τώρα ξέρουμε ποιος έστειλε το δαίμονα στη μητέρα σου. Αυτοί οι άνδρες νομίζουν ότι έχει το Θανάσιμο Κύπελλο».

Η Κλέρι ένωσε τα χείλη της να γίνονται μια λεπτή γραμμή. «Αυτό είναι τελείως γελοίο και αδύνατον».

«Μπορεί;», είπε ο Τζέις και ακούμπησε στο γραφείο του Λουκ. Την κοίταξε με μάτια θαμπά, σαν καπνισμένο γυαλί. «Έχεις ξαναδεί ποτέ αυτούς τους άνδρες;»

«Όχι», είπε κουνώντας το κεφάλι της. «Ποτέ».

«Ο Λούσιαν φάνηκε να τους ξέρει. Και μάλιστα καλά», είπε ο Τζέις. «Νομίζουν ότι ξέρει περισσότερα απ' όσα λέει».

«Ίσως», είπε η Κλέρι, «ή ίσως απλώς δεν θέλουν να σκοτώσουν κι άλλον Κυνηγό».

Ο Τζέις γέλασε, με ένα βραχνό, σχεδόν βάνουσο γέλιο που έκανε τις τρίχες στα χέρια της Κλέρι να σηκωθούν. «Πολύ αμφιβάλλω».

Τον κοίταξε έντονα. «Γιατί το λες αυτό; Τους ξέρεις;»

Όταν της απάντησε, το γέλιο είχε εξαφανιστεί εντελώς απ' τη φωνή του. «Αν τους ξέρω;» επανέλαβε. «Μπορείς να το πεις κι έτσι. Αυτοί είναι οι άνδρες που σκοτώσαν τον πατέρα μου».

9

ο κυκλός και η αδελφοτητα

Η Κλέρι έκανε ένα βήμα προς το μέρος του Τζέις, για να αγγίξει το μπράτσο του, να πει κάτι, οτιδήποτε –όμως τι να πει κανείς σε κάποιον που έχει μόλις δει τους δολοφόνους του πατέρα του; Ο δισταγμός της δεν φάνηκε να γίνεται αντιληπτός. Ο Τζέις απομακρύνθηκε απ' το άγγιγμά της σαν να τον πονούσε. «Πρέπει να φύγουμε», είπε βγαίνοντας απ' το δωμάτιο σοβαρός. Η Κλέρι και ο Σάιμον τον ακολούθησαν. «Δεν ξέρουμε πότε θα γυρίσει ο Λουκ».

Έφυγαν απ' την πίσω πόρτα. Ο Τζέις χρησιμοποίησε το ραβδί του για να κλειδώσει πίσω τους και βγήκαν στο σιωπηλό, έρημο δρόμο. Το φεγγάρι κρεμόταν σαν μενταγιόν πάνω απ' την πόλη, ρίχνοντας το μαργαριταρένιο του φως πάνω στο ποτάμι. Το μακρινό βουητό των αυτοκινήτων που διέσχιζαν τη γέφυρα του Γουίλιαμσπεργκ γέμιζε τον υγρό αέρα με ένα βόμβο σαν φτερούγισμα πουλιών. Ο Σάιμον είπε: «Μήπως θέλετε να μου πείτε κι εμένα πού πάμε;»

«Στο μετρό», είπε ο Τζέις ήρεμα.

«Πλάκα μου κάνεις; Θες να πεις ότι οι εξολοθρευτές δαιμόνων παίρνουν το τρένο σαν όλους εμάς;»

«Είναι πιο γρήγορο απ' το αυτοκίνητο».

«Νόμιζα ότι θα ήταν κάτι πιο εντυπωσιακό, ένα βανάκι με την επιγραφή "Θάνατος στους Δαίμονες" ή κάτι...»

Ο Τζέις δεν ασχολήθηκε ούτε καν για να τον διακόψει. Η Κλέρι του έριξε μια λοξή ματιά. Μερικές φορές, όταν η Τζόσλιν ήταν πολύ θυμωμένη ή είχε πολύ άσχημη διάθεση, έπαιρνε αυτό το ύφος που η Κλέρι το αποκαλούσε "τρομακτική ηρεμία". Ήταν μια ηρεμία που έκανε την Κλέρι να σκέφτεται τον απατηλό λείο πάγο, πριν ραγίσει και σπάσει κάτω απ' τα πόδια σου. Ο Τζέις ήταν τρομακτικά ήρεμος. Το πρόσωπό του ήταν ανέκφραστο, αλλά στο βάθος των κεχριμπαρένιων του ματιών έκαιγε μια μικρή φλόγα.

«Σάιμον», είπε η Κλέρι. «Σταμάτα».

Της έριξε ένα Εσύ-με-ποιον-είσαι-δηλαδή; βλέμμα, αλλά η Κλέρι τον αγνόησε. Παρακολουθούσε ακόμα τον Τζέις καθώς έστριψαν στη λεωφόρο Κεντ. Τα φώτα της γέφυρας πίσω τους φώτιζαν τα μαλλιά του σαν απόκοσμο φωτοστέφανο. Αναρωτήθηκε αν ήταν κακό που κατά κάποιον τρόπο είχε χαρεί που οι άνδρες που είχαν απαγάγει τη μητέρα της ήταν οι ίδιοι που είχαν δολοφονήσει τον πατέρα του Τζέις πριν από τόσα χρόνια. Προς το παρόν, τουλάχιστον, αυτό θα τον έκανε να τη βοηθήσει να βρει την Τζόσλιν, ακόμα και να μην το ήθελε. Προς το παρόν, τουλάχιστον, δεν θα την άφηγε μόνη.

«Εδώ μέσα μένεις;» είπε ο Σάιμον κοιτάζοντας τον πα-

λιό καθεδρικό ναό, με τα σπασμένα παράθυρα και τις πόρτες που ήταν σφραγισμένες με κίτρινη ταινία. «Μα εδώ είναι εκκλησία».

Ο Τζέις έβαλε το χέρι του στο πουκάμισό του και τράβηξε ένα παλιό μπρούτζινο κλειδί που κρεμόταν σε μια αλυσίδα. Ήταν σαν τα κλειδιά που θα άνοιγαν ένα παλιό μπαούλο σε κάποιο πατάρι. Η Κλέρι τον κοίταξε με περιέργεια. Δεν τον είχε δει να κλειδώνει την πόρτα όταν είχαν φύγει από το Ινστιτούτο, την είχε τραβήξει απλώς πίσω του. «Είναι χρήσιμο να κατοικούμε σε ιερό και καθαγιασμένο έδαφος».

«Το καταλαβαίνω αυτό, αλλά, χωρίς παρεξήγηση, αυτό το μέρος είναι ένα ερείπιο», είπε ο Σάιμον κοιτάζοντας καχύποπτα το στραβωμένο σιδερένιο φράχτη που περικύκλωνε το αρχαίο κτίριο και τα σκουπίδια που ήταν στοιβαγμένα στα σκαλιά.

Η Κλέρι άφησε το μυαλό της να αδειάσει. Φαντάστηκε ότι έπαιρνε κάποιον παλιό πανί της μητέρας της και πως έτριβε ένα αόρατο τζάμι μπροστά της, καθαρίζοντας τη λάμψη σαν να ήταν ξεραμένη μπογιά.

Και το είδε: το αληθινό οίκημα να αστράφτει πίσω απ' τη λάμψη, σαν φως πίσω από μαυρισμένο γυαλί. Είδε τις μυτερές κορυφές των πύργων του καθεδρικού, τη θαμπή λάμψη των παραθύρων του, την μπρούτζινη επιγραφή που ήταν καρφωμένη στον πέτρινο τοίχο δίπλα στην πόρτα, με το όνομα του Ινστιτούτου χαραγμένο πάνω της. Κράτησε για ένα λεπτό μπροστά της την εικόνα, πριν τη χάσει αναστενάζοντας.

«Είναι μια λάμψη, Σάιμον», του είπε. «Δεν είναι έτσι όπως το βλέπεις».

«Εγώ δεν είδα καμία λάμψη».

Ο Τζέις έβγαλε το κλειδί στην κλειδαριά ρίχνοντας ένα βλέμμα στον Σάιμον. «Μάλλον δεν έχεις καταλάβει ακριβώς το πόσο μεγάλη είναι η τιμή που σου κάνω αυτή τη στιγμή», του είπε. «Θα είσαι ο πρώτος κοινός θνητός που έχει πατήσει το πόδι του στο Ινστιτούτο».

«Οι υπόλοιποι δεν αντέξανε τη βρώμα, έ;»

«Αγνόησέ τον», είπε η Κλέρι και έδωσε μια αγκωνιά στον Σάιμον. «Λέει πάντα ό,τι του κατεβαίνει στο κεφάλι. Δεν υπάρχει φίλτράρισμα».

«Τα φίλτρα είναι για τον καφέ και τα τσιγάρα», είπε ο Σάιμον. «Τα δυο πράγματα που τυχαίνει να χρειάζομαι περισσότερο από οτιδήποτε αυτή τη στιγμή».

Η Κλέρι ευχήθηκε να είχαν ένα φλιτζάνι καφέ, καθώς ανέβαιναν τα στριφογυριστά, πέτρινα σκαλιά, πάνω στα οποία ήταν σκαλισμένα κάποια σύμβολα. Είχε αρχίσει να αναγνωρίζει κάποια από αυτά —βασάνιζαν το μυαλό της σαν μισοακουσμένες λέξεις από μια ξένη γλώσσα, λες και αν συγκεντρωνόταν πολύ έντονα, θα καταλάβαινε το νόημά τους.

Η Κλέρι και τα δυο αγόρια έφτασαν στο ασανσέρ και ανέβηκαν στους πάνω ορόφους σιωπηλοί. Η Κλέρι σκεφτόταν ακόμα τον καφέ, μεγάλα, αχνιστά φλιτζάνια καφέ με πολύ γάλα, όπως της το έφτιαχνε καμιά φορά η μαμά της το πρωί. Μερικές φορές τους έφερνε και ο Λουκ ντόνατς απ' το φούρνο στην Τσάιναταουν. Στη σκέψη του Λουκ, το στομάχι της Κλέρι σφίχτηκε και έχασε κάθε όρεξη για φαγητό ή ποτό.

Το ασανσέρ σταμάτησε με ένα τριξίμο και βρέθηκαν πάλι στην είσοδο που θυμόταν η Κλέρι απ' την προηγούμενη φορά. Ο Τζέις έβγαλε το μπουφάν του, το πέταξε πάνω σε μια κοντινή καρέκλα και σφύριξε κοφτά. Μέσα

σε λίγα δευτερόλεπτα εμφανίστηκε η γάτα, που περπατούσε αργά προς το μέρος τους, με τα κίτρινα μάτια της να γυαλίζουν στο θαμπό ημίφως του διαδρόμου.

«Τσερτς», είπε ο Τζέις γονατίζοντας για να χαϊδέψει το γκρίζο τρίχωμα του γάτου. «Πού είναι ο Άλεξ, Τσερτς; Πού είναι ο Χοτζ;»

Ο Τσερτς τεντώθηκε και νιαούρισε. Ο Τζέις σούφρωσε τη μύτη του, κάτι που η Κλέρι υπό άλλες συνθήκες θα έβρισκε χαριτωμένο. «Είναι στη βιβλιοθήκη;» ρώτησε. Σηκώθηκε και ο Τσερτς τινάχτηκε, κατευθύνθηκε προς το διάδρομο και γύρισε για να τους κοιτάξει. Ο Τζέις ακολούθησε το γάτο, σαν να ήταν το πιο φυσιολογικό πράγμα στον κόσμο και με ένα νεύμα του χεριού του τους έκανε νόημα να τον ακολουθήσουν.

«Δεν συμπαθώ καθόλου τις γάτες», είπε ο Σάιμον πέφτοντας πάνω στην Κλέρι καθώς διέσχιζαν το στενό διάδρομο.

«Επειδή ξέρω πολύ καλά τον Τσερτς» είπε ο Τζέις «νομίζω ότι ούτε εκείνος σε συμπαθεί ιδιαίτερα».

Περνούσαν έναν απ' τους διαδρόμους που ήταν γεμάτος υπνοδωμάτια. Ο Σάιμον σήκωσε τα φρύδια του. «Πόσα άτομα ακριβώς μένουν εδώ μέσα;»

«Είναι ένα ίδρυμα», είπε η Κλέρι. «Ένα μέρος όπου μπορούν να μένουν Κυνηγοί όποτε έρχονται στην πόλη. Σαν συνδυασμός καταφυγίου και ερευνητικού ινστιτούτου».

«Νόμιζα ότι ήταν εκκλησία».

«Είναι απλώς μέσα σε μια εκκλησία».

«Ναι, μεγάλη διαφορά». Η Κλέρι μπορούσε να διακρίνει τον εκνευρισμό του κάτω απ' το ειρωνικό του ύφος. Αντί να του πει να σταματήσει, η Κλέρι άπλωσε το χέρι

της και τύλιξε τα δάχτυλά της γύρω απ' τα δικά του. Ήταν παγωμένα και υγρά, αλλά της ανταπέδωσε τη χειρονομία με ένα απαλό σφίξιμο.

«Το ξέρω ότι είναι παράξενο», του είπε σιγανά, «αλλά πρέπει απλώς να το δεχτείς. Πρέπει να με εμπιστευτείς».

«Εσένα σε εμπιστεύομαι», είπε ο Σάιμον και τα σκούρα του μάτια ήταν σοβαρά. «Αυτόν δεν εμπιστεύομαι», είπε κοιτάζοντας τον Τζέις που περπατούσε λίγο μπροστά τους και έμοιαζε να μιλάει με τη γάτα. Η Κλέρι αναρωτήθηκε για ποιο πράγμα να μιλούσαν. Πολιτική; Όπερα; Την τιμή του τόνου;

«Προσπάθησε όμως», του είπε. «Αυτός είναι ο μόνος τρόπος που έχω αυτή τη στιγμή να βρω τη μαμά μου».

Ένα ρίγος διαπέρασε τον Σάιμον. «Αυτό το μέρος μου φαίνεται αλλόκοτο», ψιθύρισε.

Η Κλέρι θυμήθηκε πώς είχε νιώσει όταν είχε ξυπνήσει εκείνο το πρωί –σαν να ήταν όλα οικεία και ξένα ταυτόχρονα. Για τον Σάιμον ήταν προφανές ότι δεν υπήρχε τίποτα οικείο, μόνο η αίσθηση του παράξενου, του αλλόκοτου και του εχθρικού. «Δεν χρειάζεται να μείνεις μαζί μου» είπε, παρόλο που είχε τσακωθεί στο τρένο με τον Τζέις για το δικαίωμά της να πάρει μαζί της τον Σάιμον, με το επιχείρημα ότι έχοντας παρακολουθήσει επί τρεις ημέρες τον Λουκ θα μπορούσε να τους πει κάτι χρήσιμο αν είχαν χρόνο να το σκεφτούν και να το συζητήσουν.

«Ναι», είπε ο Σάιμον. «Χρειάζεται». Άφησε το χέρι της καθώς βρέθηκαν μπροστά σε μια πόρτα και είδαν ότι είχαν φτάσει σε μια κουζίνα. Ήταν μια τεράστια κουζίνα και αντίθετα με το υπόλοιπο του Ινστιτούτου

ήταν πολύ μοντέρνα, με πάγκους από ίνοξ και γυάλινα ράφια γεμάτα με σειρές πιατικά. Δίπλα σε μια κατακόκκινη κουζίνα από σφυρήλατο σίδηρο στεκόταν η Ίζαμπελ, με μια στρογγυλή κουτάλα στο χέρι και τα μαύρα της μαλλιά πιασμένα ψηλά στο κεφάλι της. Απ' την κατσαρόλα έβγαινε ατμός και σ' όλο τον πάγκο υπήρχαν πράγματα: τομάτες, κομμένο σκόρδο και κρεμμύδι, κάτι μαύρα βότανα, μια στοίβα τριμμένο τυρί, ξεφλουδισμένα φιστίκια, μερικές ελιές και ένα ολόκληρο ψάρι, με το μάτι να κοιτάζει προς τα πάνω, σαν ψεύτικο.

«Φτιάχνω σούπα», είπε η Ίζαμπελ κουνώντας την κουτάλα προς τον Τζέις. «Πεινάς;» Μετά κοίταξε πίσω του και είδε με τα σκούρα της μάτια τον Σάιμον αλλά και την Κλέρι. «Θεέ μου», είπε κοφτά. «Έφερρες κι άλλο κοινό θνητό εδώ μέσα; Ο Χοτζ θα σε σκοτώσει».

Ο Σάιμον καθάρισε το λαιμό του. «Σάιμον», είπε.

Η Ίζαμπελ τον αγνόησε. «ΤΖΕΪΣ ΓΟΥΕΪΛΑΝΤ», είπε. «Εξηγήσου».

Ο Τζέις κοιτούσε τη γάτα. «Σου είπα να με οδηγήσεις στον Άλεξ. Παλιο-Ιούδα!»

Ο Τσερτζ ξάπλωσε ανάσκελα και γουργούρισε ευχαριστημένος.

«Μην κατηγορείς τη γάτα», είπε η Ίζαμπελ. «Δεν φταίει αυτή που θα σε σκοτώσει ο Χοτζ». Έριξε την κουτάλα πίσω στη σούπα. Η Κλέρι αναρωτήθηκε τι γεύση να είχε άραγε η σούπα με φιστίκια, ψάρι, ελιές και ντομάτα.

«Έπρεπε να τον φέρω», είπε ο Τζέις. «Ίζαμπελ –σήμερα είδα δυο απ' τους άνδρες που σκότωσαν τον πατέρα μου».

Η Ίζαμπελ σοβάρεψε, αλλά όταν γύρισε προς το μέρος τους ήταν περισσότερο αναστατωμένη παρά έκπληκτη.

«Και να υποθέσω πως αυτός δεν ήταν ο ένας απ' αυτούς;» είπε δείχνοντας τον Σάιμον με την κουτάλα.

Προς μεγάλη έκπληξη της Κλέρι, ο Σάιμον δεν απάντησε τίποτα. Ήταν πολύ απασχολημένος με το να κοιτάζει την Ίζαμπελ με ανοιχτό το στόμα, σαν χάνος. Ε, βέβαια, συνειδητοποίησε η Κλέρι με μια ξαφνική σουβλιά ζήλιας. Η Ίζαμπελ ήταν ακριβώς ο τύπος του Σάιμον: ψηλή, εντυπωσιακή και όμορφη. Αν το καλοσκεφτόταν ήταν μάλλον ο τύπος κάθε αγοριού. Η Κλέρι σταμάτησε να αναρωτιέται για τη γεύση της σούπας και αναρωτήθηκε τι θα γινόταν αν άδειαζε τα περιεχόμενα της κατσαρόλας στο κεφάλι της Ίζαμπελ.

«Όχι βέβαια», είπε ο Τζέις. «Λες να ήταν ζωντανός τώρα αν ήταν αυτός;»

Η Ίζαμπελ έριξε στον Σάιμον ένα αδιάφορο βλέμμα. «Καλά λες» είπε, ρίχνοντας κατά λάθος ένα κομμάτι ψάρι στο πάτωμα. Ο Τσερτς το άρπαξε σε κλάσματα δευτερολέπτου.

«Γι' αυτό μας έφερε εδώ», είπε αηδιασμένος ο Τζέις. «Δεν το πιστεύω ότι τον έχεις μπουκώσει πάλι με ψάρι. Έχει γίνει τελείως μπούλης».

«Δεν έχει γίνει μπούλης. Άλλωστε, κανένας από εσάς δεν τρώει ποτέ τίποτα. Βρήκα αυτή τη συνταγή από ένα Νεροξωτικό στην αγορά του Τσέλσι. Μου είπε ότι είναι τέλεια...»

«Αν ήξερες να μαγειρεύεις μπορεί και να τρώγαμε», μουρμούρισε ο Τζέις.

Η Ίζαμπελ έμεινε ακίνητη, κρατώντας απειλητικά την κουτάλα. «Τι είπες, Τζέις;»

Ο Τζέις πήγε προς το ψυγείο. «Έλεγα να πάρω κάτι να τσιμπήσω μέχρι να γίνει το φαγητό».

«Α, είπα μήπως...» είπε η Ίζαμπελ και έστρεψε την προσοχή της πίσω στη σούπα. Ο Σάιμον συνέχιζε να την κοιτάει καλά καλά. Η Κλέρι, ανεξήγητα εκνευρισμένη, έριξε το σακίδιό της στο πάτωμα και ακολούθησε τον Τζέις στο ψυγείο.

«Δεν το πιστεύω ότι έχεις όρεξη να φας», του είπε πνιχτά.

«Τι άλλο να κάνω δηλαδή;» τη ρώτησε με εξοργιστική ηρεμία. Το ψυγείο ήταν γεμάτο με γάλατα που είχαν λήξει κάμποσες εβδομάδες πριν και πλαστικά τάπερ με κόκκινη ταινία που έγραφε πάνω: ΧΟΤΖ.

«Γουάου, είναι σαν τρελός συγκάτοικος», παρατήρησε η Κλέρι, που αφαιρέθηκε για μια στιγμή.

«Ποιος, ο Χοτζ; Απλώς του αρέσει να είναι τα πράγματα τακτοποιημένα». Ο Τζέις πήρε ένα απ' τα τάπερ και το άνοιξε. «Μμμ. Σπαγκέτι».

«Θα σου κόψει την όρεξη», φώναξε η Ίζαμπελ.

«Γι' αυτό ακριβώς το τρώω», μουρμούρισε ο Τζέις, κλείνοντας την πόρτα του ψυγείου με το πόδι του. Κοίταξε την Κλέρι. «Θέλεις;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της.

«Ε, βέβαια. Αφού έφαγες όλα εκείνα τα σάντουιτς».

«Δεν ήταν και τόσα πολλά». Κοίταξε προς τον Σάιμον που έμοιαζε να έχει καταφέρει να τραβήξει την προσοχή της Ίζαμπελ. «Μπορούμε να πάμε να βρούμε τον Χοτζ, τώρα;»

«Σαν να βιάζεσαι πολύ να φύγεις από εδώ».

«Δεν θέλεις να του πεις αυτά που είδαμε;»

«Δεν έχω αποφασίσει ακόμα». Ο Τζέις άφησε το τάπερ και έγλειψε λίγη σάλτσα απ' τα δάχτυλά του. «Αν όμως το θέλεις τόσο πολύ...»

«Ναι, το θέλω».

«Καλά». Φαινόταν απίστευτα ήρεμος, όχι τρομακτικά ήρεμος, όπως πριν, αλλά πιο συγκροτημένος από ό,τι θα περίμενες κανείς. Η Κλέρι αναρωτήθηκε πόσο συχνά άφηγε κομμάτια του αληθινού εαυτού του να φανούν κάτω απ' το προσωπείο που ήταν τόσο σκληρό και λείο σαν το βερνίκι στα κινέζικα κουτιά της μητέρας της.

«Πού πάτε;» ρώτησε ο Σάιμον καθώς πήγαιναν προς την πόρτα. Τα σκούρα του μαλλιά έπεφταν στο πρόσωπό του· ήταν σαν ανόητος και ζαλισμένος, σκέφτηκε με κάποια κακία η Κλέρι, σαν να τον είχε χτυπήσει κάποιος στο κεφάλι με μια σανίδα.

«Να βρούμε τον Χοτζ», του είπε. «Πρέπει να του πω τι συνέβη στο σπίτι του Λουκ».

Η Τζαμπελ σήκωσε το κεφάλι της. «Θα του πεις ότι είδες εκείνους τους άνδρες, Τζέις; Εκείνους που...»

«Δεν έχω αποφασίσει ακόμα», τη διέκοψε. «Γι' αυτό κράτα το για τον εαυτό σου προς το παρόν».

Σήκωσε τους ώμους της. «Καλά. Θα ξανάρθετε; Θέλετε σούπα;»

«Όχι», είπε ο Τζέις.

«Λες να θέλει λίγη ο Χοτζ;»

«Κανείς δεν θέλει σούπα».

«Εγώ θέλω», είπε ο Σάιμον.

«Όχι, δεν θέλεις», είπε ο Τζέις. «Θέλεις απλώς να τη ρίξεις στο κρεβάτι».

Ο Σάιμον φάνηκε να σοκάρεται. «Αυτό δεν είναι αλήθεια».

«Τι κολακευτικό», μουρμούρισε η Τζαμπελ ανακατεύοντας τη σούπα, αλλά χαμογελούσε.

«Ω, ναι, έτσι είναι», είπε ο Τζέις. «Άντε, ρώτα τη για

να σε απορρίψει και να μπορέσουμε κι εμείς να κάνουμε τη δουλειά μας, ενώ εσύ θα κλαις από απογοήτευση». Κούνησε τα δάχτυλά του. «Έλα, έλα, κάν' το θνητέ, έχουμε και δουλειές να κάνουμε».

Ο Σάιμον κοίταξε απ' την άλλη, κατακόκκινος από ντροπή. Η Κλέρι, που πριν από ένα λεπτό θα είχε κατευχαριστηθεί αυτή την εξέλιξη, ένιωσε ένα κύμα θυμού εναντίον του Τζέις. «Άσ' τον ήσυχο», του είπε κοφτά. «Μόνο και μόνο επειδή δεν είναι ένας από εσάς, δεν σου δίνει το δικαίωμα να φέρεσαι τόσο σαδιστικά».

«Ένας από εμάς», είπε ο Τζέις, αλλά ο σαρκασμός είχε εξαφανιστεί απ' τα μάτια του. «Πάω να βρω τον Χοτζ. Αν θες έλα, εσύ αποφασίζεις». Η πόρτα της κουζίνας έκλεισε πίσω του, αφήνοντας την Κλέρι μόνη της με τον Σάιμον και την Ίζαμπελ.

Η Ίζαμπελ έβαλε λίγη σούπα σε ένα μπολ και την έσπρωξε προς τον Σάιμον χωρίς καν να τον κοιτάξει. Χαμογελούσε ακόμα – η Κλέρι το ένιωθε χωρίς να τη βλέπει. Η σούπα είχε ένα σκούρο πράσινο χρώμα, γεμάτη με κάτι καφετιά πράγματα που επέπλεαν.

«Πάω με τον Τζέις», είπε η Κλέρι. «Σάιμον;»

«Θυμνμλανδώ», είπε μέσα απ' τα δόντια του.

«Όρίστε;»

«Θα μείνω μάλλον εδώ», είπε και κάθισε σε ένα σκαμπό. «Πεινάω».

«Μάλιστα». Ο λαιμός της Κλέρι είχε στεγνώσει, σαν να είχε πιει κάτι πολύ καυτό ή πολύ παγωμένο. Έφυγε απ' την κουζίνα εκνευρισμένη, ενώ ο Τσερτς μπλέχτηκε στα πόδια της σαν μια γκριζα συννεφιασμένη σκιά.

Στο διάδρομο, ο Τζέις έπαιζε στα δάχτυλά του μια απ' τις λεπίδες. Την έβαλε στην τσέπη του όταν την είδε.

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου να αφήσεις μόνα τους τα πιτσουνάκια».

Η Κλέρι τον κοίταξε. «Γιατί είσαι πάντα τόσο βλαμμένος;»

«Βλαμμένος;» ο Τζέις την κοίταξε σαν να ήταν έτοιμος να βάλει τα γέλια.

«Αυτό που είπες στον Σάιμον...»

«Προσπαθούσα να τον γλιτώσω απ' το να πληγωθεί. Η Ίζαμπελ θα του ραγίσει την καρδιά και θα πατήσει πάνω της με τις ψηλοτάκουνες μπότες της. Αυτό κάνει σε αγόρια σαν κι αυτόν».

«Αυτό έκανε και σε σένα;» είπε η Κλέρι, αλλά ο Τζέις κούνησε απλώς το κεφάλι του πριν στραφεί στο γάτο.

«Στον Χοτζ», είπε. «Και πραγματικά στον Χοτζ αυτή τη φορά, γιατί αλλιώς θα σε κάνω σαν ρακέτα του τένις».

Ο γάτος ρουθούνισε απαξιωτικά και άρχισε να περπατάει μπροστά τους. Η Κλέρι, λίγο πιο πίσω απ' τον Τζέις, διέκρινε την ένταση και την κούραση στη γραμμή των ώμων του Τζέις. Αναρωτήθηκε αν είχε στιγμές χωρίς ένταση. «Τζέις».

Την κοίταξε. «Τι;»

«Συγγνώμη. Που σου μίλησα απότομα».

Εκείνος γέλασε. «Ποια απ' όλες τις φορές;»

«Κι εσύ μου μιλάς απότομα, ξέρεις».

«Το ξέρω», είπε απρόσμενα. «Έχεις κάτι που μου προκαλεί...»

«Εκνευρισμό;»

«Αναστάτωση».

Ήθελε να τον ρωτήσει αν το έλεγε με την καλή ή την κακή έννοια, αλλά δεν είπε τίποτα. Φοβήθηκε ότι

θα το γυρνούσε πάλι στην πλάκα. Προσπάθησε να βρει κάτι άλλο να πει. «Πάντα η Ίζαμπελ σας μαγειρεύει;» ρώτησε.

«Όχι, ευτυχώς. Τον περισσότερο καιρό είναι εδώ οι Λάιτγουντ και μας μαγειρεύει η Μαρίζ –η μητέρα της Ίζαμπελ. Είναι εκπληκτική μαγείρισσα». Πήρε ένα ονειροπόλο ύφος όπως κοιτούσε ο Σάιμον την Ίζαμπελ όταν μαγείρευε.

«Και τότε πώς δεν έμαθε την Ίζαμπελ να μαγειρεύει;» ρώτησε ενώ περνούσαν έξω απ' το δωμάτιο της μουσικής, όπου το ίδιο πρωί είχε βρει τον Τζέις να παίζει πιάνο. Στις γωνίες είχαν μαζευτεί πυκνές σκιές.

«Γιατί», είπε αργά ο Τζέις, «μόλις πρόσφατα άρχισαν και οι γυναίκες να γίνονται Κυνηγοί όπως οι άνδρες. Βασικά, πάντα υπήρχαν γυναίκες στο Κονκλάβιο –μελετούσαν τους ρούνους, έφτιαχναν τον οπλισμό, δίδασκαν Πολεμικές Τέχνες– αλλά μόνο ελάχιστες γίνονταν Μαχητές, όσες είχαν εξαιρετικές ικανότητες. Χρειάστηκε να πολεμήσουν πολύ για να εκπαιδεύονται ισάξια. Η Μαρίζ ήταν στην πρώτη γενιά γυναικών που εκπαιδεύτηκαν για να πολεμάνε –και πιστεύω ότι δεν έμαθε ποτέ στην Ίζαμπελ να μαγειρεύει γιατί φοβόταν ότι αν μάθαινε, η Ίζαμπελ θα περιοριζόταν μόνιμα στην κουζίνα».

«Εσύ πιστεύεις ότι έτσι θα γινόταν;» ρώτησε με περιέργεια. Θυμήθηκε την Ίζαμπελ στο Πανδαιμόνιο, με τι αυτοπεποίθηση είχε χειριστεί την κατάσταση και πόσο επιδέξια χρησιμοποίησε το δολοφονικό της μαστίγιο.

Ο Τζέις γέλασε σιγά. «Όχι η Ίζαμπελ, αποκλείεται. Είναι μια απ' τις καλύτερες Κυνηγούς που έχω γνωρίσει».

«Καλύτερη απ' τον Άλεξ;»

Ο Τσερτζ που περπατούσε αθόρυβα μπροστά τους σταμάτησε απότομα και νιαούρισε. Βρισκόταν μπροστά σε μια στριφογυριστή μεταλλική σκάλα που ανέβαινε προς ένα θαμπό ημίφως κάπου πιο πάνω από αυτούς. «Α, στο θερμοκήπιο», είπε ο Τζέις. Η Κλέρι χρειάστηκε λίγη ώρα μέχρι να καταλάβει ότι μιλούσε στη γάτα. «Ως συνήθως».

«Θερμοκήπιο;» ρώτησε η Κλέρι.

Ο Τζέις πάτησε στο πρώτο σκαλοπάτι. «Του Χοτζ του αρέσει πολύ εκεί πάνω. Καλλιεργεί διάφορα φυτά, βότανα, πράγματα που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε. Τα περισσότερα από αυτά φυτρώνουν μόνο στην Άιντρις. Νομίζω ότι του θυμίζει το σπίτι του».

Η Κλέρι τον ακολούθησε. Τα παπούτσια της αντήχησαν πάνω στα μεταλλικά σκαλιά. Του Τζέις ήταν αθόρυβα. «Είναι καλύτερος απ' την Ίζαμπελ;» ξαναρώτησε. «Ο Άλεκ, εννοώ».

Ο Τζέις σταμάτησε και την κοίταξε, γέροντας προς το μέρος της, σαν να ήταν έτοιμος να πέσει. Θυμήθηκε το όνειρό της: *άγγελοι που φλέγονταν και έπεφταν*. «Καλύτερος;» τη ρώτησε. «Στο σκότωμα δαιμόνων; Όχι, δεν θα το 'λεγα. Δεν έχει σκοτώσει ούτε έναν ποτέ».

«Αλήθεια;»

«Δεν ξέρω γιατί. Ίσως επειδή πάντα προστατεύει την Τζι κι εμένα». Είχαν φτάσει στην κορυφή της σκάλας. Μπροστά τους βρισκόταν μια διπλή πόρτα, σκαλισμένη με σχέδια λουλουδιών και φύλλων. Ο Τζέις την άνοιξε με τον ώμο.

Η μυρωδιά χτύπησε την Κλέρι στη μύτη από τη πρώτη στιγμή που μπήκε στο χώρο: μια πράσινη, οξεία μυρωδιά, η μυρωδιά της ζωής και των φυτών, της λάσπης

και των ριζών που φυτρώνουν στη λάσπη. Περίμενε κάτι πολύ μικρότερο, κάτι σαν αίθουσα πίσω απ' το σχολείο της, όπου οι μαθητές της βιολογίας κλωνοποιούσαν μωσχομπίζελα ή ό,τι έκαναν τέλος πάντων. Αυτό εδώ ήταν ένας τεράστιος χώρος που περιβαλλόταν από γυαλί, γεμάτος δέντρα που τα πυκνόφυλλα κλαδιά τους απέπνεαν δροσερό, μυρωδάτο αέρα. Υπήρχαν θάμνοι γεμάτοι γυαλιστερά βατόμουρα, κόκκινα, μοβ και μαύρα, και μικρά δέντρα γεμάτα με παράξενα φρούτα, που δεν τα είχε ξαναδεί ποτέ.

Η Κλέρι πήρε μια βαθιά ανάσα. «Μυρίζει...» Άνοιξη, σκέφτηκε, λίγο πριν έρθει η ζέστη και κάνει τα φύλλα ξερά και ρίξει τα πέταλα απ' τα λουλούδια.

«Πατρίδα», είπε ο Τζέις. «Για μένα τουλάχιστον». Έσπρωξε ένα φύλλο που κρεμόταν μπροστά τους και πέρασε σκυφτά. Η Κλέρι τον ακολούθησε.

Το θερμοκήπιο έμοιαζε στα άπειρα μάτια της Κλέρι να μην ακολουθεί κάποιο μοτίβο: όπου και να κοιτούσε υπήρχε μια έκρηξη χρωμάτων. Μπλε-μοβ άνθη που έπεφταν στο πλάι ενός λαμπερού πράσινου φράχτη, ένα αναρριχώμενο φυτό σπαρμένο με πορτοκαλιά άνθη, αστραφτερά σαν πετράδια. Βγήκαν σε ένα ξέφωτο, που υπήρχε ένα παγκάκι από γρανίτη που ακουμπούσε στον κορμό ενός δέντρου με ασημοπράσινα φύλλα, το οποίο έγερνε προς το πάτωμα. Σε μια στρογγυλή γούρνα σκαμμένη στο βράχο, περιτριγυρισμένη από πέτρες, στραφτάλιζε νερό. Ο Χοτζ καθόταν στο παγκάκι, με το μαύρο πουλί καθισμένο στον ώμο του. Κοιτούσε σκεπτικός το νερό, αλλά μόλις τον πλησίασαν σήκωσε το κεφάλι του στον ουρανό. Η Κλέρι ακολούθησε το βλέμμα του και είδε τη γυάλινη οροφή του θερμοκηπίου από πάνω τους

να λαμπυρίζει σαν την επιφάνεια μιας ανάποδης λίμνης.

«Φαίνεσαι κάτι να περιμένεις», είπε ο Τζέις σπάζοντας ένα κλαδάκι από έναν κοντινό θάμνο και παίζοντας με τα δάχτυλά του. Για κάποιον που έμοιαζε τόσο συγκροτημένος, είχε πολλές νευρικές συνήθειες. Ίσως απλώς να του άρεσε να βρίσκεται διαρκώς σε κίνηση.

«Είχα απλώς αφαιρεθεί», είπε και σηκώθηκε απ' το παγκάκι, απλώνοντας το χέρι του στον Χούγκο. Το χαμόγελο απ' το πρόσωπό του έσβησε όταν τους κοίταξε. «Τι συνέβη; Είστε λες και...»

«Μας επιτέθηκαν», είπε κοφτά ο Τζέις. «Καταραμένοι».

«Καταραμένοι Πολεμιστές; Εδώ;»

«Πολεμιστής», διόρθωσε ο Τζέις. «Είδαμε μόνο έναν».

«Η Δωροθέα όμως είπε ότι υπήρχαν κι άλλοι».

«Δωροθέα;» είπε ο Χοτζ σηκώνοντας το χέρι του. «Θα ήταν καλύτερο να παίρνατε τα πράγματα απ' την αρχή».

«Σωστά». Ο Τζέις έριξε ένα προειδοποιητικό βλέμμα στην Κλέρι, πριν εκείνη προλάβει να πει τίποτα. Μετά άρχισε να διηγείται τα καθέκαστα του απογεύματος, αφήνοντας έξω μόνο μια λεπτομέρεια –το ότι οι άνδρες στο διαμέρισμα του Λουκ ήταν οι ίδιοι που είχαν δολοφονήσει τον πατέρα του πριν από επτά χρόνια. «Ο φίλος της μητέρας της Κλέρι –ή ό,τι της ήταν τέλος πάντων– χρησιμοποιεί το όνομα Λουκ Γκάρουγουεϊ», είπε στο τέλος ο Τζέις. «Αλλά όσο ήμασταν στο σπίτι του, οι δυο άνδρες που έλεγαν ότι ήταν απεσταλμένοι του Βάλενταϊν τον αποκαλούσαν Λούσιαν Γκρέιμαρκ».

«Και τα δικά τους ονόματα ήταν...»

«Πάνγκμπορν» είπε ο Τζέις «και Μπλάκγουελ».

Ο Χοτζ είχε χλωμιάσει. Στο λευκό του δέρμα, η ουλή στο μάγουλό του γινόταν πιο έντονη, σαν κόκκινη φλέβα. «Όπως φοβόμουν», είπε σχεδόν από μέσα του. «Ο Κύκλος συσπειρώνεται ξανά».

Η Κλέρι κοίταξε τον Τζέις για διευκρινίσεις αλλά ήταν κι εκείνος το ίδιο μπερδεμένος.

«Ο Κύκλος;» ρώτησε.

Ο Χοτζ κουνούσε το κεφάλι του σαν να προσπαθούσε να τινάξει τις αράχνες απ' το μυαλό του. «Ελάτε μαζί μου», είπε. «Είναι καιρός να σας δείξω κάτι».

Οι λάμπες πετρελαίου στη βιβλιοθήκη ήταν αναμμένες και οι αστραφτερές, γυαλισμένες επιφάνειες των επίπλων έμοιαζαν να σιγοκαΐνε σαν μελαγχολικά πετράδια. Γεμάτα σκιές, τα αυστηρά πρόσωπα των αγγέλων που κρατούσαν στους ώμους τους το τεράστιο γραφείο ήταν λες και υπέφεραν ακόμα περισσότερο. Η Κλέρι κάθισε στον κόκκινο καναπέ, με τα πόδια κοντά στο πιγούνι της, ενώ ο Τζέις κάθισε στο μπράτσο του καναπέ, δίπλα της. «Χοτζ, αν θες βοήθεια...»

«Όχι, όχι, δεν χρειάζεται», είπε ο Χοτζ που ξεπρόβαλε πίσω απ' το γραφείο, σκουπίζοντας τη σκόνη απ' το καφέ του παντελόνι. «Το βρήκα».

Κρατούσε ένα μεγάλο βιβλίο δεμένο με δέρμα. Το ξεφύλλισε βιαστικά, μισοκλείνοντας τα μάτια του σαν κουκουβάγια πίσω απ' τα γυαλιά του, μουρμουρώντας: «Πού είναι, πού είναι... α, να το!» Καθάρισε το λαιμό του πριν μιλήσει και άρχισε να διαβάζει δυνατά: «*Δηλώνω λοιπόν άνευ όρων υποταγή στον Κύκλο και τις αρχές του... Και υπόσχομαι ότι θα είμαι έτοιμος να θυσιάσω*

τη ζωή μου ανά πάσα στιγμή για τον Κύκλο, για να προστατεύσω την αγνότητα της κληρονομιάς της Άιντρις και το θνητό κόσμο, η ασφάλεια του οποίου έχει οριστεί ως προορισμός μας».

Ο Τζέις έκανε μια γκριμάτσα. «Πού το βρήκες αυτό;»

«Ήταν ο όρκος τιμής του Κύκλου του Ραζιήλ, πριν από είκοσι χρόνια», είπε ο Χοτζ, που έμοιαζε αλλόκοτα κουρασμένος.

«Ακούγεται ύποπτο», είπε η Κλέρι. «Σαν φασιστική οργάνωση».

Ο Χοτζ άφησε το βιβλίο. Το πρόσωπό του είχε μια έκφραση πόνου και οδύνης, εξίσου έντονη με τα πρόσωπα των αγγέλων που κρατούσαν το γραφείο του. «Ο Κύκλος ήταν μια ομάδα», είπε αργά, «Κυνηγών με αρχηγό τον Βάλενταϊν, που είχε ως στόχο να εξαφανίσει όλα τα Πλάσματα του Σκότους, ώστε να επιστρέψει ο κόσμος σε μια πιο "αγνή" κατάσταση. Το σχέδιό τους ήταν να περιμένουν μέχρι τα Πλάσματα του Σκότους να φτάσουν στην Άιντρις για την υπογραφή των Συνθηκών. Σχεδόν κάθε δεκαπέντε χρόνια, οι Συνθήκες πρέπει να υπογράφονται εκ νέου, για να διασφαλίζεται η μαγική τους διάσταση», πρόσθεσε για να διαφωτίσει περισσότερο την Κλέρι. «Μετά, σκόπευαν να σφαγιάσουν όλα τα Πλάσματα του Σκότους που θα είχαν πάει εκεί, άοπλα και ανυπεράσπιστα. Αυτή η τρομερή πράξη, πίστευαν, θα πυροδοτούσε έναν πόλεμο ανάμεσα στους ανθρώπους και τα Πλάσματα του Σκότους –έναν πόλεμο που σκόπευαν να κερδίσουν».

«Αυτή ήταν η Εξέγερση», είπε ο Τζέις, αναγνωρίζοντας επιτέλους στην ιστορία του Χοτζ μια ιστορία που γνώριζε κι ο ίδιος. «Δεν ήξερα ότι ο Βάλενταϊν και οι

υποστηρικτές του είχαν όνομα».

«Το όνομα αυτό δεν αναφέρεται συχνά, στις μέρες μας», είπε ο Χοτζ. «Η ύπαρξή τους παραμένει μια σκοτεινή στιγμή του Κονκλάβιου. Τα περισσότερα έγγραφα που τους αφορούν έχουν εξαφανιστεί».

«Και τότε γιατί έχεις το αντίγραφο του όρκου τους;» ρώτησε ο Τζέις.

Ο Χοτζ δίστασε, για ένα δευτερόλεπτο μόνο, αλλά η Κλέρι πρόλαβε να το αντιληφθεί και ένιωσε ένα μικρό ανεξήγητο ρίγος κατανόησης να διασχίζει τη ραχοκοκαλιά της. «Επειδή», συνέχισε ο Χοτζ, «βοήθησα στη σύνθεσή του».

Ο Τζέις σήκωσε το κεφάλι του. «Ήσουν κι εσύ στον Κύκλο».

«Ναι. Πολλοί από εμάς ήταν». Ο Χοτζ κοίταζε ευθεία μπροστά τους. «Το ίδιο και η μητέρα της Κλέρι».

Η Κλέρι τινάχτηκε σαν να την είχε χτυπήσει. «Ορίστε;»

«Είπα...»

«Το άκουσα! Η μητέρα μου δεν υπήρχε ποτέ περίπτωση να μπλεχτεί σε κάτι τέτοιο! Σε ένα... σε μια... σε μια ρατσιστική ομάδα!»

«Δεν ήταν...» άρχισε να λέει ο Τζέις, αλλά ο Χοτζ τον διέκοψε.

«Αμφιβάλλω», είπε αργά, σαν να τον πονούσαν οι λέξεις, «ότι είχε μεγάλο περιθώριο επιλογής».

Η Κλέρι τον κοιτούσε εμβρόντητη. «Μα τι είναι όλα αυτά; Γιατί να μην έχει επιλογή;»

«Γιατί» είπε ο Χοτζ «η μητέρα σου ήταν η γυναίκα του Βάλενταϊν».

Μέρος δεύτερο

Ἡ Κατάβαση εἶναι Εὐκόλη

Facilis descensus Averno;

Noctes atque dies patet atri ianua Ditis;

Sed revocare gradum superasque evadere ad auras,

Hoc opus, hic labor est.

— Βιργίλιος, Αινειάδα

*Ἡ Κατάβαση εἰς τὸν Ἄορνου εἶναι εὐκόλος,
ἡ θύρα τοῦ μαύρου Πλούτωνος εἶναι ανοικτὴ νύκτα καὶ ἡμέρα
ἀλλὰ τούτο εἶναι τὸ επίπονον, τούτο εἶναι ἡ δοκιμασία
τὸ νὰ ἐπανέλθεις ἐπὶ τῶν βημάτων σου
καὶ νὰ ἐξέλθεις πρὸς τὰς ἐπάνω αὐράς.*

10

ΠΟΛΗ ΤΩΝ ΟΣΤΩΝ

Μεσολάβησε ένα λεπτό εμβρόντητης σιωπής πριν η Κλέρι και ο Τζέις αρχίσουν να μιλάνε ταυτόχρονα.

«Γυναίκα του; Ο Βάλενταϊν ήταν παντρεμένος; Μα νόμιζα...»

«Αυτό είναι αδύνατον! Η μητέρα μου ποτέ δεν θα... είχε παντρευτεί μόνο τον πατέρα μου! Δεν είχε πρόην σύζυγο!»

Ο Χοτζ σήκωσε τα χέρια του κουρασμένος. «Παιδιά...»

«Δεν είμαι παιδί», φώναξε η Κλέρι και απομακρύνθηκε απ' το γραφείο. «Και δεν θέλω να ακούσω άλλα».

«Κλέρι», είπε ο Χοτζ. Η καλοσύνη στη φωνή του την πλήγωνε· γύρισε προς το μέρος του και τον κοίταξε. Σκέφτηκε πόσο παράξενο ήταν που με τα γκριζα του μαλλιά και το σημαδεμένο του πρόσωπό έμοιαζε τόσο πολύ μεγαλύτερος απ' τη μητέρα της. Κι όμως ήταν νέοι μαζί, είχαν μπει στον Κύκλο μαζί, είχαν γνωρίσει μαζί τον Βάλενταϊν. «Η μητέρα μου ποτέ δεν θα...» άρχισε

να λέει αλλά σταμάτησε. Δεν ήταν πια καθόλου σίγουρη για το πόσο καλά ήξερε τη μητέρα της. Η Τζόσλιν είχε γίνει πια μια ξένη, κουβαλούσε τα δικά της μυστικά. Υπήρχε κάτι που δεν θα έκανε ποτέ;

«Η μητέρα σου εγκατέλειψε τον Κύκλο», είπε ο Χοτζ. Δεν κουνήθηκε προς το μέρος της, αλλά την κοιτούσε απ' την απέναντι μεριά του δωματίου με την ακίνητη διαύγεια ενός πουλιού. «Όταν καταλάβαμε πόσο υπερβολικές ήταν οι απόψεις του Βάλενταϊν –όταν καταλάβαμε τι ήταν αποφασισμένος να κάνει– πολλοί από εμάς έφυγαν. Ο Λούσιαν ήταν ο πρώτος. Αυτό ήταν μεγάλο πλήγμα για τον Βάλενταϊν. Ήταν πολύ στενά δεμένοι». Ο Χοτζ κούνησε το κεφάλι του. «Ο επόμενος ήταν ο Μάικλ Γουέιλαντ. Ο πατέρας σου, Τζέις».

Ο Τζέις ανασήκωσε τα φρύδια αλλά δεν είπε τίποτα.

«Υπήρχαν και άλλοι, που έμειναν πιστοί. Ο Πάνγκμπορν. Ο Μπλάκγουελ. Οι Λάιτγουντ...»

«Οι Λάιτγουντ;» Ο Τζέις έμοιαζε κεραυνοβολημένος. «Ο Ρόμπερτ και η Μαρίζ εννοείς; Κι εσύ; Εσύ πότε έφυγες;»

«Δεν έφυγα», είπε σιγανά ο Χοτζ. «Ούτε οι Λάιτγουντ έφυγαν... Φοβόμασταν. Φοβόμασταν τον Βάλενταϊν, τι μπορούσε να κάνει. Μετά την Εξέγερση, οι πιστοί σαν τον Μπλάκγουελ και τον Πάνγκμπορν το έσκασαν. Εμείς μείναμε και συνεργαστήκαμε με το Κογκλάβιο. Τους δώσαμε πληροφορίες. Ονόματα. Τους βοηθήσαμε να εντοπίσουν όσους το είχαν σκάσει. Γι' αυτό κερδίσαμε επιείκεια».

«Επιείκεια;» Ο Τζέις του έριξε ένα βιαστικό βλέμμα, αλλά ο Χοτζ το αντιλήφθηκε.

«Ξέρεις την κατάρα που με δένει σ' αυτό το μέρος,

έτσι δεν είναι; Πάντα πίστευες ότι πρόκειται για την εκδίκευση κάποιου μάγου ή θυμωμένου δαίμονα κι εγώ σε άφηνα να το πιστεύεις. Δεν είναι έτσι όμως. Η κατάρα που με δένει είναι κατάρα του Κονκλάβιου».

«Επειδή ήσουν στον Κύκλο;» ρώτησε ο Τζέις και το πρόσωπό του ήταν μια έκπληκτη μάσκα.

«Επειδή δεν τον εγκατέλειψα πριν την Εξέγερση».

«Μα οι Λάιτγουντ δεν τιμωρήθηκαν», είπε η Κλέρι. «Γιατί; Το ίδιο είχαν κάνει κι αυτοί».

«Η περίπτωση τους ήταν ειδική. Ήταν παντρεμένοι, είχαν παιδί. Βέβαια, δεν μένουν εδώ από επιλογή, σ' αυτό το απομακρυσμένο μέρος, μακριά απ' την πατρίδα τους. Εξοριστήκαμε εδώ πέρα και οι τρεις μας —οι τέσσερις μάλλον— ο Άλεκ ήταν ένα μωρό στα σπάργανα όταν αφήσαμε πίσω μας τη Γυάλινη Πόλη. Μπορούν να επιστρέφουν στην Άιντρις μόνο για επίσημες υποθέσεις και μόνο για σύντομα διαστήματα. Εγώ δεν μπορώ να επιστρέψω ποτέ. Δεν θα ξαναδώ ποτέ τη Γυάλινη Πόλη».

Ο Τζέις είχε μείνει άφωνος και ήταν λες και κοιτούσε το δάσκαλό του με νέα μάτια. Η Κλέρι σκέφτηκε ότι δεν ήταν ο Τζέις που είχε αλλάξει. «Ο Νόμος είναι σκληρός, αλλά είναι ο Νόμος»; είπε ο Τζέις.

«Εγώ σου το έμαθα αυτό», είπε ο Χοτζ με ένα ξερό γέλιο. «Και τώρα το γυρίζεις εναντίον μου, και δικαίως». Έμοιαζε να θέλει να βουλιάξει στην πιο κοντινή πολυθρόνα, αλλά παρ' όλα αυτά έμεινε όρθιος. Στην αυστηρή στάση του η Κλέρι διέκρινε κάτι απ' το στρατιώτη που είχε κάποτε υπάρξει.

«Γιατί δεν μου το είπες νωρίτερα;» ρώτησε. «Ότι η μητέρα μου ήταν παντρεμένη με τον Βάλενταϊν. Σου είχα πει το όνομά της...»

«Εγώ την ήξερα ως Τζόσλιν Φέρτσαϊλντ, όχι Τζόσλιν Φρέι», είπε ο Χοτζ. «Και επέμενες τόσο πολύ για την άγνοιά της για τον Κόσμο του Σκότους που με έπεισες ότι αποκλείεται να ήταν η Τζόσλιν που ήξερα –και ίσως να μην ήθελα να το πιστέψω ούτε εγώ. Κανείς δεν θέλει την επιστροφή του Βάλενταϊν». Κούνησε ξανά το κεφάλι του. «Όταν έστειλα μήνυμα στους Αδελφούς της Πόλης των Οστών, σήμερα το πρωί, δεν είχα ιδέα τι νέα θα είχαμε να τους πούμε», είπε. «Όταν μάθει το Κονκλάβιο ότι ίσως επέστρεψε ο Βάλενταϊν, ότι ψάχνει το Κύπελλο, θα υπάρξουν αναταραχές. Ελπίζω μόνο να μη δημιουργηθεί πρόβλημα στην υπογραφή των Συνθηκών».

«Πάω στοίχημα ότι αυτό ακριβώς θέλει ο Βάλενταϊν», είπε ο Τζέις. «Γιατί όμως θέλει το Κύπελλο τόσο πολύ;»

Το πρόσωπο του Χοτζ ήταν χλωμό. «Δεν είναι προφανές;» ρώτησε. «Για να φτιάξει ένα στρατό».

Ο Τζέις έμοιαζε ξαφνιασμένος. «Μα αυτό...»

«Τρώμει!» φώναξε η Ίζαμπελ που στεκόταν στην πόρτα της βιβλιοθήκης. Κρατούσε ακόμα την κουτάλα, αλλά τα μαλλιά της είχαν λυθεί απ' τον κότσο και έπεφταν στο λαιμό της κυματίζοντας. «Συγγνώμη αν διακόπτω», είπε σαν να το σκέφτηκε εκείνη τη στιγμή.

«Θεούλη μου», είπε ο Τζέις. «Πλησιάζει η χειρότερη ώρα της μέρας».

Ο Χοτζ φάνηκε έντρομος. «Ε... εγώ έφαγα πολύ καλό πρωινό, ε μεσημεριανό εννοώ. Μεσημεριανό. Δεν νομίζω ότι μπορώ να φάω...»

«Την πέταξα τη σούπα», είπε η Ίζαμπελ. «Παρήγγειλα κινέζικο απ' το γνωστό μέρος».

Ο Τζέις πήδηξε απ' το γραφείο και τεντώθηκε. «Τέλεια. Πεθαίνω της πείνας».

«Μπορεί να τσιμπήσω λιγάκι», είπε δειλά ο Χοτζ.

«Είστε και οι δύο απαίσιιοι ψεύτες», είπε η Τζαμπελ απειλητικά. «Εντάξει, το ξέρω ότι δεν σας αρέσει η μαγειρική μου...»

«Οπότε γιατί δεν σταματάς;» είπε ο Τζέις με ήρεμο τρόπο. «Μου παρήγγειλες γλυκόξινο χοιρινό; Ξέρεις ότι πεθαίνω για γλυκόξινο χοιρινό».

Η Ίζαμπελ κοίταξε αγανακτισμένα προς το ταβάνι. «Ναι, ναι, στην κουζίνα είναι».

«Υπέροχα», είπε ο Τζέις και πέρασε δίπλα της χαϊδεύοντάς της τρυφερά τα μαλλιά. Ο Χοτζ τον ακολούθησε, σταματώντας μόνο για να χαϊδέψει την Ίζαμπελ στον ώμο και μετά έφυγε με ένα αστείο, απολογητικό κούνημα του κεφαλιού του. Ήταν λες και είχαν περάσει αιώνες από τη στιγμή που είχε διακρίνει η Κλέρι το φάντασμα του παλιού πολεμιστή μέσα του.

Η Ίζαμπελ κοιτούσε τον Τζέις και τον Χοτζ, στριφογυρίζοντας την κουτάλα στα σημαδεμένα, χλωμά της δάχτυλα. «Είναι όντως;» ρώτησε η Κλέρι.

Η Ίζαμπελ δεν την κοίταξε. «Ποιος είναι τι;»

«Ο Τζέις. Είναι όντως απαίσιος ψεύτης;»

Η Ίζαμπελ αυτή τη φορά γύρισε να την κοιτάξει και τα μάτια της ήταν σκοτεινά και μεγάλα και παραδόξως σκεπτικά. «Δεν είναι καθόλου ψεύτης. Για τα σημαντικά πράγματα τουλάχιστον. Θα σου πει τις πιο απαίσιες αλήθειες, αλλά ψέματα δεν θα σου πει». Σταμάτησε πριν προσθέσει σκεπτική: «Γι' αυτό καλύτερα να μην τον ρωτήσεις κάτι, παρά μόνο αν είσαι σίγουρη ότι αντέχεις να μάθεις την αλήθεια».

Η κουζίνα ήταν ζεστή και φωτεινή και γεμάτη απ' τη

γλυκιά και αλμυρή μυρωδιά του κινέζικου. Η μυρωδιά θύμισε στην Κλέρι το σπίτι της· κάθισε και κοίταξε το πιάτο με τα νουντλ της, παίζοντας με το πιρούνι της, προσπαθώντας να μην κοιτάζει τον Σάιμον, που είχε καρφώσει την Ίζαμπελ με ένα βλέμμα πιο λιγωτικό κι απ' την πάπια με σουσάμι και μέλι που είχε μπροστά του.

«Εμένα πάντως μου φαίνεται ρομαντικό», είπε η Ίζαμπελ, ρουφώντας κάτι απροσδιόριστο από ένα χοντρό καλαμάκι.

«Τι πράγμα;» είπε ο Σάιμον ξυπνώντας απ' το λήθαργο.

«Όλη αυτή η ιστορία, που η μητέρα της Κλέρι ήταν παντρεμένη με τον Βάλενταϊν», είπε. Ο Τζέις και ο Χοτζ της είχαν διηγηθεί τα καθέκαστα, αν και η Κλέρι είχε προσέξει ότι είχαν παραλείψει και οι δύο το γεγονός ότι οι γονείς της ήταν μέλη του Κύκλου και τις κατάρτες του Κονκλάβιου. «Και τώρα έχει επιστρέψει απ' τους νεκρούς και την ψάχνει ξανά. Ίσως να θέλει να είναι και πάλι μαζί».

«Δεν νομίζω να της έστειλε ένα Ράβενερ στο σπίτι επειδή θέλει να "είναι και πάλι μαζί"» είπε ο Άλεκ, που είχε εμφανιστεί ξαφνικά μόλις είχε σερβιριστεί το φαγητό. Δεν τον είχε ρωτήσει κανείς πού ήταν ούτε είπε από μόνος του. Καθόταν δίπλα στον Τζέις, απέναντι από την Κλέρι αποφεύγοντας να την κοιτάζει.

«Ε, βέβαια», συμφώνησε ο Τζέις. «Πρώτα στέλνεις γλυκά και λουλούδια, μετά απολογητικά γράμματα και μετά τον απαίσιο δαίμονα. Εγώ μ' αυτή τη σειρά θα τα έκανα».

«Μπορεί και να της έστειλε γλυκά και λουλούδια»,

είπε η Τζαμπελ. «Δεν το ξέρουμε εμείς».

«Τζαμπελ», είπε υπομονετικά ο Χοτζ. «Μιλάμε για τον άνδρα που έσπειρε τέτοια καταστροφή στην Άιντρις, που όμοιά της δεν είχε ξαναγίνει. Τον άνδρα που έφερε τους Κυνηγούς των Σκιών αντιμέτωπους με τα Πλάσματα του Σκότους και έκανε τους δρόμους της Άιντρις ένα ποτάμι από αίμα».

«Ναι, αλλά είναι κάπως σέξι», διαμαρτυρήθηκε η Τζαμπελ, «όλο αυτό το διαβολικό στυλ».

Ο Σάιμον προσπάθησε να πάρει διαβολικό ύφος, αλλά σταμάτησε όταν είδε την Κλέρι να τον κοιτάζει. «Και γιατί θέλει τόσο πολύ αυτός ο Βάλενταϊν αυτό το Κύπελλο και γιατί νομίζει ότι το έχει η μαμά της Κλέρι;» ρώτησε.

«Είπες ότι θέλει να φτιάξει ένα στρατό», είπε η Κλέρι γυρνώντας προς τον Χοτζ. «Εννοείς επειδή θα μπορεί να χρησιμοποιήσει το Κύπελλο για να φτιάξει Κυνηγούς;»

«Ναι».

«Δηλαδή ο Βάλενταϊν μπορεί να πάει σε οποιονδήποτε άνθρωπο στο δρόμο και να τον κάνει Κυνηγό; Μόνο με το Κύπελλο;» είπε ο Σάιμον σκύβοντας προς τα εμπρός. «Θα έπιανε σε μένα;»

Ο Χοτζ τον κοίταξε για λίγη ώρα εξεταστικά. «Πιθανόν», είπε. «Όμως νομίζω ότι είσαι πολύ μεγάλος. Το Κύπελλο λειτουργεί σε παιδιά. Ένας ενήλικας υπάρχει περίπτωση να μην έχει καμία αντίδραση ή να πεθάνει επί τόπου».

«Ένας στρατός από παιδιά», είπε ψιθυριστά η Κλέρι.

«Μόνο για λίγα χρόνια», είπε ο Τζέις. «Τα παιδιά μεγαλώνουν απίστευτα γρήγορα. Δεν θα περνούσε πολύς καιρός και θα γίνονταν μια αξιόλογη πολεμική μηχανή».

νή».

«Δεν είμαι σίγουρος για όλα αυτά», είπε ο Σάιμον. «Θέλει να κάνει μερικά παιδιά πολεμιστές. Έχω ακούσει και χειρότερα. Δεν καταλαβαίνω γιατί γίνεται όλο αυτό το θέμα για να μην πάρει το Κύπελλο».

«Αν εξαιρέσεις το ότι θα χρησιμοποιούσε αυτόν το στρατό για να επιτεθεί στο Κονκλάβιο», είπε ξερά ο Χοτζ, «ο λόγος που ελάχιστοι άνθρωποι επιλέγονται για να γίνουν Νεφιλίμ είναι το ότι οι περισσότεροι δεν αντέχουν τη μεταμόρφωση. Χρειάζεται ιδιαίτερη δύναμη και αντοχή. Πριν μεταμορφωθούν, πρέπει να εξεταστούν σχολαστικά. Ο Βάλενταϊν δεν θα ασχολείτο σε καμία περίπτωση μ' αυτό. Θα χρησιμοποιούσε το Κύπελλο σε όσα παιδιά κατάφερε να αιχμαλωτίσει και θα χρησιμοποιούσε το είκοσι τοις εκατό που θα επιβίωνε για να φτιάξει το στρατό του».

Ο Άλεξ κοιτούσε τον Χοτζ με τον ίδιο τρόμο που ένιωθε η Κλέρι μέσα της. «Και πώς ξέρεις ότι θα έκανε κάτι τέτοιο;»

«Το ξέρω» είπε ο Χοτζ «γιατί όταν ήμασταν στον Κύκλο, αυτό ήταν το σχέδιό του. Έλεγε ότι ήταν ο μόνος τρόπος να φτιάξουμε το στρατό που χρειαζόμασταν για να υπερασπίσουμε τον κόσμο μας».

«Μα αυτό είναι καθαρός φόνος», είπε η Τζαμπελ που είχε χλωμιάσει. «Θα σκότωνε παιδιά».

«Έλεγε ότι είχαμε καταφέρει να κρατήσουμε τον κόσμο ασφαλή για τους θνητούς για χιλιάδες χρόνια», είπε ο Χοτζ, «και πως είχε έρθει η ώρα να πληρώσουν για μας με τη δική τους θυσία».

«Τα παιδιά;» είπε ο Τζέις με αναψοκοκκινισμένο πρόσωπο. «Αυτό είναι ενάντια σε όλα όσα υποτίθεται ότι

πιστεύουμε. Να βοηθάμε τους αδύναμους, να προφυλάσσουμε την ανθρωπότητα...»

Ο Χοτζ έσπρωξε το πιάτο του. «Ο Βάλενταϊν ήταν παράφρονας», είπε. «Ίδιοφυής, αλλά παράφρονας. Δεν τον ένοιαζε τίποτα άλλο εκτός απ' το να σκοτώνει δαίμονες και Πλάσματα του Σκότους. Τίποτα άλλο εκτός απ' την αγνότητα του κόσμου. Θα θυσίαζε ακόμα και τον ίδιο του το γιο γι' αυτόν το σκοπό και δεν μπορούσε να καταλάβει πώς κάποιος άλλος δεν θα το έκανε».

«Είχε γιο;» ρώτησε ο Άλεκ.

«Μιλούσα υποθετικά, είπε ο Χοτζ ψάχνοντας το μαντίλι του. Σκούπισε το μέτωπό του και το ξαναέβαλε στην τσέπη του. Η Κλέρι είδε ότι το χέρι του έτρεμε ελαφρώς. «Όταν κάηκε η γη του, όταν καταστράφηκε το σπίτι του, το Κονκλάβιο υπέθεσε ότι είχε αυτοκτονήσει και ότι είχε παραδώσει και το Κύπελλο στις στάχτες, θεωρώντας το προτιμότερο απ' το να παραδοθεί σε αυτό. Τα κόκαλά του βρέθηκαν στις στάχτες, μαζί με τα κόκαλα της γυναίκας του».

«Μα η μητέρα μου έζησε», είπε η Κλέρι. «Δεν πέθανε σ' εκείνη τη φωτιά».

«Ούτε, απ' ό,τι φαίνεται, ο Βάλενταϊν», είπε ο Χοτζ. «Το Κονκλάβιο δεν θα χαρεί όταν μάθει ότι εξαπατήθηκε. Το πιο σημαντικό όμως είναι ότι θα θέλουν να βρουν το Κύπελλο. Ακόμα πιο σημαντικό, θα κάνουν ό,τι μπορούν για να μην το βρει ο Βάλενταϊν».

«Μου φαίνεται ότι το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνουμε είναι να βρούμε τη μητέρα της Κλέρι», είπε ο Τζέις. «Να τη βρούμε και μετά να βρούμε το Κύπελλο, πριν προλάβει να το βρει ο Βάλενταϊν».

Αυτό φάνηκε καλό σχέδιο στην Κλέρι, αλλά ο Χοτζ

κοίταξε τον Τζέις σαν να πρότεινε να παίξουν μπόουλινγκ με κορίνες από νιτρογλυκερίνη. «Αυτό αποκλείεται».

«Τι να κάνουμε τότε;»

«Τίποτα», είπε ο Χοτζ. «Όλα αυτά είναι δουλειά ικανών, έμπειρων Κυνηγών».

«Εγώ είμαι ικανός», διαμαρτυρήθηκε ο Τζέις. «Και έμπειρος».

Ο τόνος του Χοτζ ήταν αυστηρός, σχεδόν πατρικός. «Το ξέρω, Τζέις, αλλά είσαι ακόμα παιδί. Σχεδόν τουλάχιστον».

Ο Τζέις κοίταξε τον Χοτζ με μισόκλειστα μάτια. Οι βλεφαρίδες του ήταν μακριές και έριχναν απαλές σκιές στα έντονα ζυγωματικά του. Σε κάποιον άλλο, αυτή η έκφραση θα ήταν μάλλον ντροπαλή ή απόλογητική. Στον Τζέις όμως, έδινε ένα αυστηρό, απειλητικό ύφος. «Δεν είμαι παιδί».

«Ο Χοτζ έχει δίκιο», είπε ο Άλεκ. Κοιτούσε τον Τζέις και η Κλέρι σκέφτηκε ότι πρέπει να ήταν απ' τους ελάχιστους ανθρώπους στον κόσμο που κοιτούσαν τον Τζέις σαν να μην τον φοβόντουσαν αλλά σαν να φοβούνταν για εκείνον. «Ο Βάλενταιν είναι επικίνδυνος. Το ξέρω ότι είσαι καλός Κυνηγός. Είσαι μάλλον ο καλύτερος στην ηλικία μας. Όμως ο Βάλενταιν είναι ένας απ' τους καλύτερους που έχουν υπάρξει ποτέ. Χρειάστηκε μια τεράστια μάχη για να νικηθεί».

«Και δεν έμεινε για πολύ νικημένος», είπε η Ίζαμπελ εξετάζοντας το πιρούνι της. «Απ' ό,τι φαίνεται».

«Ναι, αλλά εμείς είμαστε εδώ», είπε ο Τζέις. «Είμαστε εδώ και λόγω των Συνθηκών δεν είναι κανένας άλλος εδώ. Αν δεν κάνουμε εμείς κάτι...»

«Θα κάνουμε κάτι», είπε ο Χοτζ. «Θα στείλω μήνυμα στο Κονκλάβιο απόψε κιόλας. Μπορεί να στείλουν μια ομάδα Νεφιλίμ μέχρι αύριο αν θέλουν. Θα το φροντίσουν εκείνοι. Εσύ έχεις κάνει περισσότερα απ' όσα χρειάζεται».

Ο Τζέις υποχώρησε αλλά τα μάτια του εξακολουθούσαν να λάμπουν. «Δεν μου αρέσει αυτό το σχέδιο» είπε.

«Δεν είναι ανάγκη να σου αρέσει», είπε ο Άλεξ. «Πρέπει απλώς να το βουλώσεις και να μην κάνεις καμία ανοησία».

«Και η μητέρα μου;» ρώτησε η Κλέρι. «Δεν μπορεί να περιμένει μέχρι να εμφανιστεί μια αντιπροσωπεία απ' το Κονκλάβιο. Ο Βάλενταϊν την κρατάει αυτή τη στιγμή—το είπαν ο Μπλάκγουελ και ο Πάνγκμπορν— και μπορεί να τη...» δεν άντεχε να ξεστομίσει τη λέξη “βασανίζει”, αλλά η Κλέρι ήξερε ότι δεν ήταν η μόνη που το είχε σκεφτεί. Ξαφνικά κανείς στο τραπέζι δεν μπορούσε να την κοιτάξει στα μάτια.

Εκτός απ' τον Σάιμον. «...Της κάνει κακό» είπε, ολοκληρώνοντας τη φράση της. «Αλλά Κλέρι, είπαν επίσης ότι ήταν αναισθητη και ότι ο Βάλενταϊν είχε εκνευριστεί. Είπαν ότι περίμενε να ανακτήσει τις αισθήσεις της».

«Εγώ δεν θα ανακτούσα τις αισθήσεις μου αν ήμουν στη θέση της», μουρμούρισε η Ίζαμπελ.

«Αλλά αυτό θα μπορούσε να γίνει ανά πάσα στιγμή», είπε η Κλέρι, αγνοώντας την Ίζαμπελ. «Νόμιζα ότι το Κονκλάβιο είχε ορκιστεί να προστατεύει τον κόσμο. Δεν θα έπρεπε να υπάρχουν ήδη Κυνηγοί εδώ πέρα; Δεν θα έπρεπε να ψάχνουν ήδη να τη βρουν;»

«Αυτό θα ήταν ευκολότερο» είπε κοφτά ο Άλεξ «αν είχαμε την παραμικρή ιδέα για το πού να ψάξουμε».

«Μα ξέρουμε», είπε ο Τζέις.

«Ορίστε;» είπε η Κλέρι ξαφνιασμένη και γεμάτη ελπίδα. «Πού;»

«Εδώ», είπε ο Τζέις και έσκυψε προς το μέρος της, αγγίζοντας τα δάχτυλά του στον κρόταφό της, τόσο απαλά που η Κλέρι ένιωσε να κοκκινίζει. «Όλα όσα θέλουμε να μάθουμε είναι κλειδωμένα εδώ μέσα, κάτω απ' αυτές τις όμορφες κόκκινες μπούκλες».

Η Κλέρι άπλωσε το χέρι της και άγγιξε τα μαλλιά της. «Μα δεν...»

«Και τι έχεις σκοπό να κάνεις;» ρώτησε απότομα ο Σάιμον. «Να της ανοίξεις το κεφάλι για να τα βρεις;»

Τα μάτια του Τζέις άστραψαν αλλά απάντησε ήρεμα: «Όχι βέβαια. Θα τη βοηθήσουν οι Σιωπηλοί Αδελφοί να ξαναβρεί τη μνήμη της».

«Μα εσύ μισείς τους Σιωπηλούς Αδελφούς», διαμαρτυρήθηκε η Ίζαμπελ.

«Δεν τους μισώ», είπε ειλικρινά ο Τζέις. «Απλώς τους φοβάμαι. Δεν είναι το ίδιο».

«Νόμιζα ότι είχες πει ότι ήταν βιβλιοθηκάριοι», είπε η Κλέρι.

«Είναι βιβλιοθηκάριοι».

Ο Σάιμον σφύριξε. «Και τι, αν αργήσεις το βιβλίο σε σκοτώνουν;»

«Οι Σιωπηλοί Αδελφοί είναι αρχειοθέτες, αλλά δεν είναι μόνο αυτό», τους διέκοψε ο Χοτζ, που έμοιαζε να μην έχει άλλη υπομονή. «Θέλοντας να ενδυναμώσουν το μυαλό τους, έχουν επιλέξει να εφαρμόσουν πάνω τους κάποιους από τους πιο ισχυρούς ρούνους που έχουν δημιουργηθεί ποτέ. Η δύναμη αυτών των ρούνων είναι τόσο μεγάλη, που η χρήση τους...» Δίστασε. Και η Κλέρι

θυμήθηκε τη φωνή του Άλεκ να λέει: *Ακρωτηριάζουν το σώμα τους.* «Βασικά παραμορφώνει και διαστρεβλώνει τη φυσική μορφή τους. Δεν είναι πολεμιστές με την κλασική έννοια, όπως οι υπόλοιποι Κυνηγοί των Σκιών. Οι δυνάμεις τους αφορούν το μυαλό και όχι το σώμα».

«Και μπορούν να διαβάσουν τη σκέψη;» ρώτησε η Κλέρι σιγανά.

«Ανάμεσα σε άλλα, ναι. Είναι οι πιο τρομεροί κυνηγοί δαιμόνων που υπάρχουν».

«Δεν ξέρω», είπε ο Σάιμον. «Δεν ακούγεται και τόσο χάλια. Καλύτερα να έχεις κάποιον που διαβάσει το μυαλό σου παρά κάποιον που θέλει να σου πάρει το κεφάλι».

«Τότε είσαι ακόμα πιο ηλίθιος απ' ό,τι δείχνεις», είπε ο Τζέις, κοιτάζοντάς τον περιφρονητικά.

«Ο Τζέις έχει δίκιο», είπε η Ίζαμπελ, αγνοώντας τον Σάιμον. «Οι Σιωπηλοί Αδελφοί είναι πράγματι ανατριχιαστικοί».

Το χέρι του Χοτζ ήταν σφιγμένο σε γροθιά πάνω στο τραπέζι. «Είναι πολύ ισχυροί», είπε. «Περπατάνε στο σκοτάδι και δεν μιλάνε, αλλά μπορούν να ανοίξουν το μυαλό ενός ανθρώπου όπως ανοίγεις ένα καρύδι –και να τον αφήσουν να ουρλιάζει στο σκοτάδι, αν αυτό θέλουν».

Η Κλέρι κοίταξε τον Τζέις, έντρομη. «Και θέλεις να με δώσεις σ' αυτούς;»

«Θέλω να σε βοηθήσουν», είπε και έσκυψε προς το μέρος της, τόσο κοντά που η Κλέρι διέκρινε τις χειρ-μπαρένιες σπίδες στα ανοιχτόχρωμα μάτια του. «Μπορεί να μην μπορούμε να ψάξουμε για το Κύπελλο», είπε σιγανά. «Μπορεί να πρέπει αυτό να το αναλάβει το Κον-

κλάβιο. Αλλά αυτό που βρίσκεται μέσα στο μυαλό σου σου ανήκει. Κάποιος έχει κρύψει εκεί μέσα μυστικά, μυστικά που δεν μπορείς να μάθεις. Δεν θέλεις να μάθεις την αλήθεια για την ίδια σου τη ζωή;»

«Δεν θέλω να μπει κανείς μες στο μυαλό μου», είπε αδύναμα. Ήξερε ότι ο Τζέις είχε δίκιο, αλλά η ιδέα τού να παραδοθεί σε πλάσματα που ακόμα και οι Κυνηγοί θεωρούσαν ανατριχιαστικά έκανε το αίμα της να παγώνει στις φλέβες της.

«Θα έρθω μαζί σου», της είπε ο Τζέις. «Θα μείνω μαζί σου όλη την ώρα».

«Αρχετά», είπε ο Σάιμον και σηκώθηκε όρθιος, κόκκινος από θυμό. «Αφήστε την ήσυχη».

Ο Άλεξ κοίταξε προς το μέρος του, σαν να τον είχε μόλις προσέξει. Ο Σάιμον έσπρωχνε τα μαλλιά του που έπεφταν στο πρόσωπό του και ανοιγόκλεινε τα μάτια του. «Γιατί είσαι ακόμα εδώ εσύ, θνητέ;»

Ο Σάιμον τον αγνόησε. «Είπα, αφήστε την ήσυχη».

Ο Τζέις κοίταξε προς το μέρος του, με ένα αργό, γλυκερά δολοφονικό βλέμμα. «Ο Άλεξ έχει δίκιο», είπε. «Το Ινστιτούτο έχει ορκιστεί να προστατεύει τους Κυνηγούς των Σκιών, όχι τους θνητούς φίλους τους. Ειδικά όταν δεν είναι πλέον ευπρόσδεκτοι».

Η Ίζαμπελ σηκώθηκε και έπιασε τον Σάιμον απ' το μπράτσο. «Θα τον συνοδεύσω εγώ», είπε. Ο Σάιμον φάνηκε να είναι έτοιμος να αντισταθεί, αλλά είδε το βλέμμα της Κλέρι απ' την απέναντι πλευρά του τραπέζιου, καθώς κουνούσε το κεφάλι της ελαφρώς. Υποχώρησε. Με το κεφάλι ψηλά, άφησε την Ίζαμπελ να τον οδηγήσει έξω απ' το δωμάτιο.

Η Κλέρι σηκώθηκε. «Είμαι κουρασμένη», είπε. «Θέλω

να πάω για ύπνο».

«Μα δεν έφαγες τίποτα», είπε ο Τζέις.

Έσπρωξε απαλά το χέρι του. «Δεν πεινάω».

Στο διάδρομο ήταν πιο δροσερά απ' ό,τι στην κουζίνα. Η Κλέρι ακούμπησε στον τοίχο, τραβώντας την μπλούζα της, που κολλούσε απ' τον κρύο ιδρώτα που την έλουζε. Στο βάθος του διαδρόμου είδε τις μορφές του Σάιμον και της Ίζαμπελ, να απομακρύνονται, κρυμμένοι στις σκιές. Τους κοίταξε σιωπηλή να απομακρύνονται νιώθοντας ένα παράξενο πικρό συναίσθημα να γεμίζει το στομάχι της. Πότε είχε γίνει ο Σάιμον ευθύνη της Ίζαμπελ και όχι δική της; Αν υπήρχε ένα πράγμα που είχε μάθει από όλο αυτό, ήταν το πόσο εύκολο ήταν να χάσεις αυτό που ως τώρα θεωρούσες ότι θα έχεις για πάντα.

Το δωμάτιο ήταν γεμάτο χρυσό και λευκό, με ψηλούς τοίχους που έλαμπαν σαν σμάλτο και μια οροφή, πολύ ψηλά, διάφανη και αστραφτερή σαν διαμάντι. Η Κλέρι φορούσε ένα πράσινο βελούδινο φόρεμα και κρατούσε στο χέρι της μια χρυσή βεντάλια. Τα μαλλιά της, πιασμένα σε κότσο, απ' τον οποίο ξέφευγαν μερικές μπούκλες, έκαναν το κεφάλι της να νιώθει παράξενα βαρύ κάθε φορά που κοιτούσε πίσω.

«Βλέπεις κάτι πιο ενδιαφέρον από μένα;» τη ρώτησε ο Σάιμον. Στο όνειρο, παραδόξως ήταν δεινός χορευτής. Την οδηγούσε μέσα στο πλήθος σαν ένα φύλλο παρασυρμένο απ' το ρεύμα. Φορούσε κατάμαυρα, σαν Κνηηγός Σκιών και του ταίριαζε: μαύρα μαλλιά, ελαφρώς ηλιοκαμένο δέρμα, λευκά δόντια. Είναι όμορφος, σκέφτηκε η Κλέρι, με έκπληξη.

«Δεν υπάρχει κανείς πιο ενδιαφέρων από εσένα», του είπε η Κλέρι. «Είναι όμως παράξενο αυτό το μέρος. Δεν έχω ξαναδει ποτέ κάτι τέτοιο». Γύρισε πάλι καθώς πέρασαν δίπλα από ένα σιντριβάνι σαμπάνιας: ένας τεράστιος ασημένιος δίσκος και στη μέση μια γοργόνα που έριχνε αφρώδη οίνο στη γυμνή της πλάτη. Οι άνθρωποι γέμιζαν τα ποτήρια τους απ' το δίσκο, γελώντας και μιλώντας. Η γοργόνα γύρισε το κεφάλι της, καθώς η Κλέρι περνούσε δίπλα της και χαμογέλασε. Το χαμόγελό της αποκάλυψε δόντια κοφτερά, σαν βρικόλακα.

«Καλώς ήρθες στη Γυάλινη Πόλη», είπε μια φωνή που δεν ήταν του Σάμιον. Η Κλέρι ανακάλυψε ότι ο Σάμιον είχε εξαφανιστεί και ότι τώρα χόρευε με τον Τζέις, που ήταν ντυμένος στα λευκά, με ένα πουκάμισο από πολύ λεπτό λινό από μέσα διακρίνονταν τα μαύρα Σημάδια. Στο λαιμό του φορούσε μια αλυσίδα και τα μαλλιά και τα μάτια του ήταν πιο χρυσά από ποτέ. Σκέφτηκε πόσο θα ήθελε να τον ζωγραφίσει με τη δαμπτή χρυσή μπογιά που είχε δει σε κάτι ρώσικες εικόνες.

«Πού είναι ο Σάμιον;» τον ρώτησε καθώς στροβιλιζόνταν γύρω απ' το σιντριβάνι. Η Κλέρι είδε την Ίζαμπελ με τον Άλεξ, που φορούσαν κι οι δύο μπλε ρούχα. Κρατούσαν χεράκι, σαν τον Χάνσελ και την Γκρέτελ στο σκοτεινό δάσος.

«Αυτό το μέρος είναι για τους ζωντανούς», είπε ο Τζέις. Τα χέρια του ήταν δροσερά πάνω στα δικά της και τα ένωθε, ενώ πριν δεν ένωθε του Σάμιον.

Τον κοίταξε εξεταστικά. «Τι εννοείς;»

Έσκυψε προς το μέρος της. Ένωσε τα χείλη του στο αυτί της. Δεν ήταν καθόλου δροσερά. «Εύπνα, Κλέρι», της ψιθύρισε. «Εύπνα. Εύπνα».

Πετάχτηκε όρδια στο κρεβάτι, λαχανιασμένη, με τα μαλλιά κολλημένα στο λαιμό της απ' τον κρύο ιδρώτα. Κάποιος κρατούσε σφιχτά τους καρπούς της. Προσπάθησε να τραβηχτεί και μετά κατάλαβε ποιος την κρατούσε. «Τζέις;»

«Ναι». Ο Τζέις καθόταν στην άκρη του κρεβατιού —η ίδια δεν θυμόταν πότε είχε ξαπλώσει— και φαινόταν αγουροξυπνημένος, με τα μαλλιά του ανακατεμένα και τα μάτια νυσταγμένα.

«Άσε με».

«Α, με συγχωρείς». Τα δάχτυλά του άφησαν τους καρπούς της. «Αλλά, πήγες να με χτυπήσεις μόλις είπα το όνομά σου».

«Είμαι λίγο ταραγμένη, μάλλον». Κοίταξε γύρω της. Βρισκόταν σε ένα μικρό υπνοδωμάτιο επιπλωμένο με σκούρο ξύλο. Απ' το αχνό φως που έμπαινε απ' το μισάνοιχτο παράθυρο υπέθεσε ότι ήταν χαράματα, ίσως και μόλις να είχε ξημερώσει. Το σακίδιό της ήταν ακουμπισμένο στον τοίχο. «Πώς βρέθηκα εδώ; Δεν θυμάμαι...»

«Σε βρήκα να κοιμάσαι στο πάτωμα, στο διάδρομο», είπε ο Τζέις σαν να του φαινόταν αστείο. «Με βοήθησε ο Χοτζ να σε βάλουμε στο κρεβάτι. Σκέφτηκα ότι θα ήσουν πιο άνετα εδώ παρά στο αναρρωτήριο».

«Πω, δεν θυμάμαι τίποτα», είπε σπρώχνοντας τις ατίθασες μπούκλες απ' τα μάτια της. «Τι ώρα είναι;»

«Περίπου πέντε».

«Το πρωί;» τον αγριοκοίταξε. «Ελπίζω να έχεις καλό λόγο που με ξύπνησες».

«Γιατί, έβλεπες κανένα καλό όνειρο;»

Άκουγε ακόμα στ' αυτιά της τη μουσική, ένιωθε τα βαριά κοσμήματα στα μάγουλά της. «Μπα».

Ο Τζέις σηκώθηκε. «Έχει έρθει να σε δει ένας απ' τους Σιωπηλούς Αδελφούς. Με έστειλε ο Χοτζ να σε ξυπνήσω. Βασικά ήθελε να έρθει ο ίδιος, αλλά σκέφτηκα ότι μια που είναι πέντε το πρωί, θα ξυπνούσες πιο ευχάριστα αν έβλεπες κάτι ωραίο μόλις άνοιγες τα μάτια σου».

«Εσένα δηλαδή;»

«Ε, ναι, τι άλλο;»

«Δεν συμφώνησα ξέρεις», του είπε κοφτά. «Γι' αυτή την ιστορία με τους Σιωπηλούς Αδελφούς».

«Θες να βρεις τη μητέρα σου» τη ρώτησε, «ή όχι;»

Τον κοίταξε χωρίς να πει τίποτα.

«Θα γνωρίσεις απλώς τον Αδελφό Τζερεμμία. Αυτό είναι όλο. Μπορεί και να τον συμπαθήσεις. Έχει πλάκα για κάποιον που δεν μιλάει και πολύ».

Έβαλε το κεφάλι της στα χέρια της. «Βγες έξω. Θέλω να ντυθώ».

Πετάχτηκε απ' το κρεβάτι τη στιγμή που ο Τζέις έκλεισε πίσω του την πόρτα. Παρόλο που ήταν μόλις χαράματα, στο δωμάτιο είχε ήδη αρχίσει να μαζεύεται εκείνη η υγρή ζέστη. Έκλεισε το παράθυρο και πήγε στο μπάνιο για να πλύνει το πρόσωπο και το στόμα της, που είχε τη γεύση παλιού χαρτιού.

Πέντε λεπτά αργότερα, έχωνε τα πόδια της στα πράσινα αθλητικά της. Είχε φορέσει ένα κομμένο τζιν και ένα απλό μαύρο μπλουζάκι. Δεν μπορούσαν τα πόδια της να μοιάζουν περισσότερο με τα ψηλόλιγνα λεία πόδια της Ίζαμπελ; Τι να κάνουμε όμως. Έδεσε τα μαλλιά της κότσο και πήγε στο διάδρομο όπου την περίμενε ο Τζέις.

Μαζί του ήταν κι η γάτα, μουρμουρώντας και στριφογυρνώντας γύρω του ανήσυχα.

«Τι έπαθε η γάτα;» ρώτησε η Κλέρι.

«Τον αναστατώνουν οι Σιωπηλοί Αδελφοί».

«Φαίνεται ότι όλους τους αναστατώνουν αυτοί».

Ο Τζέις χαμογέλασε αχνά. Ο Τσερτς νιαούρισε καθώς άρχισαν να διασχίζουν το διάδρομο, αλλά δεν τους ακολούθησε. Τουλάχιστον, οι παχιοί τοίχοι του καθεδρικού κρατούσαν ακόμα λίγη απ' τη δροσιά της νύχτας: οι διάδρομοι ήταν σκοτεινοί και δροσεροί.

Όταν έφτασαν στη βιβλιοθήκη, η Κλέρι είδε με έκπληξη ότι οι λάμπες ήταν σβηστές. Η βιβλιοθήκη φωτιζόταν μόνο από τη γαλακτερή λάμψη που έμπαινε απ' τα ψηλά παράθυρα της θολωτής οροφής. Ο Χοτζ, ντυμένος με κουστούμι, καθόταν πίσω απ' το τεράστιο γραφείο και οι γκριζες τούφες στα μαλλιά του άστραφταν στο φως της αυγής. Για μια στιγμή, της φάνηκε ότι ήταν μόνος του στο δωμάτιο: ότι ο Τζέις την είχε κοροϊδέψει. Μετά όμως είδε μια μορφή να βγαίνει απ' το σκοτάδι και συνειδητοποίησε ότι αυτό που είχε περάσει για μια πιο σκούρα σκιά ήταν ένας άνθρωπος. Ένας ψηλός άνδρας με βαρύ μανδύα που έπεφτε απ' την κορυφή ως τα νύχια, σκεπάζοντάς τον τελείως. Η κουκούλα του μανδύα του ήταν σηκωμένη, κρύβοντας το πρόσωπό του. Ο μανδύας είχε το χρώμα της περγαμηνής και οι περιτέχνοι ρούννοι γύρω απ' το στρίφωμα και τα μανίκια ήταν λες και είχαν γραφτεί με ξεραμένο αίμα. Η Κλέρι ένιωσε να ανατριχιάζει τόσο έντονα, σχεδόν επώδυνα.

«Από δω», είπε ο Χοτζ, «είναι ο Αδελφός Τζερεμμία, από τη Σιωπηλή Πόλη».

Ο άνδρας πήγε προς το μέρος τους, με το βαρύ μανδύα του να στροβιλίζεται καθώς περπατούσε και η Κλέρι συνειδητοποίησε τι ήταν αυτό που ήταν παράξενο πάνω του: δεν έκανε κανένα ήχο όταν περπατούσε, ούτε τον

παραμικρό. Ακόμα και το ρούχο του, που θα έπρεπε να θροϊζει ή να σέρνεται ήταν σιωπηλό. Αναρωτήθηκε αν ήταν φάντασμα —όχι, όμως, σκέφτηκε καθώς σταμάτησε μπροστά τους, είχε μια παράξενη, γλυκιά μυρωδιά, σαν αρωματικό έλαιο και αίμα μαζί, τη μυρωδιά κάποιου ζωντανού.

«Και από δω, Τζερεμμία», είπε ο Χοτζ και σηκώθηκε απ' το γραφείο του, «είναι το κορίτσι για το οποίο σας έγραψα. Η Κλαρίσα Φρέι».

Το σκεπασμένο πρόσωπο γύρισε αργά προς το μέρος της. Η Κλέρι ένιωσε να παγώνει ως το κόκαλο. «Γεια», του είπε.

Δεν πήρε απάντηση.

«Αποφάσισα ότι είχες δίκιο, Τζέις», είπε ο Χοτζ.

«Ναι, είχα», είπε ο Τζέις. «Ως συνήθως».

Ο Χοτζ αγνόησε το σχόλιο. «Έστειλα χθες το βράδυ ένα γράμμα στο Κονκλάβιο για όλα αυτά, αλλά οι μνήμες της Κλέρι είναι προσωπικές. Μόνο εκείνη μπορεί να αποφασίσει τι θέλει να κάνει με το μυαλό της. Αν θέλει τη βοήθεια των Σιωπηλών Αδελφών έχει τη δυνατότητα να τη ζητήσει».

Η Κλέρι δεν είπε τίποτα. Η Δωροθέα είχε πει ότι είχε δει στο μυαλό της ένα φράγμα που έκρυβε κάτι. Και βέβαια ήθελε να μάθει τι. Η σκοτεινή μορφή του Σιωπηλού Αδελφού όμως ήταν τόσο —σιωπηλή, βασικά. Από πάνω του έμοιαζε να ρέει η ίδια η σιωπή, σαν ένα σκούρο κύμα, μαύρο και πυκνό σαν μελάνι. Της προκαλούσε ρίγος.

Το πρόσωπο του Αδελφού Τζερεμμία ήταν ακόμα στραμμένο προς το μέρος της, αλλά τίποτα δεν διακρινόταν κάτω απ' την κουκούλα του μέσα στο σκοτάδι.

Αυτή είναι η κόρη της Τζόσλιν;

Η Κλέρι έμεινε άφωνη και έκανε ένα βήμα προς τα πίσω. Οι λέξεις είχαν ακουστεί μέσα στο κεφάλι της, σαν να τις σκεφτόταν η ίδια –αλλά πώς ήταν δυνατόν;

«Ναι», είπε ο Χοτζ και πρόσθεσε αμέσως: «Ο πατέρας της όμως ήταν ένας κοινός θνητός».

Δεν έχει σημασία, είπε ο Τζερεμιάα. Το αίμα του Κονκλάβιου υπερισχύει.

«Γιατί είπατε τη μητέρα μου με το μικρό της;» ρώτησε η Κλέρι προσπαθώντας μάταια να βρει κάποιο ίχνος προσώπου κάτω απ' την κουκούλα. «Τη γνωρίζατε;»

«Οι αδελφοί κρατάνε αρχεία για όλα τα μέλη του Κονκλάβιου», της εξήγησε ο Χοτζ. «Αναλυτικά αρχεία...»

«Όχι και πολύ αναλυτικά» είπε ο Τζέις «αν δεν ήξεραν ότι ζει ακόμα».

Είναι πολύ πιθανό να τη βοήθησε κάποιος μάγος να εξαφανιστεί. Οι περισσότεροι Κυνηγοί Των Σκιών δεν μπορούν να ξεφύγουν τόσο εύκολα απ' το Κονκλάβιο. Στη φωνή του Τζερεμιάα δεν υπήρχε κανένα συναίσθημα. Δεν φαινόταν ούτε να επικροτεί ούτε να αποδοκιμάζει την πράξη της Τζόσλιν.

«Υπάρχει κάτι που δεν καταλαβαίνω», είπε η Κλέρι. «Γιατί να πιστεύει ο Βάλενταϊν ότι η μητέρα μου έχει το Θανάσιμο Κύπελλο; Αν έκανε τόση προσπάθεια για να εξαφανιστεί, όπως λέτε, τότε γιατί να το πάρει μαζί της;»

«Για να βεβαιωθεί ότι δεν θα έπεφτε στα χέρια του», είπε ο Χοτζ. «Εκείνη, περισσότερο από κάθε άλλον, θα ήξερε πολύ καλά τι θα συνέβαινε αν είχε ο Βάλενταϊν το Κύπελλο. Και φαντάζομαι ότι δεν εμπιστευόταν το Κονκλάβιο να το φυλάει. Ειδικά όταν ο Βάλενταϊν είχε

καταφέρει να τους το κλέψει ήδη μία φορά».

«Μάλιστα», είπε η Κλέρι με κάποια αμφιβολία στη φωνή της. Η ιστορία της φαινόταν υπερβολική. Προσπάθησε να φανταστεί τη μητέρα της να το βάζει στα πόδια κάτω από ένα πέπλο μες στη νύχτα, με ένα μεγάλο χρυσό κύπελλο κρυμμένο στο παλτό της, αλλά δεν μπορούσε.

«Η Τζόσλιν στράφηκε εναντίον του συζύγου της όταν ανακάλυψε τι σκόπευε να κάνει με το Κύπελλο», είπε ο Χοτζ. «Δεν είναι απίθανο να σκεφτούμε ότι θα έκανε τα πάντα για να κρατήσει το Κύπελλο μακριά του. Το ίδιο το Κονκλάβιο θα έψαχνε πρώτα για εκείνη, αν ήξεραν ότι είναι ζωντανή».

«Εμένα μου φαίνεται», είπε η Κλέρι με κάποια ειρωνεία, «ότι κανένας από αυτούς που το Κονκλάβιο θεωρούσε νεκρούς δεν είναι τελικά. Μάλλον χρειάζονται μια ενημέρωση τα αρχεία τους».

«Ο δικός μου πατέρας είναι νεκρός», είπε ο Τζέις. «Δεν χρειάζομαι κανένα αρχείο για να βεβαιωθώ».

Η Κλέρι γύρισε προς το μέρος του κάπως εκνευρισμένη. «Εντάξει, δεν ήθελα...»

Αρκετά, τους διέκοψε ο Αδελφός Τζερεμίας. Εδώ κάπου υπάρχει η αλήθεια, αν έχετε αρκετή υπομονή για να τη μάθετε.

Με μια γρήγορη χειρονομία, τράβηξε πίσω την κουκούλα του. Ξεχνώντας τον Τζέις, η Κλέρι μετά βίας συκρατήθηκε να μη φωνάξει έντρομη. Το κεφάλι του βιβλιοθηκάριου ήταν φαλακρό, λευκό και λείο σαν αυγό, με δυο μαύρα σημάδια εκεί όπου έπρεπε να βρίσκονται τα μάτια του. Τα χείλη του ήταν ραμμένα με κάτι μαύρα σημάδια που έμοιαζαν με ράμματα. Κατάλαβε τώρα

τι εννοούσε η Ίζαμπελ με τον ακρωτηριασμό.

Οι Αδελφοί της Σιωπηλής Πόλης δεν λένε ψέματα. Αν θέλεις από μένα την αλήθεια, θα την έχεις, αλλά θα πρέπει να μου υποσχεθείς κι εσύ το ίδιο.

Η Κλέρι σήκωσε το κεφάλι. «Ούτε εγώ λέω ψέματα».

Το μυαλό δεν μπορεί να πει ψέματα, είπε ο Τζερεμάια και πήγε προς το μέρος της. Αυτό που θέλω είναι οι αναμνήσεις σου.

Η μυρωδιά του μελανιού και του αίματος ήταν αποπνικτική. Η Κλέρι ένιωσε ένα κύμα πανικού. «Περίμενε...»

«Κλέρι». Ήταν η φωνή του Χοτζ, απαλή και καθησυχαστική. «Είναι πολύ πιθανόν να έχεις αναμνήσεις θαμμένες ή απωθημένες, αναμνήσεις που δημιουργήθηκαν όταν ήσουν πολύ μικρή για να τις αντιλαμβάνεσαι συνειδητά, αλλά ο Αδελφός Τζερεμάια μπορεί να τις ανακαλύψει. Θα μας βοηθούσε πάρα πολύ όλους».

Δεν είπε τίποτα, απλώς δάγκωσε τα χείλη της. Δεν άντεχε τη σκέψη ότι θα έμπαινε κάποιος στο μυαλό της, για να αγγίξει μνήμες τόσο ιδιωτικές και κρυφές που δεν μπορούσε να θυμηθεί ούτε η ίδια.

«Δεν θα την αναγκάσουμε να κάνει κάτι που δεν θέλει», είπε ξαφνικά ο Τζέις. «Έτσι δεν είναι;»

Η Κλέρι έκοψε τον Χοτζ πριν προλάβει να απαντήσει. «Εντάξει. Θα το κάνω».

Ο Αδελφός Τζερεμάια κούνησε ελαφρά το κεφάλι του και πήγε κοντά της με τον αδούρβο τρόπο του που την έκανε να ανατριχιάζει. «Θα πονέσει;» ψιθύρισε.

Δεν της απάντησε, αλλά άπλωσε τα λεπτά του χέρια πάνω στο πρόσωπό της. Το δέρμα στα δάχτυλά του ήταν λεπτό σαν φύλλα περγαμηνής, γεμάτα παντού με

ρούνους. Ένωθε τη δύναμή τους, να διαπερνάει σαν στατικός ηλεκτρισμός το δέρμα της. Έκλεισε τα μάτια της αλλά πρόλαβε να δει την ανήσυχη έκφραση στο πρόσωπο του Χοτζ.

Στο σκοτάδι πίσω απ' τα βλέφαρά της στροβιλίστηκαν χρώματα. Ένωσε πίεση, κάτι σαν τράβηγμα στο κεφάλι, τα χέρια και τα πόδια της. Έσφιξε τις γροθιές της για να αντισταθεί στο βάρος, στο σκοτάδι. Ένωσε σαν να έπεφτε πάνω της κάτι σκληρό και άκαμπτο, να τη λιώνει σιγά σιγά. Άκουσε τον εαυτό της να λαχανιάζει και μετά ξαφνικά πάγωσε ολόκληρη, πάγωσε σαν να ήταν καταχέιμωνο. Είδε έναν έρημο παγωμένο δρόμο, γκρίζα κτίρια να υψώνονται από πάνω της, μια έκρηξη λευκού να πέφτει στο πρόσωπό της σαν παγωμένα κομματάκια...»

«Φτάνει, φτάνει», η φωνή του Τζέις έσπασε τη χειμωνιάτικη παγωνιά και το χιόνι εξαφανίστηκε σαν μια έκρηξη από σπίδες. Τα μάτια της Κλέρι άνοιξαν διάπλατα.

Σιγά σιγά, είδε πάλι μπροστά της τη βιβλιοθήκη – τα ράφια, τα ανήσυχα πρόσωπα του Χοτζ και του Τζέις. Ο Αδελφός Τζερεμάια στεκόταν ακίνητος, σαν άγαλμα σκαλισμένο σε ελεφαντόδοντο με κόκκινο μελάνι. Η Κλέρι ένωσε τον οξύ πόνο στα χέρια της και είδε κόκκινα βαθιά σημάδια στα σημεία όπου είχε χώσει τα νύχια της στις παλάμες της.

«Τζέις», είπε αποδοκιμαστικά ο Χοτζ.

«Μα κοίτα τα χέρια της» είπε ο Τζέις δείχνοντας προς την Κλέρι που έσφιξε τις γροθιές της για να κρύψει τις ματωμένες της παλάμες.

Ο Χοτζ έβαλε το φαρδύ του μπράτσο στον ώμο της.

«Είσαι καλά;»

Κούνησε αργά το κεφάλι της καταφατικά. Η πίεςη είχε φύγει, αλλά ένιωθε τον ιδρώτα που είχε μουσκέψει τα μαλλιά της να κολλάει το μπλουζάκι της πάνω της σαν κολλητική ταινία.

Υπάρχει ένα εμπόδιο στο μυαλό σου, είπε ο Τζερεμίας. Οι αναμνήσεις σου δεν μπορούν να προσεγγισθούν.

«Εμπόδιο;» ρώτησε ο Τζέις. «Εννοείς ότι τις έχει απωθήσει;»

‘Όχι. Εννοώ ότι έχουν αποκλειστεί απ’ τη συνείδησή της με ένα ξόρκι. Δεν μπορώ όμως να το λύσω εδώ. Θα πρέπει να έρδει μαζί μου στην Πόλη των Οστών και να παρουσιαστεί στην Αδελφότητα.

«Ξόρκι;» είπε με δυσπιστία η Κλέρι. «Μα ποιος θα έριχνε σε μένα ξόρκι;»

Δεν της απάντησε κανείς. Ο Τζέις κοιτούσε το δάσκαλό του. Ήταν κατάχλωμος, σκέφτηκε η Κλέρι, παρόλο που ήταν δική του ιδέα. «Χοτζ» είπε «δεν χρειάζεται να πάει αν δεν...»

«Δεν πειράζει», είπε η Κλέρι παίρνοντας μια βαθιά ανάσα. Οι παλάμες της πονούσαν στα σημεία που είχαν χωθεί τα νύχια της και ένιωθε απεγνωσμένα την ανάγκη να ξαπλώσει κάπου σκοτεινά για να ξεκουραστεί. «Θα πάω. Θέλω να μάθω την αλήθεια. Θέλω να μάθω τι υπάρχει στο μυαλό μου».

Ο Τζέις κούνησε το κεφάλι του. «Εντάξει. Τότε θα έρθω μαζί σου».

Βγαίνοντας από το Ινστιτούτο ήταν σαν να μπήκαν σε μια υγρή, καυτή πάνινη σακούλα. Υγρή ζέστη καθόταν πάνω στην πόλη κάνοντας τον αέρα σαν βρόμικη σού-

πα. «Δεν καταλαβαίνω γιατί έπρεπε να φύγουμε ξεχωριστά απ' τον Αδελφό Τζερεμιάα», γκρίνιαξε η Κλέρι. Στέκονταν στη γωνία έξω απ' το Ινστιτούτο. Οι δρόμοι ήταν έρημοι, εκτός από ένα σκουπιδιάρικο που περνούσε αργά λίγο πιο πέρα. «Τι, ντρέπεται να τον δουν με Κυνηγούς των Σκιών;»

«Οι Αδελφοί είναι Κυνηγοί των Σκιών», της θύμισε ο Τζέις. Κατά κάποιον τρόπο κατάφερε να φαίνεται άνετος παρά τη ζέστη. Έκανε την Κλέρι να θέλει να τον πλακώσει στο ξύλο.

«Μήπως πήγε να φέρει το αυτοκίνητό του;» είπε σαρκαστικά.

«Κάτι τέτοιο», είπε ο Τζέις χαμογελώντας.

Κούνησε το κεφάλι της. «Ξέρεις κάτι, θα ένιωθα πολύ καλύτερα αν είχε έρθει μαζί μας ο Χοτζ».

«Γιατί, εγώ δεν είμαι επαρκής ασφάλεια για σένα;»

«Δεν χρειάζομαι ασφάλεια αυτή τη στιγμή –μάλλον κάποιον που θα με βοηθήσει να σκεφτώ καθαρά». Ξαφνικά θυμήθηκε κάτι και χτύπησε με το χέρι της το μέτωπό της. «Ο Σάιμον!»

«Όχι, εγώ είμαι ο Τζέις», είπε υπομονετικά ο Τζέις. «Ο Σάιμον είναι εκείνο το μικρό σαν κουνάβι με το χάλια μαλλί και την ανύπαρκτη αίσθηση του στυλ».

«Αχ, σκάσε πια», του είπε αλλά ήταν πιο πολύ από συνήθεια και λιγότερο από εκνευρισμό. «Ήθελα να τον πάρω πριν κοιμηθώ για να βεβαιωθώ ότι έφτασε εντάξει στο σπίτι».

Κουνώντας το κεφάλι του, ο Τζέις κοίταξε τον ουρανό σαν να περίμενε από στιγμή σε στιγμή να του αποκαλύψει τα μυστικά του σύμπαντος. «Με όλα αυτά που συμβαίνουν, εσύ ανησυχείς για την Κουναβόφατσα;»

«Μην τον λες έτσι. Δεν μοιάζει ι καθόλου με κουνάβι».

«Μπορεί και να έχεις δίκιο», είπε ο Τζέις. «Έχω δει και συμπαθητικά κουνάβια. Πιο πολύύ με αρουραίο μοιάζει».

«Δεν μοιάζει...»

«Μάλλον θα είναι σπίτι του, καιι θα του τρέχουν τα σάλια. Περιμένε μόνο μέχρι να τονν βαρεθεί η Τζαμπελ και θα δεις. Θα πρέπει να μαζεύεις ; τα κομμάτια του».

«Θα τον βαρεθεί λες η Τζαμπελ;» τον ρώτησε.

Ο Τζέις το σκέφτηκε λίγο. «Ναι»,, είπε.

Η Κλέρι αναρωτήθηκε μήπως η Ίτζαμπελ ήταν πιο έξυπνη απ' ό,τι της αναγνώριζε ο Τζέιςς. Μπορεί να καταλάβαινε πόσο εκπληκτικός τύπος ήταν ο Σάιμον: αστείος, έξυπνος, άνετος. Μπορεί να άρχιζάν να βγαίνουν κιόλας. Η ιδέα τη γέμισε με έναν ακατανόμαστο τρόμο.

Ήταν χαμένη στις σκέψεις της καιι χρειάστηκε μερικά δευτερόλεπτα για να καταλάβει ότι : κάτι της έλεγε ο Τζέις. Όταν τον κοίταξε είδε ένα ειρωνικό χαμόγελο να σχηματίζεται στο πρόσωπό του. «Τι;» τπου είπε ανυπόμονα.

«Βασικά θα ήταν καλό να σταματήσεις να προσπαθείς τόσο πολύ να τραβήξεις την προσοχή μου. Με φέρνεις σε δύσκολη θέση».

«Ο σαρκασμός είναι το τελευταίο καταφύγιο της πιο φτωχής φαντασίας», του είπε.

«Δεν γίνεται αλλιώς. Χρησιμοποιώ το πνεύμα μου για να κρύψω τον εσωτερικό μου πόνο»».

«Ο πόνος σου θα γίνει και εξωτερικός σε λίγο αν δεν ανέβεις στο πεζοδρόμιο», του είπε. . «Θες να σε πατήσει κανένα ταξί;»

«Μη λες βλακείες», της είπε. «Δενν υπάρχει περίπτωση

να βρίσκαμε τόσο εύκολα ταξί εδώ πέρα».

Σαν να περίμενε το σινιάλο του, ένα στενό μαύρο αυτοκίνητο με φιμέ τζάμια έστριψε στη γωνία και σταμάτησε μπροστά τους με τη μηχανή αναμμένη. Ήταν μακρύ και γυαλιστερό και χαμηλό σαν λιμουζίνα, με παράθυρα που ήταν κάπως κυρτά προς τα έξω.

Ο Τζέις της έριξε μια λοξή ματιά. Σαν να το διασκέδαζε, αλλά να βιαζόταν κιόλας. Η Κλέρι κοίταξε το αυτοκίνητο αφήνοντας το μυαλό της να χαλαρώσει, αφήνοντας την αληθινή εικόνα του να διαπεράσει τη δύναμη από τη λάμψη.

Τώρα το αμάξι έμοιαζε με την άμαξα της Σταχτοπούτας, μόνο που αντί να είναι ροζ, μπλε και χρυσό σαν πασχαλινό αυγό ήταν μαύρο σαν βελούδο, με σκούρα παράθυρα. Οι τροχοί ήταν μαύροι και τα δερμάτινα διακοσμητικά το ίδιο. Στο μαύρο μεταλλικό παγκάκι του οδηγού καθόταν ο Αδελφός Τζερεμιάα, κρατώντας στα γαντοφορεμένα χέρια του ένα ζευγάρι χαλινάρια. Το πρόσωπό του ήταν κρυμμένο μέσα στην κουκούλα του μανδύα του. Στο μπροστινό μέρος της άμαξας βρισκόνταν δυο άλογα, μαύρα σαν καπνιά που ρουθούνιζαν και χτυπούσαν ανυπόμονα το χώμα με τις οπλές τους.

«Μπες μέσα», είπε ο Τζέις. Όταν εκείνη εξακολούθησε να στέκεται εκεί με το στόμα ανοιχτό, την έπιασε απ' το μπράτσο και την έσπρωξε προς την ανοιχτή πόρτα της άμαξας, μπαίνοντας κι εκείνος μετά μέσα. Η άμαξα άρχισε να κινείται πριν προλάβει να κλείσει πίσω του την πόρτα. Έπεσε πίσω στο κάθισμά του –πολυτελέστατο, με ακριβή ταπετσαρία– και την κοίταξε. «Μια διαδρομή με συνοδεία προς την Πόλη των Οστών δεν είναι κάτι που πρέπει να σνομπάρεις».

«Δεν το σνόμπαρα. Απλώς ξαφνιαστήκα. Δεν περιμένα... στην αρχή, νόμιζα ότι ήταν αυτοκίνητο».

«Απλώς χαλάρωσε», είπε ο Τζέις. «Απόλαυσε το καινούριο».

Η Κλέρι έκανε μια γκριμάτσα και γύρισε για να δει έξω απ' τα παράθυρα. Πίστευε ότι μια άμαξα με άλογα δεν θα είχε ούτε μια ελπίδα να περάσει απ' την κίνηση του Μανχάταν, αλλά τα πήγαιναν μια χαρά, περνώντας απαρατήρητοι απ' τους οδηγούς ταξί, λεωφορείων και στέισον βάγκον που γέμιζαν τους δρόμους. Μπροστά τους ένα κίτρινο ταξί άλλαξε λωρίδα ανακόπτοντας λίγο την πορεία τους. Η Κλέρι ανησύχησε για τα άλογα στην αρχή –μετά όμως η άμαξα ανασηκώθηκε ελαφρά και τα άλογα βρέθηκαν πάνω απ' το ταξί. Έμεινε άφωνη. Η άμαξα, αντί να σέρνεται στην ασφαλτο, πετούσε πάνω απ' το δρόμο, πίσω απ' τα άλογα, γλιστρώντας απαλά πάνω απ' την οροφή του ταξί και προσπερνώντας το ανορθόδοξα. Η Κλέρι κοίταξε προς τα πίσω μόλις η άμαξα ακούμπησε πάλι στην ασφαλτο και είδε τον οδηγό του ταξί να καπνίζει ατάραχος κοιτάζοντας ευθεία μπροστά του. «Πάντα πίστευα ότι οι οδηγοί ταξί δεν δίνουν σημασία στην κίνηση, αλλά αυτό είναι γελοίο», είπε πνιχτά η Κλέρι.

«Μόνο και μόνο επειδή τώρα βλέπεις πίσω απ' τις λάμπες...» είπε ο Τζέις αφήνοντας τη φράση να κρέμεται ανάμεσά τους ανολοκλήρωτη.

«Μπορώ μόνο όταν συγκεντρωθώ», του είπε. «Και πονάει το κεφάλι μου κάθε φορά».

«Μάλλον εξαιτίας αυτού του “εμποδίου”. Οι Αδελφοί θα το φτιάξουν σίγουρα».

«Και μετά;»

«Μετά θα δεις τον κόσμο όπως πραγματικά είναι –άπειρο», είπε ο Τζέις με ένα ξερό χαμόγελο.

«Μη μου απαγγέλλεις εμένα Μπλέικ».

Το χαμόγελο έγινε λιγότερο ξερό. «Δεν περίμενα να το ξέρεις. Δεν μου φαίνεσαι σαν άτομο που διαβάζει πολύ ποίηση».

«Αυτή την ατάκα την ξέρουν όλοι απ' το τραγούδι των Ντορς».

Ο Τζέις την κοίταξε ανέκφραστα.

«Ντορς; Ήταν συγκρότημα».

«Α», είπε. «Αφού το λες εσύ».

«Μάλλον δεν έχεις πολύ χρόνο για μουσική», είπε η Κλέρι, φέρνοντας στο μυαλό της τον Σάιμον, για τον οποίο η μουσική ήταν η ζωή του, «με τη ζωή που κάνεις».

Σήκωσε τους ώμους του. «Μόνο καμία θλιβερή χορωδία καταραμένων».

Η Κλέρι του έριξε μια ματιά για να καταλάβει αν της έκανε πλάκα, αλλά ήταν ανέκφραστος.

«Χτες όμως έπαιζες πιάνο», άρχισε να λέει, «άρα...»

Η άμαξα απογειώθηκε ξανά. Η Κλέρι πιάστηκε απ' το χερούλι και κοίταξε έξω απ' το παράθυρο άφωνη –πετούσαν πάνω από ένα λεωφορείο της γραμμής του κέντρου. Από εκεί ψηλά μπορούσε να δει τα ψηλότερα πατώματα των παλιών κτιρίων που βρισκονταν δεξιά κι αριστερά της λεωφόρου, γεμάτα σκαλισμένες μορφές και περίτεχνα διακοσμητικά γείσα.

«Δεν ήταν τίποτα σπουδαίο», είπε ο Τζέις χωρίς να την κοιτάξει. «Ο πατέρας μου ήταν που επέμενε να μάθω κάποιο όργανο».

«Πρέπει να ήταν αυστηρός».

Το ύφος του Τζέις ήταν απότωμο. «Καθόλου. Μου έκανε όλες τις χάρες. Μου έμαθε 'τα πάντα –πολεμικές τέχνες, δαιμονολογία, απόκρυφη μυθολογία, αρχαίες γλώσσες. Μου έδινε ό,τι ήθελα. Άλογα, όπλα, βιβλία, ακόμα και ένα κυνηγετικό γεράκι».

Όμως τα όπλα και τα βιβλία δεν είναι ακριβώς αυτό που περιμένει ένα μικρό παιδί τα Χριστούγεννα, σκέφτηκε η Κλέρι καθώς η άμαξα προσγειώθηκε ξανά με ένα γδούπο. «Γιατί δεν είπες στον Χοτζ ότι αναγνώρισες τους άνδρες που μιλούσαν με τον Λουκ; Ότι ήταν οι ίδιοι που σκότωσαν τον πατέρα σου;»

Ο Τζέις κοίταξε τα χέρια του. Ήταν αδύνατα και προσεγμένα, χέρια καλλιτέχνη, όχι πολεμιστή. Το δαχτυλίδι που είχε προσέξει και νωρίτερα άστραφτε στο χέρι του. Θα περίμενε το δαχτυλίδι στο χέρι ενός αγοριού να δείχνει δηλυπρεπές, αλλά δεν συνέβαινε κάτι τέτοιο. Το δαχτυλίδι ήταν μασίφ και έμοιαζε βαρύ, φτιαγμένο από σκούρο ασήμι, σαν καμένο, με ένα σχέδιο από αστέρια γύρω απ' το δέσιμο. Πάνω ήταν χαραγμένο το σύμβολο W. «Γιατί αν το έλεγα» είπε «θα καταλάβαινε ότι σκοπεύω να σκοτώσω τον Βάλενταϊν με τα ίδια μου τα χέρια. Και δεν θα με άφηνε ποτέ να το κάνω».

«Εννοείς για εκδίκηση;»

«Για δικαιοσύνη», είπε ο Τζέις. «Δεν έμαθα ποτέ ποιος σκότωσε τον πατέρα μου. Τώρα ξέρω. Αυτή είναι η ευκαιρία μου να αποδώσω δικαιοσύνη».

Η Κλέρι δεν μπορούσε να καταλάβει πώς το να σκοτώσει κάποιος θα έκανε καλύτερο το θάνατο κάποιου άλλου. Ένωσε όμως ότι δεν είχε νόημα να το πει. «Μα ξέρεις ποιος τον σκότωσε. Ήταν εκείνοι οι άνδρες. Είπες...»

Ο Τζέις δεν την κοιτούσε και η Κλέρι δεν ολοκλήρωσε τη φράση της. Περνούσαν απ' την πλατεία Άστορ και ίσα που απέφυγαν ένα μοβ τραμ του πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης που έκανε μια προσπέραση. Οι περαστικοί πεζοί έμοιαζαν να λιώνουν κάτω απ' τον καυτό αέρα, σαν έντομα μέσα σε γυάλες. Μερικά άστεγα παιδιά ήταν μαζεμένα γύρω απ' τη βάση ενός μεγάλου μπρούτζινου αγάλματος, με διπλωμένα χαρτόνια μπροστά τους, ζητιανεύοντας. Η Κλέρι είδε ένα κορίτσι στην ηλικία της, με τελειώς ξυρισμένο κεφάλι, να γέρνει σε ένα αγόρι με σκούρο δέρμα και ράστα, με το πρόσωπο στολισμένο με χιλιάδες σκουλαρίκια. Γύρισε το κεφάλι του καθώς η άμαξα γλιστρούσε δίπλα τους, σαν να μπορούσε να τη δει και η Κλέρι είδε τη λάμψη στα μάτια του. Το ένα ήταν θαμπό, σαν να μην είχε κόρη.

«Ήμουν δέκα χρονών», είπε ο Τζέις ανέκφραστος. «Ήταν πάντα λες και χλώμιαζε κάπως όταν μιλούσε για τον πατέρα του. «Μέναμε σε ένα αρχοντικό στην ύπαιθρο. Ο πατέρας μου έλεγε πάντα ότι μακριά απ' τους ανθρώπους ήμασταν πιο ασφαλείς. Τους άκουσα να ανεβαίνουν το δρομάκι της εισόδου και έτρεξα να του το πω. Μου είπε να κρυφτώ και κρύφτηκα. Κάτω απ' τα σκαλιά. Τους είδα να μπαίνουν μέσα. Είχαν κι άλλους μαζί τους. Όχι ανθρώπους. Καταραμένους. Νίκησαν τον πατέρα μου και του έκοψαν το λαρύγγι. Το αίμα πετάχτηκε σε όλο το πάτωμα. Μούσκεψε τα παπούτσια μου αλλά δεν έβγαλα λέξη».

Για μια στιγμή η Κλέρι δεν κατάλαβε ότι είχε τελειώσει. Χρειάστηκε άλλη λίγη ώρα να ξαναβρεί τη φωνή της. «Λυπάμαι τόσο πολύ, Τζέις».

Τα μάτια του γυάλιζαν στο σκοτάδι. «Δεν καταλαβαί-

νω γιατί οι θνητοί απολογούνται πάντα για πράγματα που δεν έχουν κάνει οι ίδιοι».

«Δεν απολογούμαι. Είναι ένας τρόπος να σου πω ότι νοιάζομαι. Ότι λυπάμαι που είσαι δυστυχισμένος».

«Δεν είμαι δυστυχισμένος», της είπε. «Μόνο οι άνθρωποι που δεν έχουν σκοπό στη ζωή τους είναι δυστυχισμένοι. Εγώ έχω σκοπό».

«Εννοείς το να σκοτώνεις δαίμονες ή το να εκδικηθείς το θάνατο του πατέρα σου;»

«Και τα δύο».

«Θα ήθελε στ' αλήθεια ο πατέρας σου να σκοτώσεις αυτούς τους άνδρες; Μόνο και μόνο για εκδίκηση;»

«Ένας Κυνηγός Σκιών που σκοτώνει έναν αδερφό του είναι χειρότερος από δαίμονα και σαν τέτοιος πρέπει να αντιμετωπίζεται», είπε ο Τζέις, σαν να το είχε μάθει απ' έξω από κάποιο βιβλίο.

«Ναι, αλλά είναι όλοι οι δαίμονες κακοί;» τον ρώτησε. «Γιατί αν δεν είναι κακοί όλοι οι βρικόλακες ούτε όλοι οι λυκάνθρωποι, τότε ίσως...»

Ο Τζέις γύρισε προς το μέρος της, εκνευρισμένος. «Δεν είναι καθόλου το ίδιο. Οι βρικόλακες, οι λυκάνθρωποι, ακόμα και οι μάγοι, είναι μισοί άνθρωποι. Είναι μέρος αυτού του κόσμου, έχουν γεννηθεί εδώ. Ανήκουν εδώ. Οι δαίμονες όμως ανήκουν σε άλλους κόσμους. Είναι παράσιτα των διαστάσεων. Έρχονται σε έναν κόσμο και τον χρησιμοποιούν. Δεν μπορούν να δημιουργήσουν, μόνο να καταστρέψουν. Δεν μπορούν να φτιάξουν, μόνο να καταναλώσουν. Ρουφάνε τη ζωή από ένα μέρος μέχρι να πεθάνει, και μετά συνεχίζουν στο επόμενο. Αυτό που θέλουν είναι η ζωή—όχι μόνο η δική μου ή η δική σου, αλλά ολόκληρη η ζωή αυτού του κόσμου, τα ποτάμια

και οι πόλεις του, οι ωκεανοί του, τα πάντα. Και το μόνο που στέκεται ανάμεσα σ' αυτούς και την καταστροφή όλου αυτού» —έδειξε με το χέρι του έξω απ' την άμαξα, κουνώντας το σαν να ήθελε να δείξει ολόκληρη την πόλη, απ' τους ουρανοξύστες μέχρι το μποτιλιάρισμα της οδού Χιούστον— «είναι οι Νεφιλίμ».

«Α», είπε η Κλέρι. Δεν μπορούσε να πει και κάτι άλλο. «Πόσοι κόσμοι υπάρχουν δηλαδή;»

«Δεν ξέρει κανείς ακριβώς. Εκατοντάδες. Μπορεί και χιλιάδες».

«Και είναι όλοι... νεκροί κόσμοι; Χρησιμοποιημένοι μέχρι θανάτου;» η Κλέρι ένωσε το στομάχι της να ανακατεύεται, αν και μπορεί να έφταιγε το απότομο τίνιγμα της άμαξας καθώς περνούσαν πάνω από ένα μοβ μίνι κούπερ. «Αυτό είναι πολύ θλιβερό».

«Δεν είπα αυτό». Το σκούρο πορτοκαλί φως της πρωινής ομίχλης της πόλης έμπαινε απ' τα παράθυρα, διαγράφοντας το προφίλ του. «Υπάρχουν σίγουρα κι άλλοι ζωντανοί κόσμοι σαν το δικό μας. Μόνο οι δαίμονες όμως μπορούν να ταξιδέψουν απ' τον ένα στον άλλο, κι αυτό γιατί είναι βασικά ασώματοι, σχεδόν δηλαδή, αν και κανείς δεν ξέρει γιατί. Το έχουν προσπαθήσει πολλοί μάγοι, αλλά κανείς δεν τα έχει καταφέρει. Τίποτα από τη γη δεν μπορεί να περάσει τα σύνορα ανάμεσα στους κόσμους. Αν μπορούσαμε», πρόσθεσε, «ίσως να καταφέρναμε να τους εμποδίσουμε να έρχονται, αλλά κανείς δεν έχει καταφέρει ακόμα να σκεφτεί πώς θα γίνει αυτό. Αντίθετα, φαίνεται ότι έρχονται όλο και περισσότεροι. Παλιά υπήρχαν μόνο μικρές εισβολές δαιμόνων στον κόσμο, που ανατρέπονταν εύκολα. Ακόμα και τα τελευταία χρόνια, κατά τη διάρκεια της δικής μου ζωής, όμως,

έχουν περάσει πάρα πολλοί τα σύνορα. Το Κονκλάβιο έχει αναγκαστεί πολλές φορές να στείλει Κυνηγούς και είναι πολλές φορές που δεν επιστρέφουν».

«Αλλά αν είχατε το Θανάσιμο Κύπελλο θα μπορούσατε να δημιουργήσετε κι άλλους, έτσι; Κυνηγούς Δαιμόνων», ρώτησε διστακτικά η Κλέρι.

«Ναι», είπε ο Τζέις. «Αλλά το Κύπελλο δεν βρίσκεται στην κατοχή μας, εδώ και χρόνια, και πολλοί από εμάς πεθαίνουν νέοι. Έτσι οι αριθμοί μας μειώνονται αργά αλλά σταθερά».

«Δεν..., ε...» η Κλέρι δίστασε προσπαθώντας να βρει την κατάλληλη λέξη. «Αναπαράγεστε;»

Ο Τζέις ξέσπασε σε γέλια τη στιγμή που η άμαξα έστριψε απότομα αριστερά. Εκείνος πρόλαβε να κρατηθεί, αλλά η Κλέρι έπεσε πάνω του. Την έπιασε απαλά με τα χέρια του και την κράτησε ελαφρώς μακριά του. Ένιωσε το ψυχρό άγγιγμα του δαχτυλιδιού του σαν κομμάτι πάγου στο ιδρωμένο της δέρμα. «Ναι, αμέ», είπε εκείνος. «Μας αρέσει η αναπαραγωγή. Είναι απ' τις αγαπημένες μας ασχολίες».

Η Κλέρι απομακρύνθηκε, με πρόσωπο κατακόκκινο μες στο σκοτάδι της άμαξας και γύρισε το κεφάλι της για να κοιτάξει προς τα έξω. Περνούσαν μια βαριά σφυρήλατη σιδερένια πόρτα γεμάτη αναρριχώμενα φυτά.

«Φτάσαμε», ανακοίνωσε ο Τζέις καθώς το απαλό κύλημα της άμαξας πάνω στο πεζοδρόμιο έδωσε τη θέση του στο τράνταγμα των χαλικιών. Η Κλέρι πρόλαβε να δει μερικές λέξεις καθώς περνούσαν κάτω απ' την πόρτα. ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟ ΜΑΡΜΠΑ, ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ.

«Μα έχουν σταματήσει να θάβουν κόσμο στο Μανχάταν εδώ και έναν αιώνα —δεν είχαν άλλο χώρο, έτσι δεν

είναι;» ρώτησε η Κλέρι. Διέσχιζαν ένα στενό δρομάκι με ψηλούς πέτρινους τοίχους δεξιά κι αριστερά.

«Η Πόλη των Οστών υπήρχε πολύ πριν από αυτό». Η άμαξα σταμάτησε με ένα τρέμουλο. Η Κλέρι αναπήδησε καθώς ο Τζέις άπλωσε το χέρι του μπροστά της, αλλά κατάλαβε ότι ήθελε απλώς να ανοίξει την πόρτα απ' την πλευρά της. Το μπράτσο του ήταν ελαφρώς μυώδες και είχε ένα ξανθό χνούδι, σαν γύρη.

«Δεν έχεις επιλογή, έτσι;» τον ρώτησε. «Για το αν θα γίνεις Κυνηγός. Δεν μπορείς απλώς να πεις όχι».

«Όχι», είπε. Η πόρτα άνοιξε διάπλατα, στέλνοντας ένα κύμα αποπνικτικού αέρα. Η άμαξα είχε σταματήσει σε ένα φαρδύ τετράγωνο από πράσινο γρασίδι, περιτριγυρισμένο από μουσκλιασμένους μαρμάρινους τοίχους. «Αν είχα όμως επιλογή, και πάλι αυτό θα διάλεγα».

«Γιατί;» τον ρώτησε.

Σήκωσε το ένα φρύδι του και η Κλέρι ένιωσε αμέσως λίγη ζήλια. Πάντα ήθελε να μπορεί να το κάνει αυτό. «Γιατί» είπε «σ' αυτό είμαι καλός».

Πήδηξε απ' την άμαξα. Η Κλέρι πήγε στην άκρη του καθίσματος, διστακτικά. Ήταν λίγο ψηλά για να πεδήξει. Το έκανε όμως. Η πτώση έκανε τα πόδια της να πονέσουν, αλλά το αγνόησε. Γύρισε θριαμβευτικά και είδε τον Τζέις να την κοιτάζει. «Θα σε βοηθούσα εγώ», της είπε.

«Δεν πειράζει. Δεν χρειάζεται», του απάντησε.

Κοίταξε πίσω του. Ο Αδελφός Τζερεμεία κατέβαινε από τη θέση του πίσω από τα άλογα σιωπηλός. Δεν έριχνε καμία σκιά στο ηλιοψημένο γρασίδι.

Ελάτε, τους είπε. Γλίστρησε μακριά απ' την άμαξα και τα καθησυχαστικά φώτα της Δεύτερης λεωφόρου,

πηγαίνοντας προς το σκοτεινό κέντρο του κήπου. Ήταν προφανές ότι περίμενε να τον ακολουθήσουν.

Το γρασίδι ήταν ξερό και έτριζε κάτω απ' τα πόδια τους και οι μαρμάρινοι τοίχοι στα δεξιά και τα αριστερά τους ήταν λείοι και γυαλιστεροί. Στην πέτρα, πάνω στον τοίχο υπήρχαν χαραγμένα ονόματα και ημερομηνίες. Η Κλέρι χρειάστηκε ένα λεπτό για να καταλάβει ότι ήταν ταφόπλακες. Ανατρίχιασε ολόκληρη. Πού ήταν τα σώματα; Στους τοίχους; Θαμμένα όρθια σαν να είχαν θαφτεί ζωντανά;

Είχε ξεχάσει να κοιτάξει μπροστά της και έπεσε πάνω σε κάτι αδιαμφισβήτητα ζωντανό. Έβγαλε μια κραυγή.

Ήταν ο Τζέις. «Μην τσιρίζεις έτσι. Θα ξυπνήσεις τους νεκρούς».

Του έκανε μια γκριμάτσα. «Γιατί σταματήσαμε;»

Εκείνος έδειξε τον Αδελφό Τζερεμάια, που είχε σταματήσει μπροστά σε ένα άγαλμα ελάχιστα ψηλότερο από τον ίδιο, με τη βάση γεμάτη βρύα. Ήταν ένα άγαλμα αγγέλου. Το μάρμαρο ήταν τόσο λείο, που ήταν σχεδόν διάφανο. Το πρόσωπο του αγγέλου ήταν άγριο, όμορφο και θλιμμένο. Στα μακριά λευκά του χέρια, ο άγγελος κρατούσε ένα κύπελλο, με μαρμάρινα πετράδια στο χέιλος. Κάτι πάνω στο άγαλμα ξύπνησε στη μνήμη της Κλέρι μια παράξενη οικειότητα. Στη βάση ήταν χαραγμένη μια ημερομηνία: 1234 γύρω της υπήρχε χαραγμένη μια επιγραφή: NEPHILIM: FACILIS DESCENSUS AVERNI.

«Αυτό είναι το Θανάσιμο Κύπελλο;» ρώτησε.

Ο Τζέις κούνησε το κεφάλι του. «Και αυτό στη βάση του είναι το μότο των Νεφιλιμ, των Κυνηγών των Σχιών».

«Τι θα πει;»

Το χαμόγελο του Τζέις ήταν σαν μια λευκή λάμψη στο σκοτάδι. «Θα πει: Κυνηγοί των Σκιών – Από το 1234 τα μαύρα μας πάνε περισσότερο απ' ό,τι στις χήρες των θυμάτων μας».

«Τζέις...»

Σημαίνει, είπε ο Τζερεμάια, *Η Κατάβαση στην Κόλαση είναι εύκολη*.

«Τι ωραία», είπε η Κλέρι και ανατρίχιασε παρά τη ζέστη.

«Είναι το προσωπικό αστείο των Αδελφών αυτό εδώ», είπε ο Τζέις. «Θα καταλάβεις».

Κοίταξε τον Αδελφό Τζερεμάια. Είχε βγάλει ένα ραβδί, που έλαμπε ελαφρώς, από κάποια εσωτερική τσέπη του μανδύα του και με την άκρη του σχημάτιζε το περιγράμμα ενός ρούνου στη βάση του αγάλματος. Το στόμα του μαρμαρίνου αγγέλου άνοιξε ξαφνικά διάπλατα σαν να έβγαζε μια αθόρυβη κραυγή και στο λασπωμένο χρώμα στα πόδια του Τζερεμάια άνοιξε μια μαύρη τρύπα. Έμοιαζε με ανοιχτό τάφο.

Η Κλέρι πλησίασε αργά και κοίταξε μέσα. Είδε σκαλοπάτια από γρανίτη που οδηγούσαν μέσα στην τρύπα, με άκρες φαγωμένες από το πέρασμα των χρόνων. Κατά μήκος τους υπήρχαν αναμμένοι πυρσοί, που έριχναν καυτές πράσινες και ψυχρές μπλε φλόγες. Η βάση της σκάλας χανόταν στο σκοτάδι.

Ο Τζέις άρχισε να κατεβαίνει με την άνεση κάποιου που βρίσκει μια κατάσταση οικεία, αν όχι ακριβώς άνετη. Στη μέση περίπου σταμάτησε και της είπε ανυπόμονα: «Άντε, έλα».

Η Κλέρι δεν είχε προλάβει να πατήσει στο πρώτο σκαλί, όταν ένιωσε κάτι να αρπάζει σφιχτά το χέρι της.

Κοίταξε πάνω έκπληκτη και είδε τον Αδελφό Τζερεμάια να την κρατάει απ' τον καρπό, με τα παγωμένα, λευκά του δάχτυλα να σφίγγουν το δέρμα της. Διέκρινε την κοκαλιάρικη λάμψη του σημαδεμένου του προσώπου πίσω απ' την άκρη της κουκούλας του.

Μη φοβάσαι, της είπε η φωνή μες στο κεφάλι της. Χρειάζονται πολλά περισσότερα από μια ανθρωπινή κραυγή για να ξυπνήσουν αυτοί εδώ οι νεκροί.

Όταν άφησε το χέρι της, έτρεξε πίσω απ' τον Τζέις. Την περιέμενε στη βάση της σκάλας. Είχε βγάλει έναν απ' τους πράσινους πυρσούς απ' τη θήκη του στον τοίχο και τον κρατούσε κοντά στο πρόσωπό του. Δάνειζε στο δέρμα του μια απόχρωση πρασινωπή. «Εντάξει είσαι;»

Κούνησε το κεφάλι της, αφού δεν ένιωθε αρκετά ασφαλής για να μιλήσει χωρίς να καταρρεύσει. Τα σκαλιά κατέληγαν σε ένα χαμηλό πλατύσκαλο. Μπροστά τους απλωνόταν ένα τούνελ, μακρύ και σκοτεινό, γεμάτο γέρικες ρίζες δέντρων. Ένα αχνό γαλαζωπό φως διακρινόταν κάπου στο βάθος του. «Είναι πολύ... σκοτεινά», είπε δειλά.

«Θες να σε κρατάω απ' το χέρι;»

Έβαλε τα χέρια της πίσω απ' την πλάτη της σαν κοριτσάκι. «Μη μου μιλάς σαν να είμαι μωρό».

«Εντάξει, αλλά δεν μπορώ να σου μιλήσω και σαν να είσαι πολύ μεγάλη. Είσαι μισή μερίδα». Ο Τζέις κοίταξε δίπλα της, ενώ καθώς κουνιόταν ο πυρσός έριχνε ένα σιντριβάνι από σπίδες. «Δεν χρειάζεται να ακολουθήσουμε την τελετουργία, Αδελφέ Τζερεμάια», είπε συρτά. «Οδηγήσέ μας. Εμείς θα ακολουθούμε».

Η Κλέρι αναπήδησε. Δεν είχε συνηθίσει ακόμα το αδύρυθο βάδισμα του αρχιεοδέτη. Μετακινήθηκε αδύρυθα

από το σημείο όπου στεκόταν προηγουμένως, πίσω της, και πήγε προς το τούνελ. Μετά από λίγο τον ακολούθησε, χτυπώντας το χέρι του Τζέις που είχε απλωθεί προς το μέρος της.

Η πρώτη εικόνα της Πόλης των Οστών ήταν κάμποσες σειρές από ψηλές μαρμάρινες αφίδες που υψώνονταν πάνω απ' το κεφάλι τους και χάνονταν στο βάθος σαν ολόισιες σειρές από δέντρα σε έναν οπωρώνα. Το μάρμαρο είχε το καθαρό, γκριζωπό χρώμα του φιλντισιού και φαινόταν γυαλισμένο, ενώ σε κάποια σημεία υπήρχαν ένθετες λωρίδες όνυχα, ίασπη και πράσινου νεφρίτη. Καθώς απομακρύνονταν απ' το τούνελ και πλησίαζαν το δάσος από αφίδες, η Κλέρι είδε ότι στο πάτωμα ήταν χαραγμένοι οι ίδιοι ρούνοι που είχε δει κάποιες φορές να στολίζουν το δέρμα του Τζέις με τις γραμμές, τους βοστρύχους και τα στριφογυριστά μοτίβα.

Καθώς οι τρεις τους πέρασαν κάτω απ' την πρώτη αφίδα, κάτι μεγάλο και λευκό ξεπρόβαλλε στα αριστερά της, σαν ένα παγόβουνο μπροστά στην πλώρη του Τιτανικού. Ήταν ένα τετράγωνο από λευκή πέτρα, λείο και καλοσχηματισμένο, με κάτι σαν πόρτα στο μπροστινό μέρος. Της θύμιζε ένα γιγάντιο κουκλόσπιτο, αλλά είδε ότι δεν ήταν αρκετά μεγάλο για να τη χωρέσει μέσα όρθια.

«Αυτό είναι ένα μαυσωλείο», είπε ο Τζέις ρίχνοντας το φως του πυρσού για να δει η Κλέρι ότι στην πόρτα ήταν χαραγμένος ένας ρούνος. Η πόρτα ήταν κλεισμένη με σιδερένιες αμπάρες. «Τάφος. Εδώ θάβουμε τους νεκρούς μας».

«Όλους;» ρώτησε, θέλοντας να τον ρωτήσει αν ήταν

και ο πατέρας του θαμμένος εκεί, αλλά εκείνος είχε ήδη προχωρήσει και δεν την άκουγε. Έτρεξε πίσω του, για να μη μείνει μόνη με τον Αδερφό Τζερεμιάια σ' ένα τόσο ανατριχιαστικό μέρος. «Νόμιζα ότι είχες πει ότι εδώ πέρα είναι μια βιβλιοθήκη».

Υπάρχουν πολλά επίπεδα στη Σιωπηλή Πόλη, επενέβη ο Τζερεμιάια.

Ούτε είναι εδώ θαμμένοι όλοι οι νεκροί. Υπάρχει και άλλο ένα οστεοφυλάκιο στην Άιντρις, φυσικά, πολύ μεγαλύτερο. Σ' αυτό το επίπεδο βρίσκεται το μανσωλείο και το κρεματόριο».

«Κρεματόριο;»

Όσοι πεθαίνουν, αποτεφρώνονται και από τις στάχτες τους φτιάχνονται οι μαρμάρινες αψίδες που βλέπεις. Το αίμα και τα κόκαλα των Κυνηγών των Σκιών είναι μια πανίσχυρη προστασία ενάντια στο κακό. Ακόμα και με το θάνατό τους, τα μέλη του Κονκλάβιου προσφέρουν στο Σκοπό.

Ήταν εξαντλητικό... σκέφτηκε η Κλέρι, να πολεμάς σε όλη σου τη ζωή και μετά να πρέπει να συνεχίσεις να πολεμάς, ακόμα και μετά το τέλος της. Με την άκρη του ματιού της έβλεπε τα τετράγωνα λευκά θολωτά κτίσματα να υψώνονται δεξιά κι αριστερά της σε μια σειρά από τακτοποιημένους τάφους, με κλειδωμένες τις πόρτες τους απ' έξω. Τώρα καταλάβαινε γιατί ονομαζόταν Σιωπηλή Πόλη: οι μόνοι της κάτοικοι ήταν οι αλλόκοτοι Αδελφοί και οι νεκροί που με τόσο ζήλο φυλούσαν.

Είχαν φτάσει σε μια άλλη σκάλα, που οδηγούσε πάλι στο λυκόφως· ο Τζέις άπλωσε τον πυρσό μπροστά του, γεμίζοντας τους τοίχους με σκιές. «Πάμε στο δεύτερο επίπεδο, όπου βρίσκονται τα αρχεία και οι αίθουσες του

συμβουλίου», της είπε, ίσως για να την καθησυχάσει.

«Πού είναι τα διαμερίσματα των Αδελφών;» ρώτησε η Κλέρι, λίγο από ευγένεια, λίγο από περιέργεια. «Πού κοιμούνται;»

Κοιμούνται;

Η σιωπηλή λέξη έμεινε κρεμασμένη στον αέρα, ανάμεσα τους. Ο Τζέις γέλασε και η φλόγα του πυρσού του τρεμούλιασε. «Το ήξερα ότι θα ρωτούσες».

Στη βάση της σκάλας υπήρχε άλλο ένα τούνελ, που στην άκρη διευρυνόταν σαν ένα τετράγωνο κιόσκι, η κάθε γωνία του οποίου σηματοδευόταν από ένα βέλος φτιαγμένο από σκαλισμένο κόκαλο. Σε μακρόστενα κηροπήγια από όνυχα υπήρχαν κι άλλοι πυρσοί και ο αέρας μύριζε στάχτες και καπνό. Στο κέντρο του κιοσκιού υπήρχε ένα μακρύ τραπέζι από μαύρο βασάλτη, με λευκές ενθέσεις, σαν φλέβες. Πίσω απ' το τραπέζι, στερεωμένο στο σκλητό τοίχο βρισκόταν ένα τεράστιο σπαθί, με την αιχμή προς τα κάτω και τη λαβή σκαλισμένη στο σχήμα των ανοιχτών φτερών. Στο τραπέζι κάθονταν στη σειρά οι Σιωπηλοί Αδελφοί, τυλιγμένοι και σκεπασμένοι όλοι με το μανδύα στο χρώμα της ώχρας που φορούσε και ο Τζερεμιάα.

Ο Τζερεμιάα δεν έχασε καιρό. *Φθάσαμε. Κλαρίσα, πλησίασε στο τραπέζι.*

Η Κλέρι κοίταξε τον Τζέις, αλλά εκείνος ήταν ανέκφραστος, σχεδόν απορημένος. Μάλλον ο Αδελφός Τζερεμιάα είχε μιλήσει μόνο στο δικό της κεφάλι. Κοίταξε το τραπέζι, τη μακριά σειρά από σιωπηλές μορφές, τυλιγμένες στου βαριούς τους μανδύες. Το πάτωμα του περιπτέρου ήταν φτιαγμένο από δυο ειδών πλακάκια: χρυσομπρούτζινο και ένα πιο σκούρο κόκκινο. Μπροστά

ακριβώς απ' το τραπέζι υπήρχε ένα μεγαλύτερο τετράγωνο από σκούρο μάρμαρο και ενσωματωμένο ένα αλληγορικό σχήμα με ασημένια αστέρια.

Η Κλέρι πάτησε στο κέντρο του μαύρου τετραγώνου, σαν να παρουσιαζόταν μπροστά σε εκτελεστικό απόσπασμα. Σήκωσε το κεφάλι της. «Εντάξει», είπε. «Και τώρα;»

Οι αδερφοί τότε έβγαλαν έναν ήχο, έναν ήχο που έκανε τις τρίχες της Κλέρι στο σβέροκο και τα χέρια της να ανασηκωθούν. Ήταν σαν αναστεναγμός ή βογκητό. Όλοι μαζί σήκωσαν τα χέρια τους και έσπρωξαν τις κουκούλες τους, αποκαλύπτοντας τα σκελετωμένα, σημαδεμένα τους πρόσωπα και τις αδειανές κόγχες των ματιών τους.

Παρόλο που είχε δει νωρίτερα ξεσκέπαστο το πρόσωπο του Αδελφού Τζερεμιάια, το στομάχι της Κλέρι σφίχτηκε. Ήταν σαν να κοιτούσε μια σειρά από σκελετούς, σαν μια μεσαιωνική ξυλογραφία, όπου οι νεκροί περπατούσαν και μιλούσαν και χόρευαν πάνω στα στοιβαγμένα σώματα των ζωντανών. Τα ραμμένα τους στόματα ήταν λες και της χαμογελούσαν.

Το Συμβούλιο σε χαιρετά, Κλαρίσα Φρέι, άκουσε, αλλά δεν ήταν μία φωνή μέσα στο κεφάλι της ήταν καμία δεκαριά, άλλες χαμηλές και τραχιές, κάποιες άλλες απαλές και λείες, αλλά όλες επιτακτικές, επίμονες, πιέζοντας τα ευαίσθητα όρια του μυαλού της.

«Σταματήστε», είπε και προς έκπληξή της η φωνή της ήταν αυστηρή και δυνατή. Το βουητό μες στο κεφάλι της σταμάτησε ξαφνικά, σαν ένας δίσκος που σταμάτησε να γυρίζει στο πικάπ. «Μπορείτε να μπειτε στο μυαλό μου αλλά μόνο όταν είμαι έτοιμη».

Αν δεν θέλεις τη βοήθειά μας, δεν χρειάζεται να γίνουν όλα αυτά. Εσύ είσαι αυτή που ζήτησε τη βοήθειά μας.

«Θέλετε κι εσείς να μάθετε τι υπάρχει στο μυαλό μου, όσο κι εγώ», είπε. «Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να είστε προσεκτικοί».

Ο Αδελφός στο κέντρο του τραπέζιού έξυσε με τα λεπτά άσπρα δάχτυλά του το πιγούνι του σκεπτικός. *Είναι ενδιαφέρον γρίφος, το παραδέχομαι*, είπε και η φωνή που άκουσε στο κεφάλι της ήταν ξερή και ουδέτερη. *Δεν υπάρχει όμως λόγος να χρησιμοποιήσουμε μεγάλη δύναμη, αν δεν αντισταθείς.*

Έσφιξε τα δόντια της. Ήθελε να αντισταθεί ήθελε να διώξει αυτές τις φωνές που ψαχούλευαν τη μνήμη της. Να σταθεί έτσι μπροστά τους και να επιτρέψει μια εισβολή στον πιο προσωπικό, στον πιο μύχιο εαυτό της...

Όμως αυτό είχε μάλλον συμβεί ήδη, είπε στον εαυτό της. Δεν ήταν τίποτα περισσότερο από την ανασκαφή ενός παλιού εγκλήματος, της κλοπής της μνήμης της. Αν έπιανε, αυτό που της είχαν πάρει θα γινόταν πάλι δικό της. Έκλεισε τα μάτια της.

«Εντάξει», είπε.

Η πρώτη επαφή ήταν ένας ψίδυρος μέσα στο κεφάλι της, απαλός σαν το χάδι από ένα φύλλο που πέφτει. *Πες το όνομά σου στο Συμβούλιο.*

Κλαρίσα Φρέι.

Η πρώτη φωνή συνοδεύτηκε τώρα από άλλες. *Ποια είσαι;*

Με λένε Κλέρι. Η μητέρα μου είναι η Τζόσλιν Φρέι. Μένω στην Οδό Μπέρκλεϊ στο Μπρούκλιν, στον αριθμό 807. Είμαι δεκαπέντε. Το όνομα του πατέρα μου

ήταν...

Το μυαλό της ήταν λες και αναδιπλώθηκε, σαν λάστιχο που χαλαρώνει και ένιωσε να βυθίζεται σε ένα στρόβιλο από εικόνες που περνούσαν μπροστά απ' τα κλεισμένα της βλέφαρα. Η μητέρα της να την τραβάει βιαστικά μες στη νύχτα σε έναν κατασκότεινο δρόμο ανάμεσα σε στοίβες σωριασμένο, λασπερό χιόνι. Μετά είδε ένα βαρύ ουρανό, γκριζο σαν μολύβι, σειρές από μαύρα δέντρα γυμνά από φύλλα. Ένα άδειο τετράγωνο σκαμμένο στο χώμα, ένα απλό φέρετρο να χαμηλώνει σιγά σιγά μέσα του. *Χους ει και εις χουν απελεύσει*⁵... Η Τζόσλιν τυλιγμένη με την κουβέρτα της, με τα μάγουλα μουσκεμένα από τα δάκρυα, να κλείνει βιαστικά ένα κουτί και να το χώνει κάτω από ένα μαξιλάρι τη στιγμή που η Κλέρι μπαίνει στο δωμάτιό της. Είδε πάλι τα αρχικά πάνω στο κουτί: T.K.

Οι εικόνες άρχισαν να εναλλάσσονται γρηγορότερα, σαν αυτά τα σημειωματάρια που η εικόνα φαίνεται να αλλάζει καθώς γυρίζεις τις σελίδες. Η Κλέρι στην κορυφή μιας σκάλας, να κοιτάζει ένα στενό διάδρομο από κάτω της και ο Λουκ, με το πράσινο σακίδιο στα πόδια του. Η Τζόσλιν στεκόταν μπροστά του, κουνώντας το κεφάλι της. «Γιατί τώρα, Λούσιαν; Νόμιζα ότι ήσουν νεκρός...»

Η Κλέρι ανοιγόκλεισε τα μάτια της. Ο Λουκ ήταν διαφορετικός, σχεδόν σαν ένας ξένος, είχε γενειάδα, τα μαλλιά του ήταν μακριά και μπερδεμένα –και μετά η εικόνα κρύφτηκε από ένα πυκνό φύλλωμα: ήταν πάλι στο πάρκο και ανάμεσα στα κόκκινα λουλούδια πετούσαν μικρές νεράιδες, μικροσκοπικές σαν οδοντογλυφίδες.

⁵ Από το χώμα προέρχεται και στο χώμα θα καταλήξεις, *εκκλησιαστική ρήση που αναφέρεται στη φθαρτότητα του ανθρώπινου σώματος (Σ.τ.Μ.).*

Η μαμά της έτρεξε και τη σήκωσε στην αγκαλιά της με μια κραυγή τρόμου. Μετά ήταν χειμώνας, πάλι στο σκοτεινό δρόμο και έτρεχαν, σκεπασμένες με μια ομπρέλα· η Τζόσλιν μισοτραβούσε και μισοέσπρωχνε την Κλέρι να κάνει πιο γρήγορα ανάμεσα απ' τις ψηλές στοίβες του χιονιού. Μια μαρμάρινη πόρτα ξεπρόβαλλε πίσω απ' το πυκνό χιόνι. Πάνω απ' την πόρτα υπήρχε μια χαραγμένη επιγραφή: Ο ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗΣ. Μετά στεκόταν σε μια είσοδο που μύριζε σίδηρο και λιωμένο χιόνι. Τα δάχτυλά της είχαν παγώσει απ' το κρύο. Ένα χέρι κάτω απ' το πιγούνι της την καθοδήγησε να σηκώσει το κεφάλι της και είδε μια σειρά από γράμματα χαραγμένα στον τοίχο. Δυο λέξεις εμφανίστηκαν μπροστά της, καυτές πίσω απ' τα βλέφαρά της: "ΜΑΓΚΝΟΥΣ ΜΠΕΪΝ".

Ένας ξαφνικός πόνος διαπέρασε το δεξί της μπράτσο. Τσίριξε καθώς οι εικόνες έσβησαν και στροβιλίστηκε προς τα πάνω, φτάνοντας στην επιφάνεια της συνειδησής της σαν δύτης που βγαίνει στην επιφάνεια του νερού. Στο μάγουλό της ένωσε κάτι παγωμένο. Άνοιξε με κόπο τα μάτια της και είδε ασημένια αστέρια. Τα ανοιγόκλεισε δυο φορές πριν συνειδητοποιήσει ότι ήταν ξαπλωμένη στο μαρμάρινο πάτωμα με τα γόνατα τραβηγμένα στο στήθος. Όταν κινήθηκε, ένωσε τον πόνο να καίει στο μπράτσο της.

Ανακάθισε προσεκτικά. Το δέρμα πάνω απ' τον αριστερό της αγκώνα είχε ανοίξει και αιμορραγούσε. Πρέπει να είχε πέσει πάνω στο χέρι της. Είχε αίμα στην μπλούζα της. Κοίταξε γύρω της, αποπροσανατολισμένη και είδε τον Τζέις να την κοιτάζει, χωρίς να κουνιέται, αλλά με έντονη έκφραση ανησυχίας.

Μάγκνους Μπέιν. Οι λέξεις κάτι της θύμιζαν, αλλά

τι; Πριν προλάβει να μιλήσει, τη διέκοψε ο Αδελφός Τζερεμιάια.

Το εμπόδιο στο μυαλό σου είναι πιο ισχυρό απ' ό,τι περιμέναμε, είπε. Μόνο εκείνος που το έβαλε μπορεί να το αφαιρέσει με ασφάλεια. Αν προσπαθήσουμε εμείς, μπορεί να σε σκοτώσουμε.

Σηκώθηκε όρθια με κόπο, κρατώντας το πονεμένο της χέρι. «Ναι, αλλά δεν ξέρω ποιος το έβαλε εκεί. Αν το ήξερα δεν θα είχα έρθει σε σας».

Η απάντηση είναι μπλεγμένη μέσα στο κουβάρι των σκέψεών σου, είπε ο Αδελφός Τζερεμιάια. Στο όραμα που μόλις είδες το είδες γραμμένο.

«Το Μάγκνους Μπείν; Μα αυτό δεν είναι καν όνομα!»

Είναι αρκετό. Ο Αδελφός Τζερεμιάια σηκώθηκε όρθιος. Σαν να έδωσε ένα σινιάλο, οι υπόλοιποι Αδελφοί σηκώθηκαν κι αυτοί. Έγειραν το κεφάλι τους προς τον Τζέις, μια κίνηση σιωπηλού χαιρετισμού και μετά μπήκαν ο ένας πίσω απ' τον άλλο πίσω απ' τις κολόνες και εξαφανίστηκαν. Μόνο ο Αδελφός Τζερεμιάια έμεινε. Κοίταζε ατάραχος ενώ ο Τζέις έτρεξε προς την Κλέρι.

«Είναι εντάξει το χέρι σου; Για να δω», είπε πιάνοντας τον καρπό της.

«Αου! Μια χαρά είναι. Μην το κάνεις αυτό, με πονάς περισσότερο», είπε η Κλέρι προσπαθώντας να τραβηχτεί.

«Το αίμα σου χύθηκε πάνω στα Αστέρια που Μιλάνε», της είπε. Η Κλέρι κοίταξε και είδε ότι είχε δίκιο: πάνω στο λευκό και ασημί μάρμαρο υπήρχε μια κηλίδα από το αίμα της. «Βάζω στοίχημα ότι κάπου θα υπάρχει ένας νόμος γι' αυτό». Γύρισε το χέρι της, πιο τρυφερά απ'

ό,τι η Κλέρι πίστευε ότι θα μπορούσε, δάγκωσε τα χείλη του και σφύριξε· η Κλέρι κοίταξε το χέρι της και είδε ότι το κάτω μέρος του, από τον αγκώνα ως τον καρπό ήταν σκεπασμένο με αίμα. Το μπράτσο της πονούσε και έτσουζε.

«Τώρα θα αρχίσεις να σκίζεις τα ρούχα σου για να μου φτιάξεις επιδέσμους;» αστειεύτηκε. Δεν άντεχε τη θέα του αίματος, ειδικά του δικού της.

«Αν ήθελες να σκίσω τα ρούχα μου, θα ήταν πιο απλό αν μου το έλεγες». Έβγαλε απ' την τσέπη του το ραβδί του. «Θα είχες γλιτώσει πολύ πόνο».

Η Κλέρι θυμήθηκε την αίσθηση τσιμπήματος που είχε νιώσει την προηγούμενη φορά από το ραβδί και έσφιξε τα δόντια. Το μόνο που ένιωσε όμως καθώς το λαμπερό εργαλείο ακούμπησε την πληγή της ήταν μια αχνή θέρμη. «Ορίστε» της είπε και ίσιωσε την πλάτη του. Η Κλέρι άπλωσε το χέρι της έκπληκτη –παρόλο που το αίμα ήταν ακόμα εκεί, η πληγή είχε φύγει, όπως και ο πόνος και το τσουξίμο. «Και την επόμενη φορά που σχεδιάζεις να πληγωθείς για να μου τραβήξεις την προσοχή, να θυμάσαι ότι μερικά γλυκόλογα είναι πιο εύκολος τρόπος».

Η Κλέρι ένιωσε να της ξεφεύγει ένα χαμόγελο. «Θα το θυμάμαι», είπε και γυρνώντας απ' την άλλη, πρόσθεσε: «Και ευχαριστώ».

Ο Τζέις έβαλε το ραβδί στη πίσω τσέπη του παντελονιού του χωρίς να την κοιτάξει, αλλά της φάνηκε ότι είδε μια υπερηφάνεια στη στάση του σώματός του. «Αδελφέ Τζερεμιάια», είπε εκείνος τρίβοντας τα χέρια του, «δεν λες και πολλά. Μήπως θέλεις να μοιραστείς μαζί μας τις σκέψεις σου;»

Είναι η αποστολή μου να σας συνοδεύσω για να βγείτε απ' τη Σιωπηλή Πόλη, αυτό είναι όλο, είπε ο βιβλιοθηκάριος. Η Κλέρι αναρωτήθηκε αν ήταν η ιδέα της ή αν υπήρχε ένας ελαφρώς διγμένος τόνος στη "φωνή" του.

«Μπορούμε να βγούμε και μόνοι μας», πρότεινε με ελπίδα ο Τζέις. «Σίγουρα μπορώ να βρω το δρόμο...»

Τα θαύματα της Πόλης των Οστών δεν είναι για τα μάτια των αμύητων, είπε ο Αδελφός Τζερεμάια και τους γύρισε την πλάτη σέρνοντας αδύρυστα το μανδύα του. Από δω.

Όταν έφτασαν σε ανοιχτό χώρο, η Κλέρι πήρε μια βαθιά ανάσα απ' τον πηχτό αέρα του πρωινού, απολαμβάνοντας τη μυρωδιά της πόλης: νέφος, κάπνα και άνθρωποι. Ο Τζέις κοίταξε γύρω του σκεπτικός. «Θα βρέξει», είπε.

Είχε δίκιο, σκέφτηκε η Κλέρι κοιτάζοντας το βαρύ σαν μολύβι ουρανό. «Θα πάμε πίσω με την άμαξα;»

Ο Τζέις κοίταξε τον αδελφό Τζερεμάια, που στεκόταν ακίνητος σαν άγαλμα, σαν μαύρη σκιά κάτω απ' την αψίδα που οδηγούσε στο δρόμο. Μετά χαμογέλασε.

«Μπα», είπε ο Τζέις. «Δεν μ' αρέσουν αυτές οι παλιατζούρες. Ας πάρουμε ταξί».

11

μαγκνους μπείν

Ο Τζέις έσκυψε μπροστά και χτύπησε το χέρι του στο τζαμάκι που τους χώριζε απ' τον οδηγό του ταξί. «Στρίψε αριστερά! Αριστερά! Σου είπα να πας απ' την Μπρόντγουεϊ, ανεγκέφαλε!»

Ο ταξιτζής έστριψε το τιμόνι τόσο απότομα, που η Κλέρι έπεσε πάνω στον Τζέις. Έβγαλε μια κραυγή δυσφορίας. «Γιατί πάμε απ' την Μπρόντγουεϊ;»

«Πεθαίνω της πείνας», της εξήγησε ο Τζέις. «Και σπίτι δεν έχουμε τίποτα εκτός από το χτεσινό κινέζικο». Έβγαλε το τηλέφωνό του απ' την τσέπη του και άρχισε να πατάει τα πλήκτρα. «Άλεκ! Ξύπνα!» φώναξε. Η Κλέρι άκουσε ένα ενοχλημένο μουρμουρητό. «Θα βρεθούμε στου Τάκι για πρωινό. Ναι, επιμένω. Πρωινό. Τι; Έλα, δυο βήματα είναι. Κουνήσου».

Έκλεισε το τηλέφωνο και το έχωσε σε μια απ' τις άπειρες τσέπες του καθώς έφτασαν στον προορισμό τους. Δίνοντας στον οδηγό ένα μάτσο χαρτονομίσματα, έσπρωξε με τον αγκώνα του την Κλέρι για να βγει απ' το αμάξι.

Όταν πάτησε στο πεζοδρόμιο τεντώθηκε σαν γάτα και άπλωσε τα χέρια του. «Καλώς ήρθες στο καλύτερο εστιατόριο της Νέας Υόρκης».

Δεν της γέμισε το μάτι —ήταν ένα χαμηλό κτίριο χτισμένο με τούβλα και θύμιζε πεσμένο σουφλέ. Μια διαλυμένη πινακίδα νέον με το όνομα του μαγαζιού κρεμόταν στραβά και πετούσε σπίδες. Δυο άνδρες με μακριά παλτό και κατεβασμένους μπερέδες στέκονταν σκυφτοί μπροστά στη στενή πόρτα. Δεν υπήρχαν καθόλου παράθυρα.

«Σαν φυλακή είναι», είπε η Κλέρι.

Την έδειξε με το δάχτυλό του. «Στη φυλακή όμως μπορείς να παραγγείλεις σπαγκέτι φρα ντιάβολο που θα σε κάνει να γλείφεις τα δάχτυλά σου; Πολύ αμφιβάλλω».

«Δεν θέλω σπαγκέτι. Θέλω μόνο να καταλάβω τι είναι το Μάγκνους Μπείν».

«Ο Μάγκνους Μπείν», είπε ο Τζέις. «Όνομα είναι».

«Τον ξέρεις;»

«Είναι σίγουρα μάγος», είπε ο Τζέις με την πιο σοβαρή φωνή του. «Μόνο ένας μάγος θα μπορούσε να έχει βάλει ένα τόσο ισχυρό εμπόδιο στο μυαλό σου. Ή κάποιος απ' τους Σιωπηλούς Αδελφούς, αλλά απ' ό,τι είδες δεν ήταν αυτοί».

«Ναι, αλλά τον ξέρεις αυτόν το μάγο;» ρώτησε επιτακτικά η Κλέρι που είχε αρχίσει να κουράζεται γρήγορα απ' τη σοβαρή φωνή του Τζέις.

«Το όνομα κάτι μου θυμίζει...»

«Γεια!» είπε ο Άλεξ που ήταν λες και είχε μόλις σηκωθεί απ' το κρεβάτι και είχε βάλει ένα τζιν πάνω απ' τις πιτζάμες του. Τα μαλλιά του ήταν αχτένιστα και

πετούσαν προς όλες τις κατευθύνσεις. Πήγε με μεγάλα βήματα προς το μέρος τους, αγνοώντας την Κλέρι ως συνήθως. «Η Ίζι έρχεται», είπε. «Φέρνει και το θνητό».

«Τον Σάιμον; Από πού κι ως πού;» ρώτησε ο Τζέις.

«Εμφανίστηκε πρωί πρωί. Προφανώς δεν άντεχε να μείνει άλλο μακριά απ' την Ίζι. Θλιβερό». Ο Άλεξ φαινόταν να το διασκεδάζει. Η Κλέρι ήθελε να του δώσει μια κλοτσιά στο καλάμι. «Τι θα γίνει; Θα μπούμε; Πεθαίνω της πείνας».

«Κι εγώ», είπε ο Τζέις. «Ονειρεύομαι εκείνες τις τηγανητές ποντικοουρές».

«Τι θα φας;» ρώτησε η Κλέρι νομίζοντας ότι παράκουσε.

Ο Τζέις της χαμογέλασε. «Χαλάρωσε. Ένα εστιατόριο είναι».

Ένας απ' τους σκυφτούς άνδρες τους σταμάτησε στη είσοδο. Καθώς ίσιωσε την πλάτη του, η Κλέρι είδε λίγο το πρόσωπό του κάτω απ' το καπέλο. Το δέρμα του ήταν σκούρο κόκκινο και τα τετράγωνα χέρια του κατέληγαν σε κάτι μπλαβί νύχια. Η Κλέρι σφίχτηκε αλλά ο Τζέις και ο Άλεξ δεν φάνηκαν να ταράζονται. Του είπαν κάτι και εκείνος κούνησε το κεφάλι του και έκανε στο πλάι για να περάσουν.

«Τζέις», είπε πνιχτά η Κλέρι καθώς η πόρτα έκλεισε πίσω τους. «Τι ήταν αυτό;»

«Ο Κλάνσι εννοείς;» ρώτησε ο Τζέις κοιτάζοντας τριγύρω στο φωτεινό εστιατόριο. Η ατμόσφαιρα ήταν ευχάριστη, παρόλο που δεν υπήρχαν παράθυρα. Οι ξύλινοι πάγκοι ήταν χαριτωμένοι και ακουμπούσαν ο ένας στον άλλο, ενώ ήταν σκεπασμένοι με ζωηρά πολύχρωμα μαξιλάρια. Στο ταμείο υπήρχαν συμπαθητικά παράταιρα

σερβίτσια και πίσω απ' την ταμειακή μηχανή στεκόταν μια κοπέλα με μια λευκή και ροζ στολή που μετρούσε σβέλτα τα ρέστα σε έναν κοιλαρά με λινό πουκάμισο. Όταν είδε τον Τζέις του κούνησε το χέρι και τους έκανε νόημα να καθίσουν όπου θέλουν. «Ο Κλάνσι είναι για να κρατάει μακριά τους ανεπιθύμητους», της είπε και την οδήγησε σε έναν απ' τους πάγκους.

«Μα είναι δαίμονας», συνέχισε εκείνη. Κάμποσοι πελάτες γύρισαν για να την κοιτάξουν —ένα αγόρι με μυτερά μπλε ράστα που καθόταν δίπλα σε ένα όμορφο κορίτσι ινδικής καταγωγής με μακριά μαύρα μαλλιά και αραχνοϋφαντα χρυσά φτερά που φύτρωναν στην πλάτη της. Το αγόρι της έριξε ένα δολοφονικό βλέμμα και η Κλέρι ένωσε ευγνωμοσύνη που είχε τόσο κόσμο στο μαγαζί.

«Όχι βέβαια», είπε ο Τζέις γλιστρώντας σε ένα κάθισμα. Η Κλέρι πήγε να καθίσει δίπλα του, αλλά την πρόλαβε ο Άλεκ. Κάθισε προσεκτικά στην απέναντι μεριά, ενώ ένωσε τον ώμο της να τσούζει λίγο ακόμα, παρά τη φροντίδα του Τζέις. Ένωθε μέσα της κούφια, λες και οι Σιωπηλοί Αδελφοί είχαν βουτήξει μέσα της, ρουφώντας την, αφήνοντάς την άδεια και ζαλισμένη. «Είναι ίφριτ», της εξήγησε ο Τζέις. «Είναι μάγοι που δεν μπορούν όμως να ασκήσουν τη μαγεία. Μισοί δαίμονες που δεν μπορούν να κάνουν ξόρκια, για διάφορους λόγους».

«Οι καημένοι», είπε ο Άλεκ πιάνοντας τον κατάλογο. Η Κλέρι άνοιξε τον κατάλογο και έμεινε με ανοιχτό το στόμα. Πιάτο ημέρας ήταν οι ακρίδες με μέλι, όπως και μερίδες ωμού κρέατος, ολόκληρο ωμό ψάρι και κάτι που λεγόταν τοςτ νυχτερίδας. Μια σελίδα στα ροφήματα ήταν αφιερωμένη στους τύπους αίματος —τουλάχιστον

παρατήρησε η Κλέρι ήταν όλα ζώων και όχι Ομάδα Α, Β ή Ο αρνητικό. «Ποιος μπορεί να φάει ένα ολόκληρο ωμό ψάρι;» αναρωτήθηκε δυνατά.

«Τα Κέλπι», είπε ο Άλεξ. «Οι γοργόνες. Ακόμα και τα Νίξι, καμιά φορά».

«Μην παραγγείλεις νεραϊδοφαγητά», της είπε ο Τζέις κοιτώντας την πάνω απ' τον κατάλογό του. «Συνήθως ζαλίζουν λίγο τους ανθρώπους. Μπορεί να μασουλάς ένα νεραϊδοκέικ, ας πούμε και την επόμενη στιγμή να τρέχεις γυμνός στη Λεωφόρο Μάντισον με κέρατα στο κεφάλι. Όχι ότι μου έχει συμβεί εμένα, φυσικά», πρόσθεσε βιαστικά.

Ο Άλεξ γέλασε. «Θυμάσαι τότε που...» άρχισε να λέει ξεκινώντας μια ιστορία με τόσα ονόματα και άγνωστες λέξεις που η Κλέρι δεν προσπάθησε καν να την παρακολουθήσει. Αντίθετα, παρακολουθούσε τον Άλεξ, καθώς μιλούσε με τον Τζέις. Είχε μια κινητική, σχεδόν νευρώδη ενέργεια που δεν την είχε παρατηρήσει πριν. Ήταν λες και κάτι στον Τζέις τον προκαλούσε, τον έφερνε στο προσκήνιο. Αν τους ζωγράφιζε μαζί, σκέφτηκε η Κλέρι, θα έκανε τον Τζέις λίγο θολό, ενώ ο Άλεξ θα ήταν καθαρός, με σταθερές γραμμές και γωνίες.

Ο Τζέις κοιτούσε κάτω όσο μιλούσε ο Άλεξ, χαμογελώντας λίγο και χτυπώντας το νύχι του στο ποτήρι του. Η Κλέρι ένιωσε ότι σκεφτόταν μάλλον κάτι άσχετο. Ένιωσε μια ξαφνική έκρηξη συμπάθειας για τον Άλεξ. Ο Τζέις δεν πρέπει να ήταν και ο πιο εύκολος άνθρωπος του κόσμου. Θυμήθηκε την πρώτη του κουβέντα: Γελούσα μαζί σας γιατί οι εκδηλώσεις αγάπης με διασκεδάζουν, ειδικά όταν δεν είναι αμοιβαίες.

Ο Τζέις σήκωσε το κεφάλι του όταν περνούσε η σερ-

βιτόρα από δίπλα του. «Θα παραγγείλουμε ποτέ;» είπε δυνατά, διακόπτοντας τον Άλεκ.

Ο Άλεκ σταμάτησε και η ενέργειά του σαν να έσβησε. «Ε...»

Η Κλέρι επενέβηκε βιαστικά. «Γιατί έχει τόσο πολύ ωμό κρέας;» ρώτησε δείχνοντας την τρίτη σελίδα του καταλόγου.

«Για τους λυκάνθρωπους», είπε ο Τζέις, «αν και ούτε εγώ λέω όχι σε καμιά άψητη μπριζόλα πού και πού».

Άπλωσε το χέρι του και γύρισε τον κατάλογο της Κλέρι ανάποδα. «Το μενού για τους ανθρώπους είναι από πίσω».

Κοίταξε τον απολύτως φυσιολογικό κατάλογο με μια αίσθηση αποχαύνωσης. Ήταν υπερβολικά όλα αυτά. «Έχουν σμούδι;»;

«Αυτό με το βερίκοκο, το δαμάσκηνο και το μέλι από άγρια άνθη είναι θεϊκό», είπε η Ίζαμπελ που εμφανίστηκε με τον Σάιμον στο πλευρό της. «Κάνε άκρη», είπε στην Κλέρι που στριμώχτηκε τόσο κοντά στον τοίχο, που ένιωθε τα παγωμένα τούβλα στο χέρι της. Ο Σάιμον κάθισε δίπλα στην Ίζαμπελ και έριξε στην Κλέρι ένα μισο-απολογητικό χαμόγελο, αλλά εκείνη δεν του ανταπέδωσε. «Να το δοκιμάσεις».

Η Κλέρι δεν ήταν σίγουρη αν η Ίζαμπελ μιλούσε σ' εκείνη ή στον Σάιμον, οπότε δεν είπε τίποτα. Η Ίζαμπελ τίναξε τα μαλλιά της που έπεσαν στο πρόσωπο της Κλέρι. Μύριζαν κάτι σαν βανίλια και η Κλέρι καταπιέστηκε πολύ για να μη φταρνιστεί. Σιχαινόταν το άρωμα βανίλια. Δεν είχε καταλάβει ποτέ γιατί μερικές κοπέλες ήθελαν να μυρίζουν σαν επιδόρπια.

«Λοιπόν; Πώς περάσατε στην Πόλη των Οστών;» ρώ-

τησε η Ίζαμπελ ανοίγοντας το μενού της. «Βρήκατε τι υπάρχει στο κεφάλι της Κλέρι;»

«Βρήκαμε ένα όνομα τουλάχιστον», είπε ο Τζέις. «Μάγκνους...»

«Σκάσε», είπε πνιχτά ο Άλεξ δίνοντας μία στον Τζέις με τον κατάλογό του.

Ο Τζέις έκανε τον πληγωμένο. «Άουτς!» είπε και έτριψε το χέρι του. «Τι σ' έπιασε;»

«Εδώ μέσα είναι γεμάτο Πλάσματα του Σκότους. Το ξέρεις πολύ καλά. Καλύτερα να αφήσεις τις λεπτομέρειες της έρευνάς μας για αργότερα.»

«Έρευνα;» είπε η Ίζαμπελ γελώντας. «Τι γίναμε τώρα, ντετέκτιβ; Μήπως να αλλάξουμε και τα ονόματά μας;»

«Καλή ιδέα», είπε ο Τζέις. «Εγώ θα είμαι ο Βαρόνος Χότσαφ φον Χούγκενσταϊν.»

Ο Άλεξ έφτυσε το νερό στο ποτήρι του. Εκείνη τη στιγμή κατέφτασε η σερβιτόρα για να πάρει την παραγγελία τους. Από κοντά εξακολουθούσε να είναι ένα χαριτωμένο ξανθό κορίτσι αλλά τα μάτια της ήταν ανατριχιαστικά: ήταν τελείως μπλε, χωρίς λευκό, ούτε κόρη. Χαμογέλασε δείχνοντας τα μικρά κοφτερά δοντάκια της. «Αποφασίσατε;»

Ο Τζέις χαμογέλασε. «Το συνηθισμένο», είπε και η σερβιτόρα του ανταπέδωσε το χαμόγελο.

«Κι εγώ», είπε ο Άλεξ, αν και δεν ανταμείφθηκε με το ίδιο χαμόγελο. Η Ίζαμπελ παρήγγειλε βιαστικά ένα κοκτέιλ φρούτων, ο Σάιμον καφέ και η Κλέρι, μετά από μικρό δισταγμό, διάλεξε ένα μεγάλο καφέ και κρέπα με καρύδα. Η σερβιτόρα της έκλεισε το γαλάζιο της μάτι και έφυγε βιαστικά.

«Είναι κι αυτή ίφριτ;» ρώτησε η Κλέρι καθώς την

κοίταζε να απομακρύνεται.

«Η Κάιλι; Μπα, μισή νεράιδα, νομίζω», είπε ο Τζέις.

«Έχει όμως μάτια Νίξι», είπε σκεπτική η Ίζαμπελ.

«Καλά, σοβαρά μιλάτε ότι δεν ξέρετε τι είναι;» ρώτησε ο Σάιμον.

Ο Τζέις κούνησε το κεφάλι του. «Σεβόμαστε την προσωπική της ζωή». Σκούντησε τον Άλεξ λέγοντας: «Κάνε λίγο άκρη να βγω».

Ο Άλεξ κουνήθηκε με ένα μορφασμό. Η Κλέρι είδε τον Τζέις να πηγαίνει προς την Κάιλι που είχε γείρει στο μπαρ, μιλώντας με το μάγισσα. Το μόνο που φαινόταν απ' το μάγισσα μέσα απ' το παράθυρο που επικοινωνούσε με την κουζίνα ήταν ένα σκυφτό κεφάλι με καπέλο μάγισσα. Από δυο τρύπες στα πλάγια του καπέλου έβγαιναν δυο μακριά μυτερά αυτιά.

Η Κάιλι γύρισε και χαμογέλασε στον Τζέις και αυτός έβαλε το χέρι του στον ώμο της. Εκείνη τρύπωσε στην αγκαλιά του. Η Κλέρι αναρωτήθηκε αν αυτό εννοούσε ο Τζέις λέγοντας ότι "σέβεται την προσωπική της ζωή".

Η Ίζαμπελ έκανε μια αγανακτισμένη γκριμάτσα. «Πρέπει να σταματήσει να φέρεται έτσι στο προσωπικό».

Ο Άλεξ την κοίταξε. «Δεν το εννοεί, λες; Ότι του αρέσει, θέλω να πω».

Η Ίζαμπελ σήκωσε τους ώμους της. «Είναι απ' τον Κόσμο του Σκότους, Άλεξ», είπε λες και ήταν αυτονόητο.

«Δεν καταλαβαίνω», είπε η Κλέρι.

Η Ίζαμπελ την κοίταξε χωρίς να δείξει ιδιαίτερο ενδιαφέρον. «Ποιο πράγμα;»

«Όλο αυτό με τα Πλάσματα του Σκότους. Δεν τους κάνετε κακό, γιατί δεν είναι ακριβώς δαίμονες, αλλά

ούτε και άνθρωποι. Οι βρικόλακες σκοτώνουν, πίνουν αίμα...»

«Μόνο οι άγριοι βρικόλακες πίνουν ανθρώπινο αίμα από τους ζωντανούς», τη διέκοψε ο Άλεξ. «Και αυτούς επιτρέπεται να τους σκοτώσουμε».

«Και οι λυκάνθρωποι τι είναι; Υπερτροφικά κουτάβια;»

«Σκοτώνουν τους δαίμονες», είπε η Ίζαμπελ. «Οπότε αν δεν μας ενοχλήσουν, δεν τους ενοχλούμε».

Όπως αφήνουμε τις αράχνες να ζουν επειδή τρώνε τα κουνούπια, σκέφτηκε η Κλέρι. «Άρα είναι αρκετά καλοί για να τους αφήνετε να ζουν, αρκετά καλοί να σας μαγειρεύουν, να φλερτάρετε μαζί τους... αλλά όχι αρκετά καλοί; Θέλω να πω όπως οι άνθρωποι».

Η Ίζαμπελ και ο Άλεξ την κοιτούσαν σαν να μιλούσε κινέζικα. «Είναι διαφορετικοί απ' τους ανθρώπους», είπε στο τέλος ο Άλεξ.

«Καλύτεροι;» ρώτησε ο Σάιμον.

«Όχι», είπε αποφασιστικά η Ίζαμπελ. «Έναν κοινό θνητό μπορείς να τον κάνεις Κυνηγό. Άλλωστε, από αυτούς καταγόμαστε. Όμως ποτέ δεν θα μπορούσες να κάνεις ένα Πλάσμα του Σκότους, μέλος του Κονκλάβιου. Δεν αντέχουν τους ρούνους».

«Είναι πολύ αδύναμοι;» ρώτησε η Κλέρι.

«Δεν θα το 'λεγα», είπε ο Τζέις που επέστρεψε στη θέση του δίπλα στον Άλεξ. Τα μαλλιά του ήταν ανακατεμένα και στο μάγουλό του είχε ένα σημάδι από κραγιόν. «Τουλάχιστον όχι τώρα που μας ακούει ένα Πέρι, ένα Τζίνι, ένα Ίφριτ και ποιος ξέρει τι άλλο». Χαμογέλασε καθώς η Κάιλι έφερε τα φαγητά τους. Η Κλέρι κοίταξε τις κρέπες της εξεταστικά. Έδειχναν κα-

ταπληκτικές χρυσοκάστανες, γεμάτες σιρόπι. Δάγκωσε μια μπουκιά καθώς η Κάιλι απομακρύνθηκε πάνω στα τακούνια της.

Ήταν θεϊκές.

«Στο είπα ότι είναι το καλύτερο εστιατόριο στο Μανχάταν», είπε ο Τζέις πιάνοντας τις τηγανητές πατάτες με τα χέρια.

Η Κλέρι κοίταξε τον Σάιμον που ανακάτευε τον καφέ του με σκυμμένο το κεφάλι.

«Μμμμ», είπε ο Άλεξ με γεμάτο το στόμα.

«Ακριβώς», είπε ο Τζέις. Κοίταξε την Κλέρι. «Είναι αμοιβαίο, πάντως. Μπορεί να μη συμπαθούμε πάντα τα Πλάσματα του Σκότους, αλλά ούτε αυτοί μας συμπαθούν. Μερικές εκατοντάδες χρόνια με τις Συνθήκες δεν μπορούν να σθήσουν χιλιάδες χρόνια έχθρας».

«Είμαι σίγουρη ότι δεν ξέρει τι είναι οι Συνθήκες, Τζέις», είπε η Ίζαμπελ.

«Βασικά, ξέρω», είπε η Κλέρι.

«Εγώ δεν ξέρω», είπε ο Σάιμον.

«Ναι, αλλά δεν μας νοιάζει τι ξέρεις εσύ», είπε κοφτά ο Τζέις κοιτάζοντας μια πατάτα πριν τη φάει. «Εγώ απολαμβάνω την παρέα των Πλασμάτων του Σκότους σε κάποιες περιστάσεις. Αλλά δεν πηγαίνουμε και στα ίδια πάρτι».

«Περίμενε», είπε η Ίζαμπελ και ανακάθισε ξαφνικά. «Πώς είπες εκείνο το όνομα;» ρώτησε τον Τζέις. «Στο κεφάλι της Κλέρι».

«Δεν το είπα», είπε ο Τζέις. «Δεν πρόλαβα δηλαδή. Μάγκνους Μπείν». Χαμογέλασε στον Άλεξ: «Όπως λέμε μεγάλος βλάκας».

Ο Άλεξ μουρμούρισε κάτι στον καφέ του. Ακούστηκε

περισσότερο σαν “μεγάλος μπελάς”. Η Κλέρι χαμογέλασε από μέσα της.

«Αποκλείεται –αν και είμαι σχεδόν σίγουρη...» η Ίζαμπελ έβγαλε απ’ την τσάντα της ένα διπλωμένο μπλε χαρτί. Το άνοιξε και το άπλωσε προς το μέρος τους. «Κοιτάξτε αυτό».

Ο Άλεξ άπλωσε το χέρι του και πήρε το χαρτί, έριξε μια ματιά σηκώνοντας τους ώμους του και το έδωσε στον Τζέις. «Πρόσκληση για πάρτι», είπε. «Κάπου στο Μπρούκλιν. Το σιχαίνομαι το Μπρούκλιν».

«Μην είσαι τόσο σνομπ», είπε ο Τζέις. Μετά τινάχτηκε ξαφνικά πάνω όπως η Ίζαμπελ. «Πού το βρήκες αυτό, Ίζι;»

Εκείνη τίναξε αμέριμνη τα μαλλιά της. «Από εκείνο το κέλπι στο Πανδαιμόνιο. Είπε ότι θα είναι τέλεια. Είχε ένα ολόκληρο πάκο».

«Τι είναι;» ρώτησε ανυπόμονα η Κλέρι. «Θα μας δείξεις κι εμάς ή όχι;»

Ο Τζέις το γύρισε προς το μέρος τους για να το κοιτάνε όλοι. Ήταν τυπωμένο σε ένα λεπτό χαρτί, σχεδόν σαν περγαμηνή, με μια λεπτή, κομψή, περίτεχνη γραμματοσειρά. Ανακοίνωνε ένα πάρτι στο ταπεινό σπιτικό του Μάγκνους του Μεγαλοπρεπή Μάγου και υποσχόταν στους παρευρισκόμενους “ένα εκστατικό πάρτι απόλαυσης πέρα από κάθε φαντασία”.

«Μάγκνους», είπε ο Σάιμον. «Όπως λέμε Μάγκνους Μπείν;»

«Αμφιβάλλω αν υπάρχουν πολλοί μάγοι με το όνομα Μάγκνους στην ευρύτερη περιοχή της Νέας Υόρκης», είπε ο Τζέις.

Ο Άλεξ το σκέφτηκε λίγο. «Αυτό σημαίνει ότι πρέπει

να πάμε στο πάρτι;» ρώτησε χωρίς να απευθύνεται σε κάποιον συγκεκριμένα.

«Δεν πρέπει να κάνουμε τίποτα», είπε ο Τζέις, που διάβαζε τα ψιλά γράμματα της πρόσκλησης. «Σύμφωνα μ' αυτό εδώ όμως, ο Μάγκνους Μπείν είναι ο Μέγας Μάγος του Μπρούκλιν». Κοίταξε την Κλέρι. «Εγώ, τουλάχιστον, θα ήθελα να μάθω τι δουλειά έχει το όνομα του Μέγα Μάγου του Μπρούκλιν μέσα στο κεφάλι σου».

Το πάρτι ήταν για τα μεσάνυχτα, οπότε ο Άλεκ και ο Τζέις, έχοντας μια ολόκληρη ημέρα ελεύθερη, εξαφανίστηκαν στην αίθουσα των όπλων, ενώ η Τζαμπελ και ο Σάιμον ανακοίνωσαν ότι ήθελαν να πάνε μια βόλτα στο Σέντραλ Παρκ για να του δείξει τους κύκλους των νεράιδων. Ο Σάιμον ρώτησε την Κλέρι αν ήθελε να πάει μαζί τους. Καταπνίγοντας τα δολοφονικά της ένστικτα, η Κλέρι αρνήθηκε, λέγοντας ότι είναι εξαντλημένη.

Δεν ήταν και ψέματα —ήταν όντως εξαντλημένη και το σώμα της ήταν ακόμα εξασθενημένο από τις παρενέργειες του δηλητηρίου και το πρωινό ξύπνημα. Ξάπλωσε στο κρεβάτι της στο Ινστιτούτο, πέταξε τα παπούτσια της στο πάτωμα και πίεσε τον εαυτό της να κοιμηθεί, αλλά δεν τα κατάφερε. Η καφεΐνη άφριζε στις φλέβες της σαν ανθρακούχο νερό και το μυαλό της ήταν γεμάτο εικόνες. Έβλεπε συνέχεια το πρόσωπο της μητέρας της να την κοιτάει πανικόβλητο. Έβλεπε τα Ομιλούντα Αστέρια και άκουγε τις φωνές των Σιωπηλών Αδελφών στο μυαλό της. Γιατί να έχει στο κεφάλι της αυτό το εμπόδιο; Γιατί να το βάλει εκεί ένας ισχυρός μάγος, με ποιο σκοπό; Αναρωτήθηκε τι μνήμες να είχε χάσει, τι εμπειρίες ήταν αυτές που δεν μπορούσε να θυμηθεί

πια. Ίσως και όλα όσα νόμιζε ότι θυμάται να ήταν ένα ψέμα...;

Ανακάθισε, μη αντέχοντας το δρόμο όπου την οδηγούσαν οι σκέψεις της. Βγήκε στο διάδρομο ξυπόλυτη και πήγε προς τη βιβλιοθήκη. Ίσως να μπορούσε να τη βοηθήσει ο Χοτζ.

Η βιβλιοθήκη όμως ήταν άδεια. Απ' τις τραβηγμένες κουρτίνες έμπαινε το φως του μεσημεριού, ρίχνοντας χρυσές αντανakλάσεις στο πάτωμα. Πάνω στο γραφείο ήταν ακόμα το βιβλίο που είχε βγάλει νωρίτερα ο Χοτζ και το δερμάτινο κάλυμμά του γυάλιζε στο φως. Πίσω του κοιμόταν ο Χούγκο, κουρνιασμένος στη θέση του, με το ράμφος χωμένο στα πούπουλά του.

Η μητέρα μου ήξερε αυτό το βιβλίο, σκέφτηκε η Κλέρι. Το είχε αγγίξει, το είχε διαβάσει. Η ανάγκη να αγγίξει κάτι που να έχει υπάρξει μέρος της ζωής της μητέρας της έκανε το στομάχι της να σφίγγεται. Διέσχισε βιαστικά το δωμάτιο και έβαλε τα χέρια της πάνω στο βιβλίο. Ήταν ζεστό από τον ήλιο που έπεφτε πάνω στο δέρμα. Το άνοιξε.

Κάτι διπλωμένο έπεσε απ' τις σελίδες και προσγειώθηκε απαλά δίπλα στα πόδια της. Έσκυψε για να το πιάσει, ανοίγοντάς το ασυναίσθητα.

Ήταν η φωτογραφία μιας ομάδας νεαρών, στην ηλικία σχεδόν της Κλέρι. Κατάλαβε ότι είχε τραβηχτεί τουλάχιστον είκοσι χρόνια πριν, όχι τόσο απ' τα ρούχα που φορούσαν –που όπως και τα περισσότερα πράγματα των Κυνηγών ήταν μαύρα και απροσδιόριστα– αλλά επειδή αναγνώρισε τη μητέρα της ανάμεσά τους: η Τζόσλιν, όχι μεγαλύτερη από δεκαεφτά ή δεκαοχτώ, με τα μαλλιά της μακριά ως τη μέση και πρόσωπο ελαφρώς πιο στρογ-

γυλό, με σαγόρι και στόμα λιγότερο σχηματισμένα. Μου μοιάζει, σκέφτηκε η Κλέρι ζαλισμένη.

Η Τζόσλιν αγκάλιαζε ένα αγόρι που η Κλέρι δεν γνώριζε. Την αναστάτωσε. Δεν είχε σκεφτεί ποτέ ότι η μητέρα της είχε σχέση με κάποιον άλλο εκτός απ' τον πατέρα της, εφόσον η Τζόσλιν δεν είχε βγει ποτέ ραντεβού, ούτε είχε ασχοληθεί με το φλερτ. Δεν ήταν σαν κάτι άλλες ελεύθερες μαμάδες που πήγαιναν κατά συρροή στις συγκεντρώσεις γονέων για να βρουν ελεύθερους μπαμπάδες, ούτε τη μαμά του Σάιμον που κοιτούσε συνέχεια το προφίλ της στο Ιντερνετ. Το αγόρι ήταν όμορφο, με μαλλιά τόσο ξανθά που ήταν σχεδόν λευκά, και μαύρα μάτια.

«Αυτός είναι ο Βάλενταϊν», είπε μια φωνή πίσω της. «Όταν ήταν δεκαεφτά».

Αναπήδησε, ρίχνοντας σχεδόν τη φωτογραφία. Ο Χούγκο έκρωξε ξαφνιασμένος με δυσφορία και μετά πήρε πάλι τη θέση του, με τα πούπουλα φουσκωμένα.

Ήταν ο Χοτζ, που την κοιτούσε με περιέργεια.

«Συγγνώμη», του είπε αφήνοντας τη φωτογραφία στο γραφείο και κάνοντας ένα βήμα πίσω. «Δεν ήθελα να σκαλίσω τα πράγματά σου».

«Δεν πειράζει». Άγγιξε τη φωτογραφία με ένα σηματοδεδυμένο δάχτυλο, που ερχόταν σε απόλυτη αντίθεση με τις καλοσιδερωμένες τουίντ μανσέτες του. «Είναι μέρος του παρελθόντος σου, άλλωστε».

Η Κλέρι πλησίασε και πάλι στο γραφείο, λες και η φωτογραφία την τραβούσε σαν μαγνήτης. Το ξανθό αγόρι στη φωτογραφία χαμογελούσε στην Τζόσλιν, με εκείνη την έκφραση που έχουν τα αγόρια όταν τους αρέσει ένα κορίτσι. Κανείς, σκέφτηκε η Κλέρι δεν την είχε κοιτάξει

εκείνη έτσι. Ο Βάλενταϊν, με το ψυχρό, καλοσχηματισμένο του πρόσωπο δεν έμοιαζε καθόλου με τον πατέρα της, με το ανοιχτό χαμόγελο και τα λαμπερά μαλλιά που είχε κληρονομήσει κι εκείνη. «Ο Βάλενταϊν φαίνεται... κάπως καλός».

«Καλός δεν ήταν», είπε ο Χοτζ με ένα στραβό χαμόγελο, «αλλά ήταν γοητευτικός και έξυπνος και πάρα πολύ πειστικός. Αναγνωρίζεις κανέναν άλλο;»

Ξανακοίταξε. Δίπλα στον Βάλενταϊν, λίγο πιο αριστερά, στεκόταν ένα λεπτό αγόρι με φουντωτά ξανθοκάστανα μαλλιά. Είχε μεγάλους ώμους και ήταν κάπως ασουλούπωτος, όπως κάποιος που δεν έχει ακόμα ρίξει όλο του το ύψος. «Εσύ είσαι αυτός;»

Ο Χοτζ έγνεψε καταφατικά. «Και...;»

Ξανακοίταξε δυο φορές πριν καταφέρει να αναγνωρίσει κάποιον που ήξερε καλά: ήταν τόσο νέος που ήταν σχεδόν αδύνατον να τον αναγνωρίσει. Στο τέλος τον πρόδωσαν τα γυαλιά του και τα μάτια του, ανοιχτά γαλανά, σαν το νερό της θάλασσας. «Ο Λουκ».

«Λούσιαν. Και εδώ», είπε ο Χοτζ σκύβοντας πάνω απ' τη φωτογραφία, δείχνοντας ένα ζευγάρι που φαινόταν πολύ κομψό, με μαύρα μαλλιά και οι δύο και το κορίτσι ένα κεφάλι πιο ψηλό από το αγόρι. Τα χαρακτηριστικά της κοπέλας ήταν στενά και αρπακτικά, σχεδόν σκληρά. «Οι Λάιτγουντ», της είπε. «Κι εδώ», δείχνοντας ένα πολύ όμορφο αγόρι με κυματιστά μαύρα μαλλιά και αναφοκοκκινισμένο το γεμάτο γωνίες πρόσωπό του, «είναι ο Μάικλ Γουέλαντ».

«Δεν μοιάζει καθόλου με τον Τζέις».

«Ο Τζέις έμοιαζε στη μητέρα του».

«Τι είναι αυτή, σχολική φωτογραφία;» ρώτησε η Κλέρι.

«Όχι ακριβώς. Είναι μια φωτογραφία του Κύκλου, τη χρονιά που δημιουργήθηκε. Γι' αυτό είναι μπροστά ο Βάλενταϊν, ο αρχηγός, και ο Λουκ στα δεξιά του –ήταν ο υπαρχηγός του Βάλενταϊν».

Η Κλέρι σήκωσε το βλέμμα της απ' τη φωτογραφία. «Ακόμα δεν μπορώ να καταλάβω γιατί να μπει η μητέρα μου σε μια τέτοια ομάδα».

«Πρέπει να καταλάβεις...»

«Συνέχεια αυτό λες», τον διέκοψε εκνευρισμένη η Κλέρι. «Δεν βλέπω το λόγο να καταλάβω κάτι που δεν ξέρω. Αυτό που θέλω είναι να μου πείτε την αλήθεια και είτε θα καταλάβω είτε όχι».

Ο Χοτζ χαμογέλασε λοξά. «Ό,τι πεις». Σταμάτησε για να χαϊδέψει τον Χούγκο που περπατούσε πάνω κάτω στο γραφείο με επίσημο ύφος. «Οι Συνθήκες δεν είχαν ποτέ την υποστήριξη ολόκληρου του Κονκλάβιου. Οι πιο σεβαστές οικογένειες, ιδίως, είχαν μείνει προσκολλημένες στον παλιό καιρό, όταν τα Πλάσματα του Σκότους ήταν μόνο για σκότωμα. Όχι μόνο από μίσος, αλλά γιατί αυτό τους έκανε να νιώθουν πιο ασφαλείς. Είναι πιο εύκολο να αντιμετωπίσεις την απειλή μαζικά, παρά ως άτομα που πρέπει να αξιολογηθούν ένα ένα... και οι περισσότεροι από εμάς γνωρίζαμε κάποιον που είχε πληγωθεί ή σκοτωθεί από ένα Πλάσμα του Σκότους. Δεν υπάρχει τίποτα όμοιο» πρόσθεσε «με την απολυτότητα του αισθήματος ηθικής των νέων. Είναι εύκολο, όταν είσαι παιδί, να πιστέψεις στο καλό και το κακό, το φως και το σκοτάδι. Ο Βάλενταϊν δεν το ξεπέρασε ποτέ αυτό –ούτε τον καταστροφικό ιδεαλισμό του, ούτε το παθιασμένο του μίσος για οτιδήποτε θεωρούσε “μη-ανθρώπινο”».

«Αλλά αγαπούσε τη μητέρα μου», είπε η Κλέρι.

«Ναι», είπε ο Χοτζ. «Την αγαπούσε. Το ίδιο και την Αιντρις...»

«Τι το τόσο σπουδαίο έχει η Αιντρις;» ρώτησε η Κλέρι, διακρίνοντας την ενόχληση στην ίδια της τη φωνή.

«Ήταν», είπε ο Χοτζ αλλά το διόρθωσε, «είναι η πατρίδα των Νεφιλιμ. Εκεί μπορούν να είναι ο εαυτός τους, ένα μέρος όπου δεν χρειάζεται να κρύβονται, να χρησιμοποιούν λάμπεις. Ένα μέρος ευλογημένο απ' τον Αρχάγγελο. Δεν έχεις δει ποτέ πιο όμορφη πόλη, από το Αλικάντε με τους γυάλινους πύργους. Είναι πολύ πιο όμορφη απ' ό,τι μπορείς να φανταστείς». Η φωνή του ήταν γεμάτη πόνο.

Η Κλέρι σκέφτηκε ξαφνικά το όνειρό της. «Γίνονταν ποτέ... χοροί στη Γυάλινη Πόλη;»

Ο Χοτζ ανοιγόκλεισε τα μάτια του σαν να ξυπνούσε από ένα όνειρο. «Κάθε εβδομάδα. Εγώ δεν πήγαινα ποτέ, αλλά η μητέρα σου πήγαινε. Και ο Βάλενταϊν». Γέλασε απαλά. «Εγώ ήμουν πιο πολύ λόγιος. Περνούσα τις μέρες μου στη βιβλιοθήκη του Αλικάντε. Τα βιβλία που βλέπεις εδώ είναι ένα ελάχιστο δείγμα των θησαυρών που περιέχει. Πίστευα κάποτε θα γινόμουν μέλος της Αδελφότητας, αλλά μετά από αυτό που έκανα, φυσικά, δεν θα με δέχονταν ποτέ».

«Λυπάμαι», είπε αμήχανα η Κλέρι. Το μυαλό της ήταν ακόμα γεμάτο από την ανάμνηση του ονείρου. *Ύπήρχε μήπως ένα σιντριβάνι με γοργόνες στην αίθουσα χορού; Φορούσε ο Βάλενταϊν λευκά, τόσο λευκά που η μητέρα μου διέκρινε τα Σημάδια από τους ρούνους ακόμα και κάτω απ' το ύφασμα;*

«Μπορώ να την κρατήσω;» ρώτησε δείχνοντας τη φω-

τογραφία.

Μια σπίδα δισταγμού φώτισε το πρόσωπο του Χοτζ. «Θα προτιμούσα όμως να μην τη δείξεις στον Τζέις. Έχει αρκετά προβλήματα, χωρίς να βλέπει τις φωτογραφίες του νεκρού πατέρα του».

«Φυσικά». Την κράτησε κοντά στο στήθος της. «Ευχαριστώ».

«Τίποτα». Την κοίταξε εξεταστικά. «Ήρθες στη βιβλιοθήκη για να μου μιλήσεις ή για κάποιον άλλο σκοπό;»

«Αναρωτιόμουν αν είχες νέα απ' το Κονκλάβιο. Για το Κύπελλο. Και... τη μαμά μου».

«Πήρα μια σύντομη απάντηση σήμερα το πρωί».

Η ίδια η Κλέρι διέκρινε την αγωνία στη δική της φωνή. «Έστειλαν κάποιους; Κυνηγούς;»

Ο Χοτζ δεν την κοιτούσε στα μάτια. «Ναι, έστειλαν».

«Γιατί δεν είναι εδώ;» τον ρώτησε.

«Υπάρχουν υποψίες ότι ο Βάλενταϊν παρακολουθεί το Ινστιτούτο. Όσο λιγότερα ξέρει, τόσο το καλύτερο». Διέκρινε την απογοήτευσή της και αναστέναξε. «Λυπάμαι, αλλά δεν μπορώ να σου πω περισσότερα, Κλαρίσα. Το Κονκλάβιο δεν με εμπιστεύεται και τόσο, ακόμα και μετά από τόσα χρόνια. Μου είπαν πολύ λίγα. Μακάρι να μπορούσα να σε βοηθήσω».

Κάτι στη θλίψη της φωνής του την έκανε να μη θέλει να τον πιέσει για περισσότερες πληροφορίες. «Μπορείς;» του είπε. «Δεν μπορώ να κοιμηθώ, σκέφτομαι συνέχεια. Θα μπορούσες...;»

«Α, το ανήσυχο πνεύμα». Η φωνή του ήταν γεμάτη κατανόηση. «Θα σου δώσω κάτι γι' αυτό. Περιμένε εδώ».

Το φίλτρο που της έδωσε μύριζε ευχάριστα, κάτι σαν πεύκο και φύλλα. Η Κλέρι άνοιγε και μύριζε το μπουκαλάκι μέχρι να φτάσει στο δωμάτιό της. Δεν είχε προλάβει να το κλείσει όταν μπήκε στο δωμάτιο και βρήκε τον Τζέις ξαπλωμένο στο κρεβάτι της, να ξεφυλλίζει το σημειωματάριό της. Με μια κραυγή έκπληξης έριξε το μπουκαλάκι κύλησε στο πάτωμα ρίχνοντας ένα χλομό λευκοπράσινο υγρό στο ξύλινο δάπεδο.

«Πω», είπε ο Τζέις αφήνοντας το μπλοκ στην άκρη. «Ελπίζω να μην ήταν τίποτα σημαντικό αυτό».

«Ήταν ένα φίλτρο για να κοιμηθώ», είπε θυμωμένη κλοτσώντας το μπουκαλάκι με την άκρη του παπουτσιού της. «Και τώρα χύθηκε».

«Α, αν ήταν εδώ ο Σάιμον θα μπορούσε να σε κοιμίσει με τη φλυαρία του».

Η Κλέρι δεν είχε διάθεση να υπερασπιστεί τον Σάιμον. Αντίθετα, κάθισε στο κρεβάτι, πιάνοντας το μπλοκ της. «Συνήθως δεν αφήνω κανένα να το δει αυτό».

«Γιατί όχι;» είπε ο Τζέις που φαινόταν να είχε κοιμηθεί κι ο ίδιος. «Είσαι πολύ καλή. Μερικά σχέδια είναι εξαιρετικά».

«Ναι, αλλά είναι... σαν ημερολόγιο. Απλώς δεν σκέφτομαι με λέξεις αλλά με εικόνες, γι' αυτό είναι γεμάτο εικόνες. Όπως και να 'χει, είναι προσωπικό».

Αναρωτήθηκε αν ακούστηκε τόσο τρελή όσο νόμιζε.

Ο Τζέις έκανε τον πληγωμένο. «Ημερολόγιο που δεν έχει μέσα εικόνες μου; Πού είναι οι τρελές φαντασιώσεις; Τα εξώφυλλα ρομαντικών βιβλίων; Τα...»

«Καλά, όλα τα κορίτσια που γνωρίζεις σε ερωτεύονται;» τον ρώτησε η Κλέρι.

Η ερώτηση τον πέτυχε, σαν καρφίτσα που αγγίζει ένα

μπαλόνι. «Δεν είναι αγάπη», είπε μετά από λίγο. «Τουλάχιστον...»

«Θα μπορούσες να προσπαθήσεις να μην είσαι τόσο γοητευτικός συνέχεια», του είπε. «Θα ήταν καλύτερο για όλους».

Κοίταξε τα χέρια του. Ήταν σαν τα χέρια του Χοτζ, σκεπασμένα από μικροσκοπικές λευκές ουλές, σαν χιόνι, αν και το δέρμα ήταν νεανικό και σφριγηλό. «Αν είσαι κουρασμένη, μπορώ να σε κοιμίσω εγώ», της είπε. «Θα σου πω μια ιστορία».

Τον κοίταξε. «Σοβαρολογείς;»

«Πάντα».

Η Κλέρι αναρωτήθηκε αν η κούραση τους είχε τρελάνει και τους δύο. Ο Τζέις όμως δεν έμοιαζε κουρασμένος. Ήταν σχεδόν θλιμμένος. Άφησε το μπλοκ της στο κομοδίνο και ξάπλωσε. Κουλουριάστηκε στο πλάι, πάνω στο μαξιλάρι της. «Εντάξει τότε».

«Κλείσε τα μάτια».

Τα έκλεισε. Πίσω απ' τα κλειστά της βλέφαρα συνέχισε για λίγο να βλέπει το φως από τη λάμπα, σαν μικροσκοπική αστερόσκονη.

«Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα αγόρι», είπε ο Τζέις.

Τον διέκοψε αμέσως. «Κυνηγός Σκιών;»

«Φυσικά». Για μια στιγμή τη φωνή του χρωμάτισε ένα σιωπηλό γέλιο. Μετά εξαφανίστηκε. «Όταν το αγόρι ήταν έξι χρονών, ο πατέρας του τού έδωσε ένα γεράκι για να το εκπαιδεύσει. Τα γεράκια είναι αρπακτικά -σκοτώνουν πουλιά, του είπε ο πατέρας του, είναι οι Κυνηγοί των ουρανών».

»Το γεράκι δεν συμπάθησε το αγόρι, ούτε το αγόρι

το γεράκι. Το μυτερό του ράμφος τον τρόμαζε και τα λαμπερά του μάτια ήταν λες και τον κοιτούσαν συνεχώς. Όταν το πλησίαζε του ορμούσε με το ράμφος και τα νύχια. Για ολόκληρες εβδομάδες, οι καρποί και τα χέρια του αιμορραγούσαν. Το αγόρι δεν το ήξερε, αλλά ο πατέρας του είχε διαλέξει ένα γεράκι που είχε ζήσει στα βουνά για ένα χρόνο και γι' αυτό ήταν σχεδόν αδύνατον να εξημερωθεί. Το αγόρι όμως προσπαθούσε γιατί ο πατέρας του του είχε πει να κάνει το γεράκι υπάκουο και το αγόρι ήθελε να ευχαριστήσει τον πατέρα του.

»Έμεινε πάντα πλάι στο γεράκι του, το κρατούσε ξύπνιο μιλώντας του, ακόμα και με μουσική, γιατί ένα κουρασμένο πουλί έλεγαν ότι ήταν ευκολότερο να εξημερωθεί. Έμαθε και για τον εξοπλισμό: το λουρί στο πόδι, την κουκούλα, το πανί για να του κρύβει τα μάτια, το λουρί που έδενε το πουλί στον καρπό του. Κανονικά έπρεπε να του φοράει την κουκούλα, για να μη βλέπει, αλλά δεν άντεχε να του το κάνει αυτό. Αντίθετα, προσπαθούσε να κάθεται μπροστά του για να τον βλέπει όταν άγγιζε και χάιδευε τα φτερά του, για να το κάνει να τον εμπιστεύεται. Του έδινε φαγητό απ' το χέρι του και στην αρχή το πουλί δεν έτρωγε. Μετά έτρωγε τόσο άγρια, που έσχιζε με το ράμφος του το δέρμα της παλάμης του. Το αγόρι όμως χαιρόταν γι' αυτό γιατί ήταν μια πρόοδος και γιατί ήθελε να τον γνωρίσει το πουλί, ακόμα κι αν αυτό σήμαινε ότι έπρεπε να πει το ίδιο του το αίμα για να το κάνει.

»Άρχισε να βλέπει την ομορφιά του γερακιού, τα λεπτά φτερά του που ήταν φτιαγμένα για να σκίξει τον αέρα με σβελτάδα, τη δύναμη και την ευελιξία του, την ορμή και την ευγένειά του. Όταν βουτούσε από ψηλά

ήταν πιο γρήγορο απ' το φως. Όταν έμαθε να κάνει κύκλους και να επιστρέφει στον καρπό του, το αγόρι ούρλιαξε σχεδόν από χαρά. Μερικές φορές το πουλί πηδούσε στον ώμο του και ανακάτευε με το ράμφος του τα μαλλιά του. Ήξερε ότι το γεράκι του τον αγαπούσε και όταν ήταν σίγουρος ότι το πουλί δεν είχε εξημερωθεί απλώς, αλλά ήταν τέλεια εξημερωμένο, πήγε στον πατέρα του και του το έδειξε, περιμένοντας να τον δει υπερήφανο.

»Αντίθετα, ο πατέρας του πήρε το πουλί, που ήταν εξημερωμένο και εμπιστευόταν τους ανθρώπους και του τσάκισε το λαιμό. “Σου είπα να το κάνεις υπάκουο” του είπε, και πέταξε το άψυχο σώμα του πουλιού στο χώμα. “Εσύ το έμαδες να σε αγαπάει. Τα γεράκια δεν είναι κατοικίδια: είναι άγρια και δυνατά, αρπακτικά και σκληρά. Αυτό το πουλί δεν εξημερώθηκε. Λύγισε”.

»Αργότερα, όταν ο πατέρας του τον άφησε, το αγόρι έκλαψε πολύ για το γεράκι του, μέχρι που τελικά ο πατέρας του έστειλε έναν υπηρέτη να πάρει το πουλί και να το θάψει. Το αγόρι δεν ξανάκλαψε ποτέ ούτε ξέχασε ποτέ αυτό που είχε μάθει: ότι το να αγαπάς σημαίνει να καταστρέφεις και το να αγαπιέσαι να είσαι αυτός που καταστρέφεται».

Η Κλέρι, που ήταν ξαπλωμένη ακίνητη, παρακολουθώντας χωρίς να αναπνέει σχεδόν, γύρισε ανάσκελα και άνοιξε τα μάτια της. «Αυτή η ιστορία είναι απαίσια» του είπε αγανακτισμένη.

Ο Τζέις καθόταν με τα γόνατα τραβηγμένα κοντά στο σαγόνι του. «Είναι;» είπε συλλογισμένος.

«Ο πατέρας του αγοριού είναι απαίσιος. Αυτή η ιστορία μιλάει για κακοποίηση παιδιού. Έπρεπε να το ξέρω

ότι κάτι τέτοιο θα ήταν το νανούρισμα ενός Κυνηγού. Κάτι που σε κάνει να βλέπεις εφιάλτες...»

«Μερικές φορές και τα Σημάδια σε κάνουν να βλέπεις τρομερούς εφιάλτες», είπε ο Τζέις. «Αν τα κάνεις πολύ μικρός». Την κοίταξε σκεπτικός. Το φως του σούρουπου έμπαινε απ' τις κουρτίνες και έκανε το πρόσωπό του μια σπουδή στις αντιθέσεις. *Κιαροσκούρο*, σκέφτηκε. Η τέχνη του φωτός και της σκιάς. «Είναι καλή ιστορία αν την καλοσκεφτείς», της είπε. «Ο πατέρας του αγοριού προσπαθεί απλώς να τον κάνει πιο δυνατό. Να μη λυγίζει».

«Ναι, αλλά πρέπει να μάθεις να λυγίζεις και λίγο», είπε η Κλέρι ενώ χασμουριόταν. Παρά το περιεχόμενο της ιστορίας, ο ρυθμός της φωνής του Τζέις την είχε νυστάξει κάπως. «Αλλιώς θα σπάσεις».

«Όχι αν είσαι αρκετά δυνατός», είπε κοφτά ο Τζέις. Άπλωσε το χέρι του και ένωσε να της χαϊδεύει το μάγουλο· συνειδητοποίησε ότι τα μάτια της είχαν κλείσει απ' τη νύστα. Η εξάντληση έκανε τα κόκαλά της να λιώνουν, ένωθε ότι θα γλιστρούσε σαν νερό και θα εξαφανιζόταν. Καθώς αποκοιμιόταν, άκουσε μια ηχώ μες στο μυαλό της. *Μου έδινε ό,τι ήθελα. Άλογα, όπλα, βιβλία, ακόμα και ένα κνηγετικό γεράκι.*

«Τζέις», πήγε να πει. Ο ύπνος όμως την είχε τυλίξει στη δίνη του· την πήρε μαζί του και δεν είπε τίποτα.

Εύπνησε από μια επιτακτική φωνή. «*Εύπνα!*»

Η Κλέρι άνοιξε τα μάτια της αργά. Ένωθε λες και είχαν κολλήσει τα βλέφαρά της. Κάτι τη γαργαλούσε στο πρόσωπο. Μαλλιά. Ανακάθισε και χτύπησε το κεφάλι της σε κάτι σκληρό.

«Αου! Με κουτούλησες!» είπε μια κοριτσίστικη φωνή. Ίζαμπελ. Άναψε το φως δίπλα στο κρεβάτι της και κοίταξε εκνευρισμένη την Κλέρι, τρίβοντας το κεφάλι της. Ήταν λες και έλαμπε μες στο σκοτάδι —φορούσε μια μακριά ασημένια φούστα και ένα μπλουζάκι με πούλιες. Τα νύχια της ήταν βαμμένα σαν γυαλιστερά νομίσματα. Τα σκούρα της μαλλιά ήταν στολισμένα με τούφες από αστραφτερές χάντρες. Ήταν σαν τη θεά του φεγγαριού. Η Κλέρι τη μισούσε.

«Κανείς δεν σου είπε να έρθεις πάνω απ' το κεφάλι μου. Με κατατρόμαξες κιόλας». Η Κλέρι έτριψε το κεφάλι της. Πονούσε αρκετά λίγο πάνω απ' το φρύδι. «Τι θες;»

Η Ίζαμπελ έδειξε το σκοτεινό ουρανό έξω απ' το παράθυρο. «Είναι σχεδόν μεσάνυχτα. Πρέπει να φύγουμε για το πάρτι κι εσύ δεν έχεις ντυθεί ακόμα».

«Μόνο αυτά έχω», είπε η Κλέρι δείχνοντας το τζιν και ένα δυο μπλουζάκια. «Πειράζει;»

«Αν πειράζει;» είπε η Ίζαμπελ που έμοιαζε σαν να ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει. «Και βέβαια πειράζει! Κανένα Πλάσμα του Σκότους δεν υπήρχε περίπτωση να φορέσει αυτά τα ρούχα. Και είναι και πάρτι. Θα ξεχωρίζεις σαν τη μύγα μες στο γάλα αν ντυθείς τόσο... πρόχειρα», είπε αν και η λέξη που ήθελε να χρησιμοποιήσει ήταν μάλλον πολύ χειρότερη απ' το "πρόχειρα".

«Δεν ήξερα να φέρω και τα καλά μου», είπε εκνευρισμένη η Κλέρι.

«Θα σου δανείσω εγώ».

«Ωχ, όχι». Η Κλέρι θυμήθηκε το τεράστιο μπλουζάκι και το παντελόνι που είχε βάλει την πρώτη μέρα. «Δεν γίνεται. Δεν πειράζει».

Το χαμόγελο της Ίζαμπελ άστραφτε όπως ακριβώς τα νύχια της. «Μα επιμένω».

«Αλήθεια, προτιμώ να βάλω τα δικά μου ρούχα», διαμαρτυρήθηκε η Κλέρι στριφογυρίζοντας με αμηχανία καθώς η Ίζαμπελ την έβαλε μπροστά στον ολόσωμο καθρέφτη στο δωμάτιό της.

«Αυτό αποκλείεται», είπε η Ίζαμπελ. «Θα φαίνεσαι σαν δεκάχρονο και, το χειρότερο, θα μοιάζεις με θνητή».

Η Κλέρι σήκωσε το πιγούνι της αποφασιστικά. «Δεν θα μου κάνουν τα δικά σου».

«Θα το δούμε αυτό».

Η Κλέρι κοίταξε την Ίζαμπελ απ' τον καθρέφτη, καθώς έψαχνε μέσα στη ντουλάπα της. Το δωμάτιο ήταν λες και είχε σκάσει μια ντισκομπάλα. Οι τοίχοι ήταν μαύροι και διακοσμημένοι με χρυσά μοτίβα φτιαγμένα με σφουγγάρι. Παντού υπήρχαν πεταμένα ρούχα: πάνω στο άστρωτο μαύρο κρεβάτι, κρεμασμένα στις ξύλινες καρέκλες, μέσα στις ντουλάπες και τη σιφονιέρα που ακουμπούσε στον ένα τοίχο. Το τραπεζάκι της, που είχε έναν καθρέφτη με ροζ γούνα γύρω γύρω ήταν σκεπασμένο από γκλίτερ, πούλιες και ένα σωρό ρουζ και μείκ απ.

«Ωραίο δωμάτιο» είπε η Κλέρι, που της έλειπαν οι πορτοκαλί τοίχοι του δωματίου του σπιτιού της.

«Ευχαριστώ. Μόνη μου το έκανα» είπε η Ίζαμπελ, που κρατούσε κάτι μαύρο και εφαρμοστό. Το πέταξε στην Κλέρι.

Η Κλέρι το έπιασε και το ξεδίπλωσε. «Φαίνεται απίστευτα μικρό».

«Είναι ελαστικό», είπε η Ίζαμπελ. «Έλα, δοκίμασέ το».

Η Κλέρι πήγε βιαστικά στο μικρό μπάνιο που ήταν βαμμένο έντονο μπλε. Πέρασε το μπλουζάκι πάνω απ' το κεφάλι της —ήταν θεόστενο, με μικροσκοπικά τιραντάκια. Προσπαθώντας να μην παίρνει πολύ βαθιές ανάσες, πήγε πίσω στο δωμάτιο, όπου η Ίζαμπελ καθόταν στο κρεβάτι βάζοντας κάτι ασημένια δαχτυλίδια στα δάχτυλα του ποδιού της. «Είσαι πολύ τυχερή που δεν έχεις στήθος», της είπε η Ίζαμπελ. «Εγώ ποτέ δεν θα μπορούσα να το βάλω αυτό χωρίς σουτιέν».

Η Κλέρι έκανε μια γκριμάτσα. «Είναι πολύ κοντό».

«Δεν είναι καθόλου κοντό. Είναι μια χαρά», είπε η Ίζαμπελ που έψαχνε κάτι κάτω απ' το κρεβάτι της. Έβγαλε ένα ζευγάρι μπότες και ένα διχτυωτό καλσόν. «Ορίστε, βάλε κι αυτά. Θα σε κάνουν να φαίνεσαι πιο ψηλή».

«Ωραία, χωρίς στήθος και κοντοστούπα», μουρμούρισε η Κλέρι τραβώντας το φόρεμα προς τα κάτω. Ίσα ίσα που σκέπαζε τους μηρούς της. Δεν φορούσε ποτέ φούστες, ειδικά μίνι και το ότι φαινόταν τόσο πολύ δέρμα την ανησυχούσε ιδιαίτερα. «Αν εμένα μου είναι κοντό, εσένα πού σου φτάνει;» αναρωτήθηκε δυνατά.

Η Ίζαμπελ χαμογέλασε. «Εμένα μου είναι μπλούζα».

Η Κλέρι κάθισε στο κρεβάτι και φόρεσε το καλσόν και τις μπότες. Οι μπότες της ήταν λίγο φαρδιές στον αστράγαλο αλλά τουλάχιστον το νούμερο ήταν εντάξει. Της έδεσε μέχρι πάνω και σηκώθηκε όρθια, κοιτάζοντας τον εαυτό της στον καθρέφτη. Έπρεπε να παραδεχτεί ότι ο συνδυασμός κοντό μαύρο φόρεμα, διχτυωτό καλσόν και ψηλές μπότες ήταν πολύ καυτός. Το μόνο που

χαλούσε το στυλ ήταν...

«Τα μαλλιά σου», είπε η Ίζαμπελ. «Πρέπει να τα φτιάξουμε. Οπωσδήποτε. Κάτσε».

Της έκανε μια μεγαλόπρεπη χειρονομία προς το τραπέζακι με τα καλλυντικά. Η Κλέρι κάθισε και μισόκλεισε τα μάτια της καθώς η Ίζαμπελ έλυσε τις πλεξούδες της —όχι και πολύ προσεκτικά— χτένισε τα μαλλιά της και έχωσε κάτι που ήταν σαν καρφίτσες. Η Κλέρι άνοιξε τα μάτια της τη στιγμή που ένα σφουγγαράκι με πούδρα προσγειωνόταν στη μύτη της ρίχνοντας ένα πυκνό σύννεφο γκλίτερ. Η Κλέρι έβηξε και αγριοκοίταξε την Ίζαμπελ.

Η Ίζαμπελ γέλασε. «Μην κοιτάς εμένα. Τον εαυτό σου κοίτα».

Κοιτάζοντας στον καθρέφτη, η Κλέρι είδε ότι η Ίζαμπελ της είχε μαζέψει τα μαλλιά σε έναν ψηλό κότσο και τα είχε συγκρατήσει με τσιμπιδάκια. Η Κλέρι θυμήθηκε ξαφνικά πάλι το όνειρο, τα μακριά μαλλιά που ένωθε το βάρος τους, το χορό με τον Σάιμον. Κουνήθηκε ανήσυχη.

«Μη σηκώνεσαι ακόμα», είπε η Ίζαμπελ. «Δεν τελειώσαμε». Άνοιξε ένα αίλαινερ. «Άνοιξε τα μάτια σου».

Η Κλέρι άνοιξε τα μάτια της διάπλατα, κάτι που ήταν πολύ καλό για να μην κλάψει. «Ίζαμπελ, να σε ρωτήσω κάτι;»

«Ναι, αμέ», είπε η Ίζαμπελ που χειριζόταν πολύ επιδέξια το αίλαινερ.

«Ο Άλεξ είναι γκέι;»

Το χέρι της Ίζαμπελ τινάχτηκε και το αίλαινερ έγγραψε μια σκούρα μαύρη γραμμή απ' το μάτι μέχρι τα μαλλιά της Κλέρι. «Διάολε», είπε η Ίζαμπελ αφήνοντας

το μολύβι.

«Δεν πειράζει», είπε η Κλέρι πηγαίνοντας να τρίψει το σημάδι.

«Πειράζει, βέβαια», είπε η Ίζαμπελ που έμοιαζε να έχει βουρκώσει καθώς άρχισε να ψάχνει μέσα στις στοίβες με τα μπουκαλάκια της πάνω στο τραπέζι. Έβγαλε τελικά ένα βαμβάκι και το έδωσε στην Κλέρι. «Έλα, πάρε αυτό». Κάθισε στο κρεβάτι, με τις αλυσίδες στον αστράγαλό της να κουδουνίζουν και κοίταξε την Κλέρι. «Πώς το κατάλαβες;» τη ρώτησε.

«Ε...»

«Μην τολμήσεις να το πεις σε κανέναν», είπε η Ίζαμπελ.

«Ούτε στον Τζέις;»

«Ειδικά όχι στον Τζέις!»

«Καλά», είπε η Κλέρι διακρίνοντας μια ψυχρότητα στη φωνή της. «Δεν κατάλαβα ότι ήταν τόσο μεγάλο θέμα».

«Θα ήταν για τους γονείς μου», είπε σιγανά η Ίζαμπελ. «Θα τον αποκλήρωναν και θα τον έδιωχναν απ' το Κονκλάβιο...»

«Γιατί, δεν μπορεί ένας Κυνηγός να είναι γκέι;»

«Δεν υπάρχει κάποιος επίσημος νόμος. Όμως δεν αρέσει και πολύ. Θέλω να πω, είναι εντάξει με τα παιδιά της ηλικίας μας... νομίζω», πρόσθεσε κάπως αβέβαιη και η Κλέρι θυμήθηκε ότι η Ίζαμπελ δεν είχε γνωρίσει και πολλά παιδιά στην ηλικία της. «Αλλά στους μεγαλύτερους σίγουρα όχι. Όταν συμβαίνει πάντως, δεν το συζητάς ανοιχτά».

«Α», είπε η Κλέρι και ευχήθηκε να μην είχε ανοίξει το στόμα της.

«Αγαπάω πάρα πολύ τον αδερφό μου», είπε η Ίζαμπελ. «Θα έκανα τα πάντα γι' αυτόν. Αλλά δεν μπορώ να κάνω τίποτα».

«Τουλάχιστον έχει εσένα», είπε αμήχανα η Κλέρι και στιγμιαία σκέφτηκε τον Τζέις, που θεωρούσε την αγάπη κάτι καταστροφικό.

«Λες ο Τζέις να... έχει πρόβλημα;»

«Δεν ξέρω», είπε η Ίζαμπελ με ύφος που έδειχνε ότι το θέμα είχε λήξει. «Αλλά δεν είναι δική μου απόφαση».

«Μάλλον όχι», είπε η Κλέρι. Έσκυψε στον καθρέφτη, χρησιμοποιώντας το βαμβάκι που της είχε δώσει η Ίζαμπελ για να βγάλει το επιπλέον μακιγιάζ. Όταν ακούμπησε πίσω στην καρέκλα της, παραλίγο να ρίξει το βαμβάκι από έκπληξη: τι της είχε κάνει η Ίζαμπελ; Τα μάγουλά της ήταν γεμάτα γωνίες και έντονα, τα μάτια της βαθιά, μυστηριώδη και πράσινα.

«Μοιάζω με τη μαμά μου», είπε έκπληκτη.

Η Ίζαμπελ σήκωσε τα φρύδια της. «Τι; Πολύ μεγαλίστικο; Μήπως να βάλουμε λίγο ακόμα γκλίτερ...»

«Όχι, όχι, φτάνει», είπε βιαστικά η Κλέρι. «Είναι ωραίο. Μου αρέσει».

«Τέλεια», είπε η Ίζαμπελ και κατέβηκε απ' το κρεβάτι ενώ τα βραχιόλια της κουδούνιζαν. «Πάμε».

«Πρέπει να περάσω απ' το δωμάτιό μου να πάρω κάτι», είπε η Κλέρι. «Επίσης... χρειάζομαι κάποιο όπλο; Εσύ θα πάρεις;»

«Έχω πολλά!» είπε σηκώνοντας το πόδι της και τα βραχιόλια στον αστράγαλό της κουδούνισαν σαν χριστουγεννιάτικα καμπανάκια. «Αυτά ας πούμε. Το αριστερό είναι ήλεκτρο, δηλητηριώδες για τους δαίμονες και το δεξί είναι ευλογημένο σίδηρο, σε περίπτωση που

συναντήσουμε τίποτα εχθρικούς βρικόλακες ή νεράιδες –οι νεράιδες σιχαίνονται το σίδηρο. Έχουν και τα δύο χαραγμένους ρούνους δύναμης, οπότε οι κλοτσιές μου είναι δολοφονικές».

«Κυνηγητό δαιμόνων και μόδα», είπε η Κλέρι. «Δεν είχα σκεφτεί ποτέ ότι μπορούν να συνδυαστούν».

Η Ίζαμπελ γέλασε δυνατά. «Και πού είσαι ακόμα».

Τα αγόρια τις περίμεναν στην είσοδο. Φορούσαν μαύρα, ακόμα και ο Σάιμον, ένα λίγο μεγάλο μαύρο παντελόνι και το δικό του μπλουζάκι φορεμένο ανάποδα για να κρύβει το λογότυπο του συγκροτήματος τους. Στεκόταν αμήχανα στο πλάι, ενώ ο Τζέις και ο Άλεξ ακουμπούσαν σκυφτοί στον τοίχο και έδειχναν να βαριούνται. Ο Σάιμον σήκωσε το κεφάλι όταν έφτασε στην είσοδο η Ίζαμπελ, με το χρυσό της μαστίγιο τυλιγμένο στο χέρι, και τα μεταλλικά βραχιόλια στα πόδια να κουδουνίζουν σαν καμπανάκια. Η Κλέρι περίμενε να μείνει έκθαμβος –η Ίζαμπελ ήταν όντως εντυπωσιακή– αλλά το βλέμμα του στάθηκε στην Κλέρι, και έμεινε εκεί με μια έκφραση έκπληξης.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε ισιώνοντας την πλάτη του. «Αυτό που φοράς, εννοώ».

Η Κλέρι κοίταξε τον εαυτό της. Είχε βάλει ένα ελαφρύ μπιουφάν για να μη νιώθει τόσο γυμνή και είχε πάρει μαζί το σακιδιό της. Το είχε κρεμάσει στην πλάτη της, νιώθοντας το οικείο του βάρος ανάμεσα στους ώμους της. Ο Σάιμον όμως δεν κοιτούσε το σακίδιο. Κοιτούσε τα πόδια της σαν να μην τα είχε ξαναδεί ποτέ.

«Φόρεμα, Σάιμον», του είπε ξερά. «Το ξέρω ότι δεν το συνηθίζω, αλλά χαλάρωσε».

«Είναι πολύ κοντό», είπε εκείνος μπερδεμένος. Ακόμα και με ρούχα ενός Κυνηγού Σκιών, ο Σάιμον έμοιαζε με εκείνα τα παιδιά που θα έρχονταν από το σπίτι σου να σε πάρουν όταν θα είχατε ραντεβού και θα ήταν ευγενικός με τους γονείς σου και καλός με τη γάτα σου.

Ο Τζέις, απ' την άλλη ήταν το αγόρι που θα ερχόταν σπίτι σου και θα το έκαιγε για πλάκα. «Εμένα μ' αρέσει το φόρεμα», είπε και απομακρύνθηκε απ' τον τοίχο. Τα μάτια του την κοίταξαν από πάνω μέχρι κάτω αργά, σαν το απαλό βάδισμα μιας γάτας. «Του λείπει κάτι, όμως».

«Μπα, έγινες και ειδικός επί της μόδας τώρα;» ρώτησε, αλλά η φωνή της βγήκε ασταθής. Στεκόταν τόσο κοντά της που ένιωθε τη θερμότητα του κορμιού του, μύριζε την αχνή μυρωδιά των φρεσκοχαραγμένων ρούνων στο σώμα του.

Έβγαλε κάτι απ' το μπουφάν του και της το έδωσε. Ήταν ένα μακρύ λεπτό σιλέτο σε μια δερμάτινη θήκη. Η λαβή του σιλέτου ήταν διακοσμημένη με μια κόκκινη πέτρα σκαλισμένη σε σχήμα τριαντάφυλλου.

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της. «Δεν ξέρω ούτε πώς να το χρησιμοποιήσω».

Ο Τζέις το έβαλε στο χέρι της, τυλίγοντας γύρω του τα δάχτυλά της. «Θα μάθεις», της είπε χαμηλώνοντας τη φωνή του. «Το έχεις στο αίμα σου».

Τράβηξε απαλά το χέρι της. «Εντάξει».

«Μπορώ να σου δώσω μια καλτσοδέτα για να το στερεώσεις», είπε η Τζαμπελ. «Έχω ένα σωρό».

«OXI BEBAIA», είπε ο Σάιμον.

Η Κλέρι του έριξε ένα ενοχλημένο βλέμμα. «Ευχαριστώ αλλά δεν είναι καθόλου του στυλ μου οι καλτσο-

δέτες», είπε και έβαλε το στιλέτο στην εξωτερική τσέπη της τσάντας της.

Σήκωσε το βλέμμα της και είδε τον Τζέις να την κοιτάει με σκοτεινιασμένα μάτια. «Και κάτι τελευταίο», είπε. Άπλωσε το χέρι του και έβγαλε τα αστραφτερά τσιμπιδάκια από τα μαλλιά της, αφήνοντάς τα να πέφτουν κυματιστά στους ώμους της. Η αίσθηση των μαλλιών που γαργαλούσαν το γυμνό της δέρμα ήταν άγνωστη και παράξενα ευχάριστη.

«Πολύ καλύτερα», είπε και της φάνηκε ότι αυτή τη φορά έτρεμε ελαφρά η δική του φωνή.

12

παρτι του νεκρου

Οι οδηγίες στην πρόσκληση τους έβγαλαν σε μια αρκετά βιομηχανική περιοχή στο Μπρούκλιν, όπου οι δρόμοι ήταν γεμάτοι εργοστάσια και αποθήκες. Κάποια είχαν μετατραπεί, απ' ό,τι πρόσεξε η Κλέρι σε λοφτ και γκαλερί αλλά υπήρχε ακόμα κάτι απαγορευτικό στα ογκώδη τετράγωνα σχήματά τους, που είχαν λιγοστά παράθυρα και μάλιστα με κάγκελα.

Βγήκαν απ' το σταθμό και η Ίζαμπελ τους καθοδηγούσε με τον αισθητήρα, που μάλλον είχε κάποιο πρόγραμμα πλοήγησης ενσωματωμένο. Ο Σάιμον, που λάτρευε τέτοιου είδους αξεσουάρ είχε ενθουσιαστεί —ή τουλάχιστον υποκρινόταν ότι είχε ενθουσιαστεί με τον αισθητήρα, και όχι με την ιδιοκτητήριά του. Προσπαθώντας να τους αποφύγει, η Κλέρι έμεινε πίσω καθώς διέσχιζαν ένα απεριποίητο πάρκο με κακοκουρεμένο γρασίδι, καμένο απ' τη ζέστη του καλοκαιριού. Στα δεξιά της οι πύργοι μιας εκκλησίας γυάλιζαν γκριζοί και μαύροι με φόντο το σκοτεινό νυχτερινό ουρανό, που δεν είχε

ούτε ένα αστέρι.

«Κουνήσου», είπε μια ενοχλημένη φωνή στο αυτί της. Ήταν ο Τζέις που είχε μείνει πίσω για να της κάνει παρέα. «Δεν μπορώ να κοιτάζω συνεχώς πίσω απ' την πλάτη μου για να σιγουρευτώ ότι είσαι ακόμα εκεί».

«Μην το κάνεις τότε».

«Την προηγούμενη φορά που σε άφησα μόνη σου, σου επιτέθηκε ένας δαίμονας», τηςθύμισε.

«Συγγνώμη. Δεν θα ήθελα να διακόψω την ευχάριστη βραδιά σου με τον ξαφνικό μου θάνατο».

Την κοιτάξε. «Υπάρχει μια λεπτή γραμμή ανάμεσα στο σαρκασμό και την εχθρότητα και μου φαίνεται ότι την έχεις περάσει. Τι συμβαίνει;»

Δάγκωσε τα χείλη της. «Εντάξει, σήμερα το πρωί, κάτι ανατριχιαστικοί τύποι σκάλισαν το μυαλό μου. Τώρα θα συναντήσω τον ακόμα πιο ανατριχιαστικό τύπο που άρχισε πρώτος να σκαλίζει το μυαλό μου. Και αν δεν μου αρέσει αυτό που θα βρει;»

«Γιατί το λες αυτό;»

Η Κλέρι σήκωσε τα μαλλιά της για να δροσιστεί. «Με εκνευρίζει όταν απαντάς σε μια ερώτηση με ερώτηση».

«Δεν νομίζω. Το βρίσκεις μάλλον γοητευτικό. Όπως και να 'χει, δεν προτιμάς να μάθεις την αλήθεια;»

«Όχι. Θέλω να πω, δεν ξέρω». Αναστέναξε. «Εσύ τι θα ήθελες;»

«Εδώ είμαστε», είπε η Τζαμπελ που είχε φτάσει ένα τέταρτο του τετραγώνου πιο μπροστά. Είχαν φτάσει σε μια στενή λεωφόρο με παλιές αποθήκες κατά μήκος, παρόλο που οι περισσότερες έδειχναν πια να κατοικούνται: παράθυρα με λουλούδια στα περβάζια, δαντελένιες κουρτίνες που κυμάτιζαν στο απαλό νυχτερινό αεράκι,

αριθμημένοι πλαστικοί σκουπιδοτενεκέδες στο πεζοδρόμιο. Η Κλέρι προσπάθησε πολύ, αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει αν αυτός ήταν ο δρόμος που είχε δει στο όραμά της στην Πόλη των Οστών –στο όραμα ήταν σκεπασμένος με χιόνι.

Ένωσε τα δάχτυλα του Τζέις να χαϊδεύουν τον ώμο της. «Εννοείται. Πάντα», μουρμούρισε.

Τον κοίταξε λοξά μπερδεμένη. «Ορίστε;»

«Την αλήθεια», είπε ο Τζέις. «Θα ήθελα...»

«Τζέις!» φώναξε ο Άλεξ. Στεκόταν στο πεζοδρόμιο, όχι πολύ μακριά. Η Κλέρι αναρωτήθηκε γιατί είχε φωνάξει τόσο δυνατά. Ο Τζέις γύρισε αφήνοντας το χέρι του να πέσει απ' τον ώμο της. «Ναι;»

«Μήπως φτάσαμε στο σωστό μέρος;» είπε ο Άλεξ δείχνοντας κάτι που η Κλέρι δεν έβλεπε γιατί ήταν κρυμμένο πίσω από τον όγκο ενός μαύρου αυτοκινήτου.

«Τι είναι;» είπε ο Τζέις πηγαίνοντας προς τον Άλεξ. Η Κλέρι τον άκουσε να γελάει. Προσπερνώντας το αυτοκίνητο είδε τι κοιτούσαν: μερικές μηχανές, λεές και γυαλιστερές, με χαμηλωμένους σκελετούς. Από παντού γύρω τους έβγαιναν κάτι λαδωμένοι σωλήνες και κύλινδροι, σαν φλέβες. Είχαν μια παράξενη αίσθηση, κάτι οργανικό, σαν τα βιονικά πλάσματα στους πίνακες του Γκάιτζερ⁶.

«Βρικόλακες», είπε ο Τζέις.

«Εμένα σαν μηχανές μου φαίνονται», είπε ο Σάιμον με την Ίζαμπελ στο πλευρό του. Η Ίζαμπελ κοιτούσε τις μηχανές με ένα μορφασμό.

«Είναι μηχανές, αλλά τρέχουν με δαιμονική ενέργεια», του εξήγησε. «Τις χρησιμοποιούν οι βρικόλακες για να

⁶ Ελβετός ζωγράφος, γλύπτης και σκηνογράφος που έγινε ευρύτερα γνωστός με τα χαρακτηριστικά σχέδιά του για την ταινία Άλιεν (Σ.Σ.Μ.).

κυκλοφορούν γρήγορα τις νύχτες. Δεν είναι και πολύ σύμφωνο με τη Διαθήκη, αλλά...»

«Έχω ακούσει ότι μερικές πετάνε κιόλας», είπε ζωηρά ο Άλεξ. Είχε το ύφος του Σάιμον όταν έπαιρνε κάποιο καινούριο βίντεο-γκέιμ. «Ή ότι γίνονται αόρατες με το πάτημα ενός κουμπιού. Γίνονται και υποβρύχιες».

Ο Τζέις είχε κατέβει απ' το πεζοδρόμιο και περιεργαζόταν τις μηχανές. Άπλωσε το χέρι του και χάιδεψε το γυαλιστερό αμάξωμα. Είχε κάποιες λέξεις γραμμένες στο πλάι με ασημί μπογιά: NOX INVICTUS. «Η ανίκητη νύχτα», μετέφρασε.

Ο Άλεξ τον κοιτούσε παράξενα. «Τι κάνεις;»

Της Κλέρι της φάνηκε ότι είδε τον Τζέις να βάζει το χέρι του πίσω στο μπουφάν του. «Τίποτα».

«Άντε, βιαστείτε», είπε η Ίζαμπελ. «Δεν ντύθηκα έτσι για να σας βλέπω να χαζεύετε στα σοκάκια ένα μάτσο μηχανάκια».

«Ναι, αλλά είναι ωραία να τα κοιτάζεις», είπε ο Τζέις και ανέβηκε πάλι στο πεζοδρόμιο. «Πρέπει να το παραδεχτείς».

«Το παραδέχομαι», είπε η Ίζαμπελ αν και δεν φαινόταν να το εννοεί. «Κουνηθείτε τώρα».

Ο Τζέις κοιτούσε την Κλέρι. «Αυτό το κτίριο», της είπε δείχνοντας το κτίριο με τα κόκκινα τούβλα. «Αυτό είναι;»

Η Κλέρι αναστέναξε. «Νομίζω», είπε αβέβαια. «Είναι όλα τα ίδια».

«Ένας τρόπος υπάρχει να το μάθουμε», είπε η Ίζαμπελ και άρχισε να ανεβαίνει τα σκαλιά με αποφασιστικά βήματα. Οι υπόλοιποι την ακολούθησαν, μένοντας κοντά ο ένας στον άλλο μέσα στη βρομερή είσοδο. Ένας

σκέτος λαμπτήρας κρεμόταν από ένα καλώδιο στο ταβάνι, φωτίζοντας μια μεγάλη μεταλλική πόρτα και μια σειρά από κουδούνια στον αριστερό τοίχο. Μόνο ένα είχε όνομα: ΜΠΕΪΝ.

Η Ίζαμπελ χτύπησε το κουδούνι. Τίποτα. Το ξαναχτύπησε. Ήταν έτοιμη να ξαναπατήσει, όταν ο Άλεξ της έπιασε το χέρι. «Μην είσαι αγενής», της είπε.

Τον αγριοκοίταξε. «Άλεξ...»

Η πόρτα άνοιξε με κρότο.

Στην είσοδο στεκόταν ένας αδύνατος άνδρας και τους κοιτούσε με περιέργεια. Πρώτη βρήκε την αυτοκυριαρχία της η Ίζαμπελ. «Μάγκνους; Μάγκνους Μπέιν;»

«Αυτοπροσώπως». Ο άνδρας που τους έφραζε την είσοδο ήταν ψηλός και αδύνατος σαν σπύρτο, με μαύρα μαλλιά που πετούσαν σαν καρφιά. Η Κλέρι μάντευε απ' την καμπύλη των νυσταγμένων του ματιών και το χρυσό τόνο του δέρματός του ότι ήταν ασιατικής καταγωγής. Φορούσε τζιν και ένα μαύρο μπλουζάκι με χιλιάδες μεταλλικές αγκράφες. Τα μάτια του ήταν βαμμένα με μια τεράστια ποσότητα μαύρου μολυβιού και γκλίτερ και τα χείλη του ήταν σκούρο μπλε. Πέρασε το χέρι του, που ήταν γεμάτο με δαχτυλίδια, μέσα απ' τα μαλλιά του και τους κοίταξε σιωπηλός. «Παιδιά του Νεφιλίμ», είπε. «Τι έκπληξη! Δεν θυμάμαι όμως να σας κάλεσα».

Η Ίζαμπελ έβγαλε την πρόσκλησή της και την κούνησε μπροστά του σαν λευκή σημαία. «Εγώ έχω πρόσκληση. Αυτοί...» έδειξε τους υπόλοιπους με μια κίνηση του χεριού της, «είναι η παρέα μου».

Ο Μάγκνους πήρε την πρόσκληση απ' το χέρι της και την εξέτασε με έκδηλη δυσφορία. «Πρέπει να ήμουν μεθυσμένος», είπε. Άνοιξε την πόρτα. «Περάστε. Και

προσπαθήστε να μη σκοτώσετε κανέναν απ' τους καλεσμένους μου».

Ο Τζέις σταμάτησε στην πόρτα, καρφώνοντας τον Μάγκνους με το βλέμμα του. «Ούτε αν ρίξουν ποτό πάνω στα καινούρια μου παπούτσια;»

«Ούτε», είπε ο Μάγκνους και άπλωσε το χέρι του τόσο γρήγορα που σχεδόν δεν φάνηκε η κίνηση. Έπιασε το ραβδί απ' το χέρι του Τζέις —η Κλέρι δεν είχε προσέξει καν ότι το είχε βγάλει— και τη σήκωσε ψηλά. Ο Τζέις φάνηκε να ταράζεται ελαφρώς. «Όσο γι' αυτό», είπε βάζοντάς το στην τσέπη του τζιν του Τζέις, «κράτα το μέσα στο παντελόني σου, Κυνηγέ».

Ο Μάγκνους χαμογέλασε και άρχισε να ανεβαίνει τα σκαλιά, αφήνοντας τον έκπληκτο Τζέις να κρατάει την πόρτα. «Ελάτε», είπε κάνοντας νόημα στους υπόλοιπους να ανέβουν. «Πριν καταλάβει κανείς ότι είναι δικό μου το πάρτι».

Πέρασαν ένας ένας δίπλα απ' τον Τζέις, γελώντας νευρικά. Μόνο η Ίζαμπελ σταμάτησε και κούνησε το κεφάλι της. «Προσπάδησε να μην τον εκνευρίσεις, σε παρακαλώ. Μετά δεν θα μας βοηθήσει».

Ο Τζέις πήρε μια βαριεστημένη έκφραση. «Ξέρω τι κάνω».

«Το ελπίζω», είπε η Ίζαμπελ και πέρασε δίπλα του με ένα αέρινο τίναγμα της φούστας της.

Το διαμέρισμα του Μάγκνους ήταν στην κορυφή μιας ατέλειωτης σκάλας με σάπια σανίδια. Ο Σάιμον έτρεξε για να προλάβει την Κλέρι, που είχε μετανιώσει που είχε ακουμπήσει το χέρι της στην κουπαστή για να κρατηθεί. Κολλούσε με κάτι πράσινο και γλοιώδες.

«Μπλιαξ», είπε ο Σάιμον και της πρόσφερε τη γωνία

της μπλούζας του για να σκουπιστεί. «Όλα καλά; Μου φαίνεται ότι είσαι... αλλού».

«Μου φαίνεται τόσο γνώριμος. Ο Μάγκνους εννοώ».

«Δες να πηγαίνει στο σχολείο μας;»

«Πολύ αστείο». Τον κοίταξε στραβά.

«Έχεις δίκιο. Είναι πολύ μεγάλος για μαθητής. Μπορεί να τον είχα πέρυσι στη Χημεία».

Η Κλέρι γέλασε δυνατά. Την ίδια στιγμή βρέθηκε δίπλα τους η Τζαμπελ, κολλώντας τη μύτη της ανάμεσά τους. «Μήπως έχασα κάτι καλό; Ε, Σάιμον;»

Ο Σάιμον το έπαιξε αθώος αλλά δεν είπε τίποτα. Η Κλέρι μουρμούρισε: «Δεν έχασες τίποτα», και έμεινε λίγο πιο πίσω. Τα τακούνια απ' τις μπότες της Τζαμπελ είχαν αρχίσει να τη πονάνε. Μέχρι να φτάσει στην κορυφή της σκάλας κούτσαινε, αλλά ξέχασε τον πόνο μόλις πέρασε το κατώφλι του σπιτιού του Μάγκνους.

Το λοφτ ήταν τεράστιο και ελάχιστα επιπλωμένο. Τα παράθυρα που έφταναν ως το ταβάνι ήταν βρομερά, σκεπασμένα με ένα παχύ στρώμα σκόνης και μπογιάς. Άφηναν ελάχιστα απ' το θολό φως του δρόμου να μπει στο διαμέρισμα. Ψηλές, μεταλλικές κολόνες, τυλιγμένες με πολύχρωμα φώτα, στήριζαν ένα θολωτό, μαυρισμένο ταβάνι. Κάτι πόρτες που είχαν βγει απ' τους μεντεσέδες τους αποτελούσαν το μπαρ, στηριγμένες πάνω σε μεταλλικούς κάδους σκουπιδιών. Μια γυναίκα με βιολετί δέρμα και μεταλλικό μπουστάκι σέρβιρε πίσω απ' το μπαρ ποτά σε ψηλά, χρωματιστά ποτήρια που χρωμάτιζαν το υγρό που είχαν μέσα τους: κόκκινο του αίματος, μπλε του υδροκυανίου, πράσινο του δηλητηριού. Ακόμα και για μπαργούμαν της Νέας Υόρκης, η ταχύτητά της ήταν εκπληκτική —μάλλον τη βοηθούσε ιδιαίτερα το γεγονός

ότι είχε άλλο ένα σετ από μακριά, χαριτωμένα χέρια που φύτρωναν απ' τα πλευρά της. Η Κλέρι θυμήθηκε το άγαλμα της Ινδής θεάς που είχε ο Λουκ.

Το υπόλοιπο πλήθος ήταν εξίσου παράξενο. Ένα όμορφο αγόρι με βρεγμένα, πρασινόμαυρα μαλλιά της χαμογέλασε πάνω από ένα δίσκο με κάτι που έμοιαζε με ωμό ψάρι. Τα δόντια του ήταν μυτερά και οδοντωτά, σαν καρχαρία. Δίπλα του στεκόταν ένα κορίτσι με μακριά, μελί μαλλιά πλεγμένα σε κοτσίδες μαζί με κάτι λουλούδια. Κάτω απ' τη φούστα του κοντού πράσινου φορέματός της, διακρίνονταν τα πόδια της, ενωμένα με μεμβράνη σαν βατράχου. Μια παρέα νεαρών γυναικών τόσο χλομών που η Κλέρι αναρωτήθηκε αν φορούσαν λευκό μείκ απ, ρουφούσαν ένα πορφυρό υγρό, πολύ πηχτό για να είναι κρασί, από κρυστάλλινα ποτήρια σαμπάνιας. Το κέντρο του δωματίου ήταν γεμάτο κορμιά που χόρευαν στους ήχους του μπιτ που αντηχούσε στους τοίχους, αν και η Κλέρι δεν έβλεπε πουθενά καμία ορχήστρα.

«Σ' αρέσει το πάρτι;»

Γύρισε και είδε τον Μάγκνους Μπείν ακουμπισμένο σε μια κολόνα. Τα μάτια του γυάλιζαν στο σκοτάδι. Κοιτάζοντας γύρω της, είδε ότι ο Τζέις και οι άλλοι είχαν εξαφανιστεί. Τους είχε καταπιεί το πλήθος.

Προσπάθησε να χαμογελάσει. «Ναι, το κάνεις για κάποιον λόγο;»

«Είναι τα γενέθλια της γάτας μου».

«Α». Κοίταξε γύρω της. «Η γάτα πού είναι;»

Εκείνος απομακρύνθηκε απ' την κολόνα, με ήρεμο ύφος. «Δεν ξέρω. Το έσκασε».

Η Κλέρι ευτυχώς δεν χρειάστηκε να απαντήσει γιατί

την έσωσε η εμφάνιση του Τζέις και του Άλεξ. Ο Άλεξ έμοιαζε μωτρωμένος, ως συνήθως. Ο Τζέις φορούσε στο λαιμό του μια γιρλάντα από μικροσκοπικά λουλούδια που φωσφόριζαν και έδειχνε πολύ ικανοποιημένος με τον εαυτό του. «Πού είναι ο Σάιμον και η Ίζαμπελ;» ρώτησε η Κλέρι.

«Χορεύουν». Ίσα που διέκρινε τις μορφές τους στην άκρη της γεμάτης πίστας. Ο Σάιμον έκανε ό, τι έκανε συνήθως αντί για χορό: κουνιόταν μπρος πίσω χωρίς να κουνάει τα πόδια του, με ένα ύφος αμηχανίας. Η Ίζαμπελ, απ' την άλλη, χόρευε γύρω του σαν φίδι, χαϊδεύοντας με το δάχτυλό της το στήθος του. Τον κοιτούσε σαν να είχε σκοπό να τον σύρει σε μια γωνία για να κάνουν σεξ. Η Κλέρι τύλιξε τα χέρια της γύρω απ' το στήθος της και τα βραχιόλια της κουδούνισαν. *Αν συνεχίσουν να χορεύουν τόσο κολλητά, δεν θα χρειαστεί να πάνε πολύ μακριά για να το κάνουν*, σκέφτηκε.

«Κοίτα», είπε ο Τζέις και στράφηκε στον Μάγκνους. «Πρέπει να σου μιλήσουμε για...»

«ΜΑΓΚΝΟΥΣ ΜΠΕΪΝ!» Η βαδιά, βροντερή φωνή ανήκε σε έναν εκπληκτικά κοντό άνδρα που πρέπει να ήταν γύρω στα τριάντα. Ήταν ιδιαίτερα μυώδης, με φαλακρό κεφάλι, ξυρισμένο γουλί και μυτερό γενάκι. Άπλωσε ένα τρεμάμενο χέρι στον Μάγκνους. «Κάποιος μόλις έριξε αγιασμό στο ντεπόζιτο της μηχανής μου. Πάει. Καταστράφηκε. Όλες οι αντλίες έχουν λιώσει».

«Έλιωσαν;» μουρμούρισε ο Μάγκνους. «Τι μου λες;»

«Θέλω να μάθω ποιος το έκανε». Ο άνδρας γύμνωσε τα δόντια του, αποκαλύπτοντας τους κοφτερούς του κυνόδοντες. Η Κλέρι τον κοίταξε σαν υπνωτισμένη. Βρικόλακας. Δεν έμοιαζε καθόλου με τα δόντια του βρικό-

λακα που είχε φανταστεί: ήταν λεπτά και μυτερά σαν βελόνες. «Νόμιζα ότι είχες ορκιστεί ότι δεν θα φέρεις λυκάνθρωπους, απόψε Μπέιν».

«Εγώ δεν κάλεσα τα Παιδιά του Φεγγαριού», είπε ο Μάγκνους, κοιτάζοντας τα νύχια του «ακριβώς επειδή ξέρω την ανόητη μικρή σας βεντέτα. Αν κάποιος απ' αυτούς αποφάσισε να σαμποτάρει τις μηχανές σας, δεν ήταν δικός μου καλεσμένος, οπότε...» χαμογέλασε γλυκά, «δεν είναι δική μου δουλειά».

Ο βρικόλακας μούγκρισε από οργή, τινάζοντας το δάχτυλό του προς τον Μάγκνους. «Θες να μου πεις ότι...»

Το περιποιημένο δάχτυλο του Μάγκνους τινάχτηκε ελαφρώς, τόσο αδιόρατα που η Κλέρι νόμισε ότι το είχε φανταστεί. Ο βρικόλακας σταμάτησε να ουρλιάζει και έπιασε σφιχτά το λαιμό του με κοιμμένη την ανάσα. Το στόμα του κουνιόταν αλλά δεν έβγαινε κανένας ήχος.

«Νομίζω ότι ήρθε η ώρα να πηγαίνεις», είπε βαριεστημένα ο Μάγκνους, ανοίγοντας διάπλατα τα μάτια του. Η Κλέρι είδε έκπληκτη ότι είχε κόρες με μια κάθετη οπή, σαν τις γάτες. «Κουνήσου, λοιπόν». Άπλωσε τα δάχτυλα του χεριού του και ο βρικόλακας έκανε μεταβολή, τόσο απότομα, σαν να τον είχε πιάσει κάποιος απ' τους ώμους και να τον είχε στρίψει. Ανακατεύτηκε με το πλήθος, πηγαίνοντας προς την πόρτα.

Ο Τζέις σφύριξε. «Εντυπωσιακό», είπε.

«Τι, αυτή η έκρηξη υστερίας;» είπε ο Μάγκνους κοιτάζοντας προς τα πάνω. «Πραγματικά, απορώ. Ποιο είναι το πρόβλημά του;»

Ο Άλεξ έκανε έναν ήχο σαν να πνιγόταν. Η Κλέρι συνειδητοποίησε μετά από ένα λεπτό ότι ήταν το γέλιο

του. Πρέπει να γελάει πιο συχνά, σκέφτηκε.

«Εμείς βάλαμε τον αγιασμό στο ντεπόζιτό του, ξέρεις», είπε.

«ΑΛΕΚ», είπε ο Τζέις. «Σκάσε».

«Το υπέθεσα», είπε ο Μάγκνους που φαινόταν να το διασκεδάζει. «Εκδικητικοί μικροί μπάσταρδοι, αυτό είστε. Ξέρετε ότι οι μηχανές τους λειτουργούν με δαιμονική ενέργεια. Αμφιβάλλω αν θα καταφέρει να τη φτιάξει».

«Μια βδέλλα με μηχανή λιγότερη», είπε ο Τζέις. «Μεγάλη απώλεια».

«Άκουσα ότι μερικοί μπορούν να κάνουν τις μηχανές τους να πετάξουν», είπε ο Άλεξ που ζώηρεψε για μια φορά. Σχεδόν χαμογελούσε.

«Μάλλον παραμύδι για μωρά», είπε ο Μάγκνους και τα γατίσια μάτια του έλαμψαν. «Γι' αυτό ήρθατε απρόσκλητοι στο πάρτι μου; Για να σαμποτάρετε ένα μάτσο μηχανόβιες αιμορουφήχτρες;»

«Όχι», είπε ο Τζέις που είχε σοβαρέψει ξανά. «Θέλουμε να σου μιλήσουμε. Καλύτερα κάπου ήσυχα».

Ο Μάγκνους σήκωσε το ένα του φρύδι. *Αιάν*, σκέφτηκε η Κλέρι. *Κι αυτός μπορεί.*

«Έχω κανένα μπελά με το Κονκλάβιο;» ρώτησε ο Μάγκνους.

«Όχι», είπε ο Άλεξ. «Άου!» Αγριοκοίταξε τον Τζέις που τον είχε κλοτσήσει στον αστράγαλο.

«Όχι», επανέλαβε ο Τζέις, «αλλά θέλουμε να σου μιλήσουμε εξ ονόματος του Κονκλάβιου. Αν μας βοηθήσεις, ό,τι μας πεις θα μείνει ανάμεσά μας».

«Και αν δεν σας βοηθήσω;»

Ο Τζέις άνοιξε διάπλατα τα χέρια του. Οι χαραγμένοι

ρούνοι στις παλάμες του διακρίνονταν έντονοι και σκοτεινοί. «Μπορεί και να μη γίνει τίποτα. Μπορεί και να δεχτείς καμία επίσκεψη απ' τη Σιωπηλή Πόλη».

Η φωνή του Μάγκνους ήταν σαν χιόνι, ριγμένο πάνω σε θραύσματα πάγου. «Δεν μου αφήνεις και μεγάλη επιλογή, μικρέ».

«Δεν σου αφήνω καμία επιλογή», είπε ο Τζέις.

«Ναι», είπε ο μάγος. «Αυτό ακριβώς εννοούσα κι εγώ».

Το υπνοδωμάτιο του Μάγκνους ήταν μια έκρηξη χρωμάτων: καναρινί σεντόνια και πάπλωμα, ριγμένα πάνω σε ένα στρώμα στο πάτωμα, μπλε ηλεκτρική τραπεζάκι τουαλέτας, γεμάτο με πιο πολλά βαζάκια με μπογιές και μείκ απ από ό,τι της Ίζαμπελ. Βελούδινες μοβ κουρτίνες έκρυβαν τις ψηλές μπαλκονόπορτες και μια ανακατεμένη μάλλινη φλοκάτη σκέπαζε το πάτωμα.

«Ωραίο δωμάτιο», είπε ο Τζέις παραμερίζοντας μια βαριά κουρτίνα. «Έχει χρέιμα το να είσαι ο Μέγας Μάγος του Μπρούκλιν;»

«Ναι» είπε ο Μάγκνους «αλλά όχι και πολύ. Δεν έχω καθόλου επιδόματα, ας πούμε». Έκλεισε πίσω του την πόρτα και σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος του. Όταν σταύρωσε τα χέρια του, το μπλουζάκι του σηκώθηκε πάνω, αποκαλύπτοντας μια λωρίδα απ' την επίπεδη κοιλιά του, που δεν είχε αφαλό. «Λοιπόν», είπε. «Τι έχετε βάλει στο διεστραμμένο μυαλουδάκι σας;»

«Όχι αυτοί, βασικά», είπε η Κλέρι που πρόλαβε να μιλήσει πριν τον Τζέις. «Εγώ ήθελα να σου μιλήσω».

Ο Μάγκνους την κοίταξε με τα αφύσικα μάτια του. «Εσύ δεν είσαι σαν εκείνους», είπε. «Δεν ανήκεις στο

Κονκλάβιο. Μπορείς όμως να βλέπεις τον Αόρατο Κόσμο».

«Η μητέρα μου ανήκε στο Κονκλάβιο», είπε η Κλέρι. Ήταν η πρώτη φορά που το έλεγε δυνατά και συνειδητοποιούσε ότι ήταν αλήθεια. «Αλλά δεν μου το είπε ποτέ. Το κράτησε μυστικό. Δεν ξέρω γιατί».

«Ρώτα την, τότε».

«Δεν μπορώ...» είπε η Κλέρι και δίστασε. «Εξαφανίστηκε».

«Και ο πατέρας σου;»

«Πέθανε πριν να γεννηθώ».

Ο Μάγκνους αναστέναξε εκνευρισμένος. «Όπως είχε πει ο Όσκαρ Ουάιλντ, το να χάσεις τον ένα σου γονιό θεωρείται δυστυχία. Το να χάσεις όμως και τους δύο, μοιάζει εξαιρετική απροσεξία».

Η Κλέρι άκουσε τον Τζέις να κάνει ένα μικρό συριχτό θόρυβο, σαν να ρουφούσε τον αέρα ανάμεσα απ' τα δόντια του. «Δεν έχασα τη μητέρα μου. Την απήγαγαν. Ο Βάλενταϊν».

«Δεν ξέρω κανένα Βάλενταϊν», είπε ο Μάγκνους, αλλά τα μάτια του τρεμόπαιξαν σαν κεριά που τρεμοσβήνουν και η Κλέρι ήξερε ότι δεν έλεγε αλήθεια. «Λυπάμαι για την τραγική ιστορία της οικογένειάς σου, αλλά αδυνατώ να καταλάβω τι σχέση έχει αυτό με μένα. Αν μπορούσες να με δια φωτίσεις...»

«Δεν μπορεί, γιατί δεν θυμάται», είπε κοφτά ο Τζέις. «Κάποιος έχει σβήσει τις αναμνήσεις της. Γι' αυτό πήγαμε στη Σιωπηλή Πόλη για να δούμε τι θα έβρισκαν οι Αδελφοί στο μυαλό της. Βρήκαν δυο λέξεις. Νομίζω ότι μπορείς να μαντέψεις ποιες ήταν».

Μεσολάβησε μια σύντομη σιωπή. Μετά, ο Μάγκνους

χαμογέλασε ελαφρώς. Το χαμόγελό του ήταν πικρό. «Την υπογραφή μου», είπε. «Το ήξερα ότι ήταν απερίσκεπτο που την άφησα εκεί. Μια ύβρις...»

«Υπέγραψες στο μυαλό μου;» ρώτησε η Κλέρι μη πιστεύοντας στα αυτιά της.

Ο Μάγκνους σήκωσε το χέρι του και σχημάτισε τα φλογισμένα γράμματα του ονόματός του στον αέρα. Όταν κατέβασε το χέρι του, τα γράμματα έμειναν εκεί, κρεμασμένα ανάμεσά τους, καυτά και χρυσά, κάνοντας τα βαμμένα μάτια του να αντανακλούν την καυτή λάμψη. ΜΑΓΚΝΟΥΣ ΜΠΕΪΝ.

«Ήμουν περήφανος για τη δουλειά που έκανα σε σένα», είπε αργά, κοιτάζοντας την Κλέρι. «Τόσο καθαρή, τόσο τέλεια. Ό, τι έβλεπες θα το ξεχνούσες, ακόμα και τη στιγμή που το έβλεπες. Καμία μορφή νεράιδας, ξωτικού ή γκόμπλιν δεν θα διατάρασσε τον ατάραχο, άσπιλο ανθρώπινό σου ύπνο. Έτσι το θέλησε εκείνη».

Η φωνή της Κλέρι έτρεμε από ένταση. «Ποια το θέλησε έτσι;»

Ο Μάγκνους αναστέναξε και μόλις η ανάσα του άγγιξε τα γράμματα, αυτά έσβησαν κι έγιναν αστραφτερή στάχτη. Όταν μίλησε –παρόλο που δεν ένιωσε έκπληξη, παρόλο που ήξερε ακριβώς τι θα της έλεγε, ένιωσε και πάλι τις λέξεις σαν μαχαιριά μες στην καρδιά της.

«Η μητέρα σου», της είπε.

13

η αναμνηση του λευκου

«Η μητέρα μου, το έκανε αυτό;» είπε η Κλέρι, αλλά η οργισμένη της έκπληξη δεν έπεισε κανέναν ούτε καν τον εαυτό της. Κοιτάζοντας γύρω της είδε στα μάτια του Τζέις οίκτο, όπως και στου Άλεξ –ακόμα και ο Άλεξ το είχε μαντέψει και τη λυπόταν; «Γιατί;»

«Δεν ξέρω». Ο Μάγκνους άνοιξε τα μακριά λευκά του χέρια. «Δεν είναι δουλειά μου να κάνω ερωτήσεις. Εγώ κάνω ό,τι μου ζητάνε».

«Εντός των πλαισίων της Διαθήκης», του υπενθύμισε ο Τζέις, με φωνή απαλή σαν γουργουρητό γάτας.

Ο Μάγκνους έσχυσε το κεφάλι του. «Εντός των πλαισίων της Διαθήκης, φυσικά» είπε.

«Δηλαδή η Διαθήκη συμφωνεί μ' αυτό... μ' αυτόν το βιασμό του μυαλού;» ρώτησε με πικρία η Κλέρι. Όταν δεν της απάντησε κανείς, βούλιαξε στην άκρη του κρεβατιού του Μάγκνους. «Έγινε μόνο μια φορά; Υπήρχε κάτι συγκεκριμένο που ήθελε να με κάνει να ξεχάσω; Ξέρεις τι ήταν;»

Ο Μάγκνους πήγε ανήσυχος προς το παράθυρο. «Νομίζω ότι δεν έχεις καταλάβει. Την πρώτη φορά που σε είδα ήσουν μόλις δύο χρονών. Κοιτούσα έξω απ' αυτό εδώ το παράθυρο» είπε και χτύπησε με το χέρι του το τζάμι, σηκώνοντας ένα σύννεφο σκόνης και βρομιάς, «και την είδα να τρέχει στο δρόμο κρατώντας κάτι τυλιγμένο σε μια κουβέρτα. Ξαφνιαστήκα όταν σταμάτησε μπροστά στην πόρτα μου. Έμοιαζε τόσο συνηθισμένη, τόσο νέα».

Το φως του φεγγαριού έλουσε το γερακίσιο προφίλ του με ασήμι. «Ξετύλιξε την κουβέρτα όταν της άνοιξα την πόρτα και μέσα ήσουν εσύ. Σε άφησε στο πάτωμα και εσύ άρχισες να πειράζεις τα πράγματα, να τραβάς την ουρά της γάτας μου –τσίριξες σαν νεράιδα όταν σε γρατζούνισε και ρώτησα τη μητέρα σου μήπως ήσουν όντως μισή νεράιδα. Δεν γέλασε καθόλου». Σταμάτησε. Τον κοιτούσαν όλοι επίμονα τώρα, ακόμα και ο Άλεξ. «Μου είπε ότι ήταν Κυνηγός των Σκιών. Δεν είχε νόημα να πει ψέματα. Τα Σημάδια του Κονκλάβιου φαίνονται ακόμα και όταν έχουν ξεθωριάσει απ' το χρόνο, σαν αχνές, ασημένιες ουλές πάνω στο δέρμα. Τρεμούλιαζαν όταν κουνιόταν». Έτριψε το γυαλιστερό μείκ απ γύρω απ' τα μάτια του. «Μου είπε ότι ήλπιζε ότι είχες γεννηθεί με τυφλό Εσώτερο Μάτι –κάποιοι Κυνηγοί χρειάζεται να διδαχθούν να βλέπουν τον Κόσμο του Σκότους. Σε είχε πιάσει όμως το ίδιο απόγευμα να πειράζεις ένα ξωτικό που είχε πιαστεί σε ένα θάμνο. Ήξερε ότι μπορούσες να δεις. Με ρώτησε αν ήταν δυνατόν να σου στερήσω την Ενόραση».

Η Κλέρι έβγαλε ένα μικρό ήχο, έναν πονεμένο αναστεναγμό, αλλά ο Μάγκνους συνέχισε αμείλικτα.

«Της είπα ότι αν ακρωτηρίαζα αυτό το μέρος του μυαλού σου ίσως να έμενες παράλυτη, ίσως να παρανοούσες. Δεν έκλαιφε. Δεν ήταν από τις γυναίκες που κλαίνε εύκολα η μητέρα σου. Με ρώτησε αν υπήρχε άλλος τρόπος και της είπα ότι θα μπορούσα να σε κάνω να ξεχάσεις τα μέρη του Κόσμου των Νεφιλίμ που έβλεπες, την ίδια στιγμή που τα αντίκριζες. Το μόνο μειονέκτημα ήταν ότι θα έπρεπε να έρχεται σε μένα κάθε δύο χρόνια, γιατί η δύναμη της μαγείας θα εξασθενούσε».

«Και το έκανε;» ρώτησε η Κλέρι.

Ο Μάγκνους έγνεψε καταφατικά. «Σε βλέπω κάθε δυο χρόνια από τότε. Σε έχω δει να μεγαλώνεις. Ξέρεις, είσαι το μόνο παιδί που έχω δει να μεγαλώνει έτσι. Στη δουλειά μου, δεν είσαι και πολύ ευπρόσδεκτος να κάνεις παρέα με παιδιά ανθρώπων».

«Άρα αναγνώρισες την Κλέρι όταν μας είδες», είπε ο Τζέις. «Σίγουρα».

«Και βέβαια», είπε ο Μάγκνους εξοργισμένος. «Και ήταν μεγάλο σοκ. Τι θα μου κάνατε όμως; Εκείνη δεν με γνώριζε. Μόνο και μόνο το γεγονός ότι ήταν εδώ σήμαινε ότι η μαγεία είχε αρχίσει να ξεφτίζει –και πράγματι, έπρεπε να την έχω συναντήσει πριν από ένα μήνα περίπου. Πέρασα απ' τη μητέρα σου όταν γύρισα απ' την Τανζανία, αλλά η Τζόσλιν είπε ότι είχατε μόλις μαλώσει και ότι είχες βγει. Είπε ότι θα με έπαιρνε όταν γυρνούσες, αλλά...» ανασήκωσε ελαφρώς τους ώμους του, «δεν με πήρε ποτέ».

Ένα ψυχρό κύμα αναμνήσεων έκανε την Κλέρι να ανατριχιάσει. Θυμήθηκε να στέκεται στο φουαγέ, δίπλα στον Σάιμον –προσπάθησε να θυμηθεί τι ήταν αυτό που είχε δει.... Μου φάνηκε ότι είδα τη γάτα της Δωροθέας,

αλλά ήταν μάλλον η ιδέα μου.

Η Δωροθέα όμως δεν είχε γάτα. «Ήσουν εκεί, εκείνη τη μέρα», είπε η Κλέρι. «Σε είδα να βγαίνεις απ' το σπίτι της Δωροθέας. Θυμάμαι τα μάτια σου».

Ο Μάγκνους ήταν έτοιμος να γουργουρίσει σαν γάτα από ευχαρίστηση. «Ναι, δύσκολα με ξεχνάει κανείς, το παραδέχομαι». Μετά όμως κούνησε το κεφάλι του. «Μα δεν θα έπρεπε να με θυμάσαι. Σου έριξα μια λάμψη γερή σαν τείχος μόλις σε είδα. Θα έπρεπε να έχετε συγκροστέι μετωπικά –υπερφυσικά μιλώνοντας»

Άραγε τα υπερφυσικά τείχη προκαλούν και υπερφυσικές πληγές; αναρωτήθηκε η Κλέρι. «Αν λύσεις τα μάγια, θα θυμηθώ όλα όσα έχω ξεχάσει; Όλες τις αναμνήσεις που μου έκλεψες;»

«Δεν μπορώ να τα λύσω», είπε ο Μάγκνους και φάνηκε να διστάζει.

«Ορίστε;» είπε εξοργισμένος ο Τζέις. «Γιατί όχι; Το Κονκλάβιο σε διατάζει...»

Ο Μάγκνους τον κοίταξε ψυχρά. «Δεν μου αρέσει να μου λένε τι να κάνω, μικρέ Κυνηγέ».

Η Κλέρι καταλάβαινε πόσο σιχαινόταν ο Τζέις να τον λένε “μικρό”, αλλά πριν προλάβει να πει κάτι, πετάχτηκε ο Άλεξ. Η φωνή του ήταν απαλή και συλλογισμένη. «Δεν ξέρεις πώς να ανατρέψεις το ξόρκι;»

Ο Μάγκνους αναστέναξε. «Το να λύσεις ένα ξόρκι είναι πολύ πιο δύσκολο από το να το δημιουργήσεις. Το συγκεκριμένο είναι τόσο περίπλοκο, το έφτιαξα με τόση προσοχή που αν έκανα ακόμα και το παραμικρό λάθος προσπαθώντας να το λύσω, το μυαλό της θα μπορούσε να καταστραφεί για πάντα. Άλλωστε» πρόσθεσε «ήδη έχει αρχίσει να εξασθενεί. Θα λυθεί μόνο του με τον

καιρό».

Η Κλέρι τον αγριοκοίταξε. «Θα επιστρέφουν όλες μου οι αναμνήσεις; Όλα όσα σβήστηκαν απ' το μυαλό μου;»

«Α, δεν ξέρω. Μπορεί να επιστρέφουν όλα μαζί ή σταδιακά. Ή μπορεί να μη θυμηθείς ποτέ αυτά που έχεις ξεχάσει τόσα χρόνια. Αυτό που μου ζήτησε η μητέρα σου να κάνω ήταν μοναδικό για τη δική μου εμπειρία. Δεν έχω ιδέα τι θα συμβεί».

«Μα δεν θέλω να περιμένω», είπε η Κλέρι και σταύρωσε τα χέρια της μπροστά στο στήθος της τόσο σφιχτά, που τα δάχτυλά της άσπρισαν. «Ολόκληρη τη ζωή μου ένωθα λες και κάτι με μένα δεν πήγαινε καλά. Πως κάτι μου έλειπε ή είχε καταστραφεί. Τώρα ξέρω...»

«Δεν σε κατέστρεψα εγώ». Ήταν σειρά του Μάγκνους να τη διακόψει και τα χείλη του έτρεμαν, αποκαλύπτοντας τα κοφτερά, λευκά του δόντια. «Όλοι οι έφηβοι του κόσμου νιώθουν έτσι, αποκομμένοι απ' το παρελθόν τους, πληγωμένοι, κάπως διαφορετικοί, γόνοι βασιλικής οικογένειας γεννημένοι στην επαρχία. Η διαφορά στη δική σου περίπτωση είναι πως είναι αλήθεια. Είσαι διαφορετική. Μπορεί όχι καλύτερη, αλλά διαφορετική. Και το να είσαι διαφορετικός δεν είναι εύκολο πράγμα. Θα 'θελες να ξέρεις πώς είναι να είσαι παιδί θρησκόληπτων, που πάνε κάθε Κυριακή στην εκκλησία κι εσύ τυχαίνει να έχεις γεννηθεί με το σημάδι του διαβόλου;» ρώτησε και έδειξε τα μάτια του. «Πώς είναι να τρομάζει ο πατέρας σου όταν σε βλέπει και η μητέρα σου να αυτοκτονεί, κρεμασμένη στον αχυρώνα, για το κακό που έφερε στον κόσμο; Όταν ήμουν δέκα χρονών, ο πατέρας μου προσπάθησε να με πνίξει στο ποτάμι. Του επιτέθηκα με όση δύναμη είχα –τον έκαψα επί τόπου. Πήγα

τελικά στους πατέρες της εκκλησίας, για προστασία. Με έκρυψαν. Λένε ότι ο οίκτος είναι άσχημο πράγμα, αλλά είναι καλύτερο απ' το μίσος. Όταν ανακάλυψα τι πραγματικά ήμουν, μίσησα τον εαυτό μου. Μισός άνθρωπος. Δεν υπάρχει τίποτα χειρότερο απ' αυτό».

Όταν σταμάτησε να μιλάει ο Μάγκνους, δεν μίλησε κανείς. Προς μεγάλη έκπληξη της Κλέρι τη σιωπή διέκοψε ο Άλεκ. «Δεν φταις εσύ», είπε. «Δεν διαλέγεις εσύ πώς θα γεννηθείς».

Η έκφραση του Μάγκνους ήταν σκοτεινή. «Το έχω ξεπεράσει», είπε. «Νομίζω ότι καταλάβατε τι θέλω να πω. Το να είσαι διαφορετικός δεν είναι εύκολο, Κλαρίσα. Η μητέρα σου ήθελε να σε προστατεύσει. Μην την κατηγορείς γι' αυτό».

Τα χέρια της Κλέρι χαλάρωσαν κάπως. «Δεν με νοιάζει αν είμαι διαφορετική», είπε. «Το μόνο που θέλω είναι να μπορώ να είμαι ο εαυτός μου».

Ο Μάγκνους είπε κάτι, σε μια γλώσσα που η Κλέρι δεν κατάλαβε. Ακούστηκε σαν φλόγες που τσιτσιρίζουν. «Εντάξει. Άκου τώρα. Δεν μπορώ να σβήσω αυτό που έκανα, αλλά μπορώ να σου δώσω κάτι που θα ήταν δικό σου αν είχες γεννηθεί όπως όλα τα παιδιά των Νεφιλίμ». Πήγε με μεγάλες δρασκειλές προς τη βιβλιοθήκη και έσυρε ένα βαρύ τόμο δεμένο με διαλυμένο πράσινο βελούδο. Το ξεφύλλισε, ρίχνοντας στο πάτωμα σκόνη και κομματάκια μαυρισμένου υφάσματος. Οι σελίδες ήταν λεπτές, σχεδόν διάφανες σαν τσόφλι και η κάθε μία απεικόνιζε ένα μαύρο ρούνο.

Ο Τζέις σήκωσε τα φρύδια του. «Είναι αντίγραφο του Γκρι βιβλίου;»

Ο Μάγκνους ξεφύλλιζε πυρετωδώς τις σελίδες και δεν

απάντησε.

«Έχει το ίδιο και ο Χοτζ», παρατήρησε ο Άλεξ. «Μου το έδειξε μια φορά».

«Δεν είναι γκρι», είπε η Κλέρι. «Είναι πράσινο».

«Αν θα μπορούσε κανείς να πάσχει από θανατηφόρα κυριολεξία, θα είχες πεθάνει απ' την παιδική ηλικία», είπε ο Τζέις. Σκούπισε τη σκόνη απ' το περβάζι του παραθύρου και εξέτασε αν ήταν αρκετά καθαρό για να καθίσει. «Είναι συντομογραφία του "Γκράμαρι". Σημαίνει "μαγικό, κρυμμένη σοφία". Μέσα του έχει κάθε ρούνο που χάραξε ο Αρχάγγελος Ραζιήλ στο αυθεντικό βιβλίο της Διαθήκης. Δεν υπάρχουν πολλά αντίγραφα γιατί το κάθε ένα πρέπει να γίνει ειδική παραγγελία. Μερικοί ρούνοι είναι τόσο ισχυροί που θα έκαιγαν τις σελίδες».

Ο Άλεξ φάνηκε να εντυπωσιάζεται. «Δεν τα ήξερα όλα αυτά».

Ο Τζέις πήδηξε στο περβάζι και κρέμασε τα πόδια του. «Δεν κοιμόμαστε όλοι στα μαθήματα ιστορίας».

«Δεν κοιμάμαι...»

«Όχι μόνο κοιμάσαι αλλά τρέχουν και τα σάλια σου».

«Ησυχία», είπε ο Μάγκνους αλλά το είπε με ήπιο τόνο. Έβαλε το χέρι του ανάμεσα σε δυο σελίδες του βιβλίου και πλησίασε την Κλέρι, αφήνοντάς το προσεκτικά πάνω στα πόδια της. «Όταν ανοίξω το βιβλίο, θέλω να κοιτάξεις τη σελίδα. Κοίτα τη μέχρι να νιώσεις κάτι μέσα στο μυαλό σου να αλλάζει».

«Θα πονέσει;» ρώτησε ανήσυχη η Κλέρι.

«Όλη η γνώση πονάει», απάντησε εκείνος και σηκώθηκε, αφήνοντας το βιβλίο να ανοίξει μπροστά της. Η Κλέρι κοίταξε την καθαρή λευκή σελίδα με το Σημάδι

του ρούνου χαραγμένο πάνω της. Ήταν σαν ένα σπιράλ με φτερά, μέχρι που έγειρε το κεφάλι της και τότε της φάνηκε ότι ήταν μια ράβδος τυλιγμένη με κισσό. Τα μεταβλητά άκρα της εικόνας γαργάλησαν το μυαλό της, όπως ένα πούπουλο χαϊδεύει το δέρμα. Ένωσε ρίγος και μια σπίδα αναγνώρισης που την έκανε να θέλει να κλείσει τα μάτια, αλλά τα κράτησε ανοιχτά, μέχρι που την πόνεσαν και θόλωσαν. Ήταν έτοιμη να τα κλείσει όταν το ένωσε: ένα κλικ μέσα στο κεφάλι της, σαν κλειδί που γυρνάει στην κλειδαριά.

Ο ρούνος πάνω στη σελίδα ήταν λες και έγινε ξαφνικά πιο ξεκάθαρος και ασυναίσθητα σκέφτηκε μια λέξη: *Μνήμη*. Αν ο ρούνος ήταν μια λέξη, θα ήταν αυτή ακριβώς, αλλά ήταν κάτι παραπάνω από μια απλή λέξη: ήταν η πρώτη ανάμνηση ενός παιδιού, από ένα φύλλο που πέφτει πίσω απ' τα κάγκελα της κούνιας του, η μυρωδιά της βροχής και των δρόμων της πόλης, ο πόνος μιας απώλειας που δεν μπορούσε να ξεχαστεί, το κεντρί της ντροπής που τσιμπούσε ακόμα, η ψυχρή λήθη της προχωρημένης ηλικίας, όταν οι πιο αρχαίες μνήμες ξεπροβάλλουν με επώδυνη ευκρίνεια ενώ τα πιο κοντινά περιστατικά σβήνουν μέσα στη δίνη του χρόνου.

Με ένα μικρό αναστεναγμό γύρισε σελίδα και μετά κι άλλη, αφήνοντας τις λέξεις και τις αισθήσεις να τη συνεπάρουν. *Θλίψη*. *Σκέψη*. *Δύναμη*. *Προστασία*. *Χάρη* - και μετά φώναξε ξαφνιασμένη, καθώς ο Μάγκνους της τράβηξε το βιβλίο.

«Αρχετά» είπε, βάζοντάς το πίσω στο ράφι του. Σκούπισε τα χέρια του στο χρωματιστό του παντελόνι, αφήνοντας γκριζα σημάδια. «Αν διαβάσεις όλους τους ρούνους μαζί, θα σε πονέσει το κεφάλι σου».

«Μα...»

«Τα περισσότερα παιδιά των Κυνηγών μεγαλώνουν μαθαίνοντας ένα ρούνο κάθε φορά για κάμποσα χρόνια», είπε ο Τζέις. «Το Γκρι βιβλίο περιέχει ρούνους που δεν τους ξέρω ούτε εγώ».

«Για φαντάσου», είπε ο Μάγκνους.

Ο Τζέις τον αγνόησε. «Ο Μάγκνους σου έδειξε το ρούνο της κατανόησης και της μνήμης. Αυτοί θα ανοίξουν το μυαλό σου για να διαβάζεις και να αναγνωρίζεις τα υπόλοιπα Σημάδια».

«Μπορεί επίσης να ενεργοποιήσει κάποιες αδρανείς μνήμες», είπε ο Μάγκνους. «Μπορεί να επιστρέψουν πιο γρήγορα απ' ό,τι θα συνέβαινε κανονικά. Είναι το καλύτερο που μπορώ να κάνω».

«Εξακολουθώ να μη θυμάμαι τίποτα για το Θανάσιμο Κύπελλο».

«Γι' αυτό τα κάνετε όλα αυτά;» ρώτησε ο Μάγκνους και φάνηκε να εκπλήσσεται στ' αλήθεια. «Ψάχνετε το Κύπελλο του Αρχαγγέλου; Άκου, Κλέρι, έχω δει όλες σου τις αναμνήσεις. Δεν υπάρχει τίποτα σχετικό με τα Θανάσιμα Αντικείμενα».

«Θανάσιμα Αντικείμενα;» ρώτησε με απορία η Κλέρι. «Μα νόμιζα...»

«Ο Αρχάγγελος έδωσε τρία αντικείμενα στους πρώτους Κυνηγούς των Σκιών. Ένα κύπελλο, ένα σπαθί κι έναν καθρέφτη. Οι Σιωπηλοί Αδελφοί έχουν το σπαθί, ενώ το κύπελλο και ο καθρέφτης βρισκονταν στην Άιντρις, τουλάχιστον μέχρι την εμφάνιση του Βάλενταϊν».

«Κανείς δεν ξέρει πού είναι ο καθρέφτης», είπε ο Άλεξ. «Δεν τον έχει δει κανείς εδώ και αιώνες».

«Αυτό που μας απασχολεί όμως είναι το κύπελλο»,

είπε ο Τζέις. «Ο Βάλενταϊν το ψάχνει κι αυτός».

«Και θέλετε να το βρείτε πριν το βρει εκείνος;» ρώτησε ο Μάγκνους με σηκωμένα τα φρύδια.

«Πριν λίγο δεν είπες ότι δεν ήξερες κανένα Βάλενταϊν;» τον ρώτησε η Κλέρι.

«Είπα ψέματα», είπε χωρίς ντροπή ο Μάγκνους. «Εγώ δεν είμαι υπόλογος σε κανένα, ξέρεις. Δεν έχω δώσει όρκο αλήθειας. Και μόνο ένας ηλίθιος θα έμπαινε ανάμεσα στον Βάλενταϊν και την εκδίκησή του».

«Αυτό νομίζεις ότι θέλει; Εκδίκηση;» ρώτησε ο Τζέις.

«Έτσι πιστεύω. Η ήττα του ήταν ταπεινωτική και δεν φαινόταν –δεν φαίνεται– να είναι απ’ τους ανθρώπους που δέχονται με αξιοπρέπεια την ήττα».

Ο Άλεξ κοίταξε τον Μάγκνους αυστηρά. «Ήσουν κι εσύ στην Εξέγερση;» ρώτησε.

Ο Μάγκνους κοίταξε κατάματα τον Άλεξ. «Ήμουν και σκότωσα κάμποσους δικούς σας».

«Μέλη του Κύκλου», διόρθωσε βιαστικά ο Τζέις. «Όχι δικούς μας».

«Αν επιμένετε να αρνείστε την άσχημη πλευρά της φύσης σας», είπε ο Μάγκνους, που κοίταζε ακόμα τον Άλεξ, «δεν θα μάθετε ποτέ από τα λάθη σας».

Ο Άλεξ, που με το ένα χέρι χάιδευε αφηρημένα το πάπλωμα του κρεβατιού κοκκίνισε από αμηχανία. «Δεν φαίνεσαι και πολύ έκπληκτος που έμαδες για την επανεμφάνιση του Βάλενταϊν» είπε, αποφεύγοντας το βλέμμα του Μάγκνους.

Ο Μάγκνους άνοιξε διάπλατα τα χέρια του. «Ενώ εσύ;»

Ο Τζέις άνοιξε το στόμα του και μετά το ξανάκλεισε. Φαινόταν πραγματικά να μην έχει τι να πει. Τελικά

ρώτησε: «Δεν θα μας βοηθήσεις δηλαδή να βρούμε το Κύπελλο;»

«Δεν θα το έκανα ακόμα και να μπορούσα» είπε ο Μάγκνους «αλλά όπως και να 'χει, δεν μπορώ. Δεν έχω ιδέα πού μπορεί να είναι ούτε με νοιάζει. Δεν είμαι ανόητος, όπως είπα και πριν...»

Ο Άλεξ ανακάθισε ισιώνοντας την πλάτη του. «Ναι, αλλά χωρίς το Κύπελλο δεν μπορούμε να...»

«Φτιάξτε κι άλλους Κυνηγούς, το ξέρω», είπε ο Μάγκνους. «Ίσως να μην το θεωρούν όλοι και τόσο μεγάλη απώλεια, ξέρετε. Εντάξει» πρόσθεσε «αν είχα να διαλέξω ανάμεσα στο Κονκλάβιο και τον Βάλενταϊν, θα διάλεγα το Κονκλάβιο. Τουλάχιστον εκείνοι δεν έχουν δώσει όρκο ότι θέλουν να καταστρέψουν τους όμοιούς μου. Όμως το Κονκλάβιο δεν έχει κάνει τίποτα για να κερδίσει την αμέριστη υποστήριξη και πίστη μου. Έτσι, λοιπόν, όχι, δεν πρόκειται να σας βοηθήσω. Λοιπόν, αν τελειώσατε, θα ήθελα να επιστρέψω στο πάρτι μου πριν οι καλεσμένοι μου φαγωθούν μεταξύ τους».

Ο Τζέις, που έσφιγγε και ξέσφιγγε τα χέρια του ήταν έτοιμος να πει κάτι αγενές, αλλά ο Άλεξ, που είχε σηκωθεί όρθιος έβαλε το χέρι του στον ώμο του. Η Κλέρι δεν ήταν σίγουρη, γιατί ήταν σκοτεινά, αλλά της φάνηκε ότι τον πιέζε αρκετά δυνατά. «Είναι πιθανό κάτι τέτοιο;» ρώτησε.

Ο Μάγκνους τον κοιτούσε γελώντας. «Έχει συμβεί στο παρελθόν», είπε.

Ο Τζέις μουρμούρισε κάτι στον Άλεξ, που τον άφησε. Ο Τζέις πήγε προς το μέρος της Κλέρι. «Είσαι καλά;» τη ρώτησε σιγανά.

«Νομίζω. Δεν νιώθω τίποτα παράξενο...»

Ο Μάγκνους που στεκόταν δίπλα στην πόρτα χτύπησε τα δάχτυλά του ανυπόμονα. «Κουνηθείτε, νεαροί. Ο μόνος που επιτρέπεται να ξαπλάρει στο υπνοδωμάτιό μου είναι ο μεγαλοπρεπής εαυτός μου».

«Να ξαπλάρει;» επανέλαβε η Κλέρι που δεν περίμενε να ακούσει αυτή τη λέξη από έναν ενήλικο.

«Μεγαλοπρεπής;» επανέλαβε ο Τζέις που ήθελε απλώς να τον πειράξει. Ο Μάγκνους μούγκρισε κάτι που ήταν σαν να έλεγε «Βγείτε έξω».

Όπως και έκαναν, με τον Μάγκνους να τους ακολουθεί, αφού σταμάτησε πρώτα για να κλειδώσει την πόρτα του δωματίου. Ο αέρας του πάρτι ήταν ξαφνικά διαφορετικός στα μάτια της Κλέρι. Ίσως να έφταιγε ο ελαφρώς αλλαγμένος τρόπος που έβλεπε τα πράγματα: έμοιαζαν όλα πιο καθαρά, σαν ξεκάθαρες κρυστάλλινες γραμμές. Είδε μια ομάδα μουσικών να ανεβαίνουν στη μικρή σκηνή στο κέντρο του δωματίου. Φορούσαν αέρινα ρούχα σε σκούρα χρώματα: χρυσό, μοβ και πράσινο και οι ψιλές φωνές τους ήταν καθαρές κι αιθέριες.

«Σιχαίνομαι τα συγκροτήματα νεράιδων», μουρμούρισε ο Μάγκνους καθώς οι μουσικοί ξεκίνησαν άλλο ένα στοιχειωμένο τραγούδι, με μελωδία λεπτεπίλεπτη και διάφανη σαν κρύσταλλο. «Το μόνο που ξέρουν να παίζουν είναι κλαψιάρικες μπαλάντες».

Ο Τζέις γέλασε κοιτάζοντας γύρω γύρω στο δωμάτιο. «Πού είναι η Τζαμπελ;»

Ένα κύμα ενοχής συνεπήρε την Κλέρι. Είχε ξεχάσει τελείως τον Σάιμον. Γύρισε το κεφάλι της, αναζητώντας τους γνώριμους λεπτούς του ώμους και το ανακατεμένο καστανό κεφάλι. «Δεν τον βλέπω. Δεν τους βλέπω εννοώ».

«Να τη», είπε ο Άλεξ και της έκανε νόημα να έρθει προς το μέρος τους, με μια έκφραση ανακούφισης. «Έλα! Πρόσεχε το φούκα».

«Πρόσεχε το φούκα;» επανέλαβε ο Τζέις κοιτάζοντας προς έναν αδύνατο, μελαχρινό άνδρα που φορούσε μια πράσινη μπλούζα με λαχούρια και κοίταζε την Ίζαμπελ καλά καλά καθώς περνούσε δίπλα του.

«Ναι, με τσίμπησε πριν που πέρασα δίπλα του», είπε κοφτά ο Άλεξ. «Σε μια ιδιαίτερα προσωπική περιοχή».

«Δεν θέλω να σε στεναχωρήσω, αλλά αν ενδιαφέρθηκε για τη δική σου προσωπική περιοχή, δεν νομίζω να ενδιαφερθεί και για της αδερφής σου».

«Μπα, μην το λες», είπε ο Μάγκνους. «Οι νεράιδες δεν έχουν σταθερές προτιμήσεις».

Ο Τζέις σούφρωσε σαρκαστικά τα χείλη του προς το μέρος του μάγου. «Ακόμα εδώ είσαι εσύ;»

Πριν προλάβει να απαντήσει ο Μάγκνους, είχε τρέξει κατά πάνω τους η Ίζαμπελ, αναφοκοκκινισμένη και λαχανιασμένη, μυρίζοντας έντονα αλκοόλ. «Τζέις! Άλεξ! Πού ήσασταν; Σας έψαχνα παντού...»

«Πού είναι ο Σάιμον;» τη διέκοψε η Κλέρι.

«Είναι αρουραίος», ψέλλισε η Ίζαμπελ.

«Σου έκανε τίποτα;» είπε ο Άλεξ αμέσως. «Σε άγγιξε; Αν προσπάθησε να κάνει τίποτα...»

«Όχι, Άλεξ», είπε εκνευρισμένη η Ίζαμπελ. «Δεν εννοώ αυτό. Έγινε αρουραίος».

«Είναι μεθυσμένη», είπε ο Τζέις γυρνώντας προς την άλλη αηδιασμένος.

«Δεν είμαι», είπε με αγανάκτηση η Ίζαμπελ. «Εντάξει, μπορεί λιγάκι, αλλά δεν είναι αυτό το θέμα. Το θέμα είναι, ότι ο Σάιμον ήπιε ένα απ' αυτά τα μπλε ποτά

—εγώ του είπα να μην το πιει, αλλά δεν με άκουσε— και μεταμορφώθηκε σε αρουραίο».

«Αρουραίο;» είπε η Κλέρι. «Δεν νομίζω να εννοείς...»

«Εννοώ αρουραίο», είπε η Ίζαμπελ. «Μικρός. Καφέ. Με μακριά ουρά».

«Αυτό δεν θα αρέσει καθόλου στο Κονκλάβιο», είπε συνοφρυωμένος ο Άλεξ. «Είμαι σχεδόν σίγουρος ότι το να μεταμορφώνεις ανθρώπους σε αρουραίους συνιστά παραβίαση της Διαθήκης».

«Ναι, αλλά πρακτικά δεν τον μεταμόρφωσε εκείνη», είπε ο Τζέις. «Το μόνο για το οποίο μπορεί να την κατηγορήσουν είναι για αμέλεια».

«Ποιον ενδιαφέρει η ηλιθια Διαθήκη σας» ούρλιαξε η Κλέρι αρπάζοντας τον καρπό της Ίζαμπελ. «Ο κολλητός μου έγινε αρουραίος!»

«Άου!» είπε η Ίζαμπελ προσπαθώντας να τραβήξει το χέρι της. «Άσε με!»

«Δεν σ' αφήνω αν δεν μου πεις πού είναι». Δεν είχε νιώσει ποτέ πιο έντονη την ανάγκη να χτυπήσει κάποιον. «Δεν το πιστεύω ότι τον άφησες —θα έχει τρομοκρατηθεί...»

«Αν δεν τον έχει πατήσει κανείς», είπε ο Τζέις.

«Δεν τον άφησα. Κρύφτηκε κάτω απ' το μπαρ», διαμαρτυρήθηκε η Ίζαμπελ δείχνοντας. «Άσε με! Θα μου χαλάσεις το βραχιόλι».

«Σκύλα», είπε η Κλέρι απότομα και τίναξε με δύναμη το χέρι της Ίζαμπελ προς το μέρος της. Η Ίζαμπελ φάνηκε να εκπλήσσεται. Η Κλέρι δεν σταμάτησε να περιμένει απάντηση, αλλά έτρεξε αμέσως προς το μπαρ. Έπεσε στα γόνατα και κοίταξε στο σκοτεινό χώρο από κάτω. Μέσα στο σκοτάδι που μύριζε υγρασία της φάνηκε ότι

διέκρινε ένα ζευγάρι γυαλιστερά μάτια σαν χάντρες.

«Σάιμον;» είπε με πνιγμένη φωνή. «Εσύ είσαι;»

Ο ποντικο-Σάιμον σύρθηκε ελαφρώς προς το μέρος της, με τρεμάμενα μουστάκια. Διέκρινε το σχήμα των μικροσκοπικών του αυτιών, που είχαν κολλήσει στο κεφάλι του και τη μυτερή άκρη της μύτης του. Κατέπνιξε ένα κύμα αηδίας – ποτέ δεν συμπαθούσε τους αρουραίους, με τα κίτρινα τετραγωνισμένα τους δόντια, πάντα έτοιμα να δαγκώσουν. Δεν μπορούσε να είχε μεταμορφωθεί σε χάμστερ;

«Εγώ, είμαι, η Κλέρι», είπε αργά. «Είσαι καλά;»

Πίσω της έφτασαν ο Τζέις και οι άλλοι. Η Ίζαμπελ τώρα ήταν περισσότερο εκνευρισμένη παρά ταραγμένη. «Είναι εκεί κάτω;» ρώτησε με περιέργεια ο Τζέις.

Η Κλέρι που ήταν ακόμα πεσμένη στο πάτωμα κούνησε το κεφάλι της. «Σσσ. Θα τον τρομάξεις». Έβαλε τα δάχτυλά της κάτω απ' το μπαρ και τα κούνησε ζωηρά. «Σάιμον, βγες έξω, σε παρακαλώ. Θα πούμε στον Μάγκνους να αναστρέψει το ξόρκι. Θα πάνε όλα καλά».

Άκουσε μια πνιχτή τσιρίδα και η ροζ μυτούλα του αρουραίου ξεπρόβαλε κάτω απ' το μπαρ. Με ένα επιφώνημα ανακούφισης, η Κλέρι άρπαξε τον αρουραίο στα χέρια της. «Σάιμον! Με κατάλαβες!»

Ο αρουραίος, κουβαριασμένος στις παλάμες της, έβγαλε μια μικρή θλιμμένη τσιρίδα. Ενθουσιασμένη, η Κλέρι τον έσφιξε στο στήθος της. «Αχ, καημενούλι μου», του μουρμούρισε, σαν να ήταν στ' αλήθεια ζωάκι, «Κακόμοιρε Σάιμον, μην ανησυχείς, θα πάνε όλα καλά, το υπόσχομαι».

«Εγώ δεν τον λυπάμαι και τόσο», είπε ο Τζέις. «Είναι η ευκαιρία του να βρεθεί πολύ κοντά σου».

«Σκάσε πια!» είπε η Κλέρι αγριοκοιτάζοντας τον Τζέις, αλλά χαλάρωσε λίγο την αγκαλιά της. Τα μουστάκια του Σάιμον έτρεμαν, από θυμό ή αγωνία ή ίσως απλώς τρόμο, δεν μπορούσε να καταλάβει η Κλέρι. «Φώναξε τον Μάγκνους», είπε αυστηρά. «Πρέπει να τον κάνουμε πάλι άνθρωπο».

«Καλά, μη βιάζεσαι», είπε ο Τζέις. Χαμογελούσε πονηρά. Άπλωσε το χέρι του προς τον Σάιμον, σαν να ήθελε να τον χαϊδέψει. «Είναι γλυκούλης έτσι. Κοίτα τη ροζ μυτούλα του».

Ο Σάιμον έδειξε τα κίτρινα δόντια του στον Τζέις και έκανε μια απειλητική κίνηση. Ο Τζέις τράβηξε πίσω το χέρι του. «Ίι, πήγαινε φώναξε το μεγαλοπρεπή μας οικοδεσπότη».

«Γιατί εγώ;» είπε νευριασμένη η Ίζαμπελ.

«Γιατί εσύ φταις που έκανες αυτόν το θνητό, αρουραίο, ανόητη!» είπε, και η Κλέρι παρατήρησε πόσο σπάνια έλεγαν όλοι τους, ακόμα και η Ίζαμπελ, τον Σάιμον με το όνομά του. «Και δεν μπορούμε να τον αφήσουμε εδώ».

«Μια χαρά θα τον αφήνες αν δεν ήταν αυτή», είπε η Ίζαμπελ, καταφέροντας να δώσει στη δισύλλαβη λέξη τόσο δηλητήριο, που θα έφτανε να δηλητηριάσει έναν ελέφαντα. Απομακρύνθηκε εκνευρισμένη, με τη φούστα της να μπλέκεται στους αστραγάλους της.

«Δεν το πιστεύω ότι σε άφησε να πιεις αυτό το μπλε ποτό», είπε η Κλέρι στον ποντικο-Σάιμον. «Τώρα καταλαβαίνεις γιατί δεν πρέπει να είσαι τόσο ρηχός;»

Ο Σάιμον τσίριξε εκνευρισμένος. Η Κλέρι άκουσε κάποιον από πάνω της να γελάει και σήκωσε το κεφάλι της. Ήταν ο Μάγκνους. Η Ίζαμπελ στεκόταν πιο

πίσω, με εξοργισμένο ύφος. «*Rattus norvegicus*», είπε ο Μάγκνους, κοιτάζοντας τον Σάιμον. «Ένας κοινός, καφέ αρουραίος, δηλαδή, δεν είναι και καμία εξωτική ράτσα».

«Δεν με νοιάζει τι είδους αρουραίος είναι», είπε θυμωμένα η Κλέρι. «Θέλω να τον κάνεις όπως πριν».

Ο Μάγκνους έξυσε το κεφάλι του σκεπτικός, τινάζοντας γύρω του γκλίτερ. «Δεν έχει νόημα», είπε.

«Αυτό είπα κι εγώ», είπε ο Τζέις ευχαριστημένος με τον εαυτό του.

«**ΝΟΗΜΑ;**» φώναξε η Κλέρι, τόσο δυνατά που ο Σάιμον έβαλε το κεφάλι του κάτω απ' τον αντίχειρά της. «**ΠΩΣ ΤΟΛΜΑΣ ΝΑ ΛΕΣ ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΝΟΗΜΑ;**»

«Η επίδραση του φίλτρου θα περάσει σε λίγες ώρες», είπε ο Μάγκνους. «Η ισχύς του είναι προσωρινή. Δεν έχει νόημα να του ρίξω ένα ξόρκι μεταμόρφωσης, ίσα ίσα που θα τον τραυματίσει. Η μαγεία είναι πολύ σκληρή με τους κοινούς θνητούς, το σύστημά τους δεν την έχει συνηθίσει».

«Αμφιβάλλω αν το σύστημά του είναι περισσότερο συνηθισμένο στο να είναι αρουραίος», τόνισε η Κλέρι. «Είσαι μάγος, δεν μπορείς απλώς να λύσεις τα μάγια;»

Ο Μάγκνους το σκέφτηκε. «Όχι», είπε.

«Εννοείς ότι δεν θέλεις».

«Δεν το κάνω τζάμπα, αγάπη μου, και δεν νομίζω να έχεις τόσα λεφτά».

«Ναι, αλλά δεν μπορώ να πάρω έναν αρουραίο στο μετρό, έτσι;» είπε παρακλητικά η Κλέρι. «Θα μου πέσει ή μπορεί και να με συλλάβουν για μεταφορά κινδύνων για τη δημόσια υγεία». Ο Σάιμον διαμαρτυρήθηκε. «Εντάξει, δεν είσαι κίνδυνος για τη δημόσια υγεία».

Ένα κορίτσι που φώναζε κοντά στην πόρτα τράβηξε την προσοχή τους. Ο ήχος θυμωμένων φωνών διαπέρασε το βουητό του πάρτι και την ένταση της μουσικής. Ο Μάγκνους έκανε μια γκριμάτσα. «Με συγχωρείτε», είπε και πήγε προς το πλήθος, που τον περικύκλωσε αμέσως.

Η Ίζαμπελ, που μετακινούσε το βάρος της μια στο ένα πόδι και μια στο άλλο, αναστέναξε δυνατά. «Πολύ μας βοήθησε».

«Ξέρεις» είπε ο Άλεξ «θα μπορούσες να τον βάλεις στην τσάντα σου».

Η Κλέρι τον αγριοκοίταξε αλλά δεν ήταν και τόσο κακή ιδέα. Δεν είχε και τσέπες για να τον βάλει. Τα ρούχα της Ίζαμπελ δεν είχαν χώρο για τσέπες — ήταν πολύ στενά. Της Κλέρι της φαινόταν απίθανο που χωρούσαν την Ίζαμπελ.

Βγάζοντας την τσάντα απ' τον ώμο της, βρήκε μια κρυψώνα για τον μικρό καφετί αρουραίο που ήταν κάποτε ο Σάιμον, ανάμεσα στο τυλιγμένο της πουλόβερ και το μπλοκ της. Εκείνος κουλουριάστηκε πάνω στο πορτοφόλι της, με ένα περίλυπο ύφος. «Συγγνώμη», είπε δυστυχισμένα η Κλέρι.

«Γιατί;» είπε ο Τζέις. «Γιατί οι θνητοί ζητάνε πάντα συγγνώμη για πράγματα που δεν τους αφορούν; Δεν μπορώ να το καταλάβω. Δεν τον ανάγκασες εσύ αυτόν το βλάκα να πει ό,τι ποτό κυκλοφορούσε στο πάρτι».

«Αν δεν ήμουν εγώ όμως, δεν θα είχε έρθει ποτέ σ' αυτό το πάρτι».

«Μην κολακεύεις τον εαυτό σου. Για την Ίζαμπελ ήρθε».

Η Κλέρι έκλεισε την τσάντα εκνευρισμένη και σηχώ-

θηκε. «Πάμε. Δεν αντέχω άλλο εδώ μέσα».

Το πυκνό μπουλούκι που φώναζε δίπλα στην πόρτα αποδείχθηκε ότι ήταν κι άλλοι βρικόλακες, εύκολα αναγνωρίσιμοι απ' τη χλωμάδα του δέρματός τους και το απόλυτο μαύρο των μαλλιών τους. Σίγουρα τα βάφουν, σκέφτηκε η Κλέρι, αποκλείεται να ήταν όλοι τους φυσικοί μελαχρινοί και άλλωστε, μερικοί είχαν ξανθά φρύδια. Διαμαρτύρονταν δυνατά για τις κατεστραμμένες μηχανές του και το γεγονός ότι κάποιοι απ' τους φίλους τους έλειπαν και δεν ήξερε κανείς πού ήταν. «Το πιο πιθανό είναι ότι είναι μεθυσμένοι και έχουν αποκοιμηθεί κάπου εδώ γύρω», έλεγε ο Μάγκνους κουνώντας τα μακριά του δάχτυλα σε μια βαριεστημένη χειρονομία. «Ξέρετε πώς κάθε φορά γίνεστε νυχτερίδες και σωροί σκόνης όταν πίνετε μερικά Μπλάντι Μαίρη παραπάνω».

«Ανακατεύουν τη βότκα τους με αληθινό αίμα αντι για χυμό ντομάτας», ψιθύρισε ο Τζέις στο αυτί της Κλέρι.

Η θέρμη της ανάσας του την έκανε να ανατριχιάσει. «Ναι, το κατάλαβα, ευχαριστώ».

«Δεν γίνεται να γυρνάμε πέρα δώθε και να μαζεύουμε ό,τι βουναλάκι σκόνης υπάρχει, μήπως αύριο το πρωί αποδειχθεί ότι ήταν ο Γκρέγκορ», είπε ένα κορίτσι με μουτρωμένο ύφος και βαμμένα φρύδια.

«Ο Γκρέγκορ θα είναι μια χαρά. Δεν σκουπίζω ποτέ», είπε ο Μάγκνους καθησυχαστικά. «Θα σας τον στείλω πίσω στο ξενοδοχείο σας το πρωί με ένα αυτοκίνητο – με φιμέ τζάμια φυσικά».

«Και οι μηχανές μας;» είπε ένα αδύνατο αγόρι που οι ξανθές του ρίζες διακρίνονταν κάτω απ' το κακοβαμμέ-

νο του μαλλί. Απ' τον αριστερό του λοβό κρεμόταν ένα σκουλαρίκι σε σχήμα σφήνας. «Θα μας πάρει ώρες να τις φτιάξουμε».

«Έχετε κάμποσες μέχρι να ξημερώσει», είπε ο Μάγκνους, που ήταν προφανές ότι η υπομονή του εξαντλείτο. «Καλύτερα να ξεκινήσετε αμέσως». Ύψωσε τη φωνή του. «Λοιπόν, αυτό ήταν! Το πάρτι ΤΕΛΟΣ! Έξω όλοι!» είπε και κούνησε τα χέρια του ρίχνοντας παντού χρυσόσκονη.

Με μια τελευταία δυνατή νότα, η ορχήστρα σταμάτησε να παίζει. Ένα βουητό δυνατών παραπόνων ακούστηκε από τους καλεσμένους, αλλά μετά κινήθηκαν υπάκουα προς την πόρτα. Κανείς τους δεν σταμάτησε για να ευχαριστήσει τον Μάγκνους για το πάρτι.

«Έλα», είπε ο Τζέις σπρώχνοντας την Κλέρι προς την έξοδο. Το πλήθος ήταν πυκνό. Η Κλέρι κρατούσε την τσάντα της μπροστά της, με τα χέρια τυλιγμένα προστατευτικά γύρω της. Κάποιος έπεσε με δύναμη πάνω στον ώμο της και εκείνη έβγαλε μια κραυγή και πήγε προς το πλάι, μακριά απ' τον Τζέις. Ένα χέρι χάιδεψε την τσάντα. Σήκωσε το κεφάλι της και είδε το βρικόλακα με το σκουλαρίκι να της χαμογελάει. «Γεια σου ομορφούλα», είπε. «Τι έχεις εκεί μέσα;»

«Αγιασμό», πετάχτηκε ο Τζέις, που είχε εμφανιστεί πλάι της σαν τζίνι. Ένα ξανθό τζίνι γεμάτο σαρκασμό και προκλητικότητα.

«Ααα, ένας Κυνηγός Σκιών», είπε ο βρικόλακας. «Τρόμαξα», είπε κλείνοντας το μάτι και εξαφανίστηκε στο πλήθος.

«Οι βρικόλακες είναι τόσο ντίβες», αναστέναξε ο Μάγκνους. «Πραγματικά απορώ γιατί τα κάνω αυτά τα

πάρτι».

«Για τη γάτα σου», του θύμισε η Κλέρι.

Ο Μάγκνους ζώηρεψε. «Σωστά. Ο Πρόεδρος Μιάου αξίζει κάθε μου προσπάθεια». Την κοίταξε και είδε και το σφιχτό κλοιό από Κυνηγούς που την περιέβαλαν. «Φεύγατε;»

Ο Τζέις κούνησε το κεφάλι του. «Δεν θέλουμε να εκμεταλλευτούμε τη φιλοξενία σου».

«Ποια φιλοξενία;» είπε ο Μάγκνους. «Θα έλεγα ότι χάρηκα που σας γνώρισα, αλλά δεν είναι αλήθεια. Όχι ότι δεν είστε όλοι αξιαγάπητοι, και ειδικά εσύ...» έκλεισε το βαμμένο του μάτι στον Άλεκ «πάρε με τηλέφωνο».

Ο Άλεκ κοκκίνισε και άρχισε να τραυλίζει και μπορεί να έμενε στην ίδια θέση όλο το βράδυ αν δεν τον είχε πιάσει απ' το μπράτσο ο Τζέις και δεν τον είχε σπρώξει προς την πόρτα, με την Τζαμπελ να τους ακολουθεί. Η Κλέρι ήταν έτοιμη να τους ακολουθήσει κι εκείνη, όταν ένιωσε ένα απαλό χτύπημα στον ώμο· ήταν ο Μάγκνους. «Έχω ένα μήνυμα για σένα», είπε. «Απ' τη μητέρα σου».

Η Κλέρι ξαφνιαστήκε τόσο που παραλίγο να ρίξει την τσάντα. «Απ' τη μητέρα μου; Σου ζήτησε να μου πεις κάτι;»

«Όχι ακριβώς», είπε ο Μάγκνους. Τα γατίσια μάτια του, που είχαν κάθετες κόρες σαν χαραμάδες σε ένα χρυσοπράσινο τοίχο ήταν για μια φορά σοβαρά. «Τη γνωρίζω όμως με έναν τρόπο που εσύ δεν τη γνώρισες ποτέ. Έκανε ό,τι έκανε για να σε κρατήσει μακριά από έναν κόσμο που μισούσε. Ολόκληρη η ύπαρξή της —το κυνηγητό, οι κρυψώνες, τα ψέματα, όπως τα αποκάλεσες— ήταν για να είσαι εσύ ασφαλής. Μη χαραμίσεις τις

θυσίες της ρισκάροντας τη ζωή σου. Δεν θα το ήθελε αυτό».

«Δεν θα ήθελε να τη σώσω;»

«Όχι, αν αυτό σήμαινε ότι θα κινδυνεύσεις εσύ».

«Μα είμαι η μόνη που νοιάζομαι για εκείνη...»

«Όχι», είπε ο Μάγκνους, «δεν είσαι».

Η Κλέρι ανοιγόκλεισε τα μάτια της. «Δεν καταλαβαίνω. Υπάρχει... Μάγκνους, αν ξέρεις κάτι...»

Τη διέκοψε με βήναυση ακρίβεια. «Και κάτι τελευταίο». Τα μάτια του πήγαν προς την πόρτα, απ' όπου είχαν εξαφανιστεί ο Τζέις, ο Άλεξ και η Ίζαμπελ. «Να θυμάσαι ότι όταν η μητέρα σου το έσκασε απ' τον Κόσμο του Σκότους, δεν κρυβόταν απ' τα τέρατα. Δεν κρυβόταν απ' τους μάγους, τους λυκάνθρωπους, το λαό των Ξωτικών, ούτε καν απ' τους ίδιους τους δαίμονες, αλλά από εκείνους. Από τους Κυνηγούς».

Την περίμεναν έξω από την αποθήκη. Ο Τζέις, με τα χέρια στις τσέπες, ακουμπούσε στην κουπαστή της σκάλας και παρακολουθούσε τους βρικόλακες που επιδεωρούσαν τσαντισμένοι τις μηχανές τους, βρίζοντας και βλαστημώντας. Χαμογελούσε αγνά. Ο Άλεξ και η Ίζαμπελ στέκονταν λίγο πιο πέρα. Η Ίζαμπελ σκούπιζε τα μάτια της και η Κλέρι ένιωθε ένα παράλογο κύμα θυμού—ούτε που τον ήξερε τον Σάιμον η Ίζαμπελ. Δεν ήταν δική της η σκηνή. Αυτή που είχε δικαίωμα να συνεχίσει να στεναχωριέται ήταν η Κλέρι, όχι η Ίζαμπελ.

Ο Τζέις σηκώθηκε απ' την κουπαστή όταν είδε την Κλέρι να πλησιάζει. Άρχισε να περπατάει δίπλα της, χωρίς να μιλάει. Φαινόταν να είναι χαμένος στις σκέψεις του. Η Ίζαμπελ και ο Άλεξ, που έτρεχαν σχεδόν,

πιο μπροστά ήταν λες και μάλωναν. Η Κλέρι επιτάχυνε λίγο, τεντώνοντας το λαιμό της για να ακούσει καλύτερα.

«Δεν φταις εσύ», έλεγε ο Άλεξ. Ακουγόταν κουρασμένος, σαν να το είχε περάσει κι άλλες φορές αυτό με την Ίζαμπελ. Η Κλέρι αναρωτήθηκε πόσα αγόρια είχε κάνει αρουραίους κατά λάθος. «Αλλά αυτό πρέπει να σου γίνει μάθημα για να μην πηγαίνεις στα πάρτι των Πλασμάτων του Σκότους», πρόσθεσε. «Υπάρχουν πάντα περισσότερα προβλήματα απ' ό,τι θα έπρεπε».

Η Ίζαμπελ ρούφηξε δυνατά τη μύτη της. «Αν πάθαινε κάτι... δεν, δεν ξέρω τι θα έκανα».

«Μάλλον ό,τι έκανες και πριν», είπε ο Άλεξ με βαριεστημένο ύφος. «Δεν τον ήξερες και τόσο καλά».

«Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν τον...»

«Τι; Αγαπάς;» είπε ειρωνικά ο Άλεξ, υψώνοντας λίγο τη φωνή του. «Πρέπει να ξέρεις κάποιον για να τον αγαπάς, Ίζαμπελ».

«Μα δεν είναι μόνο αυτό», είπε η Ίζαμπελ που έμοιαζε σχεδόν λυπημένη. «Δεν πέρασες καθόλου καλά στο πάρτι, Άλεξ;»

«Όχι».

«Νόμιζα ότι θα σου άρεσε ο Μάγκνους. Χαριτωμένος δεν είναι;»

«Χαριτωμένος;» είπε ο Άλεξ και την κοίταξε σαν να ήταν θεότρελη. «Χαριτωμένα είναι τα γατάκια. Οι μάγοι...» δίστασε «δεν είναι». Απέφυγε να πει κάτι άλλο.

«Εγώ νόμιζα ότι θα τα βρίσκατε», είπε η Ίζαμπελ και τα βαμμένα της μάτια άστραψαν σαν δάκρυα καθώς κοίταξε τον αδερφό της. «Ότι θα γινόσασταν φίλοι».

«Έχω φίλους», είπε ο Άλεξ κοιτάζοντας πίσω του προς

τον Τζέις, σαν να μην μπορούσε να συγκρατηθεί.

Ο Τζέις όμως, με το κεφάλι σκυμμένο, χαμένος στις σκέψεις του, δεν τον πρόσεξε.

Ενστικτωδώς, η Κλέρι πήγε να ανοίξει την τσάντα της για να κοιτάξει μέσα –και έμεινε άναυδη. Η τσάντα ήταν ανοιχτή. Αναλογίστηκε τις τελευταίες της κινήσεις –είχε σηκώσει την τσάντα, είχε κλείσει το φερμουάρ. Ήταν σίγουρη. Άνοιξε διάπλατα την τσάντα και η καρδιά της χτυπούσε σαν τρελή.

Θυμήθηκε μια φορά που της είχαν κλέψει το πορτοφόλι στο μετρό. Θυμήθηκε πως είχε ανοίξει την τσάντα της, δεν το είχε βρει και είχε νιώσει το στόμα της να στεγνώνει από έκπληξη. *Μου έπεσε; Το έχασα;* Και μετά να συνειδητοποιεί: *Πάει.* Κάπως έτσι ήταν και τώρα, αλλά εκατό φορές χειρότερα. Με το στόμα στεγνό σαν φύλλο στην έρημο, η Κλέρι έφαξε την τσάντα, πετώντας ρούχα και το μπλοκ, μέχρι που τα νύχια της άγγιξαν τον πάτο. Τίποτα.

Είχε σταματήσει να περπατάει. Ο Τζέις ήταν λίγο πιο μπροστά της, περιμένοντάς την ανυπόμονα. Ο Άλεξ και η Τζαμπελ είχαν προχωρήσει ήδη ένα τετράγωνο. «Τι έγινε;» ρώτησε ο Άλεξ και η Κλέρι κατάλαβε ότι ήταν έτοιμος να προσθέσει κάτι ειρωνικό. Πρέπει όμως να είδε την έκφρασή της γιατί δεν είπε τίποτα. «Κλέρι;»

«Δεν είναι εδώ», ψιθύρισε. «Ο Σάιμον. Ήταν στην τσάντα μου...»

«Μήπως σκαρφάλωσε έξω;»

Δεν ήταν και κάτι παράλογο, αλλά η Κλέρι ήταν τόσο εξαντλημένη και πανικόβλητη που αντέδρασε παράλογα. «Φυσικά και δεν βγήκε έξω!» του φώναξε. «Δες να θέλει να τον λιώσει κανένα αυτοκίνητο, να τον φάει

καμία γάτα...»

«Κλέρι...»

«Βούλωσ' το!» ούρλιαξε, πετώντας του την τσάντα. «Εσύ ήσουν που είπες να μην ασχοληθούμε να τον κά-
νουμε πάλι άνθρωπο...»

Εκείνος έπιασε επιδέξια την τσάντα. Την εξέτασε προ-
σεκτικά. «Το φερμουάρ έχει κοπεί», είπε. «Απ' έξω. Κά-
ποιος έσκισε την τσάντα».

Κουνώντας το κεφάλι της μουδιασμένα, η Κλέρι μπο-
ρούσε μόλις να ψιθυρίσει. «Δεν...»

«Εντάξει, εντάξει», είπε ο Τζέις απαλά. Έβαλε τα χέ-
ρια του γύρω απ' το στόμα του. «Άλεξ! Ίζαμπελ! Προ-
χωρήστε και θα έρθουμε σε λίγο».

Οι δυο μορφές, που είχαν ήδη απομακρυνθεί αρκετά
σταμάτησαν. Ο Άλεξ δίστασε, αλλά η αδερφή του τον
έπιασε απ' το μπράτσο και τον έσπρωξε αποφασιστικά
προς την είσοδο του σταθμού. Η Κλέρι ένιωσε κάτι στην
πλάτη της. Ήταν το χέρι του Τζέις που την έσπρωχνε
απαλά για να κάνει μεταβολή. Τον άφησε να την οδηγή-
σει, σκοντάφτοντας στις πλάκες του πεζοδρομίου, μέχρι
που έφτασαν πίσω στην είσοδο του διαμερίσματος του
Μάγκνους. Η μυρωδιά του αλκοόλ και η γλυκερή, από-
κοσμη μυρωδιά που η Κλέρι είχε αρχίσει να συνδέει με
τα Πλάσματα του Σκότους γέμιζε το μικρό χώρο. Βγάζο-
ντας το χέρι του απ' την πλάτη της, ο Τζέις χτύπησε το
κουδούνι με το όνομα του Μάγκνους.

«Τζέις», είπε.

Χαμήλωσε το κεφάλι του για να την κοιτάξει. «Τι;»
Δεν έβρισκε τις λέξεις. «Λες να είναι καλά;»

«Ο Σάιμον;» Δίστασε και η Κλέρι θυμήθηκε αυτό που
της είχε πει η Ίζαμπελ. Μην τον ρωτάς κάτι αν δεν είσαι

σίγουρη ότι αντέχεις την απάντηση. Αντί να απαντήσει, ο Τζέις ξαναπάτησε το κουδούνι, πιο έντονα αυτή τη φορά.

Αυτή τη φορά ο Μάγκνους απάντησε, με φωνή που αντήχησε βροντερή στο στενό χολ. «ΠΟΙΟΣ ΤΟΛΜΑΕΙ ΝΑ ΔΙΑΚΟΠΤΕΙ ΤΟΝ ΥΠΝΟ ΜΟΥ;»

Ο Τζέις δεν το περίμενε. «Τζέις Γουέιλαντ. Απ' το Κονκλάβιο... Με θυμάσαι;»

«Α, ναι», ο Μάγκνους φάνηκε να μαλακώνει. «Αυτός με τα γαλανά μάτια;»

· «Τον Άλεξ εννοεί», τον βοήθησε η Κλέρι.

«Βασικά τα μάτια μου περιγράφονται συνήθως ως χρυσά», είπε ο Τζέις στο μικρόφωνο. «Και λαμπερά».

«Α, ο άλλος είσαι», είπε ο Μάγκνους με απογοήτευση. Αν δεν ήταν τόσο αναστατωμένη, η Κλέρι θα γελούσε. «Μάλλον θέλετε να ανέβετε».

Ο Μάγκνους τους άνοιξε φορώντας ένα μεταξωτό κιμονό με δράκους, ένα χρυσό τουρμπάνι, με μια έκφραση ενόχλησης που δεν έκανε καμία προσπάθεια να κρύψει.

«Κοιμόμουν», είπε υπεροπτικά.

Ο Τζέις ήταν έτοιμος να πει κάτι αγενές, μάλλον για το τουρμπάνι, αλλά η Κλέρι τον διέκοψε. «Συγγνώμη που σε ενοχλούμε...»

Κάτι μικρό και λευκό τρίφτηκε στους αστραγάλους του μάγου. Είχε γκριζες ρίγες σε σχήμα ζιγκ-ζαγκ και φουντωτά ροζ αυτιά που το έκαναν να μοιάζει πιο πολύ με μεγάλο ποντίκι παρά με γάτα.

«Ο Πρόεδρος Μιάου;» μάντεψε η Κλέρι.

Ο Μάγκνους κούνησε το κεφάλι του. «Επέστρεψε».

Ο Τζέις κοίταξε το μικρό, παχουλό γατάκι με κάποια αποδοκιμασία. «Αυτό δεν είναι γάτα», είπε. «Σαν χάμ-

στερ είναι».

«Θα κάνω ότι δεν το άκουσα αυτό», είπε ο Μάγκνους, σπρώχνοντας απαλά με το πόδι του τη γάτα. «Λοιπόν, γιατί ακριβώς ήρθατε εδώ;»

Η Κλέρι του έδειξε τη σκισμένη τσάντα. «Ο Σάιμον. Χάθηκε».

«Α», είπε ευγενικά ο Μάγκνους. «Τι ακριβώς έχασε;»

«Δεν έχασε, χάθηκε», επανέλαβε ο Τζέις. «Έφυγε, λείπει, είναι απών, εξαφανίστηκε».

«Μπορεί να πήγε να κρύφτηκε πουθενά», είπε ο Μάγκνους. «Δεν είναι εύκολο να συνηθίσεις να είσαι αρουραίος, ειδικά όταν είσαι και λίγο μπούφος».

«Ο Σάιμον δεν είναι μπούφος», διαμαρτυρήθηκε η Κλέρι.

«Σωστά», είπε ο Τζέις. «Απλώς μοιάζει με μπούφο. Στην πραγματικότητα, η νοημοσύνη του είναι μετρίου επιπέδου».

Το ύφος του ήταν ανάλαφρο, αλλά οι όμοι του έμοιαζαν σφιγμένοι καθώς στράφηκε στον Μάγκνους. «Όταν φεύγαμε, ένας απ' τους καλεσμένους σου έπεσε πάνω στην Κλέρι. Νομίζω ότι έσκισε την τσάντα της και πήρε τον αρουραίο. Τον Σάιμον, εννοώ».

Ο Μάγκνους τον κοίταξε. «Και;»

«Και πρέπει να μας πεις ποιος είναι», είπε με σταθερή φωνή ο Τζέις. «Βάζω στοίχημα ότι ξέρεις. Στο κάτω κάτω, εσύ είσαι ο Μέγας Μάγος του Μπρούκλιν. Δεν νομίζω ότι γίνονται και πολλά πράγματα στο διαμέρισμά σου χωρίς να τα πάρεις χαμπάρι».

Ο Μάγκνους εξέταζε τα γυαλισμένα του νύχια. «Δεν έχεις άδικο».

«Πες μας σε παρακαλώ», είπε η Κλέρι. Το χέρι του

Τζέις την έσφιγγε στον καρπό. Ήξερε ότι έπρεπε να μη μιλάει, αλλά δεν μπορούσε. «Σε παρακαλώ».

Ο Μάγκνους άφησε το χέρι του να πέσει αναστενάζοντας. «Εντάξει. Είδα έναν απ' τους νεαρούς βρικόλακες με τις μηχανές, απ' τη σύναξη βόρεια της πόλης, να φεύγει με έναν καφέ αρουραίο. Αλήθεια όμως, νόμιζα ότι ήταν ένας απ' αυτούς. Μερικές φορές τα Παιδιά της Νύχτας γίνονται αρουραίοι ή νυχτερίδες όταν μεθάνε».

Τα χέρια της Κλέρι έτρεμαν. «Αλλά τώρα λες ότι ήταν ο Σάιμον;»

«Μια ιδέα είναι, αλλά φαίνεται πιθανό».

«Και κάτι ακόμα», είπε ο Τζέις, που μιλούσε αρκετά ήρεμα, αλλά βρισκόταν σε υπερένταση, όπως ακριβώς ήταν στο σπίτι της Κλέρι όταν είχαν βρει τον Καταραμένο. «Πού είναι το άντρο τους;»

«Το ποιο τους;»

«Το άντρο των βρικόλακων. Εκεί δεν πήγαν;»

«Μάλλον». Ο Μάγκνους έμοιαζε να νιώθει πάρα πολύ άβολα και να εύχεται να βρίσκεται οπουδήποτε αλλού.

«Θέλω να μου πεις πού είναι».

Ο Μάγκνους κούνησε το κεφάλι και το τουρμπάνι του. «Δεν πρόκειται να τα βάλω με τα Παιδιά της Νύχτας, ειδικά για κάποιον κοινό θνητό που δεν τον ξέρω καν».

«Περίμενε», τον διέκοψε η Κλέρι. «Και τι τον ήθελαν τον Σάιμον; Νόμιζα ότι απαγορευόταν να σκοτώνουν ανθρώπους...»

«Να σου πω τι πιστεύω;» είπε ο Μάγκνους με κάμποσο κυνισμό. «Υπέθεσαν ότι ήταν εξημερωμένος και τους φάνηκε ότι θα είχε πλάκα να σκοτώσουν το κατοικίδιο ενός Κυνηγού. Δεν σας συμπαθούν και πολύ, παρά τα

όσα γράφουν οι Συνθήκες –και δεν υπάρχει στη Διαθήκη τίποτα σχετικό με το να σκοτώνουν ζώα».

«Θα τον σκοτώσουν;» είπε η Κλέρι που είχε μείνει να τον κοιτάζει.

«Εντάξει, όχι απαραίτητα», είπε βιαστικά ο Μάγκνους. «Μπορεί να νόμιζαν ότι ήταν κάποιος δικός τους».

«Και αν είναι έτσι τι θα γίνει;»

«Και πάλι θα τον σκοτώσουν όταν γίνει άνθρωπος. Σ' αυτή την περίπτωση όμως, έχετε μερικές ώρες ακόμα».

«Τότε πρέπει να μας βοηθήσεις», είπε η Κλέρι κοιτάζοντας κατάματα τον Μάγκνους. «Αλλιώς ο Σάιμον θα πεθάνει».

Ο Μάγκνους την κοίταξε από πάνω μέχρι κάτω σαν να τη συμπονούσε. «Όλοι πεθαίνουν, αγάπη μου», είπε. «Καλά θα κάνεις να το συνηθίσεις».

Πήγε να κλείσει την πόρτα. Ο Τζέις έβαλε στο άνοιγμα το παπούτσι του και την κράτησε ανοιχτή. «Τι είναι;» παραπονέθηκε ο Μάγκνους.

«Δεν μας είπες πού είναι το άντρο τους», είπε ο Τζέις.

«Δεν πρόκειται να σας πω. Σας είπα...»

Αυτή τη φορά τον διέκοψε η Κλέρι, μπαίνοντας μπροστά απ' τον Τζέις. «Εσύ σκάλισες τις αναμνήσεις μου», είπε. «Μου πήρες ό,τι είχα. Δεν μπορείς να κάνεις αυτό για μένα;»

Ο Μάγκνους μισόκλεισε τα γατίσια μάτια του. Κάπου στο βάθος, ακούστηκε ο Πρόεδρος Μιάου να κλαψουρίζει. Ο μάγος χαμήλωσε αργά αργά το κεφάλι του και το χτύπησε, όχι και πολύ τρυφερά, στον τοίχο. «Στο παλιό ξενοδοχείο Ντιμόν», είπε. Στο κέντρο.

«Ξέρω πού είναι», είπε ο Τζέις ικανοποιημένος.

«Πρέπει να πάμε αμέσως. Έχεις καμία Πύλη εδώ;» ρώτησε η Κλέρι τον Μάγκνους.

«Όχι», είπε εκείνος και φάνηκε εκνευρισμένος. «Οι Πύλες είναι δύσκολο να κατασκευαστούν και είναι επικίνδυνες για τον ιδιοκτήτη τους. Αν δεν φυλάσσονται καλά μπορούν περάσουν από μέσα τους ένα σωρό ανεπιθύμητοι. Οι μόνες Πύλες που ξέρω στη Νέα Υόρκη είναι στην Δωροθέας και στο Ρένγουικ, αλλά είναι και οι δύο πολύ μακριά για να πάτε μέχρι εκεί, ακόμα και αν ήσασταν βέβαιοι ότι θα σας άφηναν οι ιδιοκτήτες τους να τις χρησιμοποιήσετε, που μάλλον δεν θα σας άφηναν. Το πιάσατε; Τώρα φύγετε λοιπόν».

Ο Μάγκνους κοίταξε επιδεικτικά το πόδι του Τζέις που ήταν ακόμα σφηνωμένο στην πόρτα. Ο Τζέις δεν κουνήθηκε.

«Και κάτι άλλο», είπε ο Τζέις. «Υπάρχει καμία εκκλησία εδώ γύρω;»

«Καλή ιδέα. Αν έχετε σκοπό να επισκεφθείτε το άντρο των βρικολάκων ολομόναχοι, καλύτερα να πάτε να προσευχηθείτε πρώτα».

«Χρειαζόμαστε όπλα», είπε ο Τζέις. «Εκτός από αυτά που ήδη έχουμε, δηλαδή».

Ο Μάγκνους έδειξε προς μια κατεύθυνση. «Υπάρχει μια καθολική εκκλησία στη Ντάιαμοντ Στριτ, λίγο πιο κάτω. Σας κάνει;»

Ο Τζέις κούνησε το κεφάλι του και έβγαλε το πόδι του απ' την πόρτα. «Ευχα...»

Η πόρτα έκλεισε στα μούτρα τους. Η Κλέρι, λαχανιασμένη σαν να έτρεχε, έμεινε να την κοιτάζει, μέχρι που ο Τζέις την έπιασε απ' το μπράτσο και την οδήγησε έξω απ' το κτίριο, στη σκοτεινή νύχτα.

14

Ξενοδοχείο ντιμορ

Τη νύχτα η εκκλησία της οδού Ντάιαμοντ ήταν σαν στοιχειωμένη, με τα γοτθικά αφιδωτά παράθυρα να αντανακλούν το φεγγαρόφωτο σαν ασημένιοι καθρέφτες. Ένας φράχτης από βαμμένο μαύρο σφυρήλατο σίδηρο περικύκλωνε το κτίριο. Η Κλέρι ταρακούνησε την πόρτα αλλά ήταν ασφαλισμένη με ένα βαρύ λουκέτο. «Είναι κλειδωμένα», είπε και κοίταξε προς τον Τζέις, πίσω της.

Εκείνος έβγαλε το ραβδί του. «Άσε να το κάνω εγώ».

Τον κοίταξε να παίζει με την κλειδαριά, παρατηρώντας τη λεία γραμμή της πλάτης του, τους μυς που ξεπρόβαλαν απ' το κοντομάνικο μπλουζάκι του. Το φεγγαρόφωτο είχε ρουφήξει όλο το χρώμα των μαλλιών του, και τώρα έμοιαζαν περισσότερο ασημί, παρά χρυσά.

Το λουκέτο έπεσε στο έδαφος με ένα κρότο. Ο Τζέις φάνηκε ικανοποιημένος με το κατόρθωμά του. «Ως συνήθως, είμαι καταπληκτικός σ' αυτά», είπε.

Η Κλέρι ένωσε ξαφνικά ενοχλημένη. «Όταν τελειώσεις με τα αλαζονικά σου αυτοσυγχαρητήρια, μπορούμε σε παρακαλώ να επικεντρωθούμε στο να σώσουμε το φίλο μου που κινδυνεύει να του ρουφήξουν το αίμα μέχρι θανάτου;»

«Πολύ φαντασία έχεις», είπε ο Τζέις.

«Κι εσύ, είσαι πολύ...»

«Τσ, τσ, τσ», είπε ο Τζέις. «Μη βρίζεις, σε εκκλησία είμαστε».

«Ακόμα δεν μπήκαμε», μουρμούρισε η Κλέρι ακολουθώντας τον στο πέτρινο μονοπάτι που οδηγούσε σε μια μεγάλη δίφυλλη πόρτα. Η πέτρινη αψίδα πάνω απ' την πόρτα ήταν περίτεχνα σκαλισμένη, με έναν άγγελο να τους κοιτάζει απ' το ψηλότερο σημείο. Οι μυτεροί πύργοι διαγράφονταν σκοτεινοί στον ασημένιο ουρανό και η Κλέρι συνειδητοποίησε ότι ήταν η ίδια εκκλησία που είχε δει νωρίτερα από το πάρκο ΜακΚάρεν. Δάγκωσε τα χείλη της. «Μου φαίνεται λίγο κακό να διαρρήξουμε μια εκκλησία».

Το προφίλ του Τζέις διαγραφόταν ήρεμο κάτω απ' το σεληνόφως. «Δεν θα τη διαρρήξουμε» είπε βάζοντας το ραβδί στην τσέπη του. Έβαλε το λεπτό, μαυρισμένο του χέρι, που ήταν ολόκληρο σκεπασμένο με λεπτεπίλεπτες σαν δαντέλα ουλές από ρούνους πάνω στο ξύλο της πόρτας, λίγο πιο πάνω απ' το μάνταλο. «Στο όνομα του Κονκλάβιου» είπε «ζητώ την άδεια να μπω σ' αυτό το ιερό μέρος. Στο όνομα της Μάχης που δεν Τελειώνει Ποτέ, ζητώ την άδεια να χρησιμοποιήσω τα όπλα σας. Και στο όνομα του Αρχαγγέλου Ραζιήλ, ζητώ την ευλογία σας στην αποστολή μου μέσα στο σκοτάδι».

Η Κλέρι τον κοίταξε. Εκείνος δεν κουνήθηκε, παρόλο

που το αεράκι της νύχτας φύσηξε τα μαλλιά μέσα στα μάτια του' ανοιγόκλεισε τα μάτια του και τη στιγμή που η Κλέρι πήγε να μιλήσει, η πόρτα άνοιξε ελάχιστα με ένα τριξίμο των μεντέσέδων. Άνοιξε απαλά προς τα μέσα, οδηγώντας τους σε ένα δροσερό σκοτεινό άδειο χώρο, που φωτιζόταν από μικρές φωτιές.

Ο Τζέις έκανε ένα βήμα πίσω. «Μετά από σας».

Όταν μπήκε μέσα η Κλέρι, την τύλιξε ένα κύμα δροσερού αέρα, μαζί με τη μυρωδιά της πέτρας και του λιωμένου κεριού. Θολές σειρές από στασίδια έφταναν μέχρι το ιερό και ένα δοχείο με κεριά έλαμπε στον τοίχο του βάθους σαν σιντριβάνι από σπίδες. Συνειδητοποίησε ότι εκτός απ' το Ινστιτούτο, που μάλλον δεν μετρούσε, δεν είχε ξαναμπεί ποτέ της σε εκκλησία. Είχε δει φωτογραφίες και το εσωτερικό εκκλησιών σε ταινίες και κινούμενα σχέδια, και μάλιστα αρκετά συχνά. Μια σκηνή σε ένα απ' τα αγαπημένα της κόμικ διαδραματιζόταν σε εκκλησία, με έναν τερατώδη βρικόλακα για ιερέα. Υποτίθεται ότι μέσα σε μια εκκλησία θα έπρεπε να νιώθει ασφαλής, αλλά δεν ένιωθε έτσι. Ήταν λες και στις σκιές την παραμόνευαν παράξενες μορφές. Ανατρίχιασε.

«Οι πέτρινοι τοίχοι εμποδίζουν τη ζέστη να μπει μέσα», είπε ο Τζέις που το πρόσεξε.

«Δεν είναι αυτό», είπε. «Δεν έχω ξαναμπεί ποτέ σε εκκλησία, το ξέρεις;»

«Έχεις μπει στο Ινστιτούτο».

«Εννοώ σε αληθινή εκκλησία. Που να λειτουργεί».

«Μάλιστα. Ε, λοιπόν, αυτό εδώ είναι το κεντρικό κλίτος, το κεντρικό μέρος δηλαδή, αυτά είναι τα στασίδια. Εδώ κάθεται ο κόσμος κατά τη διάρκεια της λειτουργίας». Προχώρησαν προς τα εμπρός και οι φωνές τους

αντηχούσαν στους πέτρινους τοίχους. «Εδώ πάνω είναι η κόγχη, εδώ που στεκόμαστε. Και αυτή είναι η Αγία Τράπεζα, όπου διεξάγεται η Ευχαριστία. Βρίσκεται πάντα στην ανατολική πλευρά της εκκλησίας». Γονάτισε μπροστά στην Αγία Τράπεζα και προς στιγμή, η Κλέρι νόμισε ότι προσευχόταν. Η ίδια η Αγία Τράπεζα ήταν ψηλή, φτιαγμένη από σκούρο γρανίτη και σκεπασμένη με κόκκινο ύφασμα. Πίσω της υψωνόταν ένα σκαλιστό χρυσό τέμπλο, με χαραγμένες φιγούρες αγίων και μαρτύρων, ο καθένας με ένα επίπεδο χρυσό στρογγυλό δίσκο πάνω απ' το κεφάλι τους, που συμβόλιζε το φωτοστέφανο.

«Τζείς», ψιθύρισε, «τι κάνεις;»

Είχε βάλει τα χέρια του στο πέτρινο πάτωμα και τα κουνούσε μπρος πίσω γρήγορα, σαν να έψαχνε κάτι, με τα δάχτυλά του να ξεσηκώνουν τη σκόνη. «Ψάχνω για όπλα».

«Εδώ;»

«Θα είναι κρυμμένα, κάπου κοντά στην Τράπεζα. Βρίσκονται εδώ για περιπτώσεις ανάγκης».

«Και αυτό τι είναι, καμία συμφωνία που έχετε με την Καθολική Εκκλησία;»

«Όχι, ακριβώς. Οι δαίμονες ζουν στη γη όσο καιρό κι εμείς. Βρίσκονται σε ολόκληρο τον κόσμο, με διαφορετικές μορφές –οι Έλληνες τους λένε δαίμονες, οι Ινδοί ασούρα, οι Ιάπωνες όνι. Τα περισσότερα συστήματα πίστης έχουν κάποιο τρόπο για να περιγράψουν την ύπαρξη και τη μάχη μας εναντίον τους. Οι Κυνηγοί των Σκιών δεν πιστεύουν σε μια μόνο θρησκεία και γι' αυτό όλες οι θρησκείες υποστηρίζουν τον αγώνα μας. Θα μπορούσα να έχω ζητήσει βοήθεια από μια εβραϊκή σύνα-

γωγή ή ένα ναό σιντοϊσμού ή... α, να το!» Σκούπισε τη σκόνη για να γονατίσει δίπλα του η Κλέρι. Σκαλισμένος πάνω σε μια απ' τις οκταγωνικές πέτρες μπροστά στην Αγία Τράπεζα υπήρχε ένας ρούνος. Ή Κλέρι τον αναγνώρισε, σαν να διάβαζε μια συνηθισμένη λέξη. Ήταν ο ρούνος που σήμαινε "Νεφιλίμ".

Ο Τζέις έβγαλε το ραβδί του και άγγιξε την πέτρα. Με ένα τρίξιμο, η πέτρα παραμέρισε, αποκαλύπτοντας ένα σκοτεινό χώρο από κάτω της. Μέσα στο σκοτάδι υπήρχε ένα μακρύ ξύλινο κουτί. Ο Τζέις σήκωσε το καπάκι και κοίταξε συνεπαρμένος τα αντικείμενα που υπήρχαν μέσα προσεκτικά τακτοποιημένα.

«Τι είναι όλα αυτά;» ρώτησε η Κλέρι.

«Φίλτρα με αγιασμό, ευλογημένα μαχαίρια, ατσάλινα και ασημένια σπαθιά», είπε ο Τζέις στοιβάζοντας τα όπλα δίπλα του στο πάτωμα, «ηλεκτροφόρο σύρμα –λίγο άχρηστο προς το παρόν, αλλά καλό είναι να το έχουμε μαζί μας– ασημένιες σφαίρες, φυλαχτά για προστασία, εσταυρωμένοι, άστρα του Δαβίδ...»

«Ιησούς Χριστός...»

«Δεν νομίζω να του κάνουν».

«Τζέις!» είπε η Κλέρι σοκαρισμένη.

«Τι;»

«Δεν ξέρω, απλώς μου φαίνεται άσχημο να κάνεις τέτοια αστεία μέσα στην εκκλησία».

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους του. «Δεν πιστεύω και τόσο».

Η Κλέρι τον κοίταξε έκπληκτη. «Αλήθεια;»

Κούνησε το κεφάλι του. Τα μαλλιά του είχαν πέσει στο πρόσωπό του αλλά εξέταζε ένα φιαλίδιο με διάφανο υγρό και δεν άπλωσε το χέρι του για να τα σπρώξει

πίσω. Η Κλέρι ένωσε στα δάχτυλά της πολύ έντονη την ανάγκη να του φτιάξει εκείνη τα μαλλιά. «Νόμιζες ότι ήμουν θρησκόληπτος;» τη ρώτησε.

«Βασικά», είπε διστακτικά, «αν υπάρχουν δαίμονες, δεν σημαίνει ότι υπάρχει και...»

«Και τι;» ο Τζέις έβαλε το φιαλίδιο στην τσέπη του. «Α», είπε. «Εννοείς, ότι αν υπάρχει αυτό», έδειξε κάτω, προς το πάτωμα, «θα υπάρχει και αυτό». Έδειξε το ταβάνι.

«Λογικό δεν είναι;»

Ο Τζέις κατέβασε το χέρι του και έπιασε ένα σπαθί, εξετάζοντας τη λαβή. «Άκου να δείς» είπε «σκοτώνω δαίμονες ένα τρίτο της ζωής μου. Πρέπει να έχω στείλει κάπου πεντακόσιους από δαύτους πίσω από εκεί όπου ήρθαν, απ' όποια σκοτεινή διάσταση της κόλασης κι αν ήρθαν. Και όμως όλο αυτό τον καιρό –όλο αυτό τον καιρό– δεν έχω δει ούτε έναν άγγελο. Ούτε έχω ακούσει να έχει δει κανείς άλλος».

«Ναι, αλλά άγγελος δεν δημιούργησε τους Κυνηγούς των Σκιών;» είπε η Κλέρι. «Έτσι είπε ο Χοτζ».

«Αυτή είναι μια ωραία ιστορία», είπε ο Τζέις κοιτάζοντάς τη με μάτια σχιστά σαν της γάτας. «Ο πατέρας μου πίστευε στο Θεό», είπε. «Εγώ όχι».

«Καθόλου;» Δεν ήταν σίγουρη γιατί τον τσιγκλούσε –δεν είχε σκεφτεί ποτέ αν η ίδια πίστευε στο Θεό και τους αγγέλους και τα λοιπά, και αν τη ρωτούσαν θα έλεγε ότι μάλλον δεν πίστευε. Όμως υπήρχε κάτι πάνω στον Τζέις που την έκανε να θέλει να τον πιέσει, να σπάσει αυτό το προσωπείο κυνισμού και να τον κάνει να παραδεχτεί ότι πίστευε σε κάτι, ότι ένωθε κάτι, νοιαζόταν για κάτι, οτιδήποτε.

«Να το θέσω αλλιώς», είπε εκείνος, χώνοντας δυο μαχαίρια στη ζώνη του. Το χλωμό φως που έμπαινε απ' τα βιτρό της εκκλησίας χώριζε το πρόσωπό του σε πολύχρωμα τετράγωνα. «Ο πατέρας μου πίστευε σε ένα δίκαιο Θεό. *Deus volt*, αυτό ήταν το μότο του: “επειδή το θέλει ο Θεός”. Ήταν το μότο των Σταυροφόρων, που είχαν πάει στη μάχη και είχαν σφαγιαστεί, όπως ακριβώς και ο πατέρας μου. Και όταν τον είδα πεσμένο μέσα σε μια λίμνη απ' το ίδιο του το αίμα, τότε ήξερα ότι είχα σταματήσει να πιστεύω στο Θεό. Είχα σταματήσει να πιστεύω ότι ο Θεός νοιάζεται για μας. Μπορεί να υπάρχει Θεός, Κλέρι, μπορεί και να μην υπάρχει, αλλά δεν νομίζω ότι έχει σημασία. Όπως και να 'χει, είμαστε ολομόναχοι».

Ήταν οι μοναδικοί επιβάτες στο τρένο που κατευθύνονταν προς το κέντρο της πόλης. Η Κλέρι καθόταν σιωπηλή, με το μυαλό της στον Σάιμον. Κάθε τόσο, ο Τζέις την κοίταζε σαν να ήταν έτοιμος να πει κάτι, αλλά μετά βυθιζόταν πάλι σε μια ασυνήθιστη γι' αυτόν σιωπή.

Όταν βγήκαν απ' το τρένο, οι δρόμοι ήταν έρημοι, ο αέρας βαρύς και μεταλλικός, οι κάβες, τα αυτόματα πλυντήρια και τα ανταλλακτήρια χρημάτων σιωπηλά πίσω απ' τις νυχτερινές πόρτες με τα κατεβασμένα ρολά τους. Βρήκαν το ξενοδοχείο, αφού έψαχναν μία ώρα, σε έναν παράδρομο της 116ης. Είχαν περάσει δίπλα του δυο φορές, νομίζοντας ότι ήταν άλλη μία εγκαταλελειμμένη πολυκατοικία, μέχρι που η Κλέρι είδε την πινακίδα. Είχε φύγει το ένα καρφί και κρεμόταν κρυμμένη πίσω από ένα καχεκτικό δέντρο. Θα έπρεπε να γράφει ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΝΤΙΜΟΝ, αλλά κάποιος είχε βάλει το Ν και

το είχε κάνει να φαίνεται σαν Ρ.

«Ξενοδοχείο Ντιμόρ», είπε ο Τζέις όταν του το έδειξε η Κλέρι. «Τι γλυκό».

Η Κλέρι είχε κάνει μόνο δυο χρόνια γαλλικά στο σχολείο αλλά ήταν αρκετά για να καταλάβει το λογοπαίγνιο. «Ντι μορ», είπε. «Του θανάτου».

Ο Τζέις κούνησε καταφατικά το κεφάλι. Τον είχε πιάσει πάλι εκείνη η υπερένταση, σαν γάτα που βλέπει ένα ποντίκι να κρύβεται πίσω απ' τον καναπέ.

«Δεν μπορεί όμως να είναι αυτό», είπε η Κλέρι. «Τα παράθυρα είναι όλα κλεισμένα με σανίδες και η πόρτα είναι χτισμένη... Α», είπε όταν το συνειδητοποίησε. «Είναι βρικόλακες. Δεν χρειάζονται το φως. Πώς μπαίνουν μέσα όμως;»

«Πετάνε», είπε ο Τζέις δείχνοντας το πάνω μέρος του ξενοδοχείου. Κάποτε ήταν εμφανές ότι είχε υπάρξει μεγαλοπρεπές και πολυτελές. Η πέτρινη πρόσοψη ήταν κομψά διακοσμημένη με σκαλιστά ελικοειδή σχήματα και εραλδικούς κρίνους, μαυρισμένους και διαβρωμένους απ' τα χρόνια έκθεσης στο νέφος και την όξινη βροχή.

«Εμείς όμως δεν πετάμε», τόνισε η Κλέρι.

«Όχι», συμφώνησε ο Τζέις. «Δεν πετάμε. Παραβιάζουμε και μπαίνουμε». Άρχισε να διασχίζει το δρόμο τρέχοντας προς την πόρτα.

«Μάλλον θα προτιμούσα να πετούσαμε», είπε η Κλέρι τρέχοντας για να τον προφτάσει.

«Αυτή τη στιγμή θα προτιμούσα οτιδήποτε άλλο», είπε ο Τζέις. Η Κλέρι αναρωτήθηκε αν το εννοούσε. Είχε έναν ενθουσιασμό, μια ανυπομονησία για το κυνήγι και δεν έμοιαζε να διστάζει στιγμή. Έχει σκοτώσει περισσό-

τερους δαίμονες από κάθε άλλον στην ηλικία του. Δεν τους είχε σκοτώσει με το να μένει πίσω, προσπαθώντας να αποφύγει τη μάχη.

Είχε σηκωθεί ένας ζεστός αέρας που έκανε τα φύλλα στα καχεκτικά δέντρα του δρόμου να θροϊζουν, τα σκουπίδια στις σχάρες των υπονόμων και το πεζοδρόμιο να σέρνονται πάνω στο σπασμένο κράσπεδο. Η περιοχή ήταν παραδόξως έρημη. Στο Μανχάταν —σκέφτηκε η Κλέρι— πάντα υπήρχε και κάποιος άλλος στο δρόμο, ακόμα και στις τέσσερις το πρωί. Κάμποσες απ' τις λάμπες του δρόμου ήταν καμένες, αν και αυτή που βρισκόταν πιο κοντά στο ξενοδοχείο έριχνε μια θαμπή κίτρινη λάμψη στο μισοσπασμένο δρομάκι που οδηγούσε σ' αυτό που κάποτε θα ήταν η μπροστινή είσοδος του ξενοδοχείου.

«Μείνε μακριά απ' το φως», είπε ο Τζέις, τραβώντας την κοντά του απ' το μανίκι. «Μπορεί να κοιτάνε απ' τα παράθυρα. Και μην κοιτάξεις πάνω», πρόσθεσε αλλά ήταν πολύ αργά. Η Κλέρι είχε ήδη κοιτάξει προς τα πάνω, στα σπασμένα παράθυρα των πιο ψηλών ορόφων. Για μια στιγμή της φάνηκε ότι είδε μια απειροελάχιστη κίνηση σε ένα απ' τα παράθυρα, μια λευκή λάμψη που θα μπορούσε να είναι ένα πρόσωπο ή ένα χέρι που τραβούσε τις βαριές κουρτίνες.

«Έλα» είπε ο Τζέις, και την τράβηξε και βυθίστηκαν στις σκιές, κοντά στο ξενοδοχείο. Ένωσε την ένταση της αγωνίας να διατρέχει τη ραχοκοκαλιά της, το δυνατό παλμό της καρδιάς της να στέλνει το αίμα στις φλέβες της, το σφυγμό της να αντηχεί στα αυτιά της. Ο μακρινός βόμβος των αυτοκινήτων έμοιαζε να είναι πολύ μακριά και ο μόνος ήχος ήταν το τρίξιμο απ' τα

παπούτσια της πάνω στο γεμάτο σκουπίδια πεζοδρόμιο. Ευχήθηκε να μπορούσε να περπατάει αδόρυβα, σαν Κυνηγός. Ίσως κάποια μέρα να ζητούσε απ' τον Τζέις να της μάθει.

Γλίστρησαν στη γωνία του ξενοδοχείου, σε μια αυλή που ήταν προφανώς κάποτε ο χώρος φορτοεκφόρτωσης. Ήταν στενή και γεμάτη σκουπίδια: μουχλιασμένες χάρτινες κούτες, άδεια μπουκάλια, διαλυμένα πλαστικά, πεταμένα αντικείμενα που στην αρχή η Κλέρι πέρασε για οδοντογλυφίδες αλλά από κοντά...

«Κόκαλα», είπε ο Τζέις. «Από γάτες, σκύλους... Μην κοιτάς πολύ προσεκτικά. Το να ψαχουλεύεις τα σκουπίδια των βρικολάκων δεν είναι και πολύ ευχάριστη υπόθεση».

Μετά βίαια κατέπνιξε τη ναυτία της. «Τουλάχιστον ξέρουμε ότι είμαστε στο σωστό μέρος», είπε και ανταμειφθηκε απ' τη λάμψη εκτίμησης που άστραψε, έστω και στιγμιαία, στα μάτια του Τζέις.

«Α, ναι, αυτό είναι σίγουρο», είπε. «Τώρα πρέπει απλώς να βρούμε έναν τρόπο να μπούμε μέσα».

Ήταν εμφανές ότι κάποτε υπήρχαν παράθυρα που τώρα ήταν χτισμένα με τούβλα. Δεν υπήρχε πόρτα, ούτε ίχνος εξόδου κινδύνου. «Όταν αυτό ήταν ξενοδοχείο», είπε αργά ο Τζέις, «πρέπει να έπαιρναν από εδώ τις παραλαβές τους. Αποκλείεται να κουβαλούσαν τις προμήθειες απ' την μπροστινή είσοδο και δεν υπάρχει αλλού χώρος για φορτηγά. Άρα, κάπου πρέπει να υπάρχει ένας τρόπος για να μπούμε μέσα».

Η Κλέρι σκέφτηκε τα μικρά μαγαζιά και τις κάβες κοντά στο σπίτι της, στο Μπρούκλιν. Είχε δει τα φορτηγά να παραδίδουν τις παραγγελίες τους νωρίς κάθε

πρωί, όταν πήγαινε στο σχολείο, είχε δει τους ιδιοκτήτες του χορεάτικου μπακάλικου να ανοίγουν τις μεταλλικές πόρτες στο πεζοδρόμιο μπροστά απ' την μπροστινή είσοδο, για να κουβαλήσουν κούτες με χαρτοπετσέτες και γατοτροφές στην υπόγεια αποθήκη τους. «Βάζω στοιχίμα ότι η πόρτα είναι στο έδαφος. Μάλλον θαμμένη κάτω απ' όλα αυτά τα σκουπίδια».

Ο Τζέις δεν είχε χάσει χρόνο. «Κι εγώ αυτό σκεφτόμουν», είπε. «Μάλλον πρέπει να μετακινήσουμε τα σκουπίδια. Μπορούμε να αρχίσουμε με τον κάδο». Τον έδειξε, με ύφος όχι και τόσο ενθουσιώδες.

«Θα προτιμούσες να αντιμετωπίζες μια φρενιασμένη ορδή δαιμόνων, έτσι δεν είναι;»

«Τουλάχιστον δεν θα ήταν γεμάτοι ψύλλους. Αν και...» πρόσθεσε σκεπτικός, «μπορεί και να ήταν. Μια φορά ήταν ένας δαίμονας που τον κυνηγούσα κάτω απ' τους υπονόμους...»

«Τζέις», είπε η Κλέρι σηκώνοντας προειδοποιητικά το χέρι της. «Δεν έχω και πολύ όρεξη, αυτή τη στιγμή».

«Πρέπει να είναι η πρώτη φορά που μου το λέει αυτό μια κοπέλα», μουρμούρισε ο Τζέις.

«Μείνε μαζί μου και δεν θα είναι η τελευταία».

Τα χείλη του Τζέις τρεμόπαιξαν. «Δεν είναι ώρα για χαριτολογίες. Έχουμε να καθαρίσουμε τη χωματερή...» Πήγε προς τον κάδο και τον έπιασε απ' τη μια μεριά. «Πιάσ' τον απ' την άλλη για να τον αναποδογυρίσουμε».

«Θα κάνουμε υπερβολικό θόρυβο», διαμαρτυρήθηκε η Κλέρι πιάνοντας απ' την άλλη μεριά τον τεράστιο κάδο. Ήταν ένας κλασικός κάδος σκουπιδιών, χρώματος σκούρου πράσινου, γεμάτος παράξενες κηλίδες. Βρομού-

σε χειρότερα κι απ' τους συνηθισμένους κάδους, μύριζε σκουπίδια αλλά και κάτι άλλο, κάτι πηχτό και γλυκερό που γέμιζε το λαιμό της και της προκαλούσε ναυτία. «Καλύτερα να το σπρώξουμε».

«Ναι, αλλά...» πήγε να πει ο Τζέις όταν ξαφνικά, απ' τις σκιές πίσω τους, ακούστηκε μια φωνή.

«Τι νομίζετε ότι κάνετε εδώ;»

Η Κλέρι πάγωσε, κοιτάζοντας τις σκιές στο βάθος της αυλής. Για μια πανικόβλητη στιγμή αναρωτήθηκε αν την είχε φανταστεί, αλλά είδε ότι και ο Τζέις είχε παγώσει στη θέση του, με μια έκφραση έκπληξης στο πρόσωπό του. Πολύ σπάνια τον εξέπληττε κάτι, ακόμα πιο σπάνια, τον τσάκωνε κάποιος χωρίς να τον έχει αντιληφθεί. Απομακρύνθηκε απ' τον κάδο με το χέρι του να γλιστράει προς τη ζώνη του και είπε ψύχραιμα:

«Είναι κανείς εκεί;»

«Ντίος μίο⁷». Η φωνή ήταν αντρική, έμοιαζε να το διασκεδάζει και μιλούσε με μια ρευστή ισπανική προφορά. «Δεν είστε από αυτή τη γειτονιά έτσι δεν είναι;»

Έκανε ένα βήμα μπροστά, βγαίνοντας απ' τις πιο πυκνές σκιές. Η μορφή του εμφανίστηκε αργά αργά: ήταν ένα αγόρι, όχι πολύ μεγαλύτερο απ' τον Τζέις και γύρω στα δυο κεφάλια πιο κοντό. Ήταν λεπτοκαμωμένο, με τα μεγάλα σκούρα μάτια και τη μελαχρινή επιδερμίδα μιας ζωγραφιάς του Ντιέγκο Ριβιέρα. Φορούσε μαύρο παντελόνι και ένα λευκό μπλουζάκι ανοιχτό στο γιακά, με μια χρυσή αλυσίδα στο λαιμό του που άστραφτε ελαφρώς καθώς πλησίαζε πιο κοντά στο φως.

«Μπορείς να το πεις κι έτσι», είπε ο Τζέις χωρίς να βγάλει το χέρι του απ' τη ζώνη του.

⁷ Θεέ μου, στα ισπανικά (Σ.τ.Μ).

«Δεν πρέπει να είστε εδώ». Το αγόρι πέρασε το χέρι του μέσα απ' τις πυκνές μαύρες μπούκλες που έπεφταν στο μέτωπό του. «Είναι επικίνδυνα».

Εννοεί ότι η γειτονιά είναι κακόφημη, σκέφτηκε η Κλέρι καταπολεμώντας την παρόρμηση να γελάσει, παρόλο που δεν ήταν και τόσο αστείο. «Το ξέρουμε», είπε. «Χαθήκαμε λίγο, αυτό είναι όλο».

Το αγόρι έδειξε τον κάδο. «Τι το θέλετε αυτό;»

Δεν είμαι και τόσο καλή στα ανδρόμνητα ψέματα, σκέφτηκε η Κλέρι και κοίταξε τον Τζέις με την ελπίδα εκείνος να είναι εξπέρ.

Την απογοήτευσε αμέσως. «Προσπαθούσαμε να μπούμε στο ξενοδοχείο. Σκεφτήκαμε ότι μπορεί να υπήρχε μια πόρτα για το υπόγειο κάτω απ' τα σκουπίδια».

Τα μάτια του αγοριού άνοιξαν διάπλατα από έκπληξη. «Πούτα μάντρε⁸ –γιατί να θέλετε να κάνετε κάτι τέτοιο;»

Ο Τζέις ανασήκωσε τους ώμους του. «Έτσι. Για να σπάσουμε λίγη πλάκα».

«Δεν καταλαβαίνετε. Αυτό το μέρος είναι καταραμένο, στοιχειωμένο. Διαβολικό». Κούνησε ζωηρά το κεφάλι του και ξέσπασε σε ένα χείμαρρο λέξεων στα ισπανικά, που η Κλέρι υπέθεσε ότι αφορούσαν την ανοησία των κακομαθημένων λευκών παιδιών γενικά και τη δική τους ειδικότερα. «Ελάτε μαζί μου. Θα σας πάω στο μετρό».

«Ξέρουμε πού είναι το μετρό», είπε ο Τζέις.

Το αγόρι γέλασε, ένα απαλό γέλιο, σαν δόνηση. «Κλάρο⁹. Και βέβαια ξέρετε, αλλά αν έρθετε μαζί μου δεν θα σας ενοχλήσει κανείς. Δεν θέλετε μπλεξίματα, έτσι δεν

⁸ Βρισιά με την έννοια "τι στο καλό", "μη χειρότερα" (Σ.τ.Μ).

⁹ Φουσκά, στα ισπανικά (Σ.τ.Μ.).

είναι;»

«Εξαρτάται», είπε ο Τζέις και κινήθηκε έτσι ώστε το μπουφάν του να ανοίξει ελαφρώς, αφήνοντας να φανεί η λάμψη απ' τα όπλα στη ζώνη του. «Πόσο σε πληρώνουν για να κρατάς τον κόσμο μακριά απ' το ξενοδοχείο;»

Το αγόρι κοίταξε πίσω του και η Κλέρι ανατρίχιασε καθώς φαντάστηκε το σκοτεινό βήθος της αυλής γεμάτο με σκοτεινές μορφές, με λευκά πρόσωπα, κόκκινα στόματα και τη λάμψη στα δόντια τους σαν το μέταλλο που πετάει σπίδες. Όταν κοίταξε τον Τζέις, το στόμα του ήταν μια λεπτή γραμμή. «Πόσο με πληρώνει ποιος, τσίχο¹⁰;»

«Οι βρικόλακες. Πόσο σε πληρώνουν; Ή μήπως είναι κάτι άλλο; Μήπως σου υποσχέθηκαν ότι θα σε κάνουν έναν απ' αυτούς, θα σου προσφέρουν την αιώνια ζωή, χωρίς πόνο, αρρώστιες, ότι θα ζεις για πάντα; Γιατί δεν αξίζει. Η ζωή είναι πολύ βαρετή όταν δεν μπορείς να δεις το φως του ήλιου, τσίχο».

Το αγόρι ήταν ανέκφραστο. «Το όνομά μου είναι Ραφαέλ. Όχι τσίχο».

«Ναι, αλλά ξέρεις για τι πράγμα μιλάμε. Ξέρεις για τους βρικόλακες;» τον ρώτησε η Κλέρι.

Ο Ραφαέλ γύρισε το πρόσωπό του στο πλάι και έφτυσε. Όταν τους ξανακοίταξε, τα μάτια του ήταν γεμάτα με μια λάμψη μίσους που άστραφτε. «Λος βαμπίρος, τα κτήνη που πίνουν αίμα. Ακόμα και πριν χτιστούν οι πόρτες του ξενοδοχείου ακούγονταν ιστορίες, κάποια γέλια αργά τη νύχτα, μετά τα μικρά ζώα άρχισαν να εξαφανίζονται κι ήταν κι αυτοί οι θόρυβοι...» Σταμά-

¹⁰ Μικρέ, στα ισπανικά (Σ.τ.Μ.).

τησε κουνώντας το κεφάλι του. «Όλοι στη γειτονιά ξέρουν ότι πρέπει να μένουν μακριά, αλλά τι μπορούν να κάνουν; Να πάρουν την αστυνομία και να της πουν ότι έχουν πρόβλημα με τους βρικόλακες;»

«Τους έχεις δει ποτέ εσύ;» ρώτησε ο Τζέις. «Ή κάποιος γνωστός σου;»

Ο Ραφαέλ μίλησε αργά. «Ήταν κάτι αγόρια, κάποτε, κάτι φίλοι μου. Τους φάνηκε καλή ιδέα να μπουν στο ξενοδοχείο και να σκοτώσουν τα τέρατα που έμεναν μέσα. Πήραν μαζί τους όπλα, μαχαίρια, όλα ευλογημένα από παπά. Δεν βγήκαν ποτέ έξω. Η θεία μου βρήκε αργότερα τα ρούχα τους, πεταμένα μπροστά στο σπίτι».

«Στο σπίτι της θείας σου;»

«Σι. Ο ένας τους ήταν ο αδερφός μου», είπε ανέκφραστα ο Ραφαέλ. «Τώρα ξέρετε γιατί περιπλανιέμαι εδώ μέσα στη νύχτα, μερικές φορές, γυρνώντας απ' το σπίτι της θείας μου και γι' αυτό σας προειδοποίησα να φύγετε. Γιατί αν μπειτε μέσα, δεν θα ξαναβγείτε ποτέ».

«Εκεί μέσα είναι ένας φίλος μου», είπε η Κλέρι. «Ήρθαμε για να τον σώσουμε».

«Α», είπε ο Ραφαέλ, «τότε θα είναι δύσκολο να σας διώξω».

«Ναι», είπε ο Τζέις. «Μην ανησυχείς όμως, δεν θα πάθουμε το ίδιο με τους φίλους σου». Έβγαλε ένα απ' τα σπαθιά απ' τη ζώνη του και το κράτησε ψηλά. Η θαμπή λάμψη του φώτιζε τα ρουφηγμένα του μάγουλα, σκοτεινίαζε τα μάτια του. «Έχω σκοτώσει ένα σωρό βρικόλακες. Οι καρδιές τους μπορεί να μη χτυπάνε, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορούν να πεθάνουν».

Ο Ραφαέλ πήρε μια βαθιά ανάσα και είπε κάτι στα ισπανικά υπερβολικά σιγά και γρήγορα. Πήγε προς το

μέρος τους, σκοντάφτοντας σε κάτι στραπατσαρισμένα πλαστικά δοχεία απ' τη βιασύνη του. «Ξέρω τι είστε —έχω ακούσει για σας από το γέρο παπά στη Σεντ Σεσίλια. Νόμιζα ότι ήταν απλώς ένας μύθος».

«Όλοι οι μύθοι είναι αλήθεια», είπε Κλέρι, αλλά τόσο σιγανά που δεν έδειξε να την ακούει. Κοιτούσε τον Τζέις, με σφιγμένες τις γροθιές.

«Θα έρθω μαζί σας», είπε.

Ο Τζέις κούνησε το κεφάλι του. «Όχι. Αποκλείεται».

«Μπορώ να σας δείξω πώς να μπειτε μέσα», είπε ο Ραφαέλ.

Ο Τζέις δίστασε και στο πρόσωπό του ήταν έκδηλος ο πειρασμός. «Δεν θα μπεις μέσα όμως».

«Εντάξει». Ο Ραφαέλ πήγε μουντρωμένος προς το μέρος του και κλότσησε μια στοίβα από σκουπίδια που ακουμπούσε σε έναν τοίχο. Από πίσω υπήρχε μια μεταλλική σχάρα, λεπτά κάγκελα σκεπασμένα από ένα καφέ και κόκκινο στρώμα σκουριάς. Γονάτισε, έπιασε τα κάγκελα και σήκωσε τη σχάρα. «Από δω μπήκαν ο αδερφός μου και οι φίλοι του. Βγάζει στο υπόγειο, νομίζω». Σήκωσε το κεφάλι του καθώς ο Τζέις και η Κλέρι τον πλησίασαν. Η Κλέρι κράτησε την αναπνοή της· η μυρωδιά των σκουπιδιών ήταν αποπνικτική και ακόμα και στο σκοτάδι μπορούσε να διακρίνει τις ορδές από κατσαρίδες που σέρνονταν πάνω στο σωρό.

Στις γωνίες του στόματος του Τζέις είχε σχηματιστεί ένα σχεδόν αδιόρατο χαμόγελο. Κρατούσε ακόμα το στιλέτο στο χέρι του. Το μαγικό φως που έβγαζε έριχνε στο πρόσωπό του μια απόκοσμη λάμψη και της θύμιζε τον τρόπο που κρατούσε ο Σάιμον το φακό κάτω απ' το κεφάλι του όταν της έλεγε τρομακτικές ιστορίες, όταν

ήταν κι οι δυο τους έντεκα χρονών. «Ευχαριστούμε», είπε ο Τζέις στον Ραφαέλ. «Μας κάνει μια χαρά».

Το πρόσωπο του αγοριού ήταν χλωμό. «Πηγαίντε εκεί κάτω και κάντε για το φίλο σας ό,τι δεν μπόρεσα εγώ να κάνω για τον αδερφό μου».

Ο Τζέις έβαλε πίσω στη ζώνη του το στιλέτο και κοίταξε την Κλέρι. «Ακολούθησέ με», είπε και γλίστρησε στο άνοιγμα με μια και μόνο κομπή κίνηση, πηδώντας μέσα με τα πόδια. Η Κλέρι κράτησε την ανάσα της, περιμένοντας μια κραυγή πόνου ή έκπληξης, αλλά άκουσε μόνο το απαλό χτύπημα των ποδιών του στο πάτωμα. «Εντάξει», της φώναξε πνιχτά, «Πήδα και θα σε πιάσω».

Κοίταξε τον Ραφαέλ. «Ευχαριστούμε για τη βοήθεια».

Εκείνος δεν είπε τίποτα, μόνο της άπλωσε το χέρι του. Το έπιασε για να ισορροπήσει καθώς ετοιμαζόταν να πηδήξει. Το άφησε όταν πήδηξε μέσα στο άνοιγμα. Πέρασε μόνο μια στιγμή και μετά ο Τζέις την έπιασε. Το φόρεμά της ανέβηκε γύρω απ' τους γοφούς της και τα χέρια του Τζέις τρίφτηκαν στα πόδια της καθώς την έπιασε. Την άφησε αμέσως. «Είσαι καλά;»

Η Κλέρι τράβηξε το φόρεμα, νιώθοντας ευγνωμοσύνη για το σκοτάδι. «Μια χαρά», του είπε.

Ο Τζέις έβγαλε το στιλέτο με τη χλωμή λάμψη απ' τη ζώνη του και το σήκωσε, αφήνοντας το θαμπό του φως να τους δείξει το δρόμο. Στέκονταν σε ένα μικρό, χαμηλοτάβανο χώρο με σπασμένο τσιμεντένιο δάπεδο. Στα σημεία όπου το δάπεδο ήταν σπασμένο ξεχώριζαν κομμάτια λάσπης και η Κλέρι διέκρινε μαύρα παράσιτα να σκαρφαλώνουν στους τοίχους. Μια πόρτα, απ' την

οποία είχε απομείνει μόνο το κούφωμα, οδηγούσε σε ένα άλλο δωμάτιο.

Ένας δυνατός γδούπος την τρόμαξε και γύρισε πίσω της, αντικρίζοντας τον Ραφαέλ να προσγειώνεται με λυγισμένα τα γόνατα, λίγα μέτρα πιο πέρα. Τους είχε ακολουθήσει στο άνοιγμα. Τεντώθηκε και τους χάρισε ένα παρανοϊκό χαμόγελο.

Ο Τζέις ήταν εκνευρισμένος. «Σου είπα...»

«Ναι, ναι», είπε ο Ραφαέλ κουνώντας αδιάφορα το χέρι του. «Και τι μπορείς να κάνεις τώρα; Δεν μπορώ να βγω από εκεί που μπήκαμε και δεν μπορείς να με αφήσεις εδώ να με βρούνε τα τέρατα... έτσι δεν είναι;»

«Μπορεί και να σε αφήσω», είπε ο Τζέις. Ακούστηκε κουρασμένος. Η Κλέρι είδε έκπληκτη ότι οι σκιές κάτω απ' τα μάτια του ήταν πιο έντονες.

Ο Ραφαέλ τους έδειξε. «Πρέπει να πάμε από εκεί, προς τη σκάλα. Μένουν στους πάνω ορόφους. Θα δείτε». Έσπρωξε τον Τζέις περνώντας δίπλα του και βγήκε απ' τη στενή πόρτα. Ο Τζέις τον κοίταξε, κουνώντας το κεφάλι του. «Αρχίζω να τους μισώ στ' αλήθεια τους κοινούς θνητούς».

Το κάτω πάτωμα του ξενοδοχείου ήταν ένας κυκεώνας από δαιδαλώδεις διαδρόμους που οδηγούσαν σε άδειες αποθήκες, ένα έρημο πλυντήριο –με μουχλιασμένες στοίβες από λινές πετσέτες, σωριασμένες μέσα σε σαπισμένα ψάδινα καλάδια– ακόμα και μια απόκοσμη κουζίνα, με πάγκους από ανοξείδωτο ατσάλι που έφταναν μέχρι το βάθος του σκοτεινούωματίου. Οι περισσότερες απ' τις σκάλες ήταν σπασμένες· δεν είχαν σαπίσει, αλλά είχαν επίτηδες καταστραφεί και είχαν γίνει στοίβες από

σανίδια ακουμπισμένα στους τοίχους, με ξέφτια από πλούσια περσικά χαλιά κολλημένα πάνω τους σαν άνθη μαλλιασμένης μούχλας.

Η απουσία σκαλοπατιών προβλημάτιζε την Κλέρι. Τι πρόβλημα είχαν οι βρικόλακες με τα σκαλιά; Βρήκαν τελικά μια σκάλα που έδειχνε απείραχτη, κρυμμένη πίσω από το πλυντήριο. Πρέπει να τη χρησιμοποιούσαν οι καμαριέρες για να ανεβοκατεβάζουν τα ρούχα πριν εγκατασταθούν ανελκυστήρες. Τώρα η σκόνη σχημάτιζε ένα παχύ στρώμα πάνω στο ξύλο, σαν αφράτο, γκριζο χιόνι και η Κλέρι δεν μπόρεσε να κρατήσει το βήχα της.

«Σσς», είπε πνιχτά ο Ραφαέλ. «Θα σε ακούσουν. Είμαστε κοντά στο μέρος που κοιμούνται».

«Κι εσύ πού το ξέρεις;» του ψιθύρισε. Δεν τον είχαν προσκαλέσει να πάει μαζί τους. Ποιος του είχε δώσει το δικαίωμα να της κάνει κήρυγμα για το θόρυβο;

«Το νιώθω», είπε. Η γωνία του ματιού του τρεμούλιασε και η Κλέρι είδε ότι ήταν κι εκείνος εξίσου τρομαγμένος με την ίδια. «Εσύ δεν το νιώθεις;»

Κούνησε το κεφάλι της. Δεν ένιωθε τίποτα, εκτός από ένα αλλόκοτο κρύο. Μετά από την κάψα της νύχτας, η ψύχρα μέσα στο κτίριο ήταν πολύ έντονη.

Στην κορυφή της σκάλας υπήρχε μια πόρτα, πάνω στην οποία ίσα που διακρινόταν η λέξη ΣΑΛΟΝΙ, μετά από χρόνια συσσωρευμένης βρομιάς. Απ' την πόρτα έπescαν κομματάκια σκουριάς όταν την άνοιξε ο Τζέις. Η Κλέρι έσφιξε τα δόντια...

Αλλά δεν έγινε τίποτα. Το δωμάτιο μπροστά τους ήταν άδειο. Βρίσκονταν σε μια μεγάλη σάλα, με ξεφτισμένο χαλί που άφηνε να φανούν οι σανίδες του πατώματος. Κάποτε, στο κέντρο της σάλας βρισκόταν μια εντυπωσι-

ακή σκάλα, με μια κομψή καμπύλη και επιχρυσωμένο κιγκλίδωμα, σκεπασμένη με πλούσια χρυσά και πορφυρά χαλιά. Τώρα, το μόνο που είχε απομείνει ήταν τα πιο ψηλά σκαλιά, που οδηγούσαν στο σκοτάδι. Η σκάλα σταματούσε λίγο πιο πάνω απ' τα κεφάλια τους, στη μέση του δωματίου. Η εικόνα ήταν πολύ σουρεαλιστική, σαν τους πίνακες του Μαγκρίτ που λάτρευε η Τζόσλιν. Θα μπορούσε να λέγεται *Η σκάλα προς το Πουθενά*, σκέφτηκε η Κλέρι.

Η φωνή της ακούστηκε στεγνή, σαν τη σκόνη που σκέπαζε τα πάντα. «Τι πρόβλημα έχουν οι βρικόλακες με τις σκάλες;»

«Τίποτα», είπε ο Τζέις. «Απλώς δεν τις χρειάζονται».

«Είναι ένας τρόπος να δείξουν ότι αυτό το μέρος τους ανήκει» είπε ο Ραφαέλ και τα μάτια του έλαμπαν. Έδειχνε σχεδόν ενθουσιασμένος. Ο Τζέις τον κοίταξε λοξά.

«Έχεις δει ποτέ βρικόλακα, Ραφαέλ;» ρώτησε.

Ο Ραφαέλ τον κοίταξε αφηρημένος. «Ξέρω πώς είναι. Είναι πιο χλωμοί, πιο λεπτοί απ' τους ανθρώπους, αλλά πολύ δυνατοί. Περιπατάνε σαν γάτες και πηδάνε με τη γρηγοράδα των ερπετών. Είναι όμορφοι και φριχτοί. Όπως κι αυτό το μέρος».

«Σου φαίνεται όμορφο;» ρώτησε η Κλέρι μη πιστεύοντας στα αυτιά της.

«Βλέπεις κάτω απ' τη βρομιά την παλιά του δόξα. Σαν μια μεγάλη γυναίκα που ήταν κάποτε όμορφη, αλλά ο χρόνος πήρε την ομορφιά της μαζί του. Φαντάσου αυτή τη σκάλα όπως ήταν κάποτε, με τις λάμπες να τη φωτίζουν, σαν πυγολαμπίδες στο σκοτάδι και τα κιγκλιδώματα γεμάτα κόσμο. Όχι όπως είναι τώρα, έτσι...» σταμάτησε ψάχνοντας για μια λέξη.

«Ακρωτηριασμένη;» πρότεινε στεγνά ο Τζέις.

Ο Ραφαέλ φάνηκε να ξαφνιάζεται σχεδόν, λες και ο Τζέις είχε διακόψει το όνειρό του. Γέλασε τρέμοντας και γύρισε απ' την άλλη.

Η Κλέρι στράφηκε στον Τζέις. «Και πού είναι τώρα; Οι βρικόλακες, εννοώ».

«Μάλλον πάνω. Τους αρέσει να κοιμούνται ψηλά, όπως οι νυχτερίδες. Και είναι σχεδόν ξημέρωμα».

Σαν μαριονέτες με το κεφάλι δεμένο σε σπάγκους, η Κλέρι και ο Ραφαέλ σήκωσαν ταυτόχρονα το κεφάλι τους. Δεν υπήρχε τίποτα άλλο εκτός απ' το βαμμένο ταβάνι, ραγισμένο και μαύρο σε κάποια σημεία σαν να είχε ξεσπάσει μια φωτιά. Μια αφίδα στα αριστερά τους οδηγούσε ακόμα πιο βαθιά μες στο σκοτάδι· οι κολόνες που τη στήριζαν είχαν χαραγμένα μοτίβα φύλλων και λουλουδιών. Τη στιγμή που ο Ραφαέλ κατέβασε το κεφάλι του, μια ουλή, πολύ λευκή σε σχέση με το μελαχρινό του δέρμα, έλαμψε στο λαιμό του, σαν μάτι που μισοκλείνει πονηρά. Η Κλέρι αναρωτήθηκε πώς να την είχε πάθει.

«Καλύτερα να πάμε πίσω στις σκάλες υπηρεσίας», ψιθύρισε. «Νιώθω πολύ εκτεθειμένη εδώ πέρα».

Ο Τζέις κούνησε το κεφάλι του. «Έχεις σκεφτεί ότι όταν φτάσουμε εκεί πρέπει να αρχίσεις να φωνάζεις τον Σάιμον, ελπίζοντας να σε ακούσει;»

Αναρωτήθηκε αν ο φόβος της φάνηκε στην έκφρασή της. «Ε...»

Οι λέξεις της όμως δεν πρόλαβαν να βγουν. Τις διέκοψε μια φρικιαστική κραυγή. Η Κλέρι γύρισε απότομα το κεφάλι.

Ο Ραφαέλ. Είχε εξαφανιστεί, και στη σκόνη δεν είχαν

μείνει ίχνη που να δείχνουν προς τα πού πήγε. Άπλωσε το χέρι της ενστικτωδώς προς τον Τζέις, αλλά εκείνος είχε ήδη αρχίσει να τρέχει προς την αφίδα στο βάθος και τις σκιές που έκρυβε. Δεν τον έβλεπε αλλά ακολούθησε το θαμπό φως του στιλέτου του, σαν ταξιδιώτης που διασχίζει ένα βάλτο ακολουθώντας έναν απατηλό φωσφορισμό των βάλτων.

Πίσω απ' την αφίδα υπήρχε κάτι που πρέπει κάποτε να ήταν μια πολυτελής αίθουσα χορού.

Το κατεστραμμένο πάτωμα ήταν από λευκό μάρμαρο, τόσο άσχημα ραγισμένο που έμοιαζε με μια θάλασσα από επιπλέοντα αρκτικό πάγο. Στους τοίχους υπήρχαν καμπυλωτά μπαλκόνια, με τα κιγκλιδώματά τους σκεπασμένα από σκουριά. Καθρέφτες με χρυσές κορνίζες κρέμονταν ανάμεσά τους, ο καθένας διακοσμημένος με ένα χρυσό κεφάλι του θεού Έρωτα. Στον κολλώδη αέρα κρέμονταν ιστοί αράχνης, σαν αρχαία νυφικά πέπλα.

Ο Ραφαέλ στεκόταν στο κέντρο της αίθουσας, με τα χέρια του κολλημένα στα πλευρά του. Η Κλέρι έτρεξε προς το μέρος του, ενώ ο Τζέις την ακολούθησε πιο προσεκτικά. «Είσαι καλά;» τον ρώτησε λαχανιασμένη η Κλέρι.

Κούνησε αργά το κεφάλι του. «Μου φάνηκε ότι είδα μια κίνηση στις σκιές. Δεν ήταν τίποτα».

«Αποφασίσαμε να πάμε πίσω στη σκάλα υπηρεσίας», είπε ο Τζέις. «Δεν υπάρχει τίποτα σ' αυτό τον όροφο».

Ο Ραφαέλ ένευσε θετικά. «Καλή ιδέα».

Πήγε προς την πόρτα, χωρίς να γυρίσει να κοιτάξει αν τον ακολουθούσαν.

Είχε κάνει μόλις μερικά βήματα, όταν ο Τζέις τον φώναξε: «Ραφαέλ;»

Ο Ραφαέλ γύρισε το κεφάλι απορημένος και ο Τζέις του πέταξε το μαχαίρι του.

Τα αντανακλαστικά του Ραφαέλ ήταν γρήγορα, αλλά όχι αρκετά. Το μαχαίρι τον χτύπησε στο στήθος και η δύναμη της βολής τον παρέσυρε. Τα πόδια του λύγισαν και έπεσε στο πάτωμα βαρύς. Στο θολό φως απ' το μαχαίρι, το αίμα του έμοιαζε μαύρο.

«Τζέις» είπε πνιχτά η Κλέρι, μη πιστεύοντας στα μάτια της, σοκαρισμένη. Είχε πει ότι μισούσε τους κοινούς θνητούς, αλλά ποτέ δεν θα περίμενε...

Καθώς άρχισε να πηγαίνει προς τον Ραφαέλ, ο Τζέις την έσπρωξε βίαια στο πλάι. Όρμησε στο αγόρι και πήγε να αρπάξει το μαχαίρι που εξείχε απ' το στήθος του.

Ο Ραφαέλ όμως ήταν πιο γρήγορος. Έπιασε το μαχαίρι και μετά σύρλιαξε καθώς το χέρι του ήρθε σε επαφή με τη λεπίδα που είχε το σχήμα του σταυρού. Το μαχαίρι έπεσε με κρότο στο μαρμάρινο πάτωμα, με τη λεπίδα του βαμμένη μαύρη. Ο Τζέις κρατούσε με το ένα του χέρι σφιχτά το μπλουζάκι του Ραφαέλ και με το άλλο το στιλέτο Σάνβι. Έλαμπε με ένα φως τόσο αστραφτερό που η Κλέρι διέκρινε τα χρώματα: το ξεφτισμένο μπλε της ταπετσαρίας, τις χρυσές σπίδες στο μαρμάρινο πάτωμα, την κόκκινη κηλίδα που απλωνόταν στο στήθος του Ραφαέλ.

Ο Ραφαέλ, όμως, γελούσε. «Αστόχησες», είπε και χαμογέλασε για πρώτη φορά, αποκαλύπτοντας τους κοφτερούς του κυνόδοντες. «Δεν πέτυχες την καρδιά μου».

Ο Τζέις τον άρπαξε πιο σφιχτά. «Κουνήθηκες την τελευταία στιγμή», είπε. «Δεν ήταν πολύ φρόνιμο».

Ο Ραφαέλ έκανε μια γκριμάτσα και έφτυσε αίμα. Η Κλέρι έκανε ένα βήμα πίσω κοιτάζοντάς τους έντρομη.

«Πότε το κατάλαβες;» ρώτησε ο Ραφαέλ. Η προφορά του ήταν πιο ξεκάθαρη, οι λέξεις του πιο κοφτές και ακριβείς.

«Το μάντεψα από την αυλή», είπε ο Τζέις. «Αλλά σκέφτηκα ότι θα μας έδειχνες το δρόμο και μετά θα μας ορμούσες. Αν παραβιάζαμε το χώρο θα έπανε να ισχύει η Διαθήκη. Καλοστημένο. Αλλά μετά δεν έκανες τίποτα και σκέφτηκα μήπως είχα κάνει λάθος. Μετά όμως είδα την ουλή στο λαιμό σου». Ανασηκώθηκε λίγο, κρατώντας ακόμα το στιλέτο κολλημένο στο λαιμό του Ραφαέλ. «Όταν πρωτοείδα αυτή την αλυσίδα που φοράς, μου φάνηκε σαν αυτές που φοράμε με σταυρουδάκια. Αυτό δεν κάνεις; Όταν πηγαίνεις να δεις την οικογένειά σου; Κρεμάς ένα σταυρουδάκι. Τι αξία έχει μια ουλή ή ένα μικρό σημάδι, αφού εσείς θεραπεύεστε τόσο γρήγορα;»

Ο Ραφαέλ γέλασε. «Αυτό ήταν όλο; Η ουλή;»

«Όταν έφυγες απ' το δίπλα δωμάτιο, δεν άφησες ίχνη στη σκόνη. Τότε βεβαιώθηκα».

«Δεν ήταν ο αδερφός σου που μπήκε μέσα ψάχνοντας τέρατα και δεν βγήκε ποτέ, έτσι;» ρώτησε η Κλέρι ξαφνικά. «Εσύ ήσουν».

«Είστε και οι δύο πολύ έξυπνοι», είπε ο Ραφαέλ. «Αλλά όχι αρκετά έξυπνοι. Κοιτάξτε», είπε δείχνοντας προς το ταβάνι.

Ο Τζέις σκούνησε το χέρι του χωρίς να πάρει το βλέμμα του από τον Ραφαέλ. «Κλέρι. Τι βλέπεις;»

Σήκωσε το κεφάλι της αργά, νιώθοντας τον τρόμο να της σφίγγει το στομάχι.

Φαντάσου αυτή τη σκάλα όπως ήταν παλιά, με τις λάμπες αναμμένες μέχρι πάνω, σαν πυγολαμπίδες στο σκοτάδι και τα μπαλκόνια γεμάτα κόσμο. Ήταν γεμάτα

κόσμο και πάλι, γεμάτα βρικόλακες με νεκρικά λευκά πρόσωπα, και κόκκινα χυμώδη χείλη, να κοιτάνε σκεφτικοί προς το μέρος τους.

Ο Τζέις εξακολουθούσε να κοιτάζει τον Ραφαέλ. «Εσύ τους κάλεσες, έτσι δεν είναι;»

Ο Ραφαέλ χαμογελούσε ακόμα. Το αίμα είχε σταματήσει να αναβλύζει απ' την πληγή στο στήθος του. «Έχει σημασία; Είναι πάρα πολλοί, ακόμα και για σένα, Γουέλαντ».

Ο Τζέις δεν είπε τίποτα. Παρόλο που δεν είχε κουννηθεί, φαινόταν λαχανιασμένος και η Κλέρι ένιωθε σχεδόν την επιθυμία του να σκοτώσει το βρικόλακα που είχε μπροστά του, να χάσει το μαχαίρι στην καρδιά του και να σβήσει για πάντα το σατανικό του χαμόγελο. «Τζέις», είπε προειδοποιητικά. «Μην τον σκοτώσεις».

«Γιατί όχι;»

«Ίσως μπορέσουμε να τον χρησιμοποιήσουμε ως όμηρο».

Ο Τζέις την κοίταξε με απορία. «Όμηρο;»

Τους έβλεπε, όλο και περισσότερους, να γεμίζουν την αψιδωτή είσοδο, να περπατάνε αθόρυβα σαν τους Αδελφούς στην Πόλη των Οστών. Μόνο που οι Αδελφοί δεν είχαν τόσο λευκό και άχρωμο δέρμα, ούτε χέρια που κατέληγαν σε μυτερά, γαμψά νύχια.

Η Κλέρι έβρεξε τα ξεραμένα της χείλη. «Ξέρω τι κάνω. Σήκωσέ τον όρθιο, Τζέις».

Ο Τζέις την κοίταξε και μετά κούνησε το κεφάλι του. «Καλά».

«Δεν είναι αστείο», είπε κοφτά ο Ραφαέλ.

«Βλέπεις κανένα να γελάει;» είπε ο Τζέις και σηκώθηκε όρθιος, τραβώντας τον Ραφαέλ μαζί του, χώνοντας

τη λεπίδα του σιλέτου του ανάμεσα στους ώμους του. «Μπορώ να σκίσω την καρδιά σου το ίδιο εύκολα από δω», είπε. «Αν ήμουν στη θέση σου δεν θα κουνιόμουν ούτε εκατοστό».

Η Κλέρι γύρισε απ' την άλλη για να αντιμετωπίσει τις σκοτεινές μορφές που πλησίαζαν. «Σταματήστε εκεί», είπε. «Γιατί θα μπήξει το σιλέτο στην καρδιά του Ραφαέλ».

Κάτι σαν μουρμουρητό ακούστηκε από το πλήθος, που θα μπορούσε να είναι ψίδυροι ή γέλια. «Σταματήστε», είπε ξανά η Κλέρι και αυτή τη φορά ο Τζέις έκανε κάτι, αν και δεν μπόρεσε να δει τι, που έκανε τον Ραφαέλ να φωνάξει από έκπληξη και πόνο.

Ένας απ' τους βρικόλακες άπλωσε το χέρι του για να σταματήσει τους όμοιούς του που πλησίαζαν. Η Κλέρι τον αναγνώρισε ως το αδύνατο ξανθό αγόρι με το σκουλαρίκι που είχε δει στο πάρτι του Μάγκνους. «Το εννοεί», είπε το αγόρι. «Είναι Κυνηγοί Σκιών».

Άλλος ένας βρικόλακας παραμέρισε το πλήθος και βρέθηκε στο πλάι του –μια όμορφη κοπέλα ασιατικής καταγωγής με μπλε μαλλιά που φορούσε μια ασημένια φούστα. Η Κλέρι αναρωτήθηκε αν υπήρχαν άσχημοι βρικόλακες ή χοντροί. Ίσως να μην έκαναν βρικόλακες τους άσχημους ή ίσως απλά οι άσχημοι να μην ήθελαν να ζήσουν για πάντα. «Κυνηγοί που παραβίασαν την περιοχή μας», είπε. «Είναι έξω απ' την προστασία της Διαθήκης. Λέω να τους σκοτώσουμε –έχουν σκοτώσει αρκετούς δικούς μας ως τώρα».

«Ποιος από σας είναι ο αρχηγός εδώ πέρα;» ρώτησε ο Τζέις με τελείως άχρωμη φωνή. «Βγες μπροστά».

Το κορίτσι έδειξε τα μυτερά του δόντια. «Μη μας

μιλάς εμάς με τη γλώσσα του Κονκλάβιου, Κυνηγέ. Παραβίασες την πολύτιμη Διαθήκη σου μπαίνοντας εδώ μέσα. Ο Νόμος δεν σε προστατεύει πια».

«Αρχετά, Λίλι», είπε κοφτά το ξανθό αγόρι. «Η αρχηγός μας δεν είναι εδώ. Είναι στην Άιντρις».

«Κάποιος πρέπει να σας διοικεί όσο λείπει», είπε ο Τζέις.

Μεσολάβησε μια σιωπή. Οι βρικόλακες στα μπαλκόνια κρέμονταν απ' τις κουπαστές για να ακούσουν καλύτερα. Τελικά, το ξανθό αγόρι είπε: «Ο Ραφαέλ μας διοικεί».

Το κορίτσι με τα μπλε μαλλιά, η Λίλι, ξεφύσηξε αποδοκιμαστικά. «Τζέικομπ...»

«Προτείνω μια ανταλλαγή», είπε βιαστικά η Κλέρι, διακόπτοντας τη διαμάχη της Λίλι και του Τζέικομπ. «Μέχρι τώρα θα πρέπει να έχετε καταλάβει ότι γυρίσατε περισσότεροι από το πάρτι απόψε. Ένας απ' αυτούς είναι ο φίλος μου ο Σάιμον».

Ο Τζέικομπ σήκωσε τα φρύδια του. «Έχεις φίλο βρικόλακα;»

«Δεν είναι βρικόλακας. Ούτε Κυνηγός», πρόσθεσε βλέποντας τα ανοιχτόχρωμα μάτια της Λίλι να μισοκλείνουν καχύποπτα. «Είναι ένας συνηθισμένος άνθρωπος».

«Δεν πήραμε κανέναν άνθρωπο απ' το πάρτι του Μάγκνους. Θα ήταν ενάντια στη Διαθήκη».

«Είχε μεταμορφωθεί σε αρουραίο. Ένα μικρό καφέ αρουραίο», είπε η Κλέρι. «Κάποιος πρέπει να νόμιζε ότι ήταν εξημερωμένος ή...»

Η φωνή της έσβησε αργά. Την κοιτούσαν σαν να ήταν τρελή. Ένωσε την απόγνωση να παγώνει τα κόκαλά

της.

«Για να καταλάβω», είπε η Λίλι. «Προτείνεις να ανταλλάξεις τη ζωή του Ραφαέλ με έναν αρουραίο;»

Η Κλέρι κοίταξε απελπισμένη τον Τζέις. Της έριξε ένα βλέμμα που έλεγε: *Μη με κοιτάς, δική σου ιδέα ήταν.*

«Ναι», είπε προς τους βρικόλακες. «Αυτή την ανταλλαγή προτείνουμε».

Την κοίταξαν επίμονα και τα χλωμά τους πρόσωπα ήταν ανέκφραστα. Υπό άλλες συνθήκες η Κλέρι θα τα περιέγραφε ως μπερδεμένα.

Ένωθε τον Τζέις να στέκεται πίσω της, άκουγε τον τραχύ ήχο της ανάσας του. Αναρωτήθηκε αν έσπαγε το μυαλό του προσπαθώντας να καταλάβει γιατί την είχε αφήσει να τον σύρει εκεί μέσα. Αναρωτήθηκε αν είχε αρχίσει να τη μισεί.

«Αυτό τον αρουραίο εννοείς;»

Η Κλέρι ανοιγόκλεισε τα μάτια της. Ένας άλλος βρικόλακας, ένα αδύνατο μαύρο αγόρι με ράστα μαλλιά είχε βγει μπροστά. Κρατούσε στο χέρι του κάτι, κάτι καφέ που έτρεμε ελαφρώς.

«Σάιμον;» ψιθύρισε.

Ο αρουραίος τσίριξε και άρχισε να χτυπιέται πανικόβλητος στην παλάμη του αγοριού. Εκείνος κοίταξε το αιχμάλωτο τρωκτικό με μια έκφραση αηδίας. «Καλά, νόμιζα ότι ήταν ο Ζέκε. Και αναρωτιόμουν γιατί κάνει σαν βλαμμένο». Κούνησε το κεφάλι του και τα ράστα του τραντάχτηκαν. «Πάρ' τον, φίλε. Με έχει δαγκώσει ήδη πέντε φορές».

Η Κλέρι άπλωσε το χέρι της για να πάρει τον Σάιμον, θέλοντας υπερβολικά να τον αγγίξει. Όμως η Λίλι μπήκε μπροστά της πριν προλάβει να κάνει ούτε βήμα

προς το μέρος του. «Περίμενε», της είπε. «Πώς ξέρουμε ότι δεν θα πάρεις τον αρουραίο και μετά θα σκοτώσεις τον Ραφαέλ;»

«Σου δίνουμε το λόγο μας», είπε βιαστικά η Κλέρι και μετά μούδιασε, περιμένοντας να γελάσουν.

Δεν γέλασε κανείς. Ο Ραφαέλ έβρισε στα ισπανικά. Η Λίλι κοίταξε τον Τζέις.

«Κλέρι», είπε εκείνος. Στη φωνή του υπήρχε ένας τόνος κουρασμένης απόγνωσης. «Είναι ανάγκη...»

«Χωρίς όρκο δεν υπάρχει ανταλλαγή», είπε αμέσως η Λίλι, που αντιλήφθηκε το δισταγμό στη φωνή του. «Έλιοτ, μη δώσεις τον αρουραίο».

Το αγόρι με τα ράστα έσφιξε τα χέρια του γύρω απ' τον Σάιμον, που έχωσε βίαια τα δόντια του στις παλάμες του Έλιοτ. «Ρε φίλε!» φώναξε εκείνος. «Αυτό πόνεσε».

Η Κλέρι βρήκε ευκαιρία να ψιθυρίσει στον Τζέις. «Ορκίσου! Τι πρόβλημα έχεις;»

«Ο όρκος για μας δεν είναι όπως για σας τους κοινούς θνητούς», της απάντησε κοφτά, θυμωμένος. «Θα δεσμευτώ για πάντα σ' αυτόν».

«Ναι; Και τι θα γίνει αν τον αθετήσεις;»

«Δεν θα τον αθετήσω, αυτό είναι το θέμα...»

«Η Λίλι έχει δίκιο», είπε ο Τζέικομπ. «Πρέπει να ορκιστείτε. Ορκιστείτε ότι δεν θα κάνετε κακό στο Ραφαέλ. Ακόμα και αφού σας δώσουμε τον αρουραίο».

«Δεν θα κάνουμε κακό στον Ραφαέλ», είπε αμέσως η Κλέρι. «Ό,τι και να γίνει».

Η Λίλι της χαμογέλασε με επιείκεια. «Δεν ανησυχούμε για σένα». Έριξε μια ματιά με νόημα στον Τζέις, που κρατούσε τον Ραφαέλ τόσο σφιχτά που οι κλειδώσεις του είχαν ασπρίσει. Μια λωρίδα ιδρώτα λέκιαζε το

μπλουζάκι του ανάμεσα στους ώμους του.

«Εντάξει», είπε. «Ορκίζομαι».

«Πες τον όρκο», είπε αμέσως η Λίλι. «Ολόκληρο. Ορκίσου στον Αρχάγγελο».

Ο Τζέις κούνησε το κεφάλι του. «Εσείς πρώτοι».

Οι λέξεις του έπεσαν μες στο σκοτάδι σαν πέτρες, σηκώνοντας ένα κυματιστό μουρμουρητό από το πλήθος. Ο Τζέικομπ φάνηκε να προβληματίζεται η Λίλι να εξοργίζεται. «Δεν υπάρχει περίπτωση, Κυνηγέ».

«Έχουμε τον αρχηγό σας». Η μύτη του μαχαιριού του Τζέις μπήκε πιο βαθιά στο λαιμό του Ραφαέλ. «Και τι έχετε; Έναν αρουραίο».

Ο Σάιμον, εγκλωβισμένος στα χέρια του Έλιοτ, τσίριξε νευριασμένα. Η Κλέρι ήθελε τόσο πολύ να τον αρπάξει, αλλά συγκρατήθηκε. «Τζέις...»

Η Λίλι κοίταξε τον Ραφαέλ. «Αρχηγέ;»

Ο Ραφαέλ είχε το κεφάλι του σκυμμένο, με τις σκούρες μπούκλες να κρύβουν το πρόσωπό του. Ο γιακάς της μπλούζας του ήταν μουσκεμένος από αίμα, που έσταζε μέχρι το γυμνό μελαχρινό του δέρμα. «Μάλλον είναι αρκετά σημαντικός αρουραίος» είπε «για να έρθετε μέχρι εδώ για αυτό. Εσύ, Κυνηγέ, νομίζω ότι πρέπει να ορκιστείς πρώτος».

Η λαβή του Τζέις έγινε ακόμα πιο σφιχτή και τον παρακούνησε. Η Κλέρι είδε τους μυς του να συσπώνται κάτω απ' την μπλούζα, τα δάχτυλά του που είχαν ασπρίσει απ' την ένταση και τις άκρες του στόματός του που έτρεμαν καθώς προσπαθούσε να τιθασει το θυμό του. «Ο αρουραίος είναι κοινός θνητός», είπε κοφτά. «Αν τον σκοτώσετε, παραβιάζετε το Νόμο...»

«Βρίσκεται στη δική μας περιοχή. Οι παραβάτες δεν

προστατεύονται απ' τη Διαθήκη, το ξέρεις αυτό...»

«Εσείς τον φέρατε εδώ», μπήκε στη μέση η Κλέρι.
«Δεν είναι παραβάτης».

«Λεπτομέρειες», είπε ο Ραφαέλ, που χαμογελούσε παρά το μαχαίρι στο λαιμό του. «Άλλωστε, λέτε να μην ξέρουμε τις φήμες, τα νέα που διαδίδονται στον Κόσμο του Σκότους σαν αστραπή, σαν αίμα μέσα στις φλέβες; Ο Βάλενταϊν επέστρεψε. Σε λίγο καιρό δεν θα υπάρχουν ούτε Συνθήκες ούτε Διαθήκη».

Ο Τζέις τίναξε το κεφάλι του. «Πού το άκουσες αυτό;»

Ο Ραφαέλ έκανε μια περιφρονητική γκριμάτσα. «Όλος ο Κόσμος του Σκότους το ξέρει. Πλήρωσε ένα μάγο να φτιάξει μια στρατιά από Ράβενερ μόλις πριν από μια εβδομάδα. Έχει φέρει τους Καταραμένους του να ψάχνουν για το Θανάσιμο Κύπελλο. Όταν το βρει, δεν θα υπάρχει πια αυτή η κίβδηλη ειρήνη μεταξύ μας, μόνο πόλεμος. Κανένας Νόμος δεν θα υπάρχει να με σταματήσει αν θέλω να πετάξω την καρδιά σου στα σκυλιά, Κυνηγέ...»

Η Κλέρι δεν άντεχε άλλο. Όρμησε για να πιάσει τον Σάιμον, σπρώχνοντας τη Λίλι στο πλάι και άρπαξε τον αρουραίο απ' τα χέρια του Έλιοτ. Ο Σάιμον σκαρφάλωσε στον ώμο της και πιάστηκε σφιχτά απ' το μανίκι της.

«Είναι εντάξει» του ψιθύρισε «όλα είναι εντάξει». Παρόλο που ήξερε καλά ότι δεν ήταν. Γύρισε για να τρέξει αλλά ένιωσε δυο χέρια να αρπάζουν το μπουφάν της, συγκρατώντας την. Προσπάθησε να ξεφύγει, αλλά οι προσπάθειές της να τινάξει τα χέρια που την κρατούσαν –τα λεπτά, κοκαλιάρικα χέρια της Λίλι, με τα μαύρα νύχια– εμποδίζονταν απ' το φόβο της μήπως ρίξει κάτω

τον Σάιμον, που είχε γαντζωθεί με νύχια και με δόντια απ' το μπουφάν της. «Άφησέ με!» ούρλιαξε κλοτσώντας τη Λίλι. Ένωσε το πόδι της να την πετυχαίνει με δύναμη και η Λίλι φώναξε από οργή και πόνο. Τίναξε το χέρι της μπροστά, χτυπώντας το μάγουλο της Κλέρι με τόση δύναμη, που την έκανε να παραπατήσει.

Έκανε μερικά βήματα και παραλίγο να πέσει. Άκουσε τον Τζέις να φωνάζει το όνομά της και είδε ότι είχε αφήσει τον Ραφαέλ και έτρεχε προς το μέρος της. Η Κλέρι προσπάθησε να πάει προς τα εκεί, αλλά ένωσε τον Τζέικομπ να μπήγει τα χέρια του στους ώμους της.

Η Κλέρι έβγαλε μια φωνή, αλλά ο ήχος χάθηκε κάτω από ένα ουρλιαχτό, καθώς ο Τζέις, βγάζοντας ένα απ' τα φιαλίδια απ' την τσέπη του, πέταξε προς το μέρος της το περιεχόμενό του. Ένωσε κάτι παγωμένο στο πρόσωπό της και άκουσε τον Τζέικομπ να ουρλιάζει καθώς το νερό άγγιξε το δέρμα του. Απ' τα δάχτυλά του βγήκε καπνός και άφησε την Κλέρι ουρλιάζοντας σαν ζώο. Η Λίλι φώναξε το όνομά του και πήγε προς το μέρος του. Μέσα στον πανικό, η Κλέρι ένωσε κάποιον να πιάνει τον καρπό της. Τινάχτηκε για να αποφύγει το χέρι.

«Σταμάτα –χαζό– εγώ είμαι!» είπε στο αυτί της ο Τζέις λαχανιασμένος.

«Α!» χαλάρωσε για μια στιγμή, μετά όμως τινάχτηκε πάλι, βλέποντας μια οικεία φυσιογνωμία να πλησιάζει πίσω απ' τον Τζέις. Φώναξε και ο Τζέις έσκυψε και γύρισε τη στιγμή ακριβώς που ο Ραφαέλ πηδούσε κατά πάνω του, με γυμνά δόντια, γρήγορος σαν γάτα. Τα δόντια του έσκισαν μέχρι κάτω το μπλουζάκι του Τζέις που απομακρυνόταν παραπατώντας. Ο Ραφαέλ τραβήχτηκε πάνω του σαν αιμοβόρα αράχνη, με τα δόντια να

κατευθύνονται στο λαιμό του Τζέις. Η Κλέρι έφαχνε σαν τρελή στην τσάντα της για να βρει το μαχαίρι που της είχε δώσει ο Τζέις...

Μια μικρή καφετιά μορφή γλίστρησε στο πάτωμα, ανάμεσα απ' τα πόδια της Κλέρι και όρμησε στον Ραφαέλ.

Ο Ραφαέλ ούρλιαξε. Ο Σάιμον κρεμόταν απ' το μπράτσο του, με τα κοφτερά ποντικίσια δόντια του χωμένα βαθιά στη σάρκα του βρικόλακα. Ο Ραφαέλ άφησε τον Τζέις, πέφτοντας προς τα πίσω, αιμορραγώντας καθώς ένας χείμαρρος από βρισιές στα ισπανικά εξακοντιζόταν απ' το στόμα του.

Ο Τζέις έμεινε με ανοιχτό το στόμα. «Παλιο...»

Ξαναβρίσκοντας την ισορροπία του, ο Ραφαέλ τράβηξε τον αουραίο από πάνω του και το πέταξε στο μαρμάρινο πάτωμα. Ο Σάιμον έβγαλε μια μικρή κραυγή πόνου και μετά έτρεξε προς την Κλέρι. Εκείνη έσκυψε και τον σήκωσε, κρατώντας τον κοντά στο στήθος της, όσο πιο σφιχτά μπορούσε χωρίς να τον λιώσει. Ένιωθε την καρδούλα του να βροντοχτυπάει πίσω απ' τα δάχτυλά της. «Σάιμον», ψιθύρισε. «Σάιμον...»

«Δεν έχουμε καιρό για τέτοια. Κράτα τον καλά», είπε ο Τζέις, πιάνοντας το μπράτσο της με πολλή δύναμη. Στο άλλο χέρι κρατούσε ένα στιλέτο σεράφ. «Κουνήσου».

Άρχισε να τη σπρώχνει και να την τραβάει προς την άκρη του πλήθους. Οι βρικόλακες τραβήχτηκαν μακριά απ' τη λάμψη του σπαθιού συρίζοντας σαν γάτες καθώς ο Τζέις το κράδαινε εναντίον τους.

«Αρχετὰ μείνατε αμέτοχοι!» φώναξε ο Ραφαέλ. Απ' το χέρι του ανέβλυζε αίμα, τα χείλη του είχαν τραβηχτεί αποκαλύπτοντας τους κοφτερούς του κοπτήρες. Αγριο-

κοίταξε τους βρικόλακες που είχαν συσπειρωθεί, μπερδεμένοι. «Πιάστε τους εισβολείς!» φώναξε. «Σκοτώστε τους και τους δύο –και τον αρουραίο!»

Οι βρικόλακες άρχισαν να πηγαίνουν προς τον Τζέις και την Κλέρι, κάποιοι περπατώντας, κάποιοι γλιστρώντας στο μάρμαρο, άλλοι πετώντας απ' τα μπαλκόνια, σαν μαύρες νυχτερίδες. Ο Τζέις επιτάχυνε καθώς ξέφυγαν απ' το πλήθος και άρχισαν να πηγαίνουν προς τον τοίχο. Η Κλέρι διαμαρτυρήθηκε και έστριψε λίγο το κεφάλι της για να τον κοιτάξει. «Μήπως πρέπει να σταθούμε πλάτη με πλάτη;»

«Τι; Γιατί;»

«Ξέρω γω; Στις ταινίες έτσι κάνουν σε τέτοιες... περιστάσεις».

Ένωσε να τραντάζεται. Φοβόταν; Όχι, γελούσε. «Καλά», είπε πνιχτά, «είσαι η πιο...»

«Πιο τι;» ρώτησε αγανακτισμένη. Υποχωρούσαν ακόμα, προσέχοντας πού πατάνε για να αποφύγουν τα σπασμένα έπιπλα και τα μάρμαρα που γέμιζαν το πάτωμα. Ο Τζέις κράδαινε το σπαθί ψηλά πάνω απ' τα κεφάλια τους. Η Κλέρι έβλεπε τους βρικόλακες να τους πλησιάζουν μέχρι τις άκρες του φωτεινού κύκλου που διέγραφε το σπαθί. Αναρωτήθηκε για πόσο ακόμα θα τους κρατούσε μακριά.

«Τίποτα», της είπε. «Απλώς αυτή δεν είναι περίσταση, εντάξει; Αυτή τη λέξη τη χρησιμοποιώ όταν τα πράγματα γίνονται πολύ άσχημα».

«Πολύ; Και αυτό δηλαδή δεν είναι πολύ; Τι ήθελες να γίνει, μια πυρηνική...»

Τσίριξε καθώς η Λίλι, προσπερνώντας το φως, όρμησε στον Τζέις με τα δόντια προτεταμένα σε μια φονική

γκριμάτσα. Ο Τζέις έβγαλε το δεύτερο στιλέτο απ' τη ζώνη του και το πέταξε στον αέρα. Η Λίλι έπεσε προς τα πίσω ουρλιάζοντας, με μια μακριά πληγή στο μπράτσο της. Καθώς σηκώθηκε παραπατώντας, οι άλλοι βρικόλακες την περικύκλωσαν προστατευτικά. Ήταν τόσο πολλοί, σκέφτηκε η Κλέρι, τόσο πολλοί...

Ψαχούλεψε τη ζώνη της, σφίγγοντας τη λαβή του μαχαιριού. Το ένιωθε τόσο κρύο στο χέρι της, τόσο ξένο. Δεν ήξερε πώς να χρησιμοποιεί μαχαίρι ως όπλο. Δεν είχε καν χτυπήσει ποτέ κανέναν, πόσο μάλλον να μαχαιρώσει κάποιον. Είχε μάλιστα κάνει κοπάνα τη μέρα που είχαν μάθει στη γυμναστική πώς να αποक्रούουν ληστές και βιαστές με συνηθισμένα αντικείμενα όπως κλειδιά αυτοκινήτου και μολύβια. Έβγαλε το μαχαίρι, το σήκωσε με χέρι που έτρεμε...

Και τότε τα παράθυρα έσπασαν ρίχνοντας προς τα μέσα ένα ποτάμι από σπασμένα γυαλιά. Άκουσε τον εαυτό της να ουρλιάζει, είδε τους βρικόλακες —ούτε ένα μέτρο μακριά τους— να γυρνάνε ξαφνιασμένοι, με τα πρόσωπά τους έκπληκτα και τρομαγμένα. Απ' τα θρυμματισμένα παράθυρα όρμησαν μέσα δεκάδες λείες σκυφτές μορφές, με τέσσερα πόδια και τρίχωμα, που σκόρπιζε σπασμένα γυαλιά και τη λάμψη του φεγγαριού στο πάτωμα. Τα μάτια τους ήταν μια γαλάζια φωτιά και από τα λαρύγγια τους έβγαινε ένα συντονισμένο υπόκωφο μουγκρητό που έμοιαζε με το βαθύ βογκητό ενός καταρράχτη.

Λύκοι.

«Αυτό όμως» είπε ο Τζέις «είναι σίγουρα μια περίσταση».

15

ιλιγγος

Οι λύκοι ήταν σκυφτοί σε θέση επίθεσης, γρυλλίζοντας και οι βρικόλακες, ξαφνιασμένοι, οπισθοχωρούσαν. Μόνο ο Ραφαέλ έμεινε στη θέση του. Έσφιγγε ακόμα το χτυπημένο του χέρι και το μπλουζάκι του ήταν μια λασπωμένη μάζα από αίμα και σκόνη. “Λος Νίνος ντε Λα Λούνα” είπε πνιχτά. Ακόμα και η Κλέρι που ήξερε ελάχιστα ισπανικά κατάλαβε τι είχε πει. Τα παιδιά του Φεγγαριού –λυκάνθρωποι. «Νόμιζα ότι μισιούνταν μεταξύ τους», ψιθύρισε στον Τζέις. «Οι λυκάνθρωποι με τους βρικόλακες».

«Καλά νόμιζες. Δεν μπαίνουν ποτέ ο ένας σε λημέρι του άλλου. Ποτέ. Το απαγορεύει η Διαθήκη». Το ύφος του ήταν σχεδόν αγανακτισμένο. «Πρέπει να συνέβη κάτι. Αυτό δεν είναι καλό. Δεν είναι καθόλου καλό».

«Τι διαφορά έχει με πριν;»

«Έχει» είπε «γιατί θα βρεθούμε στη μέση ενός πολέμου».

«ΠΩΣ ΤΟΛΜΑΤΕ ΝΑ ΜΠΑΙΝΕΤΕ ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΜΑΣ;» ούρ-

λιαξε ο Ραφαέλ. Το πρόσωπό του ήταν πορφυρό, ποτισμένο με αίμα.

Ο μεγαλύτερος απ' τους λύκους, ένα ριγωτό γκριζό τέρας με δόντια σαν καρχαρία έβγαλε ένα λαχανιασμένο καγχασμό σαν σκύλος. Καθώς πλησίαζε, από το ένα βήμα στο άλλο έμοιαζε να αλλάζει και να μεταμορφώνεται, σαν ένα κύμα που σηκώνεται και τραβιέται. Έγινε ένας ψηλός, πολύ μυώδης άνδρας με μακριά μαλλιά που κρέμονταν μπερδεμένα σαν σκοινιά. Φορούσε τζιν και ένα χοντρό δερμάτινο μπουφάν και είχε ακόμα κάτι λυκίσιο στην κορμοστασιά του, στο αδύνατο, κουρασμένο του πρόσωπο. «Δεν ήρθαμε για σφαγή», είπε. «Ήρθαμε για το κορίτσι».

Ο Ραφαέλ κατάφερε να πάρει μια έκφραση έκπληξης και οργής ταυτόχρονα. «Ποιο;»

«Το θνητό κορίτσι», είπε ο λυκάνθρωπος απλώνοντας το σφιχτό του χέρι προς την Κλέρι.

Η Κλέρι ήταν πολύ σοκαρισμένη για να κουνηθεί. Ο Σάιμον, που χοροπηδούσε στις παλάμες της, έμεινε ακίνητος. Πίσω της ο Τζέις μουρμούρισε κάτι που δεν ακούστηκε κι πολύ ευγενικό. «Δεν μου είπες ότι είχες φίλους λυκανθρώπους». Διέκρινε έναν αδιόρατο τόνο στη φωνή του. Ήταν εξίσου ξαφνιασμένος με εκείνη.

«Δεν έχω».

«Δεν είναι καθόλου καλό αυτό».

«Το ξαναείπες αυτό».

«Το ξέρω».

«Τζέις», είπε η Κλέρι και τραβήχτηκε κοντά του. «Με κοιτάνε όλοι».

Όλα τα κεφάλια ήταν γυρισμένα προς το μέρος της' οι περισσότεροι έδειχναν έκπληκτοι. Τα μάτια του Ρα-

φαέλ ήταν μισόκλειστα. Γύρισε αργά αργά προς το λυκάνθρωπο. «Δεν μπορείτε να την πάρετε. Παραβίασε το χώρο μας γι' αυτό είναι δικιά μας».

Ο λυκάνθρωπος γέλασε. «Πολύ χαίρομαι που το βλέπεις έτσι», είπε και όρμησε. Το σώμα του ρίγησε στη μέση του αέρα και έγινε και πάλι λύκος, με ανασηκωμένο το τρίχωμα, ανοιχτά τα σαγόνια, έτοιμος να σκίσει το θύμα του. Χτύπησε με ορμή τον Ραφαέλ στο στήθος και έπεσαν κάτω σε μια θανάσιμη μάχη. Χωρίς να χάσουν στιγμή, οι βρικόλακες επιτέθηκαν με οργισμένα ουρλιαχτά στους λυκάνθρωπους, που τους περίμεναν στη μέση της αίθουσας έτοιμοι για όλα.

Ο θόρυβος δεν είχε καμία σχέση με οτιδήποτε είχε ακούσει η Κλέρι ως τότε. Αν οι εικόνες της κόλασης του Μπος είχαν ήχο, θα ήταν σίγουρα κάτι τέτοιο.

Ο Τζέις σφύριξε. «Δεν είναι και πολύ καλό βράδυ για τον Ραφαέλ».

«Και τι έγινε;» η Κλέρι δεν μπορούσε να συμπονώσει το βρικόλακα. «Εμείς τι κάνουμε;»

Ο Τζέις κοίταξε γύρω τους. Ήταν παγιδευμένοι σε μια γωνία δίπλα απ' την αφρισμένη μάζα της μάχης. Παρόλο που προς το παρόν τους αγνοούσαν, αυτό δεν θα κρατούσε για πολύ. Πριν η Κλέρι προλάβει να πει αυτή τη σκέψη δυνατά, ο Σάιμον τινάχτηκε ξαφνικά με δύναμη απ' την αγκαλιά της και πήδηξε στο πάτωμα. «Σάιμον!» φώναξε καθώς ο αρουραίος έτρεχε προς τη γωνία, σε μια στοίβα από σαπισμένες βελούδινες κουρτίνες. «Σάιμον, σταμάτα!»

Ο Τζέις ανασήκωσε τα φρύδια του. «Τι στο καλό...» είπε και άρπαξε το χέρι της τραβώντας την προς τα πίσω. «Κλέρι, μην προσπαθήσεις να τον πιάσεις. Το σκά-

ει. Είναι αρουραίος. Αυτό κάνουν τα τρωκτικά».

Του έριξε ένα άγριο βλέμμα. «Δεν είναι τρωκτικό. Είναι ο Σάιμον. Και δάγκωσε το βρικόλακα για σένα, αγάριστο γουρούνι».

Τίναξε το χέρι της και έτρεξε πίσω απ' τον Σάιμον, που είχε τρυπώσει στην άκρη της στοίβας με τις κουρτίνες και τσίριζε ενθουσιασμένος, τραβώντας τις. Καταλαβαίνοντας επιτέλους τι ήθελε να της πει, η Κλέρι παραμέρισε τις κουρτίνες. Ήταν γλοιώδεις απ' τη μούχλα, αλλά πίσω τους υπήρχε...

«Μια πόρτα», είπε λαχανιασμένη. «Πανέξυπνος αρουραίος».

Ο Σάιμον τσίριξε ντροπαλά καθώς η Κλέρι τον έπιασε και τον σήκωσε. Ο Τζέις ήταν ακριβώς πίσω της. «Μάλιστα. Πόρτα. Ανοίγει όμως;»

Η Κλέρι άρπαξε το πόμολο και γύρισε προς το μέρος του, απογοητευμένη. «Είναι κλειδωμένη. Ή έχει κολλήσει».

Ο Τζέις έπεσε με δύναμη πάνω στην πόρτα. Δεν κουνήθηκε καν. Έβρισε. «Ο ώμος μου καταστράφηκε. Πρέπει να γίνεις η νοσοκόμα μου μέχρι να γίνω καλά».

«Μπορείς να σπάσεις την πόρτα σε παρακαλώ;»

Ο Τζέις κοίταξε πίσω της με ορθάνοιχτα μάτια. «Κλέρι...»

Η Κλέρι γύρισε το κεφάλι της. Ένας μεγαλόσωμος λύκος είχε ξεφύγει απ' τη μάχη και έτρεχε προς το μέρος της, με τα αυτιά κολλημένα στο στενό του κεφάλι. Ήταν τεράστιος, γκριζόμαυρος με σκούρα στίγματα, και μια μακριά κόκκινη γλώσσα που κρεμόταν έξω απ' το στόμα του. Η Κλέρι ούρλιαξε. Ο Τζέις έπεσε ξανά πάνω στην πόρτα, βρίζοντας. Η Κλέρι άπλωσε το χέρι της στη

ζώνη της, έβγαλε το στιλέτο και το πέταξε.

Δεν είχε πετάξει ποτέ στη ζωή της κάποιο όπλο, δεν είχε καν σκεφτεί να το κάνει. Η πιο στενή επαφή που είχε με όπλα ήταν όταν τα ζωγράφιζε και έτσι ξαφνιάστηκε περισσότερο από όλους τους άλλους όταν το στιλέτο έσκισε τον αέρα, αν και τρέμοντας ελαφρώς, και χτύπησε το λυκάνθρωπο στο πλευρό.

Το τέρας ούρλιαξε, κόβοντας λίγο ταχύτητα, αλλά τρεις απ' τους συντρόφους του έτρεχαν ήδη προς το μέρος τους. Ο ένας σταμάτησε στο πλάι του πληγωμένου θηρίου, αλλά οι άλλοι δύο πλησίαζαν επικίνδυνα. Η Κλέρι ούρλιαξε ξανά ενώ ο Τζέις έπεσε πάλι πάνω στην πόρτα με όλη του τη δύναμη. Η πόρτα υποχώρησε με έναν εκκωφαντικό κρότο από σκουριά και ξύλο που σπάει. «Τρίτη και φαρμακερή», μουρμούρισε λαχανιασμένος, κρατώντας τον ώμο του. Όρμησε στο σκοτάδι πίσω απ' τη σπασμένη πόρτα και άπλωσε ανυπόμονα το χέρι του. «Κλέρι, κουνήσου»

Έτρεξε πίσω του λαχανιασμένη και έκλεισε την πόρτα, τη στιγμή που δυο βαριά σώματα έπεφταν πάνω στο ξύλο. Έψαξε να βρει το σύρτη αλλά είχε σπάσει από την παραβίαση του Τζέις.

«Σχύψε», της είπε και μόλις έσκυψε, το ραβδί του μαστίγωσε τον αέρα, χαράζοντας σκούρες γραμμές στο μουχλιασμένο ξύλο της πόρτας. Γύρισε το κεφάλι της για να δει τι είχε γράψει: ένα ημικύκλιο σαν δρεπάνι, τρεις παράλληλες γραμμές και ένα αστέρι με ακτίνες: *Αντοχή εναντίον των διωκτών.*

«Έχασα το στιλέτο σου», του είπε. «Συγγνώμη».

«Συμβαίνουν αυτά». Έβαλε το ραβδί στην τσέπη του. Άκουσε πίσω τους τους αχνούς γδούπους καθώς οι λύ-

κοι προσπαθούσαν να ρίξουν την πόρτα ξανά και ξανά, αλλά αυτή δεν υποχωρούσε. «Ο ρούνος θα τους συγκρατήσει, αλλά όχι για πολύ. Καλύτερα να βιαστούμε».

Κοίταξε προς τα πάνω. Βρίσκονταν σε ένα υγρό πέραςμα' μια στενή σκάλα οδηγούσε προς τα πάνω, στο σκοτάδι. Τα σκαλιά ήταν ξύλινα και τα κιγκλιδώματα γεμάτα σκόνη. Ο Σάιμον έβγαλε τη μουσούδα του απ' την τσέπη του μπουφάν της και τα μαύρα ματάκια του γυάλιζαν στο θαμπό σκοτάδι. «Εντάξει», είπε στον Τζέις, «εσύ πρώτος».

Ο Τζέις την κοίταξε σαν να ήθελε να της χαμογελάσει αλλά ήταν πολύ κουρασμένος. «Ξέρεις ότι μου αρέσει να είμαι πρώτος», είπε. «Πρόσεχε όμως», πρόσθεσε, «δεν είμαι σίγουρος ότι μας αντέχουν τα σκαλιά».

Ούτε η Κλέρι ήταν σίγουρη. Τα σκαλιά έτριζαν και βογκούσαν κάτω απ' το βάρος τους, σαν γριά που παραπονιέται για τον πόνο και τα γεράματα. Η Κλέρι έπιασε την κουπαστή για να ισορροπήσει και ένα κομμάτι της έσπασε, κάνοντάς τη να φωνάξει και να εισπράξει ένα εξαντλημένο γέλιο απ' τον Τζέις. Έπιασε το χέρι της. «Έλα. Σιγά σιγά».

Ο Σάιμον έκανε έναν ήχο που έμοιαζε πολύ ειρωνικός για αρουραίο. Ο Τζέις δεν έδειξε ότι το άκουσε. Ανέβαιναν τα σκαλιά όσο πιο γρήγορα τολμούσαν. Η σκάλα ανέβαινε σπειροειδώς, διασχίζοντας κατακόρυφα το κτίριο. Πέρασαν κάμποσους ορόφους αλλά δεν υπήρχε πόρτα. Είχαν φτάσει στο τέταρτο επίπεδο όταν μια πνιχτή έκρηξη τράνταξε τη σκάλα και ένα σύννεφο σκόνης έφτασε μέχρι τα μάτια τους.

«Έσπασαν την πόρτα», είπε σοβαρά ο Τζέις. «Διάολε! Νόμιζα ότι θα κρατούσε περισσότερο».

«Πρέπει να τρέξουμε;» ρώτησε η Κλέρι.

«Ναι», είπε και όρμησαν στη σκάλα, που έτριζε και έτρεμε κάτω απ' τα βήματά τους, ενώ τα καρφιά έβγαιναν απ' τη θέση τους σαν σφαίρες. Είχαν φτάσει στο πέμπτο επίπεδο —άκουγε το απαλό ντουπ ντουπ απ' τις πατούσες των λύκων στο βάθος αν και μπορεί να ήταν και η ιδέα της. Ήξερε ότι δεν υπήρχε κανείς πίσω της, αλλά τα ρουθουνίσματα και τα γρυλίσματα πλησίαζαν και δυνάμωναν και ήταν φρικτά κι αληθινά.

Το έκτο επίπεδο φάνηκε μπροστά τους και σχεδόν πέταξαν πάνω του. Η Κλέρι ήταν λαχανιασμένη, η ανάσα της πονούσε μέσα στα πνευμόνια της αλλά κατάφερε να ζητωκραυγάσει αδύναμα όταν είδε την πόρτα. Ήταν βαριά, ατσάλινη, στερεωμένη με καρφιά, αλλά κρατιόταν ανοιχτή με ένα τούβλο. Δεν πρόλαβε καν να αναρωτηθεί γιατί, όταν Τζέις την έσπρωξε για να βγει και την έκλεισε με δύναμη πίσω τους. Άκουσε ένα καθησυχαστικό κλικ. *Ευχαριστώ Θεούλη μου, σκέφτηκε.*

Μετά γύρισε πίσω της.

Ο νυχτερινός ουρανός έλαμπε πάνω απ' το κεφάλι της, με αστέρια διάσπαρτα σαν μια χούφτα διαμάντια. Δεν ήταν μαύρος, αλλά ένα διαυγές σκούρο μπλε, το χρώμα της αυγής που πλησιάζει. Στέκονταν πάνω σε μια έρημη ταράτσα γεμάτη καμινάδες χτισμένες με τούβλα. Ένα παλιό υδραγωγείο, μαύρο απ' την αχρηστία, στεκόταν σε ένα υπερυψωμένο βάθρο σε μια γωνία· ένας βαρύς μουσαμάς σκέπαζε μια άμορφη μάζα σκουπιδιών σε μια άλλη. «Από δω πρέπει να μπαινοβγαίνουν», είπε ο Τζέις, κοιτάζοντας την πόρτα. Η Κλέρι τον έβλεπε ξεκάθαρα στο ημίφως, με τις γραμμές της αγωνίας γύρω απ' τα μάτια του σαν λεπτές χαρακιές. Το αίμα στα ρού-

χα του, αν και το περισσότερο ήταν του Ραφαέλ ήταν μαύρο. «Πετάνε μέχρι εδώ. Αν και εμάς δεν μας βοηθάει και πολύ».

«Μπορεί να υπάρχει σκάλα κινδύνου», πρότεινε η Κλέρι. Πήγαν προσεκτικά μέχρι την άκρη της σκεπής. Της Κλέρι δεν της άρεσαν ποτέ τα ύψη και η θέα στο δρόμο από το ύψος των δέκα ορόφων έκανε το στομάχι της να σφιχτεί. Το ίδιο και η θέα της σκάλας κινδύνου, μιας διαστρεβλωμένης, αχρηστευμένης μάζας από μέταλλο που κρεμόταν στο πλάι της πρόσοψης του ξενοδοχείου. «Μάλλον όχι», είπε. Κοίταξε πίσω την πόρτα απ' όπου είχαν βγει. Κουνιόταν και το πόμολο τραντάζονταν βίαια. Θα κρατούσε ελάχιστα λεπτά ακόμα, μπορεί και λιγότερο.

Ο Τζέις έκρυψε με τις παλάμες του τα μάτια του. Ο πηχτός αέρας της πόλης τους έπνιγε και η Κλέρι ένωσε το λαιμό της να ανατριχιάζει. Έβλεπε τον ιδρώτα να τρέχει στο σβέρκο του Τζέις. Ευχήθηκε να έβρεχε. Η βροχή θα έσπαγε αυτή τη γλοιώδη σαπουνόφουσκα της ζέστης.

Ο Τζέις μουρμουρούσε στον εαυτό του. «Σκέψου, Γουέλαντ, σκέψου...»

Κάτι άρχισε να παίρνει μορφή στο πίσω μέρος του μυαλού της Κλέρι. Ένας ρούνος εμφανίστηκε πίσω απ' τις βλεφαρίδες της: δυο ανάποδα τρίγωνα, ενωμένα από μια γραμμή —ένας ρούνος σαν φτερά...

«Αυτό είναι», είπε ο Τζέις κατεβάζοντας τα χέρια του και για μια έκπληκτη στιγμή, η Κλέρι νόμισε ότι είχε διαβάσει τη σκέψη της. Ήταν αναφοκοκκινισμένος, οι χρυσές σπίδες στα μάτια του έλαμπαν. «Δεν το πιστεύω ότι δεν το σκέφτηκα νωρίτερα». Όρμησε στην άλλη άκρη

της ταράτσας και γύρισε το κεφάλι του για να την κοιτάξει. Εκείνη στεκόταν ακόμα ζαλισμένη, με το κεφάλι της γεμάτο αστραφτερές εικόνες. «Έλα, Κλέρι!»

Τον ακολούθησε, διώχνοντας τις εικόνες των ρούνων απ' το μυαλό της. Ο Τζέις είχε φτάσει στο μουσαμά και τον τραβούσε απ' την άκρη. Υποχώρησε, αποκαλύπτοντας όχι σκουπίδια, αλλά γυαλιστερό χρώμιο, επεξεργασμένο δέρμα και αστραφτερή μπογιά. «Μηχανές;»

Ο Τζέις έτρεξε προς το πιο κοντινό, μια τεράστια κόκκινη Χάρλεϊ με χρυσές φλόγες στο ντεπόζιτο και τους προφυλακτήρες. Ανέβηκε πάνω και την κοίταξε. «Έλα!»

Η Κλέρι δίστασε. «Με δουλεύεις. Ξέρεις να το οδηγήσεις αυτό το πράγμα; ούτε κλειδιά δεν έχεις!»

«Δεν χρειάζομαι κλειδιά», της εξήγησε με ανεξάντλητη υπομονή. «Λειτουργεί με δαιμονική ενέργεια. Θα ανέβεις ή θες να οδηγήσεις άλλο μόνη σου;»

Η Κλέρι ανέβηκε μουδιασμένη πίσω του. Κάπου, στο πίσω μέρος του μυαλού της μια μικροσκοπική φωνούλα της έλεγε πόσο μεγάλο λάθος έκανε.

«Ωραία», είπε ο Τζέις. «Τώρα κρατήσου πάνω μου». Το έκανε, νιώθοντας τους κοιλιακούς του να σφίγγουν όταν έσκυψε μπροστά και έβαλε την άκρη του ραβδιού του στη μίζα. Προς μεγάλη της έκπληξη ένωσε τη μηχανή να ζωντανεύει. Ο Σάιμον τσίριξε δυνατά μέσα από την τσέπη της.

«Μην ανησυχείς», του είπε όσο πιο καθησυχαστικά μπορούσε. «Τζέις!» φώναξε για να ακουστεί πάνω απ' τον ήχο της μηχανής. «Τι κάνεις;»

Της φώναξε κάτι που έμοιαζε με: «Πατάω τσοκ».

Η Κλέρι ανοιγόκλεισε τα μάτια της, απορημένη. «Τέ-

λος πάντων, κάνε γρήγορα! Η πόρτα...»

Την ίδια στιγμή η πόρτα άνοιξε διάπλατα με έναν εκκωφαντικό ήχο, βγαίνοντας απ' τους μεντεσέδες της. Από μέσα ξεπήδησαν λύκοι, που έτρεξαν πάνω στη σκεπή, πηγαίνοντας κατά πάνω τους. Από πάνω τους πετούσαν οι βρικόλακες, συρίζοντας και σκληρίζοντας, γεμίζοντας τη νύχτα με κραυγές αρπακτικών.

Ένωσε το μπράτσο του Τζέις να τινάζεται και η μηχανή όρμησε μπροστά, κάνοντας το στομάχι της να κολλήσει στα πνευμόνια της. Πιάστηκε σπασμωδικά από τη ζώνη του Τζέις καθώς εκτοξεύθηκαν μπροστά, με τα λάστιχα να τσιρίζουν στο τσιμέντο, σκορπώντας τους λύκους δεξιά κι αριστερά. Άκουσε τις κραυγές τους καθώς πηδούσαν για να τους αποφύγουν, άκουσε τον Τζέις να φωνάζει κάτι αλλά οι λέξεις του χάθηκαν κάτω απ' τον ήχο των τροχών, του αέρα και της μηχανής. Η άκρη της σκεπής ερχόταν προς το μέρος τους πολύ πολύ γρήγορα και η Κλέρι ήθελε να κλείσει τα μάτια της αλλά κάτι την έκανε να τα κρατήσει ορθάνοιχτα καθώς η μηχανή προσπέρασε το παραπέτο και άρχισε την ελεύθερη πτώση της προς το χώμα, δέκα πατώματα πιο κάτω.

Αν η Κλέρι τσίριξε, δεν το θυμόταν. Ήταν σαν την πρώτη στροφή σε ένα τρενάκι του λούνα παρκ, όταν οι ράγες χάνονται απότομα και νιώθεις να βρίσκεσαι στον αέρα, κουνώντας ανίσχυρος τα χέρια σου, με το στομάχι κολλημένο στο λαιμό σου. Όταν η μηχανή ισορρόπησε με ένα τίναγμα και μια κλοτσιά, η Κλέρι δεν ξαφνιάστηκε και πολύ. Αντί να πέφτουν προς τα κάτω, τώρα πετούσαν πάνω, προς τα διάσπαρτα διαμάντια του ουρανού.

Η Κλέρι κοίταξε πίσω της και είδε ένα μπουλούκι βρικολάκων να στέκονται στην ταράτσα του ξενοδοχείου, περικυκλωμένοι από λύκους. Γύρισε το κεφάλι — αν μπορούσε να μην ξαναδει αυτό το ξενοδοχείο ποτέ στη ζωή της θα το έκανε.

Ο Τζέις ούρλιαζε από ανακούφιση και ενθουσιασμό. Η Κλέρι έσκυψε κοντά του, κρατώντας τον σφιχτά. «Η μητέρα μου πάντα μου έλεγε ότι αν ανέβαινα σε μηχανή με αγόρι θα με σκότωνε!» του φώναξε γιά να ακουστεί πάνω απ' τον αέρα που σφύριζε στα αυτιά της και τον εκκωφαντικό βρυχηθμό της μηχανής.

Δεν τον άκουσε να γελάει, αλλά ένιωσε το σώμα του να τραντάζεται. «Δεν θα το έλεγε αν με είχε γνωρίσει», της φώναξε. «Είμαι φοβερός οδηγός».

Η Κλέρι θυμήθηκε κάτι, αν και καθυστερημένα. «Νόμιζα ότι είχατε πει ότι μόνο μερικές μηχανές πετούσαν».

Ο Τζέις έστριψε επιδέξια τη μηχανή. Η Κλέρι άκουγε τα αυτοκίνητα να κορνάρουν, τις σειρήνες των ασθενοφόρων να ουρλιάζουν και τα λεωφορεία να σταματάνε στις στάσεις αγκομαχώντας, αλλά δεν τολμούσε να κοιτάξει κάτω. «Ναι, μόνο μερικές πετάνε».

«Και πώς ήσουν σίγουρος ότι αυτή πετούσε;»

«Δεν ήμουν!» της φώναξε ζωηρά και έκανε κάτι που έκανε τη μηχανή να στρίψει σχεδόν κατακόρυφα. Η Κλέρι τσίριξε και πιάστηκε πάλι απ' τη ζώνη του.

«Κοίτα κάτω!» της φώναξε ο Τζέις. «Είναι τέλεια!»

Μια πολύ ισχυρή περιέργεια την έκανε να κατανικήσει τον τρόμο και την υποφοβία της. Ξεροκαταπίνοντας άνοιξε τα μάτια της.

Ήταν πολύ πιο ψηλά απ' ό,τι περίμενε και για μια

στιγμή η γη έγειρε μπροστά της ζαλισμένη, ένα θολό τοπίο από φως και σκιά. Πετούσαν προς τα ανατολικά, φεύγοντας απ' το πάρκο και πηγαίνοντας προς την εθνική που απλωνόταν φιδογουριστά πλάι στην αριστερή όχθη της πόλης.

Η Κλέρι ένωσε τα χέρια της να μουδιάζουν, το στήθος της να βαραίνει. Ήταν πανέμορφα, τώρα το έβλεπε: την πόλη που υψωνόταν δίπλα της σαν ένα πανύψηλο δάσος από ασήμι και γυαλί, τη γκριζα λάμψη του Ιστ Ρίβερ που χώριζε το Μανχάταν απ' τα προάστια σαν ουλή. Ο αέρας ήταν δροσερός πάνω στα μαλλιά της, πάνω στο δέρμα της, απολαυστικός μετά από τόσες μέρες ζέστης και υγρασίας. Όμως δεν είχε ξαναπετάξει ποτέ, ούτε με αεροπλάνο και το άπειρο κενό μεταξύ της μηχανής και του εδάφους την κυριεύε με τρόμο. Δεν άντεχε να κρατήσει τα μάτια της ανοιχτά όταν πετούσαν πάνω απ' το ποτάμι. Λίγο μετά τη γέφυρα του Κούνσμπορο, ο Τζέις έστριψε νότια και κατευθύνθηκε προς την άκρη του νησιού. Ο ουρανός είχε αρχίσει να φωτίζει και στο βάθος η Κλέρι διέκρινε την αφίδα της γέφυρας του Μπρούκλιν να λαμπυρίζει. Ακόμα πιο πίσω, μόλις μια κηλίδα στον ορίζοντα, είδε το Άγαλμα της Ελευθερίας.

«Είσαι εντάξει;» της φώναξε ο Τζέις.

Η Κλέρι δεν είπε τίποτα, απλώς τον έσφιξε περισσότερο. Ο Τζέις έστριψε τη μηχανή και κατευθύνθηκαν προς τη γέφυρα. Η Κλέρι διέκρινε πίσω απ' τα συρμάτινα καλώδια τα αστέρια. Πάνω απ' τη γέφυρα περνούσε το πρωινό τρένο, κουβαλώντας ένα σωρό νυσταγμένους ανθρώπους που πήγαιναν απ' τα προάστια στη δουλειά τους στην πόλη. Η Κλέρι αναρωτήθηκε πόσες φορές είχε πάρει αυτό το τρένο. Ένα κύμα ιλίγγου τη συνεπήρε

και έπιασε σφιχτά τον Τζέις προσπαθώντας να συγκρατηθεί.

«Κλέρι;» φώναξε ο Τζέις. «Κλέρι; Είσαι καλά;»

Κούνησε το κεφάλι της, κρατώντας τα μάτια της κλειστά, μόνη στο σκοτάδι και το λυσσασμένο άνεμο, με μόνη συντροφιά το χτύπο της καρδιάς της. Κάτι αιχμηρό γρατζούνισε το στήθος της. Το αγνόησε μέχρι που έγινε πιο επίμονο. Άνοιξε ίσα ίσα το ένα της μάτι και είδε τον Σάιμον, που είχε βγάλει το κεφάλι του απ' την τσέπη της και τραβούσε το μπουφάν της επιτακτικά. «Μην ανησυχείς Σάιμον», είπε με κόπο, χωρίς να κοιτάζει κάτω «η γέφυρα ήταν».

Ο Σάιμον τη γρατζούνισε ξανά, δείχνοντάς της ανυπόμονα προς την όχθη του Μπρούκλιν που φαινόταν σιγά σιγά στα αριστερά τους. Ζαλισμένη και αδύναμη, γύρισε το κεφάλι της και είδε πίσω από τα περιγράμματα των αποδηκών και των εργοστασίων μια γραμμή της χρυσής ανατολής, σχεδόν αδιόρατη, σαν την άκρη ενός λεπτού επιχρυσωμένου νομίσματος. «Ναι, πανέμορφο», είπε ξανακλείνοντας τα μάτια της. «Τέλεια ανατολή».

«Ανατολή;» φώναξε ο Τζέις και τινάχτηκε σαν να τον είχαν πυροβολήσει, στρίβοντας απότομα δεξιά. Τα μάτια της Κλέρι άνοιξαν διάπλατα καθώς κατευθύνονταν προς το νερό που είχε αρχίσει να λαμπυρίζει με το γαλάζιο της αυγής που πλησίαζε.

Η Κλέρι έσχυψε όσο πιο κοντά στον Τζέις μπορούσε χωρίς να λιώσει τον Σάιμον που ήταν ανάμεσά τους. «Τι το κακό έχει η ανατολή;»

«Σου είπα! Η μηχανή λειτουργεί με δαιμονική ενέργεια!» είπε και έκανε μια μανούβρα που τους έφερε στο ύψος σχεδόν του ποταμού, μόλις πιο πάνω απ' την επι-

φάνεια του νερού, έτσι που οι τροχοί σήκωναν αφρό. Το νερό του ποταμού έφτασε μέχρι το πρόσωπο της Κλέρι. «Μόλις βγει ο ήλιος...»

Η μηχανή άρχισε να τινάζεται. Ο Τζέις ξεστόμισε μια μεγάλη ποικιλία βρισιών, χτυπώντας τη γροδιά του στο γκάζι. Η μηχανή τινάχτηκε μια φορά μπροστά και μετά ανασηκώθηκε, αναπηδώντας σαν άλογο που πηδάει εμπόδια. Ο Τζέις έβριζε ακόμα καθώς ο ήλιος ξεπρόβαλε πίσω απ' τις ερειπωμένες αποβάθρες του Μπρούκλιν, φωτίζοντας τον κόσμο με ισοπεδωτικό φως. Η Κλέρι διέκρινε κάθε βράχο, κάθε βότσαλο από κάτω τους καθώς πέρασαν το ποτάμι και πήγαν προς τη στενή όχθη. Από κάτω τους βρισκόταν η εθνική ήδη γεμάτη με πρωινή κίνηση. Ίσα ίσα πρόλαβαν να περάσουν από πάνω της και οι τροχοί της μηχανής τους έξυσαν την οροφή ενός φορτηγού. Μπροστά τους είδαν το βρόμικο πάρκινγκ ενός τεράστιου σούπερ μάρκετ. «Κρατήσου πάνω μου!» φώναζε ο Τζέις καθώς η μηχανή τινάχτηκε αγκομαχώντας από κάτω τους. «Κρατήσου πάνω μου, Κλέρι και μη με αφή—»

Η μηχανή έγειρε και συγκρούστηκε με την ασφάλτο του πάρκινγκ, με τον μπροστινό τροχό πρώτα. Εκτοξεύθηκε μπροστά, στριφογυρνώντας βίαια και κατέληξε σε ένα ντεραπάρισμα, αναπηδώντας και χτυπώντας στις λακκούβες της ασφάλτου, κάνοντας το κεφάλι της Κλέρι να τιναχτεί δεξιά κι αριστερά με τόση δύναμη που θα μπορούσε να σπάσει το λαιμό της. Ο αέρας βρόμισε καμένο λάστιχο. Η μηχανή όμως σταματούσε σιγά σιγά και μετά έπεσε πάνω σε ένα τσιμεντένιο φράχτη με τόση δύναμη που η Κλέρι πετάχτηκε στον αέρα αφήνοντας τη μέση του Τζέις. Μόλις που πρόλαβε να τυλίξει τα χέρια της γύρω απ' το κεφάλι της, κρατώντας τα όσο

πιο άκαμπτα μπορούσε, ελπίζοντας να μη λιώσει τον Σάιμον πέφτοντας.

Έπεσε με δύναμη στο έδαφος και ο πόνος διαπέρασε το μπράτσο της. Κάτι υγρό γέμισε το πρόσωπό της και γύρισε ανάσκελα βήχοντας. Έβαλε αμέσως το χέρι της στην τσέπη της. Ήταν άδεια. Προσπάθησε να πει το όνομα του Σάιμον, αλλά η πτώση τής είχε κόψει την ανάσα. Ρούφηξε λίγο αέρα, βγάζοντας έναν ήχο σαν σφύριγμα. Το πρόσωπό της ήταν υγρό και κάτι κυλούσε στο σβέρκο της.

Αίμα; Άνοιξε τα μάτια της ζαλισμένη. Το πρόσωπό της το ένιωθε σαν μια μεγάλη μελανιά, τα μπράτσα της, που πονούσαν πολύ, σαν ωμό κρέας. Είχε πέσει με το πλάι και βρισκόταν μισοξαπλωμένη σε μια λιμνούλα βρομερού νερού. Είχε όντως ξημερώσει —μπορούσε να διακρίνει ό,τι είχε απομείνει απ' τη μηχανή να γίνεται ένας σωρός στάχτες καθώς το χτύπησαν οι ακτίνες του ήλιου.

Και δίπλα ήταν ο Τζέις, που σηκωνόταν με κόπο όρθιος. Άρχισε να τρέχει προς το μέρος της, αλλά σταμάτησε όταν την πλησίασε. Το μανίκι της μπλούζας του είχε σκιστεί και στο αριστερό του μπράτσο είχε μια μεγάλη, ματωμένη γρατζουνιά. Το πρόσωπό του, κάτω απ' τις σκούρες χρυσές του μπούκλες ήταν μουτζουρωμένο απ' τον ιδρώτα, τη σκόνη και το αίμα, αλλά κατάχλωμο σαν σεντόνι.

Η Κλέρι αναρωτήθηκε γιατί την κοιτούσε έτσι. Είχε κοπεί το πόδι της και βρισκόταν παραπέρα πεσμένο μέσα σε μια λίμνη αίματος;

Προσπάθησε να ανασηκωθεί και ένωσε ένα χέρι στον ώμο της.

«Κλέρι;»

«Σάμιμον!»

Ήταν γονατισμένος δίπλα της, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια του σαν να μην πίστευε ούτε ο ίδιος ότι βρισκόταν εκεί. Τα ρούχα του ήταν ζαρωμένα και βρόμικα, και είχε χάσει κάπου τα γυαλιά του, αλλά κατά τα άλλα φαινόταν μια χαρά. Χωρίς τα γυαλιά έδειχνε μικρότερος, πιο ανυπεράσπιστος και λίγο ζαλισμένος. Άπλωσε το χέρι του για να αγγίξει το πρόσωπό της, αλλά η Κλέρι έκανε πίσω. «Αου!»

«Είσαι καλά; Φαίνεσαι μια χαρά», είπε με φωνή που έτρεμε λίγο. «Το πιο ωραίο πράγμα που έχω δει...»

«Ναι, επειδή δεν φοράς τα γυαλιά σου», του είπε αδύναμα αλλά παρόλο που περίμενε μια εξυπνακίστικη απάντηση, ο Σάμιμον δεν είπε τίποτα. Αντίθετα, άπλωσε τα χέρια του και την αγκάλιασε, κρατώντας τη σφιχτά. Τα ρούχα του μύριζαν αίμα και ιδρώτα και βρομιά και η καρδιά του βροντοχτυπούσε σαν τρελή και πίεζε τις μελανιές της, αλλά το πιο σημαντικό ήταν η ανακούφιση που ένιωθε στην αγκαλιά του και που ήξερε ότι επιτέλους, στ' αλήθεια ήταν μια χαρά.

«Κλέρι», είπε τραχιά. «Νόμιζα... Νόμιζα ότι...»

«Ότι δεν θα ερχόμουν να σε βρω; Φυσικά και θα ερχόμουν», του είπε. «Φυσικά και θα ερχόμουν».

Τον αγκάλιασε κι εκείνη. Ήταν όλα τόσο οικεία πάνω του, από το ξεβαμμένο του μπλουζάκι μέχρι τη γωνία του ώμου του, που ακουμπούσε κάτω απ' το πιγούνι της. Είπε το όνομά της και του χάιδεψε καθησυχαστικά την πλάτη. Όταν κοίταξε για μια στιγμή πίσω της είδε τον Τζέις να γυρνάει απ' την άλλη, σαν να πονούσαν τα μάτια του απ' το φως του ήλιου που ανέτελλε.

16

ΕΚΠΤΩΤΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ

Ο Χοτζ ήταν εξοργισμένος. Στεκόταν στην είσοδο, με την Τζαμπελ και τον Άλεξ λίγο πιο πίσω του, όταν μπήκαν μέσα η Κλέρι και τα αγόρια, κουτσαίνοντας, βρόμικοι και λουσμένοι με αίμα και είχε ξεκινήσει αμέσως ένα κήρυγμα που δεν είχε να ζηλέψει τίποτα απ' τα κηρύγματα της Τζόσλιν. Δεν παρέλειψε να αναφέρει το ότι του είπαν ψέματα για το πού θα πήγαιναν –αυτό το είχε κάνει ο Τζέις, απ' ό,τι αποδείχθηκε– ούτε το ότι δεν θα ξαναεμπιστευόταν ποτέ τον Τζέις και διάνθισε και τις κατηγορίες του με αναφορές στην παραβίαση του Νόμου, τον κίνδυνο να τους πετάξουν έξω απ' το Κονκλάβιο και τη ντροπή που έφερνε στο αρχαίο και ένδοξο όνομα των Γουέιλαντ. Στο τέλος έριξε ένα άγριο βλέμμα στον Τζέις. «Έθεσες σε κίνδυνο κι άλλους ανθρώπους με τις επιπόλαιες πράξεις σου. Αυτή τη φορά όμως δεν θα σε αφήσω να το προσπεράσεις με ένα ανασήκωμα των ώμων!»

«Δεν το έκανα επίτηδες», είπε ο Τζέις. «Και ούτε μπο-

ρώ να αναστηκώσω τους ώμους μου. Ο ένας πονάει σαν να τον πάτησε οδοστρωτήρας».

«Μακάρι να πίστευα ότι ο φυσικός πόνος είναι αρκετή τιμωρία για σένα», είπε ο Χοτζ με θλίψη αλλά και θυμό. «Αλλά είμαι σίγουρος ότι θα περάσεις τις επόμενες μέρες στο αναρρωτήριο με την Ίζαμπελ και τον Άλεκ να ασχολούνται μαζί σου. Μπορεί ακόμα και να περάσεις καλά».

Ο Χοτζ είχε σε ένα μεγάλο μέρος δίκιο: ο Τζέις κι ο Σάιμον είχαν καταλήξει και οι δύο στο αναρρωτήριο, αλλά μόνο η Ίζαμπελ ασχολείτο μαζί τους όταν η Κλέρι – που είχε πάει να πλυθεί – πήγε να τους επισκεφθεί μετά από μερικές ώρες. Ο Χοτζ είχε φροντίσει το πρήξιμο στον ώμο της και είκοσι λεπτά κάτω απ' το ντους είχαν ξεπλύνει την περισσότερη ασφαλτό που είχε εισχωρήσει στο δέρμα της, αλλά ένιωθε ακόμα μούδιασμα και πόνο.

Ο Άλεκ, που καθόταν στο περβάζι και κοιτούσε ένα φουρτουνιασμένο σύννεφο, έκανε μια γκριμάτσα όταν η Κλέρι έκλεισε πίσω της την πόρτα. «Α, εσύ είσαι».

Τον αγνόησε. «Ο Χοτζ είπε ότι έρχεται και ελπίζει να διατηρήσετε τις εύθραυστες ζούλες σας μέχρι να φτάσει», είπε στον Σάιμον και τον Τζέις. «Ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων».

«Ελπίζω να έρθει γρήγορα», είπε ο Τζέις εκνευρισμένος. Καθόταν στο κρεβάτι, ακουμπώντας σε μερικά στοιβαγμένα αφράτα μαξιλάρια και φορούσε ακόμα τα βρομερά του ρούχα.

«Γιατί; Πονάς;» ρώτησε η Κλέρι.

«Όχι. Έχω μεγάλη αντοχή στον πόνο. Βασικά δεν είναι καν αντοχή. Είναι ένα δείγμα της τεράστιας ψυχι-

κής μου δύναμης. Αλλά βαριέμαι πολύ εύκολα». Μισόκλεισε τα μάτια του. «Θυμάσαι όταν ήμασταν στο ξενοδοχείο που μου υποσχέθηκες ότι αν βγαίναμε από εκεί μέσα ζωντανοί θα ντυνόσουν νοσοκόμα και θα με έκανες μπάνιο με το σφουγγάρι;»

«Νομίζω ότι παράκουσες», είπε η Κλέρι. «Αυτός που σου υποσχέθηκε μπάνιο ήταν ο Σάιμον».

Ο Τζέις κοίταξε άδελά του τον Σάιμον, που του χαμογέλασε και του έκλεισε το μάτι. «Μόλις καταφέρω να σταδώ όρθιος, κούκλε».

«Το ήξερα ότι έπρεπε να σε αφήσουμε αρουραίο», είπε ο Τζέις.

Η Κλέρι πήγε προς το μέρος του Σάιμον, που έμοιαζε ιδιαίτερα άβολα ανάμεσα στις στοίβες μαξιλάρια και με κουβέρτες στοιβαγμένες στα πόδια του.

Η Κλέρι κάθισε στην άκρη του κρεβατιού του. «Πώς είσαι;»

«Σαν να μου έκανε κάποιος μασάζ με έναν τρίφτη τυριού», είπε ο Σάιμον μισοκλείνοντας τα μάτια του από τον πόνο καθώς προσπάθησε να σηκώσει τα πόδια του. «Έσπασα ένα κόκαλο. Το πόδι μου ήταν τόσο πρησμένο, που η Ίζαμπελ αναγκάστηκε να μου κόψει το παπούτσι».

«Χαίρομαι που σε φροντίζει», είπε η Κλέρι αφήνοντας ένα μικρό ίχνος δηλητηρίου να τρυπώσει στη φωνή της.

Ο Σάιμον έγειρε προς το μέρος της, χωρίς να σταματήσει να την κοιτάζει στα μάτια. «Θέλω να σου μιλήσω».

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της κάπως απρόθυμα. «Πάω στο δωμάτιό μου. Έλα να με βρεις όταν σας περιποιηθεί ο Χοτζ, εντάξει;»

«Ναι». Προς έκπληξή της, έσκυψε και τη φίλησε στο μάγουλο. Ήταν σαν άγγιγμα πεταλούδας, ένα ελάχιστο άγγιγμα στο μάγουλό της, αλλά καθώς σηκώθηκε ένιωσε ότι είχε κοκκινίσει. Προφανώς, σκέφτηκε καθώς σηκωνόταν, επειδή οι άλλοι τους κοιτούσαν καλά καλά.

Όταν βγήκε στο διάδρομο άγγιξε το μάγουλό της, μπερδεμένη. Ένα φιλή στο μάγουλο δεν σήμαινε και τίποτα σπουδαίο, αλλά ήταν τελείως απροσδόκητο απ' τον Σάιμον. Ίσως να το έκανε για την Ίζαμπελ; Οι άνδρες, σκέφτηκε η Κλέρι, είναι πολύ παράξενοι. Κι ο Τζέις, με τη συνηθισμένη του συμπεριφορά, του αδικημένου πρίγκιπα... Είχε φύγει πριν προλάβει να αρχίσει να παραπονιέται για το μπιζέλι κάτω απ' το κρεβάτι του.

«Κλέρι!»

Γύρισε ξαφνιασμένη. Είδε τον Άλεξ να πηγαίνει με μεγάλα βήματα προς το μέρος της, τρέχοντας για να τη φτάσει. Σταμάτησε όταν σταμάτησε κι εκείνη. «Θέλω να σου μιλήσω».

Τον κοίταξε έκπληκτη. «Για ποιο πράγμα;»

Δίστασε. Με το χλωμό του δέρμα και τα σκούρα γαλάζια του μάτια ήταν το ίδιο εντυπωσιακός με την αδερφή του, αλλά αντίθετα με την Ίζαμπελ, έκανε ό,τι μπορούσε για να μην επιδεικνύει την ομορφιά του. Τα ξεφτισμένα πουλόβερ και τα μαλλιά του που ήταν λες και είχε κουρευτεί μόνος του μες στο σκοτάδι ήταν μόνο ένα μέρος αυτής της στάσης. Φαινόταν να νιώθει άβολα με το ίδιο του το σώμα. «Νομίζω ότι πρέπει να φύγεις. Να πας στο σπίτι σου», είπε.

Το ήξερε ότι δεν τη συμπαθούσε, αλλά και πάλι ένιωσε σαν να τη χαστούκισε. «Άλεξ, την τελευταία φορά που πήγα σπίτι μου ήρθα αντιμέτωπη με έναν Καταραμένο.

Και ένα Ράβενερ, με κοφτερά δόντια. Κανείς δεν θέλει περισσότερο από εμένα να πάει σπίτι του, αλλά...»

«Δεν έχεις συγγενείς; Κάπου θα μπορείς να μείνεις». Στη φωνή του υπήρχε ένας τόνος απόγνωσης.

«Όχι. Άλλωστε, ο Χοτζ θέλει να μείνω», είπε κοφτά.

«Αποκλείεται. Τουλάχιστον όχι μετά από αυτό που έκανες...»

«Αυτό που έκανα εγώ;»

Ξεροκατάπιε. «Παραλίγο να σκοτωθεί ο Τζέις εξαιτίας σου».

«Εξαιτίας μου...; Τι είναι αυτά που λες;»

«Δεν γυρίσατε να βρείτε το φίλο σου; Ξέρεις σε τι κίνδυνο τον έθεσες; Ξέρεις...;»

«Τον έθεσα; Τον Τζέις εννοείς;» Η Κλέρι τον διέκοψε απότομα. «Αν θες να ξέρεις, όλο αυτό ήταν δική του ιδέα. Αυτός ρώτησε τον Μάγκνους πού ήταν το άντρο τους. Αυτός με πήρε στην εκκλησία για να βρούμε όπλα. Αν δεν είχα πάει μαζί του, θα είχε πάει μόνος του ούτως ή άλλως».

«Δεν καταλαβαίνεις», είπε ο Άλεξ. «Δεν τον ξέρεις. Εγώ τον ξέρω όμως. Νομίζει ότι πρέπει να σώσει τον κόσμο. Θα χαιρόταν αν πέθαινε προσπαθώντας να το κάνει. Μερικές φορές σκέφτομαι ότι μπορεί και να θέλει να πεθάνει, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να τον ενθαρρύνεις».

«Δεν καταλαβαίνω», του είπε. «Ο Τζέις ανήκει στους Νεφιλίμ. Αυτό είναι η ζωή σας. Σώζετε κόσμο, σκοτώνετε δαίμονες, διακινδυνεύετε τα πάντα. Τι διαφορά είχε η χθεςινή νύχτα;»

Η αυτοκυριαρχία του Άλεξ είχε καταρρεύσει. «Έχει, γιατί χτες με άφησε πίσω!» φώναξε. «Κανονικά θα

ήμουν μαζί του, θα κάλυπτα τα νώτα του, θα τον προστάτευα. Αλλά εσύ... εσύ είσαι ένα άχρηστο βάρος, μια θνητή». Ξεστόμισε τη λέξη σαν να ήταν βρισιά.

«Όχι», είπε η Κλέρι. «Είμαι Νεφιλίμ, όπως ακριβώς κι εσείς».

Τα χείλη του τρεμούλιασαν. «Μπορεί. Αλλά χωρίς εκπαίδευση, χωρίς τίποτα, είσαι και πάλι άχρηστη, έτσι δεν είναι; Η μητέρα σου σε μεγάλωσε στον κόσμο των θνητών κι εκεί ανήκεις. Όχι εδώ, να κάνεις τον Τζέις να φέρεται σαν... σαν να μην είναι ένας από εμάς. Να τον κάνεις να παραβιάζει τον όρκο του στο Κονκλάβιο, να τον κάνεις να παραβιάζει το Νόμο...»

«Άκου να δεις», είπε κοφτά η Κλέρι, «εγώ δεν κάνω τον Τζέις να κάνει τίποτα. Κάνει ό,τι θέλει. Εσύ θα έπρεπε να το ξέρεις αυτό».

Την κοίταξε σαν να ήταν ένα εξωφρενικά αηδιαστικό είδος δαίμονα, που δεν το είχε ξαναδεί ποτέ. «Εσείς οι κοινοί θνητοί είστε τελείως εγωιστές τελικά. Έχεις ιδέα τι έχει κάνει για σένα, τι προσωπικά ρίσκα έχει πάρει; Δεν μιλάω μόνο για την ασφάλειά του. Θα μπορούσε να χάσει τα πάντα. Έχει ήδη χάσει τον πατέρα και τη μητέρα του· είσαι αποφασισμένη να τον κάνεις να χάσει ακόμα και την οικογένεια που του έχει μείνει;»

Η Κλέρι έκανε πίσω. Η οργή έκαιγε μέσα της σαν ένα τεράστιο μαύρο κύμα –οργή για τον Άλεξ, γιατί είχε εν μέρει δίκιο αλλά και οργή για όλα: για τον παγωμένο δρόμο που της είχε στερήσει τον πατέρα της πριν καν γεννηθεί, για τον Σάιμον που παραλίγο να χάσει τη ζωή του, για τον Τζέις που συμπεριφερόταν σαν μάρτυρας και δεν τον ένοιαζε αν θα ζούσε ή αν θα πέθαινε. Οργή για τον Λουκ, που παρίστανε ότι νοιαζόταν για κείνη,

ενώ ήταν όλα ένα ψέμα. Οργή για τη μητέρα της, που δεν ήταν η φυσιολογική, βαρετή, ανέμελη μητέρα που προσποιείτο πάντα ότι ήταν, αλλά κάποια τελείως διαφορετική: ηρωική, εντυπωσιακή και γενναία, κάποια που η Κλέρι δεν γνώριζε καθόλου. Κάποια που δεν ήταν εκεί, τη στιγμή που η Κλέρι τη χρειαζόταν τόσο πολύ.

«Μιλάς εσύ για εγωισμό», είπε πνιχτά, με τόσο μίσος, που ο Άλεξ έκανε ένα βήμα πίσω. «Δεν νοιάζεσαι για τίποτα και για κανέναν, παρά μόνο για τον εαυτό σου, Άλεξ Λάιτγουντ. Δεν είναι να απορρείς που δεν έχεις σκοτώσει ούτε ένα δαίμονα, αφού φοβάσαι τόσο πολύ».

Ο Άλεξ ήταν έκπληκτος. «Ποιος σου το είπε αυτό;»
«Ο Τζέις».

Ο Άλεξ ήταν λες και τον είχε χαστουκίσει. «Αποκλείεται. Δεν θα το έλεγε ποτέ αυτό».

«Το είπε όμως». Έβλεπε ότι τον πλήγωνε και της έδινε ικανοποίηση. Μπορούσε να πληγωθεί και κάποιος άλλος επιτέλους, για αλλαγή. «Μίλα όσο θες για τιμή και ειλικρίνεια και το ότι οι κοινοί θνητοί δεν έχουν τίποτα απ' τα δύο, αλλά αν ήσουν ειλικρινής, θα παραδεχόσουν ότι αυτή η σκηνή γίνεται επειδή είσαι ερωτευμένος μαζί του. Δεν έχει καμία σχέση με...»

Ο Άλεξ κινήθηκε αστραπιαία. Στο κεφάλι της αντήχησε ένας οξύς κρότος. Την είχε σπρώξει τόσο δυνατά στον τοίχο που το πίσω μέρος του κρανίου της είχε χτυπήσει στην ξύλινη επένδυση. Το πρόσωπό του απείχε ελάχιστα εκατοστά απ' το δικό της και τα μάτια του ήταν μεγάλα και σκοτεινά. «Μην τολμήσεις ποτέ», ψιθύρισε, με χείλη τόσο σφιγμένα που ήταν άσπρα, «ποτέ, να πεις μια λέξη απ' αυτό που μόλις είπες, στον Τζέις γιατί θα σε σκοτώσω. Το ορκίζομαι στον Αρχάγγελο, θα σε σκοτώσω».

Ο πόνος στα χέρια της στα σημεία που την κρατούσε ήταν τόσο δυνατός που η Κλέρι έβγαλε μια πνιχτή κραυγή παρά τη θέλησή της. Ο Άλεξ ανοιγόκλεισε τα μάτια του, σαν να ξυπνούσε από ένα όνειρο και την άφησε, τινάζοντας τα χέρια του σαν να τον είχε κάψει το δέρμα της. Έκανε μεταβολή χωρίς να πει λέξη και έφυγε βιαστικά προς το αναρρωτήριο. Παραπατούσε καθώς προχωρούσε, σαν μεθυσμένος ή ζαλισμένος.

Η Κλέρι έτριψε τα χέρια της που πονούσαν απ' τη λαβή του, εκνευρισμένη με τον εαυτό της. *Μπράβο, Κλέρι. Τώρα τον έκανες να σε μσεί στ' αλήθεια.*

Θα έπρεπε να έχει πάει κατευθείαν για ύπνο, αλλά παρά την εξάντλησή της, ο ύπνος ήταν αδύνατον να έρθει. Στο τέλος έβγαλε το μπλοκ της από την τσάντα της, το στερέωσε στα γόνατά της και άρχισε να ζωγραφίζει. Στην αρχή έκανε κάποια αφηρημένα σχέδια — μια λεπτομέρεια απ' την ετοιμόρροπη πρόσοψη του ξενοδοχείου των βρικολάκων: ένα τερατόμορφο στόμιο υδρορροής με μυτερά δόντια και γουρλωτά μάτια. Έναν άδειο δρόμο, μια μοναχική λάμπα να ρίχνει ένα κίτρινο φως, μια σκοτεινή φιγούρα να ισορροπεί στα όρια του φωτός. Σχεδίασε τον Ραφαέλ με το ματωμένο του λευκό μπλουζάκι και την ουλή στη βάση του λαιμού του. Μετά ζωγράφισε τον Τζέις, να στέκεται στη σκεπή, κοιτάζοντας κάτω το κενό. Όχι φοβισμένο, μπροστά στο ύψος των δέκα ορόφων, αλλά σαν να τον προκαλούσε η πτώση — σαν να μην υπήρχε κενός χώρος που να μην μπορεί να τον γεμίσει με την πίστη της ίδιας του της ακατανίκητης θέλησης. Όπως στο όνειρό της, τον ζωγράφισε με φτερά που έβγαιναν απ' τους ώμους του σχηματίζοντας

μια καμπύλη, σαν τα φτερά του αγάλματος του αγγέλου στην Πόλη των Οστών.

Προσπάθησε τελευταία να ζωγραφίσει τη μητέρα της. Είχε πει στον Τζέις ότι δεν ένιωθε διαφορετικά από του είχε διαβάσει το Γκρι βιβλίο και σε γενικές γραμμές ήταν αλήθεια. Τώρα, όμως, καθώς προσπαθούσε να φέρει μπροστά της το πρόσωπο της μητέρας της, συνειδητοποίησε ότι κάτι είχε αλλάξει στις μνήμες της απ' την Τζόσλιν: θυμόταν τις ουλές της μητέρας της, τα μικροσκοπικά λευκά σημάδια που σκέπαζαν τους ώμους και την πλάτη της σαν να είχε σταθεί σε μια χιονοθύελλα.

Την πλήγωνε να ξέρει πως αυτό που έβλεπε πάντα στο πρόσωπο της μητέρας της, όλη της τη ζωή ήταν ένα ψέμα. Άφησε το μπλοκ κάτω απ' το μαξιλάρι της, με μάτια που έκαιγαν.

Ακούστηκε ένας χτύπος στην πόρτα —απαλός, διστακτικός. Σκούπισε βιαστικά τα μάτια της.

«Ναι;»

Ήταν ο Σάιμον. Δεν είχε προσέξει καλά προηγουμένως πόσο χάλια ήταν. Δεν είχε κάνει μπάνιο και τα ρούχα του ήταν σκισμένα και λεκιασμένα, τα μαλλιά του ανάκατα. Δίστασε στην πόρτα, με μια παράξενη επισημότητα.

Η Κλέρι έκανε στην άκρη, κάνοντάς του χώρο στο κρεβάτι. Το να κάθεται στο ίδιο κρεβάτι με τον Σάιμον δεν είχε τίποτα παράξενο· κοιμόταν ο ένας στο σπίτι του άλλου για χρόνια, έφτιαχναν σκηνές και σπιτάκια με τις κουβέρτες όταν ήταν μικροί, έμεναν ξύπνιοι διαβάζοντας κόμικς όταν είχαν μεγαλώσει λίγο.

«Βρήκες τα γυαλιά σου», είπε. Ο ένας φακός είχε ραγίσει.

«Ήταν στην τσέπη μου. Τα κατάφεραν πολύ καλύτερα απ' ό,τι περίμενα. Θα γράψω ένα ευχαριστήριο σημείωμα στον οπτικό μου». Κάθισε δίπλα της προσεκτικά.

«Σε φρόντισε ο Χοτζ;»

«Ναι. Ακόμα νιώθω σαν να με ισοπέδωσε οδοστρωτήρας, αλλά τίποτα δεν είναι σπασμένο –όχι πια». Τα μάτια του πίσω απ' τα γυαλιά του ήταν όπως τα θυμόταν: σκούρα και σοβαρά, με βλεφαρίδες που τα αγόρια δεν πρόσεχαν και τα κορίτσια θα σκότωναν για να τις έχουν. «Κλέρι, το ότι ήρθες πίσω για μένα, το ότι διακινδύνευες τόσα πολλά...»

«Σταμάτα», του είπε σηκώνοντας το χέρι της με αμηχανία. «Κι εσύ το ίδιο θα έκανες για μένα».

«Φυσικά», είπε χωρίς ίχνος υπεροψίας ή υποκρισίας, «αλλά πάντα πίστευα ότι έτσι ήταν τα πράγματα μεταξύ μας. Καταλαβαίνεις».

Γύρισε αντικρίζοντάς τον απορημένη. «Τι εννοείς;»

«Εννοώ», είπε ο Σάιμον μοιάζοντας έκπληκτος που έπρεπε να της εξηγήσει κάτι τέτοιο, «ότι εγώ ήμουν αυτός που σε χρειαζόμουν πάντα περισσότερο απ' ό,τι εσύ».

«Δεν είναι έτσι», είπε η Κλέρι θυμωμένη.

«Είναι», είπε ο Σάιμον με την ίδια εκνευριστική ηρεμία. «Δεν έδειχνες ποτέ να χρειάζεσαι κανέναν, Κλέρι. Ήσουν πάντα τόσο... αυτόνομη. Το μόνο που χρειαζόσουν ήταν τα μολύβια σου και τους φανταστικούς σου κόσμους. Τόσες φορές αναγκαζόμουν να πω κάτι έξι, εφτά φορές μέχρι να μου απαντήσεις, τόσο μακριά ταξίδευες. Μετά γυρνούσες προς το μέρος μου και μου χαμογελούσες μ' αυτό το παράξενο χαμόγελο και ήξερα ότι είχες ξεχάσει ότι ήμουν εκεί –αλλά ποτέ δεν θύμωσα

μαζί σου. Έστω και η μισή προσοχή σου αξίζει περισσότερο από την προσοχή οποιουδήποτε άλλου».

Προσπάθησε να πιάσει το χέρι του, αλλά έπιασε τον καρπό του. Ένωθε το σφυγμό κάτω απ' το δέρμα του. «Έχω αγαπήσει μόνο τρεις ανθρώπους στη ζωή μου», του είπε. «Τη μαμά μου, τον Λουκ κι εμένα. Και τους έχω χάσει όλους εκτός από σένα. Μην τολμήσεις ποτέ να πεις ότι δεν είσαι σημαντικός για μένα –μην τολμήσεις ούτε να το σκεφτείς».

«Η μαμά μου λέει ότι μόνο τρεις ανθρώπους χρειάζεσαι για να πετύχεις την αυτοπραγμάτωση», είπε ο Σάιμον. Η φωνή του έτρεμε λίγο όταν έλεγε “πραγμάτωση”. «Και λέει ότι εσύ φαίνεσαι να την έχεις πετύχει».

Η Κλέρι του χαμογέλασε θλιμμένα. «Ναι; Έχει μήπως και τίποτα άλλες σοφίες να πει για μένα η μαμά σου;»

«Ναι, αμέ». Της χαμογέλασε με ένα εξίσου θλιμμένο χαμόγελο. «Αλλά δεν πρόκειται να σου τις πω».

«Αυτό είναι αδικία!»

«Ποιος είπε ότι η ζωή είναι δίκαιη;»

Στο τέλος έμειναν ακουμπώντας ο ένας πάνω στον άλλο όπως όταν ήταν μικροί: ώμο με ώμο και με το πόδι της Κλέρι πάνω απ' το πόδι του Σάιμον. Οι πατούσες της μόλις που έφταναν πιο κάτω απ' το γόνατό του. Έμειναν ξαπλωμένοι ανάσκελα και κοιτούσαν το ταβάνι καθώς μιλούσαν, μια συνήθεια που τους είχε μείνει από τότε που στο ταβάνι της Κλέρι είχε κολλημένα αστεράκια που έλαμπαν στο σκοτάδι. Ενώ ο Τζέις μύριζε λεμόνι και σαπούνι, ο Σάιμον μύριζε σαν κάποιον που είχε συρθεί σε ένα πάρκινγκ σούπερ μάρκετ, αλλά την Κλέρι δεν την πείραζε.

«Το παράξενο είναι», είπε ο Σάιμον τυλίγοντας μια μπουύκλα απ' τα μαλλιά της στο χέρι του, «ότι κάναμε πλάκα με την Ίζαμπελ για τους βρικόλακες λίγο πριν συμβεί. Προσπαθούσα απλώς να την κάνω να γελάσει, κατάλαβες; Αστεία του τύπου; Ωραία και οι Εβραίοι βρικόλακες τι φοβούνται; Ασημένιες πεντάλφες; Ψιλοκομμένη συκωταριά; Κοκτέιλ γαρίδας;»

Η Κλέρι γέλασε.

Ο Σάιμον φάνηκε να ικανοποιείται. «Η Ίζαμπελ δεν γέλασε».

Η Κλέρι σκέφτηκε ένα σωρό πράγματα που ήθελε να του πει, αλλά δεν τα είπε. «Δεν είμαι σίγουρη ότι αυτό είναι το χιούμορ της Ίζαμπελ».

Ο Σάιμον της έριξε μια λοξή ματιά κάτω απ' τις βλεφαρίδες του. «Κοιμάται με τον Τζέις;»

Η έκπληκτη φωνή της Κλέρι γύρισε σε βήχα. Τον αγριοκοίταξε. «Γιακ! Όχι. Είναι σχεδόν συγγενείς. Αποκλείεται». Δίστασε. «Νομίζω τουλάχιστον».

Ο Σάιμον σήκωσε τους ώμους του. «Όχι ότι με νοιάζει».

«Ναι καλά».

«Δεν με νοιάζει!» είπε και γύρισε στο πλευρό του. «Ξέρεις, στην αρχή νόμιζα ότι η Ίζαμπελ ήταν, δεν ξέρω, κουλ. Διαφορετική. Μετά όμως στο πάρτι, κατάλαβα ότι είναι απλώς τρελή».

Η Κλέρι μισόκλεισε τα μάτια της. «Αυτή σου είπε να πιεις το μπλε κοκτέιλ;»

Κούνησε το κεφάλι του. «Όχι, εγώ φταίω. Σε είδα να φεύγεις με τον Τζέις και τον Άλεκ και δεν ξέρω... ήσουν τόσο διαφορετική απ' ό,τι συνήθως. Φαινόσουν διαφορετική. Δεν μπορούσα να μη σκεφτώ ότι είχες αλλάξει ήδη

και ότι αυτός ο καινούριος κόσμος σου δεν είχε θέση για μένα. Ήθελα να κάνω κάτι που θα με έκανε μέρος του. Έτσι, όταν ήρθε ο μικρός πράσινος ανθρωπάκος με τα ποτά...»

Η Κλέρι μούγκρισε. «Είσαι βλάκας».

«Δεν είπα ποτέ ότι δεν είμαι».

«Συγγνώμη. Ήταν απαίσιο;»

«Το να είμαι αρουραίος; Όχι. Στην αρχή ήταν αποπροσανατολιστικό. Ξαφνικά βρέθηκα στο ύψος των αστραγάλων όλων των υπόλοιπων. Νόμιζα ότι είχα πει ένα φίλτρο συρρίκνωσης, αλλά δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί ένιωθα την ανάγκη να μασουλήσω τα πεταμένα περιτυλίγματα απ' τις τσίχλες».

Η Κλέρι γέλασε. «Όχι. Εννοώ, στο ξενοδοχείο των βρικολάκων. Ήταν απαίσια;»

Κάτι τρεμόπαιξε στο βάθος των ματιών του. Γύρισε απ' την άλλη. «Όχι. Δεν θυμάμαι και πολλά, από το πάρτι μέχρι τη στιγμή που προσγειώθηκα στο πάρκινγκ».

«Μπορεί να είναι καλύτερα έτσι».

Ξεκίνησε να λέει κάτι αλλά άρχισε να χασμουριέται. Το φως στο δωμάτιο είχε σβήσει σιγά σιγά. Η Κλέρι έβγαλε από πάνω της τα σεντόνια, αποδεσμεύτηκε από τον Σάιμον και σηκώθηκε. Έξω, η πόλη ήταν λουσμένη με την κοκκινωπή λάμψη της δύσης. Η ασημένια οροφή του ουρανοξύστη της Κράισλερ, πενήντα τετράγωνα πιο κάτω, γυάλιζε σαν σίδερο που έχει μείνει με τις ώρες στη φωτιά. «Ο ήλιος δύει. Μήπως πρέπει να φάμε κάτι;»

Δεν πήρε απάντηση. Γυρίζοντας είδε τον Σάιμον να έχει αποκοιμηθεί με τα χέρια κάτω απ' το κεφάλι του και τα πόδια του απλωμένα. Αναστέναξε, πήγε στο κρε-

βάτι, του έβγαλε τα γυαλιά και τα άφησε στο κοινοδίνο. Δεν μπορούσε να θυμηθεί πόσες φορές τον είχε πάρει ο ύπνος με τα γυαλιά του και ξυπνούσε απ' τον ήχο των κρυστάλλων που σπάνε.

Και τώρα εγώ πού θα κοιμηθώ; Όχι ότι την πείραζε να κοιμηθεί στο ίδιο κρεβάτι με τον Σάιμον, αλλά δεν της είχε αφήσει και χώρο. Σκέφτηκε να τον ξυπνήσει, αλλά φαινόταν τόσο ήρεμος. Άλλωστε, η ίδια δεν νύσταζε. Άπλωσε το χέρι της για να βγάλει το μπλοκ της κάτω απ' το μαξιλάρι, όταν άκουσε ένα χτύπημα στην πόρτα.

Πήγε ξυπόλυτη μέχρι εκεί και την άνοιξε αθόρυβα. Ήταν ο Τζέις. Πλυμένος, με ένα τζιν και ένα γκριζομπλουζάκι, με τα λουσιμένα μαλλιά του σαν χρυσό φωτοστέφανο. Οι μελανιές στο πρόσωπό του είχαν αρχίσει να ξεθωριάζουν από μωβ σε απαλό γκριζο και τα χέρια του ήταν πίσω απ' την πλάτη του.

«Κοιμόσουν;» τη ρώτησε. Η φωνή του δεν δήλωνε καμία ενοχή που την ξύπνησε, απλά περιέργεια.

«Όχι», είπε η Κλέρι και βγήκε στο διάδρομο, κλείνοντας πίσω της την πόρτα. «Γιατί ρωτάς;»

Ο Τζέις κοίταξε το γαλάζιο βαμβακερό μπλουζάκι και το ασορτί σορτς της πιτζάμας της. «Χωρίς λόγο».

«Ήμουν ξαπλωμένη ολόκληρη τη μέρα», είπε και ήταν βασικά αλήθεια. Βλέποντάς τον, η αδρεναλίνη της είχε ανέβει κατακόρυφα, αλλά δεν έβλεπε κανένα λόγο να του το πει. «Εσύ; Δεν είσαι εξαντλημένος;»

Κούνησε το κεφάλι του. «Όπως και το ταχυδρομείο, οι κυνηγοί δαιμόνων δεν κοιμούνται ποτέ. "Ούτε χιόνι, ούτε βροχή, ούτε το σκοτάδι της νύχτας δεν σταματά..."»

«Ναι, τι κυνηγός του σκότους θα ήσουν αν σε σταματούσε το σκοτάδι της νύχτας;»

Της χαμογέλασε. Αντίθετα με το πρόσωπό του, τα δόντια του δεν ήταν τέλεια. Ο ένας πάνω κοπτήρας του ήταν αξιολάτρευτα σπασμένος σε μια ακρούλα.

Τύλιξε τα χέρια της γύρω της. Στο διάδρομο είχε ψύχρα και ένιωθε να ανατριχιάζει. «Τι κάνεις εδώ, βασικά;»

«Εδώ στο δωμάτιό σου εννοείς ή εδώ σ' αυτή τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή στον αχανή χωροχρόνο; Αν ρωτάς το αν είναι όλα μια κοσμική συγκυρία ή αν υπάρχει ένας ανώτερος, μετα-ηθικός σκοπός στη ζωή, αυτός είναι ένας γρίφος που απασχολεί τον κόσμο εδώ και αιώνες. Θέλω να πω ότι η απλή οντολογική αναγωγή είναι προφανώς μια πλάνη, αλλά...»

«Πάω για ύπνο», είπε η Κλέρι πιάνοντας το πόμολο.

Γλίστρησε επιδέξια ανάμεσα στην Κλέρι και την πόρτα. «Είμαι εδώ», της είπε, «γιατί ο Χοτζ μου θύμισε ότι έχεις τα γενέθλιά σου».

Η Κλέρι αναστέναξε. «Αύριο είναι».

«Αυτός δεν είναι λόγος να μην τα γιορτάσουμε από σήμερα».

Τον κοίταξε εξεταστικά. «Θες να αποφύγεις τον Άλεκ και την Ίζαμπελ».

Κούνησε καταφατικά το κεφάλι του. «Και οι δυο θέλουν να τσακωνόμαστε συνεχώς».

«Για τον ίδιο λόγο;»

«Δεν κατάλαβα». Κοίταξε κλεφτά πάνω κάτω στο διάδρομο. «Το ίδιο κι ο Χοτζ. Όλοι θέλουν να μου μιλήσουν. Εκτός από σένα. Βάζω στοίχημα ότι εσύ δεν θες να μου μιλήσεις».

«Όχι», είπε η Κλέρι. «Θέλω να φάω. Πεθαίνω της πείνας».

Έβγαλε το χέρι του πίσω απ' την πλάτη του. Κρατούσε μια ελαφρώς τσαλακωμένη χαρτοσακούλα. «Έκλεψα λίγο φαγητό απ' την κουζίνα όταν δεν κοιτούσε η Τζαμπελ».

Η Κλέρι χαμογέλασε. «Πικνίκ; Λίγο αργά δεν είναι για το Σέντραλ Παρκ; Θα είναι γεμάτο...»

Κούνησε το χέρι του. «Νεράιδες. Το ξέρω».

«Θα έλεγα κλέφτες», είπε η Κλέρι. «Αν και λυπάμαι τον κλέφτη που θα προσπαθήσει να σε ληστέψει».

«Πολύ καλά κάνεις και σε συγχαίρω γι' αυτό», είπε ο Τζέις ικανοποιημένος. «Αλλά δεν σκόπευα να σε πάω στο Σέντραλ Παρκ. Τι λες για το θερμοκήπιο;»

«Τώρα; Μέσα στη νύχτα; Δεν θα είναι... σκοτεινά;»

Χαμογέλασε σαν να ήξερε ένα μυστικό. «Έλα, θα σου δείξω».

16

το λουλουδι του μεσονυκτιου

Στο ημίφως, τα μεγάλα άδεια δωμάτια απ' τα οποία πέρασαν για να φτάσουν στην οροφή, έμοιαζαν σαν εγκαταλελειμμένα σκηνικά, με τα έπιπλα σκεπασμένα με λευκά σεντόνια να λάμπουν στο σκοτάδι σαν παγώβουνα μέσα στην ομίχλη.

Όταν ο Τζέις άνοιξε την πόρτα του θερμοκηπίου, η Κλέρι ένιωσε τη μυρωδιά να τη χτυπάει, απαλή σαν το παιχνιδιάρικο χτύπημα της πατούσας μιας γάτας: την πλούσια μυρωδιά του χώματος και την πιο δυνατή, γλυκερή μυρωδιά των λουλουδιών που άνθιζαν τη νύχτα—νυχτολούλουδα, ιβίσκους, σάλπιγγες του αγγέλου— και κάποια που δεν τα ήξερε, όπως ένα λουλούδι με ένα κίτρινο άνθος σε σχήμα αστεριού που τα πέταλά του ήταν στολισμένα με χρυσή γύρη. Πίσω απ' τους γυάλινους τοίχους διέκρινε τα φώτα του Μανχάταν να λάμπουν σαν παγωμένα πετράδια.

«Πω, πω!» είπε κοιτώντας γύρω γύρω για να τα δει όλα. «Είναι πανέμορφα εδώ τη νύχτα».

Ο Τζέις χαμογέλασε. «Και είμαστε μόνοι μας. Ο Άλεξ και η Τζαμπελ το σιχαινόνται αυτό το μέρος. Έχουν ένα σωρό αλλεργίες».

Η Κλέρι ανατρίχιασε παρόλο που δεν έκανε καθόλου κρύο. «Τι είναι αυτά τα λουλούδια;»

Ο Τζέις σήκωσε τους ώμους του και κάθισε προσεκτικά δίπλα σε ένα γυαλιστερό πράσινο θάμνο γεμάτο με σφιχτά κλεισμένα μπουμπούκια. «Δεν έχω ιδέα. Λες να προσέχω στο μάθημα της βοτανολογίας; Δεν πρόκειται να γίνω αρχειοθέτης. Δεν χρειάζεται να τα ξέρω όλα αυτά».

«Το μόνο που χρειάζεται να ξέρεις είναι το πώς να σκοτώνεις;»

Την κοίταξε και της χαμογέλασε. Ήταν σαν ένας γλωμός άγγελος απ' τους πίνακες του Ρέμπραντ, εκτός απ' το διαβολικό χαμόγελό του. «Ακριβώς». Έβγαλε απ' τη σακούλα ένα πακέτο τυλιγμένο σε χαρτοπετσέτες και της το πρόσφερε. «Επίσης» πρόσθεσε «φτιάχνω τέλεια σάντουιτς με τυρί. Δοκίμασε».

Η Κλέρι χαμογέλασε απρόθυμα και κάθισε απέναντί του. Το πέτρινο πάτωμα του θερμοκηπίου ήταν παγωμένο κάτω απ' τα γυμνά της πόδια, αλλά ήταν ευχάριστο μετά από τόσες μέρες αδυσώπητης ζέστης. Ο Τζέις έβγαλε απ' τη σακούλα μερικά μήλα, μια μπάρα φρούτων και σοκολάτας και ένα μπουκάλι νερό. «Ενδιαφέροντα λάφυρα», του είπε επιδοκιμαστικά.

Το σάντουιτς ήταν ζεστό και λίγο λιωμένο, αλλά στη γεύση ήταν τέλειο. Από μια απ' τις αναρίθμητες τσέπες του μπουφάν του, ο Τζέις έβγαλε ένα μαχαίρι με κοκάλινη λαβή, που φαινόταν ικανό να ξεκοιλιάσει αρκούδα. Άρχισε να καθαρίζει τα μήλα, κόβοντάς τα σε ολόδια

όγδοα. «Εντάξει, δεν είναι τούρτα» είπε, δίνοντάς της ένα κομμάτι, «αλλά ελπίζω να είναι καλύτερο απ' το τίποτα».

«Δεν περίμενα να το γιορτάσω καθόλου, οπότε ευχαριστώ». Δάγκωσε μια μπουκιά. Το μήλο ήταν φρέσκο και δροσερό.

«Όλοι πρέπει κάπως να γιορτάζουν τα γενέθλιά τους», είπε καθαρίζοντας το δεύτερο μήλο, κόβοντας τη φλούδα σε μακριές, στριφογυριστές λωρίδες. «Τα γενέθλια πρέπει να είναι ιδιαίτερα. Εμένα ήταν πάντα η μέρα που ο πατέρας μου έλεγε ότι μπορούσα να κάνω και να ζητήσω ό,τι ήθελα».

«Οτιδήποτε;» είπε η Κλέρι γελώντας. «Σαν τι δηλαδή θα μπορούσες να ζητήσεις;»

«Όταν ήμουν πέντε, ας πούμε ήθελα να κάνω μπάνιο σε μακαρόνια».

«Αλλά δεν σε άφησε, έτσι;»

«Όχι, αυτό είναι το θέμα. Με άφησε. Μου είπε ότι δεν ήταν ακριβό και αφού το ήθελα, γιατί όχι; Έβαλε τους υπηρέτες να γεμίσουν μια μπανιέρα με βραστό νερό και μακαρόνια και όταν χρώσε...» ανασήκωσε τους ώμους του «μπήκα κι εγώ μέσα!»

Υπηρέτες; Αναρωτήθηκε η Κλέρι. «Πώς ήταν;» είπε τελικά.

«Γλοιώδες».

«Φαντάζομαι». Προσπάθησε να τον φανταστεί σαν αγοράκι, να χαχανίζει, χωμένος μέχρι τα αυτιά στα μακαρόνια. Η εικόνα δεν μπορούσε να σχηματιστεί. Ήταν σίγουρη ότι ο Τζέις δεν χαχάνιζε ποτέ, ούτε σαν παιδί. «Τι άλλο ζήτησες;»

«Όπλα, κυρίως» είπε «που μάλλον δεν σε ξαφνιάζει.

Βιβλία. Διαβάζω πολύ όταν είμαι μόνος».

«Δεν πήγες σχολείο;»

«Όχι», είπε και μιλούσε σιγά, σαν να είχαν πιάσει ένα θέμα που δεν ήθελε να συζητήσει.

«Αλλά οι φίλοι σου...»

«Δεν είχα φίλους», είπε. «Εκτός απ' τον πατέρα μου. Δεν χρειαζόμουν κανένα άλλο».

Τον κοίταξε στα μάτια. «Δεν είχες κανένα φίλο;»

Της ανταπέδωσε το βλέμμα. «Την πρώτη φορά που είδα τον Άλεξ» είπε «όταν ήμουν δέκα χρονών ήταν η πρώτη φορά που συναντούσα κάποιον στην ηλικία μου. Η πρώτη φορά που μπορούσα να έχω ένα φίλο».

Η Κλέρι γύρισε το βλέμμα της αλλού. Τώρα μπορούσε να σχηματίσει μια εικόνα, χωρίς να το επιδιώξει: σκέφτηκε τον Άλεξ, τον τρόπο που την είχε κοιτάξει. Αποκλείεται να είχε κάτι τέτοιο.

«Μη με λυπάσαι», είπε ο Τζέις, σαν να μάντευσε τις σκέψεις της, παρόλο που δεν λυπόταν τον Τζέις. «Μου έδωσε την καλύτερη μόρφωση, την καλύτερη εκπαίδευση. Με πήγε σε ολόκληρο τον κόσμο. Στο Λονδίνο, την Αγία Πετρούπολη, την Αίγυπτο. Μας άρεσε τόσο να ταξιδεύουμε». Τα μάτια του ήταν σκοτεινά. «Δεν έχω πάει πουθενά από τότε που πέθανε. Μόνο στη Νέα Υόρκη».

«Είσαι τυχερός», είπε η Κλέρι. «Εγώ δεν έχω φύγει ποτέ από αυτή την πολιτεία, σε ολόκληρη τη ζωή μου. Η μαμά μου δεν με άφηγε καν να πάω εκδρομή με το σχολείο στην Ουάσινγκτον. Μάλλον τώρα ξέρω το γιατί», πρόσθεσε θλιμμένα.

«Φοβόταν ότι θα φρίκαρες; Ότι θα άρχιζες να βλέπεις δαίμονες στο Λευκό Οίκο;»

Η Κλέρι μασουλούσε τη σοκολάτα. «Υπάρχουν δαίμο-

νες στο Λευκό Οίκο;»

«Πλάκα έκανα», είπε ο Τζέις. «Νομίζω τουλάχιστον». Αναστέναξε συλλογισμένος. «Αν υπήρχαν, κάποιος θα το είχε αναφέρει».

«Νομίζω ότι απλώς δεν ήθελε να απομακρύνομαι πολύ απ' αυτήν. Η μαμά μου, εννοώ. Όταν πέθανε ο μπαμπάς μου, άλλαξε πολύ». Η φωνή του Λουκ αντήχησε στο μυαλό της. Δεν είσαι πια η ίδια από τότε που έγινε αυτό, αλλά η Κλέρι δεν είναι Τζόναθαν.

Ο Τζέις την κοίταξε ανασηκώνοντας το ένα του φρύδι. «Θυμάσαι τον πατέρα σου;»

Κούνησε το κεφάλι της. «Όχι, πέθανε πριν γεννηθώ».

«Είσαι τυχερή», της είπε. «Έτσι δεν σου λείπει».

Αν το έλεγε κάποιος άλλος θα ήταν κάτι πολύ απαίσιο, αλλά για πρώτη φορά στη φωνή του δεν υπήρχε πικρία, μόνο μια σουβλιά μοναξιάς για το χαμό του δικού του πατέρα. «Περνάει ποτέ;» τον ρώτησε. «Ο πόνος της απώλειας, εννοώ».

Την κοίταξε λοξά, αλλά δεν της απάντησε. «Για τη μητέρα σου το λες;»

Όχι. Δεν ήθελε να σκέφτεται τη μητέρα της έτσι. «Για τον Λουκ, βασικά».

«Αν και δεν τον λένε έτσι». Δάγκωσε σκεπτικός το μήλο και της απάντησε: «Σκεφτόμουν σχετικά μ' αυτόν. Κάτι στη συμπεριφορά του δεν μου ταιριάζει...»

«Είναι δειλός», είπε η Κλέρι με πικρία στη φωνή της. «Τον άκουσες. Δεν θα αντισταθεί στον Βάλενταϊν. Ούτε καν για τη μητέρα μου».

«Αυτό ακριβώς—» μια μακριά, καμπανιστή δόνηση τον διέκοψε. Κάπου μακριά χτυπούσε μια καμπάνα. «Α,

μεσάνυχτα», είπε αφήνοντας το μαχαίρι. Σηκώθηκε όρθιος απλώνοντας το χέρι του για να τη σηκώσει. Τα δάχτυλά του κολλούσαν ελαφρώς απ' το χυμό του μήλου. «Κοίτα».

Το βλέμμα του ήταν καρφωμένο στον πράσινο θάμνο δίπλα τους, με τα δεκάδες κλειστά μπουμπούκια του. Πήγε να τον ρωτήσει τι υποτίθεται ότι έπρεπε να κοιτάξει, αλλά σήκωσε το χέρι του για να τη σταματήσει. Τα μάτια του έλαμπαν. «Περίμενε», είπε.

Τα φύλλα στο θάμνο κρέμονταν ακίνητα και σιωπηλά. Ξαφνικά, ένα απ' τα σφιχτοκλεισμένα μπουμπούκια άρχισε να αναριγά και να τρέμει. Έγινε διπλάσιο και άνοιξε ξαφνικά. Ήταν σαν να βλέπεις ένα βίντεο σε αργή κίνηση: τα λεπτεπίλεπτα πράσινα σέπαλα να ανοίγουν προς τα έξω, απελευθερώνοντας τα λευκά πέταλα από μέσα. Ήταν σκεπασμένα με απαλή χρυσή γύρη, λεπτή σαν πούδρα.

«Α!» είπε η Κλέρι και γύρισε νιώθοντας τον Τζέις να την κοιτάζει. «Ανθίζουν κάθε βράδυ;»

«Μόνο τα μεσάνυχτα», είπε. «Χρόνια Πολλά, Κλαρίσα Φρέι».

Ένωσε παραδόξως να συγκινείται. «Ευχαριστώ».

«Έχω κάτι για σένα», της είπε. Έβαλε το χέρι του στην τσέπη του, έβγαλε κάτι και το έκλεισε στην παλάμη της. Ήταν μια γκριζα πέτρα, ελαφρώς τραχιά, αλλά λεία σε κάποια σημεία.

«Ε;» είπε η Κλέρι στριφογυρνώντας τη στα δάχτυλά της. «Ξέρεις, αυτό που λένε ότι τα κορίτσια θέλουν μια κοτρονά, δεν το εννοούμε κυριολεκτικά».

«Πολύ αστείο, κυνική μου φίλη. Δεν είναι ακριβώς πέτρα. Όλοι οι Κυνηγοί Σκιών έχουν μια πέτρα-ρούνο

με μαγικό φως».

«Α», είπε και την κοίταξε με νέο ενδιαφέρον, κλείνοντας γύρω της τα δάχτυλά της όπως είχε δει τον Τζέις να κάνει στο υπόγειο του ξενοδοχείου. Δεν ήταν σίγουρη, αλλά της φάνηκε ότι διέκρινε λίγο φως να ξεπροβάλλει ανάμεσα στα δάχτυλά της.

«Θα σου δίνει φως» της είπε ο Τζέις «ακόμα και ανάμεσα στις πιο μαύρες σκιές αυτού του κόσμου αλλά και όλων των άλλων».

Την έβαλε στην τσέπη της. «Ευχαριστώ πολύ. Ήταν πολύ ευγενικό εκ μέρους σου που μου έκανες δώρο». Η ένταση ανάμεσά τους ένωθε να την πιέζει σαν υγρός αέρας. «Καλύτερο από το μπάνιο σε μακαρονάδα, αυτό είναι σίγουρο».

«Αν τολμήσεις», της είπε αγριεμένος, «να μοιραστείς αυτή την πολύ προσωπική πληροφορία με οποιονδήποτε, μπορεί να αναγκαστώ να σε σκοτώσω».

«Εντάξει, όταν ήμουν εγώ πέντε χρονών, ζήτησα απ' τη μαμά μου να με βάλει να στριφογυρίσω μαζί με τα ρούχα στο στεγνωτήριο», είπε η Κλέρι. «Η διαφορά είναι ότι εμένα δεν με άφησε».

«Μάλλον γιατί το να στροβιλίζεσαι στο στεγνωτήριο μαζί με τα ρούχα μπορεί να αποβεί μοιραίο», είπε ο Τζέις, «ενώ τα μακαρόνια δεν είναι τόσο θανατηφόρα. Εκτός αν τα μαγειρέψει η Ίζαμπελ».

Το λουλούδι του μεσονυκτίου έριχνε ήδη τα πέταλά του. Έπεφταν στο πάτωμα αστράφτοντας σαν νιφάδες αστροσκόνης. «Όταν έγινα δώδεκα ήθελα να κάνω τατουάζ. Ούτε αυτό με άφησε να το κάνω».

Ο Τζέις δεν γέλασε. «Οι περισσότεροι Κυνηγοί κάνουν τα πρώτα τους Σημάδια στα δώδεκα. Πρέπει να το είχες

στο αίμα σου».

«Ίσως. Αν και αμφιβάλλω ότι οι περισσότεροι Κυνηγοί θέλουν να κάνουν τατουάζ με τον Ντονατέλο το χελωνονιντζάκι στον αριστερό τους ώμο».

Ο Τζέις την κοίταξε με απορία. «Ήθελες μια χελώνα στον ώμο σου;»

«Ήθελα να καλύψω το σημάδι απ' την ανεμοβλογιά», του είπε παραμερίζοντας τη ράντα της μπλούζας της ελαφρώς, δείχνοντάς του το λευκωπό σημάδι σε σχήμα αστεριού στον ώμο της. «Βλέπεις;»

Ο Τζέις γύρισε το βλέμμα του απ' την άλλη. «Πέρασε η ώρα», είπε. «Πρέπει να κατεβούμε κάτω».

Η Κλέρι έφτιαξε τη ράντα της, ντροπιασμένη. Σιγά μην ήθελε να δει τις χαζο-ουλές της.

Οι επόμενες λέξεις βγήκαν απ' το στόμα της χωρίς να το θέλει. «Με την Ίζαμπελ... τα είχατε ποτέ;»

Αυτή τη φορά γύρισε για να την κοιτάξει. Το φεγγαρόφωτο χλώμιαζε το χρώμα των ματιών του. Ήταν πιο πολύ ασημί παρά χρυσά. «Με την Ίζαμπελ;» ρώτησε ανέκφραστα.

«Νομίζα...» τώρα ένιωθε πιο αμήχανα από πριν. «Ο Σάιμον με ρωτούσε».

«Γιατί δεν ρωτάει την ίδια;»

«Δεν νομίζω να θέλει», είπε η Κλέρι. «Τέλος πάντων, ξέχνα το. Δεν είναι δική μου δουλειά».

Χαμογέλασε αφοπλιστικά. «Η απάντηση είναι όχι. Εντάξει, ίσως να υπήρχαν φορές που κάποιος απ' τους δυο να το είχε σκεφτεί, αλλά είναι σχεδόν σαν αδερφή μου. Θα ήταν παραξένο».

«Εννοείς ότι ποτέ δεν...»

«Ποτέ», είπε ο Τζέις.

«Με μισεί», είπε η Κλέρι.

«Όχι, δεν σε μισεί», είπε εκείνος προς μεγάλη της έκπληξη. «Απλώς την αναστατώνεις, γιατί ήταν πάντα το μοναδικό κορίτσι σε μια παρέα ανδρών που τη θαυμάζουν και τώρα δεν είναι πια».

«Μα είναι τόσο όμορφη».

«Όσο όμορφη είσαι κι εσύ», είπε ο Τζέις, «και με πολύ διαφορετικό τρόπο μάλιστα και δεν μπορεί να μην το βλέπει αυτό. Πάντα ήθελε να είναι μικροκαμωμένη και ντελικάτη, ξέρεις. Δεν της αρέσει καθόλου που είναι ψηλότερη απ' τα πιο πολλά αγόρια».

Η Κλέρι δεν είπε τίποτα γιατί δεν ήξερε τι να πει. Όμορφη. Της είχε πει ότι ήταν όμορφη. Κανείς ως τότε δεν της είχε πει κάτι τέτοιο, εκτός απ' τη μητέρα της, που δεν μετρούσε. Οι μητέρες πάντα πίστευαν ότι τα παιδιά τους ήταν όμορφα. Τον κοίταξε.

«Μάλλον πρέπει να πάμε κάτω», ξαναείπε. Ήταν σίγουρη ότι τον έκανε να νιώθει άβολα έτσι που τον κοιτούσε αλλά δεν μπορούσε να σταματήσει.

«Εντάξει», είπε τελικά. Προς ανακούφισή της, η φωνή της ακούστηκε φυσιολογική. Ήταν επίσης μεγάλη ανακούφιση το ότι μπόρεσε να πάρει το βλέμμα της από πάνω του καθώς γύρισε απ' την άλλη. Το φεγγάρι, που βρισκόταν πια ακριβώς από πάνω τους, φώτιζε τα πάντα με τόση λάμψη, σαν να ήταν μέρα. Ανάμεσα σε δυο σκαλοπάτια είδε μια λευκή σπίθα να γυαλίζει στο πάτωμα. Ήταν το μαχαίρι που είχε χρησιμοποιήσει ο Τζέις για τα μήλα, πεσμένο στο πλάι. Παραμέρισε βιαστικά για να μην το πατήσει και έπεσε πάνω του —έβαλε το χέρι του για να την πιάσει τη στιγμή που γύρισε προς το μέρος του για να του ζητήσει συγγνώμη και κατά κάποιον

τρόπο βρέθηκε στην αγκαλιά του και... τη φιλούσε.

Στην αρχή ήταν δύσκολο, σχεδόν σαν να μην ήθελε να το κάνει: το στόμα του ήταν σφιγμένο πάνω στα χείλη της, ανένδοτο. Μετά όμως έβαλε και τα δυο του χέρια γύρω απ' τη μέση της και την τράβηξε κοντά του. Τα χείλη του μαλάκωσαν. Ένωθε το βιαστικό χτύπο της καρδιάς του, γεύτηκε τη γλυκιά γεύση του μήλου στο στόμα του. Έβαλε τα χέρια της στα μαλλιά του, όπως ήθελε να κάνει από την πρώτη φορά που τον είχε δει. Τα μαλλιά του τυλίχτηκαν στα δάχτυλά της, μεταξένια και λεπτά. Η καρδιά της βροντοχτυπούσε και στα αυτιά της άκουσε έναν παράξενο ήχο, σαν φτεροκόπημα...

Ο Τζέις τραβήχτηκε με μια πνιχτή κραυγή έκπληξης, αλλά άφησε τα χέρια του στη μέση της. «Μην τρομάξεις, αλλά νομίζω ότι έχουμε θεατές».

Η Κλέρι γύρισε το κεφάλι της. Σε ένα κοντινό κλαδί δέντρου βρισκόταν κουρνιασμένος ο Χούγκο, κοιτάζοντάς τους με τα λαμπερά μαύρα σαν χάντρες μάτια του. Άρα ο ήχος στα αυτιά της ήταν όντως φτερά και όχι το πάθος του φιλιού τους. Ένωσε λίγη απογοήτευση.

«Αν είναι εδώ ο Χούγκο, κάπου τριγύρω θα είναι και ο Χοτζ», είπε ο Τζέις πνιχτά. «Πρέπει να φύγουμε».

«Σε κατασκοπεύει;» ρώτησε η Κλέρι. «Ο Χοτζ εννοώ».

«Όχι. Απλώς του αρέσει να έρχεται εδώ πάνω για να σκεφτεί. Κρίμα –είχαμε μια πολύ λαμπρή συζήτηση», είπε γελώντας χωρίς να βγάλει ήχο.

Άρχισαν να κατεβαίνουν απ' τον ίδιο δρόμο που είχαν έρθει, αλλά της Κλέρι της φάνηκε ένα τελείως διαφορετικό ταξίδι. Ο Τζέις της κρατούσε το χέρι, στέλνοντας μικρά ηλεκτρικά φορτία στις φλέβες της όπου την άγγιζε: τα δάχτυλα, τον καρπό της, την παλάμη του χεριού της.

Το μυαλό της ήταν γεμάτο ερωτήσεις αλλά φοβόταν να τις ξεστομίσει για να μη χαλάσει την ατμόσφαιρα. Είχε πει “κρίμα” όταν είχε καταλάβει ότι η βραδιά τους είχε τελειώσει –το πιο τρυφερό μέρος τουλάχιστον.

Έφτασαν στην πόρτα της. Η Κλέρι έγειρε στον τοίχο δίπλα απ’ την πόρτα κοιτάζοντάς τον. «Ευχαριστώ για το πάρτι γενεθλίων», του είπε προσπαθώντας να έχει ουδέτερο ύφος.

Φαινόταν απρόθυμος να την αφήσει να φύγει. «Θα πας για ύπνο;»

Είναι απλώς ευγενικός, είπε στον εαυτό της. Απ’ την άλλη όμως, με τον Τζέις μιλούσε. Που δεν ήταν ποτέ ευγενικός. Αποφάσισε να απαντήσει με ερώτηση. «Δεν είσαι κουρασμένος;»

Η φωνή του ήταν βαδιά. «Δεν έχω νιώσει ποτέ πιο ξύπνιος».

Έσκυψε να τη φιλήσει, πιάνοντας το πρόσωπό της με το άλλο χέρι του. Τα χείλη τους ενώθηκαν, απαλά στην αρχή, με μεγαλύτερη ένταση στη συνέχεια. Ήταν εκείνη ακριβώς τη στιγμή που ο Σάιμον άνοιξε με δύναμη την πόρτα του δωματίου και βγήκε στο διάδρομο.

Μισόκλεινε τα μάτια του για να δει καλά μια που δεν φορούσε τα γυαλιά του και τα μαλλιά του ήταν ανακατεμένα, αλλά είδε αυτό που έπρεπε να δει. «Τι στο καλό;» είπε τόσο δυνατά που η Κλέρι αναπήδησε και απομακρύνθηκε απ’ τον Τζέις σαν να την έκαιγε το άγγιγμά του.

«Σάιμον τι κάνεις... εννοώ ότι νόμιζα ότι...»

«Κοιμόμουν; Ναι, κοιμόμουν», είπε. Τα μάγουλά του είχαν γίνει κόκκινα παρά το μαύρισμά του, όπως κάθε φορά που ντρεπόταν ή αναστατωνόταν. «Αλλά ξύπνη-

σα και δεν ήσουν εκεί και ανησύχησα...»

Η Κλέρι δεν μπορούσε να σκεφτεί τίποτα να πει. Γιατί δεν της είχε περάσει απ' το μυαλό ότι θα συνέβαινε κάτι τέτοιο; Γιατί δεν είχε προτείνει να πάνε στο δωμάτιο του Τζέις; Η απάντηση ήταν απλή αλλά και απαισία: είχε ξεχάσει τελείως τον Σάιμον.

«Συγγνώμη», είπε μη ξέροντας ούτε η ίδια σε ποιον απευθυνόταν. Με τη γωνία του ματιού της της φάνηκε ότι είδε τον Τζέις να της ρίχνει ένα βλέμμα παγωμένης οργής, αλλά όταν γύρισε να τον κοιτάξει είδε ότι είχε το συνηθισμένο του ύφος: άνετο, γεμάτο αυτοπεποίδηση, ελαφρώς βαριεστημένο.

«Στο μέλλον, Κλαρίσα» είπε «ίσως είναι χρήσιμο να αναφέρεις ότι έχεις ήδη έναν άντρα στο κρεβάτι σου για να αποφεύγονται τέτοιες δυσάρεστες καταστάσεις».

«Τον κάλεσες στο κρεβάτι σου;» είπε ο Σάιμον έντρομος.

«Αστείο δεν είναι;» είπε ο Τζέις. «Πώς θα χωρούσαμε και οι τρεις;»

«Δεν τον κάλεσα στο κρεβάτι μου», είπε κοφτά η Κλέρι. «Απλώς φιληθήκαμε».

«Απλώς φιληθήκαμε;» είπε ο Τζέις δήθεν πληγωμένος. «Πόσο εύκολα απαρνιέσαι την αγάπη μας...»

«Τζέις...»

Είδε την ειρωνεία να λάμπει στο βλέμμα του και σταμάτησε. Δεν είχε νόημα. Το στομάχι της ήταν ξαφνικά βαρύ. «Σάιμον, είναι αργά», είπε κουρασμένα. «Λυπάμαι που σε ξυπνήσαμε».

«Κι εγώ λυπάμαι». Πήγε θυμωμένος στο δωμάτιο, χτυπώντας πίσω του την πόρτα.

Το χαμόγελο του Τζέις ήταν μειλίχιο σαν βουτυρωμέ-

νο ψωμί. «Έλα, πήγαινε πίσω του, παρηγόρησέ τον και πες του ότι εξακολουθεί να είναι ο ιδιαίτερος φιλαράκος σου. Αυτό δεν θέλεις να κάνεις;»

«Σταμάτα», του είπε. «Σταμάτα να κάνεις έτσι».

«Πώς έτσι;» είπε και το χαμόγελό του έγινε ακόμα πιο φαρδύ.

«Αν είσαι θυμωμένος, απλώς πες το. Μην κάνεις σαν να μη σε αγγίζει ποτέ τίποτα. Είναι λες και δεν νιώθεις τίποτα απολύτως».

«Ίσως θα έπρεπε να το έχεις σκεφτεί αυτό πριν με φιλήσεις».

«Εγώ σε φίλησα;» του είπε μη πιστεύοντας στα αυτιά της.

Την κοίταξε με σαρκασμό που αστραποβολούσε. «Μην ανησυχείς» της είπε «ούτε για μένα ήταν ιδιαίτερα αξιομνημόνευτο».

Τον κοίταξε να απομακρύνεται και ένιωσε την ανάγκη να ξεσπάσει σε κλάματα και να τρέξει ξοπίσω του για να τον κλοτσήσει στο καλάμι. Ήξερε πως ό,τι από τα δυο και να έκανε θα τον γέμιζε ικανοποίηση, οπότε δεν έκανε τίποτα, αλλά μπήκε απρόθυμα στο δωμάτιο.

Ο Σάμιον στεκόταν στη μέση του δωματίου και έμοιαζε χαμένος. Θυμήθηκε τα λόγια του Τζέις: *Πήγαινε καθησύχασέ τον, πες του ότι εξακολουθεί να είναι ο ιδιαίτερος φιλαράκος σου.*

Έκανε ένα βήμα προς το μέρος του, σταμάτησε όμως, όταν συνειδητοποίησε τι κρατούσε στα χέρια του. Το μπλοκ της ζωγραφικής της, ανοιχτό στη σελίδα που είχε ξεκινήσει να ζωγραφίζει, με τον Τζέις με τα φτερά αγέλου. «Ωραία», της είπε. «Τα μαθήματα που έκανες έπιασαν τόπο».

Κανονικά η Κλέρι θα του την είχε πει που έφαχνε το ημερολόγιό της, αλλά δεν ήταν κατάλληλη στιγμή. «Σάιμον, άκου...»

«Καταλαβαίνω ότι το να έρθω στο δικό σου δωμάτιο για να γκρινιάξω μπορεί να μην ήταν η πιο έξυπνη κίνηση», είπε ξερά διακόπτοντας τη, και πέταξε το μπλοκ στο κρεβάτι «αλλά θέλω να μαζέψω τα πράγματά μου».

«Πού πας;» τον ρώτησε.

«Σπίτι. Έμεινα πολύ εδώ, νομίζω. Οι θνητοί σαν κι εμένα δεν ανήκουν σε ένα τέτοιο μέρος».

Αναστέναξε. «Άκου, Σάιμον, συγγνώμη, εντάξει; Δεν το είχα σχεδιάσει. Απλώς συνέβη. Το ξέρω ότι δεν σου αρέσει ο Τζέις».

«Όχι», είπε ακόμα πιο ξερά ο Σάιμον. «Δεν μου αρέσει η πορτοκαλάδα χωρίς ανθρακικό. Δεν μου αρέσει η ποιηση του Έρικ. Δεν μου αρέσει να κολλάω στην κίνηση. Δεν μου αρέσει να λύνω ασκήσεις μαθηματικών. Τον Τζέις τον μισώ. Βλέπεις τη διαφορά;»

«Μα σου έσωσε τη ζωή», είπε η Κλέρι νιώθοντας σαν προδότης... στο κάτω κάτω ο Τζέις είχε πάει στο ξενοδοχείο μόνο και μόνο επειδή ανησυχούσε ότι θα έμπλεκε ο ίδιος αν πάθαινε κάτι η Κλέρι.

«Λεπτομέρειες», είπε αδιάφορα ο Σάιμον. «Είναι μάλακας. Νόμιζα ότι έφαχνες κάτι καλύτερο».

Η Κλέρι έχασε την ψυχραιμία της.

«Α, ναι; και τώρα νομίζεις ότι θα μου την πεις εσύ;» απάντησε κοφτά. «Εσύ είσαι αυτός που έφαχνε ποια έχει το πιο “καυτό κορμί” στο σχολείο για να της την πέσεις», είπε μιμούμενη το βαριεστημένο ύφος του Έρικ. Το στόμα του Σάιμον σφίχτηκε από θυμό. «Και τι έγινε

αν ο Τζέις είναι απότομος μερικές φορές; Δεν είσαι αδερφός μου, ούτε ο πατέρας μου και δεν επιβάλλεται να σου αρέσει. Εμένα ποτέ δεν μου άρεσαν οι γκόμενές σου, αλλά είχα τουλάχιστον την ευγένεια να το κρατήσω για τον εαυτό μου».

«Αυτό», είπε μέσα απ' τα δόντια του ο Σάιμον, «είναι διαφορετικό».

«Α, ναι; Γιατί; Γιατί είναι διαφορετικό;»

«Γιατί είδα τον τρόπο που τον κοιτάς!» της φώναξε. «Και εγώ δεν έχω κοιτάξει ποτέ όλες αυτές τις κοπέλες έτσι! Ήταν απλώς κάτι για να περνάω την ώρα μου, ένας τρόπος εξάσκησης, μέχρι...»

«Μέχρι τι;» είπε η Κλέρι που ήξερε ότι δεν έπρεπε να το τραβήξει άλλο ήταν απαίσιος· δεν είχαν ξανατσακωθεί ποτέ με τον Σάιμον, τουλάχιστον πιο σοβαρά από το ποιος θα έτρωγε το τελευταίο κομμάτι κέικ στο σπιτάκι τους πάνω στο δέντρο, αλλά δεν μπορούσε να σταματήσει. «Μέχρι να έρθει η Ίζαμπελ; Δεν το πιστεύω ότι μου κάνεις κήρυγμα για τον Τζέις όταν γελοιοποιήθηκες τελείως για χάρη της!» Η φωνή της είχε γίνει σχεδόν κραυγή

«Προσπαδούσα να σε κάνω να ζηλέψεις!» ούρλιαξε ο Σάιμον, ως απάντηση. Τα χέρια του ήταν στο πλάι, σφιγμένα σε γροθιές. «Είσαι τόσο χαζή, Κλέρι; Είσαι τόσο χαζή; Τίποτα δεν καταλαβαίνεις;»

Τον κοίταξε εμβρόντητη. Τι στο καλό εννοούσε; «Να με κάνεις να ζηλέψω; Γιατί να θέλεις να με κάνεις να ζηλέψω;»

Κατάλαβε αμέσως ότι ήταν το χειρότερο πράγμα που θα μπορούσε να τον έχει ρωτήσει.

«Γιατί» είπε, με τόση πικρία που τη σόκαρε, «εδώ και

δέκα χρόνια είμαι ερωτευμένος μαζί σου και μου φάνηκε ότι είχε έρθει η ώρα να μάθω αν ένωδες κι εσύ το ίδιο. Και απ' ό,τι φαίνεται δεν νιώθεις έτσι».

Ήταν λες και την κλότσησε στο στομάχι. Δεν μπορούσε να μιλήσει. Ήταν σαν να είχε χαθεί όλος ο αέρας απ' τα πνευμόνια της. Τον κοίταξε προσπαθώντας να βρει κάτι να πει, οτιδήποτε.

Την έκοψε απότομα. «Μη. Δεν υπάρχει τίποτα να πεις».

Τον κοίταξε αποσβολωμένη να πηγαίνει προς την πόρτα· δεν μπορούσε να κουνηθεί για να τον κάνει να σταματήσει, όσο κι αν το ήθελε. Τι μπορούσε να του πει; «Κι εγώ σ' αγαπώ;» αφού δεν το ένωθε, έτσι δεν ήταν;

Ο Σάιμον δίστασε στην πόρτα, με το χέρι στο πόμολο και γύρισε να την κοιτάξει. Τα μάτια του, πίσω απ' τα γυαλιά του ήταν τώρα περισσότερο κουρασμένα παρά θυμωμένα. «Θες όντως να μάθεις τι άλλο μου έλεγε η μαμά μου για σένα;» τη ρώτησε.

Κούνησε το κεφάλι της αρνητικά.

Δεν φάνηκε να το προσέχει. «Έλεγε ότι θα μου ραγίσεις την καρδιά», της είπε και έφυγε. Η πόρτα έκλεισε πίσω του με ένα αποφασιστικό κλικ και η Κλέρι έμεινε μόνη.

Όταν είχε φύγει ο Σάιμον, η Κλέρι βούλιαξε στο κρεβάτι της και έπιασε το μπλοκ της. Το έσφιξε στο στήθος της, όχι επειδή ήθελε να ζωγραφίσει, αλλά επειδή ένωθε την ανάγκη για την αίσθηση και τη μυρωδιά οικείων πραγμάτων: μελάνι, χαρτί, κάρβουνο.

Σκέφτηκε να τρέξει πίσω απ' τον Σάιμον, να προσπαθήσει να τον προλάβει. Τι θα του έλεγε όμως; Τι θα

μπορούσε να του πει; Είσαι τόσο χαζή, Κλέρι;, της είχε πει. Τίποτα δεν καταλαβαίνεις;

Σκέφτηκε ένα εκατομμύριο πράγματα που της είχε πει ή είχε κάνει, αστεία που έκαναν ο Έρικ και οι άλλοι για τους δυο τους, συζητήσεις που σταματούσαν όταν έμπαινε στο δωμάτιο. Ο Τζέις το είχε καταλάβει απ' την αρχή. Οι εκδηλώσεις αγάπης με διασκεδάζουν, ειδικά όταν δεν είναι αμοιβαίες. Τότε δεν είχε σκεφτεί τι εννοούσε, αλλά τώρα το καταλάβαινε.

Είχε πει νωρίτερα στον Σάιμον ότι είχε αγαπήσει μόνο τρία άτομα στη ζωή της: τη μητέρα της, το Λουκ και τον ίδιο. Αναρωτήθηκε αν ήταν πραγματικά δυνατόν, μέσα στην ίδια εβδομάδα, να χάσεις και τα τρία άτομα που αγαπάς. Αναρωτήθηκε αν ήταν κάτι που θα μπορούσε ποτέ να ξεπεράσει. Κι όμως —εκείνες τις σύντομες στιγμές στο θερμοκήπιο με τον Τζέις είχε ξεχάσει τη μητέρα της. Είχε ξεχάσει τον Λουκ. Είχε ξεχάσει τον Σάιμον. Και ήταν ευτυχισμένη. Αυτό ήταν το χειρότερο, ότι ήταν ευτυχισμένη.

Ίσως αυτό, σκέφτηκε, το ότι έχασα τον Σάιμον, ίσως αυτό να είναι η τιμωρία μου για τον εγωισμό μου, για το ότι ήθελα να είμαι ευτυχισμένη, έστω και για μια στιγμή, ενώ η μητέρα μου αγνοείται ακόμα. Δεν ήταν καν αληθινό, στο κάτω κάτω. Ο Τζέις μπορεί να ήταν εκπληκτικός στα φιλιά, αλλά δεν νοιαζόταν καθόλου γι' αυτή. Το είχε πει άλλωστε.

Κατέβασε αργά το μπλοκ στην αγκαλιά της. Ο Σάιμον είχε δίκιο· η ζωγραφιά ήταν καλή. Είχε πετύχει τη σκληρή γραμμή του στόματός του, τα απροσδόκητα ευαίσθητα μάτια. Τα φτερά έμοιαζαν τόσο αληθινά, που φαντάστηκε ότι αν περνούσε το χέρι της πάνω τους

θα μπορούσε να τα αγγίξει. Άφησε το χέρι της να περιπλανηθεί πάνω στη ζωγραφιά, με το μυαλό της να αρμενίζει...

Και τινάχτηκε απότομα με μάτια διάπλατα ανοιχτά. Τα δάχτυλά της δεν είχαν αγγίξει χαρτί, αλλά τα απαλά πούπουλα φτερών. Τα μάτια της στράφηκαν στους ρούνους που είχε ζωγραφίσει αφηρημένα στη γωνία της σελίδας. Έλαμπαν, όπως οι ρούννοι που είχε δει τον Τζέις να ζωγραφίζει με το ραβδί του.

Η καρδιά της άρχισε να χτυπάει γρήγορα, σταθερά και έντονα. Αν ένας ρούννος μπορούσε να ζωντανέψει μια ζωγραφιά, τότε ίσως...

Χωρίς να πάρει τα μάτια της απ' τη ζωγραφιά, έψαξε να βρει τα μολύβια της. Με κομμένη την ανάσα, γύρισε σελίδα και άρχισε βιαστικά να ζωγραφίζει το πρώτο πράγμα που της ήρθε στο μυαλό. Ήταν το φλιτζάνι του καφέ που βρισκόταν ακουμπισμένο στο κομοδίνο δίπλα στο κρεβάτι της. Προσπαθώντας να θυμηθεί τα μαθήματα νεκρής φύσης που είχε κάνει, το ζωγράφισε με κάθε λεπτομέρεια: το μουτζουρωμένο χείλος, τη ραγισματιά στο χερούλι. Όταν τέλειωσε ήταν όσο πιο ακριβές γινόταν. Οδηγημένη από κάποιο ανεξήγητο ένστικτο, έπιασε το φλιτζάνι και το ακούμπησε πάνω στη ζωγραφιά. Μετά, πολύ προσεκτικά, άρχισε να ζωγραφίζει δίπλα του τους ρούνους.

18

το θανασιμο κυπελλό

Ο Τζέις ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, κάνοντας τον κοιμισμένο –προσπαθώντας να πείσει τον εαυτό του και όχι κανέναν άλλο– όταν τα χτυπήματα στην πόρτα έγιναν πολύ εκνευριστικά. Σηκώθηκε μορφάζοντας απ' το κρεβάτι. Παρόλο που στο θερμοκήπιο πιεζόταν για να δείξει ότι είναι μια χαρά, πονούσε ακόμα ολόκληρο το σώμα του απ' την πτώση της προηγούμενης νύχτας.

Ήξερε ποιος θα ήταν πριν καν ανοίξει την πόρτα. Ίσως ο Σάιμον είχε καταφέρει να γίνει πάλι αρουραίος. Αυτή τη φορά μπορούσε να παραμείνει αρουραίος για πάντα, γιατί αυτός, ο Τζέις Γουέλαντ δεν υπήρχε περίπτωση να κάνει τίποτα γι' αυτόν.

Κρατούσε σφιχτά το μπλοκ της και τα φλογερά μαλλιά της είχαν ξεφύγει απ' τις κοτσίδες τους. Ο Τζέις ακούμπησε στην πόρτα, καταπολεμώντας το κύμα αδρεναλίνης που του προξενούσε η όψη της. Αναρωτήθηκε γιατί, και όχι για πρώτη φορά. Η Ίζαμπελ χρησιμοποιούσε την ομορφιά της όπως το μαστίγιό της, αλλά η

Κλέρι δεν ήξερε καν ότι ήταν όμορφη. Ίσως γι' αυτό, σκέφτηκε.

Μόνο ένα λόγο μπορούσε να σκεφτεί για το ότι βρισκόταν εκεί αν και δεν ήταν και πολύ πιθανό. Τα λόγια ήταν όπλα, αυτό του το είχε μάθει ο πατέρας του και ήθελε να πληγώσει την Κλέρι περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο κορίτσι. Βασικά, δεν ήταν καν σίγουρος ότι είχε θελήσει ποτέ να πληγώσει κάποιο άλλο κορίτσι. Συνήθως τις ήθελε για λίγο και μετά ήθελε να τον αφήσουν ήσυχο.

«Μη μου πεις», της είπε, τραβώντας τις λέξεις του με έναν τρόπο που ήξερε ότι την εκνεύριζε. «Ο Σάιμον κατάφερε να μεταμορφωθεί σε οσελότο και θέλεις να κάνω κάτι γι' αυτό πριν τον κάνει η Τζαμπελ εσάρπα. Κρίμα, θα πρέπει να περιμένεις μέχρι αύριο γιατί είμαι εκτός υπηρεσίας». Έδειξε τον εαυτό του –φορούσε γαλάζιες πιτζάμες με μια τρύπα στο μανίκι. «Βλέπεις; Πιτζαμάκια».

Η Κλέρι ήταν σαν να μην τον άκουσε καν. Πρόσεξε ότι κρατούσε κάτι στα χέρια της –το μπλοκ της. «Τζέις», είπε. «Είναι σημαντικό».

«Άσε, μη μου πεις», της είπε. «Έχεις να ζωγραφίσεις κάτι επείγον. Χρειάζεσαι γυμνό μοντέλο. Συγγνώμη, αλλά δεν έχω όρεξη. Μπορείς όμως να ρωτήσεις τον Χοτζ», πρόσθεσε. «Έχω ακούσει ότι θα έκανε τα πάντα αυτές τις μέρες για...»

«ΤΖΕΪΣ!» τον διέκοψε ουρλιάζοντας σχεδόν. «ΣΚΑΣΕ ΛΙΓΟ ΚΑΙ ΑΚΟΥΣΕ ΜΕ, ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΤΟ ΚΑΝΕΙΣ ΑΥΤΟ;»

Την κοίταξε εμβρόντητος.

Πήρε μια βαθιά ανάσα και τον κοίταξε. Τα μάτια της ήταν γεμάτα αβεβαιότητα. Μέσα του φούσκωσε μια

πρωτόγνωρη επιθυμία: να την αγκαλιάσει και να της πει ότι θα πάνε όλα καλά. Δεν το έκανε όμως. Ήξερε απ' την εμπειρία του ότι τα πράγματα σπάνια πάνε καλά. «Τζέις», του είπε και η φωνή της ήταν τόσο σιγανή που αναγκάστηκε να σκύψει για να ακούσει τι του έλεγε. «Νομίζω ότι ξέρω πού έκρυψε η μητέρα μου το Θανάσιμο Κύπελλο. Είναι μέσα σε έναν πίνακα».

«Ορίστε;» Ο Τζέις την κοίταζε ακόμα σαν να του είχε πει ότι είχε πιάσει έναν απ' τους Σιωπηλούς Αδελφούς να παίζει γυμνός κουτσό στο διάδρομο. «Εννοείς ότι τον έκρυψε πίσω από έναν πίνακα; Όλοι οι πίνακες στο σπίτι σας ήταν σκισμένοι απ' τις κορνίζες τους».

«Το ξέρω», είπε η Κλέρι, κοιτάζοντας πίσω απ' τον ώμο του, στο υπνοδωμάτιο. Ευτυχώς δεν φαινόταν να είναι κανείς άλλος εκεί. «Άκου, μπορώ να μπω; Θέλω να σου δείξω κάτι».

Έκανε πίσω απρόθυμα. «Αν δεν γίνεται αλλιώς».

Κάθισε στο κρεβάτι του, στερεώνοντας το μπλοκ στα γόνατά της. Τα ρούχα που φορούσε ο Τζέις νωρίτερα ήταν πεταμένα πάνω στα σκεπάσματα, αλλά το υπόλοιπο δωμάτιο ήταν σαν κελί μοναχού. Δεν υπήρχαν εικόνες στους τοίχους, ούτε αφίσες, ούτε φωτογραφίες φίλων ή οικογένειας. Τα σκεπάσματα ήταν λευκά και στρωμένα ολόισια. Δεν ήταν και πολύ συνηθισμένο δωμάτιο για έφηβο. «Κοίτα», του είπε γυρνώντας τις σελίδες, μέχρι που βρήκε τη ζωγραφιά του φλιτζανιού. «Δες αυτό».

Ο Τζέις κάθισε δίπλα της, σπρώχνοντας το πεταμένο του μπλουζάκι στο πλάι. «Ένα φλιτζάνι».

Η Κλέρι διέκρινε τον εκνευρισμό στην ίδια της τη

φωνή. «Το ξέρω ότι είναι ένα φλιτζάνι».

«Πραγματικά ανυπομονώ να ζωγραφίσεις κάτι πιο πολύπλοκο, όπως τη Γέφυρα του Μπρούκλιν ή έναν αστακό. Πιστεύω ότι θα μου στείλεις τηλεγράφημα μόλις τα καταφέρεις».

Τον αγνόησε. «Κοίτα. Αυτό ήθελα να σου δείξω». Πέρασε το χέρι της πάνω απ' τη ζωγραφιά· μετά, με μια γρήγορη κίνηση, το άπλωσε μέσα στο χαρτί. Όταν το έβγαλε πάλι, μετά από μια στιγμή, απ' τα δάχτυλά της κρεμόταν το φλιτζάνι του καφέ.

Είχε φανταστεί τον Τζέις να πηδάει απ' το κρεβάτι έκπληκτος και να φωνάζει κάτι σαν «Ουάου!» Αυτό φυσικά δεν συνέβη. Εν μέρει, υποψιαζόταν, επειδή ο Τζέις είχε δει πολύ πιο αλλόκοτα πράγματα στη ζωή του και επίσης επειδή δεν χρησιμοποιούσε το επιφώνημα "Ουάου". Ωστόσο, τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα.

«Εσύ το έκανες αυτό;»

Έγνεψε καταφατικά.

«Πότε;»

«Πριν λίγο, στο δωμάτιό μου, όταν... όταν έφυγε ο Σάιμον».

Το βλέμμα του ξίνισε, αλλά δεν είπε τίποτα. «Χρησιμοποίησες ρούνους; Ποιους;»

Κούνησε το κεφάλι της, χαϊδεύοντας τη σελίδα που είχε μείνει κενή. «Δεν ξέρω. Ήρθαν στο μυαλό μου και τους ζωγράφισα ενστικτωδώς».

«Είναι από αυτούς που είδες στο Γκρι Βιβλίο;»

«Δεν ξέρω». Κουνούσε ακόμα το κεφάλι της. «Δεν θυμάμαι».

«Και δεν σου έδειξε ποτέ κανείς πώς να το κάνεις αυτό; Η μητέρα σου, ας πούμε;»

«Όχι. Σου έχω ξαναπει ότι η μητέρα μου επέμενε πάντα ότι δεν υπάρχει μαγεία...»

«Βάζω στοίχημα ότι σου το έμαθε», τη διέκοψε. «Και μετά σε έκανε να το ξεχάσεις. Άλλωστε ο Μάγκνους είπε ότι η μνήμη σου σιγά σιγά θα επανέλθει».

«Ίσως».

«Μα βέβαια». Ο Τζέις σηκώθηκε όρθιος και άρχισε να βηματίζει πάνω κάτω. «Μάλλον είναι απαγορευμένο απ' το Κονκλάβιο να χρησιμοποιεί κανείς τέτοιους ρούνους, εκτός αν έχει ειδική άδεια. Αυτό όμως δεν έχει σημασία. Νομίζεις ότι η μητέρα σου έκρυψε το Κύπελλο σε κάποιο πίνακα; Όπως έκανες με το φλιτζάνι;»

Η Κλέρι έγνεψε καταφατικά. «Όχι όμως στους πίνακες που είχαμε στο διαμέρισμα».

«Πού τότε; Σε κάποια γκαλερί; Θα μπορούσε να είναι οπουδήποτε...»

«Δεν είναι σε πίνακα. Είναι σε ένα χαρτί», είπε η Κλέρι.

Ο Τζέις σταμάτησε και γύρισε προς το μέρος της. «Χαρτί;»

«Θυμάσαι την τράπουλα ταρό στο σπίτι της Μαντάμ Δωροθέας; Αυτή που της χάρισε η μητέρα μου;»

Έγνεψε καταφατικά.

«Θυμάσαι που τράβηξα τον Άσο Κούπα; Αργότερα, όταν είδα το άγαλμα του Αρχαγγέλου, το Κύπελλο μου φάνηκε οικείο. Ήταν επειδή το είχα ξαναδεί, στον Άσο Κούπα. Η μητέρα μου έκρυψε το Θανάσιμο Κύπελλο μέσα στην τράπουλα ταρό της Μαντάμ Δωροθέας».

Ο Τζέις παρακολουθούσε τη σκέψη της. «Γιατί ήξερε ότι θα ήταν ασφαλές στο Άσυλο με την παρουσία Ελεγκτή και ήταν ένας τρόπος να το δώσει στη Δωροθέα

χωρίς να της πει τι είναι ή γιατί έπρεπε να το κρύψει καλά».

«Ούτε καν ότι έπρεπε να το κρύψει δεν θα της είπε. Η Δωροθέα δεν βγαίνει ποτέ, ούτε θα χάριζε σε κανέναν την τράπουλα...»

«Και η μητέρα σου έμενε στο ιδανικό μέρος για να προσέχει και αυτή και το Κύπελλο», είπε ο Τζέις, σχεδόν εντυπωσιασμένος. «Δεν ήταν άσχημο σχέδιο».

«Μάλλον», είπε η Κλέρι, προσπαθώντας να καταπολεμήσει το τρέμουλο στη φωνή της. «Μακάρι να μην τα είχε καταφέρει να το κρύψει τόσο καλά, όμως».

«Τι εννοείς;»

«Αν το είχαν βρει, ίσως να την είχαν αφήσει ήσυχη. Αν αυτό που ήθελαν ήταν μόνο το Κύπελλο...»

«Θα τη σκότωναν, Κλέρι», της είπε. Ήξερε ότι της έλεγε αλήθεια. «Είναι οι ίδιοι άνδρες που σκότωσαν τον πατέρα μου. Ο μόνος λόγος που ίσως είναι ακόμα ζωντανή είναι το ότι δεν μπορούν να βρουν το Κύπελλο. Να χαιρέσαι που το έκρυψε τόσο καλά».

«Πραγματικά, δεν καταλαβαίνω τι σχέση έχει αυτό με μας», είπε ο Άλεξ, κοιτώντας τους νυσταγμένος μέσα από τη φράντζα του. Ο Τζέις είχε ξυπνήσει τους υπόλοιπους ενοίκους του Ινστιτούτου ξημερώματα και τους είχε σύρει στη βιβλιοθήκη για να “καταστρώσουν στρατηγικές μάχης” σύμφωνα με τα δικά του λόγια. Ο Άλεξ φορούσε ακόμα τις πιτζάμες του, η Ίζαμπελ ένα ροζ νυχτικό με ασορτί ρόμπα. Ο Χοτζ, με το συνηθισμένο του τουίντ σακάκι έπινε καφέ από ένα σπασμένο μπλε φλιτζάνι. Μόνο ο Τζέις, που τα μάτια του έλαμπαν, παρά τις μελανιές που σιγά σιγά ξεθώριαζαν, έμοιαζε να

είναι στ' αλήθεια ξύπνιος. «Νόμιζα ότι η υπόθεση με το Κύπελλο ήταν πια στα χέρια του Κονκλάβιου», είπε η Ίζαμπελ.

«Είναι καλύτερα όμως αν ενεργήσουμε μόνοι μας», είπε ανυπόμονα ο Τζέις. «Ο Χοτζ κι εγώ το συζητήσαμε και το αποφασίσαμε».

«ΟΚ», είπε η Ίζαμπελ, βάζοντας μια πλεξούδα με ροζ κορδελίτσα πίσω απ' το αυτί της. «Εγώ είμαι μέσα».

«Εγώ όχι», είπε ο Άλεξ. «Στην πόλη υπάρχουν αυτή τη στιγμή πράκτορες του Κονκλάβιου, που ψάχνουν για το Κύπελλο. Δώστε τους τις πληροφορίες και αφήστε τους να το βρουν εκείνοι».

«Δεν είναι τόσο απλό», είπε ο Τζέις.

«Είναι απλό», είπε ο Άλεξ και ανακάθισε μορφάζοντας. «Αυτό δεν έχει καμία σχέση με μας, έχει σχέση μόνο με σένα – με τον εθισμό σου στον κίνδυνο».

Ο Τζέις κούνησε το κεφάλι του εμφανώς αγανακτισμένος. «Δεν καταλαβαίνω γιατί αντιδράς τόσο πολύ».

Γιατί δεν θέλει να κινδυνεύσεις, σκέφτηκε η Κλέρι και απόρησε με αυτή του την απόλυτη ανικανότητα να δει τι συνέβαινε στ' αλήθεια με τον Άλεξ. Απ' την άλλη, όμως, κι η ίδια έτσι φέρθηκε με τον Σάιμον. Δεν μπορούσε να πει τίποτα λοιπόν. «Άκου, η Δωροθέα, αυτή που έχει το Άσυλο, δεν εμπιστεύεται το Κονκλάβιο. Η αλήθεια είναι ότι το μισεί. Όμως εμάς μας εμπιστεύεται».

«Εμένα εμπιστεύεται», είπε η Κλέρι. «Για σένα δεν ξέρω. Δεν νομίζω ότι σε συμπαθεί καν».

Ο Τζέις την αγνόησε. «Έλα, Άλεξ. Θα έχει πλάκα. Σκέψου τη δόξα αν φέρουμε το Θανάσιμο Κύπελλο πίσω στην Άιντρις. Τα ονόματά μας θα γίνουν αθάνατα».

«Δεν με νοιάζει για τη δόξα», είπε ο Άλεξ, χωρίς να

πάρει το βλέμμα του απ' το πρόσωπο του Τζέις. «Με νοιάζει να μην κάνω κάτι απειρίσκεπτο».

«Σ' αυτή την περίπτωση, όμως, ο Τζέις έχει δίκιο», είπε ο Χοτζ. «Αν έμπαινε το Κονκλάβιο στο Άσυλο, θα γινόταν χαμός. Η Δωροθέα θα το έβαζε στα πόδια με το Κύπελλο και μπορεί να μην την ξαναβρίσκαμε ποτέ. Όχι, η Τζόσλιν ήθελε ένα μόνο άτομο να βρει το Κύπελλο και αυτό ήταν η Κλέρι και μόνο η Κλέρι».

«Τότε άφησέ τη να πάει μόνη της», είπε ο Άλεξ.

Ακόμα και η Τζαμπελ αναφώνησε ξαφνιασμένη με αυτή την πρόταση. Ο Τζέις, που ήταν σκυμμένος πάνω στο γραφείο, με τα χέρια του κολλημένα πάνω στο ξύλο, σηκώθηκε και κοίταξε τον Άλεξ με άνετο ύφος. Μόνο ο Τζέις, σκέφτηκε η Κλέρι μπορούσε να δείχνει άνετος με παντελόνι πιτζάμας και ένα παλιό μπλουζάκι, αλλά το υποστήριζε μια χαρά, μάλλον με την πανίσχυρη δύναμη της θέλησής του. «Αν φοβάσαι ένα μάτσο Καταραμένους, καλύτερα να μείνεις σπίτι τότε», είπε απαλά.

Ο Άλεξ χλώμιασε. «Δεν φοβάμαι», είπε.

«Ωραία», είπε ο Τζέις. «Τότε δεν υπάρχει πρόβλημα, έτσι δεν είναι;» Κοίταξε γύρω του στο δωμάτιο. «Είμαστε όλοι μαζί σ' αυτό».

Ο Άλεξ μουρμούρισε κάτι καταφατικό, ενώ η Τζαμπελ κούνησε το χέρι της σε μια νικητήρια γροθιά. «Ναι» είπε «ακούγεται τέλειο».

«Δεν ξέρω αν είναι τέλειο» είπε η Κλέρι «αλλά εννοείται ότι είμαι μέσα».

«Κλέρι», είπε ο Χοτζ βιαστικά. «Αν ανησυχείς για την ασφάλειά σου, δεν είναι ανάγκη να πάτε. Μπορούμε να ειδοποιήσουμε το Κονκλάβιο...»

«Όχι», είπε η Κλέρι ξαφνιάζοντας ακόμα και τον εαυ-

τό της. «Η μητέρα μου ήθελε να το βρω εγώ. Ούτε ο Βάλενταϊν και ούτε το Κονκλάβιο». Δεν κρυβόταν απ' τα τέρατα, της είχε πει ο Μάγκνους. «Αν πέρασε ολόκληρη τη ζωή της προσπαθώντας να κρατήσει τον Βάλενταϊν μακριά από το Κύπελλο, αυτό είναι το λιγότερο που μπορώ να κάνω».

Ο Χοτζ της χαμογέλασε. «Νομίζω ότι ήξερε ότι θα το έκανες αυτό».

«Μην ανησυχείς, όμως», είπε η Ίζαμπελ. «Θα είσαι εντάξει. Μπορούμε να αντιμετωπίσουμε μερικούς Καταραμένους. Είναι τρελοί, αλλά δεν είναι και πολύ έξυπνοι».

«Και είναι και πιο εύκολοι αντίπαλοι απ' τους δαίμονες», πρόσθεσε ο Τζέις. «Πιο απλοί. Α, θα χρειαστούμε και ένα αυτοκίνητο», πρόσθεσε. «Κατά προτίμηση μεγάλο».

«Γιατί;» ρώτησε η Ίζαμπελ. «Δεν έχουμε ξαναχρειαστεί αυτοκίνητο».

«Δεν έχουμε ξαναχρειαστεί να κουβαλήσουμε αντικείμενο ανυπολόγιστης αξίας. Δεν θέλω να το σέρνουμε μαζί μας στο μετρό», της εξήγησε ο Τζέις.

«Μα υπάρχουν ταξί», είπε η Ίζαμπελ. «Η ενοικιαζόμενα βανάκια».

Ο Τζέις κούνησε το κεφάλι του. «Θέλω ένα περιβάλλον που να το ελέγχουμε εμείς. Δεν θέλω να πρέπει να ασχοληθώ με οδηγούς ταξί ή θνητούς του πρακτορείου ενοικίασης αυτοκινήτων όταν κάνουμε κάτι τόσο σημαντικό».

«Δεν έχεις δίπλωμα οδήγησης ή αυτοκίνητο;» ρώτησε ο Άλεξ την Κλέρι κοιτάζοντάς τη με συγκαλυμμένο μίσος. «Νόμιζα ότι όλοι οι κοινοί θνητοί είχαν».

«Όχι στα δεκαπέντε τους», είπε εκνευρισμένη η Κλέρι.
«Υποτίθεται ότι θα έπαιρνα φέτος».

«Πολύ χρήσιμη είσαι».

«Τουλάχιστον οδηγούν οι φίλοι μου», του πέταξε. «Ο Σάιμον έχει δίπλωμα».

Το μετάνιωσε την ίδια στιγμή.

«Αλήθεια;» είπε ο Τζέις με ένα εξοργιστικά σοβαρό ύφος.

«Αλλά δεν έχει αμάξι», πρόσθεσε βιαστικά η Κλέρι.

«Και τι κάνει, παίρνει των γονιών του;» ρώτησε ο Τζέις.

Η Κλέρι αναστέναξε και ακούμπησε στο γραφείο. «Όχι. Συνήθως δανείζεται το βανάκι του Έρικ. Για συναυλίες και τέτοια. Μερικές φορές ο Έρικ του το δανείζει ούτως ή άλλως. Όταν έχει ραντεβού ας πούμε».

Ο Τζέις ρουθούνισε ειρωνικά. «Πηγαίνει και παίρνει τα κορίτσια με το βανάκι; Γι' αυτό λοιπόν έχει τέτοια επιτυχία στις γυναίκες!»

«Είναι αμάξι όμως», είπε η Κλέρι. «Απλώς σε εκνευρίζει που ο Σάιμον έχει κάτι που δεν έχεις εσύ».

«Α, έχει πολλά πράγματα που δεν έχω εγώ», είπε ο Τζέις. «Όπως μυωπία, άσχημο σουλούπι και μια αποχρυστική έλλειψη συντονισμού».

«Ξέρεις κάτι», του είπε η Κλέρι, «οι περισσότεροι ψυχολόγοι συμφωνούν ότι η απροκάλυπτη εχθρότητα είναι ουσιαστικά λανθάνουσα σεξουαλική έλξη».

«Α», είπε εύθυμα ο Τζέις, «γι' αυτό συνέχεια γνωρίζω άτομα που δεν με συμπαθούν».

«Εγώ σε συμπαθώ», πρόσθεσε βιαστικά ο Άλεξ.

«Αυτό είναι όμως επειδή μοιραζόμαστε μια αδελφική στοργή», είπε ο Τζέις πηγαίνοντας προς το γραφείο.

Έπιασε το μαύρο τηλέφωνο και το έδωσε στην Κλέρι. «Πάρ' τον».

«Ποιον, τον Έρικ; Σιγά μη μου δώσει το αμάξι του».

«Τον Σάιμον», είπε ο Τζέις. «Πάρε τον Σάιμον και πες του αν μπορεί να μας πάρει στο σπίτι σου».

Η Κλέρι έκανε άλλη μια προσπάθεια. «Δεν ξέρετε κανέναν Κυνηγό με αυτοκίνητα;»

«Στη Νέα Υόρκη;» το χαμόγελο του Τζέις έσβησε. «Είναι όλοι στην Άιντρις για τις Συνθήκες και σίγουρα θα επέμεναν να έρθουν μαζί μας. Δεν έχουμε άλλη επιλογή».

Τον κοίταξε στα μάτια για μια στιγμή. Είδε μια πρόκληση και κάτι περισσότερο, σαν να την πίεζε να εξηγήσει την απροθυμία της. Κάνοντας μια γκριμάτσα πήγε κοντά του και άρπαξε το τηλέφωνο απ' το χέρι του.

Δεν χρειάστηκε να σκεφτεί πριν σχηματίσει τους αριθμούς. Το νούμερο του Σάιμον της ήταν τόσο γνώριμο, όσο και το δικό της. Ετοιμάστηκε να αντιμετωπίσει τη μητέρα του ή την αδερφή του αλλά το σήκωσε ο ίδιος με το δεύτερο χτύπημα.

«Ναι;»

Σιωπή.

Ο Τζέις την κοιτούσε. Η Κλέρι έκλεισε σφιχτά τα μάτια της, προσπαθώντας να προσποιηθεί ότι δεν ήταν εκεί. «Εγώ είμαι», είπε η Κλέρι.

«Το κατάλαβα», είπε και ακουγόταν ενοχλημένος. «Κοιμόμουνα, ξέρεις».

«Το ξέρω, είναι νωρίς, συγγνώμη». Στριφογύρισε το καλώδιο γύρω απ' το δάχτυλό της. «Θέλω να σου ζητήσω μια χάρη».

Μεσολάβησε άλλη μια σιωπή και μετά ο Σάιμον γέλα-

σε ψυχρά. «Πλάκα μου κάνεις».

«Δεν σου κάνω πλάκα», είπε. «Ξέρουμε πού βρίσκεται το Θανάσιμο Κύπελλο και είμαστε έτοιμοι να πάμε να το πάρουμε. Το μόνο πρόβλημα είναι ότι χρειαζόμαστε αυτοκίνητο».

Ξαναγέλασε. «Συγγνώμη, θέλεις να μου πεις ότι τα φιλαράκια σου που καθαρίζουν δαίμονες για πλάκα έχουν ανάγκη να τους πάει στην επόμενη αναμέτρησή τους με τις δυνάμεις του σκότους η μαμά μου;»

«Βασικά, έλεγα αν θα μπορούσες να ζητήσεις το βαγάκι του Έρικ».

«Κλέρι, αν νομίζεις ότι...»

«Αν βρούμε το Κύπελλο, θα έχω έναν τρόπο να σώσω τη μαμά μου. Είναι ο μόνος λόγος που δεν την έχει σκοτώσει ακόμα ο Βάλενταϊν».

Ο Σάιμον ξεφύσηξε αργά και δυνατά. «Νομίζεις ότι θα είναι τόσο εύκολο να κάνεις μια ανταλλαγή Κλέρι; Δεν είμαι σίγουρος».

«Ούτε εγώ. Αλλά τουλάχιστον είναι μια πιθανότητα».

«Αυτό το πράγμα είναι πολύ ισχυρό έτσι; Στο Ντάντζιονς εντ Ντράγκονς είναι καλύτερο να μην μπλέκεις με ισχυρά αντικείμενα που δεν ξέρεις τι κάνουν».

«Δεν θα μπλεχτώ, απλώς θα το χρησιμοποιήσω για να πάρω πίσω τη μαμά μου».

«Δεν βγαίνει νόημα, Κλέρι».

«Αυτό δεν είναι παιχνίδι, όμως, Σάιμον!» μισο-τσίριξε στο ακουστικό. «Δεν είναι ένα αστείο όπου το χειρότερο που μπορεί να σου συμβεί είναι να ρίξεις μια κακή ζαριά. Μιλάμε για τη μαμά μου και ο Βάλενταϊν μπορεί να τη βασανίζει, μπορεί να τη σκοτώσει. Πρέπει να κάνω

ό,τι μπορώ για να την πάρω πίσω, όπως ακριβώς έκανα και για σένα».

Παύση. «Μπορεί να έχεις δίκιο. Δεν ξέρω όμως, δεν είναι το πεδίο μου. Να σου πω, πού ακριβώς θα πάμε; Για να το πω στον Έρικ».

«Μη φέρεις τον Έρικ», είπε βιαστικά η Κλέρι.

«Το ξέρω», της είπε αγανακτισμένα. «Δεν είμαι βλάκας».

«Θα πάμε στο σπίτι μου. Εκεί είναι».

Μεσολάβησε μια παύση, αυτή τη φορά έκπληξης. «Στο σπίτι σου; Νόμιζα ότι το σπίτι σου ήταν γεμάτο ζόμπι».

«Είναι Καταραμένοι Πολεμιστές, δεν είναι ζόμπι. Θα τους τακτοποιήσουν ο Τζέις και οι άλλοι όσο εγώ θα παίρνω το Κύπελλο».

Ακούστηκε ανήσυχος. «Γιατί πρέπει να το πάρεις εσύ το Κύπελλο;»

«Γιατί μόνο εγώ μπορώ», είπε. «Θα βρεθούμε στη γωνία όσο πιο σύντομα μπορείς».

Μουρμούρισε κάτι σχεδόν από μέσα του και μετά είπε: «Καλά».

Άνοιξε τα μάτια της. Ο κόσμος κολυμπούσε μπροστά της σε μια θάλασσα από αλμυρά δάκρυα. «Ευχαριστώ, Σάιμον», του είπε. «Είσαι...»

Αλλά το είχε ήδη κλείσει.

«Μου φαίνεται», είπε ο Χοτζ, «ότι τα διλήμματα της ισχύος είναι πάντοτε τα ίδια».

Η Κλέρι τον κοίταξε λοξά. «Τι εννοείς;»

Καθόταν στο περβάζι του παραθύρου στη βιβλιοθήκη και ο Χοτζ στην καρέκλα του, με τον Χούγκο στο

μπράτσο της καρέκλας. Τα απομεινάκια του πρωινού τους –λεκέδες από μαρμελάδα και βούτυρο, ψίχουλα ψωμιού– ήταν ακόμα στα πιάτα που ήταν στοιβαγμένα σε ένα χαμηλό τραπεζάκι και δεν είχε ασχοληθεί κανείς να τα μαζέψει. Μετά το πρωινό είχαν φύγει όλοι για να ετοιμαστούν και η Κλέρι είχε γυρίσει πρώτη στη βιβλιοθήκη. Δεν ήταν και πολύ παράξενο, αν σκεφτεί κανείς ότι το μόνο που είχε να κάνει ήταν να βάλει το τζιν της και μια μπλούζα και να βουρτσίσει τα μαλλιά της, ενώ όλοι οι άλλοι έπρεπε να οπλιστούν βαριά. Έχοντας χάσει το στιλέτο του Τζέις στο ξενοδοχείο, το μόνο κάπως υπερφυσικό αντικείμενο που είχε ήταν η πέτρα με το μαγικό φως που είχε στην τσέπη της.

«Σκεφτόμουν το φίλο σου τον Σάιμον», της είπε «και τον Άλεκ και τον Τζέις, μεταξύ άλλων».

Η Κλέρι κοίταξε έξω απ' το παράθυρο. Έβρεχε. Πυκνές χοντρές στάλες ράπιζαν τα τζάμια. Ο ουρανός ήταν ένα αδιαπέραστο γκριζό. «Τι σχέση έχουν αυτοί οι τρεις;»

«Όπου υπάρχει συναίσθημα που δεν είναι αμοιβαίο», είπε ο Χοτζ, «υπάρχει μια ανισορροπία δυνάμεων. Μια ανισορροπία που είναι εύκολο να εκμεταλλευτεί κανείς, αλλά δεν είναι σωστή τακτική. Όπου υπάρχει αγάπη, υπάρχει πολύ συχνά και μίσος. Μπορούν να συνυπάρξουν, πλάι πλάι».

«Ο Σάιμον δεν με μισεί».

«Μπορεί όμως να το κάνει, αν νιώσει ότι τον χρησιμοποιείς». Ο Χοτζ σήκωσε το χέρι του. «Ξέρω ότι δεν σκοπεύεις να το κάνεις, όμως σε μερικές περιπτώσεις η αναγκαιότητα των περιστάσεων νικάει την ευγένεια των συναισθημάτων. Αυτή η κατάσταση μου θύμισε μια άλλη. Έχεις ακόμα τη φωτογραφία που σου είχα δώ-

σει;»

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της. «Όχι πάνω μου. Είναι στο δωμάτιό μου. Μπορώ να πάω να τη φέρω...»

«Όχι». Ο Χοτζ χάιδεψε τα εβένινα φτερά του Χούγκο. «Όταν η μητέρα σου ήταν νέα, είχε έναν πολύ καλό φίλο, όπως έχεις εσύ τον Σάιμον. Ήταν τόσο δεμένοι, σαν αδέρφια. Βασικά, πολλές φορές τους περνούσαν για αδέρφια. Καθώς μεγάλωναν ήταν ξεκάθαρο για όλους γύρω τους ότι αυτός ήταν ερωτευμένος μαζί της, αλλά αυτή δεν το κατάλαβε ποτέ. Τον αποκαλούσε πάντα "φίλο"».

Η Κλέρι κοίταξε τον Χοτζ. «Τον Λουκ, εννοείς;»

«Ναι», είπε ο Χοτζ. «Ο Λούσιαν πίστευε πάντα ότι εκείνος κι η Τζόσλιν θα γίνονταν ζευγάρι. Όταν εκείνη γνώρισε και ερωτεύτηκε τον Βάλενταϊν, ο Λούσιαν δεν το άντεχε. Μετά το γάμο τους, έφυγε από τον Κύκλο απογοητευμένος, εξαφανίστηκε –και μας έκανε να πιστέψουμε ότι είχε πεθάνει».

«Δεν είπα ποτέ... ούτε υπονόησε ποτέ κάτι τέτοιο», είπε η Κλέρι. «Όλα αυτά τα χρόνια, θα μπορούσε να της είχε ζητήσει...»

«Ήξερε ποια θα είναι η απάντηση», είπε ο Χοτζ, κοιτάζοντας πίσω της, το βρεγμένο φεγγίτη. «Ο Λούσιαν δεν ήταν ποτέ άνθρωπος που έτρεφε αυταπάτες. Όχι, ήταν ευχαριστημένος με το να είναι κοντά της, υποθέτοντας, ίσως, ότι με τον καιρό τα αισθήματά της μπορεί να αλλάζαν».

«Αλλά αν την αγαπούσε, γιατί είπε σ' εκείνους τους άνδρες ότι δεν τον ένοιαζε ό,τι κι αν πάθαινε; Γιατί δεν τους άφησε να τον πληροφορήσουν για το πού βρίσκεται;»

«Όπως είπα και πριν, όπου υπάρχει αγάπη, υπάρχει και μίσος», είπε ο Χοτζ. «Τον πλήγωσε πολύ πριν από χρόνια. Του γύρισε την πλάτη. Κι όμως έπαιξε το ρόλο του πιστού της σκύλου από τότε, χωρίς να διαμαρτύρεται, χωρίς να την κατηγορεί, χωρίς να της εκδηλώσει ποτέ τα αισθήματά του. Ίσως να ήταν αυτή μια ευκαιρία να της το ξεπληρώσει. Να την πληγώσει τόσο πολύ, όσο τον είχε πληγώσει κι εκείνη».

«Ο Λουκ δεν θα έκανε κάτι τέτοιο». Η Κλέρι όμως θυμήθηκε το παγερό του ύφος όταν της είπε να μην του ξαναζητήσει χάρες. Είχε δει το σκληρό του βλέμμα όταν αντιμετώπισε τους άνδρες του Βάλενταϊν. Αυτός δεν ήταν ο Λουκ που ήξερε, ο Λουκ που την είχε μεγαλώσει. Εκείνος ο Λουκ δεν θα ήθελε ποτέ να πληγώσει τη μητέρα της επειδή δεν τον αγαπούσε αρκετά ή με το σωστό τρόπο. «Τον αγαπούσε όμως», είπε η Κλέρι δυνατά χωρίς να το συνειδητοποιήσει. «Απλώς όχι με τον τρόπο που ήθελε εκείνος. Δεν ήταν αρκετό;»

«Μπορεί να μην του έφτανε».

«Τι θα συμβεί όταν πάρουμε το Κύπελλο;» τον ρώτησε. «Πώς θα βρούμε τον Βάλενταϊν για να του πούμε ότι το έχουμε;»

«Θα τον βρει ο Χούγκο».

Η βροχή μαστίγωνε τα τζάμια. Η Κλέρι ανατρίχιασε. «Πάω να βάλω μπουφάν», είπε κατεβαίνοντας απ' το περβάζι.

Βρήκε ένα πράσινο και ροζ φούτερ με κουκούλα στριμωγμένο κάτω κάτω στην τσάντα της. Όταν το τράβηξε άκουσε κάτι να τρίζει. Ήταν η φωτογραφία του Κύκλου, με τη μητέρα της και τον Βάλενταϊν. Την κοίταξε λίγη ώρα και μετά την έβαλε πάλι πίσω στην τσάντα.

Όταν επέστρεψε στη βιβλιοθήκη, οι άλλοι ήταν όλοι συγκεντρωμένοι εκεί: ο Χοτζ καθόταν σκεπτικός στο γραφείο με τον Χούγκο θρονιασμένο στον ώμο του, ο Τζέις ντυμένος στα μαύρα, η Τζαμπελ με τις μπότες της για να ποδοπατάει τους δαίμονες και το χρυσό της μαστίγιο, και ο Άλεξ με μια φαρέτρα με βέλη κρεμασμένη στον ώμο και μια δερμάτινη χειρίδα στο δεξί του χέρι, απ' τον καρπό ως τον ώμο. Όλοι εκτός απ' τον Χοτζ ήταν καλυμμένοι με φρεσκοφτιαγμένους ρούνους –σε κάθε εκατοστό του γυμνού τους δέρματος ήταν χαραγμένα στριφογυριστά μοτίβα. Ο Τζέις είχε σηκώσει το αριστερό του μανίκι, στερεώνοντάς το με το πιγούνι του στον ώμο του και προσπαθούσε να φτιάξει έναν οκταγωνικό ρούνο στο δέρμα του μπράτσου του.

Ο Άλεξ τον κοίταξε. «Χάλια το έκανες», του είπε. «Κάτσε να στο κάνω εγώ».

«Είμαι αριστερόχειρας, τι να κάνω;» είπε ο Τζέις, αλλά μίλησε απαλά και του έδωσε το ραβδί του. Ο Άλεξ έδειχνε ανακουφισμένος καθώς το έπαιρνε, σαν να μην ήταν σίγουρος ακόμα αν τον είχε συγχωρήσει για τη συμπεριφορά του νωρίτερα. «Είναι ένα απλό ιράτζε», είπε ο Τζέις καθώς ο Άλεξ έγειρε το σκούρο του κεφάλι πάνω από τον ώμο του Τζέις, χαράζοντας προσεκτικά τις γραμμές του ρούνου επούλωσης. Ο Τζέις μόρφασε καθώς το ραβδί γλιστρούσε πάνω στο δέρμα του, με τα μάτιαμισόκλειστα και τη γροθιά σφιγμένη, τόσο που οι μύες του αριστερού του χεριού διακρίνονταν σαν χορδές. «Μα τον Αρχάγγελο, Άλεξ...»

«Προσπαδώ...» είπε ο Άλεξ. Άφησε το μπράτσο του Τζέις και έκανε ένα βήμα πίσω θαυμάζοντας τη δουλειά του. «Έτοιμος».

Ο Τζέις χαλάρωσε τη γροθιά του, κατεβάζοντας το χέρι του. «Ευχαριστώ». Τότε φάνηκε να νιώθει την παρουσία της Κλέρι και κοίταξε προς το μέρος της μισοκλείνοντας τα χρυσά του μάτια. «Κλέρι».

«Φαίνεστε πανέτοιμοι», είπε η Κλέρι, και ο Άλεξ, που ξαφνικά κοκκίνισε, απομακρύνθηκε από τον Τζέις και έκανε ότι ασχολείται με τα βέλη του.

«Είμαστε», είπε. «Έχεις ακόμα εκείνο το στιλέτο που σου έδωσα;»

«Όχι, το έχασα στο ξενοδοχείο, το ξέχασες;»

«Σωστά», είπε ο Τζέις και την κοίταξε με ικανοποίηση. «Παραλίγο να σκοτώσεις ένα λυκάνθρωπο μ' αυτό. Το θυμάμαι».

Η Ίζαμπελ, που στεκόταν δίπλα στο παράθυρο, στριφογύρισε τα μάτια της. «Είχα ξεχάσει τι είναι αυτό που σε ανάβει Τζέις. Τα κορίτσια που σκοτώνουν».

«Μ' αρέσει οποιοσδήποτε σκοτώνει τέρατα», είπε ήρεμα. «Ειδικά ο εαυτός μου».

Η Κλέρι κοίταξε ανυπόμονα το ρολόι στο γραφείο. «Πρέπει να κατέβουμε. Ο Σάιμον θα έρθει από στιγμή σε στιγμή».

Ο Χοτζ σηκώθηκε απ' την καρέκλα του. Η Κλέρι σκέφτηκε ότι φαινόταν πολύ κουρασμένος, σαν να μην είχε κοιμηθεί για μέρες.

«Ας είναι μαζί σας ο Αρχάγγελος», είπε. Ο Χούγκο σηκώθηκε απ' το μπράτσο του στον αέρα, κρῶζοντας δυνατά, τη στιγμή ακριβώς που οι καμπάνες σήμαναν δώδεκα.

Ψιλόβρεχε ακόμα όταν ο Σάιμον σταμάτησε το βανάκι στη γωνία και κόρναρε δύο φορές. Η καρδιά της Κλέρι

ησύχασε —κάπου μέσα της ανησυχούσε μήπως δεν ερχόταν να τους βρει.

Ο Τζέις μισόκλεισε τα μάτια του για να δει καλύτερα μέσα στη βροχή. Είχαν μπει κάτω από ένα σκαλιστό πέτρινο γείσο. «Αυτό είναι το βαν; Αυτό μοιάζει με σάπια μπανάνα».

Αυτό ήταν γεγονός. Ο Έρικ είχε βάψει το φορτηγάκι κίτρινο καναρινί και ήταν διάσπαρτο με γρατζουνιές και σκουριά σαν λεκέδες παρακμής. Ο Σάιμον κόρναρε ξανά. Η Κλέρι τον είδε, μια θολή φιγούρα πίσω απ' τα βρεγμένα τζάμια. Αναστέναξε και έβαλε την κουκούλα της. «Πάμε».

Πήδηξαν πάνω απ' τις βρόμιμες λιμνούλες που είχαν μαζευτεί στο πεζοδρόμιο. Οι τεράστιες μπότες της Ίζαμπελ έκαναν έναν απολαυστικό ήχο κάθε φορά που πατούσε τα πόδια της. Ο Σάιμον, αφήνοντας τη μηχανή αναμμένη, σύρθηκε στο πίσω μέρος για να ανοίξει την πόρτα, αποκαλύπτοντας κάτι καθίσματα που η ταπετσαρία τους είχε σκιστεί προ πολλού και το εσωτερικό ήταν μισοσαπισμένο. Απ' τα κενά ξεπρόβαλαν κάτι ελατήρια που έμοιαζαν επικίνδυνα. Η Ίζαμπελ σούφρωσε τη μύτη της. «Είναι ασφαλές να καθίσουμε;» ρώτησε.

«Πιο ασφαλές απ' το να δεθείς στην οροφή», είπε ευχάριστα ο Σάιμον, «που είναι η άλλη σου επιλογή». Κούνησε το κεφάλι του προς τα αγόρια, αγνοώντας την Κλέρι τελείως. «Ει».

«Ει», είπε ο Τζέις και έπιασε το βαρύ σακίδιο που περιείχε τα όπλα τους. «Πού να τα βάλω αυτά;»

Ο Σάιμον του έδειξε το πίσω μέρος, όπου έβαζαν συνήθως τα μουσικά όργανα, ενώ ο Άλεξ και η Ίζαμπελ σκαρφάλωσαν στο εσωτερικό του αμαξιού και κούρ-

νιασαν στις θέσεις τους. «Μπροστά!» φώναξε η Κλέρι τη στιγμή που ο Τζέις έμπαινε απ' το πλάι. «Τι έγινε;» ρώτησε ανήσυχος ο Άλεξ, πιάνοντας το τόξο του. «Ποιος;»

«Εννοεί ότι θέλει να κάτσει μπροστά», είπε ο Τζέις βγάζοντας τα βρεγμένα μαλλιά απ' τα μάτια του.

«Ωραίο τόξο», είπε ο Σάιμον με ένα νεύμα του κεφαλιού του προς τον Άλεξ.

Ο Άλεξ ανοιγόκλεισε τα μάτια του και απ' τα βλέφαρά του έσταζε νερό. «Ξέρεις από τοξοβολία;» ρώτησε με ύφος σαν να αμφέβαλε.

«Ναι, έκανα στην κατασκήνωση. Έξι χρόνια συνεχόμενα», είπε ο Σάιμον.

Η απάντηση ήταν τρία ανέκφραστα βλέμματα και ένα ενθαρρυντικό κούνημα του κεφαλιού από την Κλέρι, που ο Σάιμον αγνόησε. Ο Σάιμον κοίταξε τον ουρανό. «Πρέπει να ξεκινήσουμε πριν αρχίσει πάλι να βρέχει».

Η μπροστινή θέση του αυτοκινήτου ήταν γεμάτη σακουλάκια από ντορίτο και ψίχουλα από μπισκότα. Η Κλέρι καθάρισε όσα μπορούσε με το χέρι της. Ο Σάιμον ξεκίνησε πριν τελειώσει, οπότε χτύπησε απότομα στην καρέκλα. «Άου», του είπε αποδοκιμαστικά.

«Συγγνώμη», της είπε χωρίς καν να την κοιτάξει.

Η Κλέρι άκουγε τους άλλους πίσω να μιλάνε σιγανά μεταξύ τους –μάλλον θα συζητούσαν τακτικές μάχης και ποιος ήταν ο καλύτερος τρόπος να σκοτώσεις ένα δαίμονα χωρίς να γεμίσεις με ιχώρ τις καινούριες σου μπότες. Αν και δεν υπήρχε κάποιο διαχωριστικό μεταξύ του μπροστινού και του πίσω μέρους, η Κλέρι ένιωθε την αμήχανη σιωπή μεταξύ της και του Σάιμον σαν να ήταν μόνοι τους.

«Λοιπόν, τι είναι αυτό με το “εί”»; ρώτησε καθώς ο Σάιμον κατεύθυνε το αυτοκίνητο προς την εθνική που πήγαινε παράλληλα με το Ιστ Ρίβερ.

«Ποιο εννοείς»; της απάντησε προσπερνώντας απότομα ένα τζιπ, που ο οδηγός του, ένας άνδρας με σακάκι και κινητό στο χέρι, τους έκανε μια πολύ πρόστυχη χειρονομία πίσω από τα φιμέ του τζάμια.

«Αυτό το “εί” που λένε τα αγόρια. Όταν είδες τον Τζέις και τον Άλεξ τους είπες “εί” και σου είπαν κι αυτοί. Γιατί δεν λέτε “Γεια σου” ή “Καλημέρα”»;

Της φάνηκε ότι είδε ένα μυ στο πρόσωπό του να συσπάται. «Το “Γεια σου” είναι κοριτσίστικο», την πληροφόρησε. «Οι αληθινοί άνδρες είναι σκληροί. Λακωνικοί».

«Α, δηλαδή όσο πιο πολύ άντρας είσαι, τόσο πιο λίγα λες»;

«Ακριβώς», έγνεψε ο Σάιμον. Πίσω του διέκρινε την υγρή ομίχλη που αιωρείτο πάνω απ’ το ποτάμι, να δολώνει την όχθη με ένα πουπουλένιο γκριζο σύννεφο. Το ίδιο το νερό ήταν σαν μολύβι, ανακατεμένο σε πυκνότητα σαντιγί από το δυνατό αέρα. «Γι’ αυτό όταν στις ταινίες οι πολύ κακοί τύποι χαιρετάνε ο ένας τον άλλο δεν λένε τίποτα, κουνάνε απλώς το κεφάλι. Το κούνημα σημαίνει “είμαι πολύ σκληρός και αναγνωρίζω ότι κι εσύ είσαι σκληρός” αλλά δεν λένε τίποτα γιατί είναι ο Γουλβερίν και ο Μαγκνέτο και το να κάθονται να εξηγούν θα τους χαλούσε το ιματζ».

«Δεν καταλαβαίνω τίποτα από αυτά που λες», είπε ο Τζέις απ’ το πίσω κάθισμα.

«Καλύτερα», είπε η Κλέρι και ανταμείφθηκε από ένα μικροσκοπικό χαμόγελο από τον Σάιμον, που έστριβε το

αυτοκίνητο στη γέφυρα του Μανχάταν, πηγαίνοντας προς το Μπρούκλιν, και το σπίτι της Κλέρι.

Μέχρι να φτάσουν στο σπίτι, είχε σταματήσει πια να βρέχει. Θαμπές ακτίνες του ήλιου σκόρπιζαν την ομίχλη που είχε απομείνει και οι λιμνούλες στο πεζοδρόμιο στέγνωναν. Ο Τζέις, ο Άλεξ και η Ίζαμπελ, είπαν στην Κλέρι και τον Σάιμον να περιμένουν στο βανάκι μέχρι να ελέγξουν, όπως είπε ο Τζέις, τα “επίπεδα δαιμονικής δραστηριότητας”.

Ο Σάιμον κοίταξε τους τρεις Κυνηγούς που ανέβαιναν το δρομάκι που οδηγούσε στο σπίτι. «Επίπεδα δαιμονικής δραστηριότητας; Έχουν και συσκευή που μετράει αν οι δαίμονες μέσα στο σπίτι κάνουν πάουερ γιόγκα;»

«Όχι», είπε η Κλέρι βγάζοντας τη βρεγμένη της κουκούλα για να απολαύσει την ευχάριστη αίσθηση του ήλιου στα βρεγμένα της μαλλιά. «Ο Αισθητήρας τους λέει πόσο ισχυροί είναι οι δαίμονες –αν υπάρχουν».

Ο Σάιμον έδειξε να εντυπωσιάζεται. «Αυτό είναι πολύ χρήσιμο».

Γύρισε προς το μέρος του. «Σάιμον, όσον αφορά το χτεσινό...»

Σήκωσε το χέρι του. «Δεν χρειάζεται να το συζητήσουμε. Βασικά, καλύτερα να μην το συζητήσουμε».

«Άσε με να πω μόνο ένα πράγμα», είπε βιαστικά. «Ξέρω πως όταν μου είπες ότι με αγαπάς, αυτό που σου είπα δεν ήταν αυτό που ήθελες να ακούσεις».

«Σωστά. Πάντα ήλπιζα ότι όταν θα έλεγα επιτέλους “σ’ αγαπώ” σ’ ένα κορίτσι, θα μου έλεγε “το ξέρω” όπως είπε η προγκλίπισσα Λία στον Χαν Σόλο στην *Επιστροφή των Τζένταϊ*».

«Είσαι τόσο φυτό», είπε η Κλέρι πριν προλάβει να συγκρατηθεί.

Την αγριοκοίταξε.

«Συγγνώμη», του είπε. «Κοίτα, Σάιμον, εγώ...»

«Όχι», είπε. «Εσύ κοίτα, Κλέρι. Κοίταξέ με και δες ποιος είμαι πραγματικά. Μπορείς να το κάνεις αυτό;»

Τον κοίταξε. Είδε τα σκούρα του μάτια, που είχαν λίγο πιο ανοιχτό χρώμα κοντά στο εξωτερικό της Ιριδας, τα γνώριμα, ελαφρώς παράταιρα φρύδια του, τις μακριές βλεφαρίδες, τα σκούρα μαλλιά και το διστακτικό χαμόγελο και τα γεμάτα χάρη, μουσικά του δάχτυλα που ήταν όλα κομμάτι του Σάιμον, που ήταν κομμάτι δικό της. Αν έπρεπε να πει την αλήθεια, θα έλεγε ότι δεν είχε καταλάβει ότι την αγαπούσε; Ή απλώς ότι δεν θα ήξερε πώς να φερθεί αν ήταν έτσι;

Αναστέναξε. «Το να δεις πίσω απ' τις λάμπεις είναι εύκολο. Οι άνθρωποι είναι δύσκολοι».

«Όλοι μας βλέπουμε αυτό που θέλουμε να δούμε», είπε ο Σάιμον.

«Όχι ο Τζέις», είπε χωρίς να το θέλει. Σκεφτόταν τα καθαρά, απαθή του μάτια.

«Εκείνος περισσότερο από οποιονδήποτε άλλον».

Έκανε μια γκριμάτσα. «Τι εννοείς;»

«Εντάξει», ακούστηκε η φωνή του Τζέις, διακόπτοντάς τους. Η Κλέρι γύρισε βιαστικά. «Ελέγξαμε και τις τέσσερις γωνίες του κτιρίου -τίποτα. Χαμηλά επίπεδα. Μάλλον μόνο οι Καταραμένοι και αυτοί μπορεί να μη μας ενοχλήσουν αν δεν προσπαθήσουμε να μπούμε στο πάνω διαμέρισμα».

«Κι αν το κάνουν», είπε η Τζαμπελ με χαμόγελο που άστραφτε όσο και το χρυσό της μαστίγιο, «θα είμαστε

έτοιμοι γι' αυτούς».

Ο Άλεξ έβγαλε το βαρύ σακίδιο απ' το πίσω μέρος του αυτοκινήτου και το πέταξε στο πεζοδρόμιο. «Έτοιμοι!» ανακοίνωσε. «Πάμε να δείξουμε σ' αυτούς τους βρομοδαίμονες!»

Ο Τζέις τον κοίταξε κάπως παράξενα. «Είσαι καλά;»

«Μια χαρά». Χωρίς να τον κοιτάξει, ο Άλεξ πέταξε το τόξο και τα βέλη του επιλέγοντας ένα μεσαιωνικό δόρυ από γυαλισμένο ξύλο, με δυο αστραφτερές λόγχες που βγήκαν με το απαλό άγγιγμα ενός δαχτύλου. «Αυτό είναι καλύτερο».

Η Ίζαμπελ κοίταξε τον αδερφό της με ανησυχία. «Μα το τόξο...»

«Ξέρω τι κάνω, Ίζαμπελ», τη διέκοψε εκείνος.

Το τόξο έμεινε στο πίσω κάθισμα, γυαλιζοντας κάτω απ' το φως του ήλιου. Ο Σάιμον πήγε να το πιάσει, αλλά μετά τράβηξε το χέρι του καθώς μια ομάδα γυναικών που γελούσαν σπρώχνοντας καροτσάκια μωρών διέσχισε το δρόμο πηγαίνοντας προς το πάρκο. Δεν έδωσαν καμία σημασία στους τρεις βαριά οπλισμένους εφήβους δίπλα στο κίτρινο φορτηγάκι. «Πώς γίνεται να σας βλέπω εγώ;» ρώτησε ο Σάιμον. «Τι έγινε μ' αυτή τη μαγική δύναμή σας να γίνεστε αόρατοι;»

«Μπορείς να μας δεις», απάντησε ο Τζέις, «γιατί τώρα ξέρεις πραγματικά τι βλέπεις».

«Ναι», απάντησε ο Σάιμον. «Ξέρω».

Διαμαρτυρήθηκε λίγο όταν του ζήτησαν να μείνει στο αυτοκίνητο, αλλά ο Τζέις επέμεινε στο πόσο σημαντικό ήταν να έχουν το όχημα για την απομάκρυνσή τους να τους περιμένει με αναμμένη τη μηχανή λίγο πιο κάτω. «Το φως του ήλιου είναι θανατηφόρο για τους δαίμονες,

αλλά όχι για τους Καταραμένους. Αν μας κυνηγήσουν; Αν σηκώσει γερανός το αυτοκίνητο;»

Η τελευταία εικόνα του Σάιμον που είδε η Κλέρι όταν γύρισε το κεφάλι της για να του γνέψει ήταν τα μακριά του πόδια ακουμπισμένα στο παρμπρίζ, καθώς διάλεγε τραγούδια απ' τα CD του Έρικ. Αναστέναξε ανακουφισμένη. Τουλάχιστον ο Σάιμον θα ήταν ασφαλής.

Η μυρωδιά τη χτύπησε στα ρουθούνια μόλις πέρασαν την μπροστινή πόρτα. Ήταν σχεδόν ακαθόριστη, σαν κλούβια αυγά και χαλασμένο κρέας και σάπια φύκια σε κάποια καυτή παραλία. Η Ίζαμπελ σούφρωσε τη μύτη της και ο Άλεξ πρασίνισε, αλλά ο Τζέις ήταν σαν να μύριζε κάποιο σπάνιο άρωμα. «Από δω έχουν περάσει δαίμονες», ανακοίνωσε με ψυχρή ικανοποίηση. «Και μάλιστα πρόσφατα».

Η Κλέρι τον κοίταξε ανήσυχη. «Αλλά δεν είναι πια...»

«Όχι», είπε κουνώντας το κεφάλι του. «Θα το είχαμε αντιληφθεί. Και πάλι όμως...» Έδειξε με το κεφάλι του προς την κατεύθυνση της πόρτας της Δωροθέας, που ήταν καλά κλεισμένη, με ένα ελάχιστο ίχνος φωτός να ξεχωρίζει από κάτω. «Θα πρέπει να δώσει μερικές απαντήσεις αν μάθει το Κονκλάβιο ότι είχε για καλεσμένους δαίμονες».

«Νομίζω ότι το Κονκλάβιο δεν θα χαρεί για τίποτα απ' όλα αυτά», είπε η Ίζαμπελ. «Και μάλιστα, νομίζω ότι αυτή θα τη γλιτώσει φτηνότερα από μας».

«Δεν τους ενδιαφέρει, αρκεί να πάρουμε στο τέλος το Κύπελλο», είπε ο Άλεξ κοιτάζοντας γύρω του, εξετάζοντας με τα γαλάζια του μάτια την είσοδο, τη στριφογυριστή σκάλα που οδηγούσε επάνω, τις κηλίδες στους

τοίχους. «Και ειδικά αν σφάξουμε και μερικούς Καταραμένους στην πορεία»

Ο Τζέις κούνησε το κεφάλι του. «Βρίσκονται στο πάνω διαμέρισμα. Πιστεύω ότι δεν θα μας ενοχλήσουν αν δεν προσπαθήσουμε να μπούμε».

Η Τζαμπελ παραμέρισε μια τούφα μαλλιά που είχε πέσει στο πρόσωπό της και έκανε μια γκριμάτσα προς το μέρος της Κλέρι. «Τι περιμένεις λοιπόν;»

Η Κλέρι κοίταξε άθελά της τον Τζέις, που της χαμογέλασε λοξά. Άντε, πήγαινε, έλεγαν τα μάτια του.

Διέσχισε το χολ προς την πόρτα της Δωροθέας, πατώντας προσεκτικά. Με την ηλιοροφή μαυρισμένη απ' τη σκόνη και το φως της εισόδου ακόμα καμένο, το μόνο φως έβγαινε απ' τη μαγική πέτρα του Τζέις. Ο αέρας ήταν ζεστός και πνιγηρός και οι σκιές έμοιαζαν να υψώνονται εναντίον της σαν αναρριχώμενα φυτά σε ένα εφιαλτικό δάσος. Άπλωσε το χέρι της και χτύπησε την πόρτα της Δωροθέας στην αρχή απαλά και μετά πιο δυνατά.

Άνοιξε διάπλατα, ρίχνοντας ένα πλούσιο κύμα λευκού φωτός στο σκοτεινό χολ. Μπροστά τους στεκόταν η Δωροθέα, τεράστια και επιβλητική με τα πορτοκαλί και πράσινα ρούχα της. Το τουρμπάνι της αυτή τη φορά ήταν καναρινί, στολισμένο με ένα βαλσαμωμένο καναρίνι και ελικοειδές ρέλι. Στα μαλλιά της μπλέκονταν κάτι σκουλαρίκια-πολυέλαιοι και τα μεγάλα της πόδια ήταν ξυπόλυτα. Η Κλέρι ξαφνιαστήκε –δεν είχε ξαναδεί ποτέ τη Δωροθέα ξυπόλυτη ή χωρίς τα ξεβαμμένα της πασουμάκια.

Τα νύχια των ποδιών της ήταν βαμμένα ένα απαλό και πολύ κομψό ροζ.

«Κλέρι!» αναφώνησε και τύλιξε την Κλέρι σε μια ασφυκτική αγκαλιά. Για μια στιγμή η Κλέρι ένιωσε παγιδευμένη, αιχμάλωτη σε μια θάλασσα αρωματισμένης σάρκας, στρωμάτων βελούδου και τις φούντες από την εσάρπα της Δωροθέας. «Κορίτσι μου», είπε η μάγισσα, κουνώντας το κεφάλι της τόσο που τα σκουλαρίκια της κουδούνισαν σαν καμπανάκια στη θύελλα. «Την τελευταία φορά που σε είδα εξαφανίστηκες μέσα απ' την Πύλη μου. Πού κατέληξες;»

«Στο Γουίλιαμσπεργκ», είπε η Κλέρι με κομμένη την ανάσα.

Τα φρύδια της Δωροθέας σηκώθηκαν μέχρι το μέτωπό της. «Α και λένε ότι η δημοτική συγκοινωνία του Μπρούκλιν είναι χάλια», είπε ανοίγοντας διάπλατα την πόρτα και κάνοντάς τους νόημα να περάσουν.

Το σπίτι έμοιαζε να μην έχει αλλάξει απ' την τελευταία φορά που το είχε δει η Κλέρι: στο τραπέζι βρισκόνταν απλωμένες οι ίδιες ταρό κάρτες και η κρυστάλλινη σφαίρα. Τα δάχτυλά της ήθελαν να αγγίξουν τις κάρτες, να τις αρπάξουν και να δουν τι έκρυβαν κάτω απ' τις περίτεχνα ζωγραφισμένες τους επιφάνειες.

Η Δωροθέα ξάπλωσε με ανακούφιση σε μια πολυθρόνα και κοίταξε τους Κυνηγούς των Σκιών με μάτια τόσο μικροσκοπικά, όσο οι χάντρες του βαλσαμωμένου καναρινιού που φορούσε στο κεφάλι της. Σε πιάτα δεξιά κι αριστερά του τραπεζιού έκαιγαν αρωματικά κεριά, αλλά δεν κατάφεραν να διώξουν την πυκνή βρώμα που είχε ποτίσει κάθε σημείο του σπιτιού. «Μάλλον δεν έχεις καταφέρει ακόμα να εντοπίσεις τη μητέρα σου, έτσι;»

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της. «Όχι. Ξέρω όμως ποιος την έχει».

Τα μάτια της Δωροθέας πήγαν απ' την Κλέρι στον Άλεξ και την Τζαμπελ που εξέταζαν το χάρτη της χειρομαντείας στον τοίχο. Ο Τζέις, που έδειχνε υπεράνω και αδιάφορος στο ρόλο του σωματοφύλακα, κάθισε στο μπράτσο μιας πολυθρόνας.

«Ο...»

«Βάλενταϊν», είπε η Κλέρι. «Ναι».

Η Δωροθέα αναστέναξε. «Το φοβόμουν αυτό». Ακούμπησε πίσω στα μαξιλάρια. «Ξέρεις γιατί τη θέλει;»

«Ξέρω ότι ήταν παντρεμένοι...»

Η μάγισσα μούγκρισε απαλά. «Προδομένος έρωτας. Το χειρότερο είδος».

Ο Τζέις έβγαλε έναν απαλό, σχεδόν ανεπαίσθητο ήχο –ένα γελάκι. Τα αυτιά της Δωροθέας τινάχτηκαν όπως της γάτας. «Τι είναι τόσο αστείο νεαρέ;»

«Εσύ τι ξέρεις από αυτά;» είπε. «Από αγάπη εννοώ».

Η Δωροθέα δίπλωσε τα απαλά λευκά χέρια της μπροστά της. «Περισσότερα απ' όσα νομίζεις», είπε. «Δεν σου είπα τα φύλλα του τσαγιού, Κυνηγέ; Ερωτεύτηκες το λάθος άτομο ή ακόμα;»

«Δυστυχώς», είπε ο Τζέις, «Κυρά του Ασύλου, μοναδική μου αγάπη παραμένει ο εαυτός μου».

Η Δωροθέα ξέσπασε σε γέλια. «Τουλάχιστον» είπε «δεν χρειάζεται να ανησυχείς για την απόρριψη».

«Όχι απαραίτητα. Καμιά φορά απορρίπτω τον εαυτό μου για να υπάρχει ενδιαφέρον».

Η Δωροθέα τραντάχτηκε πάλι απ' τα γέλια. Η Κλέρι τη διέκοψε. «Πρέπει να αναρωτιέστε γιατί ήρθαμε εδώ, Μαντάμ Δωροθέα».

Η Δωροθέα σταμάτησε, σκουπίζοντας τα μάτια της. «Σε παρακαλώ, μπορείς να μου απευθύνεσαι με τον

πραγματικό μου τίτλο πια, όπως έκανε ο νεαρός. Μπορείς να με αποκαλείς Κυρά. Και υπέθεσα», πρόσθεσε, «ότι ήρθατε για την ευχάριστη παρέα μου. Έκανα λάθος;»

«Δεν έχω χρόνο για την ευχάριστη παρέα κανενός», είπε η Κλέρι. «Πρέπει να βρω τη μητέρα μου και για να το κάνω αυτό χρειάζομαι κάτι».

«Και τι είναι αυτό το κάτι;»

«Κάτι που λέγεται το Θανάσιμο Κύπελλο», είπε η Κλέρι και ο Βάλενταϊν πίστευε ότι το είχε η μητέρα μου. Γι' αυτό την πήρε».

Η Δωροθέα φάνηκε να ξαφνιάζεται στ' αλήθεια. «Το Κύπελλο του Αρχαγγέλου;» είπε, με έκδηλη δυσπιστία στη φωνή της. «Το Κύπελλο του Ραζιήλ, στο οποίο ανακάτεψε το αίμα των ανθρώπων με το αίμα των αγγέλων και δημιούργησε τον πρώτο Κυνηγό των Σκιών;»

«Αυτό ακριβώς», είπε ο Τζέις, με κάπως ξερό ύφος.

«Από πού κι ως πού να νομίζει ότι το είχε η μητέρα σου;» είπε η Δωροθέα. «Η Τζόσλιν...;» Πριν προλάβει να απαντήσει η Κλέρι, η έκφραση της Δωροθέας έδειξε ότι είχε καταλάβει. «Δεν ήταν η Τζόσλιν Φρέι, φυσικά!» είπε. «Ήταν η Τζόσλιν Φέρτσαϊλντ, η γυναίκα του. Αυτή που πίστευαν όλοι ότι είχε πεθάνει. Πήρε το Κύπελλο και εξαφανίστηκε, έτσι δεν έγινε;»

Κάτι πίσω από τα μάτια της μάγισσας πετάρισε, αλλά έκλεισε τα βλέφαρά της τόσο γρήγορα, που η Κλέρι νόμισε ότι το φαντάστηκε. «Άρα», είπε η Δωροθέα, «τι θα κάνεις τώρα; Όπου και να το έκρυψε αποκλείεται να είναι εύκολο να το βρείτε –αν θέλετε να το βρείτε. Ο Βάλενταϊν θα έκανε απαίσια πράγματα αν είχε στα χέρια του το Κύπελλο».

«Θέλω να το βρούμε», είπε η Κλέρι. «Θέλουμε...»

Ο Τζέις τη διέκοψε διακριτικά. «Ξέρουμε πού είναι», είπε. «Το θέμα είναι να το πάρουμε πίσω».

Τα μάτια της Δωροθέας άνοιξαν διάπλατα. «Πού είναι λοιπόν;»

«Εδώ», είπε ο Τζέις με ένα τόνο τόσο αυτάρεσκο, που η Ίζαμπελ και ο Άλεξ γύρισαν προς το μέρος τους για να δουν τι συνέβαινε.

«Εδώ; Εννοείς ότι το έχετε μαζί σας;»

«Όχι ακριβώς, αγαπητή μου Κυρά», είπε ο Τζέις, ο οποίος απ' όσο καταλάβαινε η Κλέρι έδειχνε να το απολαμβάνει με έναν πολύ σαδιστικό τρόπο. «Εννοούσα ότι εσύ το έχεις».

Το στόμα της Δωροθέας έκλεισε απότομα. «Δεν είναι αστείο», είπε τόσο κοφτά που η Κλέρι σκέφτηκε ότι πήγαιναν όλα τελειώς στραβά. Γιατί ήθελε ο Τζέις να προκαλεί τους πάντες;

«Το έχεις» διέκοψε βιαστικά η Κλέρι «αλλά δεν...»

Η Δωροθέα σηκώθηκε απ' την πολυθρόνα της και ύψωσε το εντυπωσιακό της ανάστημα. «Κάνετε λάθος», είπε ψυχρά. «Που υποθέτετε ότι εγώ έχω το Κύπελλο και που τολμήσατε να έρθετε εδώ μέσα και να με αποκαλέσετε ψεύτρα».

Το χέρι του Άλεξ πήγε στο όπλο του. «Όπα», είπε από μέσα του σχεδόν.

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της σαστισμένη. «Όχι», βιάστηκε να πει, «Δεν σε λέω ψεύτρα, το ορκίζομαι. Λέω ότι το Κύπελλο είναι εδώ, αλλά δεν το ξέρεις».

Η Μαντάμ Δωροθέα την κοίταξε. Τα μάτια της, κρυμμένα σχεδόν στις πτυχές του προσώπου της ήταν ψυχρά σαν μάρμαρο. «Εξηγήσου».

«Λέω ότι η μητέρα μου το έκρυψε εδώ», είπε η Κλέρι, «πριν από πολλά χρόνια. Δεν σου το είπε ποτέ γιατί δεν ήθελε να σε μπλέξει».

«Έτσι στο έδωσε μεταμφιεσμένο», εξήγησε ο Τζέις, «με τη μορφή ενός δώρου».

Η Δωροθέα τον κοίταξε ανέκφραστη.

Δεν το θυμάται; αναρωτήθηκε η Κλέρι, προβληματισμένη. «Η τράπουλα ταρό», είπε. «Αυτή που σου ζωγράφισε».

Το βλέμμα της μάγισσας πήγε στα χαρτιά με το μεταξωτό τους περιτύλιγμα πάνω στο τραπέζι. «Η τράπουλα;» Καθώς άνοιξε διάπλατα τα μάτια της, η Κλέρι πήγε στο τραπέζι και έπιασε τα χαρτιά. Ήταν ζεστά στο άγγιγμά της και σχεδόν γλιστρούσαν. Τώρα, σε αντίθεση με την προηγούμενη φορά, ένιωθε τη δύναμη των ρούνων που ήταν ζωγραφισμένοι στην πίσω όψη των τραπουλόχαρτων να πάλλεται στις άκρες των δαχτύλων της. Βρήκε χωρίς να κοιτάξει τον Άσο Κούπα και τον τράβηξε, αφήνοντας τα υπόλοιπα χαρτιά πίσω στο τραπέζι.

«Ορίστε», είπε.

Την κοιτούσαν όλοι ανυπόμονα, τελειώς ακίνητοι. Αργά αργά, γύρισε την κάρτα και κοίταξε ξανά την τέχνη της μητέρας της: το λεπτό χέρι, τα δάχτυλα που ήταν τυλιγμένα γύρω απ' τη χρυσή βάση του Θανάσιμου Κύπελλου.

«Τζέις» είπε «δώσε μου το ραβδί σου».

Το ακούμπησε στην παλάμη της και το ένιωσε ζεστό και σαν ζωντανό πάνω στο δέρμα της. Γύρισε το τραπουλόχαρτο ανάποδα και πέρασε το ραβδί πάνω απ' τους ρούνους που ήταν ζωγραφισμένοι στο πίσω μέρος — μια γωνία σε ένα σημείο και μια γραμμή σε ένα άλλο

και σήμαιναν κάτι τελείως διαφορετικό. Όταν γύρισε το χαρτί, η εικόνα είχε αλλάξει ελαφρώς: τα δάχτυλα είχαν αφήσει τη βάση του ποτηριού και το χέρι ήταν σαν να της πρόσφερε το Κύπελλο, σαν να της έλεγε, *Ορίστε, πάρ' το*.

Έβαλε το ραβδί στην τσέπη της. Μετά, παρόλο που το τραπουλόχαρτο ήταν μικρότερο απ' το χέρι της, άπλωσε το χέρι της μέσα του σαν να είχε ένα μεγάλο κενό. Ένιωσε να πιάνει το Κύπελλο –τα δάχτυλά της το άγγιξαν– και καθώς τράβηξε το χέρι της προς τα έξω, κρατώντας σφιχτά το Κύπελλο, της φάνηκε ότι άκουσε έναν ανεπαίσθητο αναστεναγμό πριν η κάρτα, που ήταν πια λευκή, κενή, γίνει στάχτη και πέσει αργά αργά απ' το χέρι της στο χαλί.

19

αμπαντιον

Η Κλέρι δεν ήταν σίγουρη τι περίμενε –ίσως επιφωνήματα θαυμασμού, ίσως ένα ξέσπασμα σε χειροκροτήματα. Αντίθετα, αυτό που πήρε ήταν μια σιωπή, που διακόπηκε μόνο όταν μίλησε ο Τζέις: «Δεν ξέρω γιατί αλλά το περίμενα μεγαλύτερο».

Η Κλέρι κοίταξε το Κύπελλο που κρατούσε στο χέρι της. Είχε το μέγεθος ενός συνηθισμένου ποτηριού για κρασί, αλλά ήταν πολύ πιο βαρύ. Μέσα του έσφυζε η ενέργεια, σαν αίμα που κυλάει στις φλέβες. «Είναι μια χαρά», είπε αγανακτισμένη.

«Εντάξει, μια χαρά είναι», είπε καθησυχαστικά ο Τζέις, «απλώς περίμενα κάτι πιο...» έκανε μια χειρονομία για να δείξει κάτι μεγάλο σαν μπολ.

«Το Θανάσιμο Κύπελλο είναι, όχι η Θανάσιμη Λεκάνη», είπε η Τζαμπελ. «Τελειώσαμε; Πάμε να φύγουμε;»

Η Δωροθέα είχε γείρει το κεφάλι της στο πλάι και τα μικροσκοπικά της μάτια έλαμπαν από ενθουσιασμό. «Μα είναι σπασμένο!» αναφώνησε. «Πώς έγινε αυτό;»

«Σπασμένο;» είπε η Κλέρι κοιτάζοντας το Κύπελλο με απορία. Δεν έβλεπε καμία ζημιά.

«Για δώσε μου», είπε η μάγισσα, «να σου δείξω» και έκανε ένα βήμα προς την Κλέρι, απλώνοντας τα χέρια της με τα μακριά, κόκκινα νύχια, για να το πιάσει. Η Κλέρι, χωρίς να το θέλει, έκανε ένα βήμα πίσω. Ξαφνικά, ανάμεσά τους βρέθηκε ο Τζέις, με το χέρι κοντά στη λαβή του σπαδιού του.

«Χωρίς παρεξήγηση», είπε ήρεμα, «αλλά κανείς εκτός από εμάς δεν θα αγγίξει το Θανάσιμο Κύπελλο».

Η Δωροθέα τον κοίταξε για μια στιγμή και η ίδια παράξενη έκφραση επέστρεψε στο βλέμμα της. «Καλά» είπε «μην ταράζεστε. Του Βάλενταϊν δεν θα του άρεσε καθόλου αν πάθαινε κάτι το Κύπελλο».

Με ένα απαλό σναπ, το σπαδί απελευθερώθηκε απ' τη ζώνη του Τζέις. Η αιχμή του ίσα που ακουμπούσε το σαγόνι της Δωροθέας. «Δεν ξέρω τι παιχνιδι παίζεις», είπε με σταθερό βλέμμα, «αλλά εμείς φεύγουμε».

Τα μάτια της ηλικιωμένης γυναίκας άστραψαν. «Φυσικά, μικρέ Κυνηγέ», είπε πηγαίνοντας προς την κουρτίνα στον τοίχο. «Θέλετε να χρησιμοποιήσετε την Πύλη;»

Η αιχμή του σπαδιού τρεμούλιασε καθώς ο Τζέις την κοίταξε διστακτικά για μια στιγμή. Μετά όμως η Κλέρι είδε το σαγόνι του να σφίγγεται. «Μην τολμήσεις...»

Η Δωροθέα γέλασε και τράβηξε με μια κίνηση γρήγορη σαν αστραπή τις κουρτίνες που κρέμονταν στον τοίχο. Έπεσαν με έναν απαλό ήχο. Πίσω τους, η Πύλη ήταν ανοιχτή.

Η Κλέρι άκουσε τον Άλεξ, πίσω της, να παίρνει μια βαθιά ανάσα. «Τι είναι αυτό;»

Η Κλέρι δεν πρόλαβε να δει καλά τι κρυβόταν πίσω

απ' τον τοίχο -κόκκινα ανταριασμένα σύννεφα που φωτιζονταν από μαύρες αστραπές και μια απαίσια, σκοτεινή, ορμητική μορφή που πήγαινε κατά πάνω τους-όταν ο Τζέις τους φώναξε να πέσουν κάτω. Έπεσε κι ο ίδιος, τραβώντας μαζί του την Κλέρι. Πεσμένη μπρούμυτα στο χαλί, η Κλέρι σήκωσε το κεφάλι της τη στιγμή που το ορμητικό μαύρο πλάσμα χτύπησε τη Μαντάμ Δωροθέα, που ούρλιαξε σηκώνοντας τα χέρια της. Αντί να τη ρίξει κάτω, το σκοτεινό πλάσμα την τύλιξε σαν σύννεφο, και ήταν λες και το σκοτάδι του βυθίστηκε μέσα της, σαν το μελάνι που απλώνεται στο χαρτί. Η πλάτη της καμπούρισε τερατωδώς, ολόκληρο το σώμα της επιμηκύνθηκε καθώς ανέβαινε όλο και πιο ψηλά, με την καμπούρα να τεντώνεται και να μεταμορφώνεται. Ένας οξύς κρότος από αντικείμενα που έπεφταν στο πάτωμα έκανε την Κλέρι να κοιτάξει προς τα εκεί: ήταν τα βραχιόλια της Δωροθέας, στραβωμένα και σπασμένα. Ανάμεσα στα πετράδια βρίσκονταν μικρές λευκές πέτρες. Η Κλέρι χρειάστηκε λίγη ώρα μέχρι να συνειδητοποιήσει ότι ήταν δόντια.

Πίσω της ο Τζέις κάτι ψιθύρισε. Ακούστηκε σαν επιφώνημα έκπληξης. Δίπλα του, ο Άλεξ, είπε πνιχτά: «Νόμιζα ότι είπες ότι δεν υπήρχε έντονη δαιμονική δραστηριότητα -τα επίπεδα ήταν χαμηλά!»

«Ήταν χαμηλά», γρύλισε ο Τζέις.

«Μάλλον ο δικός σου ορισμός του "χαμηλά" διαφέρει πολύ απ' το δικό μου!» φώναξε ο Άλεξ καθώς το πλάσμα που ήταν κάποτε η Δωροθέα ούρλιαζε και στροβιλιζόταν. Ήταν λες και απλωνόταν, έβγαζε καμπούρες και εξογκώματα και ήταν φρικτά διαστρεβλωμένο...

Η Κλέρι γύρισε το κεφάλι καθώς ο Τζέις σηκώθηκε

όρδιος και την τράβηξε μαζί του. Η Τζαμπελ και ο Άλεξ σηκώθηκαν πιάνοντας τα όπλα τους. Το χέρι που κρατούσε το μαστίγιο της Τζαμπελ έτρεμε ελαφρώς.

«Κουνηθείτε!» φώναξε ο Τζέις σπρώχνοντας την Κλέρι προς την πόρτα. Όταν γύρισε πίσω το κεφάλι της είδε μόνο μια στριφογυριστή γκριζα πηχτή μορφή, σαν σύννεφα καταιγίδας με μια σκοτεινή φιγούρα στο κέντρο...

Οι τέσσερις τους όρμησαν στην είσοδο του κτιρίου. Η Τζαμπελ ήταν μπροστά. Δοκίμασε να ανοίξει την πόρτα αλλά γύρισε έκπληκτη: «Έχει κολλήσει. Μπορεί να είναι κάποια λάμψη...»

Ο Τζέις έβρισε και άρχισε να ψάχνει στο μπουφάν του. «Πού στο καλό είναι το ραβδί μου;»

«Εγώ το έχω», είπε η Κλέρι. Καθώς έψαχνε να το βρει, ένας θόρυβος σαν έκρηξη αντήχησε στο χώρο. Το πάτωμα κάτω απ' τα πόδια της άρχισε να τρέμει. Παραπάτησε και παραλίγο να έπεφτε αν δεν πιανόταν απ' την κουπαστή της σκάλας. Όταν σήκωσε το κεφάλι της, είδε μια μεγάλη τρύπα στον τοίχο που χώριζε το διαμέρισμα της Δωροθέας απ' το διάδρομο, μέσα απ' την οποία κάτι σκαρφάλωνε, κάτι γλοιώδες...

«Άλεξ!» ακούστηκε ο Τζέις. Ο Άλεξ στεκόταν μπροστά απ' την τρύπα, κατάχλωμος και απ' ό,τι φαινόταν, έντρομος. Βρίζοντας, ο Τζέις έτρεξε και τον άρπαξε, σέρνοντάς τον πίσω, τη στιγμή που το πυώδες πράγμα απελευθερώθηκε απ' τον τοίχο και βγήκε στο χολ.

Η Κλέρι πήρε μια βαθιά ανάσα. Η σάρκα του πλάσματος ήταν πρησιμένη και μελανιασμένη. Μέσα απ' το πορώδες δέρμα διακρίνονταν κόκαλα —όχι λευκά, νέα κόκαλα, αλλά κόκαλα που έμοιαζαν να έχουν μείνει

χιλιάδες χρόνια στο χώμα, μαύρα, ραγισμένα και βρομερά. Τα δάχτυλά του ήταν γυμνά και σκελετωμένα, τα μπράτσα του σκεπασμένα με λεπτό δέρμα και πυώδη μαύρα εκζέματα, μέσα απ' τα οποία διακρίνονταν τα εφιαλτικά κόκαλα. Το πρόσωπό του ήταν ένα κρανίο, με μύτη και μάτια σαν σκαμμένες τρύπες. Τα δάχτυλά του, με τα γαμφιά νύχια, άγγιζαν το πάτωμα. Γύρω απ' τους καρπούς και τους ώμους του διακρίνονταν φωτεινά ξέφτια από ύφασμα: ό,τι είχε απομείνει από τα μεταξωτά φουλάρια και το τουρμπάνι της Δωροθέας. Ήταν τουλάχιστον τρία μέτρα ψηλό.

Κοίταξε τους τέσσερις εφήβους με τις άδειες κόγχες των ματιών του. «Δώστε μου», είπε με μια φωνή που έμοιαζε με τραχύ άνεμο πάνω σε ένα άδειο πεζοδρόμιο, «το Θανάσιμο Κύπελλο. Δώστε μου το και θα σας αφήσω να ζήσετε».

Πανικόβλητη, η Κλέρι κοίταξε τους υπόλοιπους. Η Ίζαμπελ ήταν λες και η όψη του τέρατος την είχε χτυπήσει σαν γροδιά στο στομάχι. Ο Άλεξ στεκόταν ακίνητος. Ο Τζέις ήταν αυτός που, όπως πάντα, μίλησε πρώτος. «Τι είσαι;» ρώτησε, με σταθερή φωνή, παρόλο που έμοιαζε πιο ταραγμένος από ό,τι τον είχε δει ποτέ η Κλέρι.

Το πλάσμα έσκυψε το κεφάλι του. «Είμαι ο Άμπαντον. Είμαι ο Δαίμονας της Αθύσσου. Δικά μου είναι τα έρημα μέρη ανάμεσα στους κόσμους. Δικός μου ο άνεμος και το ουρλιαχτό του σκότους. Δεν μοιάζω με τα μίξερα πλάσματα που αποκαλείτε δαίμονες, όσο δεν μοιάζει ο αετός με τη μύγα. Δεν έχετε ελπίδα να με νικήσετε. Δώστε μου το Κύπελλο, αλλιώς θα πεθάνετε».

Το μαστίγιο της Ίζαμπελ τρεμούλιασε. «Είναι ανώτε-

ρος δαίμονας», είπε. «Τζέις, αν τον...»

«Και η Δωροθέα;» ρώτησε η Κλέρι με τσιριχτή φωνή πριν προλάβει να σταματήσει τον εαυτό της. «Τι έπαθε;»

Τα άδεια μάτια του δαίμονα γύρισαν προς το μέρος της. «Ήταν μόνο ένα σκεύος», είπε. «Εκείνη άνοιξε την Πύλη και εγώ κατέλαβα το σώμα της. Ο θάνατός της ήταν γρήγορος». Το βλέμμα του πήγε στο Κύπελλο, που κρατούσε η Κλέρι. «Ο δικός σας δεν θα είναι».

Άρχισε να πηγαίνει προς το μέρος της. Ο Τζέις μπήκε μπροστά του, με το αστραφτερό σπαθί στο ένα χέρι, μια λεπίδα σεράφ στο άλλο. Ο Άλεξ τον κοιτούσε, με μια έκφραση τρόμου.

«Μα τον Αρχάγγελο», είπε ο Τζέις κοιτάζοντας το πλάσμα από πάνω μέχρι κάτω. «Ήξερα ότι οι Ανώτεροι Δαίμονες ήταν άσχημοι, αλλά δεν με είχε προειδοποιήσει ποτέ κανείς για τη μυρωδιά».

Ο Άμπαντον άνοιξε το στόμα του και γούλισε. Μέσα στο στόμα του διακρίνονταν δυο σειρές από στραβά δόντια, κοφτερά σαν ξυράφια.

«Δεν είμαι και τόσο σίγουρος για τον άνεμο και το ουρλιαχτό του σκότους», συνέχισε ο Τζέις. «Εμένα μου μυρίζει πιο πολύ σαν χωματερή. Είσαι σίγουρος ότι δεν έρχεσαι απ' το Στάτεν Άιλαντ;»

Ο δαίμονας όρμησε κατά πάνω του. Ο Τζέις ύψωσε τα σπαθιά του με τρομακτική ταχύτητα· βυθίστηκαν και τα δύο στο πιο σαρκώδες σημείο του δαίμονα, την κοιλιά του. Ούρλιαξε και του επιτέθηκε, ρίχνοντάς τον κάτω, όπως μια γάτα θα έκανε πέρα ένα γατάκι. Ο Τζέις κύλησε στο πλάι και σηκώθηκε όρθιος αλλά η Κλέρι κατάλαβε απ' τον τρόπο που κρατούσε το χέρι του, ότι

είχε πληγωθεί.

Αυτό ήταν αρκετό για την Ίζαμπελ. Όρμησε μπροστά και επιτέθηκε στο δαίμονα με το μαστίγιό της. Πέτυχε το γκριζο δέρμα του τέρατος και άνοιξε μια κόκκινη πληγή που ανέβλυζε αίμα. Ο Άμπαντον την αγνόησε, πηγαίνοντας προς τον Τζέις.

Με το καλό του χέρι, ο Τζέις έβγαλε άλλο ένα σπαθί σεράφ. Του ψιθύρισε κάτι και το έβγαλε απ' τη θήκη του, αστραφτερό και λαμπερό. Το σήκωσε καθώς ο δαίμονας ορδωνόταν μπροστά του· έμοιαζε απίστευτα μικρός, σαν ένα μικρό παιδί μπροστά σε ένα τέρας. Και χαμογελούσε, ακόμα και τη στιγμή που ο δαίμονας του επιτέθηκε. Η Ίζαμπελ όρμησε στον Άμπαντον ουρλιάζοντας, χύνοντας το αίμα του σαν σιντριβάνι στο πάτωμα...

Ο δαίμονας επιτέθηκε με το γεμάτο ξυράφια χέρι του στον Τζέις. Ο Τζέις παραπάτησε, αλλά δεν είχε χτυπηθεί. Κάτι είχε μπει ανάμεσα στο δαίμονα και τον ίδιο, μια σκοτεινή σκιά με ένα αστραφτερό σπαθί στο χέρι. Ο Άλεξ. Ο δαίμονας ούρλιαξε –το όπλο του Άλεξ είχε σκίσει το δέρμα του. Με ένα ρουθούνισμα, όρμησε ξανά, χτυπώντας με τα σκελετωμένα νύχια του τον Άλεξ τόσο δυνατά, που τον σήκωσε και τον πέταξε σαν μπάλα στον τοίχο. Ο Άλεξ σωριάστηκε με ένα ανατριχιαστικό τρίξιμο στο πάτωμα.

Η Ίζαμπελ ούρλιαξε το όνομα του αδερφού της. Εκείνος δεν κουνήθηκε. Χαμηλώνοντας το μαστίγιό της, έτρεξε προς το μέρος του. Ο δαίμονας, γυρνώντας το κεφάλι, τη χτύπησε με την ανάστροφη της παλάμης του τόσο δυνατά που την έριξε κουτρουβαλώντας στο πάτωμα. Η Ίζαμπελ πήγε να ανασηκωθεί· ο Άμπαντον την ξαναχτύπησε και αυτή τη φορά έμεινε ακίνητη.

Ο δαίμονας κινήθηκε προς την Κλέρι.

Ο Τζέις έμεινε εμβρόντητος, κοιτάζοντας το στραπατσαρισμένο σώμα του Άλεξ σαν να έβλεπε όνειρο. Η Κλέρι ούρλιαξε καθώς ο Άμπαντον την πλησίασε. Άρχισε να υποχωρεί προς τη σκάλα, σκοντάφτοντας στα σπασμένα σκαλιά. Το ραβδί του Τζέις της έκαιγε την παλάμη. Αν είχε ένα όπλο, οτιδήποτε...

Η Ίζαμπελ είχε καταφέρει με νύχια και με δόντια να ανακαθίσει. Σπρώχνοντας τα ματωμένα μαλλιά απ' το πρόσωπό της, άρχισε να φωνάζει στον Τζέις. Η Κλέρι άκουσε και το δικό της όνομα ανάμεσα στις φωνές της Ίζαμπελ και είδε τον Τζέις να ανοιγοκλείνει τα μάτια του, σαν να τον είχαν χαστουκίσει, και να τρέχει προς το μέρος της. Ο δαίμονας είχε φτάσει μπροστά της, τόσο κοντά που η Κλέρι είδε ότι απ' τα μαύρα εκζέματα στα χέρια του έβγαιναν... πράγματα. Άπλωσε το χέρι του για να την πιάσει...

Αλλά τον πρόλαβε ο Τζέις, τινάζοντας το χέρι του Άμπαντον στο πλάι. Πέταξε το σπαδί σεράφ στο δαίμονα· καρφώθηκε στο στήθος του δίπλα στα άλλα δυο σπαδιά που ήταν καρφωμένα εκεί. Ο δαίμονας γρύλισε λες και τα σπαδιά δεν ήταν παρά μια ελαφριά ενόχληση. «Κυνηγέ των Σκιών», είπε ρουθουνίζοντας, «θα απολαύσω να δω το θάνατό σου, να ακούσω τα κόκαλά σου να σπάνε, όπως ακριβώς και του φίλου σου...»

Πηδώντας πάνω στο κιγκλίδωμα, ο Τζέις όρμησε στον Άμπαντον. Η δύναμη της πρόσκρουσης τίναξε το δαίμονα προς τα πίσω· οπισθοχώρησε, με τον Τζέις γραπωμένο στην πλάτη του. Ο Τζέις τράβηξε το ένα σπαδί απ' το στήθος του, αφήνοντας να ξεχυθεί ένας πίδακας από ιχώρ και κατέβασε το σπαδί ξανά και ξανά, στην πλάτη

του δαίμονα, ανάμεσα στους ώμους του, που είχαν γεμίσει μαύρο υγρό.

Γρυλίζοντας, ο Άμπαντον υποχώρησε προς τον τοίχο. Ο Τζέις έπρεπε να πηδήξει ή να παγιδευτεί ανάμεσα στο τέρας και τον τοίχο. Πήδηξε και προσγειώθηκε απαλά, υψώνοντας ξανά το σπαθί του. Ο Άμπαντον όμως ήταν πιο γρήγορος· άπλωσε το χέρι του, τινάζοντας τον Τζέις προς τη σκάλα. Ο Τζέις έπεσε κάτω και ένα κοκαλιάρικο χέρι άρπαξε το λαιμό του.

«Πες τους να μου δώσουν το Κύπελλο», είπε γρυλίζοντας ο Άμπαντον, με τα νύχια του έτοιμα να ξεσκίσουν το δέρμα του Τζέις. «Πες τους να μου το δώσουν και μπορεί να σε αφήσω να ζήσεις».

Ο Τζέις ξεροκατάπιε. «Κλέρι...»

Η Κλέρι όμως δεν θα μάθαινε ποτέ τι θα έλεγε ο Τζέις γιατί εκείνη τη στιγμή άνοιξε η μπροστινή είσοδος. Για μια στιγμή το μόνο που είδε ήταν το εκτυφλωτικό φως. Μετά, προσπαθώντας να διώξει τη φλογερή εικόνα απ' τα μάτια της, είδε τον Σάμιον να στέκεται στην ανοιχτή πόρτα. Ο Σάμιον. Είχε ξεχάσει ότι περίμενε έξω, είχε σχεδόν ξεχάσει την ύπαρξή του.

Την είδε, κουλουριασμένη στα σκαλιά και μετά το βλέμμα του πήγε πίσω της, στον Άμπαντον και τον Τζέις. Άπλωσε το χέρι του πίσω απ' τον ώμο του. Η Κλέρι αντιλήφθηκε ότι ο Σάμιον κρατούσε το τόξο του Άλεξ και η φαρέτρα ήταν κρεμασμένη λοξά στην πλάτη του. Έβγαλε ένα βέλος, το στερέωσε στη χορδή και σήκωσε επιδέξια το τόξο, σαν να το είχε ξανακάνει ένα εκατομμύριο φορές.

Το βέλος ξεχύθηκε μπροστά. Έβγαλε ένα θερμό βουητό, σαν μια τεράστια σφήκα, καθώς πέρασε πάνω απ'

το κεφάλι του Άμπαντον, κατευθύνθηκε προς το ταβάνι...

Και έσπασε σε χίλια κομμάτια την ηλιοροφή. Βρόμικα τζάμια έπεσαν πάνω τους σαν βροχή και μέσα απ' το σπασμένο τζάμι όρμησε το φως του ήλιου, άπλετο, μεγάλες χρυσές ακτίνες που έπεφταν κατακόρυφα και γέμιζαν το στενό διάδρομο με φως.

Ο Άμπαντον ούρλιαξε και παραπάτησε, σκεπάζοντας το παραμορφωμένο του κεφάλι με τα χέρια του. Ο Τζέις άγγιξε τον αλώβητο λαιμό του, κοιτάζοντας με δυσπιστία το δαίμονα που σωριαζόταν ουρλιάζοντας στο πάτωμα. Η Κλέρι περίμενε να τον δει να αναλύεται σε φλόγες, αλλά αντί γι' αυτό, άρχισε να αναδιπλώνεται. Τα πόδια του κατέρρευσαν προς τον κορμό του, το κρανίο του ζάρωσε σαν τσαλακωμένο χαρτί και μέσα στο χρονικό διάστημα ενός μόνο λεπτού είχε εξαφανιστεί εντελώς, αφήνοντας πίσω του ίχνη καπνιάς.

Ο Σάιμον κατέβασε το τόξο. Ανοιγόκλεινε τα μάτια του πίσω απ' τα γυαλιά του, με μισάνοιχτο στόμα. Έδειχνε τόσο ξαφνιασμένος, όσο ένιωθε η Κλέρι.

Ο Τζέις ήταν ακόμα στα σκαλιά, όπου τον είχε πετάξει ο δαίμονας. Προσπαθούσε να ανασηκωθεί καθώς η Κλέρι κατέβηκε τα σκαλιά και γονάτισε δίπλα του. «Τζέις...»

«Είμαι καλά», είπε και ανακάθισε, σκουπίζοντας το αίμα από το στόμα του. Έβηξε και έφτυσε. «Ο Άλεξ...»

«Το ραβδί σου», τον διέκοψε. «Το χρειάζεσαι για να γίνεις καλά;»

Την κοίταξε. Το λαμπερό φως που ξεχυνόταν απ' τη σπασμένη ηλιοροφή φώτιζε το πρόσωπό του. Έμοιαζε

σαν να κατέβαλε υπεράνθρωπη προσπάθεια για να συγκρατηθεί. «Είμαι καλά», ξαναείπε και την έσπρωξε, όχι και πολύ ευγενικά. Σηκώθηκε, παραπάτησε και παραλίγο να πέσει —πρώτη φορά που η Κλέρι τον έβλεπε να κάνει κάτι και να μην το κάνει με στυλ. «Άλεξ;»

Η Κλέρι τον κοίταξε καθώς διέσχισε κουτσαίνοντας το χολ πηγαίνοντας προς το φίλο του που κείτονταν αναίσθητος. Έβαλε το Θανάσιμο Κύπελλο μέσα απ' το φούτερ της, έκλεισε το φερμουάρ και σηκώθηκε όρθια. Η Ίζαμπελ είχε συρθεί στο πλευρό του αδερφού της και κρατούσε το κεφάλι του στην αγκαλιά της, χαϊδεύοντας τα μαλλιά του. Το στήθος του ανεβοκατέβαινε —αργά, αλλά τουλάχιστον ανέπνεε. Ο Σάιμον, ακουμπισμένος στον τοίχο απέναντί τους, φαινόταν τελείως εξαντλημένος. Η Κλέρι του έσφιξε το χέρι καθώς περνούσε από δίπλα του. «Ήταν εκπληκτικό αυτό που έκανες», του ψιθύρισε. «Ευχαριστώ».

«Μην ευχαριστείς εμένα» είπε «ευχαρίστησε την κατασκήνωση για τα μαθήματα τοξοβολίας».

«Σάιμον, εγώ δεν...»

«Κλέρι!» φώναξε ο Τζέις. «Φέρε το ραβδί μου».

Ο Σάιμον την άφησε απρόθυμα. Γονάτισε κάτω δίπλα στους Κυνηγούς, νιώθοντας το Θανάσιμο Κύπελλο να την πιέζει στα πλευρά. Το πρόσωπο του Άλεξ ήταν κατάγλωμο, διάστικτο με πιτσιλιές από αίμα, τα μάτια του αφύσικα γαλάζια. Έπιασε τον καρπό του Τζέις, αφήνοντας ματωμένες δαχτυλιές. «Το...» άρχισε να λέει αλλά μετά είδε την Κλέρι και στα μάτια του άστραψε κάτι που η Κλέρι δεν το περίμενε. Θρίαμβος. «Το σκότωσα;»

Το πρόσωπο του Τζέις συσπάστηκε από πόνο. «Άλεξ...»

«Ναι», είπε η Κλέρι. «Πέθανε».

Ο Άλεξ την κοίταξε και γέλασε. Από το στόμα του βγήκε αίμα. Ο Τζέις τράβηξε το χέρι του και έβαλε τα δάχτυλά του στις δυο πλευρές του προσώπου του Άλεξ. «Μην κουνιέσαι», του είπε. «Απλώς μην κουνιέσαι».

Ο Άλεξ έκλεισε τα μάτια του. «Κάνε ό,τι πρέπει», ψιθύρισε.

Η Ίζαμπελ έδωσε το ραβδί της στον Τζέις. «Πάρε».

Ο Τζέις κούνησε το κεφάλι του και χάρραξε με το ραβδί το μπροστινό μέρος της μπλούζας του Άλεξ. Το ύφασμα χωρίστηκε στα δύο σαν να το είχε κόψει με μαχαίρι. Η Ίζαμπελ τον κοιτούσε με αγωνία στο βλέμμα καθώς ο Τζέις έσπρωξε την μπλούζα αφήνοντας γυμνό το στήθος του Άλεξ. Το δέρμα του ήταν πολύ λευκό, σημαδεμένο σε κάποια σημεία με παλιές διάφανες ουλές. Υπήρχαν κι άλλες πληγές όμως: ένα μαύρο δίχτυ από χαρακιές, κάθε μια κόκκινη και πυώδης. Με σφιγμένα χείλη, ο Τζέις ακούμπησε το ραβδί στο στήθος του Άλεξ, κουνώντας το πάνω κάτω με την άνεση της μακροχρόνιας εμπειρίας. Κάτι όμως δεν πήγαινε καλά. Τη στιγμή που χάρραζε τους θεραπευτικούς ρούνους, σβήνονταν αμέσως, σαν να τους έγραφε στην άμμο.

Ο Τζέις πέταξε το ραβδί στο πλάι. «Διάολε!»

«Τι είναι;» ρώτησε η Ίζαμπελ με ψιλή φωνή.

«Τον έκοψε με τα νύχια του», είπε ο Τζέις. «Έχει μέσα του δηλητήριο δαίμονα. Τα Σημάδια δεν πιάνουν». Άγγιξε πάλι τρυφερά το πρόσωπο του Άλεξ. «Άλεξ», είπε. «Μ' ακούς;»

Ο Άλεξ δεν κουνήθηκε. Οι σκιές κάτω απ' τα μάτια του ήταν μπλε και σκούρες σαν μελανιές. Αν δεν ανέπνεε, η Κλέρι θα πίστευε ότι είχε ήδη πεθάνει.

Η Ίζαμπελ έσκυψε το κεφάλι της, σκεπάζοντας με τα μαλλιά της το πρόσωπο του Άλεξ. Τον τύλιξε με τα χέρια της.

«Ίσως να μπορούσαμε...» είπε.

«Να τον πάρουμε στο νοσοκομείο», είπε ο Σάιμον, που στεκόταν από πάνω τους, με το τόξο να κρέμεται στο χέρι του. «Θα σας βοηθήσω να τον κουβαλήσουμε στο βανάκι. Έχει νοσοκομείο στην Έβδομη Λεωφόρο».

«Όχι νοσοκομείο», είπε η Ίζαμπελ. «Πρέπει να τον πάμε στο Ινστιτούτο».

«Μα...»

«Δεν θα ξέρουν πώς να τον κάνουν καλά στο νοσοκομείο», είπε ο Τζέις. «Τον έγδαρε ένας Ανώτερος Δαίμονας. Δεν υπάρχει θνητός γιατρός που να ξέρει πώς να κλείσει αυτές τις πληγές».

Ο Σάιμον έγνεψε καταφατικά. «Εντάξει. Ας τον πάρουμε στο αυτοκίνητο».

Για καλή τους τύχη, το βανάκι δεν είχε πάθει τίποτα. Η Ίζαμπελ άπλωσε μια βρόμικη κουβέρτα στο πίσω κάθισμα και ξάπλωσαν τον Άλεξ κατά μήκος, με το κεφάλι του στην αγκαλιά της Ίζαμπελ. Ο Τζέις κούρνιασε στο πάτωμα, δίπλα στο φίλο του. Το μπλουζάκι του ήταν μαύρο στα μανίκια και το στήθος με αίμα, από το δαίμονα και ανθρώπινο. Όταν κοίταξε τον Σάιμον, η Κλέρι είδε ότι όλο το χρυσό είχε σβήσει απ' τα μάτια του, σε ένα βλέμμα που δεν είχε ξαναδεί ποτέ στο πρόσωπό του. Πανικόβλητο.

«Ξεκίνα γρήγορα, θνητέ», είπε. «Οδήγα σαν να σε κυνηγάει όλη η κόλαση».

Ο Σάιμον ξεκίνησε.

Έστριψαν στο Φλάτμπους και ανέβηκαν με τρομακτική ταχύτητα στη γέφυρα του Μπρούκλιν, προσπερνώντας σχεδόν το τρένο που περνούσε τραντάζοντας τη γέφυρα. Ο ήλιος έλαμπε τρομακτικά δυνατός στα μάτια της Κλέρι ξεσηκώνοντας χρυσές σπίδες απ' το ποτάμι. Έσφιξε το κάδισμά της καθώς ο Σάιμον πήρε τη στροφή ανάμεσα στη γέφυρα και το δρόμο με ογδόντα χιλιόμετρα την ώρα.

Σκέφτηκε τα απαίσια πράγματα που είχε πει στον Άλεξ, τον τρόπο που εκείνος είχε ορμήσει στον Άμπαντον, το θριαμβευτικό βλέμμα στο πρόσωπό του. Κοίταξε πίσω και είδε τον Τζέις γονατισμένο δίπλα στο φίλο του, ενώ απ' την κουβέρτα έσταζε αίμα. Σκέφτηκε το μικρό αγόρι με το νεκρό γεράκι. *Να αγαπάς σημαίνει να καταστρέφεις.*

Η Κλέρι γύρισε το κεφάλι της μπροστά, με έναν κόμπο στο λαιμό της. Η Ίζαμπελ φαινόταν στο στραβό καθρέφτη, να τυλίγει την κουβέρτα γύρω απ' το λαιμό του Άλεξ. Πέτυχε το βλέμμα της μέσα απ' τον καθρέφτη. «Είμαστε μακριά ακόμα;»

«Περίπου δέκα λεπτά. Ο Σάιμον πάει όσο πιο γρήγορα μπορεί».

«Το ξέρω», είπε η Ίζαμπελ. «Σάιμον, αυτό που έκανες ήταν απίστευτο. Κινήθηκες τόσο γρήγορα. Δεν φανταζόμουν ποτέ ότι ένας θνητός θα μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο».

Ο Σάιμον δεν ταράχτηκε απ' το εγκώμιο που του έπλεξε απροσδόκητα η Ίζαμπελ –είχε το βλέμμα του καρφωμένο στο δρόμο. «Εννοείς το ότι στόχευσα στην ηλιοροφή; Το σκέφτηκα όταν εσείς ήσασταν μέσα. Σκεφτόμουν την ηλιοροφή και το ότι οι δαίμονες δεν άντεχαν το

φως το ήλιου. Άρα αν το καλοσκεφτείς άργησα λίγο να το κάνω. Μη νιώθεις άσχημα», πρόσθεσε, «αυτή η ηλιοροφή δεν φαίνεται, πρέπει να ξέρεις ότι είναι εκεί».

Εγώ το ήξερα, σκέφτηκε η Κλέρι, εγώ έπρεπε να το έχω χρησιμοποιήσει. Ακόμα κι αν δεν είχα τόξο και βέλη όπως ο Σάιμον, θα μπορούσα να πετάξω κάτι ή να το πω στον Τζέις. Ένιωθε ανόητη και άχρηστη και χαζή, σαν να μην είχε καθόλου μυαλό. Η αλήθεια ήταν ότι είχε φοβηθεί. Είχε φοβηθεί υπερβολικά για να μπορέσει να σκεφτεί λογικά. Ένιωσε ένα τρομακτικό κύμα ντροπής που άστραψε πίσω απ' τα βλέφαρά της σαν ένας μικρός ήλιος.

Τότε μίλησε ο Τζέις. «Μπράβο», είπε.

Ο Σάιμον μισόκλεισε τα μάτια του. «Αν δεν σας πειράζει να μου πείτε... αυτό το πράγμα, ο δαίμονας... από πού ήρθε;»

«Ήταν η Μαντάμ Δωροθέα», είπε η Κλέρι. «Δηλαδή κάτι τέτοιο».

«Ποτέ δεν ήταν μοντέλο, αλλά δεν θυμάμαι να ήταν τόσο άσχημη».

«Είχε καταλάβει το σώμα της, νομίζω», είπε η Κλέρι αργά, προσπαθώντας να το καταλάβει κι αυτή. «Ήθελε να της δώσω το Κύπελλο. Μετά άνοιξε την Πύλη...»

«Ήταν έξυπνο», είπε ο Τζέις. «Ο δαίμονας την κατέλαβε και μετά έκρυσε το μεγαλύτερο μέρος της άυλης μορφής του έξω απ' την Πύλη, όπου ο Αισθητήρας δεν μπορούσε να την εντοπίσει. Έτσι μπήκαμε μέσα περιμένοντας να βρούμε μόνο μερικούς Καταραμένους. Αντί γι' αυτό βρεθήκαμε αντιμέτωποι με έναν Ανώτερο Δαίμονα. Τον Άμπαντον -έναν απ' τους Αρχαίους. Τον Άρχοντα των Έκπτωτων».

«Κρίμα, θα πρέπει να βρουν άλλο άρχοντα τώρα», είπε ο Σάιμον, στρίβοντας στο δρόμο.

«Δεν έχει πεθάνει», είπε η Τζαμπελ. «Σχεδόν κανείς δεν έχει σκοτώσει Ανώτερο Δαίμονα. Πρέπει να τους σκοτώσεις στη σωματική και στις άυλες μορφές τους για να πεθάνουν. Απλώς τον τρομάξαμε λίγο».

«Α», είπε απογοητευμένος ο Σάιμον. «Και η Μαντάμ Δωροθέα; Θα είναι εντάξει τώρα που...»

Σταμάτησε γιατί ο Άλεξ είχε αρχίσει να βήχει και η ανάσα του έβγαινε τραχιά απ' το στήθος του. Ο Τζέις έβρισε πολύ άσχημα, αλλά σχεδόν από μέσα του. «Γιατί δεν έχουμε φτάσει ακόμα;»

«Φτάσαμε. Απλώς δεν θέλω να πέσουμε πάνω στον τοίχο». Μόλις ο Σάιμον σταμάτησε στη γωνία, η Κλέρι είδε ότι η πόρτα του Ινστιτούτου ήταν ανοιχτή και ο Χοτζ τους περίμενε κάτω απ' την αφίδα της εισόδου.

Το αμάξι σταμάτησε και ο Τζέις πήδηξε έξω, σηκώνοντας τον Άλεξ σαν να ήταν ένα παιδί. Η Τζαμπελ τους ακολούθησε κρατώντας το ματωμένο όπλο του αδερφού της. Η πόρτα του Ινστιτούτου έκλεισε πίσω τους με κρότο.

Η Κλέρι κοίταξε τον Σάιμον νιώθοντας εξαντλημένη. «Συγγνώμη. Δεν ξέρω πώς θα εξηγήσεις στον Έρικ όλο αυτό το αίμα».

«Ξέχνα τον Έρικ», είπε πειστικά. «Εσύ είσαι καλά;»

«Ναι, ούτε γρατζουνιά. Όλοι οι άλλοι πληγώθηκαν, εκτός από μένα».

«Είναι η δουλειά τους, Κλέρι», είπε απαλά. «Να πολεμάνε δαίμονες –αυτό είναι η ζωή τους. Όχι η δική σου όμως».

«Ποια είναι η δική μου, Σάιμον;» τον ρώτησε, ψά-

χνοντας μια απάντηση στο πρόσωπό του. «Ποια είναι η δική μου δουλειά;»

«Ε... πήρες το Κύπελλο», είπε. «Σωστά;»

Κούνησε το κεφάλι της και χάιδεψε την τσέπη της. «Ναι».

Φάνηκε να ανακουφίζεται. «Δεν τολμούσα να ρωτήσω», είπε. «Αυτό είναι καλό, δεν είναι;»

«Ναι», του είπε. Σκέφτηκε τη μητέρα της και το χέρι της έσφιξε το Κύπελλο. «Το ξέρω».

Στα σκαλιά τη συνάντησε ο Τσερτς, ουρλιάζοντας σαν σειρήνα και την οδήγησε στο αναρρωτήριο. Οι διπλές πόρτες ήταν ανοιχτές και είδε μέσα τη μορφή του Άλεξ, ακίνητη πάνω σε ένα απ' τα λευκά κρεβάτια. Ο Χοτζ ήταν σκυμμένος από πάνω του. Η Ίζαμπελ στεκόταν δίπλα, κρατώντας έναν ασημένιο δίσκο.

Ο Τζέις δεν ήταν μαζί τους. Δεν ήταν μαζί τους γιατί στεκόταν έξω απ' το αναρρωτήριο, ακουμπώντας στον τοίχο, με τα γυμνά, ματωμένα του χέρια σφιγμένα στο πλάι. Όταν σταμάτησε μπροστά του η Κλέρι, άνοιξε τα μάτια του και είδε ότι οι κόρες είχαν διασταλεί και το μαύρο είχε καταπιεί όλο το χρυσό.

«Πώς είναι;» τον ρώτησε όσο πιο τρυφερά μπορούσε.

«Έχει χάσει πολύ αίμα. Οι δηλητηριάσεις από δαίμονες είναι πολύ συχνές, όμως επειδή αυτός ήταν ανώτερος δαίμονας, ο Χοτζ δεν είναι σίγουρος ότι τα αντιδοτα που χρησιμοποιεί συνήθως θα έχουν αποτέλεσμα».

Άπλωσε το χέρι της για να αγγίξει το μπράτσο του. «Τζέις...»

Εκείνος τινάχτηκε. «Μη».

Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Δεν ήθελα να πάθει κάτι ο

Άλεξ. Λυπάμαι τόσο πολύ...»

Την κοίταξε σαν να την έβλεπε για πρώτη φορά. «Δεν φταις εσύ», της είπε. «Εγώ φταίω».

«Εσύ; Τζέις, όχι, δεν...»

«Ναι, εγώ», είπε με φωνή εύθραυστη σαν ένα στρώμα από πάγο. «*Mea culpa, mea maxima culpa*».

«Τι θα πει αυτό;»

«Δικό μου λάθος», είπε ο Τζέις. «Το δικό μου μεγαλύτερο λάθος. Είναι Λατινικά». Έσπρωξε μια μπούκλα απ' το πρόσωπό της, αφηρημένος, σαν να μην το έκανε συνειδητά. «Είναι μέρος της Θείας Λειτουργίας».

«Νόμιζα ότι δεν πίστευες στη θρησκεία».

«Μπορεί να μην πιστεύω στην αμαρτία» είπε «αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν νιώθω τύψεις. Εμείς οι Κυνηγοί, ζούμε με έναν κώδικα και αυτός ο κώδικας δεν είναι ευέλικτος. Η τιμή, το λάθος, η μετάνοια, όλα αυτά είναι πραγματικότητα για μας και έχουν να κάνουν με το ποιοι είμαστε. Αυτό είμαι, Κλέρι», είπε με απόγνωση. «Είμαι ένας απ' το Κογκλάβιο. Είναι στο αίμα και στα κόκαλά μου. Πες μου, λοιπόν, αφού είσαι τόσο σίγουρη ότι δεν είναι δικό μου λάθος, τότε γιατί η πρώτη σκέψη που πέρασε απ' το μυαλό μου όταν είδα τον Άμπαντον δεν ήταν να σώσω τους συμπολεμιστές μου, αλλά εσένα;» Σήκωσε και το άλλο του χέρι. Κρατούσε το πρόσωπό της φυλακισμένο ανάμεσα στις παλάμες του. «Ξέρω—ήξερα— ότι ο Άλεξ φερόταν παράξενα. Ήξερα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Το μόνο που μπορούσα να σκεφτώ όμως ήσουν εσύ...»

Έσχυψε το κεφάλι του και τα μέτωπά τους ακούμπησαν. Ένιωθε την ανάσα του, τις βλεφαρίδες του. Έκλεισε τα μάτια της, αφήνοντας την αίσθηση αυτή να

την κατακλύσει σαν κύμα. «Αν πεθάνει θα είναι σαν να τον έχω σκοτώσει εγώ», είπε. «Άφησα τον πατέρα μου να πεθάνει και τώρα σκότωσα το μοναδικό φίλο που είχα ποτέ».

«Δεν είναι έτσι», του ψιθύρισε.

«Ναι, είναι». Ήταν αρκετά κοντά για να φιληθούν, αλλά εξακολούθησε να την κρατάει σφιχτά, σαν να μην μπορούσε να πιστέψει ότι είναι αληθινή. «Κλέρι» είπε «τι μου συμβαίνει;»

Έφαξε για μια απάντηση και άκουσε κάποιον να καθαρίζει το λαιμό του. Άνοιξε τα μάτια της. Ο Χοτζ στεκόταν δίπλα στην πόρτα του αναρρωτηρίου και το σιδερωμένο του κοστούμι ήταν λεκιασμένο με αίμα. «Έκανα ό,τι μπορούσα. Είναι σε καταστολή, δεν πονάει, αλλά...» σταμάτησε και κούνησε το κεφάλι του. «Πρέπει να έρθω σε επαφή με τους Σιωπηλούς Αδελφούς. Είναι πέρα απ' τις δυνατότητές μου».

Ο Τζέις απομακρύνθηκε αργά απ' την Κλέρι. «Πόσο θα τους πάρει μέχρι να έρθουν;»

«Δεν ξέρω». Ο Χοτζ ξεκίνησε να περπατάει στο διάδρομο κουνώντας το κεφάλι του. «Θα στείλω τον Χούγκο αμέσως, αλλά οι Αδελφοί θέλουν το χρόνο τους».

«Ναι αλλά για κάτι τέτοιο...» είπε ο Τζέις.

Ακόμα και ο Τζέις έτρεχε για να προφτάσει τις μεγάλες δρασκελιές του Χοτζ. Η Κλέρι είχε μείνει πίσω και έπρεπε να τεντώνει το λαιμό της για να ακούει τι έλεγαν. «Αλλιώς μπορεί να πεθάνει».

«Μπορεί», είπε ο Χοτζ.

Η βιβλιοθήκη ήταν σκοτεινή και μύριζε βροχή: ένα απ' τα παράθυρα είχε μείνει ανοιχτό και κάτω απ' τις κουρτίνες είχε συγκεντρωθεί μια λιμνούλα με νερό. Ο

Χούγκο έκρωξε και αναπήδησε στη θέση του καθώς ο Χοτζ πήγε προς το μέρος του, σταματώντας μόνο για να ανάψει τη λάμπα του γραφείου. «Είναι κρίμα», είπε ο Χοτζ ψάχνοντας για χαρτί και πένα, «που δεν πήρατε το Κύπελλο. Θα ήταν πιστευώ μεγάλη ανακούφιση για τον Άλεξ και την...»

«Μα το πήραμε», είπε έκπληκτη η Κλέρι. «Δεν του το είπες, Τζέις;»

Ο Τζέις τινάχτηκε, αλλά η Κλέρι δεν κατάλαβε αν ήταν από έκπληξη ή απ' το ξαφνικό φως. «Δεν πρόλαβα -κουβαλούσα τον Άλεξ...»

Ο Χοτζ είχε μείνει ακίνητος, κρατώντας την πένα σφιχτά στα δάχτυλά του. «Έχετε το Κύπελλο;»

«Ναι». Η Κλέρι έβγαλε απ' την τσέπη της το Κύπελλο. Ήταν ακόμα παγωμένο, λες και η επαφή με το δέρμα της δεν μπορούσε να ζεστάνει το μέταλλο. Τα ρουμπίνια έλαμπαν σαν κόκκινα μάτια. «Το έχω εδώ».

Η πένα γλίστρησε απ' τα δάχτυλα του Χοτζ και έπεσε στο πάτωμα. Το φως της λάμπας, που τον φώτιζε από κάτω, δεν ήταν καλοσυνάτο με το πρόσωπό του: τόνιζε κάθε τραχιά ρυτίδα, κάθε ανησυχία και απόγνωση. «Αυτό είναι το Κύπελλο του Αρχαγγέλου;»

«Ακριβώς», είπε ο Τζέις. «Ήταν...»

«Δεν έχει σημασία πια», είπε ο Χοτζ. Άφησε κάτω το χαρτί και πήγε προς τον Τζέις, πιάνοντας το μαθητή του από τους ώμους. «Τζέις Γουέιλαντ, ξέρεις τι είναι αυτό που έκανες;»

Ο Τζέις κοίταξε τον Χοτζ ξαφνιασμένος. Η Κλέρι πρόσεξε την έντονη αντίθεση: το ταλαιπωρημένο από το χρόνο πρόσωπο του άνδρα και το λείο πρόσωπο του αγοριού, που στεφανωνόταν από τις ξανθές μπούκλες

που τον έκαναν να μοιάζει ακόμα νεότερος. «Δεν είμαι σίγουρος τι εννοείς», είπε ο Τζέις.

Ο Χοτζ μίλησε πνιχτά, μέσα απ' τα δόντια του. «Μοιάζεις τόσο πολύ μ' εκείνον...»

«Με ποιον;» ρώτησε κατάπληκτος ο Τζέις. Ήταν εμφανές ότι δεν είχε ξανακούσει ποτέ τον Χοτζ να μιλάει έτσι.

«Με τον πατέρα σου», είπε ο Χοτζ και σήκωσε το βλέμμα του στον Χούγκο, που αιωρείτο λίγο πιο πάνω απ' τα κεφάλια τους, με τα μαύρα φτερά να ταράζουν τον πηχτό αέρα.

Ο Χοτζ μισόκλεισε τα μάτια του. «Χούγκιν», είπε και με μια απόκοσμη κραυγή, το πουλί όρμησε κατευθείαν στο πρόσωπο της Κλέρι, με τα νύχια απλωμένα επιθετικά.

Η Κλέρι άκουσε τον Τζέις να φωνάζει και μετά ο κόσμος της γέμισε φτερά, πούπουλα, ράμφος και νύχια έτοιμα να την ξεσκίσουν. Ένωσε έναν οξύ πόνο στο μάγουλό της και τσίριξε, σηκώνοντας ενστικτωδώς τα χέρια της για να προστατευθεί.

Ένωσε το Θανάσιμο Κύπελλο να τραβιέται απ' το χέρι της. «Μη!» φώναξε, προσπαθώντας να το πιάσει. Στο χέρι της ένωσε έναν απίστευτο πόνο. Ένωσε τα γόνατά της να λυγίζουν. Γλίστρησε και έπεσε, χτυπώντας με δύναμη τα γόνατά της στο σκληρό πάτωμα. Νύχια έγδερναν το μέτωπό της.

«Αρχετά, Χούγκο», είπε ο Χοτζ με ήρεμη φωνή.

Το πουλί απομακρύνθηκε απ' την Κλέρι πειθήνια. Ζαλισμένη, ανοιγόκλεισε τα μάτια της, που έβγαλαν αίμα. Το πρόσωπό της το ένωθε χίλια κομμάτια.

Ο Χοτζ δεν είχε κουνηθεί. Στεκόταν στο ίδιο σημείο, κρατώντας το Θανάσιμο Κύπελλο. Ο Χούγκο έκανε εκνευρισμένος κύκλους γύρω του, κρώζοντας απαλά. Και ο Τζέις... ο Τζέις ήταν πεσμένος στο πάτωμα, στα πόδια του Χοτζ, ακίνητος, σαν να είχε αποκοιμηθεί ξαφνικά.

Όλες οι άλλες σκέψεις εξαφανίστηκαν απ' το μυαλό της. «Τζέις!» Ο πόνος ήταν πολύ έντονος –το μάγουλό της έκαιγε και στο στόμα της ένωθε το αίμα. Ο Τζέις δεν κουνήθηκε.

«Δεν έχει πάθει τίποτα», είπε ο Χοτζ. Η Κλέρι σηκώθηκε όρθια, έτοιμη να του ορμήσει, αλλά υποχώρησε όταν έπεσε πάνω σε κάτι σκληρό και στέρεο σαν γυαλί. Εξοργισμένη, χτύπησε τον αέρα με τη γροδιά της.

«Χοτζ!» φώναξε. Άρχισε να κλοτσάει, μελανιάζοντας τα πόδια της πάνω στον αόρατο τοίχο. «Μην είσαι ανόητος. Όταν μάθει το Κονκλάβιο τι έκανες...»

«Μέχρι τότε θα έχω φύγει πολύ μακριά», είπε γονατίζοντας πλάι στον Τζέις.

«Τι...;» Τη διαπέρασε ένα σοκ, ένα ηλεκτρικό φορτίο μόλις το συνειδητοποίησε. «Δεν έστειλες ποτέ μήνυμα στο Κονκλάβιο, έτσι δεν είναι; Γι' αυτό αντέδρασες έτσι όταν σε ρώτησα. Ήθελες το Κύπελλο για τον εαυτό σου».

«Όχι για τον εαυτό μου», είπε ο Χοτζ.

Ο λαιμός της Κλέρι ήταν στεγνός σαν σκόνη. «Δουλεύεις για τον Βάλενταϊν», ψιθύρισε.

«Δεν δουλεύω γι' αυτόν», είπε ο Χοτζ. Σήκωσε το χέρι του Τζέις και έβγαλε κάτι. Ήταν το δαχτυλίδι που φορούσε πάντα ο Τζέις. Ο Χοτζ το έβαλε στο δάχτυλό του. «Αλλά είμαι ο άνθρωπος του Βάλενταϊν, αυτό είναι

αλήθεια».

Με μια επιδέξια κίνηση, στριφογύρισε το δαχτυλίδι τρεις φορές στο δάχτυλό του. Για μια στιγμή δεν έγινε τίποτα· μετά όμως η Κλέρι άκουσε μια πόρτα να ανοίγει και γύρισε ενστικτωδώς για να δει ποιος μπήκε στη βιβλιοθήκη. Όταν ξαναγύρισε το κεφάλι της, είδε τον αέρα δίπλα απ' τον Χοτζ να λαμπυρίζει, σαν την επιφάνεια μιας λίμνης στον ήλιο. Ο αστραφτερός τοίχος από αέρα χωρίστηκε σαν ασημένια κουρτίνα και μετά δίπλα στον Χοτζ βρέθηκε ένας ψηλός άνδρας, σαν να είχε βγει απ' τον ίδιο τον υγρό αέρα.

«Στάρχγουεδερ», είπε. «Έχεις το Κύπελλο;»

Ο Χοτζ σήκωσε το Κύπελλο στα χέρια του αλλά δεν είπε τίποτα. Φαινόταν να έχει παραλύσει, από φόβο ή από έκπληξη δεν ήταν εύκολο να καταλάβει κανείς. Της Κλέρι της φαινόταν πάντα ψηλός, αλλά τώρα έμοιαζε σκυφτός και μικρός. «Άρχοντά μου, Βάλενταϊν», είπε στο τέλος. «Δεν σε περίμενα τόσο γρήγορα».

Βάλενταϊν. Δεν έμοιαζε καθόλου με το όμορφο αγόρι της φωτογραφίας, μόνο τα μάτια του ήταν εξίσου μαύρα. Το πρόσωπό του δεν ήταν όπως το περίμενε. Ήταν ένα ασκητικό, σκοτεινό, ανέκφραστο πρόσωπο, το πρόσωπο ενός ιερέα, με μάτια γεμάτα θλίψη. Κάτω απ' τα μαύρα μανίκια του καλοραμμένου του κοστουμιού ξεπρόβαλαν οι τεθλασμένες λευκές ουλές, που μαρτυρούσαν χρόνια χρήσης του ραβδιού. «Σου είπα ότι θα ερχόμουν σε σένα μέσα από μια Πύλη», είπε. Η φωνή του ήταν βροντερή και παράξενα οικεία. «Δεν με πίστευες;»

«Ναι. Απλώς... νόμιζα ότι θα έστελνες τον Πάνγκμπορν ή τον Μπλάκγουελ, δεν περίμενα να έρθεις ο ίδιος».

«Δες να έστειλα αυτούς να πάρουν το Κύπελλο; Δεν είμαι ανόητος. Ξέρω τη γοητεία του». Ο Βάλενταϊν άπλωσε το χέρι του και η Κλέρι είδε ένα δαχτυλίδι ολόιδιο με αυτό που φορούσε ο Τζέις. «Δώσε μου το».

Ο Χοτζ όμως κρατούσε σφιχτά το Κύπελλο. «Θέλω πρώτα αυτό που μου υποσχέθηκες».

«Πρώτα; Δεν με εμπιστεύεσαι, Στάρκγουεδερ;» Ο Βάλενταϊν χαμογέλασε, ένα χαμόγελο που έδειχνε ότι το διασκέδαζε. «Θα κάνω ό,τι μου ζητήσεις. Η συμφωνία είναι συμφωνία. Αν και πρέπει να πω ότι ξεπλάγην που έλαβα το μήνυμά σου. Δεν πίστευα ότι θα σε πείραζε μια ζωή εγκλεισμού, για να το θέσω έτσι. Δεν ήσουν ποτέ ο τύπος της μάχης».

«Δεν ξέρεις πώς είναι», είπε ο Χοτζ, ξεφυσώντας με ένα υπόκωφο σφύριγμα. «Να φοβάσαι κάθε στιγμή...»

«Ναι, είναι αλήθεια. Δεν ξέρω». Η φωνή του Βάλενταϊν ήταν θλιμμένη, σαν να λυπόταν τον Χοτζ. Στα μάτια του όμως υπήρχε και μια αντιπάθεια, μια περιφρόνηση. «Αν δεν είχες σκοπό να μου δώσεις το Κύπελλο» είπε «δεν έπρεπε να με καλέσεις εδώ».

Το πρόσωπο του Χοτζ συσπάστηκε. «Δεν είναι εύκολο να προδώσεις όλα αυτά που πιστεύεις –όλους αυτούς που σε εμπιστεύονται».

«Τους Λάιτγουντ εννοείς ή τα παιδιά τους;»

«Και τους δύο», είπε ο Χοτζ.

«Α, οι Λάιτγουντ». Ο Βάλενταϊν άπλωσε το χέρι του και χάιδεψε την μπρούτζινη υδρόγειο που υπήρχε πάνω στο γραφείο, περνώντας τα μακριά του δάχτυλα πάνω απ' τις ηπίρους και τους ωκεανούς. «Τι τους χρωστάς όμως στ' αλήθεια; Η τιμωρία σου θα έπρεπε να είναι και δική τους. Αν δεν είχαν τόσες διασυνδέσεις στο Κον-

κλάβιο, θα είχαν δεχτεί την ίδια κατάρα με σένα. Όμως τώρα είναι ελεύθεροι να πηγαινοέρχονται, να περπατάνε κάτω απ' το φως του ήλιου σαν συνηθισμένοι άνθρωποι. Μπορούν να πάνε στην πατρίδα». Η φωνή του, όταν είπε τη λέξη πατρίδα, έτρεμε, περιχλειώντας όλες τις έννοιές της. Το δάχτυλό του είχε σταματήσει να γυρνάει την υδρόγειο. Η Κλέρι ήταν σίγουρη ότι άγγιζε το μέρος όπου πρέπει να βρισκόταν η Άιντρις.

Ο Χοτζ γύρισε το βλέμμα του αλλού. «Έκαναν ό,τι θα έκανε οποιοσδήποτε στη θέση τους».

«Εσύ δεν θα το έκανες. Ούτε εγώ. Να αφήσω ένα φίλο να υποφέρει αντί για μένα; Και σίγουρα θα σου έχει μείνει κάποια πικρία, Στάρκγουεδερ, το ότι ξέρεις ότι τόσο εύκολα άφησαν αυτή τη μοίρα για σένα...»

Οι ώμοι του Χοτζ τραντάχτηκαν. «Δεν φταίνε όμως τα παιδιά. Δεν έχουν καμία...»

«Δεν ήξερα ότι συμπαθείς τα παιδιά, Στάρκγουεδερ», είπε ο Βάλενταϊν σαν να του φαινόταν αστεία η ιδέα.

Η ανάσα στο στήθος του Χοτζ έβγαινε τραχιά. «Ο Τζέις...»

«Μην πιάνεις στο στόμα σου τον Τζέις». Για πρώτη φορά, ο Βάλενταϊν ακούστηκε θυμωμένος. Κοίταξε την ακίνητη μορφή στο πάτωμα. «Γιατί αιμορραγεί;»

Ο Χοτζ έφερε το Κύπελλο κοντά στην καρδιά του. «Δεν είναι δικό του αίμα. Είναι αναίσθητος αλλά όχι πληγωμένος».

Ο Βάλενταϊν σήκωσε το χέρι του με ένα ευγενικό χαμόγελο. «Αναρωτιέμαι τι γνώμη θα σχηματίσει για σένα όταν συνέλθει. Η προδοσία δεν είναι ποτέ ωραία, αλλά το να πληγώνεις ένα παιδί είναι ακόμα χειρότερο, τι λες κι εσύ;»

«Δεν θα του κάνεις κακό», ψιθύρισε ο Χοτζ. «Ορκίστηκες ότι δεν θα του έκανες κακό».

«Δεν ορκίστηκα τίποτα», είπε ο Βάλενταϊν. «Έλα, κουνήσου». Απομακρύνθηκε απ' το γραφείο και πλησίασε τον Χοτζ, που έκανε πίσω σαν ένα μικρό, παγιδευμένο ζώο. Η Κλέρι διέκρινε τον πανικό του. «Και τι θα έκανες αν σου έλεγα ότι σχεδιάζω να του κάνω κακό; Θα με πολεμούσες; Θα αρνιόσουν να μου δώσεις το Κύπελλο; Ακόμα κι αν με σκότωνες, το Κονκλάβιο ποτέ δεν θα απέσυρε την κατάρα σου. Θα κρύβεσαι εδώ για όλη σου τη ζωή, τρέμοντας να ανοίξεις λίγο παραπάνω ένα παράθυρο. Υπάρχει κάτι που δεν θα έδινες για να πάρεις πίσω τη ζωή σου; Υπάρχει κάτι που δεν θα έδινες για να μπορείς να γυρίσεις πίσω στην πατρίδα;»

Η Κλέρι γύρισε το βλέμμα της. Δεν άντεχε άλλο το βλέμμα στο πρόσωπο του Χοτζ. Εκείνος μίλησε ασθμαίνοντας: «Πες μου ότι δεν θα του κάνεις κακό και θα στο δώσω».

«Όχι», είπε ο Βάλενταϊν, ακόμα πιο απαλά. «Θα μου το δώσεις έτσι κι αλλιώς». Και άπλωσε το χέρι του.

Ο Χοτζ έκλεισε τα μάτια του. Για μια στιγμή, το πρόσωπό του ήταν σαν το πρόσωπο των μαρμάρινων αγγέλων κάτω απ' το γραφείο του, κουρασμένο και σφιγμένο και κατατροπωμένο απ' το πελώριο βάρος του. Μετά όμως έβρισε, από μέσα του σχεδόν, ηττημένος, και άπλωσε το Θανάσιμο Κύπελλο για να το πάρει ο Βάλενταϊν. Το χέρι του έτρεμε σαν ένα φύλλο στον άνεμο.

«Ευχαριστώ», είπε ο Βάλενταϊν. Πήρε το Κύπελλο και το κοίταξε σκεπτικός. «Μου φαίνεται ότι χάλασες λίγο το χείλος», είπε.

Ο Χοτζ δεν είπε τίποτα. Το πρόσωπό του ήταν γκριζό.

Ο Βάλενταϊν έσκυψε και σήκωσε τον Τζέις· καθώς τον σήκωνε απαλά, η Κλέρι είδε το υπέρκομπο σακάκι να τεντώνει στους ώμους και την πλάτη του και συνειδητοποίησε ότι ο Βάλενταϊν ήταν απίστευτα μυώδης και ο κορμός του ήταν σαν ένας κορμός βελανιδιάς. Ο Τζέις, αναισθητός στα χέρια του, έμοιαζε με παιδί δίπλα του.

«Θα βρεθεί σύντομα συντροφιά με τον πατέρα του», είπε ο Βάλενταϊν κοιτάζοντας το λευκό πρόσωπο του Τζέις. «Εκεί όπου ανήκει».

Ο Χοτζ τινάχτηκε. Ο Βάλενταϊν του γύρισε την πλάτη και πήγε προς την αστραφτερή κουρτίνα αέρα απ' όπου είχε μπει. Πρέπει να είχε αφήσει πίσω του ανοιχτή την Πύλη. Ήταν σαν να κοιτούσες τον ήλιο από την επιφάνεια ενός καθρέφτη.

Ο Χοτζ άπλωσε ένα ικετευτικό χέρι. «Περίμενε!» του φώναξε. «Και η υπόσχεσή σου; Μου ορκίστηκες ότι θα με απαλλάξεις απ' την κατάρα μου».

«Αυτό είναι αλήθεια», είπε ο Βάλενταϊν. Σταμάτησε και κοίταξε επίμονα τον Χοτζ, που πήρε μια βαθιά ανάσα και παραπάτησε, βάζοντας το χέρι του στην καρδιά του σαν να τον είχε χτυπήσει κάτι στο στήθος. Απ' τα δάχτυλά του βγήκε μαύρο αίμα που έσταξε στο πάτωμα. Ο Χοτζ σήκωσε το σημαδεμένο του πρόσωπο στον Βάλενταϊν. «Αυτό είναι;» ρώτησε με παράφρον ύφος. «Λύθηκε η κατάρα;»

«Ναι», είπε ο Βάλενταϊν. «Και μακάρι η καινούρια σου ελευθερία να σου φέρει ευτυχία». Λέγοντας αυτά, μπήκε στην κουρτίνα του αστραφτερού αέρα. Για μια στιγμή έμοιαζε να λαμπυρίζει και ο ίδιος, σαν να στεκόταν κάτω από νερό, αλλά μετά εξαφανίστηκε, παίρνοντας μαζί του τον Τζέις.

20

ερημη χωρα

Ο Χοτζ τον κοίταζε με κοιμμένη την ανάσα, σφίγγοντας και ξεσφίγγοντας τις γροδιές του. Το αριστερό του χέρι ήταν βαμμένο στο μαύρο αίμα που είχε αναβλύσει απ' το στήθος του. Το βλέμμα στο πρόσωπό του ήταν κάτι ανάμεσα σε θρίαμβο και απέχθεια για τον εαυτό του.

«Χοτζ!» Η Κλέρι χτύπησε με δύναμη το χέρι της στον αόρατο τοίχο ανάμεσά τους. Ο πόνος έφτασε μέχρι τον ώμο της, αλλά δεν ήταν τίποτα σε σχέση με το βαθύ πόνο στο στήθος της. Ένιωθε λες και της ξερίζωναν την καρδιά απ' το σώμα. *Τζέις, Τζέις, Τζέις* –οι λέξεις αντηχούσαν στο κεφάλι της ήθελε να τις ουρλιάξει, αλλά τις συγκράτησε. «Χοτζ, άσε με να βγω!»

Ο Χοτζ γύρισε προς το μέρος της, κουνώντας το κεφάλι του. «Δεν μπορώ», απάντησε, χρησιμοποιώντας το καλοσιδερωμένο του μαντίλι για να σκουπίσει το αίμα. Έμοιαζε να το εννοεί. «Θα προσπαθήσεις απλώς να με σκοτώσεις».

«Όχι», του είπε. «Το υπόσχομαι».

«Ναι, αλλά δεν μεγάλωσες με το τελετουργικό των Κυνηγών και γι' αυτό οι υποσχέσεις σου δεν σημαίνουν τίποτα». Η άκρη του μαντιλιού του κάπνιζε, σαν να το είχε βουτήξει σε οξύ και το χέρι του δεν είχε καθαρίσει καθόλου. Κάνοντας μια γκριμάτσα, σταμάτησε να προσπαθεί.

«Χοτζ» του είπε απελπισμένη «δεν τον άκουσες; Θα σκοτώσει τον Τζέις».

«Δεν είπα αυτό». Ο Χοτζ είχε πάει στο γραφείο του, και άνοιξε ένα συρτάρι, από όπου έβγαλε ένα κομμάτι χαρτί. Έβγαλε μια πένα απ' την τσέπη του και τη χτύπησε με δύναμη στο γραφείο για να κάνει το μελάνι να τρέξει. Η Κλέρι τον κοίταξε άφωνη. Είχε το κουράγιο να γράψει γράμμα;

«Χοτζ», του είπε προσεκτικά. «Ο Βάλενταϊν είπε ότι ο Τζέις θα συναντούσε σύντομα τον πατέρα του. Ο πατέρας του όμως είναι νεκρός. Τι άλλο μπορεί να εννοούσε;»

Ο Χοτζ δεν σήκωσε καν το βλέμμα του απ' το χαρτί που κρατούσε. «Είναι περίπλοκο. Δεν θα καταλάβεις».

«Θα καταλάβω». Η πίκρα είχε τη δύναμη να της κάψει τη γλώσσα. «Καταλαβαίνω ότι ο Τζέις σε εμπιστεύθηκε κι εσύ τον ξεπούλησες σε έναν άνθρωπο που μισούσε τον πατέρα του και μάλλον μισεί και τον ίδιο, μόνο και μόνο επειδή είσαι πολύ δειλός για να ζήσεις με μια κατάρρα που στο κάτω κάτω σου άξιζε».

Ο Χοτζ σήκωσε απότομα το κεφάλι του. «Αυτό πιστεύεις;»

«Όχι, αυτό ξέρω».

Άφησε κάτω την πένα του, κουνώντας το κεφάλι του. Έμοιαζε κουρασμένος, και τόσο ηλικιωμένος, πολύ πιο

ηλικιωμένος από τον Βάλενταϊν, αν και πρέπει να είχαν την ίδια ηλικία. «Ξέρεις μόνο λίγα πράγματα, από δω κι από κει, Κλέρι. Και ίσως είναι καλύτερα έτσι». Δίπλωσε το χαρτί που έγραφε, το έκανε ένα ολόγισιο τετράγωνο και το πέταξε στη φωτιά, που έβγαλε μια όξινη πράσινη λάμψη πριν ξανασβήσει.

«Τι κάνεις;» ρώτησε επιτακτικά η Κλέρι.

«Στέλνω ένα μήνυμα». Ο Χοτζ απομακρύνθηκε από τη φωτιά. Στεκόταν κοντά της, τους χώριζε μόνο ο αόρατος τοίχος. Έβαλε τα δάχτυλά της πάνω στη σκληρή επιφάνεια και ευχήθηκε να μπορούσε να του βγάλει τα μάτια –παρόλο που ήταν τόσο θλιμμένα, όσο θυμωμένα ήταν του Βάλενταϊν. «Είσαι νέα», της είπε. «Το παρελθόν για σένα δεν σημαίνει τίποτα, ούτε καν μια άλλη χώρα, όπως είναι για τους ηλικιωμένους ή ένας εφιάλτης όπως είναι για τους ένοχους. Το Κονκλάβιο με καταράστηκε γιατί βοήθησα τον Βάλενταϊν. Όμως δεν ήμουν ο μόνος από τον Κύκλο που τον βοήθησε –οι Λάιτγουντ; Οι Γουέιλαντ; Κι όμως, μόνο εμένα καταράστηκαν να ζω τη ζωή μου χωρίς να μπορώ να πατήσω ούτε μια φορά το πόδι μου έξω απ' το σπίτι, ούτε να βγάλω το χέρι μου απ' το παράθυρο».

«Δεν φταίω εγώ γι' αυτό», είπε η Κλέρι. «Ούτε ο Τζέις. Γιατί να τον τιμωρήσεις για ό,τι σου έκανε το Κονκλάβιο; Καταλαβαίνω γιατί του έδωσες το Κύπελλο, αλλά τον Τζέις; Θα τον σκοτώσει, όπως ακριβώς σκότωσε και τον πατέρα του Τζέις».

«Ο Βάλενταϊν», είπε ο Χοτζ, «δεν σκότωσε τον πατέρα του Τζέις».

Ένας λυγμός ξέφυγε απ' το στήθος της Κλέρι. «Δεν σε πιστεύω! Το μόνο που κάνεις είναι να λες ψέματα! Όλα

όσα μου είπες ήταν ψέματα!»

«Α», είπε εκείνος, «η απόλυτη ηθική της νιότης, που δεν κάνει καμία υποχώρηση. Δεν καταλαβαίνεις, Κλέρι, ότι με το δικό μου τρόπο προσπαθώ να γίνω καλός άνθρωπος;»

Κούνησε το κεφάλι της. «Δεν πάει έτσι. Τα καλά πράγματα που κάνεις δεν ακυρώνουν τα άσχημα. Αλλά...» Δάγκωσε τα χείλη της. «Αν μου έλεγες πού είναι ο Βάλενταϊν...»

«Όχι», είπε πνιχτά. «Λέγεται ότι οι Νεφιλίμ είναι τα παιδιά των ανθρώπων και των αγγέλων. Όλη αυτή η κληρονομιά απ' τη μεριά των αγγέλων το μόνο που μας έδωσε είναι μεγαλύτερο ύψος για την πτώση μας». Άγγιξε τον αόρατο τοίχο με τα δάχτυλά του. «Δεν ανατράφηκες σαν μία από εμάς. Δεν έχεις λόγο να μπεις σ' αυτή τη ζωή, τη γεμάτη σημάδια και θανάτους. Μπορείς να μείνεις μακριά. Φύγε από το Ινστιτούτο, Κλέρι, όσο πιο γρήγορα μπορείς. Φύγε και μην ξαναγυρίσεις ποτέ».

Κούνησε το κεφάλι της. «Δεν μπορώ», είπε. «Δεν μπορώ να το κάνω αυτό».

«Τότε λοιπόν... τα συλλυπητήρια μου», είπε και βγήκε απ' το δωμάτιο.

Η πόρτα έκλεισε πίσω του, αφήνοντας την Κλέρι μόνη στη σιωπή. Ακουγόταν μόνο η δική της τραχιά αναπνοή και το γδάρισμα των νυχιών της πάνω στο σκληρό αόρατο φράχτη ανάμεσα σε εκείνη και την πόρτα. Έκανε αυτό ακριβώς που είχε πει στον εαυτό της ότι δεν θα κάνει και έπεσε πάνω του με δύναμη, ξανά και ξανά, μέχρι που εξαντλήθηκε και οι ώμοι της την πόνεσαν.

Μετά σωριάστηκε στο πάτωμα και προσπάθησε να μην κλάψει.

Κάπου στην άλλη πλευρά αυτής της πόρτας, ο Άλεξ πέθαινε αργά, ενώ η Ίζαμπελ περίμενε τον Χοτζ να πάει να τον σώσει. Κάπου μακριά απ' αυτό το δωμάτιο, ο Βάλενταϊν τράνταζε απότομα τον Τζέις για να ξυπνήσει. Κάπου αλλού, οι ελπίδες της μητέρας της μειώνονταν κάθε λεπτό, κάθε δευτερόλεπτο. Κι εκείνη ήταν εκεί μέσα παγιδευμένη σαν ένα παιδί, αβοήθητη και άχρηστη.

Εκείνη τη στιγμή ανακάθισε απότομα και θυμήθηκε τη στιγμή της Μαντάμ Δωροθέας, όταν ο Τζέις της είχε δώσει το ραβδί του. Του το είχε δώσει πίσω; Κρατώντας την αναπνοή της, έβαλε το χέρι της στην αριστερή τσέπη της· άδεια. Αργά αργά, έβαλε το χέρι της στη δεξιά τσέπη, άγγιξε με τα ιδρωμένα της δάχτυλα μόνο πανί και μετά σκόνταψε πάνω σε κάτι σκληρό, λείο και κυλινδρικό –το ραβδί.

Σηκώθηκε όρθια με καρδιά που βροντοχτυπούσε, και ψηλάφησε με το χέρι της τον αόρατο τοίχο. Μόλις τον βρήκε, ετοιμάστηκε, σηκώνοντας την άκρη του ραβδιού με το άλλο χέρι μέχρι που άγγιξε τον απαλό, στέρεο τοίχο. Μια εικόνα είχε ήδη αρχίσει να παίρνει μορφή στο μυαλό της, σαν ψάρι που βγαίνει από θολά νερά, με το περίγραμμα του κορμιού του να διακρίνεται όλο και περισσότερο καθώς πλησιάζει την επιφάνεια. Αργά στην αρχή και μετά με μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση, η Κλέρι κούνησε το ραβδί πάνω στον τοίχο, αφήνοντας εκτυφλωτικά λευκά σαν στάχτη σχήματα να αιωρούνται μπροστά της.

Το ένωσε όταν ο ρούνος είχε τελειώσει και κατέβασε το χέρι της, ανασαίνοντας βαριά. Για μια στιγμή έμει-

ναν όλα ακίνητα και σιωπηλά και ο ρούνος έμεινε στον αέρα, καίγοντας τα μάτια της σαν λαμπερό φως νέον. Μετά ακούστηκε ένας ήχος, σαν τη μεγαλύτερη έκρηξη που είχε ακούσει ποτέ, σαν να ήταν κάτω από έναν καταρράκτη από πέτρες και τις άκουγε να πέφτουν στο έδαφος γύρω της. Ο ρούνος που είχε ζωγραφίσει έγινε μαύρος και διαλύθηκε σαν στάχτη το πάτωμα τραντάχτηκε κάτω απ' τα πόδια της. Έπειτα σταμάτησε και ήξερε χωρίς αμφιβολία ότι ήταν ελεύθερη.

Κρατώντας ακόμα το ραβδί, έτρεξε στο παράθυρο και τράβηξε την κουρτίνα. Έπεφτε το σούρουπο και οι δρόμοι ήταν λουσμένοι με μια κοκκινωπή και μοβ λάμψη. Διέκρινε πεντακάθαρα τον Χοτζ να διασχίζει το δρόμο, με το γκρίζο του κεφάλι να ξεχωρίζει μέσα στο πλήθος.

Όρμησε έξω απ' τη βιβλιοθήκη προς τα σκαλιά, σταματώντας μόνο για να βάλει το ραβδί στην τσέπη της. Κατέβηκε τρέχοντας τα σκαλιά νιώθοντας ήδη στο πλευρό της μια σουβλιά. Οι άνθρωποι που έβγαζαν τους σκύλους τους βόλτα στο θαμπό λυκόφως παραμέριζαν καθώς έτρεχε στο πεζοδρόμιο δίπλα στο ποτάμι. Είδε την αντανάκλασή της σε ένα σκοτεινό παράθυρο στην πρόσοψη ενός κτιρίου καθώς πήρε μια απότομη στροφή. Τα ιδρωμένα της μαλλιά ήταν κολλημένα στο μέτωπό της και το πρόσωπό της ήταν γεμάτο ξεραμένα αίματα.

Έφτασε στο σημείο που είχε δει τον Χοτζ. Για μια στιγμή της φάνηκε ότι τον είχε χάσει. Όρμησε προς το πλήθος, κοντά στην είσοδο του μετρό, σπρώχνοντας ξέφρενα τον κόσμο, χρησιμοποιώντας τα γόνατα και τους αγκώνες της σαν όπλα. Ιδρωμένη και μελανιασμένη, η Κλέρι ξέφυγε απ' το πλήθος και πρόλαβε ίσα ίσα να δει μια γκρίζα λάμψη να εξαφανίζεται στη στροφή ενός

μικρού βοηθητικού δρόμου ανάμεσα σε δυο κτίρια.

Έστριψε σε ένα σκουπιδοτενεκέ και όρμησε στο στενό. Ο λαιμός της ήταν λες και έπαιρνε φωτιά κάθε φορά που ανάσαινε. Παρόλο που στο δρόμο ήταν ακόμα σούρουπο, στο στενό το σκοτάδι ήταν πυκνό, σαν να ήταν νύχτα. Ίσα που διέκρινε τον Χοτζ, να στέκεται στο βάθος του δρόμου, που κατέληγε στο πίσω μέρος ενός φαστφουντάδικου. Απ' έξω ήταν στοιβαγμένα τα σκουπίδια του εστιατορίου: σακούλες με αποφάγια, βρόμικα χάρτινα πιάτα, πλαστικά μαχαιροπίρουνα που έσπασαν με ανατριχιαστικό ήχο κάτω απ' τις μπότες του, όταν γύρισε προς το μέρος της. Θυμήθηκε ένα ποίημα που είχε διαβάσει στο σχολείο: *Συλλογίζομαι πως είμαστε στον ποντικών το μονοπάτι / Εκεί που οι πεδαμένοι χάσανε τα κόκαλά τους*¹¹.

«Με ακολουθήσες», της είπε. «Δεν έπρεπε να το κάνεις αυτό».

«Θα σε αφήσω ήσυχο αν μου πεις πού είναι ο Βάλενταιν».

«Δεν μπορώ να σου πω», της είπε. «Θα το καταλάβει ότι στο είπα και η ελευθερία μου θα είναι τόσο σύντομη όσο και η ζωή μου».

«Αυτό θα γίνει ούτως ή άλλως, όταν καταλάβει το Κονκλάβιο ότι έδωσες το Θανάσιμο Κύπελλο στον Βάλενταιν», του θύμισε η Κλέρι. «Αφού μας εξαπάτησες για να το βρούμε για σένα. Πώς θα ζήσεις τη ζωή σου ξέροντας πώς σκοπεύει να το χρησιμοποιήσει;»

Τη διέκοψε με ένα κοφτό γέλιο. «Φοβάμαι τον Βάλενταιν πολύ περισσότερο από ό,τι φοβάμαι το Κονκλάβιο και αν είχες λίγο μυαλό», της είπε, «το ίδιο θα έκανες

¹¹ Η Έρημη Χώρα, Τ. Σ. Έλιοτ

κι εσύ. Θα το έβρισκε και μόνος του το Κύπελλο, ακόμα και αν δεν τον βοηθούσα».

«Δεν σε νοιάζει που θα το χρησιμοποιήσει για να σκοτώσει παιδιά;»

Ένας σπασμός διαπέρασε το πρόσωπό του καθώς έκανε ένα βήμα προς το μέρος της· είδε στο χέρι του κάτι να γυαλίζει. «Σε νοιάζουν στ' αλήθεια τόσο πολύ όλα αυτά;»

«Σου το είπα και πριν», του είπε. «Δεν μπορώ να τα παρατήσω και να φύγω».

«Κρίμα», είπε και τον είδε να σηκώνει το χέρι του—θυμήθηκε ξαφνικά ότι το αγαπημένο όπλο του Χοτζ ήταν το τσάκραμ, ο ιπτάμενος δίσκος. Έσκυψε πριν καν δει τον αστραφτερό μεταλλικό δίσκο να στροβιλιζεται προς το κεφάλι της· ο δίσκος πέρασε δίπλα της, σχίζοντας τον αέρα, ελάχιστα εκατοστά απ' το πρόσωπό της και καρφώθηκε στη μεταλλική ανεμόσκαλα στα αριστερά της.

Σήκωσε το κεφάλι της. Ο Χοτζ την κοιτούσε, κρατώντας το δεύτερο δίσκο στο δεξί του χέρι. «Μπορείς ακόμα να φύγεις», της είπε.

Η Κλέρι σήκωσε ενστικτωδώς τα χέρια της, αν και η λογική της έλεγε ότι το τσάκραμ θα τα έκανε κομμάτια. «Χοτζ...»

Κάτι πετάχτηκε μπροστά της, κάτι μεγάλο, γκριζο και ζωντανό. Άκουσε τον Χοτζ να φωνάζει έντρομος. Παραπατώντας προς τα πίσω, η Κλέρι είδε το πλάσμα ξεκάθαρα, καθώς βημάτιζε ανάμεσα σ' αυτή και τον Χοτζ. Ήταν ένας λύκος, γύρω στα τρία μέτρα μήκος, με μια κατάμαυρη γυαλιστερή γούνα, στολισμένη με μια μοναδική γκριζα γραμμή.

Ο Χοτζ, με το μεταλλικό δίσκο στο χέρι, είχε χλωμιάσει. «Εσύ!» είπε πνιχτά και με μια αίσθηση απίδανης έκπληξης η Κλέρι συνειδητοποίησε ότι μιλούσε στο λύκο. «Νόμιζα ότι είχες φύγει ...»

Τα χείλη του λύκου τραβήχτηκαν και η Κλέρι είδε τη μακριά κόκκινη γλώσσα του. Στα μάτια του έλαμπε το μίσος, καθώς κοιτούσε τον Χοτζ, ένα ξεκάθαρο, ανθρώπινο μίσος.

«Για μένα ήρθες ή για το κορίτσι;» ρώτησε ο Χοτζ. Απ' τους κροτάφους του έτρεχε ιδρώτας, αλλά το χέρι του ήταν σταθερό.

Ο λύκος πήγε κοντά του αργά, βγάζοντας ένα βαθύ γρύλισμα.

«Έχεις ακόμα καιρό», του είπε ο Χοτζ. «Ο Βάλενταϊν θα σε δεχτεί πίσω αν...»

Ο λύκος πήδηξε με ένα ουρλιαχτό. Ο Χοτζ φώναξε ξανά, έπειτα άστραψε μια μεταλλική λάμψη, καθώς ο δίσκος του χώθηκε στο πλευρό του λύκου. Ο λύκος ανασηκώθηκε στα πίσω του πόδια και η Κλέρι είδε το δίσκο να εξέχει απ' το σώμα του και το αίμα να αναβλύζει σαν ποτάμι, τη στιγμή που ο λύκος προσγειώθηκε πάνω στον Χοτζ.

Ο Χοτζ έβγαλε μια κραυγή όταν έπεσε κάτω και τα σαγόνια του λύκου κλείδωσαν σφιχτά στον ώμο του. Το αίμα ανάβλυσε στον αέρα σαν μπογιά από τρυπημένη τέμπερα, βάφοντας τον τσιμεντένιο τοίχο κόκκινο. Ο λύκος σήκωσε το κεφάλι του απ' το ακίνητο σώμα του άνδρα και γύρισε το γκριζό, λυκίσιο βλέμμα του στην Κλέρι. Τα δόντια του έσταζαν άλιχο αίμα.

Η Κλέρι δεν ούρλιαξε. Δεν είχε άλλο αέρα στα πνευμόνια της για να φωνάξει· σηκώθηκε όρθια και έτρεξε

όσο πιο γρήγορα μπορούσε για να βγει απ' το δρομάκι στα οικεία φώτα του δρόμου, στην ασφάλεια του πραγματικού κόσμου. Άκουγε το λύκο να βρυχάται πίσω της, ένιωσε την καυτή του ανάσα στα γυμνά της πόδια. Έβαλε όλη της την προσπάθεια, είχε σχεδόν φτάσει στο δρόμο...

Αλλά τα σαγόνια του λύκου την άρπαξαν απ' το πόδι, τραβώντας την προς τα πίσω. Λίγο πριν το κεφάλι της χτυπήσει με δύναμη στο πεζοδρόμιο, βυθίζοντάς τη στο σκοτάδι, η Κλέρι ανακάλυψε ότι τελικά είχε αρκετό αέρα στα πνευμόνια της για να ουρλιάξει.

Εύπνησε από τον ήχο του νερού που έσταζε. Αργά, αργά με δυσκολία, η Κλέρι άνοιξε τα μάτια της. Δεν μπορούσε να δει και πολλά. Ήταν ξαπλωμένη σε ένα φαρδύ στρώμα που ήταν τοποθετημένο στο πάτωμα ενός μικρού δωματίου με λερούς τοίχους. Στον έναν τοίχο ήταν ακουμπισμένο ένα μικρό ξεχαρβαλωμένο τραπέζι. Πάνω του βρισκόταν ένα φτηνιάρικο κηροπήγιο με ένα χοντρό κόκκινο κερί που αποτελούσε το μοναδικό φως του δωματίου. Το παράθυρο ήταν ραγισμένο και γεμάτο μούχλα κι απ' τις ρωγμές του έσταζαν σταγόνες υγρασίας. Η Κλέρι είχε μια ακαθόριστη αίσθηση ότι από το δωμάτιο έλειπε κάτι, αλλά την απέσπασε η έντονη μυρωδιά βρεγμένου σκύλου.

Ανακάθισε και ευχήθηκε να μην το είχε κάνει. Ένας οξύς πόνος διαπέρασε τη ραχοκοκαλιά της σαν χιλιάδες καρφιά, μαζί με ένα συνταρακτικό κύμα ναυτίας. Αν είχε οτιδήποτε μέσα στο στομάχι της, θα είχε κάνει εμετό.

Πάνω απ' το στρώμα κρεμόταν ένας καθρέφτης, από

ένα καρφί σφηνωμένο σε δυο πέτρες. Κοίταξε και ένιωσε φρίκη: δεν ήταν παράξενο που πονούσε ολόκληρο το πρόσωπό της. Μακριές παράλληλες γρατζουνιές απλώνονταν απ' τη γωνία του δεξιού της ματιού μέχρι την άκρη του στόματός της. Το δεξί της μάγουλο ήταν γεμάτο ξεραμένο αίμα, το ίδιο και ο λαιμός και το μπροστινό μέρος της μπλούζας και του φούτερ της. Πανικόβλητη, έβαλε το χέρι της στην τσέπη της, αλλά χαλάρωσε όταν είδε ότι το ραβδί ήταν ακόμα εκεί.

Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησε τι δεν πήγαινε καλά με το δωμάτιο. Ο ένας τοίχος του ήταν κάγκελα: χοντρά, σιδερένια κάγκελα από το πάτωμα ως το ταβάνι. Βρισκόταν σε κελί φυλακής.

Με τις φλέβες να γεμίζουν αδρεναλίνη, η Κλέρι σηκώθηκε με κόπο όρθια. Ένα κύμα ναυτίας την καθήλωσε για λίγο και πιάστηκε απ' το τραπεζάκι για να μη χάσει την ισορροπία της. Δεν θα λιποθυμήσω, είπε αυστηρά στον εαυτό της. Τότε άκουσε τα βήματα.

Κάποιος πλησίαζε, από το διάδρομο έξω απ' το κελί. Η Κλέρι έκανε πίσω, προς το τραπέζι.

Ήταν ένας άνδρας. Κρατούσε μια λάμπα, που έφεγγε περισσότερο από το κερί και την έκανε να μισοκλείσει τα μάτια της. Ο άνδρας ήταν μια κακοφωτισμένη απροσδιόριστη φιγούρα. Είδε ότι ήταν ψηλός, με φαρδιά πλάτη, ανακατεμένα μαλλιά και μόνο όταν έσπρωξε την πόρτα του κελιού και μπήκε μέσα, κατάλαβε ποιος ήταν.

Ήταν ολόιδιος: ξεβαμμένο τζιν, τζιν πουκάμισο, πρόχειρες πότες, τα ίδια ανάκατα μαλλιά, τα ίδια γυαλιά που κυλούσαν στη ράχη της μύτης του. Οι ουλές που είχε προσέξει στην άκρη του λαιμού του, τώρα είχαν σχεδόν επουλωθεί και γυάλιζαν.

Ο Λουκ.

Όλα αυτά ήταν πάρα πολλά για την Κλέρι. Εξάντληση, έλλειψη ύπνου και φαγητού, τρόμος και απώλεια αίματος, την κατέβαλαν όλα μέσα σε μια στιγμή. Ένωσε τα γόνατά της να λυγίζουν καθώς γλίστρησε στο πάτωμα.

Μέσα σε δευτερόλεπτα ο Λουκ την είχε φτάσει. Κουνήθηκε τόσο γρήγορα, που η Κλέρι δεν πρόφτασε να πέσει κάτω. Την έπιασε στην αγκαλιά του όπως όταν ήταν μικρή. Την άφησε στο στρώμα και έκανε πίσω, ανήσυχος. «Κλέρι; Είσαι καλά;» είπε απλώνοντας το χέρι του προς το μέρος της.

«Μη μ' αγγίζεις», είπε απλώνοντας τα χέρια για να τον αποφύγει.

Μια έντονη έκφραση πόνου σχηματίστηκε στο πρόσωπό του. «Μάλλον μου αξίζει, αυτό».

«Ναι, σου αξίζει».

Η έκφρασή του ήταν προβληματισμένη. «Δεν περιμένω να με εμπιστευθείς...»

«Δεν είχα τέτοιο σκοπό».

«Κλέρι...» είπε και άρχισε να περπατάει πάνω κάτω στο κελί. «Αυτό που έκανα... δεν περιμένω να καταλάβεις. Ξέρω ότι νιώθεις ότι σε εγκατέλειψα...»

«Έτσι είναι», είπε. «Μου είπες να μη σε ξαναπάρω ποτέ. Δεν σε ένοιαζε για μένα. Δεν σε ένοιαξε ποτέ για τη μητέρα μου. Ήταν όλα ψέματα».

«Όχι όλα», της είπε.

«Θες να μου πεις ότι το όνομά σου είναι στ' αλήθεια Λουκ Γκάρογουεϊ;»

Χαμήλωσε ντροπιασμένος το κεφάλι. «Όχι», είπε και κοίταξε το στήθος του. Μια σκούρα κόκκινη κηλίδα

μούσκεινε το μπλουζάκι του.

«Αιμορραγείς;» τον ρώτησε ξεχνώντας το θυμό της.

«Ναι», είπε ο Λουκ, βάζοντας το χέρι του στο πλευρό του. «Η πληγή μου πρέπει να άνοιξε όταν σε σήκωσα».

«Ποια πληγή;» ρώτησε η Κλέρι.

«Οι δίσκοι του Χοτζ είναι ακόμα πολύ κοφτεροί, αν και οι βολές του δεν είναι πια τόσο καλές. Πρέπει να με πέτυχε στα πλευρά»

«Ο Χοτζ;» ρώτησε η Κλέρι. «Πότε...»

Την κοίταξε χωρίς να πει τίποτα και η Κλέρι θυμήθηκε ξαφνικά το λύκο στο αδιέξοδο δρομάκι, κατάμαυρο εκτός από μια λωρίδα γκριζου και θυμήθηκε το δίσκο που τον χτύπησε και τότε το κατάλαβε.

«Είσαι λυκάνθρωπος».

Έβγαλε το χέρι του απ' την μπλούζα του. Τα δάχτυλά του ήταν κόκκινα. «Ναι», είπε λακωνικά. Πήγε στον τοίχο και τον χτύπησε κοφτά: μία, δύο, τρεις φορές. Μετά γύρισε στην Κλέρι. «Είμαι».

«Σκότωσες τον Χοτζ», του είπε.

«Όχι», κούνησε εκείνος το κεφάλι του. «Τον πλήγωσα πολύ, νομίζω, αλλά όταν πήγα πίσω για να βρω το σώμα του δεν ήταν εκεί. Πρέπει να κατάφερε να συρθεί κάπου».

«Του έσκισες τον ώμο», είπε η Κλέρι. «Σε είδα».

«Ναι. Αλλά πρέπει να προσθέσω ότι προσπαθούσε να σε σκοτώσει με το δίσκο του. Έκανε κακό σε κανέναν άλλο;»

Η Κλέρι δάγκωσε με δύναμη τα χείλη της. Ένωσε τη γεύση του αίματος, αλλά ήταν από την πληγή που της είχε κάνει ο Χούγκο με τα νύχια του. «Τον Τζέις», είπε ψιθυριστά. «Ο Χοτζ τον έριξε κάτω αναισθητο και τον

έδωσε στον... Βάλενταϊν».

«Στον Βάλενταϊν;» είπε ο Λουκ, μοιάζοντας έκπληκτος. «Ήξερα ότι ο Χοτζ έδωσε στον Βάλενταϊν το Θανάσιμο Κύπελλο αλλά δεν είχα καταλάβει...»

«Πώς το ήξερες αυτό;» άρχισε να λέει η Κλέρι αλλά μετά θυμήθηκε. «Με άκουσες να του μιλάω στο δρομάκι», είπε. «Πριν του χιμήξεις».

«Του χιμήξα, όπως το θέτεις, γιατί ήταν έτοιμος να σου πάρει το κεφάλι», είπε ο Λουκ και σήκωσε το κεφάλι του καθώς άνοιξε η πόρτα του κελιού και μπήκε ένας ψηλός άνδρας, μαζί με μια μικροσκοπική γυναίκα, τόσο κοντή που έμοιαζε με παιδί. Φορούσαν κι οι δυο τους απλά, καθημερινά ρούχα, τζιν και βαμβακερά μπλουζάκια και είχαν τα ίδια ανάκατα, φουντωτά μαλλιά, αν και της γυναίκας ήταν ανοιχτόχρωμα, ενώ του άνδρα μαύρα και γκριζα σαν γούνα ασβού. Είχαν κι οι δυο τα ίδια πρόσωπα ενήλικα και παιδικά μαζί, αλλά τα μάτια τους ήταν κουρασμένα. «Κλέρι», είπε ο Λουκ, «από δω οι υπαρχηγοί μου, ο Άλαρικ και η Γκρέτελ».

Ο Άλαρικ έσκυψε το τεράστιο κεφάλι του σαν μια υπόκλιση. «Έχουμε γνωριστεί».

Η Κλέρι τον κοίταξε επίμονα, ανήσυχη. «Αλήθεια;»

«Στο Ξενοδοχείο Ντιμόρ», είπε. «Μου πέταξες ένα στιλέτο στα πλευρά».

Η Κλέρι ακούμπησε στον τοίχο. «Ε... συγγνώμη;»

«Δεν χρειάζεται. Ήταν πολύ καλή βολή». Έβαλε το χέρι του στην εσωτερική του τσέπη και έβγαλε το στιλέτο του Τζέικ, με το κόκκινο ρουμπίνι στη λαβή. Της το έδωσε. «Αυτό νομίζω ότι σου ανήκει;»

Η Κλέρι τον κοίταξε. «Μα...»

«Μην ανησυχείς», την καθησύχασε. «Το καθάρισα

πρώτα».

Το πήρε χωρίς να πει λέξη. Ο Λουκ γελούσε πνιχτά. «Τώρα που το σκέφτομαι» είπε «η επίθεση στο Ντιμόρ δεν ήταν και τόσο καλά σχεδιασμένη όσο θα έπρεπε. Έστειλα μια ομάδα απ' τους δικούς μου να σε παρακολουθούν και τους είπα να ορμήσουν αν δουν ότι κινδυνεύεις. Όταν μπήκατε στο ξενοδοχείο...»

«Ο Τζέις κι εγώ θα τα είχαμε καταφέρει και μόνοι μας», είπε η Κλέρι βάζοντας το στιλέτο στη ζώνη της.

Η Γκρέτελ της χαμογέλασε με επιείκεια. «Γι' αυτό μας φωνάξατε, κύριε;»

«Όχι», είπε ο Λουκ αγγίζοντας το πλευρό του. «Η δική μου πληγή άνοιξε και η Κλέρι από δω έχει κάποιες δικές της πληγές που χρειάζονται φροντίδα. Αν μπορείτε να φέρετε τον εξοπλισμό...»

Η Γκρέτελ έσκυψε το κεφάλι της. «Θα επιστρέψω με το φαρμακείο», είπε και έφυγε. Ο Άλαρικ την ακολούθησε σαν υπερφυσική σκιά.

«Γιατί σε είπα "κύριε";» ρώτησε η Κλέρι τη στιγμή που έκλεισε η πόρτα του κελιού. «Και τι εννοείς υπαρχηγούς;»

«Υπαρχηγός και βοηθός», είπε ο Λουκ αργά. «Είμαι ο αρχηγός αυτής της αγέλης λύκων. Γι' αυτό με είπα η Γκρέτελ "κύριο". Πίστεφέ με, χρειάστηκε πολύς καιρός για να τους πείσω να μη με λένε "αφέντη"».

«Το ήξερε η μητέρα μου;»

«Ποιο πράγμα;»

«Ότι είσαι λυκάνθρωπος».

«Ναι. Το ήξερε από την πρώτη στιγμή».

«Κανείς σας, φυσικά, δεν σκέφτηκε να μου το αναφέρει αυτό».

«Εγώ ήθελα να στο πω», είπε ο Λουκ, «αλλά η μητέρα σου ήταν πεπεισμένη ότι δεν ήθελε να μάθεις ποτέ για τους Κυνηγούς και τον Κόσμο του Σκότους. Έτσι δεν μπορούσα να σου εξηγήσω ότι ήμουν λυκάνθρωπος σαν να ήταν κάποιο τυχαίο περιστατικό, Κλέρι. Είναι ένα μέρος της εικόνας που η μητέρα σου δεν ήθελε να δεις. Δεν ξέρω τι έχεις μάθει...»

«Αρχετά», είπε στεγνά η Κλέρι. «Ξέρω ότι η μητέρα μου ήταν Κυνηγός. Ξέρω ότι ήταν παντρεμένη με τον Βάλενταϊν και ότι του έκλεψε το Θανάσιμο Κύπελλο και ότι έφυγε κρυφά. Ξέρω ότι όταν με γέννησε, με πήγαινε κάθε δυο χρόνια στον Μάγκνους Μπείν για να μου εξουδετερώσει την Ενόραση. Ξέρω ότι όταν προσπάθησε ο Βάλενταϊν να ανταλλάξει την πληροφορία του πού βρίσκεται το Κύπελλο με τη ζωή της μητέρας μου, εσύ του είπες ότι δεν σε ένοιαζε».

Ο Λουκ κοιτούσε τον τοίχο. «Δεν ήξερα πού ήταν το Κύπελλο», της είπε. «Δεν μου το είχε πει ποτέ».

«Θα μπορούσες να είχες προσπαθήσει να διαπραγματευτείς...»

«Ο Βάλενταϊν δεν διαπραγματεύεται. Ποτέ δεν το έκανε. Αν δεν έχει το πλεονέκτημα, δεν κάθεται καν να συζητήσει. Είναι απόλυτα μονόπλευρος και δεν έχει κανένα ίχνος ευσπλαχνίας και παρόλο που κάποτε αγαπούσε τη μητέρα σου, δεν θα δίσταζε να τη σκοτώσει. Όχι, δεν υπήρχε περίπτωση να διαπραγματευτώ με τον Βάλενταϊν».

«Κι έτσι αποφάσισες απλώς να την εγκαταλείψεις;» τον ρώτησε εξοργισμένη η Κλέρι. «Είσαι αρχηγός μιας ολόκληρης αγέλης λυκανθρώπων και αποφάσισες απλώς ότι δεν χρειαζόταν τη βοήθειά σου; Ξέρεις ήταν πολύ

άσχημο όταν νόμιζα ότι ήσουν ένας Κυνηγός που της είχε γυρίσει την πλάτη εξαιτίας κάποιου ανόητου όρκου ή κάτι τέτοιο, αλλά τώρα ξέρω ότι είσαι ένα σιχαμερό Πλάσμα του Σκότους που δεν σε νοιάζει καν για όλα αυτά τα χρόνια που σου φερόταν σαν φίλο της, σαν ίσο –έτσι ανταποδίδεις τη φιλία της!»

«Άκου, άκου», είπε σιγανά ο Λουκ. «Σαν να μιλάνε οι Λάιτγουντ».

«Μη μιλάς για την Ίζαμπελ και τον Άλεξ χωρίς να τους ξέρεις!»

«Τους γονείς τους εννοούσα», είπε ο Λουκ. «Τους οποίους ήξερα και πολύ καλά μάλιστα, όταν ήμασταν μαζί Κυνηγοί».

Η Κλέρι ένωσε το στόμα της να ανοίγει από έκπληξη. «Το ξέρω ότι ήσουν στον Κύκλο» είπε «αλλά πώς έγινε και δεν κατάλαβαν ότι ήσουν λυκάνθρωπος; Δεν το ήξεραν;»

«Όχι», είπε ο Λουκ. «Γιατί δεν γεννήθηκα λυκάνθρωπος, αλλά έγινα αργότερα. Και απ' ό,τι κατάλαβα, αν υπάρχει περίπτωση να ακούσεις αυτά που έχω να σου πω, πρέπει να ξεκινήσω απ' την αρχή. Είναι πολύ μεγάλη ιστορία, αλλά έχουμε χρόνο».

Μέρος Τρίτο

Ἡ Κατάβαση μᾶς Καλεῖ

*Ἡ κατάβαση μᾶς καλεῖ
Ὅπως μας καλοῦσε καὶ ἡ ἀνάβαση*

— *Γουίλιαμ Κάρλος Γουίλιαμς, Ἡ Κελεύση*

21

η ιστορια του λυκου

Η αλήθεια είναι ότι τη μητέρα σου την ξέρω από όταν ήμασταν παιδιά. Μεγαλώσαμε στην Άιντρις. Ήταν ένα πανέμορφο μέρος και στεναχωριόμουν πάντα που δεν την είχες δει. Θα λάτρευες τα καταπράσινα πεύκα το χειμώνα και το σκούρο χρώμα, τα κρυστάλλινα, παγωμένα ποτάμια. Υπάρχει μια μικρή συστάδα πόλεων και η πρωτεύουσα, το Αλικάντε, όπου γίνονται οι συναντήσεις του Κονκλάβιου. Ονομάζεται Γυάλινη Πόλη γιατί οι πύργοι της είναι φτιαγμένοι απ' το ίδιο υλικό που απωθεί τους δαίμονες που είναι φτιαγμένα και τα ραβδιά μας' κάτω απ' τον ήλιο αστράφτουν σαν γυαλί.

Όταν εγώ κι η Τζόσλιν μεγαλώσαμε λίγο, πήγαμε σχολείο στο Αλικάντε. Εκεί γνώρισα τον Βάλενταϊν.

Ήταν ένα χρόνο μεγαλύτερός μου. Το πιο δημοφιλές αγόρι στο σχολείο. Ήταν όμορφος, έξυπνος, πλούσιος, αφοσιωμένος, ένας εκπληκτικός πολεμιστής. Εγώ δεν ήμουν τίποτα —ούτε έξυπνος, ούτε πλούσιος, καταγόμουν από μια αδιάφορη οικογένεια της επαρχίας. Και

στα μαθήματά μου δυσκολευόμουν. Η Τζόσλιν ήταν ένα φυσικό ταλέντο Κυνηγού· εγώ όχι. Υπέφερα ακόμα και στα πιο ελαφρά Σημάδια και δυσκολευόμουν ακόμα και στις πιο απλές τεχνικές. Σκέφτηκα πολλές φορές να το βάλω στα πόδια, να γυρίσω στο σπίτι ντροπιασμένος. Ακόμα και να γίνω ένας κοινός θνητός. Τόσο δυστυχησμένος ήμουν.

Αυτός που με έσωσε ήταν ο Βάλενταϊν. Ήρθε στο δωμάτιό μου –δεν περίμενα καν να ξέρει το όνομά μου. Προσφέρθηκε να με εκπαιδεύσει. Είπε ότι καταλάβαινε ότι δυσκολευόμουν, αλλά ότι μέσα μου έβλεπε τα ίχνη ενός σπουδαίου Κυνηγού. Και με τη βοήθειά του, βελτιώθηκα. Πέρασα τις εξετάσεις μου, άντεξα τα πρώτα μου Σημάδια, σκότωσα τον πρώτο μου δαίμονα.

Τον λάτρευα. Πίστευα ότι τα πάντα περιστρέφονται γύρω από τον Βάλενταϊν Μόργκενστερν. Δεν ήμουν ο μόνος περιθωριακός που είχε σώσει, φυσικά. Υπήρχαν κι άλλοι. Ο Χοτζ Στάρκγουεδερ, που τα κατάφερε καλύτερα με τα βιβλία απ' ό,τι με τους ανθρώπους. Η Μαρίζ Τρούμπλαντ, που ο αδερφός της είχε παντρευτεί μια θνητή· ο Ρόμπερτ Λάιτγουντ, που τον τρομοκρατούσαν τα Σημάδια –ο Βάλενταϊν τους σκέπασε όλους με τα φτερά του. Τότε πίστευα ότι ήταν από καλοσύνη· σήμερα δεν είμαι τόσο σίγουρος. Πιστεύω ότι από τότε σχεδίαζε να φτιάξει μια κλειστή ομάδα, αφοσιωμένη σ' αυτόν.

Ο Βάλενταϊν είχε μια εμμονή με την ιδέα ότι σε κάθε γενιά υπήρχαν όλο και λιγότεροι Κυνηγοί των Σκιών –ότι ήμασταν μια ράτσα που πεθαίνει. Ήταν σίγουρος ότι αν το Κονκλάβιο χρησιμοποιούσε το Κύπελλο του Αρχαγγέλου με μεγαλύτερη ευκολία, θα δημιουργούνταν

περισσότεροι Κυνηγοί. Για τους δασκάλους μας, αυτή η ιδέα ήταν ιεροσυλία –δεν μπορεί να διαλέξει οποιοσδήποτε ποιος θα γίνει Κυνηγός. Ο Βάλενταϊν τους ρωτούσε προκλητικά: Γιατί να μη γίνουν όλοι οι άνθρωποι Κυνηγοί; Γιατί να μη χαρίσουμε σε όλους το δώρο της Ενόρασης; Γιατί να κρατήσουμε αυτή τη δύναμη τόσο εγωιστικά για τον εαυτό μας;

Όταν οι δάσκαλοι απαντούσαν ότι οι περισσότεροι άνθρωποι δεν άντεχαν να γίνουν Κυνηγοί, ο Βάλενταϊν υποστήριζε ότι έλεγαν ψέματα, προσπαθώντας να κρατήσουν τη δύναμη των Νεφιλίμ περιορισμένη σε μια μικρή ομάδα επίλεκτων. Αυτό ήταν τότε το επιχείρημά του –τώρα πιστεύω ότι μάλλον θεωρούσε ότι οι παράπλευρες απώλειες άξιζαν μπροστά στο τελικό αποτέλεσμα. Όπως και να 'χει, έπεισε την ομάδα μας ότι είχε δίκιο. Σχηματίσαμε τον Κύκλο, με σκοπό μας να σώσουμε την παράδοση των Κυνηγών των Σκιών από βέβαιη εξαφάνιση. Βέβαια ήμασταν δεκαεφτά χρονών, δεν ξέραμε καν πώς θα γινόταν αυτό, αλλά ήμασταν σίγουροι ότι θα καταφέρναμε κάποτε κάτι εξαιρετικό.

Μετά όμως ήρθε η νύχτα που ο πατέρας του Βάλενταϊν σκοτώθηκε σε μια επιδρομή ρουτίνας σε μια αγέλη λυκανθρώπων. Όταν ο Βάλενταϊν επέστρεψε στο σχολείο μετά την κηδεία, φορούσε τα κόκκινα Σημάδια του πένθους. Είχε αλλάξει από πολλές απόψεις. Η καλοσύνη του συνοδευόταν πια από εκρήξεις οργής που έφταναν τη βιαιότητα. Ερμήνευσα αυτή τη συμπεριφορά του ως αποτέλεσμα του πένθους του και προσπάθησα περισσότερο από ποτέ να τον ευχαριστήσω. Δεν αντιδρούσα ποτέ στην οργή του με οργή. Ένιωθα μόνο το απαίσιο συναίσθημα ότι τον είχα απογοητεύσει.

Η μόνη που μπορούσε να ηρεμήσει τις κρίσεις του θυμού του ήταν η μητέρα σου. Κρατούσε πάντα μια απόσταση απ' την ομάδα μας, μάς αποκαλούσε μερικές φορές ειρωνικά φαν κλαμπ του Βάλενταϊν. Αυτό όμως άλλαξε όταν έχασε τον πατέρα του. Ο πόνος του αφύπνισε τη συμπάθειά της. Ερωτεύτηκαν ο ένας τον άλλο.

Κι εγώ τον αγαπούσα: ήταν ο καλύτερός μου φίλος και χαιρόμουν που ήταν με την Τζόσλιν. Όταν τελειώσαμε το σχολείο, παντρεύτηκαν και πήγαν να ζήσουν στο κτήμα της οικογένειάς της. Επέστρεψα κι εγώ στο σπίτι μου, αλλά ο Κύκλος συνέχισε να υφίσταται. Είχε αρχίσει σαν μια σχολική περιπέτεια, αλλά μεγάλωνε σε έκταση και ισχύ και ο Βάλενταϊν ζούσε μέσα από αυτόν. Είχαν αλλάξει και τα ιδανικά του όμως. Ο Κύκλος πρέσβευε ακόμα την ανάγκη να χρησιμοποιηθεί το Θανάσιμο Κύπελλο, αλλά από το θάνατο του πατέρα του, ο Βάλενταϊν είχε γίνει απροκάλυπτος πολέμιος όλων των Πλασμάτων του Σκότους, όχι μόνο όσων παραβίαζαν τις Συνθήκες. Αυτός ο κόσμος είναι φτιαγμένος για τους ανθρώπους, έλεγε, όχι για αυτούς που έχουν αίμα δαιμόνων. Δεν μπορείς ποτέ να εμπιστευθείς ένα δαίμονα.

Δεν ένιωθα καλά με την καινούρια πορεία του Κύκλου, αλλά δεν έλεγα τίποτα –απ' τη μία γιατί δεν άντεχα να απογοητεύσω τον Βάλενταϊν, απ' την άλλη γιατί μου είχε ζητήσει η Τζόσλιν να συνεχίσω. Ήλπιζε ότι θα μπορούσα να φέρω μια ισορροπία στον Κύκλο, αλλά αυτό ήταν αδύνατον. Δεν υπήρχε τρόπος να υπάρξει ισορροπία με τον Βάλενταϊν, και ο Ρόμπερτ και η Μαρίζ Λάιτγουντ –που είχαν παντρευτεί στο μεταξύ– ήταν εξίσου παραλόγοι. Μόνο ο Μάικλ Γουέιλαντ ήταν αβέβαι-

ος, όπως κι εγώ, αλλά συνεχίσαμε παρά την απροθυμία μας· κυνηγούσαμε σαν ομάδα Πλάσματα του Σκότους ασταμάτητα, ψάχνοντας όσα είχαν διαπράξει έστω και το παραμικρό παράπτωμα. Ο Βάλενταϊν δεν σκότωσε ποτέ κάποιο Πλάσμα που να μην έχει παραβιάσει τις Συνθήκες, αλλά έκανε άλλα πράγματα. Τον έχω δει να δένει ασημένια νομίσματα στα βλέφαρα ενός μικρού κοριτσιού/λυκάνθρωπου, για να την κάνει να του πει που ήταν ο αδερφός της, έχω δει... Αλλά δεν χρειάζεται να τα ακούσεις αυτά. Όχι, συγγνώμη.

Μετά όμως η Τζόσλιν έμεινε έγκυος. Τη μέρα που μου το είπε, μου εξομολογήθηκε επίσης ότι είχε αρχίσει να φοβάται τον άντρα της. Η συμπεριφορά του είχε γίνει αλλόκοτη, παρανοϊκή. Εξαφανιζόταν στα υπόγειά τους για νύχτες ολόκληρες. Μερικές φορές η Τζόσλιν άκουγε κραυγές απ' τους τοίχους...

Πήγα να του μιλήσω. Γέλασε, είπε ότι οι φόβοι αυτοί ήταν οι ανησυχίες μιας γυναίκας που περιμένει το πρώτο της παιδί. Με κάλεσε να κυνηγήσω μαζί του το ίδιο βράδυ. Προσπαθούσαμε ακόμα να εξολοθρεύσουμε την αγέλη των λυκανθρώπων που είχαν σκοτώσει τον πατέρα του πριν από τόσα χρόνια. Ήμασταν παραμπατάι, μια τέλεια ομάδα δυο πολεμιστών, θα πεθαίναμε ο ένας για τον άλλο. Έτσι, όταν ο Βάλενταϊν μου είπε ότι θα φυλούσε τα νώτα μου, τον πίστεψα. Δεν είδα το λύκο, μέχρι τη στιγμή που μου όρμησε. Θυμάμαι τα δόντια του να χώνονται στον ώμο μου και μετά τίποτα άλλο. Όταν ξύπνησα ήμουν στο σπίτι του Βάλενταϊν, με τον ώμο δεμένο και στο πλευρό μου ήταν η Τζόσλιν.

Δεν γίνεσαι πάντα λυκάνθρωπος αν σε δαγκώσει κάποιος. Η πληγή μου θεραπεύθηκε και οι επόμενες εβδο-

μάδες πέρασαν με τη βασανιστική αγωνία της αναμονής. Περίμενα την επόμενη πανσέληνο. Το Κονκλάβιο θα με είχε πετάξει σε ένα κελί για να με παρακολουθεί αν το ήξερε. Ο Βάλενταϊν και η Τζόσλιν όμως, δεν είπαν τίποτα. Μετά από τρεις εβδομάδες, βγήκε το φεγγάρι, αστραφτερό κι ολόγιομο κι εγώ άρχισα να αλλάζω. Η πρώτη Αλλαγή είναι πάντα και η πιο δύσκολη. Θυμάμαι έναν μπερδεμένο, βασανιστικό πόνο, ένα σκοτάδι και να ξυπνάω μετά από ώρες σε ένα λιβάδι, χιλιόμετρα μακριά απ' την πόλη. Ήμουν γεμάτος αίματα και στα πόδια μου βρισκόταν σωριασμένο το άψυχο σώμα κάποιου μικρού ζώου.

Πήγα πίσω στο σπίτι τους και με περίμεναν στην πόρτα. Η Τζόσλιν με αγκάλιασε κλαίγοντας, αλλά ο Βάλενταϊν την τράβηξε πίσω. Έμεινα εκεί, όρθιος, γεμάτος αίματα και τρέμοντας. Δεν μπορούσα να σκεφτώ καθαρά και η γεύση του ωμού κρέατος ήταν ακόμα νωπή στο στόμα μου. Δεν ξέρω τι πίστευα, αλλά μάλλον θα έπρεπε να το περιμένω.

Ο Βάλενταϊν με τράβηξε μακριά απ' το σπίτι, στο δάσος. Μου είπε ότι κανονικά έπρεπε να με σκοτώσει ο ίδιος, αλλά δεν άντεχε να το κάνει. Μου έδωσε ένα στιλέτο που κάποτε ανήκε στον πατέρα του. Μου είπε ότι θα έπρεπε να κάνω το σωστό και να δώσω τέλος στη ζωή μου. Φίλησε το στιλέτο, μου το έδωσε και πήγε πίσω στο αρχοντικό του, αμπαρώνοντας πίσω του την πόρτα.

Εγώ έτρεξα μέσα στη νύχτα, πότε σαν άνθρωπος, πότε σαν λύκος, μέχρι που πέρασα τα σύνορα. Όρμησα στη μέση του καταυλισμού των λυκανθρώπων, κραδαίνοντας το στιλέτο μου και απαίτησα να μονομαχήσω με το λυκάνθρωπο που με είχε δαγκώσει. Γέλασαν και μου

έδειξαν τον αρχηγό της αγέλης. Σηκώθηκε να με αντιμετώπισει, με τα χέρια και τα δόντια ακόμα ματωμένα απ' το κυνήγι.

Δεν ήμουν ποτέ καλός στις μονομαχίες. Το όπλο μου ήταν η βαλλίστρα. Είχα εξαιρετική όραση και στόχο. Όμως στις μάχες ένας προς ένα δεν ήμουν ποτέ καλός· αυτός που ήταν εξαιρετικός σ' αυτές ήταν ο Βάλενταϊν. Αλλά το μόνο που ήθελα ήταν να πεθάνω και να πάρω μαζί μου το πλάσμα που με είχε καταστρέψει. Πίστευα μάλλον ότι αν κατάφερνα να εκδικηθώ και να σκοτώσω τους λύκους που είχαν σκοτώσει τον πατέρα του, ο Βάλενταϊν θα θρηνούσε για το χαμό μου. Ενώ παλεύαμε, τότε σαν άνθρωποι, τότε σαν λύκοι, είδα ότι ξαφνιάστηκε απ' τη δύναμη και την οργή μου. Καθώς η νύχτα έδινε τη θέση της στη μέρα, βύθισα το στιλέτο μου στο λαιμό του και πέθανε, μουλιάζοντάς με με το αίμα του.

Περίμενα να μου ορμήσουν οι υπόλοιποι λύκοι, να με κάνουν κομμάτια. Αντίθετα, γονάτισαν μπροστά μου και έσκυψαν τα κεφάλια τους υποτακτικά. Οι λύκοι έχουν ένα νόμο: όποιος σκοτώσει τον αρχηγό της αγέλης, παίρνει τη θέση του. Είχα φτάσει εκεί για να βρω εκδίκηση και θάνατο, αλλά αντί γι' αυτά βρήκα μια καινούρια ζωή.

Άφησα πίσω τον παλιό μου εαυτό και ξέχασα σχεδόν πώς ήταν να είμαι Κυνηγός. Δεν ξέχασα όμως ποτέ την Τζόσλιν. Η σκέψη της με συντρόφευε πάντα. Φοβόμουν για εκείνη, που είχε δίπλα της τον Βάλενταϊν, αλλά ήξερα ότι αν πλησίαζα το σπίτι τους, ο Κύκλος θα με κυνηγούσε και θα με σκότωνε.

Στο τέλος ήρθε εκείνη σε μένα. Κοιμόμουν στη σκηνή.

μου, όταν ήρθε ο υπαρχηγός μου και μου είπε ότι με ζητούσε μια νεαρή Κυνηγός. Κατάλαβα αμέσως ποια ήταν. Είδα στα μάτια του τη δυσαρέσκεια όταν έτρεξα να τη συναντήσω. Όλοι ήξεραν φυσικά ότι κάποτε ήμουν Κυνηγός, αλλά θεωρείτο ένα επαίσχυντο μυστικό, που δεν το αναφέραμε ποτέ. Ο Βάλενταϊν θα το έβρισκε αστείο.

Με περιέμενε έξω απ' τον καταυλισμό. Δεν ήταν πια έγκυος και φαινόταν χλωμή και κουρασμένη. Είχε γεννήσει, μου είχε πει και είχε ονομάσει το παιδί Τζόναθαν Κρίστοφερ. Έβαλε τα κλάματα όταν με είδε. Είχε θυμώσει που δεν της είχα πει ότι ήμουν ακόμα ζωντανός. Ο Βάλενταϊν είχε πει στον Κύκλο ότι είχα δώσει τέλος στη ζωή μου, αλλά εκείνη δεν τον πίστευε. Ήξερε ότι δεν θα έκανα ποτέ κάτι τέτοιο. Ένιωσα ότι η πίστη της σε μένα δεν ήταν και τόσο βάσιμη, αλλά χαιρόμουν τόσο που την έβλεπα που δεν της το είπα.

Τη ρώτησα πώς με είχε βρει. Μου είπε ότι στο Αλικάντε ακούγονταν φήμες για ένα λυκάνθρωπο που ήταν κάποτε Κυνηγός. Ο Βάλενταϊν τις είχε ακούσει κι εκείνος και η Τζόσλιν είχε έρθει για να με προειδοποιήσει. Ήρθε μετά από λίγο καιρό, αλλά του κρύφτηκα, όπως ξέρουν να κάνουν οι λυκάνθρωποι, και δεν χύθηκε αίμα.

Μετά από αυτό, άρχισα να συναντιέμαι κρυφά με την Τζόσλιν. Ήταν η χρονιά των Συνθηκών και όλος ο Κόσμος του Σκότους συζητούσε για αυτές και για τα σχέδια του Βάλενταϊν να τις ανατρέψει. Άκουσα ότι είχε επιχειρηματολογήσει πολύ παθιασμένα στο Κονκλάβιο εναντίον των Συνθηκών, αλλά χωρίς επιτυχία. Έτσι ο Κύκλος έκανε ένα καινούριο σχέδιο, με άκρα μυστικότητα. Συμμάχησε με τους δαίμονες –τους μεγαλύτερους εχθρούς των Κυνηγών, για να τους δώσουν όπλα που θα

τα περνούσαν κρυφά στη μεγάλη Αίθουσα του Αρχαγγέλου, όπου θα υπογράφονταν οι Συνθήκες. Και με τη βοήθεια ενός δαίμονα, ο Βάλενταϊν έκλεψε το Θανάσιμο Κύπελλο. Έβαλε στη θέση του ένα αντίγραφο. Πέρασαν μήνες πριν καταλάβει το Κονκλάβιο ότι το είχαν κλέψει και μέχρι τότε ήταν ήδη αργά.

Η Τζόσλιν προσπάθησε να μάθει τι είχε σκοπό να κάνει ο Βάλενταϊν με το Κύπελλο, αλλά δεν τα κατάφερε. Ήξερε όμως ότι ο Κύκλος σχεδίαζε να επιτεθεί στα άοπλα Πλάσματα του Σκότους και να τα δολοφονήσει μέσα στην Αίθουσα. Μετά από τέτοια σφαγή, δεν υπήρχε περίπτωση να υπογράφονταν οι Συνθήκες.

Παρά το χάος, κατά έναν περίεργο τρόπο, εκείνες οι μέρες ήταν ευτυχισμένες. Η Τζόσλιν κι εγώ είχαμε στείλει κρυφά μηνύματα στις νεράιδες, τους μάγους και ακόμα και στους πανάρχαιους εχθρούς των λυκανθρώπων, τους βρικόλακες, προειδοποιώντας τους για τα σχέδια του Βάλενταϊν και λέγοντάς τους να προετοιμαστούν για μάχη. Λειτουργούσαμε σαν ένα, ένας λυκάνθρωπος και μια Νεφιλίμ.

Τη μέρα των Συνθηκών, παρακολουθούσα κρυμμένος, καθώς η Τζόσλιν και ο Βάλενταϊν έφυγαν απ' το σπίτι. Θυμάμαι πώς έσκυψε για να φιλήσει το κατάξανθο κεφάλι του γιου της. Θυμάμαι τον τρόπο που έλαμπε ο ήλιος στα μαλλιά της. Θυμάμαι το χαμόγελό της.

Πήγαν με μια άμαξα στο Αλικάντε. Τους ακολούθησα τρέχοντας, μαζί με την αγέλη μου. Η Μεγάλη Αίθουσα του Αρχαγγέλου ήταν γεμάτη με τα μέλη του Κονκλάβιου και όλα τα είδη των Πλασμάτων του Σκότους. Όταν παρουσιάστηκαν οι Συνθήκες, έτοιμες για υπογραφή, ο Βάλενταϊν σηκώθηκε όρθιος και μαζί του σηκώθηκαν

και τα μέλη του Κύκλου, πετώντας τους μανδύες τους και αποκαλύπτοντας τα όπλα τους. Καθώς η Αΐδουσα παραδόθηκε στο χάος, η Τζόσλιν έτρεξε στη μεγάλη διφυλλη πόρτα της Αΐδουσας και την άνοιξε διάπλατα.

Η αγέλη μου ήταν η πρώτη που επιτέθηκε. Ορμήσαμε στην Αΐδουσα, σκίζοντας τη νύχτα με τις κραυγές μας και πίσω μας ακολούθησαν οι Ιππότες των Νεραΐδων με τα όπλα τους από γυαλί και αγκάδια. Μετά μπήκαν τα Παιδιά της Νύχτας με ξεγυμνωμένα δόντια και οι μάγοι, κραδαίνοντας φλόγα και σπαθί. Καθώς οι πανικόβλητες μάζες άρχισαν να τρέχουν, ορμήσαμε στα μέλη του Κύκλου.

Ποτέ ξανά δεν είχε γίνει τέτοια σφαγή στην Αΐδουσα του Αρχαγγέλου. Προσπαθήσαμε να μην πειράξουμε τους Κυνηγούς που δεν ανήκαν στον Κύκλο· η Τζόσλιν τους προστάτευσε έναν έναν, με το ξόρκι ενός μάγου. Όμως πέθαναν πολλοί και φοβάμαι ότι ευθυνόμαστε και εμείς για κάποιους. Όσο για τον Κύκλο ήταν πολλοί περισσότεροι απ' ό,τι φανταζόμασταν και αντιστάθηκαν με ορμή στα Πλάσματα του Σκότους. Διέσχισα το πλήθος πολεμώντας για να φτάσω στον Βάλενταϊν. Μόνο εκείνον σκεφτόμουν, ότι ήθελα να είμαι εγώ εκείνος που θα τον σκότωνε, να έχω αυτή την τιμή. Τον βρήκα δίπλα στο μεγάλο άγαλμα του Αρχαγγέλου να σκοτώνει έναν Ιππότη με μια κίνηση του αιματοβαμμένου του σπαθιού. Όταν με είδε χαμογέλασε, σκληρά και θανατηφόρα. «Ένας λυκάνθρωπος που πολεμάει με σπαθί και στιλέτο» είπε «είναι σαν σκύλος που τρώει με μαχαίρι και πιρούνι».

«Ξέρεις το σπαθί, ξέρεις και το στιλέτο», του είπα. «Ξέρεις και ποιος είμαι. Γι' αυτό αν θες να μου μιλάς,

να λες το όνομά μου».

«Δεν ξέρω το όνομα κανενός λύκου», είπε. «Είχα κάποτε ένα φίλο, έναν έντιμο άνθρωπο που θα προτιμούσε να πεθάνει παρά να αφήσει το αίμα του να μολυνθεί μ' αυτό τον τρόπο. Τώρα ένα τέρας δίχως όνομα στέκεται απέναντί μου, φορώντας τη μορφή του». Σήκωσε το σπαθί του. «Έπρεπε να σε έχω σκοτώσει όταν είχα την ευκαιρία», είπε και όρμησε εναντίον μου.

Τον απέκρουσα και μονομαχήσαμε πάνω στο βάδρο, με τη μάχη να μαίνεται γύρω μας, ενώ ένα ένα τα μέλη του Κύκλου έπεφταν. Είδα τους Λάιτγουντ να πετάνε τα όπλα και να τρέχουν· ο Χοτζ είχε ήδη φύγει, με το ξέσπασμα της μάχης. Και μετά είδα την Τζόσλιν να τρέχει προς το μέρος μου, με το φόβο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό της. «Βάλενταϊν, σταμάτα!» φώναξε. «Αυτός είναι ο Λουκ. Ο φίλος σου, ο αδερφός σου...»

Με ένα βρυχηθμό, ο Βάλενταϊν την άρπαξε και την τράβηξε μπροστά του, βάζοντας το στιλέτο στο λαιμό της. Πέταξα το σπαθί μου. Δεν θα άντεχα να της κάνει κακό. Το είδε στα μάτια μου. «Πάντα την ήθελες», είπε με μίσος. «Και τώρα οι δυο σας συνωμοτήσατε εναντίον μου. Θα το μετανιώνετε για την υπόλοιπη ζωή σας».

Τότε άρπαξε το μενταγιόν απ' το λαιμό της Τζόσλιν και μου το πέταξε. Η ασημένια αλυσίδα με έκαψε σαν καμτσικιά. Ούρλιαξα και έπεσα πίσω. Εκείνη τη στιγμή ο Βάλενταϊν εξαφανίστηκε μέσα στον πανικό, σέρνοντας τη μαζί του. Τους ακολούθησα, καμένος, αιμορραγώντας, αλλά ήταν πολύ γρήγορος, διέσχισε το πλήθος πατώντας πάνω στα πτώματα.

Βγήκα παραπατώντας κάτω απ' το φως του φεγγαριού. Η Αίδουσα είχε πάρει φωτιά και ο ουρανός αντα-

νακλούσε τη λάμψη απ' τις φλόγες. Έβλεπα μέχρι τα πράσινα λιβάδια της πόλης, μέχρι το σκοτεινό ποτάμι και το δρόμο δίπλα στην όχθη, γεμάτο με κόσμο που έτρεχε μέσα στη νύχτα. Βρήκα την Τζόσλιν στο πλάι του ποταμού. Ο Βάλενταϊν είχε φύγει, αλλά η ίδια έτρεμε για τον Τζόναθαν, ήθελε απεγνωσμένα να γυρίσει σπίτι. Βρήκαμε ένα άλογο και έφυγε βιαστικά. Έγινε λύκος και την ακολούθησα.

Οι λύκοι είναι γρήγοροι, αλλά ένα ξεκούραστο άλογο είναι πιο γρήγορο. Έμεινα πίσω και έφτασε στο σπίτι πριν από εμένα.

Κατάλαβα από πολύ μακριά ότι κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά. Ήδη η μυρωδιά του καμένου είχε ποτίσει τον αέρα και υπήρχε και κάτι ακόμα, κάτι γλυκό και πηχτό –η μυρωδιά της μαγείας των δαιμόνων. Έγινε πάλι άνθρωπος και ανέβηκα το δρόμο που οδηγούσε στο σπίτι. Ήμουν μια λευκή μορφή κάτω απ' το σεληνόφως, ένα ποτάμι από ασήμι που οδηγούσε... σε ερείπια. Γιατί το αρχοντικό είχε γίνει στάχτες, καυτές, λευκές στάχτες που σκορπίζονταν απ' τον αέρα στα γειτονικά λιβάδια. Μόνο τα θεμέλια φαίνονταν ακόμα, σαν καμένα κόκαλα: ένα παράθυρο, μια στραβή καμινάδα –αλλά το ίδιο το σπίτι, ακόμα και τα τούβλα και η λάσπη, τα ανεκτίμητα βιβλία και οι πανάρχαιοι τάπητες, κληρονομιά γενιών και γενιών Κυνηγών, είχαν γίνει στάχτη που σκορπίζονταν στα σκοτεινά λιβάδια.

Ο Βάλενταϊν είχε καταστρέψει το σπίτι του με δαιμονική φωτιά. Δεν μπορεί να ήταν κάτι άλλο. Καμία φωτιά αυτού του κόσμου δεν καίει τόσο πολύ, δεν αφήνει πίσω τόσα λίγα.

Πήγα μέσα στα ερείπια, που κάπνιζαν ακόμα. Βρή-

κα την Τζόσλιν γονατισμένη εκεί που πρέπει να ήταν τα μπροστινά σκαλιά. Ήταν κατάμαυρα απ' τη φωτιά. Και υπήρχαν και κόκαλα. Μαύρα και καπνισμένα αλλά ήταν εμφανές ότι ήταν ανθρώπινα, με ίχνη από ρούχα σε κάποια σημεία, κομματάκια από κοσμήματα που δεν είχαν λιώσει στη φωτιά. Κόκκινες και χρυσές κλωστές κρέμονταν ακόμα απ' τα κόκαλα της μητέρας της Τζόσλιν και η ζέστη είχε λιώσει το στιλέτο του πατέρα της στο σκελετωμένο του χέρι. Κάτω από μια άλλη στοίβα με κόκαλα έλαμπε το ασημένιο φυλαχτό του Βάλενταϊν, με τα αρχικά του Κύκλου να λάμπουν ακόμα, ολόλευκα, στο καπάκι του... και ανάμεσα στα ερείπια, πεταμένα, σαν να ήταν πολύ μικρά για να μείνουν όλα μαζί ήταν τα κόκαλα ενός παιδιού.

Θα το μετανιώσετε, είχε πει ο Βάλενταϊν και καθώς γονάτιζα δίπλα στην Τζόσλιν πάνω στις καμένες πέτρες κατάλαβα ότι είχε δίκιο. Το μετάνιωσα και το μετανιώω κάθε μέρα από τότε.

Πήγαμε πίσω στην πόλη εκείνη τη νύχτα, ανάμεσα στις φλόγες που έκαιγαν ακόμα και τον κόσμο που ούρλιαζε και συνεχίσαμε μέχρι το σκοτάδι της υπαίθρου. Η Τζόσλιν ξαναμίλησε μετά από μια εβδομάδα. Την πήρα μακριά απ' την Άιντρις. Πήγαμε στο Παρίσι. Δεν είχαμε λεφτά αλλά αρνήθηκε να πάει στο εκεί Ινστιτούτο και να ζητήσει άσυλο. Είχαν τελειώσει για εκείνη οι Κυνηγοί, μου είπε, ο Κόσμος του Σκότους είχε τελειώσει.

Καθόμουν στο φτηνό δωμάτιο ξενοδοχείου που είχαμε νοικιάσει και προσπαθούσα να την πείσω, αλλά δεν γινόταν. Ήταν πεπεισμένη. Μου είπε τελικά το γιατί. Ήταν έγκυος και το ήξερε ήδη κάποιες εβδομάδες. Θα ξεκινούσε μια νέα ζωή για εκείνη και το μωρό και δεν

ήθελε ούτε ένας ψίδυρος περί Κονκλάβιου και Διαθήκης να μολύνει το μέλλον της. Μου έδειξε το μενταγιόν που είχε πάρει απ' το σωρό των οστών' το πούλησε στο παζάρι του Κλίνιανκορτ και αγόρασε ένα αεροπορικό εισιτήριο. Δεν μου είπε πού θα πήγαινε. Όσο πιο μακριά απ' την Άιντρις, μου είπε, τόσο το καλύτερο.

Ήξερα ότι αν άφηνε πίσω την παλιά της ζωή θα άφηνε και μένα και προσπάθησα να την κάνω να αλλάξει γνώμη, αλλά μάταια. Ήξερα ότι αν δεν υπήρχε το παιδί, θα είχε δώσει τέλος στη ζωή της και αφού το να τη χάσω επειδή θα πήγαινε στον κόσμο των θνητών ήταν καλύτερο απ' το να τη χάσω για πάντα, συμφώνησα τελικά, αν και απρόθυμα με το σχέδιό της. Έτσι την αποχαιρέτησα στο αεροδρόμιο. Οι τελευταίες λέξεις που μου είπε η Τζόσλιν σ' εκείνη τη φρικτή αίδουσα αναμονής ήταν: «Ο Βάλενταϊν δεν έχει πεθάνει».

Όταν έφυγε, επέστρεψα στην αγέλη μου, αλλά δεν βρήκα γαλήνη. Ένιωθα πάντα έναν πόνο, ένα κενό μέσα μου και ξυπνούσα πάντα με το όνομά της στα χείλη. Δεν ήμουν ο αρχηγός που ήμουν παλιά' αυτό το ήξερα. Ήμουν δίκαιος και σωστός, αλλά απόμακρος' δεν μπορούσα να βρω φίλους ανάμεσα στο λαό μου. Τελικά ήμουν περισσότερο άνθρωπος –περισσότερο Κυνηγός– και δεν μπορούσα να μείνω με τους λυκανθρώπους. Κυνηγούσα, αλλά το κυνήγι δεν μου έφερνε ευχαρίστηση' και όταν ήρθε η ώρα να υπογραφούν τελικά οι Συνθήκες πήγα στην πόλη για να υπογράψω.

Στην Αίδουσα του Αρχαγγέλου το αίμα είχε καθαριστεί απ' τα μάρμαρα και οι Κυνηγοί, μαζί με τις τέσσερις φυλές των μισών ανθρώπων καθίσαμε για να υπογράψουμε τα χαρτιά που θα σφράγιζαν την ειρήνη ανάμεσά

μας. Ξαφνιάστηκα που είδα τους Λάιτγουντ, οι οποίοι ξαφνιάστηκαν με τη σειρά τους που ήμουν ακόμα ζωντανός. Ο ίδιος, μου είπαν, μαζί με τον Χοτζ και τον Μάικλ Γουέιλαντ ήταν τα μόνα μέλη του Κύκλου που γλίτωσαν το θάνατο εκείνο το βράδυ στην Αίθουσα. Ο Μάικλ, τσακισμένος απ' το χαμό της γυναίκας του, είχε αποσυρθεί στο οικογενειακό του κτήμα, μαζί με το μικρό του γιο. Το Κονκλάβιο είχε τιμωρήσει τους υπόλοιπους τρεις με εξορία. Θα έφευγαν για τη Νέα Υόρκη, να αναλάβουν το εκεί Ινστιτούτο. Οι Λάιτγουντ, που είχαν διασυνδέσεις με τα υψηλότερα στελέχη του Κονκλάβιου, τη γλίτωσαν με πολύ μικρότερη ποινή από τον Χοτζ. Σ' εκείνον είχαν ρίξει μια κατάρα: θα πήγαινε μαζί τους, αλλά αν τολμούσε να φύγει απ' το ιερό έδαφος του Ινστιτούτου, θα πέθαινε αμέσως. Θα αφιερωνόταν στις σπουδές του, είπαν και θα γινόταν έξοχος δάσκαλος για τα παιδιά τους.

Όταν υπογράψαμε τις Συνθήκες, σηκώθηκα απ' τη θέση μου και πήγα στο ποτάμι, εκεί όπου είχα βρει την Τζόσλιν τη νύχτα της Εξέγερσης. Κοιτάζοντας τα σκοτεινά νερά να κυλάνε, κατάλαβα ότι δεν θα έβρισκα ποτέ γαλήνη στην πατρίδα μου: ήθελα να είμαι μαζί της, πουθενά αλλού.

Άφησα την αγέλη μου, αφήνοντας κάποιον άλλο στη θέση μου· πιστεύω ότι με ανακούφιση με είδαν να φεύγω. Ταξίδεψα όπως οι μοναχικοί λύκοι: μόνος, μέσα στη νύχτα, μένοντας κοντά στους μικρούς και τους επαρχιακούς δρόμους. Πήγα πίσω στο Παρίσι αλλά δεν βρήκα τίποτα. Μετά στο Λονδίνο. Από εκεί πήρα ένα καράβι για τη Βοστόνη.

Έμεινα για λίγο καιρό στις πόλεις, μετά πήγα στα

Λευκά Όρη του παγωμένου Βορρά. Ταξίδεψα πολύ, αλλά όλο και περισσότερο έπιανα τον εαυτό μου να σκέφτεται τη Νέα Υόρκη, τους εξόριστους Κυνηγούς. Η Τζόσλιν, κατά κάποιον τρόπο ήταν κι εκείνη μια εξόριστη. Τελικά έφτασα στη Νέα Υόρκη με ένα σακίδιο, μη έχοντας ιδέα πού να ψάξω για τη μητέρα σου. Θα ήταν εύκολο να βρω μια αγέλη, αλλά αντιστάθηκα. Όπως είχα κάνει και σε άλλες πόλεις, έστειλα μηνύματα μέσω του Κόσμου του Σκότους, ψάχνοντας ένα ίχνος της Τζόσλιν, οτιδήποτε, αλλά δεν βρήκα τίποτα, ούτε λέξη, σαν να είχε εξαφανιστεί στον κόσμο των κοινών θνητών χωρίς να αφήσει τίποτα πίσω. Άρχισα να απελπίζομαι.

Στο τέλος τη βρήκα τυχαία. Περιπατούσα άσκοπα στους δρόμους του Σόχο. Καθώς στεκόμουν στο λιθόστρωτο της οδού Μπρουμ, ένας πίνακας σε μια γκαλερί τράβηξε την προσοχή μου.

Ήταν σπουδή για ένα τοπίο που το αναγνώρισα αμέσως: η θέα απ' τα παράθυρα του αρχοντικού της οικογένειάς της, τα πράσινα λιβάδια που απλώνονταν μέχρι τη γραμμή από δέντρα που έκρυβε πίσω της το δρόμο. Αναγνώρισα το στυλ της, τις πινελιές, κάθε λεπτομέρεια. Χτύπησα στην γκαλερί αλλά ήταν κλειστή και κλειδωμένη. Ξαναγύρισα στον πίνακα και είδα την υπογραφή της. Ήταν η πρώτη φορά που έβλεπα το καινούριο της όνομα: Τζόσλιν Φρέι.

Μέχρι να φτάσει το απόγευμα την είχα βρει, έμενε σε ένα διαμέρισμα στον πέμπτο όροφο σ' ένα καταφύγιο καλλιτεχνών, στο Ιστ Βίλατζ. Ανέβηκα τα βρόμικα σκαλιά τρέμοντας και χτύπησα την πόρτα της. Μου άνοιξε ένα κοριτσάκι με σκούρες κόκκινες μπούκλες και διαπεραστικά μάτια. Και τότε είδα πίσω της την Τζόσλιν, να

έρχεται προς το μέρος μου, με τα χέρια γεμάτα μπογιές και το πρόσωπο της ολόιδιο, όπως τότε που ήμασταν παιδιά...

Τα υπόλοιπα τα ξέρεις.

22

ΤΟ ΕΡΕΙΠΙΟ ΤΟΥ ΡΕΝΓΟΝΙΚ

Για ένα λεπτό αφότου ο Λουκ σταμάτησε να μιλάει, το δωμάτιο έμεινε σιωπηλό. Ο μόνος ήχος ήταν οι στάλες του νερού που έτρεχαν στον τοίχο.

«Πες κάτι, Κλέρι», είπε τελικά.

«Τι θέλεις να πω;»

Αναστέναξε. «Ότι καταλαβαίνεις;»

Η Κλέρι άκουγε την καρδιά της να βροντοχτυπάει στο στήθος της. Ένωθε λες και η ζωή της είχε χτιστεί πάνω σε ένα σεντόνι από πάγο, λεπτό σαν χαρτί και τώρα ο πάγος είχε αρχίσει να ραγίζει, απειλώντας να τη ρίξει στην παγωμένη σκοτεινιά. Μέσα στα σκοτεινά νερά, σκέφτηκε, εκεί που όλα τα μυστικά της μητέρας της στροβιλίζονται στα ρεύματα, σαν ξεχασμένα ερείπια μιας γκρεμισμένης ζωής.

Κοίταξε τον Λουκ. Της φάνηκε αδιόρατος, θολός, σαν να τον έβλεπε πίσω από ραγισμένο γυαλί. «Ο πατέρας μου», είπε. «Η φωτογραφία που είχε η μαμά μου πάνω στο τζάκι...»

«Αυτός δεν ήταν ο πατέρας σου», είπε ο Λουκ.

«Ούτε καν υπήρχε;» φώναξε η Κλέρι. «Υπήρξε ποτέ κάποιος Τζον Κλαρκ ή τον επινόησε η μητέρα μου;»

«Ο Τζον Κλαρκ υπήρχε, αλλά δεν ήταν ο πατέρας σου. Ήταν γιος κάτι γειτόνων σας, όταν μένατε στο Ιστ Βίλατζ. Πέθανε σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα, όπως σου είπε η μητέρα σου, αλλά δεν τον είχε γνωρίσει ποτέ. Είχε τη φωτογραφία του γιατί της είχαν ζητήσει ένα πορτρέτο του με τη στολή του. Τους έφτιαξε το πορτρέτο αλλά κράτησε τη φωτογραφία και έλεγε σε όλους ότι αυτός ήταν ο πατέρας σου. Νομίζω ότι το έκανε γιατί το θεώρησε καλύτερο. Άλλωστε, αν σου είχε πει ότι είχε φύγει ή ότι είχε εξαφανιστεί, κάποτε θα ήθελες να τον αναζητήσεις. Ένας νεκρός...»

«Δεν θα αποκαλύψει τα ψέματά σου», είπε πικρά η Κλέρι. «Δεν σκέφτηκε ποτέ ότι δεν ήταν σωστό, όλα αυτά τα χρόνια, να με αφήνει να πιστεύω ότι ο πατέρας μου ήταν νεκρός, ενώ ο αληθινός μου πατέρας...»

Ο Λουκ δεν είπε τίποτα, αφήνοντάς τη να ολοκληρώσει τη φράση της, να κάνει τον ανήκουστο συλλογισμό.

«Είναι ο Βάλενταϊν», είπε με φωνή που έτρεμε. «Αυτό δεξ να μου πεις, έτσι; Ότι ο Βάλενταϊν ήταν... είναι... ο πατέρας μου;»

Ο Λουκ έγνεψε καταφατικά και το μόνο που πρόδιδε την έντασή του ήταν οι σφιγμένες αρθρώσεις των δαχτύλων του.

«Θεέ μου». Η Κλέρι σηκώθηκε όρθια μη αντέχοντας να κάθεται άλλο ακίνητη. Πήγε προς τα κάγκελα του κελιού. «Δεν είναι δυνατόν. Απλώς δεν είναι δυνατόν».

«Κλέρι, σε παρακαλώ, μην ταράζεσαι...»

«Να μην ταράζομαι; Μόλις μου είπες ότι ο πατέρας μου είναι ένας απαίσιος άνθρωπος, ουσιαστικά ένας διεφθαρμένος δολοφόνος και θέλεις να μην ταράζομαι;»

«Δεν ήταν απ' την αρχή διεφθαρμένος», είπε ο Λουκ, σαν να ήθελε να απολογηθεί.

«Συγγνώμη κιόλας, αλλά διαφωνώ. Ήταν προφανές ότι ήταν διεφθαρμένος. Όλες αυτές οι διακηρύξεις για τη σημασία της καθαρότητας της ανθρώπινης φύσης και της σημασίας του αμόλυντου αίματος –ήταν σαν αυτούς τους ρατσιστές με τις κουκούλες. Και εσείς οι δύο τον πιστέψατε».

«Δεν είμαι εγώ αυτός που μίλησε πριν για “σιχαμερά” Πλάσματα του Σκότους», είπε σιγανά ο Λουκ. «Ή για το ότι δεν μπορεί να τους εμπιστευθεί κανείς».

«Αυτό δεν είναι το ίδιο!» είπε η Κλέρι νιώθοντας έτοιμη να βάλει τα κλάματα. «Είχα έναν αδερφό», είπε με φωνή που έτρεμε. «Και παππούδες. Είναι νεκροί;»

Ο Λουκ κούνησε το κεφάλι, κοιτάζοντας τα χέρια του, που τα είχε απλώσει στα γόνατά του. «Ναι».

«Τζόναθαν», είπε η Κλέρι σιγανά. «Θα ήταν λίγο μεγαλύτερός μου. Ένα χρόνο;»

Ο Λουκ δεν είπε τίποτα.

«Πάντα ήθελα να έχω έναν αδερφό», είπε.

«Μην το κάνεις αυτό», της είπε θλιμμένος. «Μη βασανίζεις τον εαυτό σου. Καταλαβαίνεις τώρα γιατί η μητέρα σου δεν σου τα είπε ποτέ όλα αυτά; Τι νόημα θα είχε να ξέρεις τι είχες χάσει πριν καν γεννηθείς;»

«Εκείνο το κουτί», είπε η Κλέρι που το μυαλό της δούλευε πυρετωδώς. «Με τα αρχικά T.K. Τζόναθαν Κριστοφερ. Εκείνο που έκλαιγε από πάνω του, εκείνη η μπούκλα –ήταν απ' τα μαλλιά του αδερφού μου, όχι

του πατέρα μου».

«Ναι».

«Και όταν είπες “Η Κλέρι δεν είναι Τζόναθαν”, εννοούσες τον αδερφό μου. Η μαμά μου ήταν τόσο υπερπροστατευτική γιατί είχε ήδη χάσει ένα παιδί».

Πριν προλάβει να απαντήσει ο Λουκ, άνοιξε με κρότο η πόρτα του κελιού και μπήκε η Γκρέτελ. Το “φαρμακείο” που η Κλέρι το είχε φανταστεί σαν ένα μικρό πλαστικό κουτί με τον κόκκινο σταυρό κολλημένο πάνω ήταν ένας μεγάλος ξύλινος δίσκος, γεμάτος διπλωμένες γάζες, μπολ με απροσδιόριστα υγρά που άχνιζαν και βότανα που ανέδιδαν μια όξινη μυρωδιά. Η Γκρέτελ ακούμπησε το δίσκο δίπλα στο στρώμα και έκανε νόημα στην Κλέρι να καθίσει. Η Κλέρι κάθισε απρόθυμα.

«Έτσι μπράβο», είπε η γυναίκα, βουτώντας μια γάζα σε ένα απ’ τα μπολ και σκουπίζοντας απαλά το ξεραμένο αίμα απ’ το πρόσωπο της Κλέρι. «Τι έπαδες;» ρώτησε κατηγορηματικά σαν να περίμενε να ακούσει ότι η Κλέρι έτριψε το πρόσωπό της με τον τρίφτη του τυριού.

«Αυτό ακριβώς αναρωτιόμουν κι εγώ», είπε ο Λουκ κοιτάζοντάς τη με σταυρωμένα τα χέρια.

«Μου επιτέθηκε ο Χούγκο», είπε η Κλέρι προσπαθώντας να μη μορφάσει καθώς το στυπτικό υγρό έτσουζε στις πληγές της.

«Χούγκο;» ο Λουκ την κοίταξε ανέκφραστος.

«Το πουλί του Χοτζ. Νομίζω ότι ήταν δικό του, δηλαδή, μπορεί να ήταν και του Βάλενταϊν».

«Ο Χούγκιν», είπε σιγανά ο Λουκ. «Ο Χούγκιν και ο Μούνιν ήταν τα πουλιά του Βάλενταϊν. Σημαίνουν “Σκέψη” και “Μνήμη”».

«Κανονικά θα έπρεπε να σημαίνουν “Επίθεση” και

“Φόνος”», είπε η Κλέρι. «Παραλίγο να μου βγάλει τα μάτια».

«Αυτό είναι εκπαιδευμένα να κάνουν». Ο Λουκ χτυπούσε τα δάχτυλα του χεριού του στο μπράτσο του. «Ο Χοτζ πρέπει να το πήρε μαζί του μετά την Εξέγερση. Αλλά και πάλι ήταν πλάσματα του Βάλενταιν».

«Όπως και ο Χοτζ», είπε η Κλέρι μορφάζοντας καθώς η Γκρέτελ καθάριζε τη μακριά χαρακιά στον ώμο της, που ήταν σκεπασμένη με λάσπη και ξεραμένο αίμα. Μετά η Γκρέτελ άρχισε να τη δένει προσεκτικά.

«Κλέρι...»

«Δεν θέλω να μιλήσω άλλο για το παρελθόν», είπε κοφτά. «Θέλω να μου πεις τι θα κάνουμε τώρα. Ο Βάλενταιν έχει τη μαμά μου, τον Τζέις και το Κύπελλο. Κι εμείς δεν έχουμε τίποτα».

«Δεν θα το 'λεγα αυτό», είπε ο Λουκ. «Έχουμε μια ολόκληρη αγέλη λύκων. Το πρόβλημα είναι ότι δεν ξέρουμε πού είναι ο Βάλενταιν».

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της. Μερικές τούφες απ' τα μαλλιά της έπεσαν στο πρόσωπό της και τις έσπρωξε πίσω, ανυπόμονα. Πόσο βρόμικη ήταν! Ένα πράγμα ήθελε περισσότερο από οτιδήποτε άλλο –εντάξει, σχεδόν από οτιδήποτε– ήταν ένα μπάνιο. «Δεν έχει κάποιο κρησφύγετο ο Βάλενταιν; Κάποιο κρυφό λημέρι;»

«Αν έχει το έχει κρατήσει πραγματικά κρυφό», είπε ο Λουκ.

Η Γκρέτελ άφησε την Κλέρι που κούνησε ζοηρά το χέρι της. Η πρασινωπή αλοιφή που της είχε βάλει η Γκρέτελ στην πληγή είχε μειώσει τον πόνο, αλλά και πάλι ένιωθε το μπράτσο της μουδιασμένο και άκαμπτο. «Περίμενε λίγο», είπε η Κλέρι.

«Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί τη λένε αυτή την έκφραση», είπε ο Λουκ. «Δεν είχα σκοπό να πάω πουθενά».

«Ο Βάλενταϊν θα μπορούσε να είναι εδώ στη Νέα Υόρκη;»

«Πιθανότατα».

«Όταν τον είδα στο Ινστιτούτο, μπήκε από μια Πύλη. Ο Μάγκνους είχε πει ότι υπάρχουν μόνο δυο Πύλες στη Νέα Υόρκη, η μία στις Δωροθέας και η άλλη στο Ρένγουικ. Αυτή στις Δωροθέας καταστράφηκε και δεν μπορώ να φανταστώ άλλωστε ότι θα κρυβόταν εκεί, άρα...»

«Ρένγουικ;» είπε ο Λουκ με απορία. «Δεν μοιάζει με όνομα Κυνηγού».

«Μπορεί να μην είναι άνθρωπος», είπε η Κλέρι. «Μπορεί να είναι μέρος. Ρένγουικ. Ένα εστιατόριο ή... ξενοδοχείο, κάτι».

Τα μάτια του Λουκ άνοιξαν ξαφνικά διάπλατα. Γύρισε στην Γκρέτελ, που πήγαινε προς το μέρος του με τις ιατρικές προμήθειες. «Φέρε μου έναν τηλεφωνικό κατάλογο», είπε.

Η Γκρέτελ σταμάτησε απότομα, κρατώντας το δίσκο προς το μέρος του αυστηρά. «Μα κύριε, οι πληγές σας...»

«Ξέχνα τις πληγές μου και βρες μου έναν τηλεφωνικό κατάλογο», είπε κοφτά. «Σε αστυνομικό τμήμα είμαστε. Σίγουρα θα έχει ένα σωρό παλιούς καταλόγους».

Η Γκρέτελ άφησε το δίσκο στο πάτωμα με μια έκφραση αγανάκτησης και βγήκε εκνευρισμένη απ' το δωμάτιο. Ο Λουκ κοίταξε την Κλέρι πίσω απ' τα γυαλιά του, που είχαν γλιστρήσει στη μύτη του και στέκονταν στραβά. «Καλή σκέψη».

Δεν απάντησε. Στο στομάχι της ένιωθε ένα σφιχτό

κόμπο. Ένιωθε ότι προσπαθούσε να αναπνεύσει αλλά την εμπόδιζε ο όγκος του. Μια σκέψη άρχισε να διαμορφώνεται στο πίσω μέρος του μυαλού της, θέλοντας να γίνει εμφανής, να αποσπάσει όλη της την προσοχή. Την έδωξε όμως με όλη της τη δύναμη. Δεν μπορούσε να δώσει ούτε ίχνος από την ενέργεια και την προσοχή της σε οτιδήποτε άλλο εκτός απ' το επιτακτικό πρόβλημα που είχαν μπροστά τους.

Η Γκρέτελ επέστρεψε με έναν κατάλογο που φαινόταν μουσκεμένος και τον πέταξε στον Λουκ. Ο Λουκ άρχισε να ψάχνει, ενώ η γυναίκα φρόντιζε την πληγή του με γάζες και πηχτά βαζάκια με αλοιφές. «Υπάρχουν επτά Ρένγουικ στον κατάλογο», είπε. «Δεν υπάρχουν εστιατόρια, ξενοδοχεία ή κάτι άλλο». Σήκωσε τα γυαλιά του. Ξαναγλίστρησαν αμέσως. «Δεν είναι Κυνηγοί» είπε «και μου φαίνεται απίθανο να έχει στήσει ο Βάλενταϊν το αρχηγείο του στο σπίτι κάποιου κοινού θνητού ή Πλάσματος του Σκότους. Αν και...»

«Έχεις τηλέφωνο;» τον διέκοψε η Κλέρι.

«Όχι πάνω μου». Ο Λουκ που κρατούσε ακόμα τον κατάλογο, κοίταξε πίσω απ' τις σελίδες του την Γκρέτελ. «Πας να φέρεις το τηλέφωνο;» της είπε.

Ρουθουνίζοντας αποδοκιμαστικά, η Γκρέτελ πέταξε στο πάτωμα του κουβάρι από ματωμένες γάζες που κρατούσε και έφυγε απ' το δωμάτιο αγανακτισμένη. Ο Λουκ άφησε τον κατάλογο, έπιασε μια γάζα και άρχισε να την τυλίγει γύρω απ' τη διαγώνια πληγή που είχε στα πλευρά του. «Συγγνώμη», είπε στην Κλέρι που τον κοιτούσε επίμονα. «Ξέρω ότι δεν είναι και το καλύτερο θέαμα».

«Αν πιάσουμε τον Βάλενταϊν», είπε απότομα, «μπορούμε να τον σκοτώσουμε;»

Ο Λουκ παραλίγο να ρίξει τους επιδέσμους. «Ορίστε;»

Η Κλέρι έπαιζε με ένα ξέφτι που έβγαινε απ' την τσέπη του τζιν της. «Αυτός σκότωσε τον αδερφό μου. Σκότωσε τους παππούδες μου. Έτσι δεν είναι;»

Ο Λουκ άφησε τους επιδέσμους στο τραπέζι και κατέβασε την μπλούζα του. «Και τι νομίζεις ότι θα γίνει αν τον σκοτώσουμε; Θα σβηστούν όλα αυτά;»

Πριν προλάβει να απαντήσει η Κλέρι, στο δωμάτιο επέστρεψε η Γκρέτελ. Είχε μια έκφραση μάρτυρα και έδωσε στον Λουκ ένα παλιομοδίτικο, τεράστιο κινητό. Η Κλέρι αναρωτήθηκε ποιος πλήρωνε τους λογαριασμούς.

Άπλωσε το χέρι της. «Δώσ' το μου να πάρω ένα τηλέφωνο».

Ο Λουκ έμοιαζε να διστάζει. «Κλέρι...»

«Θα μάθω για τον Ρένγουικ. Ένα δευτερόλεπτο θα κάνω».

Της έδωσε απρόθυμα το κινητό. Πήρε τα νούμερα και γύρισε απ' την άλλη μεριά για να έχει την ψευδαισθηση ότι δεν την ακούνε.

Ο Σάιμον το σήκωσε με το τρίτο χτύπημα. «Ναι;»
«Εγώ είμαι».

Η φωνή του ανέβηκε μια οκτάβα. «Είσαι καλά;»

«Ναι. Γιατί, έμαδες τίποτα απ' την Ίζαμπελ;»

«Όχι. Γιατί να μάθω απ' την Ίζαμπελ; Έγινε κάτι κακό; Έπαθε κάτι ο Άλεκ;»

«Όχι», είπε η Κλέρι που δεν ήθελε να πει ψέματα ότι ο Άλεκ ήταν μια χαρά. «Άκου, θέλω μια χάρη. Μπορείς να ψάξεις κάτι στο Google για μένα;»

Ο Σάιμον έβγαλε έναν ειρωνικό ήχο. «Με δουλεύεις; Δεν έχουν υπολογιστές εκεί πέρα; Καλά, καλά, ξέχνα το,

δεν χρειάζεται να απαντήσεις». Άκουσε τον ήχο μιας πόρτας που άνοιγε και ένα νιαούρισμα καθώς η γάτα της μαμάς του εκδιώχθηκε απ' την αγαπημένη της θέση στο πληκτρολόγιο του Σάιμον. Μπορούσε να τον φανταστεί πολύ καλά, να κάθεται και να κινεί βιαστικά τα δάχτυλά του πάνω στα πλήκτρα. «Τι θέλεις να κοιτάξω;»

Του είπε. Όσο μιλούσε ένιωθε πάνω της το ανήσυχο βλέμμα του Λουκ. Έτσι την κοιτούσε και όταν ήταν έντεκα χρονών και είχε γρίπη ή ψηλό πυρετό. Της έφερνε παγάκια για να δροσίζεται και της διάβαζε τα αγαπημένα της βιβλία, κάνοντας κάθε ήρωα με διαφορετική φωνή.

«Έχεις δίκιο», είπε ο Σάιμον, ξυπνώντας την απ' την ονειροφαντασία. «Είναι ένα μέρος. Ή τουλάχιστον ήταν κάποτε. Τώρα είναι εγκαταλελειμμένο».

Το τηλέφωνο γλιστρούσε στο ιδρωμένο της χέρι και το έπιασε πιο σφιχτά. «Για πες».

«Το πιο διάσημο ανάμεσα σε φρενοκομεία, φυλακές και νοσοκομεία που χτίστηκαν στο Ρούσβελτ Αιλαντ γύρω στα 1800», της διάβασε ο Σάιμον. «Το Νοσοκομείο Ευλογιάς του Ρένγουικ σχεδιάστηκε απ' τον αρχιτέκτονα Τζέικομπ Ρένγουικ και χρησιμοποιήθηκε ως καραντίνα για τα κατώτερα στρώματα των θυμάτων της ανεξέλεγκτης επιδημίας ευλογιάς του Μανχάταν. Κατά τη διάρκεια του επόμενου αιώνα, το νοσοκομείο εγκαταλείφθηκε. Η πρόσβαση στο χώρο είναι απαγορευμένη για το κοινό».

«Εντάξει, αρκετά», είπε η Κλέρι με την καρδιά να βροντοχτυπάει. «Αυτό πρέπει να είναι. Στο Ρούσβελτ Αιλαντ; Μένει κόσμος εκεί;»

«Δεν μένουν όλοι στο Σλόουπ, πριγκίπισσα», είπε ο Σάιμον με κάμποσο σαρκασμό. «Λοιπόν, θες να σε πετάξω πάλι μέχρι εκεί ή κάτι άλλο;»

«Όχι! Είμαι εντάξει. Δεν χρειάζομαι τίποτα. Μόνο γι' αυτή την πληροφορία σε πήρα».

«Α». Ακούστηκε λίγο πληγωμένος, αλλά η Κλέρι είπε στον εαυτό της ότι δεν πείραζε. Ήταν ασφαλής στο σπίτι του και αυτό είχε μεγαλύτερη σημασία.

Έκλεισε και γύρισε στον Λουκ. «Υπάρχει ένα εγκαταλελειμμένο νοσοκομείο στο νότιο μέρος του Ρούσβελτ Άιλαντ που λέγεται Ρένγουικ. Νομίζω ότι ο Βάλενταϊν θα είναι εκεί».

Ο Λουκ έσπρωξε πάλι πίσω τα γυαλιά του. «Μπλάκγουελ Άιλαντ. Πώς δεν το σκέφτηκα».

«Ορίστε; Δεν είπα Μπλάκγουελ...»

Τη διέκοψε με μια χειρονομία. «Έτσι λεγόταν παλιά το Ρούσβελτ Άιλαντ. Μπλάκγουελ. Ήταν στην ιδιοκτησία μιας παλιάς οικογένειας Κυνηγών. Έπρεπε να το έχω καταλάβει». Γύρισε στην Γκρέτελ. «Φώναξε τον Άλαρικ. Θα πρέπει να μαζευτούμε όλοι εδώ όσο πιο γρήγορα γίνεται». Τα χείλη του σχημάτισαν ένα μισό χαμόγελο που θύμιζε στην Κλέρι το ψυχρό χαμόγελο που είχε ο Τζέις όταν πολεμούσε. «Πες τους να ετοιμαστούν για μάχη».

Ανέβηκαν στο επίπεδο του δρόμου μέσω ενός λαβυρίνθου από κελιά και διαδρόμους που οδήγησαν τελικά σε κάτι που ήταν κάποτε αίθουσα υποδοχής ενός αστυνομικού τμήματος. Το κτίριο ήταν εγκαταλελειμμένο τώρα και το λοξό φως του απογεύματος έριχνε παράξενες σκιές στα άδεια γραφεία, τα κλειδωμένα συρτάρια, που ήταν γεμάτα με μαύρες τρύπες από τερμίτες, τα ραγισμένα

πλακάκια που συλλάβιζαν το μόντο της Δημοτικής Αστυνομίας της Νέας Υόρκης: *Fidelis ad Mortem*.

«Πιστοί ως το θάνατο», είπε ο Λουκ παρακολουθώντας το βλέμμα της.

«Μαντεύω», είπε η Κλέρι, «ότι από μέσα είναι ένας εγκαταλελειμμένος αστυνομικός σταθμός. Απ' έξω, οι κοινοί θνητοί βλέπουν μόνο ένα ερειπωμένο κτίριο ή ένα άδειο οικόπεδο ή...»

«Βασικά, απ' έξω είναι κινέζικο εστιατόριο», είπε ο Λουκ. «Μόνο για ντελίβερι, δεν έχει τραπεζάκια».

«Κινέζικο εστιατόριο;» είπε έκπληκτη η Κλέρι.

«Ε, στην Τσάιναταουν είμαστε. Εδώ ήταν το κτίριο της Δεύτερης Αστυνομικής Διοίκησης κάποτε».

«Ο κόσμος θα αναρωτιέται που δεν έχετε τηλέφωνο για παραγγελίες».

Ο Λουκ γέλασε. «Έχουμε. Απλώς δεν το σηκώνουμε και πολύ. Μερικές φορές, αν βαριούνται, οι μικροί κάνουν κανένα ντελίβερι».

«Πλάκα μου κάνεις».

«Όχι, έχει και καλά φιλοδωρήματα».

Έσπρωξε την εξώπορτα, αφήνοντας να μπει το φως του ήλιου.

Χωρίς να είναι σίγουρη αν της κάνει πλάκα, η Κλέρι τον ακολούθησε στην οδό Μπάξτερ, όπου είχε παρκάρει το φορτηγάκι του. Το εσωτερικό του αυτοκινήτου του ήταν πολύ οικείο. Η αχνή μυρωδιά από ροκανίδι και παλιό χαρτί και σαπούνι, τα ξεβαμμένα χρυσά ζάρια που του είχε χαρίσει όταν ήταν δέκα χρονών γιατί της φάνηκε ότι έμοιαζαν με εκείνα που κρέμονταν απ' τον καθρέφτη του Μιλένιουμ Φάλκον, στον Πόλεμο των Αστρων. Τα πεταμένα χαρτάκια από τσίγκλες και τα άδεια

κυπελλάκια από καφέ, που κυλούσαν στο πάτωμα. Η Κλέρι ανέβηκε στη θέση του συνοδηγού και ακούμπησε πίσω το κεφάλι της αναστενάζοντας. Ήταν πιο κουρασμένη απ' ό,τι θα παραδεχόταν.

Ο Λουκ έκλεισε πίσω του την πόρτα. «Περίμενε εδώ».

Τον είδε να πηγαίνει προς την Γκρέτελ και τον Άλαρικ, που στέκονταν στα σκαλιά του παλιού αστυνομικού σταθμού, περιμένοντας υπομονετικά. Η Κλέρι προσπάθησε να δει πίσω απ' τη λάμψη. Στην αρχή το κτίριο ήταν ένα παλιό αστυνομικό τμήμα, έπειτα ένα ξεχαρβαλωμένο μαγαζάκι με την επιγραφή Πράσινος Λύκος, Κινέζικη Κουζίνα.

Ο Λουκ έκανε χειρονομίες προς τους υπαρχηγούς του, δείχνοντας το δρόμο. Το αυτοκίνητό του βρισκόταν μπροστά από μια σειρά βαν, μηχανών, τζιπ και ακόμα και ένα παμπάλαιο σχολικό λεωφορείο. Ένα κονβόι λυκανθρώπων. Η Κλέρι αναρωτήθηκε πώς κατάφεραν να δανειστούν, να κλέψουν ή να καταλάβουν τόσα οχήματα τόσο σύντομα. Απ' την άλλη, δεν θα ήταν ανάγκη να μπουν όλοι μαζί στο τελεφερίκ¹².

Ο Λουκ πήρε μια λευκή χάρτινη σακούλα απ' την Γκρέτελ και έτρεξε πίσω στο βανάκι του με ένα νεύμα του κεφαλιού του. Στριμώχνοντας τα μακριά του πόδια στο κάθισμα, έδωσε τη σακούλα στην Κλέρι. «Εσύ θα αναλάβεις αυτά».

Η Κλέρι την κοίταξε εξεταστικά. «Τι είναι; Όπλα;»

Οι ώμοι του Λουκ τραντάχτηκαν απ' τα γέλια. «Ψωμάκια», είπε. «Και καφές».

Η Κλέρι άνοιξε τη σακούλα καθώς ξεκίνησαν, και το στομάχι της γουργούρισε πολύ δυνατά. Έφαγε ένα ψω-

¹²Εναέριο τραμ που συνδέει το νησί Ρούσβελτ με το Μανχάταν (Σ.τ.Μ.).

μάκι, απολαμβάνοντας την πλούσια γεύση του χοιρινού και την αφράτη λευκή ζύμη. Ήπιε μια γουλιά πολύ γλυκού καφέ και έδωσε και στον Λουκ ένα ψωμάκι. «Θες;»

«Αμέ». Ήταν σχεδόν όπως παλιά, σκέφτηκε η Κλέρι καθώς έστριψαν στην οδό Κάναλ, τότε που έπαιρναν σακούλες με καυτούς λουκουμάδες απ' το φούρνο Γκόλντεν Κάριτζ και τους έτρωγαν μισούς μισούς στο δρόμο για το σπίτι, περνώντας πάνω απ' τη γέφυρα του Μανχάταν.

«Πες μου λοιπόν γι' αυτό τον Τζέις», είπε ο Λουκ.

Η Κλέρι παραλίγο να πνιγεί. Έπιασε τον καφέ, για να χρύψει το βήχα της με το καυτό ρόφημα. «Τι να σου πω;»

«Έχεις ιδέα τι μπορεί να τον θέλει ο Βάλενταϊν;»

«Όχι».

Ο Λουκ έκανε ένα μορφασμό κάτω απ' το φως του δειλινού. «Νόμιζα ότι ο Τζέις ήταν ένας απ' τους Λάιτγουντ».

«Όχι», είπε η Κλέρι τρώγοντας το τρίτο ψωμάκι. «Το επίθετό του είναι Γουέιλαντ. Ο πατέρας του ήταν...»

«Ο Μάικλ Γουέιλαντ;»

Κούνησε το κεφάλι της. «Και όταν ο Τζέις ήταν δέκα χρονών, ο Βάλενταϊν σκότωσε τον πατέρα του».

«Πολύ χαρακτηριστικό για τον Βάλενταϊν», είπε ο Λουκ. Το ύφος του ήταν ουδέτερο αλλά στη φωνή του είχε κάτι που έκανε την Κλέρι να τον κοιτάξει πλαγίως. Δεν την πίστευε;

«Ο Τζέις τον είδε να πεθαίνει», είπε η Κλέρι για να προσθέσει αξιοπιστία.

«Φρικτό», είπε ο Λουκ. «Το καημένο το παιδί, θα είναι

χάλια».

Περνούσαν πάνω απ' τη γέφυρα της πεντηκοστής πέμπτης οδού. Η Κλέρι κοίταξε κάτω και είδε το ποτάμι βαμμένο κόκκινο και χρυσό απ' τον ήλιο που έδυε. Διέκρινε την άκρη του Ρούσβελτ Άιλαντ, μια μουτζούρα στον ορίζοντα. «Δεν είναι και τόσο», είπε η Κλέρι. «Οι Λάιτγουντ τον προσέχουν πολύ».

«Φαντάζομαι. Ήταν πάντα δεμένοι με τον Μάικλ. Θα ήθελαν να φροντίσουν το παιδί του», παρατήρησε ο Λουκ αλλάζοντας λωρίδα. Η Κλέρι είδε απ' τον καθρέφτη τα υπόλοιπα οχήματα να κάνουν το ίδιο.

«Τι συμβαίνει όταν βγαίνει το φεγγάρι;» τον ρώτησε. «Γίνεστε όλοι ξαφνικά λύκοι;»

Το στόμα του Λουκ τρεμούλιασε. «Όχι ακριβώς. Μόνο οι νεαρότεροι, αυτοί που έχουν μόλις Αλλάξει, δεν μπορούν να ελέγξουν τη μεταμόρφωσή τους. Οι περισσότεροι από εμάς έχουμε μάθει, με τα χρόνια. Μόνο όταν το φεγγάρι είναι πολύ δυνατό μπορεί να με αναγκάσει να μεταμορφωθώ».

«Άρα όταν το φεγγάρι δεν είναι ολόκληρο είσαι μόνο λίγο λύκος;»

«Μπορείς να το πεις κι έτσι».

«Αν θες μπορείς να βγάλεις και το κεφάλι σου απ' το παράθυρο, δεν θα σε παρεξηγήσω».

Ο Λουκ γέλασε. «Λυκάνθρωπος είμαι, όχι σκυλάκι του σαλονιού».

«Πόσο καιρό είσαι αρχηγός αυτής της αγέλης;» τον ρώτησε ξαφνικά.

Ο Λουκ δίστασε. «Περίπου μια βδομάδα».

Η Κλέρι γύρισε απότομα και τον κοίταξε. «Μια βδομάδα;»

Αναστρέναξε. «Ήξερα ότι ο Βάλενταϊν είχε πάρει τη μητέρα σου», είπε χωρίς να λυγίσει η φωνή του. «Ήξερα ότι είχα ελάχιστες ελπίδες απέναντί του αν ήμουν μόνος μου και ότι δεν μπορούσα να περιμένω βοήθεια απ' το Κονκλάβιο. Μου πήρε μια μέρα να βρω την κοντινότερη αγέλη λυκανθρώπων».

«Και σκότωσες τον αρχηγό για να πάρεις τη θέση του;»

«Ήταν ο γρηγορότερος τρόπος που μπορούσα να σκεφτώ για να βρω έναν ικανό αριθμό συμμάχων σε τόσο λίγο χρόνο», είπε ο Λουκ, χωρίς κανένα ίχνος τύψεων, αλλά ούτε και υπερηφάνειας. Θυμήθηκε όταν είχαν κρυφτεί στο σπίτι του, πως είχε προσέξει τις βαδιές γρατζουνιές στα χέρια και το πρόσωπό του και τον τρόπο που μόρφαζε όταν κουνούσε το χέρι του. «Το είχα ξανακάνει. Ήμουν σχεδόν σίγουρος ότι θα μπορούσα να το ξανακάνω. Η μητέρα σου είχε εξαφανιστεί. Εσένα σε είχα κάνει να με μισείς. Δεν είχα τίποτα να χάσω».

Η Κλέρι έβαλε τα πράσινα αθλητικά της πάνω στο ταμπλό. Πέρα απ' το ραγισμένο τζάμι, πάνω απ' τις μύτες των παπουτσιών της, είδε το φεγγάρι να ανατέλλει πάνω απ' τη γέφυρα. «Ναι, αλλά...» του είπε. «Τώρα έχεις».

Το νοσοκομείο στο Ρούσβελτ Άιλαντ ήταν φωταγωγημένο και το στοιχειωμένο του περιγράμμα διακρινόταν πίσω απ' το σκοτάδι του ποταμού και τα λαμπρά φώτα του Μανχάταν. Ο Λουκ και η Κλέρι έμειναν σιωπηλοί καθώς το αμάξι πέρασε στο μικροσκοπικό νησί και ο δρόμος έδωσε τη θέση του πρώτα στο χαλίκι και μετά στο χόμα. Ο δρόμος εκτεινόταν κατά μήκος ενός ψηλού

φράχτη από σύρμα, που στην κορυφή του είχε τυλιγμένο συρματοπλεγμα σαν γιορτινές θηλιές κορδέλας.

Όταν ο δρόμος έγινε υπερβολικά χάλια για το αμάξι, ο Λουκ σταμάτησε σε μια άκρη και έσβησε τα φώτα. Κοίταξε την Κλέρι. «Υπάρχει περίπτωση να με ακούσεις αν σου πω να περιμένεις εσύ εδώ;»

Κούνησε το κεφάλι της. «Γιατί εδώ είναι πιο ασφαλές νομίζεις; Ποιος ξέρει τι έχει βάλει ο Βάλενταϊν να φυλάει την περίμετρο».

Ο Λουκ γέλασε απαλά. «Περίμετρο. Δεν σ' έχω συνηθίσει να μιλάς έτσι». Πήδηξε απ' το αμάξι και πήγε στην πόρτα της για να τη βοηθήσει να κατέβει. Θα μπορούσε να έχει πηδήξει και μόνη της απ' το φορτηγάκι, αλλά ήταν όμορφο που πήγε να τη βοηθήσει, όπως όταν ήταν μικρούλα και δεν μπορούσε να κατέβει μόνη της.

Τα πόδια της χτύπησαν το ξερό χώμα, σηκώνοντας ένα σύννεφο σκόνης. Τα αυτοκίνητα που τους ακολουθούσαν σταματούσαν ένα ένα πίσω τους, κάνοντας κάτι σαν κύκλο γύρω απ' το φορτηγάκι του Λουκ. Οι προβολείς τους σάρωναν την έκταση μπροστά τους, κάνοντας το φράχτη να φαίνεται ασημόλευκος. Πίσω απ' το φράχτη, το νοσοκομείο ήταν ένα ερείπιο λουσμένο σε σκληρό φως που τόνιζε τη ρημαγμένη του κατάσταση: οι τοίχοι, χωρίς την οροφή, εξείχαν απ' το έδαφος σαν σπασμένα δόντια και τα πέτρινα στηθαία με τις επάλξεις ήταν σκεπασμένα με ένα παχύ χαλί από κισσό. «Είναι χάλια», είπε σιγανά, με μια σπίθα ανησυχίας στη φωνή. «Δεν καταλαβαίνω πώς μπορεί να κρύβεται εδώ ο Βάλενταϊν».

Ο Λουκ κοίταξε προς το ξενοδοχείο. «Είναι απλώς μια δυνατή λάμψη», είπε. «Προσπάθησε να κοιτάξεις πίσω

απ' τα φώτα». Ο Άλαρικ πήγαινε προς το μέρος του, κατά μήκος του δρόμου και το ελαφρύ αεράκι σήκωνε απαλά το μπουφάν του, αποκαλύπτοντας από κάτω το σημαδεμένο του στήθος. Οι λυκάνθρωποι που περπατούσαν πλάι του έμοιαζαν με απόλυτα συνηθισμένους ανθρώπους, σκέφτηκε η Κλέρι. Αν τους έβλεπε κάπου μαζί θα σκεφτόταν ότι ανήκαν σε μια ομάδα –είχαν μια ομοιότητα που δεν ήταν φυσική, μια ένταση στις εκφράσεις. Μπορεί να σκεφτόταν ότι ήταν αγρότες, αφού έμοιαζαν πιο ηλιοκαμένοι, γυμνασμένοι και αδύνατοι απ' τους συνηθισμένους αστούς ή ίσως και να τους περνούσε για μηχανόβιους. Δεν έμοιαζαν όμως καθόλου με τέρατα.

Έκαναν μια μικρή σύσκεψη δίπλα στο φορηγάκι του Λουκ, σαν ομάδα ποδοσφαίρου που ετοιμάζεται για τον αγώνα. Η Κλέρι, νιώθοντας λίγο παρείσακτη γύρισε να κοιτάξει πάλι το νοσοκομείο. Αυτή τη φορά προσπάησε να κοιτάξει πίσω από τα φώτα ή μέσα τους, όπως θα κοίταζε κάτω από ένα ελαφρύ στρώμα μπογιάς για να καταλάβει την εικόνα που υπήρχε από κάτω. Τα φώτα έμοιαζαν να χαμηλώνουν και είδε μπροστά της μια έκταση με βελανιδιές και πιο πίσω ένα κτίριο νέο-γοτθικής αρχιτεκτονικής που έμοιαζε να αναδύεται μεγαλοπρεπές πίσω από τα δέντρα σαν την καρίνα ενός γιγάντιου πλοίου. Τα παράθυρα των κάτω ορόφων ήταν σκοτεινά και αμπαρωμένα, αλλά απ' τις αψίδες των παραθύρων του τρίτου ορόφου ξεχυνόταν φως, σαν μια γραμμή από φλόγες που έκαιγε σε κάποια μακρινή βουνοκορφή. Μια βαριά πέτρινη βεράντα έκρυβε την μπροστινή πόρτα.

«Βλέπεις;» Ήταν ο Λουκ, που είχε πλησιάσει πίσω της

με το κομψό βάδισμα ενός... λύκου.

Η Κλέρι κοιτούσε ακόμα το κτίριο. «Πιο πολύ με κάστρο μοιάζει παρά με νοσοκομείο».

Πιάνοντάς την απ' τους ώμους, ο Λουκ τη γύρισε προς το μέρος του. «Κλέρι, άκουσέ με». Την κρατούσε πολύ σφιχτά. «Θέλω να μείνεις δίπλα μου. Θα κινείσαι όταν κινούμαι κι εγώ. Πιάσου απ' το μανίκι μου αν είναι απαραίτητο. Οι άλλοι θα μείνουν γύρω μας, προστατεύοντάς μας, αλλά αν βγεις έξω απ' τον κύκλο δεν θα μπορούν να σε φυλάξουν. Θα μας οδηγήσουν προς την πόρτα». Άφησε τους ώμους της και όταν κατέβασε τα χέρια του, η Κλέρι διέκρινε κάτι μεταλλικό να αστράφτει μέσα απ' το μπουφάν του. Δεν είχε συνηθίσει τον Λουκ να κουβαλάει όπλα, αλλά μετά θυμήθηκε τι είχε δει ο Σάιμον στο παλιό σακίδιο του Λουκ και σκέφτηκε ότι ήταν λογικό. «Μου υπόσχεσαι να κάνεις ό,τι σου λέω;»

«Ναι».

Ο φράχτης ήταν αληθινός και όχι λάμψη. Ο Άλαρικ, που ήταν ακόμα μπροστά, τον τράνταξε δοκιμαστικά και μετά σήκωσε βαριεστημένα σχεδόν το χέρι του. Απ' τα δάχτυλά του ξεπρόβαλαν μακριά γαμψά νύχια και τα πέρασε πάνω απ' το σύρμα, σχίζοντάς το κατακόρυφα. Ο φράχτης έπεσε σαν λέγκο και έγινε ένας σωρός στο χώμα.

«Πάμε», είπε και έκανε νόημα στους άλλους να ορμήσουν. Ξεχύθηκαν μπροστά σαν ένα σώμα, σαν ένα συντονισμένο κύμα. Πιάνοντας το μπράτσο της Κλέρι, ο Λουκ την έσπρωξε μπροστά του, σκύβοντας για να ακολουθήσει τους υπόλοιπους. Σήκωσαν ξανά τα κεφάλια όταν πέρασαν το φράχτη, για να ατενίσουν το

παλιό νοσοκομείο, όπου συγκεντρωμένες σκοτεινές μορφές, που συνωστίζονταν στη βεράντα, είχαν αρχίσει να κατεβαίνουν τα σκαλιά.

Ο Άλαρικ σήκωσε το κεφάλι του μυρίζοντας τον αέρα. «Η βρώμα του θανάτου έχει ποτίσει τον αέρα».

Ο Λουκ πήρε μια βαθιά ανάσα και την άφησε να βγει απ' τα πνευμόνια του συριχτά. «Καταραμένοι».

Έσπρωξε την Κλέρι πίσω του. Υπάκουσε, παραπατώντας ελαφρώς στο ανώμαλο έδαφος. Η αγέλη άρχισε να κινείται προς το μέρος τους' έπεσαν στα τέσσερα, με τα χείλη τραβηγμένα προς τα πίσω, γυμνώνοντας τους θανατηφόρους τους κοπτήρες. Τα μέλη τους μεταμορφώθηκαν σε μακριά άκρα σκεπασμένα με γούνα, τα ρούχα τους σκεπάστηκαν από τρίχες. Κάποια μικροσκοπική ενστικτώδης φωνή μέσα στο κεφάλι της Κλέρι της ούρλιαζε: *Λύκοι! Τρέχα!* Αλλά την κατέπνιξε και έμεινε στη θέση της, αν και ένιωθε στα χέρια της το τρέμουλο και την ένταση των νεύρων της.

Η αγέλη τους περικύκλωσε, κοιτάζοντας προς τα έξω. Έξω απ' τον κύκλο σχηματίστηκε άλλη μια σειρά από λύκους. Ήταν λες και βρισκονταν στο κέντρο ενός αστεριού. Όντας ακόμα πίσω από τον Λουκ, η Κλέρι δεν είδε καν τους πρώτους Καταραμένους όταν τους επιτέθηκαν. Άκουσε ένα λύκο να ουρλιάζει από πόνο. Το ουρλιαχτό δυνάμωνε όλο και περισσότερο, μέχρι που έγινε βρυχηθμός. Ακούστηκε ένας γδούπος και μετά ένας λαρυγγισμός και ένας ήχος σαν χαρτί που σχίζεται...

Η Κλέρι αναρωτήθηκε αν οι Καταραμένοι τρώγονταν.

Κοίταξε τον Λουκ. Το πρόσωπό του ήταν σφιγμένο. Τώρα τους έβλεπε, πίσω απ' τον κύκλο των λύκων. Η

σκηνή φωτιζόταν λαμπρά από τους προβολείς και τα αστραφτερά φώτα του Μανχάταν: ντουζίνες Καταραμένων, με δέρμα κατάχλωμο σαν των νεκρών κάτω απ' το φεγγαρόφωτο, σημαδεμένοι με ρούνους σαν κακώσεις. Τα μάτια τους ήταν κενά καθώς όρμησαν εναντίον των λύκων, που τους αντιμετώπισαν κατά μέτωπο, με τα σαγόνια να ανοιγοκλείνουν και τα δόντια τους να κομματιάζουν και να ξεσχίζουν τη λεία τους. Είδε έναν απ' τους Καταραμένους πολεμιστές —μια γυναίκα— να πέφτει πίσω με το λαιμό κομμένο και τα μπράτσα να συσπώνται ακόμα. Άλλος ένας επιτέθηκε σε ένα λύκο με το ένα χέρι, ενώ το άλλο βρισκόταν μέτρα πιο πέρα, ακρωτηριασμένο, ενώ το αίμα να ανέβλυζε απ' την πληγή. Αίμα μαύρο, γλυφό σαν τα νερά ενός βάλτου, έτρεχε ποτάμι μουσκεύοντας το χορτάρι, τόσο πολύ που η Κλέρι παραλίγο να γλιστρήσει. Ο Λουκ την έπιασε πριν πέσει. «Μείνε κοντά μου».

Εδώ είμαι ήθελε να του πει, αλλά δεν έβγαιναν οι λέξεις. Η ομάδα προχωρούσε ακόμα προς το ξενοδοχείο, βασανιστικά αργά. Η λαβή του Λουκ ήταν σκληρή σαν σίδερο και η Κλέρι δεν μπορούσε να πει ποιος νικούσε, αν νικούσε κάποιος. Οι λύκοι είχαν την ταχύτητα και το μέγεθος με το μέρος τους, αλλά οι Καταραμένοι κινούνταν με θανατηφόρα μανία και ήταν απίθανα δύσκολο να σκοτωθούν. Είδε το μεγάλο ραβδωτό λύκο, τον Άλαρικ να ρίχνει έναν κάτω τραβώντας του τα πόδια και μετά να ορμάει στο λαιμό του. Κουνιόταν ακόμα και τη στιγμή που ο λύκος τον καταξέσχιζε, χαράζοντας μια μακριά κόκκινη γραμμή με το τσεκούρι του στη λαμπερή γούνα του Άλαρικ.

Αφηρημένη, η Κλέρι δεν πρόσεξε τον Καταραμένο

που πέρασε τον προστατευτικό κλοιό των λύκων, μέχρι που εμφανίστηκε μπροστά της, σαν να είχε βγει απ' το χορτάρι κάτω απ' τα πόδια της. Την κοίταξε με άδεια μάτια και σήκωσε ένα μαχαίρι που έσταζε αίμα για να τη χτυπήσει.

Ούρλιαξε. Ο Λουκ γύρισε προς το μέρος της, τραβώντας τη στο πλάι, έπιασε τον καρπό του πλάσματος και τον γύρισε με βία. Ακούστηκε ο ήχος οστού που σπάει και το μαχαίρι έπεσε στο χώμα. Το χέρι του Καταραμένου κρεμόταν άψυχο, αλλά αυτός συνέχιζε να πηγαίνει κατά πάνω τους, χωρίς να φανερώσει ούτε ίχνος πόνου. Ο Λουκ φώναζε βραχνά το όνομα του Άλαρικ. Η Κλέρι προσπάθησε να πιάσει το στιλέτο που είχε στη ζώνη της, αλλά ο Λουκ την κρατούσε πολύ σφιχτά. Πριν προλάβει να του φωνάξει να την αφήσει, μπροστά τους πετάχτηκε μια αστραπή ασημένιας φλόγας. Ήταν η Γκρέτελ που προσγειώθηκε με τα μπροστινά της πόδια στο στήθος του Καταραμένου, ρίχνοντάς τον στο έδαφος. Ένα ισχυρό ουρλιαχτό οργής βγήκε απ' το λαιμό της Γκρέτελ, αλλά το παραμορφωμένο πλάσμα ήταν ισχυρότερο· την πέταξε στο πλάι σαν πάνινη κούκλα και σηκώθηκε όρθιο.

Κάτι σήκωσε την Κλέρι στον αέρα. Φώναξε, αλλά είδε ότι ήταν ο Άλαρικ, μισός άνδρας και μισός λύκος, με τα χέρια του να καταλήγουν σε κοφτερά νύχια. Κι όμως, την κρατούσαν απαλά καθώς τη σήκωσε στον αέρα.

Ο Λουκ τους έκανε νόημα. «Πάρ' την από δω! Πήγαινε τη στην πόρτα!» φώναζε.

«Λουκ!» φώναξε η Κλέρι στριφογυρνώντας στην αγκαλιά του Άλαρικ.

«Μην κοιτάς», είπε γρυλίζοντας ο Άλαρικ.

Δεν μπορούσε όμως. Είδε τον Λουκ να τρέχει προς τη Γκρέτελ, με ένα σπαθί στο χέρι, αλλά έφτασε πολύ αργά. Ο Καταραμένος άρπαξε το μαχαίρι του, που είχε πέσει στο μουσκεμένο απ' το αίμα χώμα και το βύθισε στην πλάτη της Γκρέτελ, ξανά και ξανά ενώ εκείνη πάλευε και αντιστεκόταν μέχρι που κατέρρευσε στο χώμα, και το φως στα ασημένια της μάτια παραδόθηκε στο σκοτάδι. Ο Λουκ έμπηξε με μια κραυγή το σπαθί του στο λαιμό του Καταραμένου...

«Σου είπα να μην κοιτάξεις», γρύλισε ο Άλαρικ γυρνώντας την έτσι ώστε ο θηριώδης κορμός του να της μπλοκάρει τη θέα. Έτρεχαν ανεβαίνοντας τα σκαλιά και ο ήχος από τα νύχια του που γρατζουνούσαν το γρανίτη ήταν σαν νύχια πάνω σε μαυροπίνακα.

«Άλαρικ», είπε η Κλέρι.

«Ναι;»

«Συγγνώμη που σε χτύπησα με το στιλέτο μου».

«Δεν πειράζει. Ήταν καλή βολή».

Προσπάθησε να κοιτάξει πίσω του. «Πού είναι ο Λουκ;»

«Εδώ είμαι». Ο Άλαρικ γύρισε. Ο Λουκ ερχόταν πίσω τους, βάζοντας το σπαθί του, πίσω στη δίκη που κρεμόταν στον ώμο του μέσα από το μπουφάν του. Η λεπίδα ήταν βαμμένη μαύρη.

Ο Άλαρικ άφησε την Κλέρι στη βεράντα. Εκείνη προσγειώθηκε στις πλάκες και γύρισε. Δεν έβλεπε την Γκρέτελ ούτε τον Καταραμένο που τη σκότωσε, μόνο μια μάζα από σώματα και καντό ατσάλι. Το πρόσωπό της ήταν υγρό. Άπλωσε το χέρι της για να δει αν αιμορραγούσε αλλά συνειδητοποίησε ότι έκλαιγε. Ο Λουκ της έγνεψε με απορία. «Μην κλαις», της είπε. «Ένα Πλάσμα

του Σκότους ήταν μόνο».

Τα μάτια της Κλέρι έτσουζαν. «Μη μιλάς έτσι».

«Α, μάλιστα», είπε ο Λουκ και στράφηκε στον Άλαρικ. «Ευχαριστώ που την έσωσες. Εμείς πρέπει να προχωρήσουμε ...»

«Θα έρθω μαζί σας», είπε ο Άλαρικ. Είχε μεταμορφωθεί σχεδόν τελείως σε άνθρωπο τώρα, αλλά τα μάτια του ήταν ακόμα μάτια λύκου και τα χείλη του ήταν τραβηγμένα από τα μακριά του δόντια. Ανοιγόκλεισε τα χέρια του με τα γαμψά νύχια.

Ο Λουκ έμοιαζε προβληματισμένος. «Άλαρικ, όχι».

Η τραχιά φωνή του Άλαρικ ήταν ανέκφραστη. «Είσαι ο αρχηγός. Τώρα που πέθανε η Γκρέτελ είμαι δεύτερος στην ιεραρχία. Δεν είναι σωστό να σε αφήσω να πας μόνος».

«Μα...» είπε ο Λουκ και κοίταξε την Κλέρι και μετά έξω, το πεδίο της μάχης μπροστά στο νοσοκομείο. «Σε χρειάζομαι εκεί έξω, Άλαρικ. Συγγνώμη, αλλά είναι διαταγή».

Τα μάτια του Άλαρικ άστραψαν απογοητευμένα, αλλά υποχώρησε. Η πόρτα του νοσοκομείου ήταν από περίτεχνα σκαλισμένο ξύλο, με μοτίβα γνώριμα στα μάτια της Κλέρι: τα ρόδα της Άιντρις, στροβιλιστοί ρούνοι ήλιοι με τις ακτίνες τους. Όταν ο Λουκ κούνησε την πόρτα, αυτή υποχώρησε με τον ξερό κρότο ενός σύρτη που σπάει. Έσπρωξε την Κλέρι μέσα καθώς η πόρτα άνοιξε διάπλατα. «Μπες μέσα».

Μπήκε παραπατώντας και γύρισε πίσω μόλις πέρασε το κατώφλι. Είδε μια τελευταία εικόνα του Άλαρικ να τους κοιτάζει, με τα μάτια του να λάμπουν. Πίσω του, η αυλή μπροστά στο ξενοδοχείο ήταν γεμάτη πτώματα,

η λάσπη είχε γεμίσει με αίμα, μαύρο και κόκκινο. Όταν η πόρτα έκλεισε πίσω τους, κρύβοντας αυτή την εικόνα, η Κλέρι ανακουφίστηκε.

Έμειναν στο ημίφως για λίγο, σε μια πέτρινη είσοδο που φωτιζόταν από ένα μόνο πυρσό. Μετά την κλαγγή της μάχης, η σιωπή ήταν σαν βελούδινος μανδύας. Η Κλέρι ένιωσε να ρουφάει λαίμαργα τον αέρα, που δεν ήταν πια γεμάτος από την υγρασία και τη μυρωδιά του αίματος.

Ο Λουκ έσφιξε τον ώμο της με το χέρι του. «Είσαι καλά;»

Η Κλέρι σκούπισε τα μάτια της με την ανάποδη της παλάμης της. «Δεν έπρεπε να το πεις αυτό. Ότι η Γκρέτελ ήταν απλώς ένα Πλάσμα του Σκότους. Δεν το πιστεύω αυτό».

«Πάλι καλά», είπε προσπαθώντας να βγάλει τον πυρσό απ' τη μεταλλική του θήκη. «Δεν άντεχα την ιδέα ότι οι Λάιτγουντ σου είχαν κάνει πλύση εγκεφάλου».

«Δεν το έκαναν όπως βλέπεις».

Ο πυρσός δεν έβγαινε. Ο Λουκ έκανε ένα μορφασμό. Η Κλέρι έβαλε το χέρι της στην τσέπη της και έβγαλε την απαλή πέτρα με το μαγικό φως που της είχε χαρίσει στα γενέθλιά της ο Τζέις. Τη σήκωσε ψηλά. Ανάμεσα απ' τα δάχτυλά της βγήκε φως, σαν να είχε ανοίξει μια μικρή χαραμάδα μες στο σκοτάδι, ελευθερώνοντας το φως από μέσα. Ο Λουκ άφησε τον πυρσό.

«Μαγικό φως;» τη ρώτησε.

«Μου το έδωσε ο Τζέις», είπε. Το ένιωθε να πάλλεται στο χέρι της, σαν την καρδιά ενός μικροσκοπικού πουλιού. Αναρωτήθηκε σε πιο απ' όλα αυτά τα γκριζα πέτρινα δωμάτια να βρισκόταν ο Τζέις, αν φοβόταν, αν

είχε καθόλου σκεφτεί τότε θα την ξανάβλεπε.

«Έχουν περάσει χρόνια από τότε που πολέμησα με μαγικό φως», είπε ο Λουκ και άρχισε να τρέχει στις σκάλες. «Ακολούθησέ με».

Το τρεμουλιαστό φως της πέτρας έριχνε τις σκιές τους παράξενα επιμηκυμένες στους λείους μαρμάρινους τοίχους. Σταμάτησαν σε ένα πέτρινο κεφαλόσκαλο που έστριβε κάτω από μια αψίδα. Από πάνω τους έβλεπαν κάποιο φως. «Έτσι να ήταν άραγε το νοσοκομείο πριν από εκατοντάδες χρόνια;» ψιθύρισε η Κλέρι.

«Α, ο σκελετός αυτού που έχτισε ο Ρένγουικ βρίσκεται σίγουρα ακόμα όρθιος», είπε ο Λουκ. «Αλλά φαντάζομαι ότι ο Βάλενταϊν, ο Μπλάκγουελ και οι άλλοι ανακαίνισαν λίγο το κτίριο για να ταιριάζει περισσότερο στα γούστα τους». Έξυσε με την μπότα του το πάτωμα. Η Κλέρι κοίταξε κάτω και είδε ένα ρούνο χαραγμένο στο γρανίτη κάτω απ' τα πόδια τους: ένας κύκλος που στο κέντρο του είχε μια λατινική επιγραφή: *In Hoc Signo Vinces*.

«Τι σημαίνει;» ρώτησε η Κλέρι.

«Σημαίνει "Μ' αυτό το σύμβολο θα νικήσουμε". Ήταν το σύνθημα του Κύκλου».

Κοίταξε πάνω, προς το φως. «Άρα είναι εδώ», είπε.

«Ναι, είναι εδώ», είπε ο Λουκ και στη φωνή του υπήρχε ανυπομονησία. «Έλα».

Ανέβηκαν τη στριφογυριστή σκάλα, κάνοντας κύκλους κάτω απ' το φως, μέχρι που το έφτασαν και βρέθηκαν στην είσοδο ενός στενού, μακρύ διαδρόμου. Κατά μήκος του έκαιγαν πυρσοί. Η Κλέρι σκέπασε την πέτρα, που έσβησε σαν πεφταστέρι.

Στο διάδρομο υπήρχαν καμία δεκαριά πόρτες, όλες

καλά κλειστές. Αναρωτήθηκε αν ήταν θάλαμοι όταν λειτουργούσε το νοσοκομείο ή ίσως ιδιωτικά δωμάτια. Καθώς μπήκαν στο διάδρομο, η Κλέρι είδε σημάδια από μπότες, λασπωμένες απ' το χορτάρι, να διασχίζουν το πέρασμα. Κάποιος είχε περάσει από εκεί πρόσφατα.

Η πρώτη πόρτα που δοκίμασαν άνοιξε εύκολα, αλλά το δωμάτιο ήταν άδειο. Μόνο γυαλιστερό ξύλινο πάτωμα και πέτρινοι τοίχοι, φωτισμένοι απόκοσμα απ' το φεγγαρόφωτο, που έμπαινε απ' το παράθυρο. Ο αχνός βόμβος της μάχης γέμιζε το δωμάτιο, ρυθμικός όπως ο ήχος του ωκεανού. Το δεύτερο δωμάτιο ήταν γεμάτο όπλα: σπαδιά, ρόπαλα και τσεκούρια. Το φως του φεγγαριού έτρεχε σαν ασημένιο νερό πάνω στο παγωμένο γυμνό ατσάλι. Ο Λουκ σφύριξε σιγανά. «Ωραία συλλογή».

«Όλα αυτά τα χρησιμοποιεί ο Βάλενταϊν;» ρώτησε η Κλέρι.

«Δεν νομίζω. Υποπτεύομαι ότι είναι για το στρατό του». Ο Λουκ προχώρησε.

Η τρίτη πόρτα οδηγούσε σε ένα υπνοδωμάτιο. Οι κουρτίνες γύρω απ' το παλιομοδίτικο κρεβάτι με ουρανό ήταν μπλε, το περσικό χαλί είχε μπλε σχέδια, μαύρα και γκριζα, και τα έπιπλα ήταν βαμμένα γαλάζια, όπως σε ένα παιδικό δωμάτιο. Μια λεπτή, απόκοσμη στρώση σκόνης σκέπαζε τα πάντα, γυαλίζοντας απαλά στο σεληνόφως.

Στο κρεβάτι ήταν ξαπλωμένη η Τζόσλιν. Κοιμόταν.

Ήταν ανάσκελα, με το ένα χέρι ριγμένο χαλαρά πάνω στο μαξιλάρι. Φορούσε ένα νυχτικό που η Κλέρι δεν το είχε ξαναδεί ποτέ και ανάσαινε ήρεμα και τακτικά. Στο διαπεραστικό φως του φεγγαριού η Κλέρι διέκρινε το

τρέμουλο κάτω απ' τα βλέφαρα της μητέρας της, καθώς ονειρευόταν.

Με μια μικρή κραυγή όρμησε εμπρός, αλλά το απλωμένο χέρι του Λουκ τη σταμάτησε σαν σιδερένια αμπάρα, κρατώντας την πίσω. «Περίμενε», της είπε με φωνή γεμάτη αγωνία και λαχτάρα. «Πρέπει να προσέχουμε».

Η Κλέρι τον αγριοκοίταξε, αλλά εκείνος κοιτούσε πίσω της, με έκφραση θυμωμένη και πληγωμένη. Ακολούθησε το βλέμμα του και είδε αυτό που πριν δεν ήθελε να δει. Στους καρπούς και τους αστραγάλους της Τζόσλιν ήταν περασμένες ασημένιες χειροπέδες, των οποίων οι άκρες οδηγούσαν σε αλυσίδες στερεωμένες στο πέτρινο πάτωμα, δεξιά κι αριστερά του κρεβατιού. Το τραπεζάκι δίπλα στο κρεβάτι ήταν γεμάτο με μια παράξενη συλλογή από σωληνάκια και μπουκάλια, γυάλινα μπουλ και μακριά, ανατριχιαστικά αντικείμενα από αστραφτερό χειρουργικό ατσάλι. Ένα λαστιχένιο σωληνάκι έβγαινε από ένα δοχείο και κατέληγε στο αριστερό μπράτσο της Τζόσλιν.

Η Κλέρι απελευθερώθηκε απ' το χέρι του Λουκ και όρμησε στο κρεβάτι, τυλίγοντας τα χέρια της στο άτονο σώμα της μητέρας της. Ήταν όμως σαν να προσπαθούσε να αγκαλιάσει μια κακοφουσκωμένη κούκλα. Η Τζόσλιν παρέμεινε ακίνητη και άκαμπτη, ενώ η αργή αναπνοή της δεν άλλαξε καθόλου.

Πριν από μια εβδομάδα, η Κλέρι θα έκλαιγε όπως εκείνη την πρώτη νύχτα, που είχε ανακαλύψει ότι η μητέρα της είχε εξαφανιστεί. Όμως τώρα τα δάκρυα δεν έβγαιναν. Άφησε τη μητέρα της και ανασηκώθηκε. Δεν ένιωθε πια τρόμο, ούτε λυπόταν τον εαυτό της' μόνο μια πικρή οργή και μια ανάγκη να βρει τον άνθρωπο

που το είχε κάνει αυτό, που ήταν υπεύθυνος για όλα αυτά.

«Ο Βάλενταϊν», είπε.

«Φυσικά», είπε ο Λουκ που ήταν δίπλα της, και άγγιζε ελαφρά το πρόσωπο της Τζόσλιν, ανασηκώνοντας τα βλέφαρά της. Τα μάτια της ήταν λευκά σαν μάρμαρα. «Δεν είναι ναρκωμένη», είπε. «Κάποιο ξόρκι πρέπει να είναι».

Η Κλέρι αναστέναξε βγάζοντας έναν ήχο σαν μικρό λυγμό. «Πώς θα τη βγάλουμε από δω;»

«Εγώ δεν μπορώ να αγγίξω τις χειροπέδες», είπε ο Λουκ. «Είναι ασήμι. Έχεις...;»

«Στην αίθουσα των όπλων», είπε η Κλέρι και ανασηκώθηκε. «Είδα ένα τσεκούρι. Θα μπορούσαμε να σπάσουμε τις αλυσίδες...»

«Οι αλυσίδες αυτές δεν σπάνε με τίποτα», είπε μια φωνή πίσω τους, χαμηλή, τραχιά και γνώριμη. Η Κλέρι έκανε μεταβολή και είδε τον Μπλάκγουελ. Χαμογέλουσε. Φορούσε τον ίδιο πορφυρό μανδύα όπως και την προηγούμενη φορά, με την κουκούλα σπρωγμένη πίσω, και λασπωμένες μπότες. «Γκρέιμαρκ», είπε. «Τι ευχάριστη έκπληξη».

Ο Λουκ σηκώθηκε όρθιος. «Αν νιώθεις έκπληξη, τότε είσαι ηλίθιος», είπε. «Δεν έφτασα και πολύ διακριτικά».

Τα μάγουλα του Μπλάκγουελ έγιναν πιο κόκκινα αλλά δεν πλησίασε τον Λουκ. «Είσαι πάλι αρχηγός αγέλης;» ρώτησε και γέλασε δυσάρεστα. «Δεν μπορείς να κόψεις την κακιά συνήθεια; Να βάζεις Πλάσματα του Σκότους να κάνουν τις βρομοδουλειές σου; Τα στρατεύματα του Βάλενταϊν είναι απασχολημένα να σκορπάνε τα κομματάκια τους στην αυλή κι εσύ είσαι εδώ πάνω

σώος και αβλαβής, με τα κορίτσια σου». Έκανε μια αποδοκιμαστική γκριμάτσα προς τη μεριά της Κλέρι. «Λίγο μικρή δεν σου πέφτει αυτή εδώ, Λούσιαν;»

Η Κλέρι κοκκίνισε από θυμό και έσφιξε τις γροθιές της, αλλά η φωνή του Λουκ, όταν απάντησε ήταν ευγενική. «Δεν θα τα αποκαλούσα και στρατεύματα αυτά εκεί κάτω, Μπλάκγουελ», είπε. «Είναι Καταραμένοι. Βασανισμένοι πρώην κοινοί θνητοί. Αν θυμάμαι καλά, το Κονκλάβιο δεν εγκρίνει και πολύ όλο αυτό –να βασανίζεις ανθρώπους, να ασκείς μαύρη μαγεία. Δεν νομίζω να χαρούν και πολύ».

«Ξέχνα το Κονκλάβιο», είπε ο Μπλάκγουελ. «Δεν τους χρειαζόμαστε, ούτε αυτούς ούτε την ανοχή τους για τους μπάσταρδους. Άλλωστε, οι Καταραμένοι δεν θα μείνουν για πολύ ακόμα Καταραμένοι. Όταν ο Βάλενταϊν χρησιμοποιήσει το Κύπελλο πάνω τους, θα γίνουν Κυνηγοί, εξίσου καλοί με τους υπόλοιπους από εμάς –καλύτεροι από αυτούς που έχει στις μέρες μας το Κονκλάβιο... βουτυρομπεμπέδες που αγαπάνε Πλάσματα του Σκότους». Γύμνωσε τα μυτερά του δόντια.

«Αν αυτό έχει σκοπό να κάνει με το Κύπελλο», είπε ο Λουκ, «γιατί δεν το έχει κάνει ήδη; Τι περιμένει;»

«Δεν τα έμαδες;» είπε ο Μπλάκγουελ ανασηκώνοντας τα φρύδια του. «Βρήκε τον...»

Ένα απαλό γέλιο τον διέκοψε. Ήταν ο Πάνγκμπορν, που είχε εμφανιστεί στο πλάι του, ντυμένος στα μαύρα, με ένα μαύρο λουρί περασμένο στον ώμο. «Αρκετά, Μπλάκγουελ», είπε. «Μιλάς πολύ, όπως συνήθως». Έδειξε τα μυτερά του δόντια στον Λουκ. «Ενδιαφέρουσα κίνηση, Γκρέιμαρκ. Νόμιζα ότι δεν θα άντεχες να οδηγήσεις την καινούρια σου αγέλη σε μια αποστολή

αυτοκτονίας».

Ένας μυς στο πρόσωπο του Λουκ συσπάστηκε. «Τι έκανε στην Τζόσλιν;» ρώτησε.

Ο Πάνγκμπορν γέλασε ρυθμικά. «Νόμιζα ότι δεν σε ένοιαζε».

«Δεν καταλαβαίνω τι τη θέλει πια», συνέχισε ο Λουκ, αγνοώντας την ειρωνεία. «Έχει το Κύπελλο. Δεν μπορεί να του χρησιμεύσει σε κάτι άλλο. Ο Βάλενταϊν δεν πίστευε ποτέ στο φόνο χωρίς αιτία. Φόνος με απώτερο σκοπό όμως, αυτό είναι κάτι άλλο».

Ο Πάνγκμπορν ανασήκωσε τους ώμους του αδιάφορα. «Εμάς δεν μας ενδιαφέρει τι θα κάνει μ' αυτήν», είπε. «Γυναίκα του ήταν και ίσως να τη μισεί. Ίσως αυτή να είναι η αιτία».

«Αφήστε τη και θα φύγουμε», είπε ο Λουκ. «Θα αποσύρω την αγέλη μου. Θα σας χρωστάω και χάρη».

«Όχι!» το ξέσπασμα της Κλέρι έκανε τον Πάνγκμπορν και τον Μπλάκγουελ να γυρίσουν το κεφάλι τους προς το μέρος της. Έμοιαζαν κι οι δύο εμβρόντητοι, σαν να είχε μιλήσει μια κατσαρίδα. «Έχουν τον Τζέις», είπε στον Λουκ. «Θα είναι κάπου εδώ».

Ο Μπλάκγουελ γέλασε. «Τζέις; Δεν ξέρω κανέναν Τζέις», είπε. «Θα μπορούσα να πω στον Πάνγκμπορν να τη λύσει. Αλλά δεν θέλω. Πάντα ήταν σκύλα απέναντί μου η Τζόσλιν. Νόμιζε ότι ήταν καλύτερη από μας, με την ομορφιά της και την καταγωγή της από τζάκι. Μια σκύλα ράτσας, αυτό ήταν. Τον παντρεύτηκε μόνο και μόνο για να τον γυρίσει εναντίον μας».

«Μήπως απογοητεύθηκες που δεν τον παντρεύτηκες εσύ, Μπλάκγουελ;» είπε απλώς ο Λουκ, αν και η Κλέρι διέκρινε την ψυχρή οργή στη φωνή του.

Ο Μπλάκγουελ, με πρόσωπο κατακόκκινο, έκανε ένα θυμωμένο βήμα προς το μέρος του Λουκ.

Αλλά ο Λουκ κινήθηκε τόσο γρήγορα, που η Κλέρι δεν πρόλαβε σχεδόν να το δει: άρπαξε ένα νυστέρι απ' το τραπεζάκι και το πέταξε. Στροβιλίστηκε δυο φορές στον αέρα πριν καρφωθεί με τη μύτη στο λαιμό του Μπλάκγουελ, διακόπτοντας την απάντησή του. Τινάχτηκε προς τα πίσω, τα μάτια του γύρισαν αποκαλύπτοντας το άσπρο πίσω τους και έπεσε στα γόνατα, σφίγγοντας το λαιμό του με τα χέρια του. Ανάμεσα απ' τα απλωμένα του δάχτυλα πετάχτηκε πορφυρό αίμα. Άνοιξε το στόμα του για να μιλήσει αλλά βγήκε μόνο μια λεπτή κόκκινη γραμμή. Τα χέρια του έπεσαν κάτω και σωριάστηκε στο πάτωμα σαν κορμός δέντρου.

«Ω!» είπε ο Πάνγκμπορν, κοιτάζοντας το πεσμένο σώμα του συντρόφου του με έκδηλη αηδία. «Τι δυσάρεστη έκβαση».

Το αίμα απ' τον κομμένο λαιμό του Μπλάκγουελ είχε γίνει μια φρικτή κόκκινη λίμνη στο πάτωμα. Ο Λουκ, πιάνοντας την Κλέρι απ' τον ώμο, ψιθύρισε κάτι στο αυτί της. Δεν κατάλαβε τίποτα. Ένωθε μόνο ένα μουδιασμένο βουητό μες στο κεφάλι της. Θυμήθηκε άλλο ένα ποίημα που έλεγε ότι μετά τον πρώτο θάνατο που βλέπει κανείς, οι υπόλοιποι δεν έχουν σημασία. Προφανώς ο ποιητής δεν ήξερε τι έλεγε.

Ο Λουκ την άφησε. «Πάνγκμπορν, τα κλειδιά», είπε.

Ο Πάνγκμπορν κούνησε τον Μπλάκγουελ με τη μύτη του παπουτσιού του και σήκωσε το κεφάλι του. «Γιατί, τι θα κάνεις; Θα μου πετάξεις καμία σύριγγα; Ξέρω ότι είχε μόνο ένα νυστέρι στο τραπέζι. Όχι», είπε απλώνοντας το χέρι του πίσω απ' την πλάτη του και τραβώντας

ένα μακρύ και φονικό σπαθί. «Φοβάμαι ότι αν θες τα κλειδιά πρέπει να έρθεις να τα πάρεις. Όχι επειδή με νοιάζει για την Τζόσλιν Μόργκενστερν, είτε έτσι είτε αλλιώς, όπως καταλαβαίνεις, αλλά απλά γιατί εγώ, τουλάχιστον, θέλω εδώ και πολύ καιρό να σε σκοτώσω... εδώ και χρόνια».

Είπε την τελευταία λέξη τραγουδιστά, απολαμβάνοντάς τη με μια έξαλλη απόλαυση καθώς προχώρησε πιο πολύ μέσα στο δωμάτιο. Το σπαθί του άστραψε, μια ακτίνα φωτός μες στο σκοτάδι. Η Κλέρι είδε τον Λουκ να απλώνει το χέρι του προς το μέρος της —ένα παράξενα μακρύ χέρι, με νύχια σαν μικρά στιλέτα— και συνειδητοποίησε δυο πράγματα: ότι ετοιμαζόταν να μεταμορφωθεί και ότι αυτό που της είχε ψιθυρίσει ήταν μια μόνο λέξη.

Τρέξε.

Έτρεξε. Πέρασε δίπλα απ' τον Πάνγκμπορν, που ίσα που της έριξε ένα βλέμμα, προσπέρασε το σώμα του Μπλάκγουελ και όρμησε στο διάδρομο, με την καρδιά να βροντοχτυπάει πριν ολοκληρώσει ο Λουκ τη μεταμόρφωσή του. Δεν κοίταξε πίσω αλλά άκουσε τον ήχο του μετάλλου να χτυπάει μέταλλο και ένα δυνατό τράνταγμα. Σαν γυαλί που έσπαγε. Ίσως είχαν ρίξει το τραπεζάκι.

Έτρεξε γρήγορα στην αίθουσα όπλων. Άπλωσε το χέρι της για να πιάσει ένα παλιό τσεκούρι με ατσάλινη λεπίδα. Ήταν καλά κολλημένο στον τοίχο και δεν κουνιόταν όσο και να το τραβούσε. Δοκίμασε ένα σπαθί και μετά μια βαλλίστρα —ακόμα και ένα μικρό στιλέτο— αλλά κανένα δεν ξεκολλούσε από τον τοίχο. Αναγκάστηκε να σταματήσει, με σπασμένα νύχια και δάχτυλα ματωμένα

απ' την προσπάθεια. Στο δωμάτιο αυτό υπήρχε μαγεία και μάλιστα όχι σαν τη μαγεία των ρούνων: ήταν κάτι άγριο και παράξενο, κάτι σκοτεινό.

Έφυγε απ' το δωμάτιο. Δεν υπήρχε τίποτα σ' αυτό το πάτωμα για να τη βοηθήσει. Έτρεξε κουτσαίνοντας στο διάδρομο –ένιωθε την εξάντληση και τον πόνο στα πόδια και τα μπράτσα της– και βρέθηκε στις σκάλες. Πάνω ή κάτω; Κάτω, απ' ό,τι θυμόταν ήταν ένα άδειο σκοτάδι. Είχε στην τσέπη της το μαγικό φως, αλλά κάτι μέσα της δίσταζε στη σκέψη να κατέβει στα σκοτεινά δωμάτια ολομόναχη. Πάνω είδε τη λάμψη από φώτα και έπιασε κάτι που θα μπορούσε να είναι και κίνηση.

Άρχισε να ανεβαίνει. Τα πόδια της πονούσαν, το ίδιο και τα χέρια της, τα πάντα. Οι πληγές της ήταν δεμένες, αλλά αυτό δεν τις έκανε να μην πονάνε. Το πρόσωπό της εκεί όπου την είχε γδάρει ο Χούγκο πονούσε και στο στόμα της είχε μια μεταλλική, πικρή γεύση.

Έφτασε στον τελευταίο όροφο. Ήταν κάπως καμπύλος, σαν την πλώρη ενός πλοίου και είχε την ίδια ησυχία με τους κάτω ορόφους· ο ήχος της μάχης που μαινόταν έξω δεν έφτανε ως εκεί. Άλλος ένας μακρύς διάδρομος με τις ίδιες πόρτες φάνηκε μπροστά της, αλλά εδώ κάποιες ήταν ανοιχτές, ρίχνοντας άπλετο φως στο διάδρομο. Προχώρησε και κάποιο ένστικτο την έσπρωξε προς την τελευταία πόρτα στα αριστερά. Κοίταξε μέσα προσεκτικά.

Στην αρχή το δωμάτιο της θύμιζε μια απ' τις αναπαραστάσεις οικιών στο Μητροπολιτικό Μουσείο Τέχνης. Ήταν σαν να είχε μπει στο παρελθόν: οι τοίχοι με επένδυση ξύλου που ήταν σαν να είχε μόλις πρόσφατα γυαλιστεί, όπως και το ατέλειωτο ξύλινο τραπέζι, στρωμένο

με την πιο φίνα πορσελάνη. Ένας περίτεχνος καθρέφτης με χρυσό πλαίσιο στόλιζε τον τοίχο στο βάθος, ανάμεσα σε δυο πορτρέτα που κρέμονταν σε βαριές κορνίζες. Όλα γυάλιζαν στο φως των κεριών: τα πιάτα στο τραπέζι γεμάτα φαγητά, τα κολονάτα ποτήρια σε σχήμα κρίνων, τα λινά τόσο λευκά που ήταν εκτυφλωτικά. Στο βάθος του δωματίου υπήρχαν δυο παράθυρα, σκεπασμένα με πλούσιο, βαρύ βελούδο. Σε ένα απ' τα παράθυρα στεκόταν ο Τζέις, τόσο ακίνητος που για μια στιγμή της φάνηκε σαν άγαλμα, μέχρι που αντιλήφθηκε το φως που λαμπύριζε στα μαλλιά του. Κρατούσε στο πλάι την κουρτίνα με το αριστερό του χέρι και στο σκοτεινό παράθυρο είδε την αντανάκλαση των δεκάδων κεριών που έκαιγαν στο δωμάτιο, παγιδευμένα μέσα στο τζάμι σαν πυγολαμπίδες.

«Τζέις», είπε. Η φωνή της ακούστηκε σαν να ερχόταν από πολύ μακριά: έκπληξη, ανακούφιση, επιθυμία τόσο έντονη που ήταν σχεδόν επώδυνη. Γύρισε, αφήνοντας την κουρτίνα και είδε το βλέμμα απορίας στο πρόσωπό του.

«Τζέις!» είπε ξανά και έτρεξε προς το μέρος του. Την έπιασε τη στιγμή που έπεφτε πάνω του. Τα χέρια του τυλίχτηκαν σφιχτά γύρω της.

«Κλέρι». Η φωνή του ήταν σχεδόν αγνώριστη. «Κλέρι, τι κάνεις εδώ;»

Η δική της φωνή βγήκε πνιχτή, μέσα απ' την αγκαλιά του. «Ήρθα για σένα».

«Δεν έπρεπε». Ξαφνικά, η αγκαλιά του χαλάρωσε. Έκανε ένα βήμα πίσω, κρατώντας τη λίγο μακριά του. «Θεέ μου», είπε αγγίζοντας το πρόσωπό της. «Ανόητη, γιατί το έκανες αυτό;» Η φωνή του ήταν θυμωμένη,

αλλά το βλέμμα που εξέταζε το πρόσωπό της, τα δάχτυλα που χάιδευαν τα μαλλιά της ήταν τρυφερά. Δεν τον είχε δει ποτέ έτσι· είχε μια ευαισθησία, σαν να μην μπορούσε να τον αγγίξει, γιατί θα τον πλήγωνε. «Γιατί δεν σκέφτεσαι ποτέ;» της είπε.

«Σκεφτόμουν», του είπε. «Εσένα».

Έκλεισε για μια στιγμή τα μάτια του. «Αν σου συνέβαινε οτιδήποτε...» Τα χέρια του χάιδεψαν απαλά τα δικά της, από τον ώμο μέχρι τους καρπούς, λες και ήθελε να βεβαιωθεί ότι ήταν αληθινή. «Πώς με βρήκες;»

«Με τον Λουκ», είπε. «Ήρθα με τον Λουκ. Για να σε σώσουμε».

Κρατώντας την ακόμα, κοίταξε προς το παράθυρο και μια αδιόρατη γκριμάτσα σχηματίστηκε στην άκρη του στόματός του. «Δηλαδή αυτοί είναι... ήρθες με την αγέλη των λύκων;» ρώτησε με ένα παράξενο ύφος.

«Είναι του Λουκ», είπε. «Είναι λυκάνθρωπος και...»

«Το ξέρω», τη διέκοψε ο Τζέις. «Έπρεπε να το έχω καταλάβει απ' τις χειροπέδες». Κοίταξε προς την πόρτα. «Πού είναι;»

«Κάτω», είπε η Κλέρι. «Σκότωσε τον Μπλάγκουελ. Εγώ ήρθα για να σε βρω...»

«Πρέπει να τους αποσύρει», είπε ο Τζέις.

Η Κλέρι τον κοίταξε με απορία. «Ορίστε;»

«Ο Λουκ. Πρέπει να αποσύρει τους λύκους του. Έγινε παρεξήγηση».

«Τι δηλαδή; Έφυγες με τη θέλησή σου;» Ήθελε να το πει πειρακτικά αλλά η φωνή της είχε πολλή ένταση. «Έλα, τώρα, Τζέις».

Τίναξε τα χέρια της αλλά δεν την άφησε. Την κοιτούσε επίμονα και προς μεγάλη της έκπληξη, αντιλήφθηκε

κάτι που δεν είχε προσέξει στην αρχή, εξαιτίας της ανακούφισής της που τον είχε βρει.

Την τελευταία φορά που τον είχε δει ήταν πληγωμένος και μελανιασμένος, με ρούχα λερωμένα από ιχώρ και αίμα, μαλλιά λασπωμένα και γεμάτα σκόνη. Τώρα φορούσε ένα φαρδύ λευκό μπλουζάκι και σκούρο παντελόνι και τα μαλλιά του ήταν χτενισμένα. Έπεφταν στο πρόσωπό του, χρυσά και ανέμελα. Έσπρωξε με το χέρι του μια τούφα που έπεφτε στα μάτια του και η Κλέρι είδε ότι φορούσε και πάλι το ασημένιο του δαχτυλίδι.

«Δικά σου είναι αυτά τα ρούχα;» τον ρώτησε έκπληκτη. «Και... κάποιος σε φρόντισε με γάζες και επιδέσμους...» η φωνή της έσβησε αργά. «Ο Βάλενταϊν φαίνεται ότι σε φροντίζει πολύ καλά».

Της χαμογέλασε με κουρασμένη τρυφερότητα. «Αν σου έλεγα την αλήθεια, θα μου έλεγες ότι είμαι τρελός», είπε.

Ένωσε την καρδιά της να τρέμει δυνατά μέσα στο στήθος της, σαν ένα πουλί που τινάζει τα φτερά του. «Όχι, πες μου».

«Τα ρούχα μου τα έδωσε ο πατέρας μου».

Το τρέμουλο έγινε βροντερό χτύπημα. «Τζέις», είπε διστακτικά, «ο πατέρας σου είναι νεκρός».

«Όχι». Κούνησε το κεφάλι του. Είχε την αίσθηση ότι προσπαθούσε να συγκρατήσει κάποιο τεράστιο συναίσθημα, όπως τρόμο ή ευτυχία... ή και τα δύο. «Νόμιζα ότι ήταν αλλά δεν είναι. Έγινε κάποιο λάθος».

Θυμήθηκε τον Χοτζ και τι της είχε πει για τον Βάλενταϊν: ότι μπορούσε να λέει υπέροχα, πειστικά ψέματα. «Ο Βάλενταϊν σου το είπε αυτό; Είναι ψεύτης, Τζέις. Θυμήσου τι είχε πει ο Χοτζ. Αν σου είπε ότι ο πατέρας

σου είναι ζωντανός, είναι ένα ψέμα για να σε αναγκάσει να κάνεις αυτό που θέλεις».

«Τον είδα», είπε ο Τζέις. «Του μίλησα. Μου έδωσε αυτά». Έδειξε τα καινούρια, καθαρά του ρούχα, σαν να ήταν αδιάσειστη απόδειξη. «Ο πατέρας μου δεν είναι νεκρός. Ο Βάλενταϊν δεν τον σκότωσε. Ο Χοτζ μου είπε ψέματα. Όλα αυτά τα χρόνια νόμιζα ότι ήταν νεκρός αλλά δεν ήταν».

Η Κλέρι κοίταξε γύρω της έντρομη, είδε το δωμάτιο με τις αστραφτερές πορσελάνες και τους πυρσούς και τους άδειους, απειλητικούς καθρέφτες. «Ναι; Κι αν ο πατέρας σου είναι πράγματι εδώ, πού είναι; Τον απήγαγε κι αυτόν ο Βάλενταϊν;»

Τα μάτια του Τζέις έλαμπαν. Ο γιακάς της μπλούζας του ήταν ανοιχτός και διέκρινε τις λεπτές διάφανες ουλές που σκέπαζαν το στήθος του, σαν ρωγμές στο απαλό, χρυσό δέρμα. «Ο πατέρας μου...»

Η πόρτα του δωματίου, που η Κλέρι την είχε κλείσει πίσω της, άνοιξε με ένα τρίζιμο και στο δωμάτιο μπήκε ένας άνδρας.

Ήταν ο Βάλενταϊν. Τα ασημένια κοντοκουρεμένα του μαλλιά γυάλιζαν σαν λαμπερό ατσάλινο κράνος, και το στόμα του ήταν σφιγμένο. Φορούσε μια θήκη ξίφους στη μέση του, απ' όπου προεξείχε η λαβή ενός μεγάλου σπαθιού. «Λοιπόν», είπε βάζοντας το χέρι του στη λαβή, «μάζεψες τα πράγματά σου; Οι Καταραμένοι μας δεν μπορούν να συγκρατήσουν τους λυκανθρώπους για πολλή...»

Όμως σταμάτησε τη φράση του όταν είδε την Κλέρι. Δεν ήταν από τους ανθρώπους που ξαφνιάζονται εύκολα, αλλά η Κλέρι είδε την έκπληξη στο βλέμμα του.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε γυρνώντας το βλέμμα του στον Τζέις.

Η Κλέρι όμως έψαχνε ήδη στη ζώνη της για το στιλέτο της. Το έπιασε απ' τη λαβή, τραβώντας το απ' τη θήκη του και κίνησε το χέρι της προς τα πίσω. Πίσω απ' τα μάτια της έσφυζε η οργή σαν ρυθμός τυμπάνου. Μπορούσε να τον σκοτώσει αυτό τον άνδρα. Θα το έκανε.

Ο Τζέις έπιασε τον καρπό της. «Μη».

Δεν μπορούσε να κρύψει την έκπληξή της. «Μα, Τζέις...»

«Κλέρι», της είπε κοφτά. «Αυτός είναι ο πατέρας μου».

23

βαλενταϊν

«Βλέπω ότι διέκοψα κάτι», είπε ο Βάλενταϊν με φωνή στεγνή σαν μεσημέρι στην έρημο. «Γιε μου, θα μου πεις ποια είναι αυτή; Μήπως είναι παιδί των Λάιτγουντ;»

«Όχι», είπε ο Τζέις. Ακούστηκε κουρασμένος και δυστυχισμένος, αλλά δεν χαλάρωσε τη λαβή του στον καρπό της. «Από δω η Κλέρι. Κλαρίσα Φρέι. Είναι φίλη μου. Είναι...»

Τα μαύρα μάτια του Βάλενταϊν την εξέτασαν σιωπηλά, από πάνω, το ανακατεμένο της κεφάλι, μέχρι κάτω, τα λασπωμένα της αθλητικά. Έμειναν καρφωμένα στο στιλέτο που κρατούσε ακόμα στο χέρι της.

Μια ανεπαισθητη έκφραση σχηματίστηκε στο πρόσωπό του –κάπως σαν να το διασκέδαζε, αλλά και να είχε ενοχληθεί ταυτόχρονα. «Πού το βρήκες αυτό το μαχαίρι, νεαρή μου;»

Η Κλέρι απάντησε ψυχρά. «Μου το έδωσε ο Τζέις».

«Φυσικά», είπε ο Βάλενταϊν. Το ύφος του ήταν ήπιο. «Μπορώ να το δω;»

«Όχι!» Η Κλέρι έκανε ένα βήμα πίσω, σαν να πίστευε ότι θα μπορούσε να της επιτεθεί, αλλά ένωσε το μαχαίρι να φεύγει απ' το χέρι της. Ο Τζέις, που κρατούσε το στιλέτο, την κοίταξε απολογητικά. «Τζέις!» του είπε πνιχτά, βάζοντας κάθε εκατοστό της προδοσίας που ένωσε σ' αυτή τη μία λέξη.

Το μόνο που είπε ήταν: «Ακόμα δεν καταλαβαίνεις, Κλέρι». Με κάτι σαν σεβασμό που στην Κλέρι προκαλούσε ναυτία, πήγε στον Βάλενταϊν και του έδωσε το μαχαίρι. «Ορίστε, Πατέρα».

Ο Βάλενταϊν πήρε το μαχαίρι με το μακρύ κοκαλιάρικο χέρι του και το εξέτασε. «Είναι ένα κιντζάλ, ένα κιρκασιανό στιλέτο. Το συγκεκριμένο είχε και το ταίρι του. Ορίστε, δεξ το αστέρι των Μόργκενστερν, σκαλισμένο στη λεπίδα του». Το γύρισε ανάποδα, δείχνοντάς το στον Τζέις. «Μου κάνει εντύπωση που δεν το πρόσεξαν οι Λάιτγουντ».

«Δεν τους το είχα δείξει ποτέ», είπε ο Τζέις. «Με άφηναν να έχω τα προσωπικά μου αντικείμενα. Δεν ήταν αδιάκριτοι».

«Όχι φυσικά», είπε ο Βάλενταϊν δίνοντας το μαχαίρι πίσω στον Τζέις. «Νόμιζαν ότι ήσουν ο γιος του Μάικλ Γουέλαντ».

«Όπως κι εγώ», είπε ο Τζέις, βάζοντας το στιλέτο με την κόκκινη λαβή στη ζώνη του. Σήκωσε το κεφάλι του και εκείνη τη στιγμή, η Κλέρι κατάλαβε ότι δεν προσποιόταν, δεν προσπαθούσε να εκμεταλλευτεί την κατάσταση. Πίστευε σ' αλήθεια ότι ο Βάλενταϊν ήταν ο χαμένος του πατέρα που είχε επιστρέψει για να τον βρει.

Στις φλέβες της απλωνόταν μια ψυχρή απόγνωση. Με

έναν εχθρικό, θυμωμένο, εξοργισμένο Τζέις θα μπορούσε να τα βάλει, αλλά αυτός ο καινούριος Τζέις, ο ευαίσθητος, που έλαμπε στο φως του δικού του προσωπικού θαύματος, αυτός ήταν ένας ξένος.

Ο Βάλενταϊν κοίταξε το κεχριμπαρένιο κεφάλι του Τζέις. Τα μάτια του ήταν ψυχρά και το απολάμβαναν. «Ίσως» είπε «να ήταν καλή ιδέα να καθίσεις, Κλέρι».

Σταύρωσε πεισματάρικα τα χέρια της στο στήθος της. «Όχι».

«Όπως θέλεις», είπε ο Βάλενταϊν, τραβώντας μια καρέκλα για να καθίσει ο ίδιος, στην κορυφή του τραπεζιού. Μετά από μια στιγμή κάθισε και ο Τζέις, μπροστά από ένα μισογεμάτο ποτήρι κρασί. «Θα ακούσεις όμως κάποια πράγματα που θα σε κάνουν να μετανιώσεις που δεν κάθισες».

«Θα σε ενημερώσω αν γίνει κάτι τέτοιο», είπε η Κλέρι.

«Πολύ καλά». Ο Βάλενταϊν ακούμπησε στην πλάτη της καρέκλας του, βάζοντας τα χέρια του πίσω απ' το κεφάλι του. Ο γιακάς του πουκαμίσου του άνοιξε λιγάκι, δείχνοντας το σημαδεμένο του στήθος. Σημαδεμένο, όπως και του γιου του, όπως όλων των Νεφιλίμ. Μια ζωή γεμάτη σημάδια και θανάτους, είχε πει ο Χοτζ. «Κλέρι», είπε δοκιμάζοντας θαρρείς τον ήχο του ονόματός της. «Κλαρίσα; Δεν θα το διάλεγα αυτό το όνομα».

Ένα λεπτό χαμόγελο τέντωσε τα χείλη του. Ξέρει ότι είμαι κόρη του, σκέφτηκε η Κλέρι. Δεν ξέρω πώς, αλλά το ξέρει. Δεν το λέει όμως. Γιατί δεν το λέει;

Εξαιτίας του Τζέις! Ο Τζέις θα... δεν μπορούσε να φανταστεί πώς θα αντιδρούσε αν άκουγε κάτι τέτοιο. Ο Βάλενταϊν τους είχε δει να αγκαλιάζονται όταν μπήκε

στο δωμάτιο. Πρέπει να ξέρει ότι κρατάει μια τρομακτική πληροφορία στο χέρι του. Κάπου πίσω απ' αυτά τα ανεξιχνίαστα μαύρα μάτια, το πανούργο μυαλό του δούλευε βιαστικά, προσπαθώντας να σκεφτεί πώς θα χρησιμοποιήσει καλύτερα αυτό που ξέρει.

Έριξε άλλη μια ικετευτική ματιά στον Τζέις, αλλά την αγνόησε. Κοιτούσε το ποτήρι του κρασιού που είχε στο αριστερό το χέρι, μισογεμάτο με ένα μαβί υγρό. Έβλεπε το βιαστικό ανεβοκατέβασμα του στήθους του καθώς ανέπνεε· ήταν πολύ πιο αναστατωμένος απ' ό,τι έδειχνε.

«Δεν με νοιάζει καθόλου τι θα διάλεγες εσύ», είπε η Κλέρι.

«Είμαι σίγουρος», είπε ο Βάλενταϊν σκύβοντας προς τα εμπρός.

«Δεν είσαι ο πατέρας του Τζέις», είπε. «Προσπαθείς απλώς να μας ξεγελάσεις. Ο πατέρας του Τζέις ήταν ο Μάικλ Γουέιλαντ. Οι Λάιτγουντ το ξέρουν. Όλοι το ξέρουν».

«Οι Λάιτγουντ δεν είχαν πληροφορηθεί σωστά», είπε ο Βάλενταϊν. «Πίστευαν πραγματικά –πιστεύουν ακόμα ότι ο Τζέις είναι ο γιος του φίλου τους του Μάικλ. Όπως και το Κονκλάβιο. Ακόμα και οι Σιωπηλοί Αδελφοί δεν έχουν ιδέα ποιος είναι στ' αλήθεια. Αν και πολύ σύντομα θα το μάθουν».

«Μα το δαχτυλίδι των Γουέιλαντ...»

«Α, ναι», είπε ο Βάλενταϊν, κοιτάζοντας το χέρι του Τζέις, όπου γυάλιζε το δαχτυλίδι σαν αστραφτερό δέρμα φιδιού. «Το δαχτυλίδι. Είναι αστείο, αλλά ένα Μ, αν το φορέσεις ανάποδα, μπορεί να σε μπερδέψει. Βέβαια, αν το καλοσκεφτείς, μπορεί να σου φανεί περιεργό το πώς

το σύμβολο της οικογένειας Γουέλμαντ ήταν ένα αστέρι που πέφτει. Δεν είναι καθόλου παράξενο όμως γιατί είναι το σύμβολο των Μόργκενστερν».

Η Κλέρι τον κοίταζε με απορία. «Δεν έχω ιδέα για τι πράγμα μιλάς».

«Σωστά, ξέχασα πόσο ελλιπής είναι η εκπαίδευση των κοινών θνητών», είπε ο Βάλενταϊν. «Μόργκενστερν σημαίνει Πρωινό Αστέρι. Πώς έπεσες από τους ουρανοί, Ω, Εωσφόρε, γιε του πρωινού; Πώς έπεσες στο χώμα, που χωρίζει τους λαούς;»

Η Κλέρι ανατρίχιασε. «Εννοείς τον Σατανά;»

«Η οποιαδήποτε μεγάλη δύναμη που χάθηκε», είπε ο Βάλενταϊν, «επειδή αρνήθηκε να συνεργαστεί. Όπως και η δική μου. Δεν ανεχόμουν να συνεργαστώ με μια διεφθαρμένη κυβέρνηση και γι' αυτό έχασα την οικογένειά μου, τους φίλους μου, τη ζωή μου σχεδόν...»

«Η Εξέγερση ήταν δικό σου λάθος!» φώναξε απότομα η Κλέρι. «Πέθαναν τόσοι εξαιτίας σου! Κυνηγοί των Σκιών σαν εμένα!»

«Κλέρι». Ο Τζέις έσκυψε εμπρός, ρίχνοντας παραλίγο το ποτήρι με τον αγώνα του. «Άκουσέ τον λιγάκι, σε παρακαλώ. Δεν είναι αυτό που νομίζεις. Ο Χοτζ μας είπε ψέματα».

«Το ξέρω», είπε η Κλέρι. «Μας πρόδωσε στον Βάλενταϊν. Ήταν ένα απλό πιόνι στα χέρια του».

«Όχι», είπε ο Τζέις. «Όχι, ο Χοτζ ήταν που ήθελε το Θανάσιμο Κύπελλο απ' την αρχή. Εκείνος έστειλε τους Ράβενερ στη μητέρα σου. Ο πατέρας μου, ο Βάλενταϊν, το έμαθε πριν λίγο καιρό και ήρθε για να τον σταματήσει. Έφερε εδώ τη μητέρα σου για να τη φροντίσει, όχι για να τη σκοτώσει».

«Και τα πιστεύεις αυτά;» είπε η Κλέρι με αηδία. «Δεν είναι αλήθεια. Ο Χοτζ δούλευε για τον Βάλενταϊν. Ήταν μαζί σ' όλο αυτό. Συνεργάστηκαν για να πάρουν το Κύπελλο και μας ξεγέλασαν όλους. Ο Χοτζ όμως ήταν ένα πιόνι».

«Μα εκείνος χρειαζόταν το Κύπελλο», είπε ο Τζέις. «Για να λύσει την κατάρα του και να το βάλει στα πόδια πριν προλάβει ο πατέρας μου να πει στο Κονκλάβιο τι είχε κάνει».

«Ξέρω ότι δεν έγινε έτσι», είπε εξοργισμένη η Κλέρι. «Ήμουν εκεί!» είπε και στράφηκε στον Βάλενταϊν. «Ήμουν στο δωμάτιο όταν ήρθες για να πάρεις το Κύπελλο. Δεν μπορούσες να με δεις, αλλά ήμουν εκεί. Σε είδα. Πήρες το Κύπελλο και έλυσες την κατάρα του Χοτζ. Δεν μπορούσε να το κάνει μόνος του. Το άκουσα που το είπε».

«Ναι, έλυσα την κατάρα του», είπε ο Βάλενταϊν μετρημένα, «αλλά το έκανα μόνο και μόνο από οίκτο. Τον λυπήθηκα».

«Δεν ένιωδες οίκτο. Δεν νιώθεις τίποτα».

«Αρχετά, Κλέρι!» φώναξε ο Τζέις. Τον κοίταξε ξαφνιασμένη. Τα μάγουλά του ήταν αναφοκοκκινισμένα, σαν να έπινε κρασί και τα μάτια του ήταν υπερβολικά λαμπερά. «ΜΗ μιλάς έτσι στον πατέρα μου».

«Δεν είναι ο πατέρας σου!»

Ο Τζέις ήταν λες και τον είχε χαστουκίσει. «Γιατί είσαι τόσο αποφασισμένη να μη μας πιστέψεις;»

«Γιατί σε αγαπάει», είπε ο Βάλενταϊν.

Η Κλέρι ένωσε το αίμα να φεύγει απ' το πρόσωπό της. Τον κοίταξε, μη ξέροντας τι θα έλεγε στη συνέχεια, τρέμοντας τα επόμενα λόγια του. Ένωθε λες και πλη-

σίαζε έναν γκρεμό, μια φρικτή κατακόρυφη πτώση στο κενό, στο πουθενά. Την κυριεύσε ίλιγγος.

«Ορίστε;» είπε ο Τζέις ξαφνιασμένος.

Ο Βάλενταϊν κοιτούσε την Κλέρι σαν να το διασκέδαζε, σαν να ήξερε ότι την κρατούσε καρφίτσωμένη σαν πεταλούδα σε κορνίζα. «Φοβάται ότι σε εκμεταλλεύομαι», είπε. «Ότι σου έχω κάνει πλύση εγκεφάλου. Αν κοίταζες μέσα σου Κλέρι, στις ίδιες σου τις αναμνήσεις, μπορεί να το θυμόσουν».

«Κλέρι». Ο Τζέις άρχισε να σηκώνεται όρθιος κοιτάζοντάς τη. Έβλεπε τους μαύρους κύκλους κάτω απ' τα μάτια του, τον κόπο που κατέβαλλε. «Εγώ...»

«Κάθισε κάτω», είπε ο Βάλενταϊν. «Άφησέ τη να το χωνέψει, Τζόναθαν».

Ο Τζέις υποχώρησε αμέσως και κάθισε στην καρέκλα. Μέσα απ' τη ζάλη του ιλίγγου της, η Κλέρι προσπαδούσε να καταλάβει τι είχε γίνει. «Τζόναθαν; Νόμιζα ότι σε έλεγαν Τζέις», είπε. «Κι αυτό ήταν ψέματα;»

«Όχι, Τζέις είναι το παρατσούκλι μου».

Ήταν πια πολύ κοντά στο βράαδρο, τόσο κοντά που μπορούσε να διακρίνει το κενό μπροστά της. «Από που βγαίνει;»

Την κοίταξε σαν να μην μπορούσε να καταλάβει γιατί έκανε τόση φασαρία για κάτι τόσο μικρό. «Από τα αρχικά μου», της είπε. «Τζόναθαν Κρίστοφερ*».

Το βράαδρο άνοιξε μπροστά της. Έβλεπε την απόσταση που τη χώριζε απ' την άβυσσο. «Τζόναθαν», είπε αγνά. «Τζόναθαν Κρίστοφερ».

Ο Τζέις έσμιξε τα φρύδια του. «Πώς...»

Ο Βάλενταϊν τους διέκοψε. Η φωνή του ήταν απαλή. «Τζέις, το έκανα για το καλό σου. Νόμιζα ότι η ιστορία

* Στα Αγγλικά τα αρχικά είναι J.C. που προφέρονται Τζέι-Σι= Τζέις Σ.τ.Ε.

μιας μητέρας που έχει πεθάνει θα σε πλήγωνε λιγότερο από μια μητέρα που σε εγκατέλειψε πριν καν γίνεις ενός έτους».

Τα δάχτυλα του Τζέις τυλίχτηκαν σφιχτά στο ποτήρι του. Η Κλέρι για μια στιγμή νόμιζε ότι θα το έσπαγε. «Η μητέρα μου ζει;»

«Ναι», είπε ο Βάλενταϊν. «Ζει και μάλιστα αυτή τη στιγμή κοιμάται σε ένα απ' τα δωμάτια του κάτω ορόφου. Ναι», είπε πριν προλάβει να μιλήσει ο Τζέις, «η Τζόσλιν είναι η μητέρα σου, Τζόναθαν. Και η Κλέρι, η Κλέρι είναι αδερφή σου».

Ο Τζέις τίναξε το χέρι του. Το ποτήρι έπεσε, ρίχνοντας το αφρίζον πορφυρό υγρό στο λευκό τραπεζομάντιλο.

«Τζόναθαν», είπε ο Βάλενταϊν.

Ο Τζέις είχε χλωμιάσει, είχε γίνει σχεδόν πράσινος. «Δεν είναι αλήθεια», είπε. «Έχει γίνει κάποιο λάθος. Δεν μπορεί να είναι αλήθεια».

Ο Βάλενταϊν κοίταξε το γιο του με σταθερό βλέμμα. «Νομίζω ότι πρέπει να χαρείς», του είπε με χαμηλή, συλλογισμένη φωνή. «Έτσι μου φαίνεται εμένα. Μέχρι χθες ήσουν ορφανός, Τζόναθαν. Και σήμερα έχεις πατέρα, μητέρα, ακόμα και μια αδερφή που δεν γνώριζες».

«Δεν είναι δυνατόν», είπε ο Τζόναθαν. «Η Κλέρι δεν είναι αδερφή μου. Γιατί αν ήταν...»

«Ναι;» ρώτησε ο Βάλενταϊν.

Ο Τζέις δεν απάντησε αλλά το βλέμμα του, γεμάτο αρρωστημένο τρόμο ήταν αρκετό για την Κλέρι. Παραπατώντας λιγάκι έκανε το γύρο του τραπεζιού και γονάτισε δίπλα του, απλώνοντας το χέρι της για να πιάσει το δικό του.

«Τζέις...»

Τινάχτηκε μακριά της, με τα χέρια μπλεγμένα στο μουσκεμένο τραπεζομάντιλο. «Μη!»

Στο λαιμό της φούσκωσε το μίσος για τον Βάλενταϊν σαν καταπιεσμένα δάκρυα. Είχε παίξει τα χαρτιά του και με το να μη λέει αυτό που ήξερε –ότι ήταν κόρη του– την είχε κάνει συνεργό στη σιωπή του. Και τώρα, έχοντας πετάξει πάνω τους την αλήθεια σαν τεράστιο βράχο, κάθισε στην καρέκλα του για να παρακολουθήσει τα αποτελέσματα με ψυχρό υπολογισμό. Πώς μπορούσε ο Τζέις να μη βλέπει το αληθινό του πρόσωπο;

«Πες μου ότι δεν είναι αλήθεια», είπε ο Τζέις, κοιτάζοντας το τραπεζομάντιλο.

Η Κλέρι κατάπιε με δυσκολία. «Δεν μπορώ να σου πω κάτι τέτοιο».

Ο Βάλενταϊν ακούστηκε σαν να χαμογελούσε. «Παραδέχεσαι λοιπόν ότι τόση ώρα λέω αλήθεια;»

«Όχι», είπε επιθετικά χωρίς καν να τον κοιτάξει. «Λες ψέματα, με λίγη αλήθεια ανακατεμένη, αυτό είναι όλο».

«Με κούρασε όλο αυτό», είπε ο Βάλενταϊν. «Αν θέλεις να μάθεις την αλήθεια, Κλαρίσα, άκου τη λοιπόν. Έχεις ακούσει τις ιστορίες για την Εξέγερση και πιστεύεις ότι εγώ είμαι ο κακός, σωστά;»

Η Κλέρι δεν είπε τίποτα. Κοιτούσε τον Τζέις, που έμοιαζε λες και ήταν έτοιμος να κάνει εμετό. Ο Βάλενταϊν συνέχισε αμείλικτος. «Βασικά, είναι απλό. Η ιστορία που έχεις ακούσει ήταν αληθινή σε κάποια πράγματα, αλλά όχι σε όλα –είναι ψέματα ανακατεμένα με λίγη αλήθεια, όπως το έθεσες. Το θέμα είναι ότι ο Μάικλ Γουέλαντ δεν είναι ούτε υπήρξε ποτέ πατέρα του Τζέ-

ις. Ο Γουέιλαντ πέθανε κατά τη διάρκεια της Εξέγερσης. Πήρα το όνομα του Μάικλ και την περιουσία του όταν έφυγα απ' τη Γυάλινη Πόλη με το γιο μου. Ήταν αρκετά εύκολο· ο Μάικλ Γουέιλαντ δεν είχε συγγενείς και οι στενότεροι φίλοι του, οι Λάιτγουντ, έλειπαν στην εξορία. Ο ίδιος ήταν σε δυσμένεια για τη συμμετοχή του στην Εξέγερση, οπότε έζησα αυτή την ταπεινή ζωή, αρκετά ήσυχα, μαζί με τον Τζέις στο κτήμα των Γουέιλαντ. Διάβαζα τα βιβλία μου, ανέτρεφα το γιο μου. Και περιμένα». Χάιδεψε αφηρημένα το φιλιγκράν στην άκρη του ποτηριού. Ήταν αριστερόχειρας, όπως και ο Τζέις, παρατήρησε η Κλέρι.

«Μετά από δέκα χρόνια, έλαβα ένα γράμμα. Ο αποστολέας του ισχυριζόταν ότι ήξερε την ταυτότητά μου και ότι αν δεν δεχόμουν να κάνω κάποια πράγματα θα την αποκάλυπτε. Δεν ήξερα ποιος ήταν ο αποστολέας, αλλά δεν είχε σημασία. Δεν σκόπευα να του δώσω αυτό που μου ζητούσε. Άλλωστε ήξερα ότι η ταυτότητά μου είχε διαρρεύσει και θα κινδύνευα για πάντα, εκτός αν ο άγνωστος πίστευε ότι είχα πεθάνει. Σκηνοθέτησα για δεύτερη φορά το θάνατό μου, με τη βοήθεια του Πάνγκμπορν και του Μπλάκγουελ και για την ασφάλεια του Τζέις βεβαιώθηκα ότι θα σταλεί ο γιος μου, στην ασφάλεια του Ινστιτούτου, υπό την προστασία των Λάιτγουντ».

«Και άφησες τον Τζέις να νομίζει ότι έχεις πεθάνει; Τον άφησες απλώς να το πιστεύει, όλα αυτά τα χρόνια; Είναι αξιολύπητο».

«Κλέρι», είπε ο Τζέις. Είχε σηκώσει τα χέρια του και σκέπαζε το πρόσωπό του. Μίλησε πίσω απ' τα δάχτυλά του, πνιχτά. «Κλέρι, μη».

Ο Βάλενταϊν χαμογέλασε στο γιο του παρόλο που ο Τζέις δεν τον έβλεπε. «Ο Τζόναθαν έπρεπε να πιστέψει ότι ήμουν νεκρός, ναι. Έπρεπε να πιστεύει ότι ήταν γιος του Μάικλ Γουέιλαντ, αλλιώς οι Λάιτγουντ δεν θα τον προστάτευαν έτσι. Στο Μάικλ χρωστούσαν χάρη όχι σε μένα. Για χάρη του Μάικλ τον αγαπούσαν, όχι για μένα».

«Θα μπορούσαν να τον αγαπάνε επειδή ήταν ο Τζέις», είπε η Κλέρι.

«Α μια πολύ σωστή συναισθηματική προσέγγιση», είπε ο Βάλενταϊν, «αλλά δεν νομίζω. Δεν ξέρεις τους Λάιτγουντ όπως τους ήξερα κάποτε εγώ». Δεν πρόσεξε τον Τζέις που τινάχτηκε ή αν το πρόσεξε, το αγνόησε. «Οι Λάιτγουντ ήταν μια προστασία για τον Τζέις, όχι μια καινούρια οικογένεια, βλέπεις. Έχει οικογένεια. Έχει πατέρα».

Ο Τζέις έβγαλε έναν ήχο και έβγαλε τα χέρι του απ' το πρόσωπό του.

«Η μητέρα μου...»

«Το έβαλε στα πόδια μετά την Εξέγερση», είπε ο Βάλενταϊν. «Είχα ταπεινωθεί. Το Κονκλάβιο θα με κυνηγούσε μέχρι θανάτου αν ήξεραν ότι ζούσα. Δεν άντεχε να έχει καμία σχέση μαζί μου, γι' αυτό το έβαλε στα πόδια». Ο πόνος στη φωνή του ήταν έντονος –και ψεύτικος, σκέφτηκε με πικρία η Κλέρι. Παμπόνηρος και αχρείος. «Δεν ήξερα ότι ήταν έγκυος τότε. Στην Κλέρι». Χαμογέλασε λίγο, περνώντας αργά το χέρι του πάνω απ' το ποτήρι του. «Το αίμα όμως δεν γίνεται νερό, όπως λένε», συνέχισε. «Η μοίρα μας έφερε σ' αυτό το μονοπάτι. Η οικογένειά μας θα ενωθεί ξανά. Μπορούμε να περάσουμε απ' την Πύλη», είπε στρέφοντας το βλέμμα

του στον Τζέις. «Να πάμε στην Άιντρις. Πίσω στο πατρικό σου σπίτι».

Ο Τζέις ανατρίχιασε λίγο αλλά κούνησε το κεφάλι του καταφατικά, κοιτάζοντας ακόμα επίμονα τα χέρια του.

«Θα είμαστε και πάλι μαζί», είπε ο Βάλενταϊν. «Όπως θα έπρεπε να είμαστε».

Καταπληκτικό ακούγεται, σκέφτηκε η Κλέρι. Εσύ, η γυναίκα σου σε κόμα, ο υπνωτισμένος σου γιος και η κόρη που σε μσεί σαν τρελή. Για να μην αναφέρω ότι τα παιδιά σου ίσως είναι ερωτευμένα μεταξύ τους. Ναι, ακούγεται σαν την τέλεια οικογενειακή επανασύνδεση. Δυνατά όμως είπε μόνο: «Δεν πάω πουθενά μαζί σου. Ούτε η μητέρα μου».

«Έχει δίκιο, Κλέρι», είπε βραχνά ο Τζέις. Ανοιγόκλεισε τα δάχτυλά του· οι άκρες τους ήταν βαμμένες κόκκινες. «Είναι το μόνο μέρος που μπορούμε να πάμε. Εκεί μπορούμε να τα τακτοποιήσουμε όλα».

«Δεν σοβαρολογείς...»

Από κάτω ακούστηκε μια τρομακτική έκρηξη, τόσο δυνατή που ήταν λες και είχε καταρρεύσει ένας ολόκληρος τοίχος. Ο Λουκ, σκέφτηκε η Κλέρι και σηκώθηκε όρδια.

Ο Τζέις, παρά την κατάστασή του, κάτι μεταξύ ναυτίας και τρόμου, αντέδρασε αμέσως. «Πατέρα...» είπε και σηκώθηκε βάζοντας το χέρι του στη ζώνη του.

«Έρχονται», είπε ο Βάλενταϊν και σηκώθηκε. Η Κλέρι άκουσε βήματα. Μετά από ένα λεπτό η πόρτα άνοιξε διάπλατα και στο κατώφλι εμφανίστηκε ο Λουκ.

Η Κλέρι συγκράτησε μια φωνή. Ήταν σκεπασμένος με αίμα, το τζιν και η μπλούζα του ήταν σκούρα και λασπωμένα, το μισό του πρόσωπο βαμμένο κόκκινο. Τα

χέρια του ήταν κόκκινα μέχρι τους καρπούς και το αίμα που τα σκέπαζε ήταν ακόμα υγρό και έσταζε. Δεν είχε ιδέα αν το αίμα ήταν δικό του. Άκουσε τον εαυτό της να φωνάζει το όνομά του και να τρέχει προς το μέρος του πέφτοντας πάνω του, με την ανάγκη να πιαστεί από πάνω του, τόσο έντονη, όπως όταν ήταν οχτώ χρονών.

Για μια στιγμή το μεγάλο του χέρι σηκώθηκε και αγκάλιασε το κεφάλι της, κρατώντας τη στην αγκαλιά του με το ένα χέρι. Μετά όμως την έσπρωξε απαλά. «Είμαι γεμάτος αίματα», είπε. «Μην ανησυχείς, δεν είναι δικό μου».

«Ποιου είναι τότε;» ακούστηκε η φωνή του Βάλενταϊν που τους κοιτούσε με μάτια στενά και μοχθηρά. Ο Τζέις είχε σηκωθεί απ' τη θέση του, είχε κάνει τον κύκλο του τραπεζιού και στεκόταν διστακτικά δίπλα απ' τον πατέρα του. Η Κλέρι δεν μπορούσε να θυμηθεί ούτε μια φορά να τον έχει δει να κάνει κάτι διστακτικά.

«Του Πάνγκμπορν», είπε ο Λουκ.

Ο Βάλενταϊν πέρασε το χέρι του πάνω απ' το πρόσωπό του, σαν να τον πόνεσε η είδηση. «Μάλιστα. Του έκοψες το λαρύγγι με τα δόντια σου;»

«Βασικά», είπε ο Λουκ, «τον σκότωσα μ' αυτό εδώ». Με το ελεύθερο χέρι του τράβηξε το μαχαίρι που είχε χρησιμοποιήσει για να σκοτώσει τον Καταραμένο. Στο φως διέκρινε τις μπλε πέτρες που στόλιζαν τη λαβή του. «Το θυμάσαι;»

Ο Βάλενταϊν το κοίταξε και η Κλέρι είδε τα χείλη του να σφίγγονται. «Ναι», είπε και αναρωτήθηκε αν θυμόταν τη συζήτηση που έκαναν νωρίτερα.

Είναι ένα κιντζάλ, ένα κερκασιανό στιλέτο. Το συγκεκριμένο είχε και το ταίρι του.

«Μου το έδωσες πριν από δεκαεπτά χρόνια και μου είπες να δώσω τέλος στη ζωή μου», είπε ο Λουκ, κρατώντας σφιχτά στο χέρι του το σπαδί. Η λάμα του ήταν μεγαλύτερη από εκείνη του κιντζάλ με την κόκκινη λαβή στη ζώνη του Τζέις· ήταν κάτι ανάμεσα σε σπαδί και μαχαίρι και η λάμα του ήταν μυτερή σαν βελόνα. «Και παραλίγο να το κάνω».

«Περιμένεις να το αρνηθώ;» Στη φωνή του Βάλενταϊν υπήρχε πόνος, η ανάμνηση μιας παλιάς θλίψης. «Προσπάθησα να σε σώσω απ' τον εαυτό σου, Λούσιαν. Έκανα ένα μεγάλο λάθος. Αν είχα τη δύναμη να σε σκοτώσω μόνος μου, θα είχες πεθάνει σαν άνδρας».

«Σαν εσένα;» ρώτησε ο Λουκ και εκείνη τη στιγμή η Κλέρι διέκρινε μέσα του κάτι από τον Λουκ που ήξερε. Τον Λουκ που μπορούσε να καταλάβει πότε έλεγε ψέματα ότι είναι άρρωστη, τον Λουκ που τη μάλωνε όταν ήταν αγενής. Στην πικρία της φωνής του διέκρινε την αγάπη που ένιωθε κάποτε για τον Βάλενταϊν να έχει μεταμορφωθεί σε ένα ψυχρό μίσος. «Ένας άνδρας που δένει με αλυσίδες την αναισθητη γυναίκα του σε ένα κρεβάτι, ελπίζοντας να τη βασανίσει για να του δώσει πληροφορίες όταν ξυπνήσει... Αυτή είναι η ανδρεία σου;»

Ο Τζέις κοιτούσε τον πατέρα του. Η Κλέρι είδε το θυμό που παραμόρφωσε για μια στιγμή τα χαρακτηριστικά του Βάλενταϊν· μετά όμως εξαφανίστηκε και το πρόσωπό του χαλάρωσε πάλι. «Δεν τη βασάνισα», είπε. «Είναι δεμένη για προστασία».

«Από ποιον;» ρώτησε επιτακτικά ο Λουκ κάνοντας άλλο ένα βήμα στο δωμάτιο. «Ο μόνος κίνδυνος που διατρέχει είσαι εσύ. Πέρασε ολόκληρη τη ζωή της προ-

σπαθώντας να σου κρυφτεί».

«Την αγαπούσα», είπε. «Δεν θα της έκανα ποτέ κακό. Εσύ την έστρεψες εναντίον μου».

Ο Λουκ γέλασε. «Δεν χρειάστηκε, Βάλενταϊν. Έμαθε να σε μισεί από μόνη της».

«Αυτό είναι ψέμα!» είπε ο Βάλενταϊν με απροσδόκητη βαναυσότητα και τράβηξε το σπαθί του απ' τη θήκη του. Η λάμα ήταν επίπεδη και μαύρη, με χαραγμένο ένα σχέδιο με μαύρα αστέρια. Πρότεινε το σπαθί προς το στήθος του Λουκ.

Ο Τζέις έκανε ένα βήμα προς τον Βάλενταϊν. «Πατέρα...»

«Τζόναθαν, σιωπή!» φώναξε ο Βάλενταϊν, αλλά ήταν πολύ αργά. Η Κλέρι είδε την έκφραση του σοκ στο πρόσωπο του Λουκ.

«Τζόναθαν;» ψιθύρισε.

Το στόμα του Τζέις τεντώθηκε. «Μη με λες έτσι», είπε βίαια, με μάτια που έβγαζαν χρυσές σπίδες. «Θα σε σκοτώσω εγώ ο ίδιος αν με ξαναπείς έτσι».

Ο Λουκ, αγνοώντας το σπαθί που στόχευε την καρδιά του, δεν πήρε τα μάτια του απ' τον Τζέις. «Η μητέρα σου θα ήταν περήφανη» είπε, τόσο σιγά που ακόμα και η Κλέρι, που στεκόταν δίπλα του, δυσκολεύτηκε να το ακούσει.

«Δεν έχω μητέρα», είπε ο Τζέις. Τα χέρια του έτρεμαν. «Η γυναίκα που με γέννησε με παράτησε πριν προλάβω να μάθω πώς είναι το πρόσωπό της. Δεν ήμουν τίποτα γι' αυτή, έτσι κι αυτή δεν είναι τίποτα για μένα».

«Δεν σε παράτησε η μητέρα σου», είπε ο Λουκ, γυρνώντας αργά το βλέμμα του στον Βάλενταϊν. «Πίστευα ότι ούτε κι εσύ», είπε αργά, «δεν θα έφτανες στο σημείο να

χρησιμοποιήσεις την ίδια σου τη σάρκα και το αίμα ως δόλωμα. Αλλά απ' ό,τι φαίνεται έκανα λάθος».

«Αρκετά». Το ύφος του Βάλενταϊν ήταν σχεδόν αδιάφορο, αλλά είχε μια ένταση, μια πεινασμένη απειλή για βία. «Άσε την κόρη μου, γιατί θα σε σκοτώσω».

«Δεν είμαι κόρη σου» είπε απότομα η Κλέρι, αλλά ο Λουκ την έσπρωξε μακριά του, τόσο δυνατά που παραλίγο να πέσει.

«Φύγε από δω» της είπε. «Πήγαινε σε ένα ασφαλές μέρος».

«Δεν σ' αφήνω!»

«Κλέρι, το εννοώ. Φύγε από δω». Ο Λουκ σήκωνε το σπαθί του. «Δεν είναι δική σου αυτή η μάχη».

Η Κλέρι απομακρύνθηκε παραπατώντας, πηγαίνοντας προς την πόρτα που έβγαζε στο ισόγειο. Ίσως να μπορούσε να φέρει βοήθεια, τον Άλαρικ...

Όμως τότε μπήκε μπροστά της ο Τζέις, κλείνοντας της την πόρτα. Είχε ξεχάσει πόσο γρήγορα μπορούσε να κουνηθεί, σαν γάτα, σαν νερό. «Τρελάθηκες;» της είπε πνιχτά. «Έχουν σπάσει την πόρτα. Θα είναι γεμάτο Καταραμένους».

Τον έσπρωξε. «Άσε με...»

Την κράτησε πίσω με μια λαβή σκληρή σαν σίδηρο. «Για να σε κάνουν κομμάτια; Δεν υπάρχει περίπτωση».

Ένας δυνατός μεταλλικός ήχος ακούστηκε πίσω τους. Η Κλέρι τραβήχτηκε απ' τον Τζέις και είδε ότι ο Βάλενταϊν είχε επιτεθεί στον Λουκ, που είχε αποκρούσει με έναν εκκωφαντικό ήχο το σπαθί του. Τα όπλα τους ενώθηκαν και μετά οι δυο άνδρες άρχισαν να κινούνται στο πάτωμα με κινήσεις αιφνιδιασμού και αντιπερισπασμού. «Θεέ μου», ψιθύρισε. «Θα σκοτωθούν».

Τα μάτια του Τζέις ήταν μαύρα. «Δεν καταλαβαίνεις», είπε. «Έτσι γίνεται...» Σταμάτησε και πήρε μια βαθιά ανάσα καθώς ο Λουκ αιφνιδίασε τον Βάλενταϊν και τον χτύπησε στον ώμο. Το αίμα ανάβλυσε, μουσκεύοντας το κατάλευκο πουκάμισό του.

Ο Βάλενταϊν έριξε πίσω το κεφάλι του και γέλασε. «Καλή κίνηση», είπε. «Δεν πιστευα ότι θα το κάνεις, Λούσιαν».

Ο Λουκ στεκόταν με τεντωμένους ώμους και το μαχαίρι του έκρυβε το πρόσωπό του απ' την Κλέρι. «Αυτή την κίνηση μου τη δίδαξες εσύ ο ίδιος».

«Πριν από πολλά χρόνια όμως», είπε ο Βάλενταϊν με φωνή σαν μετάξι «και από τότε δεν νομίζω να χρειάστηκες το μαχαίρι, έτσι δεν είναι; Αφού είχες νύχια και δόντια για να πολεμάς...»

«Ακόμα καλύτερα, για να σου ξεσκίσω την καρδιά».

Ο Βάλενταϊν κούνησε το κεφάλι του. «Την ξέσκισες πριν από χρόνια», είπε και η Κλέρι δεν μπορούσε να καταλάβει αν η θλίψη στη φωνή του ήταν αληθινή η ψεύτικη. «Όταν με πρόδωσες και με εγκατέλειψες». Ο Λουκ του επιτέθηκε ξανά, αλλά ο Βάλενταϊν υποχωρούσε αργά στο πάτωμα. Για το μέγεθός του κινείτο εξαιρετικά επιδέξια. «Εσύ έστρεψες τη γυναίκα μου εναντίον της ίδιας της της φυλής. Εσύ την πλησίασες όταν ήταν αδύναμη κι εσύ ήσουν αξιοθρήνητος, ζητούσες τον οίκο της. Εγώ ήμουν απόμακρος κι εκείνη νόμισε ότι την αγαπούσες. Ήταν ανόητη».

Ο Τζέις ήταν σφιγμένος δίπλα στην Κλέρι, σαν τεντωμένο σκοινί. Ένωθε την έντασή του, σαν σπίθες που βγαίνουν από ένα κομμένο ηλεκτρικό καλώδιο.

«Για τη μητέρα σου μιλάει», του είπε.

«Με εγκατέλειψε», είπε ο Τζέις. «Σπουδαία μητέρα».

«Νόμιζε ότι είχες πεθάνει. Και ξέρεις πως το ξέρω; Γιατί στο δωμάτιό της είχε ένα κουτί. Ένα κουτί με τα αρχικά σου».

«Και τι έγινε;» είπε ο Τζέις. «Πολλοί έχουν τέτοια κουτιά».

«Είχε μέσα μια μπούκλα απ' τα μαλλιά σου. Από όταν ήσουν μωρό. Και μια φωτογραφία, ίσως παραπάνω. Κάθε χρόνο την έβγαζε και έκλαιγε μπροστά της. Με λυγμούς, ένα σπαρακτικό κλάμα...»

Η γροδιά του Τζέις ήταν σφιγμένη στο πλάι του. «Σταμάτα», είπε πνιχτά.

«Τι να σταματήσω; Να σου λέω την αλήθεια; νόμιζε ότι είχες πεθάνει –δεν θα σε είχε αφήσει ποτέ αν ήξερε ότι είσαι ζωντανός. Κι εσύ νόμιζες ότι και ο πατέρας σου είχε πεθάνει...»

«Τον είδα να πεθαίνει. Ή έτσι νόμιζα. Δεν... δεν μου το είπε απλώς κάποιος κι εγώ τον πίστεψα!»

«Βρήκε τα κόκαλά σου καμένα», είπε η Κλέρι σιγανά. «Στα ερείπια του σπιτιού της. Μαζί με τα κόκαλα των γονιών της».

Τότε ο Τζέις επιτέλους την κοίταξε. Είδε τη δυσπιστία στο βλέμμα του, και γύρω από τα μάτια του είδε την ένταση της προσπάθειας να τη συγκρατήσει. Μπορούσε να διακρίνει, σαν να έβλεπε πίσω από μια λάμψη, την εύθραυστη πίστη στον πατέρα του, την οποία κρατούσε σαν λεπτή πανοπλία να τον προστατεύει απ' την αλήθεια. Κάπου, όμως, σκέφτηκε η Κλέρι, θα υπήρχε ένα αδύναμο σημείο στην πανοπλία του. Αν μπορούσε να το βρει ώστε να τον αφοπλίσει... «Αυτό είναι γελοίο», είπε ο Τζέις. «Δεν πέθανα –δεν υπήρχαν κόκαλα».

«Ναι, υπήρχαν».

«Θα ήταν μια λάμψη», είπε βραχνά.

«Ρώτα τον πατέρα σου τι έγινε με τον πεθερό και την πεθερά του. Ρώτα τον αν ήταν και κείνο μια λάμψη...»

«Βούλωσέ το!» φώναξε ο Τζέις εκτός εαυτού. Η αυτοκρατορία του είχε καταρρεύσει. Η Κλέρι είδε τον Λουκ να κοιτάζει προς το μέρος τους, ξαφνιασμένος απ' το θόρυβο. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ο Βάλενταϊν βρήκε την ευκαιρία και με μια κατά μέτωπο επίθεση έμπηξε το σπαθί του στο στήθος του Λουκ, ελάχιστα πιο κάτω απ' το στέρνο του.

Τα μάτια του Λουκ άνοιξαν διάπλατα, πιο πολύ από έκπληξη παρά από πόνο. Ο Βάλενταϊν τράβηξε το χέρι του και το σπαθί βγήκε απ' το στήθος του Λουκ, βαμμένο κόκκινο μέχρι τη λαβή του. Ο Βάλενταϊν επιτέθηκε ξανά καγχάζοντας, και αυτή τη φορά πέταξε το όπλο απ' το χέρι του Λουκ. Έπεσε στο πάτωμα με μια ξερή κλαγγή και ο Βάλενταϊν το κλότσησε μακριά, σπρώχνοντάς το κάτω απ' το τραπέζι, ενώ ο Λουκ κατέρρεε.

Ο Βάλενταϊν σήκωσε το μαύρο του σπαθί πάνω απ' το πεσμένο σώμα του Λουκ. Τα χαραγμένα ασημένια αστέρια έλαμπαν σ' όλο το μήκος της λεπίδας και η Κλέρι, παγωμένη σε μια στιγμή απόλυτου τρόμου, σκέφτηκε, πώς είναι δυνατόν κάτι τόσο θανατηφόρο να είναι τόσο όμορφο;

Ο Τζέις, σαν να ήξερε τι θα έκανε η Κλέρι, πριν καν προλάβει να το κάνει, γύρισε προς το μέρος της. «Κλέρι...»

Η στιγμή, του παγωμένου τρόμου πέρασε και η Κλέρι τραβήχτηκε μακριά του, σπρώχνοντας τα απλωμένα του

χέρια και έτρεξε στο πέτρινο πάτωμα προς τον Λουκ. Εκείνος ήταν πεσμένος στο πάτωμα και στηριζόταν στο ένα του χέρι. Η Κλέρι έπεσε πάνω του τη στιγμή που ο Βάλενταϊν κατέβαζε το σπαθί του.

Είδε τα μάτια του Βάλενταϊν τη στιγμή που το σπαθί του ήταν έτοιμο να την καρφώσει· ήταν σαν να πέρασαν αιώνες, αν και πρέπει να ήταν μόλις μερικά κλάσματα του δευτερολέπτου. Είδε ότι αν ήθελε θα μπορούσε να σταματήσει το σπαθί του. Είδε ότι ήξερε πως αν δεν το σταματούσε θα τη χτυπούσε. Είδε ότι θα το έκανε, με οποιοδήποτε τίμημα.

Σήκωσε ψηλά τα χέρια της, κλείνοντας τα μάτια της...

Ακούστηκε μια κλαγγή. Άκουσε τον Βάλενταϊν να φωνάζει και άνοιξε τα μάτια της· τον είδε να σφίγγει το χέρι του, που δεν κρατούσε πια το σπαθί και αιμορραγούσε. Το κιντζάλ με την κόκκινη λαβή βρισκόταν κάμποσα μέτρα πιο πέρα, στο πέτρινο πάτωμα, δίπλα από το μαύρο σπαθί. Γυρνώντας έκπληκτη, είδε τον Τζέις δίπλα στην πόρτα, με το χέρι σηκωμένο ακόμα και συνειδητοποίησε ότι είχε πετάξει με τόση δύναμη το στιλέτο, που το μαύρο σπαθί είχε φύγει από το χέρι του πατέρα του.

Κατάχλωμος, χαμήλωσε αργά το χέρι του με τα μάτια καρφωμένα στον Βάλενταϊν. «Πατέρα, εγώ...»

Ο Βάλενταϊν κοίταξε το ματωμένο του χέρι και για μια στιγμή, η Κλέρι είδε ένα σπασμό οργής στο πρόσωπό του, σαν φως που τρεμοσβήνει. Η φωνή του, όμως βγήκε ήρεμη. «Εξαιρετική βολή, Τζέις».

Ο Τζέις δίστασε. «Το χέρι σου. Νόμιζα όμως...»

«Δεν θα χτυπούσα την αδερφή σου», είπε ο Βάλεντα-

ίν, που έσκυψε για να πάρει το σπαδί του και το στιλέτο με την κόκκινη λαβή, το οποίο έβαλε στη ζώνη του. «Θα σταματούσα το σπαδί. Αλλά η οικογενειακή σου ανησυχία είναι αξιέπαινη».

Ψεύτη. Η Κλέρι όμως δεν είχε χρόνο για τις υπεκφυγές του Βάλενταϊν. Γύρισε να κοιτάξει τον Λουκ και ένιωσε ένα κύμα ναυτίας. Ο Λουκ ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα, με τα μάτια μισόκλειστα και την αναπνοή να βγαίνει δύσκολα. Απ' την τρύπα στο σκισμένο του μπλουζάκι έβγαινε αίμα. «Χρειάζομαι έναν επίδεσμο», είπε η Κλέρι χάνοντας τα λόγια της. «Ένα ρούχο, κάτι».

«Μην κουνηθείς, Τζόναθαν», είπε ο Βάλενταϊν με ατσάλινη φωνή και ο Τζέις έμεινε ακίνητος στη θέση του, με το χέρι στην τσέπη. «Κλαρίσα», είπε ο πατέρας της, με μια φωνή γλυκερή σαν ατσάλι αλειμμένο με βούτυρο, «αυτός ο άνδρας είναι ένας εχθρός της οικογένειάς μας, ένας εχθρός του Κονκλάβιου. Είμαστε Κυνηγοί, και αυτό μερικές φορές σημαίνει ότι είμαστε και τιμωροί. Πρέπει να το καταλάβεις αυτό».

«Κυνηγοί δαιμόνων. Τιμωροί δαιμόνων», είπε η Κλέρι. «Όχι δολοφόνοι. Υπάρχει μια διαφορά».

«Είναι ένας δαίμονας, Κλαρίσα», είπε ο Βάλενταϊν, με την ίδια απαλή φωνή. «Ένας δαίμονας με πρόσωπο ανθρώπου. Ξέρω πόσο εύκολα μπορούν να σε ξεγελάσουν μερικές φορές τα τέρατα. Θυμήσου, με ξεγέλασε και εμένα ήδη μια φορά».

«Τέρας; επανέλαβε η Κλέρι. Σκέφτηκε τον Λουκ, να τη σπρώχνει στις κούνιες όταν ήταν πέντε χρονών, πιο ψηλά, πάντα πιο ψηλά. Τον Λουκ στην αποφοίτησή της από το δημοτικό, με τη φωτογραφική του σαν περήφανος πατέρας. Τον Λουκ να ξεδιαλέγει κάθε κούτα

που έφτανε στο μαγαζί του, ψάχνοντας για βιβλία που μπορεί να της άρεσαν, βάζοντάς τα στο πλάι. Τον Λουκ να τη σηκώνει για να πιάσει μήλα από τα δέντρα κοντά στο σπίτι του. Τον Λουκ, τη θέση του οποίου στην καρδιά της προσπαθούσε να πάρει αυτός ο άνδρας. «Ο Λουκ δεν είναι τέρας», είπε με φωνή εξίσου ατσάλινη με του Βάλενταϊν. «Ούτε δολοφόνος. Εσύ είσαι».

«Κλέρι!» είπε ο Τζέις.

Η Κλέρι τον αγνόησε. Το βλέμμα της ήταν καρφωμένο στα ψυχρά μαύρα μάτια του πατέρα της. «Δολοφόνησες τους γονείς της γυναίκας σου, όχι στη μάχη, αλλά εν ψυχρώ», είπε. «Βάζω στοίχημα ότι δολοφόνησες και τον Μάικλ Γουέλμαντ και το αγοράκι του, επίσης. Πέταξες τα κόκαλά τους μαζί μ' εκείνα των παππούδων μου, για να κάνεις τη μητέρα μου να πιστέψει ότι είχατε πεθάνει κι εσύ κι ο Τζέις. Έβαλες το μενταγιόν σου στο λαιμό του Μάικλ Γουέλμαντ πριν τον σκοτώσεις για να πιστέψουν όλοι ότι τα κόκαλα εκείνα ανήκαν σε σένα. Μετά από τόσα λόγια για το καθαρό αίμα του Κονκλάβιου –δεν νοιάστηκες στιγμή για το αίμα τους ή για την αθωότητά τους όταν τους σκότωνες, έτσι δεν είναι; Η σφαγή των ηλικιωμένων και των παιδιών εν ψυχρώ, αυτό σε κάνει τέρας».

Άλλος ένας σπασμός οργής διαστρέβλωσε τα χαρακτηριστικά του Βάλενταϊν. «Αρκετά!» βρυχήθηκε, σηκώνοντας ξανά το σπαθί με τα μαύρα αστέρια και η Κλέρι άκουσε στη φωνή του την αλήθεια για το ποιος ήταν, την οργή που τον κυριεύε σε όλη του τη ζωή. Την ατέρμονη, καυτή οργή. «Τζόνναθαν! Πάρε την αδερφή σου από μπροστά μου, γιατί, μα τον Αρχάγγελο, θα τη χτυπήσω για να σκοτώσω το τέρας που προστατεύει!»

Για μια απειροελάχιστη στιγμή, ο Τζέις δίστασε. Μετά όμως σήκωσε το κεφάλι του. «Μάλιστα, πατέρα», είπε και πήγε προς το μέρος της. Πριν προλάβει να απλώσει τα χέρια της για να τον αποφύγει, την είχε πιάσει με δύναμη απ' τον ώμο. Την τράβηξε για να σηκωθεί όρθια και την έσυρε μακριά απ' τον Λουκ.

«Τζέις», ψιθύρισε, αηδιασμένη.

«Μη», της είπε. Τα δάχτυλά του είχαν μπηχτεί στο χέρι της και την πονούσαν. Μύριζε κρασί, μέταλλο και ιδρώτα. «Μη μου μιλάς».

«Μα...»

«Είπα, μη μιλάς!» Την τράνταξε με δύναμη. Η Κλέρι παραπάτησε, μετά βρήκε την ισορροπία της και σήκωσε το κεφάλι της, βλέποντας τον Βάλενταϊν, θριαμβευτή πάνω απ' το πεσμένο σώμα του Λουκ. Τον κλότσησε με την μπότα του και ο Λουκ έβγαλε ένα ρόγχο.

«Άφησέ τον!» φώναξε η Κλέρι, προσπαθώντας να απελευθερωθεί απ' τη λαβή του Τζέις. Μάταια όμως ήταν πολύ πιο δυνατός της.

«Σταμάτα», σφύριξε το αυτί της. «Θα είναι απλώς χειρότερα για σένα. Καλύτερα να μην κοιτάς».

«Όπως εσύ;» του απάντησε με το ίδιο ύφος. «Όπως εσύ κλείνεις τα μάτια και προσποιείσαι ότι δεν συμβαίνει τίποτα; Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι είναι αλήθεια, Τζέις. Εσύ θα έπρεπε να ξέρεις...»

«Κλέρι, σταμάτα». Ο τόνος του την έκανε να σταματήσει. Ήταν απεγνωσμένος.

Ο Βάλενταϊν κάγχασε. «Αχ, αν είχα σκεφτεί» είπε «να φέρω ένα σπαθί από αληθινό ασήμι, θα μπορούσα να σε ξεπαστρέψω όπως σου αξίζει, Λούσιαν».

Ο Λουκ μούγκρισε κάτι που η Κλέρι δεν άκουσε. Ευ-

χήθηκε να ήταν κάτι πολύ κακό. Προσπάθησε να ξεγλιστρήσει από τον Τζέις. Τα πόδια της γλίστρησαν και την έπιασε, τραβώντας την πίσω, με δύναμη που την πονούσε. Την κρατούσε αγκαλιά, σκέφτηκε, αλλά όχι όπως το είχε φανταστεί, όπως το είχε ονειρευτεί.

«Τουλάχιστον άφησέ με να σηκωθώ», είπε ο Λουκ. «Άφησέ με να πεθάνω όρθιος».

Ο Βάλενταϊν τον κοίταξε πίσω απ' το μεγάλο του σπαθί και ανασήκωσε τους ώμους του. «Μπορείς να πεθάνεις μπρούμυτα ή γονατιστός», είπε. «Μόνο σε έναν άνθρωπο αξίζει να πεθάνει όρθιος και εσύ δεν είσαι άνθρωπος».

«ΜΗ!» ούρλιαξε η Κλέρι καθώς ο Λουκ, χωρίς να την κοιτάζει, είχε αρχίσει να σηκώνεται όρθιος.

«Γιατί πρέπει να το κάνεις χειρότερο για σένα;» είπε ο Τζέις μιλώντας επιτακτικά αλλά ψιθυριστά. «Σου είπα να μην κοιτάς».

Ήταν λαχανιασμένη από την προσπάθεια και τον πόνο. «Εσύ γιατί πρέπει να λες ψέματα στον εαυτό σου;»

«Δεν λέω ψέματα!» Τα χέρια του την έσφιξαν βάνουσα, αν και δεν είχε προσπαθήσει να τραβηχτεί. «Θέλω απλώς τη ζωή μου πίσω, τον πατέρα, την οικογένειά μου, δεν θέλω να τα χάσω ξανά».

Ο Λουκ είχε ανασηκωθεί στα γόνατά του. Ο Βάλενταϊν είχε υψώσει το ματωμένο σπαθί. Τα μάτια του Λουκ ήταν κλειστά και μουρμούριζε κάτι: λέξεις, προσευχή, η Κλέρι δεν μπορούσε να καταλάβει. Πάλεψε στην αγκαλιά του Τζέις, προσπαθώντας να δει το πρόσωπό του. Τα χείλη του ήταν σφιγμένα, λεπτά, το σαγόνι του ακίνητο, αλλά τα μάτια του...

Η λεπτή πανοπλία είχε ραγίσει. Χρειαζόταν μόνο μια τελευταία κίνηση για να γίνει κομμάτια. Έψαξε να βρει τις κατάλληλες λέξεις.

«Έχεις οικογένεια», του είπε. «Οικογένεια είναι οι άνθρωποι που σε αγαπάνε. Όπως οι Λάιτγουντ. Ο Άλεξ, η Ίζαμπελ...» η φωνή της ράγισε. «Η δική μου οικογένεια είναι ο Λουκ και θα με αφήσεις να τον δω να πεθαίνει, όπως νόμιζες εσύ τόσα χρόνια ότι είχες δει το δικό σου πατέρα; Αυτό θέλεις, Τζέις; Έτσι θέλεις να καταντήσεις; Σαν...»

Σταμάτησε, τρέμοντας, νιώθοντας ότι το είχε παρατραβήξει.

«Σαν τον πατέρα μου», της είπε.

Η φωνή του ήταν παγωμένη, απόμακρη, κοφτερή σαν τη λεπίδα ενός σπαθιού.

Τον έχασα, σκέφτηκε απελπισμένη.

«Πέσε κάτω», της είπε και την έσπρωξε με δύναμη. Η Κλέρι έχασε την ισορροπία της, έπεσε στο πάτωμα και ανασηκώθηκε στο ένα γόνατο. Είδε τον Βάλενταϊν να σηκώνει το σπαθί του πάνω απ' το κεφάλι του. Η λάμψη απ' τον πολυέλαιο που αντανακλάτο στο σπαθί έστελνε χιλιάδες αστραφτερά κομματάκια φωτός σαν καρφιά στα μάτια της. «Λουκ!» ούρλιαξε.

Το σπαθί έπεσε με βία... στο πάτωμα. Ο Λουκ δεν ήταν εκεί. Ο Τζέις, έχοντας κινηθεί πιο γρήγορα απ' ό,τι πίστευε η Κλέρι ότι ήταν δυνατόν, ακόμα και για Κυνηγό Σκιών, τον είχε σπρώξει, στέλνοντάς τον στην άκρη στο πάτωμα κουβαριασμένο. Ο Τζέις στεκόταν απέναντι στον πατέρα του, πάνω απ' το σπαθί που έτρεμε, κατάχλωμος, αλλά με στέρεο βλέμμα.

«Νομίζω ότι πρέπει να φύγεις», είπε ο Τζέις.

Ο Βάλενταϊν τον κοίταξε μη μπορώντας να πιστέψει στα αυτιά του. «Τι είπες;»

Ο Λουκ είχε ανασηκωθεί. Η μπλούζα του ήταν βαμμένη με φρέσκο αίμα. Κοίταξε τον Τζέις που άπλωσε το χέρι του και χάιδεψε τρυφερά, αδιάφορα σχεδόν, τη λαβή του σπαδιού που είχε καρφωθεί στο πάτωμα. «Νομίζω ότι με άκουσες, Πατέρα».

Η φωνή του Βάλενταϊν ήταν σαν ένα μαστίγιο. «Τζόναθαν Μόργκενστερν...»

Γρηγόρος σαν αστραπή, ο Τζέις άρπαξε τη λαβή του σπαδιού, το τράβηξε απ' το πάτωμα και το σήκωσε ψηλά. Το τίναξε ελαφρώς, με την αιχμή του ελάχιστα εκατοστά κάτω απ' το πιγούνι του πατέρα του. «Δεν είναι αυτό το όνομά μου», είπε. «Το όνομά μου είναι Τζέις Γουέιλαντ».

Τα μάτια του Βάλενταϊν ήταν καρφωμένα στον Τζέις' έδειχνε να μην έχει προσέξει το σπαδί κάτω απ' το σαγόνι του. «Γουέιλαντ;» βρυχήθηκε. «Δεν έχεις μέσα σου το αίμα των Γουέιλαντ! Ο Μάικλ Γουέιλαντ ήταν για σένα ένας ξένος...»

«Όπως», είπε ήρεμα ο Τζέις, «είσαι κι εσύ». Έκανε με το σπαδί μια κίνηση προς τα αριστερά. «Κουνήσου, λοιπόν».

Ο Βάλενταϊν κουνούσε το κεφάλι του. «Ποτέ. Δεν παίρνω διαταγές από ένα παιδί».

Η άκρη του σπαδιού άγγιξε το λαιμό του Βάλενταϊν. Η Κλέρι τους κοιτούσε έντρομη, αλλά και συνεπαρμένη. «Είμαι ένα καλά εκπαιδευμένο παιδί», είπε ο Τζέις. «Εσύ ο ίδιος με εκπαιδεύσες με ακρίβεια στην τέχνη του φόνου. Χρειάζεται να κουνήσω δυο μόνο δάχτυλα για να σου κόψω το λαρύγγι, το ξέρεις αυτό;» Τα μάτια του

ήταν ψυχρά. «Υποθέτω πως ναι».

«Είσαι αρκετά εκπαιδευμένος», είπε ο Βάλενταϊν. Το ύφος του ήταν αδιάφορο, αλλά η Κλέρι πρόσεξε ότι δεν τολμούσε να κουνηθεί ούτε εκατοστό. «Αλλά δεν θα μπορούσες να με σκοτώσεις. Είσαι πολύ ευαίσθητος».

«Ίσως και να μην μπορούσε». Ήταν ο Λουκ, που στεκόταν όρθιος, γλωμός και ματωμένος, αλλά όρθιος. «Αλλά εγώ θα μπορούσα. Και δεν είμαι σίγουρος ότι θα μπορούσε να με σταματήσει».

Τα πυρετώδη μάτια του Βάλενταϊν πήγαν στον Λουκ και μετά στο γιο του. Ο Τζέις δεν είχε γυρίσει το κεφάλι στο άκουσμα της φωνής του Λουκ, αλλά στεκόταν ακίνητος σαν άγαλμα, με το σπαθί στο χέρι. «Άκουσες το τέρας να με απειλεί, Τζόναθαν», εβπε ο Βάλενταϊν. «Θα υποστηρίξεις αυτό;»

«Αυτό έχει κάποιο δίκιο», είπε χαλαρά ο Τζέις. «Δεν είμαι σίγουρος ότι θα μπορούσα να τον σταματήσω αν ήθελε να σου κάνει κακό. Οι λυκάνθρωποι γιατρεύονται τόσο γρήγορα».

Ο Βάλενταϊν έσφιξε τα χείλη του. «Δηλαδή», είπε απαξιωτικά, «προτιμάς όπως και η μητέρα σου αυτό το πλάσμα, αυτό τον μπάσταρδο δαίμονα από το ίδιο σου το αίμα, την ίδια σου την οικογένεια;»

Για πρώτη φορά, το σπαθί στο χέρι του Τζέις τρεμούλιασε. «Με άφησες όταν ήμουν ακόμα παιδί», είπε με μετρημένη φωνή. «Με άφησες να πιστεύω ότι ήσουν νεκρός και με έστειλες μακριά, να ζήσω με ξένους. Δεν μου είπες ποτέ ότι είχα μητέρα, αδερφή. Με άφησες μόνο». Η λέξη ήταν μια κραυγή.

«Το έκανα για σένα –για το καλό σου», διαμαρτυρήθηκε ο Βάλενταϊν.

«Αν σε ένοιαζε για τον Τζέις, αν σε ένοιαζε για την οικογένεια, δεν θα είχες σκοτώσει τους παππούδες του. Δολοφόνησες αθώους ανθρώπους», τον διέκοψε εξοργισμένη η Κλέρι.

«Αθώους;» είπε κοφτά ο Βάλενταϊν. «Κανείς δεν είναι αθώος σε έναν πόλεμο! Είχαν συμμαχήσει με την Τζόσλιν εναντίον μου! Σχεδιάζαν να πάρουν το γιο μου μακριά μου!»

Ο Λουκ πήρε μια βαθιά ανάσα. «Ήξερες ότι θα σε άφηγε», είπε. «Ήξερες ότι θα έφευγε ακόμα και πριν την Εξέγερση;»

«Φυσικά και το ήξερα!» μούγκρισε ο Βάλενταϊν. Το ψυχρό του προσωπείο είχε πέσει και η Κλέρι έβλεπε τον καυτό θυμό του, να τεντώνει τις φλέβες στο λαιμό του, να κάνει τα χέρια του γροδιές. «Έκανα ό,τι έκανα για να προστατεύσω τους δικούς μου και στο τέλος τους έδωσα περισσότερα από ό,τι τους άξιζε: τη νεκρική πυρά που αξίζει μόνο στους πιο γενναίους πολεμιστές του Κονκλάβιου!»

«Τους έκαψες», είπε ξερά η Κλέρι.

«Ναι!» φώναξε ο Βάλενταϊν. «Τους έκαψα!»

Ο Τζέις έβγαλε έναν παράξενο ήχο. «Οι παππούδες μου...»

«Δεν τους γνώρισες ποτέ», είπε ο Βάλενταϊν. «Μην υποκρίνεσαι μια θλίψη που δεν νιώθεις».

Η άκρη του σπαθιού έτρεμε πολύ περισσότερο τώρα. Ο Λουκ έβαλε το χέρι του στον ώμο του Τζέις. «Ήρεμα», του είπε.

Ο Τζέις δεν τον κοίταξε. Ήταν λαχανιασμένος, σαν να έτρεχε. Η Κλέρι έβλεπε τον ιδρώτα να γυαλίζει στο χρώσιμα του στέρνου του, να κολλάει τα μαλλιά στους

κροτάφους του. Στα χέρια του διακρίνονταν οι φλέβες του. Θα τον σκοτώσει, σκέφτηκε. Θα σκοτώσει τον Βάλενταϊν.

Έκανε ένα βήμα μπροστά, βιαστικά. «Τζέις –χρειαζόμαστε το Θανάσιμο Κύπελλο. Ξέρεις τι σκοπεύει να το κάνει».

Ο Τζέις έγλειψε τα ξεραμένα του χείλη. «Το Κύπελλο, Πατέρα. Πού είναι;»

«Είναι στην Άιντρις», είπε ήρεμα ο Βάλενταϊν. «Κάπου που δεν θα το βρείτε ποτέ».

Το χέρι του Τζέις έτρεμε. «Πες μου...»

«Δώσε μου το σπαθί, Τζόναθαν». Ήταν ο Λουκ, με σταθερή φωνή, ευγενική σχεδόν.

Ο Τζέις ακούστηκε σαν να μιλούσε από τον πάτο ενός πηγαδιού. «Τι;»

Η Κλέρι έκανε ένα βήμα μπροστά. «Δώσε το σπαθί στον Λουκ. Δώσ' του το, Τζέις».

Κούνησε το κεφάλι του. «Αυτό δεν γίνεται».

Έκανε άλλο ένα βήμα προς το μέρος του. Άλλο ένα και θα ήταν αρκετά κοντά για να τον αγγίξει. «Ναι, γίνεται», του είπε τρυφερά. «Σε παρακαλώ».

Δεν την κοίταξε. Το βλέμμα του ήταν καρφωμένο στα μάτια του πατέρα του. Η στιγμή φάνηκε αιώνια. Τελικά, έγνεψε κοφτά, χωρίς να κατεβάσει το χέρι του. Άφησε όμως τον Λουκ να σταθεί δίπλα του και να βάλει το χέρι του πάνω απ' το δικό του, στη λαβή του σπαθιού. «Άφησέ το τώρα, Τζόναθαν», είπε... και το διόρθωσε αμέσως μόλις είδε την έκφραση της Κλέρι. «Τζέις».

Όμως ο Τζέις ήταν σαν να μην τον άκουσε. Άφησε τη λαβή και απομακρύνθηκε απ' τον πατέρα του. Στα μάγουλά του είχε επιστρέψει λίγο χρώμα και ήταν λιγό-

τερο χλωμός και τα χείλη του μάτωσαν στο σημείο που τα είχε δαγκώσει. Η Κλέρι λαχταρούσε να τον αγγίξει, να τυλίξει τα χέρια της γύρω του, αλλά ήξερε ότι δεν υπήρχε περίπτωση να την αφήσει.

«Έχω να προτείνω κάτι», είπε ο Βάλενταϊν στον Λουκ με εκπληκτικά ήρεμο τόνο.

«Να μη σε σκοτώσω;» είπε ο Λουκ.

Ο Βάλενταϊν γέλασε, ένα γέλιο χωρίς ίχνος χιούμορ. «Δεν θα έφτανα τόσο χαμηλά ώστε να παρακαλέσω εσένα για τη ζωή μου».

«Ευτυχώς», είπε ο Λουκ, αγγίζοντας το πιγούνι του άλλου άνδρα με το σπαθί του. «Δεν πρόκειται να σε σκοτώσω αν δεν με αναγκάσεις, Βάλενταϊν. Δεν πρόκειται να σε δολοφονήσω μπροστά στα ίδια σου τα παιδιά. Αυτό που θέλω είναι το Κύπελλο».

Οι κρότοι από κάτω είχαν δυναμώσει. Η Κλέρι άκουγε κάτι σαν βήματα στο διάδρομο. «Λουκ...»

«Το ακούω», είπε κοφτά.

«Το Κύπελλο βρίσκεται στην Άιντρις, σας το είπα», είπε ο Βάλενταϊν κοιτάζοντας πίσω απ' τον Λουκ.

Ο Λουκ είχε ιδρώσει. «Αν βρίσκεται στην Άιντρις, χρησιμοποίησες την Πύλη για να το πάρεις εκεί. Ξαναχρησιμοποίησέ τη για να το φέρεις πίσω. Θα έρθω μαζί σου». Τα μάτια του Λουκ ήταν αεικίνητα. Στο διάδρομο ακούγονταν κι άλλα βήματα και ο ήχος από φωνές, κάτι που έσπασε. «Κλέρι, μείνε με τον αδερφό σου. Όταν φύγουμε, χρησιμοποιήστε την Πύλη για να πάτε σε ένα ασφαλές μέρος».

«Δεν φεύγω από δω», είπε ο Τζέις.

«Ναι, θα φύγεις». Κάτι τράνταξε την πόρτα. «Βάλενταϊν, την Πύλη. Κουνήσου».

«Γιατί αλλιώς;» Τα μάτια του Βάλενταϊν ήταν καρφωμένα στην πόρτα με μια συλλογισμένη έκφραση.

«Αν με αναγκάσεις θα σε σκοτώσω», είπε ο Λουκ. «Μπροστά τους ή όχι. Την Πύλη, Βάλενταϊν. Τώρα».

Ο Βάλενταϊν άνοιξε διάπλατα τα χέρια του. «Όπως θέλεις».

Έκανε ελαφρώς προς τα πίσω, τη στιγμή που η πόρτα έσπασε με κρότο προς τα μέσα, εκσφενδονίζοντας τους μεντεσέδες στο πάτωμα. Ο Λουκ έσκυψε για να μην τον συντρίψει η πόρτα που κατέρρεε, γυρνώντας ελαφρώς, με το σπαθί στο χέρι.

Στην πόρτα στεκόταν ένας λύκος, ένα βουνό από ραβδωτή γκριζα γούνα που μούγκριζε με τα χείλη τραβηγμένα προς τα πίσω. Από τις αμέτρητες πληγές στο σώμα του, έτρεχε αίμα.

Ο Τζέις έβρισε απαλά, με το σπαθί σεράφ ήδη στο χέρι του.

«Μη –είναι φίλος», είπε η Κλέρι πιάνοντας σφιχτά τον καρπό του.

Ο Τζέις της έριξε μια ματιά γεμάτη δυσπιστία, αλλά χαμήλωσε το χέρι του.

«Άλαρικ...» ο Λουκ φώναξε κάτι σε μια γλώσσα που η Κλέρι δεν αναγνώριζε. Ο Άλαρικ γρύλισε και έσκυψε στο πάτωμα. Για μια στιγμή η Κλέρι νόμισε ότι θα ορμούσε στον Λουκ. Μετά είδε το χέρι του Βάλενταϊν να πηγαίνει στη ζώνη του, τα κόκκινα ρουμπίνια να αστράφτουν και συνειδητοποίησε ότι είχε ξεχάσει ότι είχε ακόμα το κόκκινο στιλέτο του Τζέις.

Άκουσε μια φωνή να λέει το όνομα του Λουκ και νόμιζε ότι ήταν η δική της. Μετά όμως ένιωσε το λαιμό της στεγνό και κολλημένο και κατάλαβε ότι αυτός που

είχε φωνάξει ήταν ο Τζέις.

Ο Λουκ έκανε μεταβολή, βασανιστικά αργά, καθώς το στιλέτο έφυγε απ' το χέρι του Βάλενταϊν και πέταξε κατά πάνω του σαν ασημένια πεταλούδα, στριφογυρώντας στον αέρα. Ο Λουκ σήκωσε το σπαθί του και κάτι τεράστιο και γκριζο μπήκε ανάμεσα σ' αυτόν και τον Βάλενταϊν. Άκουσε το μουγκρητό του Άλαρικ, να δυναμώνει και ξαφνικά να κόβεται· άκουσε τον ήχο της λεπίδας που μπήχτηκε στη σάρκα του. Πήρε μια ανάσα και έκανε να τρέξει προς τα εκεί, αλλά ο Τζέις την κράτησε πίσω.

Ο λύκος σωριάστηκε στα πόδια του Λουκ, με τη γούνα λεκιασμένη από το αίμα. Αδύναμα, με τις πατούσες του, ο Άλαρικ άγγιξε τη λαβή που εξείχε απ' το στήθος του.

Ο Βάλενταϊν κάγχασε. «Έτσι ξεπληρώνεις την αδιαμφισβήτητη πίστη που εξαγόρασες τόσο φτηνά, Λούσιαν», είπε. «Αφήνοντάς τους να πεθάνουν για σένα». Υποχωρούσε αργά, με το βλέμμα καρφωμένο στον Λουκ.

Ο Λουκ, κατάχλωμος, κοίταξε τον Βάλενταϊν και μετά τον Άλαρικ· κούνησε μια φορά το κεφάλι του και έπεσε στα γόνατα, σκύβοντας πάνω απ' τον πεσμένο λυκάνθρωπο. Ο Τζέις, κρατώντας ακόμα την Κλέρι απ' τον ώμο, της είπε πνιχτά: «Μείνε εδώ, μ' ακούς; Μείνε εδώ». Και έτρεξε προς τον Βάλενταϊν που πήγαινε για κάποιο απροσδιόριστο λόγο προς τον τοίχο στο βάθος. Σκόπευε να πηδήξει απ' το παράθυρο; Η Κλέρι έβλεπε την αντανάκλασή του στο μεγάλο καθρέφτη με τη χρυσή κορνίζα και η έκφραση στο πρόσωπό του —μια απαξιωτική ανακούφιση— τη γέμιζε με φονική οργή.

«Σιγά μην κάτσω εδώ», μουρμούρισε, πηγαίνοντας

προς τον Τζέις. Σταμάτησε μόνο για να πιάσει το κιντζάλ με την μπλε λαβή από το πάτωμα, κάτω απ' το τραπέζι, όπου το είχε κλοτσήσει ο Βάλενταϊν. Το όπλο στο χέρι τής έδινε μια καθησυχαστική αίσθηση καθώς έσπρωξε μια καρέκλα και πήγε προς τον καθρέφτη.

Ο Τζέις είχε βγάλει το σπαδί σεράφ και το φως του έριχνε μια σκληρή λάμψη προς τα πάνω, σκουραίνοντας τους μαύρους κύκλους κάτω απ' τα μάτια του, τα ρουφηγμένα του μάγουλα. Ο Βάλενταϊν είχε γυρίσει με την πλάτη στον καθρέφτη και η μορφή του διαγραφόταν στο φως απ' το σπαδί. Στην επιφάνεια του καθρέφτη, η Κλέρι έβλεπε και τον Λουκ, πίσω τους' είχε αφήσει το σπαδί του και έβγαζε το κιντζάλ από το στήθος του Άλαρικ, απαλά και προσεκτικά. Ένωσε ναυτία και έσφιξε περισσότερο το δικό της σπαδί. «Τζέις...» άρχισε να λέει.

Δεν γύρισε να την κοιτάξει, αλλά την έβλεπε μέσα από τον καθρέφτη. «Κλέρι, σου είπα να περιμένεις».

«Είναι σαν τη μητέρα της», είπε ο Βάλενταϊν. Το ένα χέρι του ήταν πίσω του. Άγγιζε την άκρη της βαριάς επίχρυσης κορνίζας. «Δεν της αρέσει να κάνει αυτό που της λένε».

Ο Τζέις δεν έτρεμε όπως προηγουμένως, αλλά η Κλέρι έβλεπε ότι τα νεύρα του ήταν τεντωμένα, όπως το δέρμα πάνω στο τύμπανο. «Θα πάω μαζί του στην Άιντρις, Κλέρι. Θα φέρω το Κύπελλο».

«Όχι, μην πας», άρχισε να λέει και είδε στον καθρέφτη το πρόσωπό του να συσπάται.

«Έχεις καμία καλύτερη ιδέα;» τη ρώτησε.

«Ο Λουκ...»

«Ο Λούσιαν», είπε ο Βάλενταϊν, με φωνή σαν μετάξι,

«φροντίζει έναν πληγωμένο σύντροφο. Όσο για το Κύπελλο και την Άιντρις, δεν είναι και τόσο μακριά. Μέσα από τον καθρέφτη, θα μπορούσε να πει κανείς».

Ο Τζέις μισόκλεισε τα μάτια του. «Η Πύλη είναι ο καθρέφτης;»

Τα χείλη του Βάλενταϊν τραβήχτηκαν και κατέβασε το χέρι που άγγιζε την κορνίζα. Η εικόνα στον καθρέφτη τρεμούλιασε και άλλαξε σαν ακουαρέλες που τρέχουν σε έναν πίνακα. Αντί για το δωμάτιο με το σκούρο ξύλο και τα κεριά, η Κλέρι είδε πράσινα λιβάδια, τα σκούρα σμαραγδένια φύλλα των δέντρων και ένα πλατύ αγρόκτημα που έφτανε μέχρι ένα μεγάλο πέτρινο σπίτι στο βάθος. Άκουγε το βούισμα απ' τις μέλισσες και το θρόισμα των φύλλων στον άνεμο και μύριζε τη γύρη που κουβαλούσε το αεράκι.

«Σου είπα ότι δεν ήταν μακριά», είπε ο Βάλενταϊν, που στεκόταν κάτω από μια πόρτα με επίχρυση αψίδα, με τα μαλλιά του να ανεμίζουν στον αέρα που έκανε τα φύλλα στα μακρινά δέντρα να θροϊζουν. «Είναι όπως το θυμάσαι, Τζόναθαν; Έχει αλλάξει καθόλου;»

Η καρδιά της Κλέρι σφίχτηκε. Δεν είχε αμφιβολία ότι αυτό ήταν το σπίτι της παιδικής ηλικίας του Τζέις και ότι το είχε εμφανίσει για να τον δελεάσει, όπως θα δελέαζε ένα παιδί με ένα γλυκό ή ένα παιχνίδι. Κοίταξε τον Τζέις, αλλά έμοιαζε να μην τη βλέπει καν. Κοιτούσε επίμονα την Πύλη και τη θέα πίσω απ' τα πράσινα λιβάδια και το αρχοντικό. Είδε το πρόσωπό του να μαλακώνει, το γεμάτο λαχτάρα στόμα του, σαν να κοιτούσε κάποιον που αγαπούσε.

«Μπορείς ακόμα να έρθεις στο σπίτι μας», είπε ο πατέρας του. Το φως απ' το σπαθί που κρατούσε ο Τζέις

έριχνε τη σκιά του προς τα πίσω, έτσι που έμοιαζε να κινείται πάνω στην Πύλη, σκοτεινιάζοντας τα πράσινα λιβάδια, τα δέντρα.

Το χαμόγελο έσβησε απ' τα χείλη του Τζέις. «Δεν είναι αυτό το σπίτι μου», είπε. «Το σπίτι μου είναι εδώ τώρα πια».

Μια έκρηξη λύσσας διαστρέβλωσε το πρόσωπό του και ο Βάλενταϊν κοίταξε το γιο του. Η Κλέρι δεν θα ξεχνούσε ποτέ εκείνο το βλέμμα. Την έκανε να νιώσει τέτοια λαχτάρα για τη μητέρα της, γιατί όσο θυμωμένη κι αν ήταν μαζί της, η Τζόσλιν δεν είχε ποτέ κοιτάξει την κόρη της έτσι. Την κοίταζε πάντα με αγάπη.

Αν μπορούσε να νιώσει περισσότερη λύπη απ' αυτή που ένιωθε ήδη για τον Τζέις, θα την είχε νιώσει εκείνη τη στιγμή.

«Πολύ καλά», είπε ο Βάλενταϊν και έκανε ένα επιδέξιο βήμα προς τα πίσω μέσα στην Πύλη, έτσι ώστε τα πόδια του άγγιξαν το χώμα της Άιντρις. Τα χείλη του στράβωσαν χαμογελώντας. «Α», είπε. «Πατρίδα».

Ο Τζέις πήγε προς την άκρη της Πύλης, αλλά σταμάτησε, ακουμπώντας με το χέρι τη χρυσή κορνίζα. Ένας παράξενος δισταγμός τον κατέλαβε, παρόλο που η Άιντρις άστραφτε μπροστά στα μάτια του, σαν όαση στην έρημο. Χρειαζόταν ένα βήμα μόνο...

«Τζέις, μη», είπε βιαστικά η Κλέρι. «Μην πας μαζί του».

«Μα το Κύπελλο...» είπε ο Τζέις. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι σκεφτόταν, αλλά είδε το σπαδί στο χέρι του να τρέμει βίαια.

«Άσε να το πάρει το Κονκλάβιο! Τζέις, σε παρακαλώ!»
Αν περάσεις την Πύλη μπορεί να μην ξανάρθεις ποτέ.

Ο Βάλενταϊν θα σε σκοτώσει. Μπορεί να μη θες να το πιστέψεις, αλλά θα το κάνει».

«Η αδερφή σου έχει δίκιο». Ο Βάλενταϊν στεκόταν ανάμεσα σε πράσινο γρασίδι και αγριολούλουδα, με τα φύλλα να χαϊδεύουν τα πόδια του και η Κλέρι συνειδητοποίησε ότι παρόλο που απείχαν ελάχιστα εκατοστά ο ένας απ' τον άλλο, βρίσκονταν σε διαφορετικές χώρες. «Πιστεύεις στ' αλήθεια ότι μπορεί να κερδίσεις; Παρόλο που έχεις το σεράφ κι εγώ είμαι άοπλος; Δεν είμαι μόνο πιο δυνατός από σένα, αλλά αμφιβάλλω και αν μπορείς να με σκοτώσεις. Και θα πρέπει να με σκοτώσεις, Τζόναθαν αν θέλεις να σου δώσω το Κύπελλο».

Ο Τζέις έσφιξε περισσότερο το σπαθί του Αρχαγγέλου. «Μπορώ...»

«Όχι, δεν μπορείς». Ο Βάλενταϊν έβαλε το χέρι του μέσα από την Πύλη, και άρπαξε τον καρπό του Τζέις, τραβώντας τον, μέχρι που η άκρη του σπαθιού άγγιξε το στήθος του. Στο σημείο που το χέρι του Τζέις έμπαινε στην Πύλη, γυάλιζε σαν να ήταν μέσα στο νερό. «Κάν' το λοιπόν», είπε ο Βάλενταϊν. «Βάλε το σπαθί στο στήθος μου. Έξι, εφτά εκατοστά το πολύ». Τράβηξε το χέρι του Τζέις και η άκρη του σπαθιού έσκισε λίγο το πουκάμισό του. Ένας κόκκινος κύκλος, σαν παπαρούνα, άνθισε στη θέση της καρδιάς του. Ο Τζέις, με κομμένη την ανάσα, τράβηξε το χέρι του και έκανε ένα βήμα προς τα πίσω.

«Α, όπως ακριβώς πίστευα», είπε ο Βάλενταϊν. «Υπερβολικά μαλακός». Και με μια σοκαριστικά απότομη κίνηση, τίναξε τη γροθιά του προς τον Τζέις. Η Κλέρι φώναξε, αλλά η γροθιά δεν άγγιξε το πρόσωπο του Τζέις. Αντίθετα, χτύπησε την επιφάνεια της Πύλης ανάμε-

σά τους, με έναν ήχο που έμοιαζε με χιλιάδες τόνους τζαμιού που σπάει. Ρωγμές σαν ιστοί αράχνης σκέπαζαν τώρα το γυαλί –που δεν ήτιαν γυαλί το τελευταίο πράγμα που είδε η Κλέρι πριν η Πύλη διαλυθεί σε έναν κατακλυσμό από αστραφτερά θρυάψματα ήταν το χλευαστικό γέλιο του Βάλενταϊν.

Στο πάτωμα σκόρπισαν γυαλιά, σαν μια βροχή από πάγο, μια απόκοσμα όμορφη πτώση αισθημένων θραυσμάτων. Η Κλέρι έκανε πίσω, αλλά ο Τζέις έμεινε τελείως ακίνητος, καθώς τα γυαλιά έπεφταν πάνω του, κοιτάζοντας την άδεια κορνίζα του καθρέφτη.

Η Κλέρι περίμενε να τον ακούσει να βρίζει, να φωνάζει ή να καταριέται τον πατέρα του, αλλά το μόνο που έκανε ήταν να περιμένει να σταματήσουν να πέφτουν τα γυαλιά. Όταν σταμάτησαν, γονάτισε σιωπηλός στη θάλασσα από σπασμένα γυαλιά και έπιασε ένα απ' τα μεγαλύτερα κομμάτια, γυρνώντας το ανάποδα πάνω στην παλάμη του.

«Μη», είπε η Κλέρι και γονάπισε δίπλα του, αφήνοντας το μαχαίρι που κρατούσε. Αφού η αίσθησή του στο χέρι της δεν την καθησύχαζε πια. «Δεν μπορούσες να κάνεις τίποτα».

«Ναι, μπορούσα». Κοιτούσε ακόμα το γυαλί. Σπασμένα κομματάκια στόλιζαν το κεφάλι του. «Θα μπορούσα να τον έχω σκοτώσει». Γύρισε το γυαλί προς το μέρος της. «Κοίτα», της είπε.

Κοίταξε. Στο κομματάκι του γυαλιού έβλεπε ακόμα ένα κομμάτι της Άιντρις: ένα μέρος του ουρανού, τη σκιά από τα πράσινα φύλλα. Αναστέναξε, με πολύ κόπο. «Τζέις...»

«Είστε καλά;»

Η Κλέρι σήκωσε το κεφάλι της. Ήταν ο Λουκ. Στεκόταν από πάνω τους. Ήταν άοπλος και τα μάτια του ήταν βυθισμένα μέσα σε γαλαζωπούς κύκλους εξάντλησης. «Μια χαρά», του είπε. Στο πάτωμα δίπλα του είδε μια κουβαριασμένη μορφή, μισοσκεπασμένη με το μακρύ παλτό του Βάλενταϊν. Κάτω απ' το ύφασμα έβγαινε ένα χέρι· στην άκρη του είχε μακριά νύχια. «Ο Άλαρικ;»

«Πέθανε», είπε ο Λουκ. Στη φωνή του κρυβόταν ένας χείμαρρος από συγκρατημένο πόνο· παρόλο που γνώριζε ελάχιστα τον Άλαρικ, η Κλέρι ήξερε ότι το συντριπτικό βάρος των τύψεων θα έμενε για πάντα στη συνείδησή του. Έτσι ξεπληρώνεις την αδιαμφισβήτητη πίστη τους, που αγόρασες τόσο φτηνά, Λούσιαν. Αφήνοντάς τους να πεθάνουν για σένα.

«Ο πατέρας μου ξέφυγε», είπε ο Τζέις. «Με το Κύπελλο». Η φωνή του ήταν μουντή. «Του το δώσαμε τόσο εύκολα. Απέτυχα».

Ο Λουκ έβαλε το χέρι του στο κεφάλι του Τζέις σκουπίζοντας τα σπασμένα γυαλιά. Τα νύχια του ήταν ακόμα μακριά και τα δάχτυλά του ήταν λερωμένα με αίμα, αλλά ο Τζέις τον άφησε να τον ακουμπάει, σαν να μην τον πείραζε και δεν είπε απολύτως τίποτα. «Δεν φταις εσύ», είπε ο Λουκ, κοιτάζοντας την Κλέρι. Τα γαλάζια του μάτια ήταν σταθερά. Έλεγαν *Ο αδερφός σου σε χρειάζεται, μείνε μαζί του.*

Ένευσε θετικά και ο Λουκ τους άφησε και πήγε προς το παράθυρο. Το άνοιξε, αφήνοντας ένα κύμα αέρα να μπει στο δωμάτιο, που έκανε τα κεριά να τρεμουλιάσουν. Η Κλέρι τον άκουσε να φωνάζει στους λύκους που βρισκόνταν στην αυλή.

Γονάτισε δίπλα στον Τζέις. «Όλα θα πάνε καλά», είπε διστακτικά, αν και ήταν προφανές ότι δεν ήταν έτσι και μπορεί αυτό να μη γινόταν ποτέ, και έβαλε το χέρι της στον ώμο του. Το ύφασμα της μπλούζας του ήταν τραχύ, υγρό απ' τον ιδρώτα, αλλά παράξενα καθησυχαστικό. «Έχουμε τη μαμά μου. Έχουμε εσένα. Έχουμε όλα όσα έχουν σημασία».

«Είχε δίκιο. Γι' αυτό δεν μπορούσα να περάσω την Πύλη», ψιθύρισε ο Τζέις. «Δεν μπορούσα να το κάνω. Δεν μπορούσα να τον σκοτώσω».

«Μόνο τότε θα είχες αποτύχει», είπε η Κλέρι, «αν τον είχες σκοτώσει».

Δεν είπε τίποτα, απλώς ψιθύρισε κάτι σχεδόν από μέσα του. Δεν μπορούσε να ακούσει τις λέξεις, αλλά άπλωσε το χέρι της και πήρε το κομματάκι γυαλί που κρατούσε. Αιμορραγούσε στο σημείο όπου το είχε πιάσει, από δυο μικρές, λεπτές χαρακιές. Άφησε το κομματάκι και πήρε το χέρι του στο δικό της, κλείνοντας τα δάχτυλά του πάνω απ' την πληγωμένη του παλάμη. «Καλά, Τζέις», είπε όσο πιο τρυφερά μπορούσε, «δεν ξέρεις ότι δεν πρέπει να παίζεις με τα σπασμένα γυαλιά;»

Έκανε έναν ήχο σαν πνιχτό γέλιο πριν απλώσει τα χέρια του για να την αγκαλιάσει. Η Κλέρι ένιωθε ότι ο Λουκ τους κοιτούσε, αλλά έκλεισε αποφασιστικά τα μάτια της και έκρυψε το πρόσωπό της στον ώμο του Τζέις. Μύριζε αλάτι και αίμα και μόνο όταν το στόμα του πλησίασε το αυτί της κατάλαβε τι της ψιθύριζε τόση ώρα και ήταν η πιο απλή προσευχή απ' όλες: το όνομά της, μόνο το όνομά της.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

η αναβαση μας καλει

Η αίθουσα αναμονής του νοσοκομείου ήταν εκτυφλωτικά λευκή. Μετά από τόσες μέρες στο φως των πυρσών, των λαμπών πετρελαίου και το απόκοσμο μαγικό φως, οι λαμπτήρες φθορισμού του νοσοκομείου έκαναν τα πάντα να μοιάζουν επίπεδα και αφύσικα. Όταν η Κλέρι υπέγραψε για την επίσκεψη στη ρεσεψιόν, πρόσεξε ότι η νοσοκόμα είχε δέρμα αφύσικα κιτρινωπό κάτω απ' τα λαμπερά φώτα. Ίσως να είναι δαίμονας, σκέφτηκε, δίνοντάς της το χαρτί. «Τελευταία πόρτα στο βάθος του διαδρόμου», της είπε χαμογελώντας ευγενικά. Ίσως και να έχω τρελαθεί.

«Το ξέρω», είπε η Κλέρι. «Είχα έρθει και χθες». Και προχθές και πριν από προχθές. Ήταν νωρίς το απόγευμα και ο διάδρομος δεν είχε πολύ κόσμο. Ένας ηλικιωμένος άνδρας με ρόμπα έσερνε τις παντόφλες του και μια κινητή συσκευή οξυγόνου στο χαλί. Δυο γιατροί με πράσινες ιατρικές ρόμπες κουβαλούσαν πλαστικά κυπελλάκια καφέ και ο ατμός ανέβαινε απ' το καυτό υγρό

στον ψυχρό αέρα. Μέσα στο νοσοκομείο ο κλιματισμός ήταν τόσο δυνατός που έκανε σχεδόν κρύο, παρόλο που έξω ο καιρός είχε επιτέλους αρχίσει να γίνεται φθινοπωρινός.

Η Κλέρι έφτασε στο βήθος του διαδρόμου. Η πόρτα ήταν ανοιχτή. Κοίταξε μέσα, μη θέλοντας να ξυπνήσει τον Λουκ αν κοιμόταν στην καρέκλα δίπλα στο κρεβάτι, όπως τις δυο τελευταίες φορές που είχε έρθει. Όμως ήταν ξύπνιος και μιλούσε με έναν ψηλό άνδρα που φορούσε τον κεκριμπαρένιο μανδύα των Σιωπηλών Αδελφών. Ο άνδρας γύρισε, σαν να είχε νιώσει την άφιξη της Κλέρι και είδε ότι ήταν ο Αδελφός Τζερεμάια.

Σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος της. «Τι συμβαίνει;»

Ο Λουκ φαινόταν εξαντλημένος με γένια αξύριστα τρεις μέρες και τα γυαλιά στο κεφάλι του. Οι επιδεσμοί που τύλιγαν το πάνω μέρος του στήθους του ήταν ακόμα εμφανείς κάτω απ' το χαλαρό λινό μπλουζάκι του. «Ο Αδελφός Τζερεμάια έφευγε».

Σηκώνοντας την κουκούλα του, ο Τζερεμάια πήγε προς την πόρτα, αλλά η Κλέρι μπήκε μπροστά του. «Λοιπόν;» τον προκάλεσε. «Θα βοηθήσετε τη μητέρα μου;»

Ο Τζερεμάια την πλησίασε. Ένωσε το κρύο που έβγαινε απ' το σώμα του, σαν αγνός από παγόβουνο. Δεν μπορείς να σώσεις άλλους αν δεν σώσεις πρώτα τον εαυτό σου, είπε η φωνή μες στο κεφάλι της.

«Αυτές οι ατάκες έχουν αρχίσει να με κουράζουν», είπε η Κλέρι. «Τι έχει η μητέρα μου; Ξέρεις; Δεν μπορείτε να τη βοηθήσετε όπως βοηθήσατε τον Άλεξ;»

Δεν βοηθήσαμε κανέναν, είπε ο Τζερεμάια. Ούτε είναι δουλειά μας να βοηθάμε όσους απομακρύνθηκαν οικειο-

θελώς από το Κονκλάβιο.

Η Κλέρι έκανε πίσω καθώς ο Τζερεμάρια πήγε προς το διάδρομο.

Τον κοίταξε να φεύγει, να αναμιγνύεται με το πλήθος χωρίς να τον κοιτάξει κανείς. Όταν άφησε τα μάτια της να μισοκλείσουν, είδε τη γυαλιστερή αύρα που τον περικύκλωνε και αναρωτήθηκε τι να έβλεπαν οι άλλοι: έναν ασθενή; Ένα γιατρό που έτρεχε στο διάδρομο με τη φόρμα του χειρουργείου; Ένα θλιμμένο επισκέπτη;

«Αλήθεια έλεγε», είπε ο Λουκ πίσω της. «Δεν έκανε αυτός καλά τον Άλεκ, ο Μάγκνους Μπείν τον φρόντισε. Και δεν ξέρει τι έχει η μητέρα σου».

«Το ξέρω», είπε η Κλέρι, γυρνώντας προς το δωμάτιο. Πλησίασε μελαγχολικά το κρεβάτι. Ήταν δύσκολο να συνδέσει τη μικροκαμωμένη, χλωμή φιγούρα στο κρεβάτι, που ήταν τυλιγμένη με ένα σωρό σωληνάκια, με τη ζωηρή μητέρα της με τα φλογερά μαλλιά. Φυσικά τα μαλλιά της ήταν ακόμα κόκκινα, απλωμένα στο μαξιλάρι σαν σάλι από μαλλί στο χρώμα του χαλκού, αλλά το δέρμα της ήταν τόσο χλωμό, που της θύμιζε την κέρινη Ωραία Κοιμωμένη στο μουσείο της Μαντάμ Τισό, που το στήθος της ανεβοκατέβαινε μόνο και μόνο επειδή ήταν συνδεδεμένο με ένα μηχανισμό.

Πήρε το λεπτό χέρι της μητέρας της και το κράτησε στο δικό της, όπως είχε κάνει και την προηγούμενη και την προ-προηγούμενη μέρα. Ένωθε το σφυγμό στον καρπό της Τζόσλιν, σταθερό και επίμονο. Θέλει να ξυπνήσει, σκέφτηκε η Κλέρι. Το ξέρω ότι το θέλει.

«Φυσικά και το θέλει», είπε ο Λουκ και η Κλέρι συνειδητοποίησε ξαφνιασμένη ότι είχε μιλήσει δυνατά. «Έχει τόσα πράγματα που την περιμένουν, ακόμα κι αν δεν

τα ξέρει όλα».

Η Κλέρι άφησε το χέρι της μητέρας της απαλά πάνω στο σεντόνι. «Τον Τζέις εννοείς».

«Φυσικά και εννοώ τον Τζέις», είπε ο Λουκ. «Τον πένθησε δεκαεφτά χρόνια. Αν μπορούσα να της πω ότι δεν χρειάζεται πια να τον πενθεί...»

«Λένε ότι μερικές φορές οι άνθρωποι που είναι σε κώμα μπορούν να σε ακούσουν», είπε η Κλέρι. Φυσικά, οι γιατροί είχαν πει ότι αυτό δεν ήταν συνηθισμένο κώμα. Δεν υπήρχε πληγή, ούτε έλλειψη οξυγόνου, ούτε κάποιο ξαφνικό καρδιακό ή εγκεφαλικό επεισόδιο που να το δικαιολογεί. Ήταν λες και κοιμόταν απλώς και δεν μπορούσε να ξυπνήσει.

«Το ξέρω», είπε ο Λουκ. «Της μιλάω. Σχεδόν ασταμάτητα». Χαμογέλασε κουρασμένα. «Της είπα πόσο γενναία ήσουν. Πόσο περήφανη θα έπρεπε να είναι για σένα. Η κόρη της είναι ένας πολεμιστής».

Κάτι οξύ και επώδυνο έκλεισε το λαιμό της. Κατάπιε τον κόμπο που την εμπόδιζε να μιλήσει και κοίταξε απ' την άλλη, προς το παράθυρο. Πίσω του έβλεπε τον άδειο τοίχο του απέναντι κτιρίου. Εκεί δεν υπήρχε η όμορφη θέα ενός δέντρου ή ποταμού. «Πήρα αυτά που ζήτησες», του είπε. «Φιστικοβούτυρο και γάλα και δημητριακά». Έβαλε το χέρι της στην τσέπη του τζιν της. «Πήρα και ρέστα...»

«Κράτα τα», είπε ο Λουκ. «Πλήρωσε το ταξί για να γυρίσεις».

«Θα με πάρει ο Σάιμον», είπε η Κλέρι. Κοίταξε το ρολόι σε σχήμα πεταλούδας που κρεμόταν απ' το μπρελόκ της. «Βασικά πρέπει να έχει ήδη έρθει».

«Ωραία, χαίρομαι που θα περάσετε χρόνο μαζί», είπε

ο Λουκ δείχνοντας ανακουφισμένως. «Κράτα τα ρέστα. Παραγγείλετε κάτι να φάτε».

Άνοιξε το στόμα της για να διαμαρτυρηθεί, αλλά μετά το έκλεισε. Ο Λουκ ήταν, όπως έλεγε συχνά η μητέρα της, βράχος στις δύσκολες καταστάσεις –σταθερός, αξιόπιστος και απίστευτα πεισματάρης. «Έλα κι εσύ σπίτι κάποια στιγμή», του είπε. «Πρέπει να κοιμηθείς λίγο».

«Να κοιμηθώ; Ποιος χρειάζεται τον ύπνο;» είπε απαξιωτικά, αλλά η Κλέρι διέκρινε την κούραση στη φωνή του καθώς επέστρεψε δίπλα στο κρεβάτι της μητέρας της. Έσπρωξε απαλά μια τούφα απ' το πρόσωπο της Τζόσλιν. Η Κλέρι έκανε μεταβολή, με μάτια που έτσουζαν.

Το φορτηγάκι του Έρικ περίμενε στη γωνία όταν βγήκε από την κύρια είσοδο του νοσοκομείου. Ο ουρανός απλωνόταν μπροστά της, το τέλειο μπλε μιας πορσελάνης, που σκοτεινίαζε προς το χρώμα του ζαφειριού πάνω απ' τον ποταμό Χάντσον, όπου ο ήλιος έδυε. Ο Σάιμον έσκυψε να της ανοίξει την πόρτα και η Κλέρι ανέβηκε στη θέση του συνοδηγού. «Ευχαριστώ»

«Πού πάμε; Σπίτι;» τη ρώτησε μόλις βγήκαν στον κεντρικό, στην Πρώτη Λεωφόρο.

Η Κλέρι αναστέναξε. «Ούτε που ξέρω πια πού είναι αυτό».

Ο Σάιμον την κοίταξε λοξά. «Λυπάσαι τον εαυτό σου, Φρέι;» Το ύφος του ήταν πειρακτικό αλλά τρυφερό. Αν κοίταζε πίσω του, στο πίσω μέρος φαινονταν ακόμα οι σκούροι λεκέδες από το αίμα του Άλεκ, όταν αιμορραγούσε, ξαπλωμένος στην αγκαλιά της Ίζαμπελ.

«Ναι. Όχι. Δεν ξέρω». Αναστέναξε ξανά, σπρώχνοντας μια μπούκλα απ' τα χάλκινα μαλλιά της. «Έχουν αλλά-

ξει όλα. Δεν είναι τίποτα το ίδιο. Μερικές φορές εύχομαι να μπορούσαν να γίνουν όλα όπως ήταν πριν».

«Εγώ όχι», είπε ο Σάιμον. «Πες μου τουλάχιστον προς τα πού περίπου να πάω».

«Πάμε στο Ινστιτούτο», είπε η Κλέρι. «Συγγνώμη», πρόσθεσε, καθώς ο Σάιμον έκανε μια απίστευτα παράνομη αναστροφή, «έπρεπε να στο πω νωρίτερα».

«Μμμ», είπε ο Σάιμον. «Δεν έχεις ξαναπάει, ε; Από τότε που...»

«Όχι», είπε η Κλέρι. «Μου τηλεφώνησε ο Τζέις και μου είπε ότι ο Άλεξ και η Ίζαμπελ είναι καλά. Απ' ό,τι φαίνεται, οι γονείς τους έρχονται εσπευσμένα απ' την Αιντρις, τώρα που κάποιος τους είπε επιτέλους τι συμβαίνει. Θα είναι εδώ σε μια δυο μέρες».

«Ήταν παράξενο που μίλησες με τον Τζέις;» ρώτησε ο Σάιμον, με προσεκτικά ουδέτερο τόνο. «Εννοώ από τότε που έμαδες...»

Η φωνή του έσβησε.

«Ναι;» είπε η Κλέρι με ελαφρώς τεταμένη φωνή. «Από τότε που έμαθα ότι είναι τραβεστί δολοφόνος και βασανίζει γάτες;»

«Τώρα εξηγείται γιατί η γάτα του μισεί όλο τον κόσμο».

«Ουφ, Σάιμον, σκάσε πια», είπε εκνευρισμένη η Κλέρι. «Ξέρω τι εννοείς και όχι, δεν ήταν παράξενο. Δεν είχε γίνει και τίποτα μεταξύ μας έτσι κι αλλιώς».

«Τίποτα;» είπε με δυσπιστία ο Σάιμον.

«Ναι, τίποτα», επανέλαβε κοφτά η Κλέρι, κοιτάζοντας έξω απ' το παράθυρο για να μη δει ο Σάιμον τα μάγουλά της που αναψοκοκκίνισαν. Περνούσαν μια σειρά από εστιατόρια και είδε το Τάκις, φωτισμένο στο λυκόφως

που σκοτείνιαζε.

Έστριψαν τη στιγμή που ο ήλιος εξαφανίστηκε πίσω από το ροζ παράθυρο του Ινστιτούτου, γεμίζοντας το δρόμο με κοραλλί φως που μόνο εκείνοι έβλεπαν. Ο Σάιμον σταμάτησε μπροστά στην πόρτα και έσβησε τη μηχανή, παίζοντας με τα κλειδιά του. «Θες να έρθω μαζί σου;»

Δίστασε. «Όχι, καλύτερα να το κάνω μόνη μου».

Είδε την έκφραση απογοήτευσης να σπινθηρίζει στο πρόσωπό του, αλλά εξαφανίστηκε γρήγορα. Ο Σάιμον είχε μεγαλώσει πολύ σ' αυτές τις δυο τελευταίες εβδομάδες, σκέφτηκε η Κλέρι, όπως και η ίδια. Και αυτό ήταν καλό, γιατί δεν ήθελε να τον αφήσει πίσω. Ήταν κομμάτι της, όπως το ταλέντο της για τη ζωγραφική, ο σκονισμένος αέρας του Μπρούκλιν, το γέλιο της μητέρας της και το δικό της αίμα Κυνηγού. «Εντάξει», είπε. «Θες να έρθω να σε πάρω αργότερα;»

Κούνησε το κεφάλι της. «Μου έδωσε ο Λουκ λεφτά για να πάρω ταξί. Θες να έρθεις απ' το σπίτι αύριο;» τον ρώτησε. «Μπορούμε να δούμε ταινίες, να φτιάξουμε ποπκόρν. Έχω ανάγκη λίγο άραγμα στον καναπέ».

Κούνησε το κεφάλι του. «Καλό ακούγεται». Έσκυψε μπροστά και της έδωσε ένα απαλό φιλί στο μάγουλο. Ήταν ένα μικρό φιλί, σαν ένα φύλλο που πέφτει, αλλά ένωσε να ανατριχιάζει μέχρι το κόκαλο. Τον κοίταξε.

«Πιστεύεις ότι ήταν σύμπτωση;» τον ρώτησε.

«Ποιο πράγμα;»

«Που βρεθήκαμε στο Πανδαιμόνιο το ίδιο βράδυ που έτυχε να βρισκονται εκεί ο Τζέις και οι άλλοι, κυνηγώντας δαίμονες; Τη νύχτα πριν ο Βάλενταϊν απαγάγει τη μητέρα μου;»

Ο Σάιμον κούνησε το κεφάλι του. «Δεν πιστεύω στις συμπτώσεις», είπε.

«Ούτε εγώ».

«Όμως πρέπει να παραδεχθώ» πρόσθεσε ο Σάιμον «ότι σύμπτωση ή όχι ήταν ένα απρόσμενο περιστατικό».

«Απρόσμενα Περιστατικά», είπε η Κλέρι. «Ορίστε όνομα για το συγκρότημά σας.

«Απ' αυτά που έχουμε βρει εμείς είναι καλύτερο», παραδέχθηκε ο Σάιμον.

«Εννοείται». Κατέβηκε απ' το αυτοκίνητο, χτυπώντας πίσω της την πόρτα. Άκουσε την κόρνα του καθώς έτρεξε προς την πόρτα της εισόδου ανάμεσα στο πυκνό χορτάρι και τον χαιρέτισε χωρίς να γυρίσει το κεφάλι της.

Το εσωτερικό του ναού ήταν ψυχρό και δροσερό και μύριζε βροχή και υγρό χαρτί. Τα βήματά της αντήχησαν δυνατά στο πέτρινο πάτωμα και σκέφτηκε τον Τζέις σ' εκείνη τη εκκλησία του Μπρούκλιν: Μπορεί να υπάρχει θεός, Κλέρι, αλλά μπορεί και όχι. Όπως και να 'χει, είμαστε όλοι ολομόναχοι.

Στο ασανσέρ έριξε μια ματιά στον καθρέφτη καθώς η πόρτα έκλεισε πίσω της. Οι περισσότερες μελανιές και γρατζουνιές της είχαν σχεδόν εξαφανιστεί. Αναρωτήθηκε αν ο Τζέις την είχε δει ποτέ τόσο περιποιημένη. Είχε φορέσει για να πάει στο νοσοκομείο μια μαύρη φούστα με πιέτες, είχε βάλει ροζ λίπ-γκλος και ένα βίντατζ πουκάμισο με γιακά. Σαν οχτάχρονο έμοιαζε.

Αν και δεν είχε σημασία τι σκεφτόταν ο Τζέις για την εμφάνισή της, όχι πια, ούτε θα είχε ποτέ σημασία. Αναρωτήθηκε αν θα γίνονταν ποτέ όπως ο Σάιμον με την αδερφή του: ένα μίγμα βαρεμάρας και λατρείας. Δεν μπορούσε να το φανταστεί.

Άκουσε τα δυνατά νιαουρίσματα πριν καν ανοίξει η πόρτα του ασανσέρ. «Γεια σου, Τσερτς», είπε γονατιζοντας δίπλα στη ζαρωμένη γκριζα μπάλα στο πάτωμα. «Πού είναι οι άλλοι;»

Ο Τσερτς, που ήταν προφανές ότι ήθελε χάρδια, μουρμούρισε κάτι. Αναστενάζοντας, η Κλέρι υπέκυψε. «Τρελόγατο», είπε χαϊδεύοντας την κοιλιά του. «Πού...»

«Κλέρι!» Ήταν η Ίζαμπελ, που ερχόταν κατά πάνω της με μια μακριά κόκκινη φούστα και τα μαλλιά της πιασμένα πάνω με γυαλιστερά τσιμπιδάκια. «Πόσο χαίρομαι που σε βλέπω!»

Έπεσε πάνω της με μια αγκαλιά που παραλίγο να τη ρίξει κάτω.

«Ίζαμπελ», είπε λαχανιασμένη η Κλέρι. «Κι εγώ χαίρομαι που σε βλέπω», πρόσθεσε, αφήνοντας την Ίζαμπελ να τη σηκώσει όρθια.

«Ανησύχησα τόσο για σένα», είπε η Ίζαμπελ ζωηρά. «Αφού πήγατε στη βιβλιοθήκη με τον Χοτζ κι εγώ ήμουν με τον Άλεξ άκουσα την πιο τρομακτική έκρηξη που μπορείς να φανταστείς και όταν έφτασα στη βιβλιοθήκη, φυσικά δεν ήταν κανείς και όλα ήταν πεταμένα στο πάτωμα. Και υπήρχε αίμα και κάτι μαύρο και κολλώδες παντού», είπε ανατριχιάζοντας. «Τι ήταν αυτή η αηδία;»

«Η κατάρα του Χοτζ που λύθηκε», είπε σιγανά η Κλέρι.

«Α, ναι», είπε η Ίζαμπελ. «Μου είπε ο Τζέις για τον Χοτζ».

Η Κλέρι ξαφνιάστηκε. «Αλήθεια;»

«Ναι, ότι η κατάρα του λύθηκε και ότι έφυγε αμέσως. Εντάξει, περίμενα να μείνει να μας χαιρετίσει»,

πρόσθεσε η Ίζαμπελ. «Απογοητεύτηκα κάπως. Αλλά φαντάζομαι ότι φοβόταν το Κονκλάβιο. Θα επικοινωνήσει κάποια στιγμή».

Άρα ο Τζέις δεν τους είχε πει ότι ο Χοτζ τους είχε προδώσει, σκέφτηκε η Κλέρι, μη ξέροντας τι να υποθέσει. Ωστόσο, αν ο Τζέις προσπαθούσε να προστατεύσει την Ίζαμπελ από άλλη σύγχυση και απογοήτευση, ίσως αυτή να μην έπρεπε να ανακατευτεί.

«Τέλος πάντων», συνέχισε η Ίζαμπελ, «ήταν φρικτό και δεν ξέρω τι θα κάναμε αν δεν είχε εμφανιστεί ο Μάγκνους και δεν είχε κάνει καλά με τα μαγικά του τον Άλεκ». Έσμιξε τα φρύδια της. «Ο Τζέις μας είπε και όλα όσα έγιναν στο νησί μετά. Βασικά, το ξέραμε πιο πριν, γιατί ο Μάγκνους μιλούσε όλο το βράδυ στο τηλέφωνο. Όλοι στον Κόσμο του Σκότους το συζητούσαν. Είσαι διάσημη, ξέρεις».

«Εγώ;»

«Ναι. Η κόρη του Βάλενταιν».

Η Κλέρι ανατρίχιασε. «Άρα κι ο Τζέις είναι εξίσου διάσημος;»

«Ναι, είστε και οι δύο», είπε η Ίζαμπελ με την ίδια υπερβολικά ενθουσιώδη φωνή. «Τα διάσημα αδέρφια».

Η Κλέρι την κοίταξε με απορία. «Δεν περίμενα να χαρείς τόσο πολύ που με είδες, πρέπει να το παραδεχτώ».

Η Ίζαμπελ έβαλε τα χέρια της στη μέση της, δήθεν θυμωμένη. «Γιατί;»

«Πίστευα ότι δεν με συμπαθείς και πολύ».

Ο ενθουσιασμός της Ίζαμπελ έσβησε και κοίταξε τα νύχια της που ήταν βαμμένα ασημί. «Ούτε εγώ το πίστευα», παραδέχθηκε. «Αλλά όταν πήγα να σας βρω και είχατε εξαφανιστεί...» η φωνή της έσβησε, «δεν ανησύ-

χησα μόνο για κείνον, αλλά και για σένα. Έχεις κάτι τόσο... καθησυχαστικό. Και ο Τζέις είναι πολύ καλύτερος όταν είσαι κι εσύ κοντά του».

Τα μάτια της Κλέρι άνοιξαν διάπλατα. «Αλήθεια;»

«Ναι. Λιγότερο απότομος, κατά κάποιον τρόπο. Δεν είναι ότι είναι πιο καλός, αλλά ότι σε αφήνει να δεις αυτή την καλοσύνη του». Σταμάτησε. «Και μάλλον δεν σε συμπαθούσα στην αρχή αλλά τώρα έχω καταλάβει ότι ήταν βλακεία. Μόνο και μόνο επειδή δεν είχα ποτέ να κάνω παρέα με ένα κορίτσι δεν σημαίνει ότι δεν μπορώ να μάθω».

«Το ίδιο κι εγώ, βασικά», είπε η Κλέρι. «Και, Ίζαμπελ;»

«Ναι;»

«Δεν χρειάζεται να γίνεσαι καλούλα. Μου αρέσεις περισσότερο όταν είσαι ο εαυτός σου».

«Πιο σκύλα εννοείς;» είπε η Ίζαμπελ γελώντας.

Η Κλέρι πήγε να διαμαρτυρηθεί, όταν στο διάδρομο φάνηκε ο Άλεξ κρατώντας πατερίτσες. Το ένα πόδι του ήταν δεμένο με επιδέσμους, με το τζιν γυρισμένο μέχρι το γόνατο και είχε άλλον έναν επίδεσμο στο μέτωπο, κάτω απ' τα σκούρα μαλλιά του. Κατά τα άλλα φαινόταν πολύ υγιής για κάποιον που παραλίγο να πεθάνει πριν από μόλις τέσσερις μέρες. Κούνησε την πατερίτσα του για να τη χαιρετήσει.

«Γεια», είπε η Κλέρι ξαφνιασμένη. «Είσαι...»

«Καλά; Ναι, μια χαρά», είπε ο Άλεξ. «Σε λίγες μέρες δεν θα χρειάζομαι ούτε αυτά».

Ένιωσε να την πνίγουν οι τύψεις. Αν δεν ήταν εκείνη, ο Άλεξ δεν θα τις χρειαζόταν καθόλου. «Χαίρομαι πολύ που είσαι καλά, Άλεξ», είπε βάζοντας κάθε ίχνος

ειλικρίνειας στη φωνή της.

Ο Άλεξ την κοίταξε. «Ευχαριστώ».

«Σε έκανε καλά ο Μάγκνους;» τον ρώτησε. «Μου είπε ο Τζέις...»

«Ναι!» είπε η Ίζαμπελ. «Ήταν τέλειο. Εμφανίστηκε και μας έδωσε όλους απ' το δωμάτιο και έκλεισε την πόρτα και από κάτω έβγαιναν χόκκινες σπίδες στο διάδρομο».

«Εγώ δεν θυμάμαι τίποτα τέτοιο», είπε ο Άλεξ.

«Μετά κάθισε δίπλα στο κρεβάτι του Άλεξ όλη τη νύχτα και μέχρι το πρωί για να βεβαιωθεί ότι θα ήταν καλά όταν ξυπνούσε», πρόσθεσε η Ίζαμπελ.

«Ούτε αυτό το θυμάμαι», βιάστηκε να προσθέσει ο Άλεξ.

Τα χόκκινα χείλη της Ίζαμπελ σχημάτισαν ένα χαμόγελο. «Αναρωτιέμαι πώς ήξερε ο Μάγκνους ότι έπρεπε να έρθει. Τον ρώτησα αλλά δεν μου έλεγε».

Η Κλέρι σκέφτηκε το διπλωμένο χαρτί που είχε πετάξει ο Χοτζ στη φωτιά όταν έφυγε ο Βάλενταϊν. Παράξενος άνδρας, σκέφτηκε. Έκανε ό,τι μπορούσε για να σώσει τον Άλεξ, ενώ συγχρόνως πρόδωσε όλους και όλα όσα είχε αγαπήσει ποτέ. «Δεν ξέρω», είπε.

Η Ίζαμπελ ανασήκωσε τους ώμους της. «Μπορεί να το άκουσε από κάπου. Φαίνεται να είναι μπλεγμένος σε ένα απίστευτο δίκτυο κουτσομπολιού. Σαν κορίτσι».

«Είναι ο Μεγάλος Μάγος του Μπρούκλιν», της θύμισε γελώντας ο Άλεξ. Γύρισε στην Κλέρι. «Ο Τζέις είναι στο θερμοκήπιο αν θες να τον δεις. Θα σε πάω».

«Αλήθεια;»

«Ναι, αμέ». Ο Άλεξ φάνηκε να νιώθει λίγο άβολα. «Γιατί όχι;»

Η Κλέρι κοίταξε την Ίζαμπελ που σήκωσε τους ώμους της. Ό,τι και να σκεφτόταν ο Άλεξ, δεν το είχε πει στην αδερφή του. «Άντε, πάτε», είπε η Ίζαμπελ, «εγώ έχω δουλειές έτσι κι αλλιώς». Τους κούνησε το χέρι της. «Άντε, κουνηθείτε».

Άρχισαν να περπατάνε μαζί στο διάδρομο. Ο Άλεξ περπατούσε γρήγορα, ακόμα και με τις πατερίτσες. Η Κλέρι αναγκαζόταν να τρέχει για να τον προλαβαίνει. «Είμαι πιο κοντή σου», του θύμισε.

«Συγγνώμη», είπε και έκοψε ταχύτητα. «Άκου», ξεκίνησε να λέει. «Αυτά τα πράγματα που μου είπες όταν σου φώναξα για τον Τζέις...»

«Ναι», είπε σιγανά.

«Όταν μου είπες ότι ξέρεις, ότι ήμουν απλώς..., ότι ήταν γιατί...» έμοιαζε να δυσκολεύεται να ολοκληρώσει μια πρόταση. Ξαναπροσπάθησε. «Όταν είπες ότι ήμουν...»

«Άλεξ, σταμάτα».

«Κατάλαβα, δεν θες να το συζητήσεις».

«Δεν είναι αυτό. Απλώς νιώθω απαίσια γι' αυτά που είπα. Ήμουν κακιά. Δεν ήταν καθόλου αλήθεια...»

«Μα ήταν», είπε ο Άλεξ. «Κάθε λέξη».

«Αυτό δεν το κάνει σωστό όμως», του απάντησε. «Δεν χρειάζεται να ειπωθούν όλες οι αλήθειες. Ήταν κακία. Και όταν είπα ότι ο Τζέις μου είχε πει ότι δεν είχες σκοτώσει ποτέ δαίμονα, μου το είπε μόνο και μόνο για να μου δείξει ότι τον προστάτευες πάντα, αυτόν και την Ίζαμπελ. Ήταν κάτι καλό. Ο Τζέις μπορεί να είναι κόπανος ώρες ώρες, αλλά...» σ' αγαπάει ήθελε να πει, αλλά σταμάτησε. «Δεν έχει πει ποτέ άσχημη λέξη για σένα, σε μένα, ποτέ. Το ορκίζομαι».

«Δεν χρειάζεται να ορκίζεσαι», είπε. «Το ξέρω ήδη». Ακούστηκε ήρεμος, με αυτοπεποίθηση σχεδόν με έναν τρόπο που δεν τον είχε ξανακούσει να μιλάει. Τον κοίταξε ξαφνιασμένη. «Ξέρω επίσης ότι δεν σκότωσα τον Άμπαντον. Εκτιμώ όμως το ότι μου είπες ότι τον σκότωσα εγώ».

Γέλασε. «Εκτιμάς το ότι σου είπα ψέματα;»

«Το έκανες από καλοσύνη», είπε. «Αυτό σημαίνει πολλά. Ήσουν καλή μαζί μου παρά τον τρόπο που σου φέρθηκα».

«Νομίζω ότι ο Τζέις θα είχε θυμώσει πολύ που είπα ψέματα αν δεν ήταν τόσο ταραγμένος εκείνη τη στιγμή», είπε. «Αν και θα θύμωνε περισσότερο αν ήξερε τι σου είχα πει πριν».

«Έχω μια ιδέα», είπε ο Άλεξ και χαμογέλασε ελαφρώς. «Ας μην του το πούμε. Εντάξει, ο Τζέις μπορεί να αποκεφαλίσει ένα δαίμονα ντούσιαν από τα εκατό μέτρα με ένα κατσαβίδι και ένα λαστιχάκι, αλλά μερικές φορές νομίζω ότι δεν ξέρει πολλά για τους ανθρώπους».

«Μπορεί», είπε η Κλέρι.

Είχαν φτάσει στη βάση της στριφογυριστής σκάλας που οδηγούσε στην οροφή. «Εγώ δεν μπορώ να ανέβω», είπε ο Άλεξ χτυπώντας την πατερίτσα του σε ένα μεταλλικό σκαλί. Αντήχησε σαν τενεκεδάκι.

«Εντάξει. Ξέρω πώς να πάω».

Έκανε να φύγει, αλλά μετά γύρισε προς το μέρος της. «Έπρεπε να το έχω καταλάβει ότι ήσασταν αδέρφια», είπε. «Έχετε και οι δύο το ίδιο καλλιτεχνικό ταλέντο».

Η Κλέρι σταμάτησε με το πόδι της στο πρώτο σκαλί. Είχε ξαφνιαστεί πολύ. «Ο Τζέις ζωγραφίζει;»

«Μπα». Όταν χαμογέλασε ο Άλεξ, τα μάτια του φω-

τίζονταν σαν γαλάζια φώτα και η Κλέρι καταλάβαινε τι είχε βρει τόσο γοητευτικό ο Μάγκνους Μπείν. «Πλάκα κάνω. Δεν μπορεί να τραβήξει ούτε μια ίσια γραμμή». Γελώντας, έκανε μεταβολή και απομακρύνθηκε. Η Κλέρι τον κοίταξε να φεύγει, σχεδόν έκπληκτη. Ένας Άλεκ που έκανε αστεία και πείραζε τον Τζέις ήταν κάτι που θα μπορούσε να συνηθίσει σιγά σιγά, ακόμα και αν η αίσθηση του χιούμορ του ήταν ακόμα λίγο ιδιαίτερη.

Το θερμοκήπιο ήταν όπως ακριβώς το θυμόταν, αν και ο ουρανός πίσω απ' τη γυάλινη οροφή ήταν ζαφειρένιος. Η καθαρή, αρωματική μυρωδιά των λουλουδιών καθάρισε το μυαλό της. Παίρνοντας βαδιές ανάσες παραμέρισε τα πυκνά φύλλα και κλαδιά για να περάσει.

Βρήκε τον Τζέις να κάθεται στο μαρμάρινο παγκάκι στη μέση του θερμοκηπίου. Το κεφάλι του ήταν σκυφτό και έμοιαζε να παίζει αφηρημένος με κάτι που κρατούσε. Σήκωσε το βλέμμα του καθώς η Κλέρι ξεπρόβαλε πίσω από ένα κλαδί και έκρυψε βιαστικά το αντικείμενο που κρατούσε. «Κλέρι», είπε ξαφνιασμένος. «Τι κάνεις εδώ;»

«Ήρθα να σε δω», του είπε. «Ήθελα να δω πώς είσαι».

«Μια χαρά». Φορούσε τζιν και ένα λευκό μπλουζάκι. Η Κλέρι είδε τις μελανιές του που ξεθώριαζαν σιγά σιγά, σαν μαύρες κηλίδες στη λευκή σάρκα ενός μήλου. Φυσικά, σκέφτηκε, οι αληθινές πληγές ήταν μέσα, κρυμμένες απ' όλους εκτός απ' τον ίδιο.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε δείχνοντας τη σφιγμένη γροθιά του.

Άνοιξε τα δάχτυλά του. Ήταν ένα κομμάτι ασήμι, που γυάλιζε μπλε και πράσινο στην άκρη. «Ένα κομμάτι-

τι απ' την Πύλη».

Κάθισε δίπλα του. «Βλέπεις τίποτα μέσα;»

Το γύρισε λίγο, αφήνοντας το φως να πέσει πάνω του σαν νερό. «Κομμάτια ουρανού. Δέντρα, ένα μονοπάτι... το κοιτάζω απ' όλες τις μεριές, προσπαθώντας να δω το σπίτι. Τον πατέρα μου».

«Τον Βάλενταιν», τον διόρθωσε. «Γιατί θες να τον δεις;»

«Πίστευα ότι θα μπορούσα να δω τι έκανε με το Κύπελλο», είπε απρόθυμα. «Πού το είχε».

«Τζέις, αυτή δεν είναι πια δική μας δουλειά. Δεν είναι δικό μας πρόβλημα. Τώρα που το Κονκλάβιο επιτέλους ξέρει τι έχει συμβεί, οι Λάιτγουντ επιστρέφουν. Άσε εκείνους να ασχοληθούν μ' αυτό».

Τότε την κοίταξε. Αναρωτήθηκε πώς ήταν δυνατόν να είναι αδέρφια και να μοιάζουν τόσο λίγο. Δεν μπορούσε τουλάχιστον να πάρει εκείνη τις σκούρες μακριές βλεφαρίδες ή τα έντονα ζυγωματικά; Ήταν άδικο. «Όταν κοίταξα μέσα από την Πύλη και είδα την Άιντρις ήξερα ακριβώς τι ήθελε να κάνει ο Βάλενταιν, ήθελε να δει αν θα λύγιζα. Και δεν είχε σημασία –και πάλι ήθελα να πάω στο σπίτι περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, απ' ό,τι μπορεί να είχα φανταστεί», είπε.

Κούνησε το κεφάλι της. «Δεν καταλαβαίνω τι το τόσο σπουδαίο έχει η Άιντρις. Ένα μέρος είναι. Ο τρόπος που μιλάτε γι' αυτήν εσύ κι ο Χοτζ...»

Ο Τζέις έκλεισε στο χέρι του το θραύσμα του καθρέφτη. «Ήμουν ευτυχισμένος εκεί. Ήταν το μόνο μέρος που ήμουν τόσο ευτυχισμένος».

Η Κλέρι έκοψε ένα κλαδάκι από ένα διπλανό θάμνο και άρχισε να μαδάει τα φύλλα του. «Ενιωσες οίκτο για

τον Χοτζ, γι' αυτό δεν είπες στην Τζαμπελ και τον Άλεξ για την προδοσία του».

Ανασήκωσε τους ώμους του.

«Θα το μάθουν κάποτε, ξέρεις».

«Το ξέρω. Αλλά όχι από μένα».

«Τζέις...» Η επιφάνεια της λιμνούλας ήταν γεμάτη πεσμένα φύλλα. «Πώς είναι δυνατόν να ήσουν ευτυχισμένος εκεί; Ξέρω τι σκέφτεσαι, αλλά ο Βάλενταϊν ήταν απαίσιος πατέρας. Σκότωνε τα ζώακια σου, σου έλεγε ψέματα και ξέρω ότι σε χτυπούσε –μη μου πεις ότι δεν το έκανε».

Ένα χαμόγελο τρεμόπαιξε στα χείλη του Τζέις. «Μόνο κάθε δεύτερη Πέμπτη».

«Και τότε γιατί...»

«Ήταν η μόνη φορά που ένιωθα σίγουρος για το ποιος ήμουν. Πού ανήκα. Ακούγεται ανόητο, αλλά...» σήκωσε τους ώμους του. «Σκοτώνω δαίμονες γιατί αυτό έχω μάθει και σ' αυτό είμαι καλός, αλλά δεν είναι αυτό ο εαυτός μου. Και είμαι καλός σ' αυτό γιατί από τότε που νόμιζα ότι ο πατέρας μου είχε πεθάνει... απελευθερώθηκα. Δεν υπήρχαν συνέπειες. Δεν θα με θρηνούσε κανείς. Κανείς δεν είχε δικαιώματα στη δική μου ζωή επειδή μου την είχε δώσει αυτός». Το πρόσωπό του έμοιαζε σκαλισμένο σε κάποιο σκληρό υλικό. «Δεν νιώθω πια έτσι».

Το κλαδί δεν είχε πια ούτε ένα φύλλο. Η Κλέρι το πέταξε στο πλάι. «Γιατί όχι;»

«Εξαιτίας σου», είπε. «Αν δεν ήσουν εσύ, θα είχα περάσει την Πύλη με τον πατέρα μου. Αν δεν ήσουν εσύ θα πήγαινα και τώρα να τον βρω».

Η Κλέρι κοίταζε τη βρόμικη λιμνούλα. Ο λαιμός της έκλεινε. «Νόμιζα ότι είχες πει ότι έχω κάτι που σου προ-

καλεί αναστάτωση».

«Είχε περάσει τόσος καιρός», είπε απλά, «που πιστεύω ότι με αναστάτωνα η ιδέα του να ανήκω κάπου. Εσύ όμως με έκανες να νιώσω ότι ανήκω κάπου πραγματικά».

«Θέλω να έρθεις μαζί μου κάπου», του είπε ξαφνικά.

Την κοίταξε λοξά. Κάτι στον τρόπο που τα χρυσά μαλλιά του έπεφταν στα μάτια του την έκανε αβάσταχτα θλιμμένη. «Πού;»

«Ήλιπιζα να έρθεις μαζί μου στο νοσοκομείο».

«Το ήξερα». Τα μάτια του μισόκλεισαν μέχρι που έμοιαζαν με άκρες κερμάτων. «Κλέρι, αυτή η γυναίκα...»

«Είναι και δική σου μητέρα, Τζέις».

«Το ξέρω», είπε. «Αλλά για μένα είναι μια ξένη. Είχα μόνο ένα γονιό κι αυτός έχει πεθάνει. Ή μάλλον κάτι χειρότερο».

«Το ξέρω. Και το ξέρω ότι δεν έχει νόημα να σου πω πόσο καλή είναι η μητέρα μου, πόσο υπέροχος, εκπληκτικός, αξιολάτρευτος άνθρωπος είναι και ότι θα ήσουν τυχερός αν την ήξερες. Δεν το ζητάω για σένα, αλλά για μένα. Νομίζω ότι αν άκουγε τη φωνή σου...»

«Ναι;»

«Μπορεί και να ξυπνούσε». Τον κοίταξε με σταθερό βλέμμα.

Την κοίταξε στα μάτια και της χαμογέλασε —στραβά και λίγο θλιμμένα αλλά με ειλικρίνεια. «Εντάξει. Θα έρθω μαζί σου». Σηκώθηκε όρθιος. «Δεν χρειάζεται να μου πεις καλά πράγματα για τη μητέρα σου», πρόσθεσε. «Τα ξέρω ήδη».

«Αλήθεια;»

Ανασήκωσε ελαφρώς τους ώμους του. «Μεγάλωσε εσένα έτσι δεν είναι;»

Κοίταξε τη γυάλινη οροφή. Ο ήλιος έχει δύσει σχεδόν.

Η Κλέρι σηκώθηκε κι αυτή. «Πρέπει να πάμε στο νοσοκομείο. Θα πληρώσω το ταξί», πρόσθεσε. «Μου έδωσε λεφτά ο Λουκ».

«Δεν θα χρειαστεί», είπε ο Τζέις και το χαμόγελό του έγινε πιο φαρδύ. «Έλα. Έχω κάτι να σου δείξω».

«Ναι, αλλά πού το βρήκες;» ρώτησε επιτακτικά η Κλέρι κοιτάζοντας τη μηχανή που ήταν παρακαρισμένη στην οροφή της εκκλησίας. Ήταν καταπράσινη και αστραφτερή, με ασημένιες ακτίνες στους τροχούς και λαμπιερές φλόγες ζωγραφισμένες στη σέλα.

«Ο Μάγκνους παραπονιόταν ότι κάποιος την είχε παρτήσει έξω απ' το σπίτι του στο τελευταίο πάρτι», είπε ο Τζέις. «Τον έπεισα να μου τη δώσει».

«Και ανέβηκες εδώ πάνω πετώντας;» ρώτησε ενώ ακόμα την κοιτούσε.

«Ναι, ναι. Γίνομαι πολύ καλός». Ανέβηκε στη σέλα και της έκανε νόημα να καθίσει πίσω του. «Έλα, θα σου δείξω».

«Εντάξει, τουλάχιστον αυτή τη φορά ξέρεις πώς λειτουργεί», είπε και ανέβηκε πίσω του. «Αν πέσουμε σε κανένα πάρκινγκ σούπερ μάρκετ θα σε σκοτώσω, το ξέρεις αυτό;»

«Μη λες βλακειές», είπε ο Τζέις. «Δεν υπάρχουν πάρκινγκ στα σούπερ μάρκετ εδώ. Γιατί να πάρεις αμάξι όταν σου φέρνουν τα ψώνια σου στο σπίτι;» Η μηχανή πήρε μπρος μουγκρίζοντας, σκεπάζοντας το γέλιο του.

Η Κλέρι πιάστηκε τσιρίζοντας απ' τη ζώνη του, καθώς η μηχανή όρμησε στη λοξή σκεπή του Ινστιτούτου και έπεσε στο κενό.

Ο άνεμος έπαιρνε τα μαλλιά της καθώς ανέβαιναν πάνω απ' τον καθεδρικό, πάνω απ' τις οροφές των γειτονικών ουρανοξυστών και των πολυκατοικιών. Μπροστά της απλώθηκε σαν μια ανοιγμένη κοσμηματοθήκη η πόλη, πιο γεμάτη και πιο εκπληκτική από ό,τι είχε φανταστεί ποτέ: το σμαραγδένιο τετράγωνο του Σέντραλ Παρκ, όπου τα καλοκαιρινά βράδια συνεδρίαζαν οι νεράιδες· τα φώτα των κλαμπ και των μπαρ στο κέντρο της πόλης, όπου οι βρωκόλακες χόρευαν στο Πανδαιμόνιο· τα στενά της Τσάιναταουν όπου κούρνιαζαν οι λυκάνθρωποι τη νύχτα, με τις γούνες τους να αντανακλούν τα φώτα της πόλης. Είδε τα μέρη όπου περπατούσαν μάγοι σε όλο τους, το γατίσιο μεγαλείο, και ακόμα, καθώς πετούσαν πάνω απ' το ποτάμι, τη φευγαλέα αστραπή από χρωματιστές ουρές, κάτω απ' το ασημένιο δέρμα του νερού, τη λάμψη μακρών μαλλιών στολισμένων με μαργαριτάρια και άκουσε το τσιριχτό, κυματιστό γέλιο των νεράιδων.

Ο Τζέις γύρισε προς το μέρος της και ο αέρας μαστίγωνε τα μαλλιά του. «Τι σκέφτεσαι;» τη ρώτησε.

«Πόσο διαφορετικά είναι όλα τώρα που μπορώ να δω».

«Όλα εκεί κάτω είναι ακριβώς τα ίδια», είπε στρίβοντας τη μηχανή προς το Ιστ Ρίβερ. Πήγαιναν πάλι προς τη γέφυρα του Μπρούκλιν. «Εσύ είσαι που έχεις αλλάξει».

Τα χέρια της πιάστηκαν σφιχτά στη ζώνη του, καθώς πλησίαζαν το ποτάμι όλο και πιο απειλητικά. «Τζέις!»

«Μην ανησυχείς». Ακουγόταν να το διασκεδάζει πάρα πολύ. «Ξέρω τι κάνω. Δεν θα πνιγούμε».

Μισόκλεισε τα μάτια της κόντρα στον παγερό αέρα. «Θες να δοκιμάσεις αυτό που είπε ο Άλεκ ότι μερικές μηχανές δουλεύουν και υποβρύχια;»

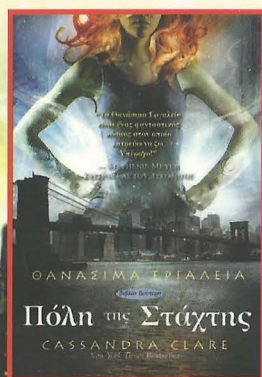
«Όχι». Ίσιωσε τη μηχανή προσεκτικά καθώς ανέβηκαν πιο ψηλά απ' την επιφάνεια του ποταμού. «Αυτός είναι απλώς ένας μύθος, νομίζω».

«Μα, Τζέις» είπε «όλοι οι μύθοι δεν είναι αληθινοί;»

Δεν τον άκουσε να γελάει, αλλά το ένωσε, ένωσε τα πλευρά του και τα δάχτυλά της να δονούνται. Κρατήθηκε σφιχτά καθώς ο Τζέις έστριψε τη μηχανή, γκαζώνοντας τόσο, που όρμησε μπροστά και ανέβηκε από το πλάι της γέφυρας σαν πουλί που είχε ξεφύγει από το κλουβί του. Το στομάχι της αναπήδησε καθώς ο ασημένιος ποταμός στροβιλίστηκε μακριά τους και οι κορυφές της γέφυρας βρέθηκαν κάτω από τα πόδια τους, αλλά αυτήν τη φορά η Κλέρι ήταν αποφασισμένη να κρατήσει τα μάτια της ανοιχτά για να δει τα πάντα.

“Αγαπημένοι μου Έντουαρντ και Τζέικομπ, σας λατρεύω και τους δύο, αλλά θα περάσω το Σαββατοκύριακο με τον Τζέις. Συγγνώμη.” –STEPHENIE MEYER

Όταν η Κλέρι Φρέι πηγαίνει στο κλαμπ Πανδαιμόνιο στη Νέα Υόρκη, δεν περιμένει να βρεθεί μάρτυρας σε ένα φόνο. Πολύ λιγότερο μάλιστα ένα φόνο που διέπραξαν τρεις έφηβοι, καλυμμένοι με παράξενα σημάδια. Αυτή θα είναι η πρώτη συνάντηση της Κλέρι με τους Κυνηγούς των Σκιών, πολεμιστές ταγμένους στο ξεκλήρισμα των δαιμόνων που βρίσκονται στη γη –και τη διατήρηση της τάξης μεταξύ βρικολάκων και λυκανθρώπων. Είναι επίσης η πρώτη της συνάντηση με τον πανέμορφο πολεμιστή Τζέις. Μέσα σε 24 ώρες, η Κλέρι θα βρεθεί βαθιά μέσα στον κόσμο του Τζέις, όταν η μητέρα της εξαφανίζεται και η ίδια δέχεται επίθεση από ένα δαίμονα. Γιατί όμως να ενδιαφερθούν οι δαίμονες για μια συνηθισμένη θνητή όπως η Κλέρι; Και πώς απέκτησε ξαφνικά την Ενόραση; Οι Κυνηγοί των Σκιών είναι αποφασισμένοι να το μάθουν...

PLATYPUS

info@platypus.gr

www.platypus.gr

ISBN 978-960-6665-46-2

9 789606 665462